

למבט פנינים לזוהר בזוהר הרקיע

לימוד זוהר היומי

ספר הזוהר המחולק ל-354 ימות השנה

ובו: "ספר הזוהר" - "זוהר חדש" - "תקוני זוהר"

❖ זוהר היומי לחודש כסלו ❖

שבט תשס"ט - עידן בית שמש תובב"א

הוצאת:

"חברה מזכיי הרבנים העולמי"

מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס

ב"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
MIFAL OILUMI L'HATZULAS HADAS

Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם את כל ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות – בבתי מדרשות – בשמחות – לכל החברים וידידים
ולכל אחד ואחד מישראל – לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

hazohar.com@gmail.com

לקבלת הספרים בחינם: הרב אברהם ווייס

בבית המדרש "עטרת ישעיה" האלמין

רחוב נחל לכיש 24/8 - רמת בית שמש ארץ ישראל

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8

Ramat Beth Shemesh 99093, Israel

011-972-548-436-784

דרך הבעש"ט האמיתי

הבנל עם טוב זיע"א
זוה לאנשי, שקודם
כל תפילה [שחרית,
מנחה, וערבית], ילמדו
מאמר זוהר ותיקונים.
(ליקוטי תורה משערוביל,
הדרכה ו')

מציל ממיגפה

לימוד זוהר הקדוש
מציל את האדם
ומשפחתו ממיגפה
ושערורות. (אמרי פנחס
שער ו אות עג)

מבטל כל מיני פורעניות

כבר ידוע לכבודם
מעלת לימוד זוהר
הקדוש אשר הוא
מבטל כל מיני
פורעניות וגזרות
קשות ורעות ומותא
וחרבא וביזה מעלמא.
(רבני ירושלים תרפ"א)

מה שגורמים אלו שלא רוצים לעסוק בחכמת הקבלה

קול אומר קדא,
"מה אקרא כל
הבשר חציר", הכל
הם כבהמות
שאוכלות חציר.
"וכל חסדו כציון
השדה", כל חסד
שעושים לעצמם
עושים.
ואפילו כל אלו
שעוסקים בתורה,
כל חסד שעושים
לעצמם עושים.

באותו זמן ויזכור
כי בשר המה רוח
הולך ולא ישוב
לעולם, זה הוא רוח
המשיח.

אוי להם מי שגורמים שילך לו מן העולם ולא ישוב לעולם, שאלו הם שעושים את התורה יבשה, ולא רוצים לעסוק בחכמת הקבלה, שגורמים שמסתלקת נביעת החכמה שהיא י' ממנה, ונשארת ב' ביעשה.

אוי להם שגורמים עניות וחרב וביזה והר ואלו בעולם.

זהו הרוח שמסתלק, הוא רוח המשיח, כמו שנאמר, והוא רוח הקודש, והוא רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת ה'.
(תיקוני זוהר, תיקון ל')

מכון "זוהר הקדוש השנתי" – ללימוד כל ספר "זוהר הקדוש" במעגל השנה – שעל ידי 'מפעל עולמי ללימוד ספר זוהר הקדוש' מטרת המפעל: כמו שכתוב בזוה"ק (רע"מ ח"ג קכד ג): ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר זוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי ויתקיים בהון ה' בודד ינחנו ואין עמו אל נכר. **ע"ד ו'קדיש מ'ן ש"מ"א ו'חיה כ"י ל"א תשכ"ח מפי' זרע"ו**

עזרי מעם ה' עשה שמים וארץ

לחמם שכינים לזהרם לזהרם בזהרם הרקיע

ספר הזוהר

השלים והמנגד

על תמושת המשי תורה

מהתנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

על ידי באי בשערי זוהר הקדוש לבגם
ולטיל בפדרם זוהר, ותקנים מה שאמר
אלהו לבר יוחאי בספר הזוהר: "ותגליא
לתתאי בסוף יומיא, ובגניניה וקראתם דרור
בארץ לכל ישביה וגו', ושבתם איש אל
אחותו" וגו'.

ספר הזוהר הקדוש הזה סדר מחדש ומחלק לקטעים. כדי ללמד את הזוהר
מדי יום ביומו. וכל שנה ושנה ישלים את כל ספר הזוהר הקדוש.

כל נפש מישראל למגדול ועד קטן מחיב ללמוד ספר הזוהר דבר יום ביומו. ולסיום
את כל ספר הזוהר הקדוש בכל שנה ושנה. חק ולא יעבר. לתקון הגאולה
האמתית. ובשעה אחת יזכה להיות בן עולם הבא. (ת"ד רבני ירושלים תרפ"א – כסא מלך)

כל הזכויות של הזוהר הקדוש המנגד השלם, שמורות להמחבר
התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א, ומצוה גדולה לכל אחד
מישראל להדפיסו ולהפיצו בהנם ולחלקם לכל אחד ואחד
מישראל לזכות את הרבים, ועל ידי זה יזכה להיות "בן עולם
הבא", ולהיות במחיצת הרשב"י זיע"א. וכל המזכה את הרבים אין
קץ לשכרו, וזוכה לבגים צדיקים, ואין חטא בא על ידו.

נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות,
ובשמחות, ולכל החברים וידידים, לזכות את
הרבים להיות "בן עולם הבא" על ידי למוד "הזוהר
הקדוש" בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

בונה עולמות

לימוד זוהר בניסא
בעלמא בונה
עולמות, וכל שכן
אם יזכה ללמוד
ולהבין פירוש מאמר
אחד, יעשה בו תיקון
למעלה בשעה אחת,
מה שלא יעשה
בלימוד הפשט שנה
תמימה כו'. (כסא מלך
לתיקוני, תיקון מג אות ט)

לימוד זוהר

שעה אחת יותר
מלימוד פשט
בשנה תמימה

לימודו כל השנה אינו
לכום אם אינו מעטרו
ביום אחד בלימוד
הקבלה, כי שקול
הוא כנגד כולם. (שם)

בן עולם הבא

אם קובע עת לה'
שעה אחת בכל לילה,
או מובטח לו שהוא
בן עולם הבא מבני
היכלא דמלכא ויהיה
מרואי פני המלך
היושבים ראשונה
במלכותא דרקינא.
(שם)

מרום על כל לימוד

לימוד ספר זוהר
מרום על כל לימוד,
בשגם לא ידע מאי
קאמר, ואף שימעה
בקריאתו. והוא
תיקון גדול לנשמה.
(מורה באצבע להחיד"א
זיע"א, אות מד)

מביא השק לכל מיני לימודים

על ידי לימוד זוהר
נעשה חשק לכל
מיני לימודים של
התורה הקדושה.
(שיחות הר"ן אות קח)

אשרי הזוכה

אשרי הזוכה להיות
עמלו בתורה, הן
בנגלה, הן בנסתר
בספר זוהר הקדוש
והתיקונים, וכדאי
הוא רשב"י התנא
האלקי זיע"א לפסוד
את כל העולם כולו
מן הדין ולקרב את
הגאולה.
(נאום יצחק ירוחם בהגאון
החסיד מוה"ר"ד משה
יהושע לייב זצ"ל דיסקין)

לוי עמי שומע לוי. בדור הרע הזה שהמינות גובר. היו לומדין עם תינוק בן תשעה שנים ספר
הזוהר ותיקונים להגות בה. והיה יראת חטאו קודמת לחכמתו. ויתקיים. (נוצר חסד מס' אבות פ"ד)

בס"ד

הוד והדר פעלם וצדקתם עומדת לעד
כדאי רבי שמעון לסמוך עליו
כל הרוצה ליטול חלק במפעל הזוהר הקדוש היומי
נא להתקשר: +972-548-436-784
או באי-מעיל: hazohar.com@gmail.com

A partner of the worldwide Zohar Hakadosh -
Is, in essence, a partner of Rabbi Shimon Bar Yochai himself. As known

לזכות לזרע של קיימא זיווג הגון ברכה והצלחה מרובה לפרנסה טובה בשפע,
לעשירות, לבריאות, לגידול צאצאים
לתורה ולחופה ולמעשים טובים.

לעילוי נשמת אבי מורי.....ב"ר.....ז"ל
יום השנהלחודששנת

לעילוי נשמת אמי מורתי.....ב"ר.....ז"ל
יום השנה.....

לעילוי נשמת זקניב"ר.....ז"ל
יום השנה.....

לעילוי נשמת זקינתיב"ר.....ז"ל
יום השנהלחודששנת

על ידי שתעזור לפרסם את ספר הזוהר בכל מדינה ומדינה ובכל עיר ועיר מקום אשר דבר המלך ודתו מגיע,
נוכה לשמחה וששון ליהודים בביאת משיח בן דוד בב"א.

והוא ימליץ טוב בעדינו אדונינו בר יוחאי

הרשות נתונה לכל מי שברצונו להדפיס קטעים מספר זה או כל הספר בכל מדינה
ומדינה כדי להרבות תורה ויראת שמים בעולם

To merit much blessing and success, finding a shidduch, abundant
parnassah, wealth, children, good health, true torah study, the raising of our
offspring to torah chupah and maasim tovim with peace of mind, and success in
settling in eretz yisrael.

הספר נדפס לזכות הרבים ונחלק בחינם לכל דורש ומבקש

תפלה קודם למוד הזהר

(קבלה מהאר"ז"ל)

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על פן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לביניך.

ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכונן לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למוידנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחות. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה:

מורי ורבותי! כבר היה מספיק

עד מתי? בואו נתעורר?

- ❖ מאנשים שהתפוצצו ממכוניות תופת רח"ל.
- ❖ מאנשים שהתפוצצו בעקבות מתאבדים רח"ל.
- ❖ מאנשים שקיבלו חולי הידוע רח"ל.
- ❖ מאנשים שנעלמו עקבותיהם תחת הריסות בנין רח"ל.
- ❖ מאנשים שהשאירו יתומים ואלמנות רח"ל.
- ❖ מאנשים שנפטרו לעולמם רח"ל.
- ❖ מאנשים שאינם בריאים פיזית רח"ל.
- ❖ מאנשים שאינם בריאים נפשית רח"ל.
- ❖ מאנשים שאבדו פרנסתם רח"ל.
- ❖ מאנשים שהסתככו במשפטים קשים רח"ל.
- ❖ מאנשים שמתייגעים ואין להם ילדים רח"ל.
- ❖ מאנשים שילדיהם אינם גדלים כפי רצון ההורים רח"ל.
- ❖ מאנשים שמתייגעים בשידוכים רח"ל.
- ❖ מאנשים שמסתובבים עם חובות לאלפים ורבבות רח"ל.
- ❖ מאנשים שבתיהם נשברו רח"ל.

העט לא יוכל לתאר את הכאב ואת הזעקה האילמת מלב כואב של כל אלו הנזכרו לעיל

אבל רבותי! בואו נחשוב, במה יכולים האנשים הסובלים לעזור לעצמם, ומה יכולים אחרים לעשות בעדם לפדותם ממצבם הקשה.

– יש לנו עצה קלה בשבילכם –

למדו כל יום ויום ספר "זוהר הקדוש" אנשים מעידים שהם רואים בחוש ישועות בכל העניינים ספר "זוהר הקדוש" מחולק בחנם

* * *

לימוד הזוהר הקדוש מציל את האדם ומשפחתו ממגפה ושערוורות.
(אמרי פנחס שער ו אות עג)
כבר ידוע לכבודם מעלת לימוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פורעניות וגזרות קשות ורעות ומתנא וחרבא וביזה מעלמא.
(רבני ירושלים תרפ"א)

אלו שלא עוסקים בלימוד הזוהר, אוי להם שגורמים עניות וחרב וביזה והרג ואבדן בעולם רח"ל, וגורמים שמסתלק רוח המשיח. (תיקוני זוהר)
על ידי זה שתעזור לפרסם את ספר הזוהר הזה בכל מדינה ומדינה ובכל עיר ועיר מקום אשר דבר המלך ודתו מגיע, יזכו לשמחה וששון ליהודים בביאת משיח בן דוד בב"א.

למדו והפיצו – גליוני "ספר זוהר הקדוש" פרוק ומנסה לכל מיני סגילות רפואות וישועות

כ"י לא תשנ"ח מפ"י ורע"ו

ספר זוהר

הש"ס והמנקד

יוצא לאור במנוחשית על ידי:

מכון "זוהר הקדוש היומי"

לדמוד כל ספר "זוהר הקדוש" במטעם הש"ס

ש"ס י"ד:

מפעל הזוהר העולמי. תלמידים וחסידים של התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א. לפרסם בחנם תורת הנסתר. ועל ידי זה יתקיים מה שהבטיח הרשב"י: "בדא יפקון מן גלותא".

מטרת המפעל, כמו שכתוב בזוהר הקדוש (רע"ב ח"ג קכ"ו): ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי ויתקיים בהון ה' בדר יתנו ואין עמו אל נכר.

כל הזכויות של הזוהר הקדוש המנקד השלם, שמורות להמחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א, ומצוה גדולה לכל אחד ממשאל להדפיסו ולהפיצו בחנם ולהלקם לכל אחד ואחד מישאל לזכות את הרבים, ועל ידי זה יזכה להיות "בן עולם הבא", ולהיות במחיצת הרשב"י זיע"א. וכל המזכה את הרבים יזכה לבנים צדיקים.

תפילה קודם למוד הזוהר

(קבלה מהאריז"ל)

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדוה ובהשתחויה, שקרבנתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכונן לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אוזיך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך כריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינותינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדושתם, יעמוד לנו לכל נפש בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה:

הכשתח אלהינו הנביא וכו' לטוב, לרבן שמעון בר יוחאי זיע"א

ובמה בני נשא לתת ותפרטון מהאי חמרא דילה. בד ותגלי לתתא בדרא בתראה בפוח יומא, ובגנייה וקראתם דרוך בארץ וכו' (תקני זוהר כג)

ע"ר וקדיש מ'ן ש'מ"א נ'ח"ת

זכור השאלה שיישאלו אותך בבית היו של מעלה, "צפית לישועה?"

מה עשית לקרב את הגאולה ולהביא את מלך המשיח? שעל זה אנו מתפללים בכל יום "כי לישועתך קנינו כל היום" !!!

הקב"ה מתרעם על האדם כשאינו מחכה למלכותו, כדאיאת בפסיקתא (כמאמר גילי) שאמר הקב"ה לצדיקים לא יפה עשיתם שחיבתם לתורתו ולא הכיתם למלכותו, הרי אפילו שמצדיקים המחבבים את התורה דורשים מהם על הצפייה לישועה. (צפית לישועה מהחפץ חיים ז"ל, פרק ג)

החיי חבורא דאיהו ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי

אחיותו יוטיא וכו' יורה ונאמר איש אל אחיותו

הקדמה לספרי ”הזוהר היומי”

ישמחו החסידים ויגילו ה'לומדים בעזרת השי"ת ובזכות התנא האלוקי רבן שמעון בר יוחאי זי"ע הרינו נותנים לפניכם היום ברכה הספר הקדוש ”זוהר היומי” החדש [בהוצאה שניה], עם הוספות של זוהר חדש ותיקוני זוהר. סידרנו אותם ללימוד יומי, זאת אומרת, שכל יום ויום קוראים 11 עמודים ובשנה אחת גומרים אי"ה כל ”ספר הזוהר על התורה”, ”זוהר חדש”, ו”תיקוני זוהר”. וסידרנו אותם ל-12 כרכים, מחולק ליי"ב חדשי השנה, כך שבכל חודש לומדים וגומרים כרך שלם.

עוד הוספנו ג' מפתחות, ואלו הן:

מפתח א': ”סדר הלימוד היומי”, שיכולים למצוא את הדף שבכל יום ויום, באיזה עמוד הוא נמצא, מאיפה מתחילים ואיפה גומרים.

מפתח ב': ”מפתח פרשיות הזוהר, ותיקונים של תיקוני זוהר”, דהיינו הסדרים והפרשיות של ספר הזוהר על חמישה חומשי תורה וזוהר חדש, ושבעין תיקונים של תיקוני זוהר.

מפתח ג': ”מפתח דפי הזוהר הישנים”, כדי שיוכלו למצוא כל הדפים לפי דפוס הזוהר מווילנא, ושנדפסו אחר כך.

בט"ו מנחם אב תשס"ח לפ"ק העבר עלינו לטובה השלמנו בס"ד את סדר לימוד היומי על הזוהר הקדוש ונדפסו בי"ב חלקים, ונתפרסם מחודש אלול תשס"ח עד היום בכל העולם.

ובשבעה חודשים הראשונים מאז שגמרנו את הלימוד היומי של הזוהר, הגענו בס"ד קרוב לחצי מיליון אנשים שלומדים ומעיינים בזוהר הקדוש מידי יום ביומו.

עוד הכנסנו במהדורה הקודמת של י"ב חלקי הזוהר היומי, הספר ”אור הזוהר” (הוצאה ב'), שבו מלוקט קרוב ל-500 ספרים שמדברים על גודל מעלת לימוד ואמירת הזוהר לכל אחד ואחד, מאמרים הרבה שנמצאים בספרים שונים המדברים בגודל מעלת לימוד ואמירת הזוהר, מסודר בסדר נאה כל עניין ועניין.

"זוהר הַיּוֹמִי" - לְיִמּוּד כָּל סֵפֶר הַזּוֹהַר וְתִקּוּנֵי בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

ובמהדורה המפוארת הנוכחית של י"ב חלקי הזוהר היומי אנו מוסיפים גם את ספר "אור הזוהר החדש והשלם" (הוצאה ד'), שיצא לאור בשנה זו, דברים חדשים נוראים ונפלאים, גם הוא מחולק לי"ב חלקים, ושאלות ותשובות על אמירת ולימוד הזוהר הקדוש, שהוא קובץ גדול מתלמוד בבלי ירושלמי, מדרשים, זוהר הקדוש, תיקונים, ראשונים ואחרונים, ספרי בעל שם טוב הקדוש ותלמידיו, ספרי מוסר, ספרי קבלה, "כללים יסודיים ועיקריים בעניין אמירת ולימוד הזוהר והתיקונים לכל אחד ואחד מישראל אפילו כשאין מבינים כלום, ובפרט לילדים קטנים" ..

נודה את ה' בכל לבב ובתוך רבים נהללנו אשר הגיענו עד הלום לברך על המוגמר שהחינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה להדפיס את י"ב חלקי ספרי הזוהר הקדוש, זוהר חדש, ותיקוני זוהר, "אור הזוהר", "קרא לשמש ויזרח אור הזוהר" שיצא לאור לקראת "ברכת החמה" דהאי שתא, וספר "אמירת הזוהר כהלכתה", כדי לעורר אודות לימוד תורת הסוד.

זכות רבינו הקדוש רבי שמעון בן יוחאי יגן בעדינו, שטרחנו לקבץ מאורותיו להפיצן בישראל, לחזק הלימוד בהן. צקון לחשינו, כשם שזכינו להוציא לאור ספרים הנ"ל, כן נזכה להוציא לאור שאר החלקים מספר זה, אמון כן יהי רצון.

וכאן אנו מעתיקים קצת התעוררות מגדולי ישראל הראשונים והאחרונים מדברים שכתבו על לימוד ואמירת ספר הזוהר הקדוש ותיקונים אפילו כשאין מבינים כלום.

מרגלית יקרה, אוצר קדוש ונעלה העניק השם יתברך ברוב חסדו לעמנו עם סגולה, והוא ספר הזוהר הקדוש, שנתחבר בקדושה עליונה על ידי התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א. ובזכות הקריאה והלימוד בספר הזוהר הקדוש מובטח לנו שנזכה ונגאל ברחמים ללא צרות וייסורים רחמנא ליצלן. דבר זה מבואר בספר הזוהר הקדוש עצמו, מפי קודשו של משה רבנו עליו השלום "הרעיא מהימנא", אשר היה נגלה לרבי שמעון בר יוחאי ולחבריו במעמד מלא הוד, ומגלה להם סתרי תורה.

וכך אומר משה רבנו ע"ה לרשב"י זיע"א בזה"ק פרשת נשא, "בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי".

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ביאור הדברים: בזכות החיבור שלך ספר הזוהר הקדוש יצאו בני ישראל מן הגלות ברחמים ללא צרות וייסורים וללא צער חבלי משיח!

ואף משמים הסכימו על כך! בספר תיקוני הזוהר מבואר שבשעה שאלהו הנביא זכור לטוב נגלה לרבי שמעון בר יוחאי ולחבריא קדישא שעמו ולמד עמהם סתרי תורה בעניין תיקוני נשמות, יצאה בת קול משמים ואמרה להם "כמה רב כוחו וקדושתו של רבי שמעון בר יוחאי בעולם", ואחר כך הוסיפה ואמרה נבואה בזו הלשון, "וכמה בני נשא לתתא יתפרנסון מהאי חיבורא דילך כד יתגלו לתתא בדרא בתראה בסוף יומיא, ובגינה, "וקראתם דרור בארץ".

ביאור הדברים: כמה בני אדם למטה יתפרנסון מזה החיבור שלך כאשר יתגלה למטה בדור האחרון בסוף הימים, ובזכותו יתקיים הפסוק "וקראתם דרור בארץ" - המרמז על הגאולה השלימה.

וכאור לעינים ביאורו של השל"ה הקדוש, שכתב על כך, "הנה מבואר מכאן שחיבור הזהר היה עתיד להיות גנוז וכו' עד שיבוא הדור האחרון בסוף הימים שאז יתגלה לתחתונים ובזכות העוסקים יבוא משיח כי אז תמלא הארץ דעה בסיבתו אשר זה תהיה סיבה קרובה לביאתו וזה שאמר ובגינה "ושבתם איש אל אחוזתו וכו' כדי שבזכות זה יגאלו ישראל, כשם שלא נגאלו ישראל ממצרים עד שהוצרך הקב"ה לקדשם בדם הפסח ובדם המילה כן הגאולה העתידה לא יהיה הגאולה עד שייזכו לתוספת הקדושה הזו, והוא רצון האל יתברך, ואשרי הזוכה בה" (עשרה מאמרות מאמר ראשון, שני לוחות הברית).

כמו כן, בנוסף למעלה הנפלאה של קירוב הגאולה ברחמים, מסוגל הלימוד והקריאה בספר הזוהר הקדוש לבטל כל גזירות קשות ולהיות כחומה בצורה מפני כל צרה רחמנא ליצלן.

רבינו הקדוש הרמח"ל, רבנו משה חיים לוצטו זצוק"ל זיע"א בעל ה"מסילת ישרים" ועוד, תיקן בישיבתו סדר לימוד מיוחד של גירסא בספר הזוהר הקדוש במשמרות ללא הפסק כלל מעת לעת, וקבע דבר זה כתקנה הראשונה בישיבתו, וכותב על מעלת הדבר באגרת לחכמי ישראל בזה הלשון, "זאת העצה היעוצה לכל קהילות קודש להנצל מרשת זו טמנו שונאיהם ובודאי היה להם לפקח על זאת ולא יחדלו כי רב הדבר ועצום מאוד..."

... ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גוים כי אני אלמלא נתיישר חיילי הייתי קובע דבר זה בכל מקום ומקום אבל כבוד תורתכם יקח את

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

העצה הזאת ויהיה לו לזכות כי אין כמוה לטובה לכל ישראל וכל אחד במקומו יכול לעשותו כי לא דבר קשה הוא כלל".

ומי לנו גדול כהרמח"ל זיע"א אשר היה בקי עצום בכל מכמני התורה ולא מצא עצה לבטל גזירות מעם ישראל אלא את העצה הזו, לימוד בספר הזהר ברצף ללא הפסק, שבכוח הקדושה העליונה של ספר הזהר הקדוש לבטל כל גזירות ולקרב הגאולה ברחמים.

עד כמה היה חביב לימוד תורת הסוד על תלמידי הבעל שם טוב וממשיכיו, יש ללמוד ממה שהרה"ק מוהרי"א מזידיטשוב זיע"א העיד בעצמו ואמר: שלמד ושנה הפרי עץ חיים מאה פעמים ואחד.

האמת היא, שדי בדברים שהבאנו עד עתה לעורר את הלבבות לקריאה ולימוד בספר הזהר הקדוש, וכי ימצא חלילה יהודי אשר לא רוצה לפעול על מנת לקרב גאולת ישראל ברחמים ולבטל כל גזירות קשות רח"ל. אלא, שלצערינו הרב, כלל גדול ונורא הוא, שכפי קדושתו ומעלתו של הדבר כך יש יצר הרע שמנסה להתנגד לכך בכל כוחו. דבר זה בולט וזועק לשמים בפרט בנושא הקריאה והלימוד בספר הזהר הקדוש. היצר הרע שיודע בוודאות שע"י הקריאה והלימוד בספר הזהר הקדוש, הוא נדחה מן העולם ומתבטלת ממשלתו לעד וכל מציאות העולם משתנה ומתקרבת בצעדי ענק לקראת הגאולה השלימה ברחמים, משקיע מאמצים מיוחדים להחדיר דעות שטות והבל הפך האמת ממש, ואף לא בוחל כדרכו בשקרים ובהפחדות, והעיקר שמטרתו תושג ותאבד טובה מישראל חלילה וחס. כדרכו של היצר הוא פונה לכל אדם בשפתו שלו וכביכול מתוך דאגה עמוקה ואהבה:

לאחד - שאיננו מבין את לשון הזהר, טוען כנגדו מה התועלת בקריאתך הרי אינך מבין כלום.

לשני - שעוסק כל יומו בלימוד ש"ס ופוסקים, טוען: הרי אינך מקובל, כשתסיים ללמוד את כל הש"ס והפוסקים אז תמצא זמן גם ללמוד בספר הזהר, כעת זה ביטול תורה.

לשלישי - שעדין רחוק מקיום המצוות, טוען, מה לך ולספר הזהר הקדוש הזה? זה, לא בשבילך כלל!

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לרביעי - המחפש כל טענה להתחמק מקיום חובותיו, טוען, אסור לקרוא בספר הזוהר! ומי שיעיז, ישתגע. השמר נפשך והתרחק מזה הספר.

בראשונה נבאר כי אף גירסא בעלמא - קריאה ללא הבנה כלל בספר הזוהר הקדוש מעלתה גדולה ונשגבה ופועלת רבות ונצורות.

ונביא משל למה הדבר דומה - לרופא הנותן תרופה לאדם הנזקק לה אף על פי שאדם זה אינו מבין כלום בחכמת הרפואה, מכיוון שלקח תרופה מרופא מומחה שבקי ויודע בחכמת הרפואה התרופה מועילה לו והוא בסייעתא דשמיא מתרפא וקם מחוליו, נכון גם הדבר לגבי הקריאה בספר הזוהר, אפילו שהקורא לא מבין כלל את אשר הוא מוציא מפיו, הקדושה העליונה הטמונה במילים של ספר הזוהר הקדוש פועלת בקורא אותם את פעולתה וזוכה לכל המעלות שנאמרו לגבי העוסק בספר הזוהר הקדוש. (גורי הארי ז”ל, החיד”א, פלא יועץ, דגל מחנה אפרים, רבי חיים פלאג’י, שו”ת ישכיל עבדי, שו”ת פרחי כהונה, ועוד.) כמו כן, גם תלמידי חכמים ובני ישיבות העוסקים כל זמנם בלימוד התורה, צריכים להקדיש בכל יום זמן לקריאת מס’ דפים בספר הזוהר, שזכות הקריאה הזאת, מלבד כל מעלותיה לכלל ישראל, תועיל להם ביותר שיזכו להבין את לימודם ולזכרו, וכן להתעלות רוחנית גדולה, כנראה בחוש.

מִרְן רַבִּינוּ יוֹסֵף חַיִּים זִיע”א בַּעַל הַבֵּן אִישׁ חַי מְבַאֵר אֶת מֵאֵמֶר הַגְּמָרָא ”כֹּל הָעוֹסֵק בַּתּוֹרָה מִבְּפָנִים תּוֹרָתוֹ מְכַרְזֵת עֲלָיו מִבְּחוּץ” שְׁכַל הָעוֹסֵק בַּחֲלֵק הַפְּנִימִי שֶׁל הַתּוֹרָה זוֹכֵה וּמְאִירוֹת עֵינָיו בַּחֲלֵק הַנְּגַלָּה שֶׁל הַתּוֹרָה. וְאִף מִרְן הַגָּאוֹן הַגְּדוֹל רַבִּי בֶּן צִיּוֹן אַבָּא שְׂאוּל זְצוּק”ל זִיע”א הִיא מוֹרָה לַתְּלָמִידִיו בַּעוֹדָם בַּחוּרִים צַעִירִים לְקַרְא בְּכָל יוֹם מִס’ דְּפִים בַּסֵּפֶר הַזוֹהַר, שׁוֹהֵה יַעֲזוֹר לַפְּתוּחַ אֶת הַלֵּב לַתּוֹרָה וּלְזַכֵּךְ הַנֶּפֶשׁ. וְהוֹסִיף עוֹד וְאָמַר, כִּי סֵפֶר הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ מְלֵא וְגָדוֹשׁ בְּמוֹסֵר וּמְלֵהֵיב בִּיּוֹתֵר לַעֲבוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְזֶהוּ סֵפֶר הַמוֹסֵר הַטוֹב בִּיּוֹתֵר. אֲנַחְנוּ רֵאִינוּ בַּעֲיֵנָנוּ מַעֲשֵׂה רַב מְאֹד מְגִדּוּלֵי יִשְׂרָאֵל מִמֶּשׁ, אֲשֶׁר הִיא מִיָּקָר אֶת זְמָנָנוּ מִכֹּל יָקָר וְדוּאָג וּמִיָּצָר עַל כָּל רֵגַע שֶׁל בִּיטוֹל תּוֹרָה חֲלִילָה, שֶׁהוֹרָה לַתְּלָמִידִיו בַּעוֹדָם צַעִירִים לַיָּמִים לְקַבּוֹעַ זְמַן בְּכָל יוֹם לְקַרְיָאָה בְּזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ. נִיתֵן לְהֶאֱרִיךְ עַל כֵּךְ בַּעוֹד עוֹבְדוֹת רַבּוֹת, אֵךְ דִּי בַכֵּךְ לְמַבִּין.

ולאותו אח יקר שעדין לא זכה לקיים את כל מצוות ה' בכל דקדוקיהם, גם הוא צריך להשתדל ולקרוא בכל יום בספר הזוהר הקדוש, שעל ידי הקריאה תזדכך נפשו ותטהר מכל זוהמה ויימשך בעבותות אהבה לעבודת ה' יתברך

כְּנוּדַע בְּסִפְרֵי הַקְּדוּשִׁים וּמְגוּרֵי הָאֵר"י ז"ל. וּבִאֲשֶׁר לְטַעֲנָה הַרְבִּיעִית - הַמְשַׁמֶּשֶׁת מִפְּלֵט לְאוֹתָם שֶׁלֹּא בּוֹדְקִים כֻּלָּל בְּמָה מְדוּבָר, אִם אוֹזְנָם כְּרוּיָה לְשִׁמוּעַ, נִיתֵן לְהַסְבִּיר וּלְבַאֵר לָהֶם כִּי דַעָה זֶה הִיא הַהִיפֶךְ הַגְּמוּר לְאִמְתָּה, וּבִאֵה לְהַרְחִיקָם חֲלִילָה מִהַטּוֹבָה הַגְּדוּלָה שִׁיכּוּלִים לְזִכּוֹת בַּה! סֵפֶר הַזֹּהַר הַקְּדוּשׁ - הוּא הַמְרַפֵּא לְנֶפֶשׁ הַגְּדוּל בְּיוֹתֵר שְׂקִיִּים! בְּכַח הַקְּרִיאָה בּו לְטַהַר וּלְקַדֵּשׁ אֶת נֶפֶשׁ הָאָדָם וּלְרַפְּאֵה מְכַל חוּלֵי וּמְכַל מִידוֹת רַעוֹת וְתַאווּת רַעוֹת רַח"ל עַד שֶׁהִיא מְאִירָה וּמְזַהֶרֶה בְּאוֹר קְדוּשׁ וְעֵלְיוֹן. וְכֹל הַאֲזַהֶרֶה אוֹדוֹת לְיִמּוּד הַקְּבֵלָה וְהַהֲגַבְלוֹת עַל כֵּךְ לֹא נֹאמְרוּ כֻלָּל וְעִיקַר עַל לְיִמּוּד פֶּשֶׁט הַזֹּהַר וּמוֹסְרָיו וְעַל הַקְּרִיאָה בּו. אֵלֹא נֹאמְרוּ עַל לְיִמּוּד בְּכַתְבֵי הָאֵר"י ז"ל, בְּשַׁעַר הַכוּוֹנוֹת, שַׁעַר הַגְּלָגוּלִים, עֵץ חַיִּים וְכו', אֲשֶׁר לְלִימּוּדָם נֶצְרַךְ הַכְּנָה גְּדוּלָה וְאֲזַהֶרֶת גְּדוּלוֹת. וְלִכֵּן אֵין בְּכַךְ כָּל חֶשֶׁשׁ, וְתוֹכֵל לְצַמּוּחַ מְכַךְ רַק טוֹבָה וּבְרַכָּה לְאָדָם עֲצֻמוֹ וּלְכֻלָּל יִשְׂרָאֵל.

מְמַעֲלוֹת הָעוֹסֵק בְּסֵפֶר הַזֹּהַר בְּקִצְרָה:

- ◆ מְקַרְבַּ גְּאוּלַּת יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים
- ◆ מְבַטֵּל גְּזִירוֹת קִשּׁוֹת
- ◆ זוֹכֵה לְטַהַר וּלְקַדֵּשׁ אֶת נִשְׁמַתּוֹ שֶׁתֹּאִיר וְתִזְהֵר בְּאוֹר נִפְלֵא וּמְזַכְכֵּה מְכַל סִיג וּפְגָם עַד שֶׁמְרַפְּאֵה לְגַמְרֵי.
- ◆ מְרַחֵק מִעֲצֻמוֹ כֹּל הַמְקַטְרָגִים וַיִּצַר הָרַע.
- ◆ יִשְׁמַר מִמְקָרִים רַעִים בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.
- ◆ יִנְצֵל מִתַּאווּת רַעוֹת וּמִמִּידוֹת רַעוֹת.
- ◆ הָרִי הוּא כְּהוֹגָה וּמְפַרֵשׁ אֶת הַשֵּׁם שִׁישׁ בְּכוּחוֹ לְעִשׂוֹת נִסִּים.
- ◆ יִזְכֶּה לְחִזּוֹת בְּנוֹעַם ה'.
- ◆ נִיֻּצֵל מִטְּמֻטּוֹם הַלֵּב וְהוֹפֵךְ לֵב הָאֲבֵן לְלֵב מְאִיר וּמְבִין.
- ◆ זוֹכֵה לְהַבִּין אֶת לְיִמּוּדוֹ וּמִתְקִיִּים בִּידּוֹ.
- ◆ לְיִמּוּד בְּסֵפֶר הַזֹּהַר הַקְּדוּשׁ לְעַ"נ נְפֻטְרִים מְסוּגֵל בְּיוֹתֵר לְתַקֵּן נִשְׁמַתָּם וְלְהַעֲלוֹתָהּ לְמִקּוֹמָה הָעֵלְיוֹן וְלְהַצִּילָה מְכַל דֵּינִים.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

◆ ”כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק” שבזכות שלומדים בספרו של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זיע”א, ניוושע בכל הנצרך לנו.

◆ תיבת ”ורפאתיו” עולה בגימ’ (703) כמנין שמעון בר יוחאי (703) כי בזכותו נמשכת רפואה לאדם

◆ ועל ידי זה יושפע שפע רב בכל העולמות, ראשי תיבות רשב”י שהעוסק בתורתו יזכה בסייעתא דשמיא לשפע רב רוחני וגשמי.

השנה הזו ”תשס”ט” בגימטריא ”רבי שמעון בן יוחאי” עם הד’ תיבות.

רבי שמעון בר יוחאי זיע”א ימליץ טוב בעד הלומדים מתורתו, כמו שכתוב בספר חסידים [סימן רכ”ד]: כל האומר דבר שמועה מפיהם הם מתפללים עליו שם וממליצים טוב עליו.

וזאת למודעי, שספרים האלו מותר ומצווה לכל אחד להדפיס כמה שרוצה באיזה שפה ולשון שרוצה, וכל המזכה את הרבים זכותו עומדת לעד וזוכה לבנים צדיקים. ובגודל כוח זכות הרבים של העוזרים והמסייעים למפעל הקדוש הזה, יזכו לראות מיוצאי חלציהם רב תענוג ונחת דקדושה, עד אשר נזכה בקרוב שיערה השם עלינו רוח טהרה, ונזכה לטהר לבבנו לעבוד ליוצרנו בכל כוחנו ובכל נפשנו ובכל מאודנו, ויקויים הבטחת הרעיא מהימנא ”בְּהַאי סְפָר הַזֶּה, יִפְקֹן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחְמֵי” בביאת גואל צדק במהרה בימינו אמן. המוציאים לאור

כָּל נַפְשׁ מִיִּשְׂרָאֵל לְמַגְדֹּל וְעַד קֶטֶן מְחִיב לְלַמֵּד סֵפֶר הַזֶּה דְּבַר יוֹם בְּיוֹמוֹ. וְלִסְיָם אֶת כָּל סֵפֶר הַזֶּה הַקְדוֹשׁ בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה. חֵק וְלֹא יַעֲבֹר. לְתַקּוֹן הַגְּאוּלְיָה הָאֲמִתִּית. וּבְשָׁעָה אַחַת יִזְכֶּה לְהִיּוֹת בֶּן עוֹלָם הַבָּא. (רַבֵּנִי יְרוּשָׁלַיִם תַּרְפ”א)

כָּל הַזְכוּיּוֹת שֶׁל הַזֶּהר הַקְדוֹשׁ הַמְנַקֵּד הַשְּׁלֵם

שְׁמוֹרוֹת לְהַמְחַבֵּר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאִי זִיע”א

וּמְצוּה גְדוּלָה לְכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל לְהַדְפִּיּוֹ וּלְהַפִּיּוֹ בְּחֵן וּלְחַלְקֵם לְכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל לְזִכּוֹת אֶת הַרְבִּים, וְעַל יְדֵי זֶה יִזְכֶּה לְהִיּוֹת ”בֶּן עוֹלָם הַבָּא”, וְלִהְיוֹת בְּמַחִיצַת הַרְשָׁבִי זִיע”א. וְכָל הַמְזַכֶּה אֶת הַרְבִּים אֵין קִיץ לְשָׁכְרוֹ, וְזוֹכֶה לְבָנִים צַדִּיקִים, וְאֵין חֲטָא בָּא עַל יָדוֹ.

וְנָא לְפָרְסֵם בְּבִתֵּי כְּנָסִיּוֹת וּבְבִתֵּי מְדַרְשׁוֹת, וּבְשִׁמְחוֹת, וּלְכָל הַחֲבָרִים וַיְדִידִים,

לְזִכּוֹת אֶת הַרְבִּים לְהִיּוֹת ”בֶּן עוֹלָם הַבָּא” עַל יְדֵי לְמוּד ”הַזֶּהר הַקְדוֹשׁ”

בְּכָל יוֹם, שֶׁהוּא ”תּוֹרָה לְשִׁמְחָה”!

כללים יסודיים ועיקריים בענין אמירת ולימוד הזוהר והתיקונים לכל אחד ואחד מישראל אפילו כשאין מבינים כלום, ובפרט לילדים קטנים מלוקט מתוך הספר "אור הזוהר החדש והשלם" שמופיע בסוף כל כרך

קנג. נפש חיים: לימוד הזוהר הקדוש נורא ונשגב מאוד הגם דלא ידע מאי קאמר

כתבו ז"ל כי לימוד הזוהר הקדוש נורא ונשגב מאוד הגם דלא ידע מאי קאמר, ולזה מועיל מאוד לתקן הנפש. (נפש חיים מערכת הז' אות ד', משם הגדולים להחיד"א)

קנד. דגל מחנה אפרים: לשון הזוהר הקדוש הוא מסוגל לנשמה, אף שאינו מבין כלל מה שאומר

על דרך דאיתא שלשון הזוהר הקדוש הוא מסוגל לנשמה, אף שאינו מבין כלל מה שאומר, כמשל הנכנס לחנות של בושם, אף על פי שלא לקח כלום, מכל מקום ריח טוב קלט עמו.

(הרה"ק ר' משה חיים אפרים מסדילקוב בעל דגל מחנה אפרים בליקוטים דיבור המתחיל ישקני)

קנה. אמר הבעש"ט ז"ל: אמירת הזוהר מסוגל לנשמה

אמר הבעש"ט ז"ל, בג' דברים הכלל היפך ממה שאמרו אחד המרבה ואחד כו' ובלבד שיכוין, אלא אחד המכוין כו' ובלבד שירבה, אמירת הזוהר מסוגל לנשמה. (ספר נתיב רש"י, בשם "מורי", ה"ה הרה"צ ר' הלל מפאריטש)

קנו. בשם אדמו"ר הזקן (בעל התניא) נשמתו בגני מרומים: ספר הזוהר הלשון מסוגל לנשמה אף על פי דלא ידע מאי קאמר

שמעתי ממהר"ם הלוי יפה שאמר בשם אדמו"ר הזקן (בעל התניא) נשמתו בגני מרומים סגולה למחשבות זרות בעת התפילה הוא ג' דרכים וכו', וכן ספר הזוהר הלשון מסוגל לנשמה אף על פי דלא ידע מאי קאמר, (ספר מגדל עז, מאמרי דא"ח מאדמו"ר חב"ד, ע' תכ"ו)

קמט. פלא יועץ: לימוד הזוהר הקדוש מטהר ומקדש הנפש - לימוד זוהר הקדוש אפילו באין מבין כלל, חשוב ומקובל ומרוצה לפני ה'

לימוד ספר הזוהר נשגב מאוד לטהר ולקדש הנפש, ואפילו אי לא ידע מאי קאמר ושוגה בו שגיאאות הרבה הוא חשוב לפני הקדוש ברוך הוא... בלימוד זוהר הקדוש אפילו באין מבין כלל, חשוב ומקובל ומרוצה לפני ה' וכו'. (פלא יועץ אות ז', זוהר)

קנ. סידור האריז"ל: אף אם אינו מבין בהם יאמר דברי הזוהר ותיקונים

לימוד בספרי קבלה, ואף אם אינו מבין בהם יאמר דברי הזוהר ותיקונים, כי הם מסוגלים לטהר הנשמה. (סידור כוונות האריז"ל מהמקובל האלוקי מוהר"ר יעקב קאפיל של רבי יעקב קאפיל איש ליפשיץ זצוק"ל אשר היה מגיד מישרים בבית המדרש מעזריטש, גדול לפני תקופת הבעש"ט - לפני 300 שנה. כולל ביאורים על כל חלקי התפילה. בסדר כוונות הלימוד)

קנא. אור צדיקים: לשון של הזוהר מזכך הנשמה

מי שלא זכה להבין הזוהר, אף על פי כן ילמוד, כי הלשון של הזוהר מזכך הנשמה. (אור צדיקים להר"מ פאפריש, סימן א' ס"ק ט"ז)

קנב. החיד"א: לימוד ספר הזוהר מרומם על כל לימוד, בשגם לא ידע מאי קאמר ואף שיטעה בקריאתו, והוא תיקון גדול לנשמה

לימוד ספר הזוהר מרומם על כל לימוד, בשגם לא ידע מאי קאמר ואף שיטעה בקריאתו, והוא תיקון גדול לנשמה. (עבודת הקודש להחיד"א, מורה באצבע סי' מ"ד)

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

קסא. הגה"ק מקאמארנא: מי שלא ראה אור הזוהר מתוקים מדבש, לא ראה מאורות מימיו ולא טעם טעם התורה - ועוד שהוא מטהר הנפש ומזככה - אפילו אמירה בעלמא מן השפתיים סגולה ותיקון הנפש מאוד - ובפרט ספר התיקונים שהם תיקוני הנפש ממש מכל פגם וסיג וחולאת

על כן בני ואחיי תרגילו עצמכם ללמוד בדברי הזוהר והתיקונים בשקידה, ומי שלא ראה אור הזוהר מתוקים מדבש, לא ראה מאורות מימיו ולא טעם טעם התורה, ועוד שהוא מטהר הנפש ומזככה, אפילו אמירה בעלמא מן השפתיים סגולה ותיקון הנפש מאוד, ובפרט ספר התיקונים שהם תיקוני הנפש ממש מכל פגם וסיג וחולאת. (הקדמת ספר עצי עדן מקאמארנא ז"ל)

קסב. הגה"ק מקאמארנא: אם דורי היה שומע בקולי, היה לומד כבר מגיל תשע ספר הזוהר

"אם דורי היה שומע בקולי, היה לומד כבר מגיל תשע ספר הזוהר, וכך היה רוכש יראת שמים במקום חכמה חיצונית". (הרה"ק רבי יצחק אייזיק מקומרנא, ספר "נוצר חסד")

קסג. הבעש"ט: קודם כל תפלה ילמדו מאמרי זוהר

הבעש"ט צוה לאנשיו שקודם כל תפלה ילמדו מאמרי זוהר. (ר' יצחק בר ישעיה עטיה, דורש טוב, ענין זוהר)

קסד. אור צדיקים: הלשון של הזוהר מזכך הנשמה

ומי שלא זכה להבין הזוהר אף על פי כן ילמדו כי הלשון של הזוהר מזכך הנשמה. (אור צדיקים ודרך סעודה, סימן א' סעיף ט"ז)

קנו. שמענו בפירוש מפי אדמו"ר הזקן (בעל התניא) בליאזני: מועיל קריאת דברי הזוהר הקדוש אף דלא ידע מאי קאמר

וכמו ששמענו בפירוש מפי אדמו"ר הזקן (בעל התניא) בליאזני, שיש בחינת טמטום המוח וכו', ולזה מועיל קריאת דברי הזוהר הקדוש אף דלא ידע מאי קאמר. (חנה אריאל, להר"א מהומיל, שמות ע' ס"ד)

קנה. הלשון של הזוהר מסוגל לשכינתא ולנשמתא לקרוא בו יותר מכל עסק התורה

יעסוק בספר הזוהר אף על גב דלא ידע ולא מבין מאי קאמר, מכל מקום הלשון של הזוהר מסוגל לשכינתא ולנשמתא לקרוא בו יותר מכל עסק התורה. (תיקון ליל הוש"ר)

קנט. בשם הקדוש ר' אהרן מזיטאמיר: שזוהר הקדוש צריך לאומרו בלא ביאור, כי התיבות והדיבור של זוהר הקדוש עצמן מקשרין את האדם לאין סוף יתברך

בענין לימוד זוהר הקדוש אמר בשם הקדוש ר' אהרן מזיטאמיר שזוהר הקדוש צריך לאומרו בלא ביאור, כי התיבות והדיבור של זוהר הקדוש עצמן מקשרין את האדם לאין סוף יתברך, רק מי שרוצה ללמוד עם ביאור יעיין מקודם בהביאור, והזוהר יאמר כסדר בלי ביאור. (שאריית ישראל שער ההתקשרות שער הא' דרוש ה' מאמר ב')

קס. מהרצ"א מדינוב: לשון הזוהר מסוגל לזכך הנשמה גם למי שלא יודע כלום

מקובל בידינו שגם מי שלא יודע כלום, לשון הזוהר מסוגל לזכך הנשמה. (מהרצ"א בהגותיו לספר סור מרע, דפוס מונקטש אות ט')

"זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותיקונים במעגל השנה

קע. רבי חיים הכהן: הלשון מסוגלת לזכך הנשמה ולהאירה בזוהר נפלא

מי שלא זכה להבין, אפילו הכי, יקרא הלשון מפני כי הלשון מסוגלת לזכך הנשמה ולהאירה בזוהר נפלא. (רבי חיים הכהן, הנהגות טובות, אות מה')

קעא. מהרצ"א מדינוב: מקובל בידינו: שגם מי שלא ידע כלום אף על פי כן לשון זוהר מסוגל לזכך הנפש

אמת שמקובל בידינו שגם מי שלא ידע כלום אף על פי כן לשון זוהר מסוגל לזכך הנפש. (ר' צבי אלימלך שפירא מדינוב, מהרצ"א, הוספות מהרצ"א, אות ט')

קעב. הגה"ק מקאמארנא: כל אות ואות של ספר הזוהר וכתבי מר"ן של הרב חיים ויטאל... הם תיקונים גדולים לנשמה לתקן כל הגלגולים

כל אות ואות של ספר הזוהר וכתבי מר"ן של הרב חיים ויטאל... הם תיקונים גדולים לנשמה לתקן כל הגלגולים. (ר' יצחק איזיק יחיאל ספרין מקומרנה, נוצר חסד, פרק ד' משנה כ')

קעג. הגה"ק מקאמארנא: בדור הזה שהמינות גובר צריכין ללמוד עם תינוק בן תשעה שנים ספר הזוהר והתיקונים

ולו עמי שומע לי בדור הזה שהמינות גובר היו לומדין עם תינוק בן תשעה שנים ספר הזוהר והתיקונים להגות בהם והיה יראת חטאו קודמת לחכמתו ויתקיים. (ר' יצחק איזיק יחיאל ספרין מקומרנה, נוצר חסד, פרק ד' משנה כ')

קעד. החזון איש: לשון הזוהר הקדוש מעורר יותר מכל מאמרי הזו"ל

לשון הזוהר הקדוש מעורר יותר מכל מאמרי הזו"ל. (מעשה איש, למרן הגה"ק בעל החזון איש זצ"ל)

קסה. הגה"ק מאלעסק: לימוד הזוהר הוא שלימות גדול אל הנפש - הלשון של הזוהר לבד מסוגל מאוד

לימוד הזוהר הוא שלימות גדול אל הנפש ואף על פי שאינו מבין. הלשון של הזוהר לבד מסוגל מאוד. (רבי חנוך הניך מאלסק, סדר הלימוד, אות ב')

קסו. שארית ישראל: התיבות והדיבור של זוהר הקדוש עצמן מקשרין את האדם לאין סוף יתברך

התיבות והדיבור של זוהר הקדוש עצמן מקשרין את האדם לאין סוף יתברך. (הרב משה ישראל בר אליהו, שארית ישראל שער ההתקשרות, שער א' דרוש ה' מאמר ב')

קסז. רביה"ק רבי נחמן מברסלב: לימוד הזוהר מסוגל מאוד מאוד - על ידי לימוד הזוהר נעשה חשק לכל מיני לימודים של התורה הקדושה - הלשון הקדוש של הזוהר מעורר מאוד לעבודת השם יתברך

ידוע שלימוד הזוהר מסוגל מאוד מאוד ודע שעל ידי לימוד הזוהר נעשה חשק לכל מיני לימודים של התורה הקדושה, והלשון הקדוש של הזוהר מעורר מאוד לעבודת השם יתברך. (רבי נחמן מברסלב, שיחות הר"ן, ק"ח)

קסח. סידור קול יעקב: דברי הזוהר ותיקונים מסוגלים לטהר הנשמה

לימוד בספר קבלה ואף אם אינו מבין בהם יאמר דברי הזוהר ותיקונים כי הם מסוגלים לטהר הנשמה. (רבי יעקב קאפיל, סידור קול יעקב, בסדר כוונת הלימוד)

קסט. האדמו"ר הזקן זיע"א פוסק: בעל עסק גדול יהיה רוב לימודו בזוהר

מי שהוא בעל עסק גדול יהיה רוב לימודו בזוהר אף שאינו מבין, כי מה איכפת ליה שאינו מבין אפילו הכי הוא סגולה. (רבי שניאור זלמן מלאדי, אדמו"ר הזקן (בעל התניא), מאמרי האדמו"ר הזקן הקצרים 1 דף תקע"א)

”זֹהַר הַיּוֹמִי” - לְיִמּוּד כָּל סֵפֶר הַזֹּהַר וְתַקּוּנֵי בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

קעט. רבני ירושלים תרפ”א לפ”ק: לימוד הזוהר הקדוש מבטל כל מיני פורעניות וגזירות קשות ורעות

כבר ידוע לכבודם מעלת לימוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פורעניות וגזירות קשות ורעות. (רבני ירושלים, שנת תרפ”א)

קפ. על ידי הזוהר הקדוש יצאו מן הגלות

ובגלל שעתידים ישראל לטעום מאילן החיים שהוא ספר הזוהר הקדוש, יצאו על ידו מן הגלות. (ר’ שמעון בר יוחאי, הזוהר, נשא אות צ’)

קפא. הגר”א ז”ל והזוהר הקדוש:

העוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגבר בהם.

הגר”א ז”ל והזוהר הקדוש: העוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגבר בהם. (פירוש הגר”א על משליה ה’ י”ח)

קפב. הגר”א ז”ל: פנימיות התורה הם חיים לנפש

פנימיות התורה הם חיים לפנימיות הגוף שהוא הנפש והחיצוניות לחיצוניות הגוף והעוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגרות בהם. (אבן שלמה פרק ח’ אות כ”ו)

קפג. הגר”א ז”ל: עיקר הגאולה בלימוד הקבלה

הגאולה לא תהיה רק על ידי לימוד התורה ועיקר הגאולה בלימוד הקבלה. (אבן שלמה פרק י”א אות ג’)

קפד. הגר”א ז”ל: העוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגבר בהם.

העוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגבר בהם. (פירוש הגר”א על משליה ה’ י”ח)

קפה. הגר”א ז”ל: ללמוד ספר הזוהר

והשיב ללמוד ספר הזוהר ושערי אורה כדי להבין קצת הכינים בזוהר הקדוש רק בלי הפירוש

קעה. הבן איש חי: קיימו וקבלו היהודים קהל עדת ישראל להחזיק בלימוד הקדוש של התיקונים והזוהר יחיד ורבים מנער ועד

זקן

מזמן אשר הציץ זרח אור יקרות של שני מאורות הגדולים ספר התיקונים וספר הזוהר קיימו וקבלו היהודים קהל עדת ישראל להחזיק בלימוד הקדוש של התיקונים והזוהר יחיד ורבים מנער ועד זקן, והגם דאין לאל ידם להשיג ולהבין סוד אמרות טהורות שבספרים הקדושים האלה אף על פי כן שותים בצמא את דבריהם ומתלהבין בקריאתן מאוד מאוד. (רבנו יוסף חיים, הבן איש חי, בהקדמת התיקונים בניהו)

קעו. החפץ חיים זצ”ל פוסק: על לימוד ספר הזוהר אין שום הגבלה - ילמדו כל שבת את הזוהר של אותה פרשה ואפילו לבחורים

וכן אמר הגאון הצדיק רבי שלמה בלוך זצ”ל משם רבו החפץ חיים זצ”ל שעל לימוד ספר הזוהר אין שום הגבלה כי רובו מדרש והיה החפץ חיים מעורר לכולם שילמדו כל שבת את הזוהר של אותה פרשה ואפילו לבחורים. (ר’ יוסף בן שלמה מפוז’ין, הוספות בנין יוסף)

קעז. הרב יצחק כדורי זצ”ל: אני קורא לכל אחד, להקדיש כל יום זמן ללימוד הקבלה

”אני קורא לכל אחד, להקדיש כל יום זמן ללימוד הקבלה, מפני שבזה תלוי ניקוי נשמתכם”. (הרב יצחק כדורי)

קעה. כסא אליהו: בזכות לימוד הזוהר הקדוש יבוא הגואל

בזכות לימוד הזוהר הקדוש יבוא הגואל. (רבי אליהו בן סולימן מאני, כסא אליהו, שער ד’)

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

קצב. מהרצ”א מדינוב: קבלנו על עצמנו בלי נדר שלא לבטל לימוד הזוהר

קבלנו על עצמנו בלי נדר שלא לבטל שיעורין כסדרן בתורת ה', דהיינו ... זוהר או שאר קבלה, זה בכל יום עדכ”ש. (הנהגות צדיקים - הנהגות ואזהרות מרבי צבי אלימלך מדינאב)

קצג. רבי יוסף זונדל מסלאנט: ללמוד בכל יום זוהר

ללמוד בכל יום זוהר ושערי אורה. (הנהגות צדיקים - הנהגות פרטיות מרבי יוסף זונדל מסלאנט על פי הגר”א)

קצד. רבי נחמן מטולטשין: ללמוד זוהר הקדוש

ללמוד ... זוהר הקדוש. (הנהגות צדיקים - סדר עבודת היום מרבי נחמן מטולטשין)

קצה. רבי אליהו מני: בי”ת ראשי תיבות: ירבה תלמודו בזוהר

בי”ת ראשי תיבות: ירבה תלמודו בזוהר. (הנהגות צדיקים - תקונים ואזהרות מרבי אליהו מני)

קצו. שומר אמונים: ספר התיקונים, כי הוא תיקון גדול לנפש

ללמוד כל אחד מחברתינו בהתמדה ספר התיקונים, כי הוא תיקון גדול לנפש (אגרות שומרי אמונים אגרת ה')

קצז. שומר אמונים: לומר תקוני זוהר בכל יום מסוגל מאוד לנפש – לא להתרשל מזה חלילה – אין לשער גודל ועוצם הטובה הנצמח מזה וימתקו הדינים

ואני מצווה לכל אחד מהאברכים לומר איזה דפים תקוני זוהר בכל יום המסוגל מאוד לנפש, ולא להתרשל מזה חלילה, כי אין לשער גודל ועוצם הטובה הנצמח מזה וימתקו הדינים. (שם אגרת ט”ו)

כי הוא מבלבל ומסיע לענין אחר. (אבן שלמה פרק י”א אות ג')

קפו. אדמו”ר הזקן: הזוהר סגולה אף שאינו מבין

ובנידון שאר הלימוד יהיה בזה האופן מי שהוא בעל עסק גדול יהיה רוב לימודו בזוהר הקדוש אף שאינו מבין כי מה איכפת ליה שאינו מבין אפילו הכי הוא סגולה. (מאמרי אדמו”ר הזקן הקצרים דף תקע”א)

קפז. הגה”ק מקארלין: קודם התפלה ללמוד איזה ענין בזוהר

קודם התפלה למעט בדבור כל מה דאפשר וללמוד איזה ענין בזוהר או תיקונים או זוהר חדש. (הנהגות צדיקים - סדר היום מרבי אהרן מקארלין)

קפח. ערוגת הבושם: דף זוהר הקדוש אליבא ריקניא מונע כל מילי בישא

דף זוהר הקדוש אליבא ריקניא מונע כל מילי בישא והשמר פן ישיאך לבבך לחדול מזה (הנהגות צדיקים - הנהגות ישרות מרבי משה גרינוואלד מחוסט בעל ערוגת הבושם)

קפט. רבי מרדכי מטשערנאביל: ללמוד זוהר בכל יום

לקבוע עתים לתורה דהיינו ללמוד בכל יום ... זוהר, ושלחן ערוך ... וקריאת שמע של האריז”ל (כמבואר בשערי ציון) ולילך במקוה לטבול ט' פעמים בכדי לקבל עליו קדושה וטהרה מן המקוה העליונה והבן. (הנהגות צדיקים - הדרכות מרבי מרדכי מטשערנאביל)

קצ. רבי מרדכי מטשערנאביל: זוהר הוא חלק מהתיקון על חטאת נעורים

לשוב באמת על חטאת נעורים... להיות נייעור כל ליל ששי וללמוד באותו לילה... זוהר, תיקונים... ולקרות קריאת שמע של האר”י ז”ל בכל לילה הנדפס בשערי ציון ... (הנהגות צדיקים - הדרכות מרבי מרדכי מטשערנאביל)

קצא. רבי מרדכי מטשערנאביל: אחר התפלה ילמוד זוהר

אחר התפלה יקבע עתים לתורה דהיינו ... זוהר. (הנהגות צדיקים - הדרכות מרבי מרדכי מטשערנאביל)

רב. רבני ירושלים תרפ"א לפ"ק: לגמור הזוהר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים

כבר ידוע לכבודם מעלת לימוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פורעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא וביזה מעלמא. והשנה שעברה כבר עוררנו עם ישראל במודעות "תקון לגאולה האמתית" "מטעם רבנים הגאונים מארי דארעא קדישא" אשר היא נעתקה למטה לשקוד על לימוד הזוהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים.

וכפי הרשימות אשר קבלנו לא נגמור רק לערך שש מאות סיומים על כן אנחנו רבני וגאוני ארץ הקדושה מבקשים מכל בר ישראל אשר ידו משגת ללמוד עוד פעם בכדי לגמור האלף סיומים בכ"ה אלול הבעל"ט כפי שיעור הראשון יותר או פחות עם בני חברתו של אשתקד סיום זוהר אחד לעילוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה וישראל ישכון לבטח ונראה וקראתם דרור בארץ.

רג. כסא מלך: אם אינם לומדים קבלה גורם אורך גלותא ומעכבים הגאולה

ובתיקון ל' בספר כסא מלך וזה לשונו: כמה גדול חיוב על תלמיד חכם ללמוד קבלה ועונשם כמה גדול אם אינם לומדים קבלה וגורם אורך גלותא כי הם מעכבים הגאולה רח"ל כי יעשה בשעה אחת בלמוד הקבלה מה שלא נעשה כלמוד חודש ימים בפשטי התורה כי גדול כחה לקרב הגאולה.

רד. כסא מלך: מובטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקיעא

ובתיקון מ"ג שם בכסא מלך כי לימוד הזוהר הקדוש בגירסא בעלמא בונה עולמות וכל שכן אם יזכה ללמוד ולהבין אפילו פירוש מאמר אחד יעשה בו תיקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלימוד הפשט שנה תמימה ומובטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא ויהיה

קצח. לומר בכל יום כמה דפים תיקוני זוהר וימתקו הדינים

ותראה לומר בכל יום אם אפשר קודם התפלה יותר טוב כמה דפים תיקוני זוהר וימתקו הדינים בעזרת ה'. (שם כ"ז)

קצט. ללמוד זוהר הקדוש כולו בכל השנה - מחלקים הדפים כפי הימים של כל השנה

גם דע כי יש נוהגים ללמוד זוהר הקדוש כולו בכל השנה שמחלקים הדפים כפי הימים של כל השנה ואשריהם ואשרי חלקם. (כסא אליהו שער ד')

ר. לחלק הזוהר על פי דפים ולרשום כל חלק על פתקא אחד, ויחלקו הפתקאות לאנשי עירם החרדים על דבר ה', ללמוד כל אחד חלק הרשום בכל יום

גם אלה החכמים ראשי ומנהיגי כל עיר ועיר וכל פלך ופלך שישומו לב לחלק דפי הזוהר הקדוש ג' חלקים לכמה חלקים ולרשום כל חלק על פתקא אחד ויחלקו הפתקאות לאנשי עירם החרדים על דבר ה' ללמוד כל אחד חלק הרשום בכל יום וביזה יוכלו לעשות שישגמרו בין כולם כל הזוהר הקדוש בכל יום ויום וכבר נודע כי בזכות לימוד הזוהר הקדוש יבא הגואל בב"א כ"ר. (כסא אליהו שער ד')

רא. רבני ירושלים תרפ"א לפ"ק: תקון לגאולה האמתית - מטעם רבנים הגאונים מארי דארעא קדישא - לימוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פורעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא וביזה מעלמא - מבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים

לגמור האלף סיומים בכ"ה אלול הבעל"ט כפי שיעור הראשון יותר או פחות עם בני חברתו של אשתקד סיום זוהר אחד לעילוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים ויפר עצת אויבינו.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ומתרשל, גורם אורך גלותא כו', כי לימוד הזוהר בגירסא בעלמא בונה עולמות - לימודו כל השנה אינו כלום אם אין מעטרו ביום אחד בלימוד הקבלה, כי שקול הוא כנגד כולם - אם ישתדל בה כל אחד כפי יכולתו אפילו יום לשנה, תורתו כולה עושה פירות למעלה, וכל שכן אם קובע עת לה' שעה אחד בכל לילה אז מובטח לו שהוא בן עוה"ב מבני היכלא דמלכא ויהי מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקיעא

ומי שיכול לקנות לו רב שילמדוהו קבלה או חבר או מתוך הספרים ומתרשל, גורם אורך גלותא כו', כי לימוד הזוהר בגירסא בעלמא בונה עולמות, וכל שכן אם יזכה ללימוד ולהבין פי' מאמר אחד יעשה בו תיקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלימוד הפשט שנה תמימה כו'. ואין צורך להאריך בראיות לזה המפורשים מפי גבורות הקדוש עליון האריז"ל.

גם מאמר זה מורה באצבע כל דברי רב זלה"ה למדקדק בו, כי קים לן תורה מגינה ומצלה אפילו בעידנא דלא עסיק בה, ואיך אמר טב לי' דלא יוליף כלל, אלא ודאי לימודו כל השנה אינו כלום אם אין מעטרו ביום אחד בלימוד הקבלה, כי שקול הוא כנגד כולם.

וז"ש וגרים דלא ישתדלון בהון, דוק מינה הא אם ישתדלון בהון כל אחד כפי יכולתו אפילו יום לשנה, תורתו כולה עושה פירות למעלה, וכל שכן אם קובע עת לה' שעה אחד בכל לילה אז מובטח לו שהוא בן עוה"ב מבני היכלא דמלכא ויהי מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקיעא. ודי בהערה זו למי שחננו ה' בינה והשכל. (כסא מלך לתקוני זוהר תיקון מ"ג אות ס')

רח. זכירה לחיים: רבי שמעון והחברים יגיננו עליו

על ידי לימוד בספר הזוהר זכות רבי שמעון והחברים שלו יגיננו עליו. (זכירה לחיים דף יד ע"ד).

מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקיעא.

רה. כסא אליהו: עכשיו בעיקבא דמשיחא נשמות נמוכים וגם התגברות החיצונים רח"ל אי אפשר לטהר נשמתם רק בסמים יקרים, היינו בזוהר הקדוש, כי לשון הזוהר מסוגל לזה אפילו בפטפוט לחוד ואפילו בליגלוג - ובזה יהיה נשמר מכל רע מיצר הרע וממקרים רעים בעולם הזה ובעולם הבא

ועכשיו בעיקבא דמשיחא נשמות נמוכים וגם התגברות החיצונים רח"ל אי אפשר לטהר נשמתם רק בסמים יקרים, היינו בזוהר הקדוש, כי לשון הזוהר מסוגל לזה אפילו בפטפוט לחוד ואפילו בליגלוג ובזה יהיה נשמר מכל רע מיצר הרע וממקרים רעים בעולם הזה החומרי וגם בעולם הבא הרוחני כנודע מזוהר הקדוש פרשת פנחס (דף רי"ט) בוצינא קדישא דנהיר חכמתיה בכל דרין דהוה אבתריה עד ביאת הגואל אור תורה שיש זכות אם מחזיקים סתרי תורה בבית אף אם לא מבינים אותם.

(כסא אליהו שער ד' אות י"ח)

רו. רבינו חיים וויטאל: כמה גדול החיוב המוטל על הלומדים החרדים לדבר ה' ללימוד קבלה, ועונשם כמה גדול אם אינם לומדים, כי יעשה בשעה אחת בלימוד הקבלה מה שלא יעשה בלימוד חודש ימים בפשטי התורה

זה המאמר הביאו מוה"ר חיים ויטאל ז"ל בהקדמתו לספר עץ חיים, להודיע כמה גדול החיוב המוטל על הלומדים החרדים לדבר ה' ללימוד קבלה, ועונשם כמה גדול אם אינם לומדים, כי יעשה בשעה אחת בלימוד הקבלה מה שלא יעשה בלימוד חודש ימים בפשטי התורה. (כסא מלך לתקוני זוהר שם)

רי. כסא מלך: מי שיכול לקנות לו רב שילמדוהו קבלה או חבר או מתוך הספרים

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ריז. רבי אברהם מסלונים: סיוע רב להבנת נגלות התורה

לימוד סתרי התורה הוא סיוע רב להבנת נגלות התורה. (רבי אברהם מסלונים בספר תורת אבות)

ריח. הרמ”ז: מביא את האדם לאהבת הבורא

הלימוד בזוהר מביא את האדם לאהבת הבורא. (הרמ”ז בהגהותיו לספר הכוונות)

ריט. הרה”ק רבי פנחס מקוריץ: מביא את האדם לאמונה

הלימוד בזוהר מביא את האדם לאמונה. (אמרי פנחס שער ט אות ג)

רכ. הרה”ק רבי פנחס מקוריץ: רפואה לרגלים

והוא רפואה לרגלים ולהוצאת קוץ. (אמרי פנחס שער ט אות ג)

רכא. הרה”ק רבי פנחס מקוריץ: מציל את האדם ומשפחתו ממגפה ושערורות

לימוד הזוהר הקדוש מציל את האדם ומשפחתו ממגפה ושערורות. (שם שער ו אות עג)

רכב. אור החמה: והספר הזה עתיד להתפרסם בימי מלכא משיחא. והנה כל אותם שיזכו אליו יזכו לגאולה בעזרת השם, ובה’ בטחנו שנהי’ בכלל הזוכים

וזהו עצמו היתה עיקר כוונת רבי שמעון בן יוחאי בחיבור ספר הזוהר, להיות השכינה בגלות באפס שפע באין תומך ואין עוזר, ורצה ליחדה ... שזה גורם ליחד קודשא בריך הוא ושכינתו על ידי הסוד שהוא ר”ז דהיינו או”ר, וגם על ידי חיבור זה הוא ביטול הקליפות וקלות הגלות והשבתת קטרוגם שהם לוחמות בכל עת ובכל שעה נגד ה’ ונגד שכינתו ונגד בני’ שהם ישראל הנתונים בגלות בין האומות הנקראים חיון, חיון בישין ודובין דאכלין ענא שהם ישראל, ועסק התורה נקרא הקלע והחרב והרומח, והם בחינת הסודות להצילם מרעתם בחיבור זה כו’, והספר הזה עתיד

רט. אברהם במחזה: זכות רבי שמעון בן יוחאי בפרטות יגן עליו גם לעולם הבא

ועוד שזכות רבי שמעון בן יוחאי בפרטות יגן עליו גם לעולם הבא. (ספר אברהם במחזה דרוש ט”ז)

רי. רבי משה בסולה: לימוד הזוהר הקדוש סגולה ליראת שמים

והלימוד הזוהר הקדוש סגולה ליראת שמים. (הקדמת רבי משה בסולה לספר התקונים)

ריא. האריז”ל: העסק בספר הזוהר סגולה להשגה

העסק בספר הזוהר סגולה להשגה. (האריז”ל בשער רוח הקודש דף יא ע”ב)

ריב. שארית ישראל: העסק בזוהר הקדוש בתדירות סגולה להביא את האדם להתקשרות לאין סוף ב”ה

העסק בזוהר הקדוש בתדירות סגולה להביא את האדם להתקשרות לאין סוף ב”ה. (שארית ישראל שער ההתקשרות שער א’ דרוש ה מאמר ב)

ריג. שבחי האריז”ל: תיקון גדול לבעל תשובה
הלימוד בזוהר הוא תיקון גדול לבעל תשובה. (שבחי האריז”ל).

ריד. החיד”א: תיקון גדול לנשמה

הלימוד בזוהר הוא תיקון גדול לנשמה. (מורה באצבע אות מד).

רטו. בעל התניא: הזוהר מסיר טמטום הלב

לימוד בזוהר הקדוש מסיר טמטום הלב. (מאה שערים לבעל התניא)

רטז. זוהר”ק ובעל התניא: לעתיד לבוא לא ישב בבושה

הלומד בספר זוהר הקדוש בעולם הזה, אז לעתיד לבוא לא ישב בבושה. (זוהר פרשת וישב דף קפה ע”א בכללות, ובפרטות בלקוטי תורה לבעל התניא פרשת צו).

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

להתפרסם בימי מלכא משיחא. והנה כל אותם שיזכו אליו יזכו לגאולה בעזרת השם, ובה' בטחנו שנהי' בכלל הזוכים, אכיה"ר. (הקדמה השניה לספר אור החמה)

מודעה חדשה

כבר ידעו לכבודם מעלת לימוד הוזהר הכרוש אשר הוא מבבל כל מצע פורענות גזירות משות ורעות ומתנא ותרמא ובהא מעלמא והשנה שנתה כבר עוררת עם ישרא במדעה. תמן למאולה האחרית ממעם רבנים וגאונים מארי דארעא סריסאי אשר היא נקדמה למשה לשטרד עז ליסוד הוזהר למבור בארץ ובחוצה לארץ אלה סומים. וכפי הדימויות אשר סבלנו לא נגבר רק ערך שש מאות סומים. עכ אנתנו רבנו גאונים ארץ המדושה מבכשים מכל בר ישראל אשר ידו משנת למבור עוד פעם בבדי נבור האלה סומים בכיה אלול הבעלש כפי שיעור הראשון יותר או פחות עם בני חברה של אשתכר סוה וזהר אחד לעילוי מול עם ישראל ולכפל כל הדמים אותם עליונים ותחתונים וישר עצת אויבנו וכללל מחשבותם ולא תעשינה ידוהם תושהו וישראל ישכן לבמה ונראה כנפשת עין אכירי. -- יודשלת תיו בשיא חדרש אייר שנת תפארי לפ"ס

קדם הלימוד יאמר

הרי אנתנו לסומים בספר הוזהר המדרש לעיני שכינת עזתנו ולהרים סין מול ישראל ולמתנם פי כל הצדים אנתנו עליונים ותחתונים ולהעמיד העפדה לישנה ואמר די לצוהנתנו וישראל ישכון לבמה אכן כיר

סכסום אני לכל המדובר
למעלה ומקטש סאחבי בכל
עקם והאמר למבור הקדוש
ועל בספר העז, חזית תועמ
הקדוש רבבי ויעיא חזותק
יגן עליו לזכות ליאנת כנאלת
ישראל ברחמים כביא סמיס
הנביא גם כי ועל ביום עמיס
אקבש, וכעילת חם פתח שני
חרי"א בא סיסופיה בשורשנה
לפי.
חבני יעקב מאיר סיג
ראש חרבים
ויקיק סידוס

לר העלת נדעיות הלימוד
הקדוש של חומר הקדוש
התקנים מר כתבתי בה שנה
שגברת השיית סרתי יתן
התעשרת השנה סלעילא בלב
עמי ישראל נפשת ליאנת כישוק
קריבה כעזרות לב תפוש הממנה
תקי יוסף חיים
זאנענפעקער
רב ואכיר
לקולת האשכנזים
בשוק יודשלת תפארי

לב כל יראי די תוסבי שני ישנת
על התעשרות הקדושה של תפושת הלימוד
בספר הוזהר הקדוש והעילת אשר כותיק
וכתול וסח סוכה וקרישה ווא היחשקות
חזות של כשרת כל ספר הוזהר אלה פעמים
עלי חזרת הקדוש המעוררת מחלופים בני
ועילא כפומים אנתנו כעילוי לארי הקדוש
הכלא שפעת סדרי אמת הועמ על כל כרות
אור הוזהר ועל הוזהר הוזהר לזקוק לנו את
כפומי התעוקה הכנאלת תפושת ויריענו
על כפומי אהל וסדילנו נהיל יעקב אבינו
העלה את נשמות כלל עם קדוש לתשבה
עילא המבטער נשל לעין כביא
ליאנת ארוב כעילוי ספחז זקרא
תפארי עתתיק ויחשיך
תקי אנדרלם יצחם הבהן קוק
עזר עזרת הקדוש על ארמת הקדוש
ראש רבני ארץ ישראל
רב ואכיר
פעתיק ויודשלת תפארי

יכרי חסות סחור ג. ר. דיסמן
שלישי.
עמי עילוי יודשלת עילוי חז.
כבי אפרו חזיל, שחלמוד
והיה היא שקולה סכר כל המשה
אשרי הוזהר ליחז עילוי חזרת
תן כנאלת תן כנבור, בספר חזיק
וחתקניב.
הוא הא רבבי תנא
האליק ויעיא לפתור את כל העולם
כל סן חרף הקיר את כנאלת
ועינתו תחתנת כנאלת כנאלת אור
ח, וסלואת חרף דעת את ח כבא
כארי, וישראל נשן כול תפושת
עלימים כנאלת וקריש א"ס.
ואם יצחם ירהם
כחסות חזירי סחור
משה יודשלת יודארי לרב
גאל דיסמן

תקון לגאולה האמתית

ממעם הרבנים הגאונים מארי דארעא קדישא

ידעו לכל כי ספר הוזהר של רמב"ם האלה, אור העולמות הנלוותים והתחתונים תפארי עליו זה האיש מרעיש הרין סוכו סלכות ובסריא אפרי וילדת אמת סוכו שעתן וילד הא לא תלד, (מס' יר' ע"ג) הוא עשרת ראשית המעוררת, הרשבי דעיא אשר תהיה כקטת לאליה אנשים ודוכי רבנות עלמות ועבורת בין שופים המפנים והשכלים והיה הקדוש מקום נהיר אש אבולה אש עד קול ומסח ויקל לפני חקילה וסחח בת וסחח מה שלמות תישם וסחח על עלא.
פוק זה מה שכתב סתן ויריא חללה, ליסוד הוזהר סחח על כל לסוד אפירד ולא ידע מאי קאמר, יריב כסא סלך, וסחח על חוקי ס"ג אשר ליסוד הוזהר בנירמא בנות עלמות עליונים, עד ואמר אלוהי רל לרבי לשמעון כחאי ספר הוזהר יתפרסמן סן נלוחא כר אנהליא כררא כתרמא.
עד כר קבר עכ לזה משה רבינו לרבי שמעון, ומסכילים ישרי סחור חקיק, מאי חכרא חרף ויהוה ספי הוזהר כעילוי לא חרף סתן (יר' כי חלום בספר הוזהר לא יסבל חבלי סחח) ובסן ישריא עזריו למפעם סילעט וירי הא ווא ספר, חזירי יפקן כיה סלולתא כררבי.
עד כקדמת חתקנים, ומסכילים ישרי סחור חוקיק וירי ומסכילים ישרי ר' לשמעון הבריא יודו כר אנהבש למעני הא חכרא "ויהוה אמתות לוחן זאלירנו עתה ולכל כפסח דסחיתא לאחרא נינינו ולכל סלואינא, כנמכסיה ומכרת שכל חלית על סולא יודב רש לכל שוק קדישין וכל חתין וכל בנין לעלוא לון חרן כשרין כל שם כדוכי חילת, וישתא חכ ליעשר כשרון לעלוא לון חרן כשרין ולא אחיבה רש לעלוא לון קר ויהי ווא חלמא סחיתא.
סחח סן האמר כי וסאלת חלוי, כליסוד חזירי, וסחח כמבט סה נועם כעולם כשול ליסוד הוזהר וסחח אנתו מרבי חום חזירי הסקבל האלה רבי חיים ויפאל חלמיס חרוב הארירי דעיא חכור, כחקדמת עזר הקדושה, חיל אפי מעני כעילוי חיל כפאל חיים ויפאל סן ליאוי חרבי וסחח ויפאל חלוי, כדוכי סן שלשים למח תיש כתי וסכרי סחחום וסחחיה סחחום כי עזר קדיש בלה קיק וסחח לא סחחנה חרופת לא עלתה לסחחנה אן סחור לכשריה ולא עלתה ארמת לכמנה, ולחירן כלי סקישון, אור לוי כי פנת חום וסחח כפ אלוי ערב וכלו כל חקיקים

דאס דוקימן

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בהאי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי - [דף 690]

מִבְּתַח ”זֶהַר הַיּוֹמִי” לְהוֹדֵשׁ בְּסֵלִי

693.....	סדר הלימוד ליום א כסלו [יום 60 בשנה]
703.....	סדר הלימוד ליום ב כסלו [יום 61 בשנה]
713.....	סדר הלימוד ליום ג כסלו [יום 62 בשנה]
724.....	סדר הלימוד ליום ד כסלו [יום 63 בשנה]
734.....	סדר הלימוד ליום ה כסלו [יום 64 בשנה]
745.....	סדר הלימוד ליום ו כסלו [יום 65 בשנה]
755.....	סדר הלימוד ליום ז כסלו [יום 66 בשנה]
765.....	סדר הלימוד ליום ח כסלו [יום 67 בשנה]
775.....	סדר הלימוד ליום ט כסלו [יום 68 בשנה]
785.....	סדר הלימוד ליום י כסלו [יום 69 בשנה]
796.....	סדר הלימוד ליום יא כסלו [יום 70 בשנה]
806.....	סדר הלימוד ליום יב כסלו [יום 71 בשנה]
816.....	סדר הלימוד ליום יג כסלו [יום 72 בשנה]
827.....	סדר הלימוד ליום יד כסלו [יום 73 בשנה]
837.....	סדר הלימוד ליום טו כסלו [יום 74 בשנה]
848.....	סדר הלימוד ליום טז כסלו [יום 75 בשנה]

- 858..... סדר הלימוד ליום יז כסלו [יום 76 בשנה]
- 869..... סדר הלימוד ליום יח כסלו [יום 77 בשנה]
- 876..... סדר הלימוד ליום יט כסלו [יום 78 בשנה]
- 890..... סדר הלימוד ליום כ כסלו [יום 79 בשנה]
- 900..... סדר הלימוד ליום כא כסלו [יום 80 בשנה]
- 910..... סדר הלימוד ליום כב כסלו [יום 81 בשנה]
- 920..... סדר הלימוד ליום כג כסלו [יום 82 בשנה]
- 930..... סדר הלימוד ליום כד כסלו [יום 83 בשנה]
- 940..... סדר הלימוד ליום כה כסלו [יום 84 בשנה]
- 950..... סדר הלימוד ליום כו כסלו [יום 85 בשנה]
- 961..... סדר הלימוד ליום כז כסלו [יום 86 בשנה]
- 971..... סדר הלימוד ליום כח כסלו [יום 87 בשנה]
- 981..... סדר הלימוד ליום כט כסלו [יום 88 בשנה]
- 991..... סדר הלימוד ליום ל כסלו [יום 89 בשנה]

סדר הלימוד ליום א כסלו [יום 60 בשנה]

[זוהר חלק א' - דף קצג ע"ב]

וְכָל בְּנֵי דְמַהִימְנוּתָא יִשְׂרָאֵל, כְּלִהוּן מִתְתַקְפִּין בְּאִילָנָא דְחַיִּי, כְּלִהוּ אַחֲדִין בְּאִילָנָא מִמֶּשׁ. מִנְהוּן בְּהוּא (ס"א נופא) גּוּפָא דְבֵיהּ, מִנְהוּן אַחֲדִין בְּעַנְפִין, מִנְהוּן בְּעֵלִין, מִנְהוּן בְּשַׁרְשִׁין. אֲשַׁתְּכּוּ דְכְּלִהוּ אַחֲדִין בְּאִילָנָא דְחַיִּי. וְאִינוּן דְּמִשְׁתַּדְּלִין בְּאוּרִייתָא (דף קצג ע"ב) כְּלִהוּ אַחֲדִין בְּגוּפָא דְאִילָנָא. וּבְגִין כֶּךָ מֵאֵן דְּאֲשַׁתְּדַל בְּאוּרִייתָא, אִיהוּ אַחֲדִי בְּכֻלָּא, וְהָא אוּקְמוּהָ וְאֲתַמְר. וַיְהִי מִקֶּץ, מֵאִי מִקֶּץ. רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, אֲתַר דְּלִית בְּהָ זְכִירָה, וְדָא הוּא קֶץ דְּשִׁמְאֵלָא. מֵאִי טַעְמָא, בְּגִין דְּכִתְיָב, (בראשית מ) פִּי אִם זְכַרְתִּנִּי אֲתָךְ כַּאֲשֶׁר יִיטֵב לְךָ. וְכִי הָכִי אֲתַחֲזִי לִיהָ לְיוֹסֵף צְדִיקָא, דְּאִיהוּ אָמַר פִּי אִם זְכַרְתִּנִּי אֲתָךְ. אֲלָא פִּיּוֹן דְּאֲסַתְּכָל יוֹסֵף בְּחֻלְמִיתָא. אָמַר, וְדָאִי חֻלְמָא דְּזְכִירָה אִיהוּ. וְאִיהוּ טַעַה בְּהֵאִי, דְּהָא בֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הוּי כְּלָא.

וְעַל דָּא אֲתַר דְּהוּא בֵּיהּ נְשִׁיּוֹ קָם קַמִּיהָ, מַה כְּתִיב וְלֹא זָכַר שֶׁר הַמְשָׁקִים אֶת יוֹסֵף וַיִּשְׁכַּחְהוּ. פִּיּוֹן דְּאָמַר וְלֹא זָכַר שֶׁר הַמְשָׁקִים, מַהוּ וַיִּשְׁכַּחְהוּ. אֲלָא וַיִּשְׁכַּחְהוּ אֲתַר דְּאִית בֵּיהּ שְׁכַחָה, וְדָא הוּא קֶץ דְּסִטְרָא דְּחֻשָׁךְ. שְׁנַתִּים יָמִים, מֵאִי שְׁנַתִּים. דְּתַב דְּרָגָא, לְדִרְגָא דְּאִית בֵּיהּ זְכִירָה.

וּפְרַעָה חוּלָם וְהִנֵּה עוֹמֵד עַל הַיָּאֵר, דָּא חֻלְמָא דְּיוֹסֵף הוּא. בְּגִין דְּכָל נֶהַר, דְּיוֹסֵף הַצְּדִיק אִיהוּ. וְרִזָּא דָּא חוּי, הָאִי מֵאֵן דְּחַמֵּי נֶהַר בְּחֻלּוֹם, חַמֵּי שְׁלוֹם. דְּכִתְיָב, (ישעיה סו) הַנְּבִי נוֹטֵה אֵלָיָה כְּנֶהַר שְׁלוֹם: וַיְהִי מִקֶּץ שְׁנַתִּים. רַבִּי חֲזִיָּא פְּתַח וְאָמַר, (משלי כט) מִלֶּךְ בְּמִשְׁפָּט יַעֲמִיד אֶרֶץ וְאִישׁ תְּרוּמוֹת יַהֲרֹסְנָה, תָּא חֲזִי, כַּד בְּרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלֵמָא עֲלָאָה, אֲתַקִּין כְּלָא כְּדָקָא יָאוּת, וְאֲפִיק נְהוּרִין עֲלָאִין מִנְהַרִּין לְכָל סִטְרִין, וְכֻלָּא אִיהוּ חַד. וּבְרָא שְׁמַיִם דְּלַעֲיֵלָא וְאֶרֶץ דְּלַעֲיֵלָא, לְאֲתַתְּקָנָא כְּלִהוּ כְּחַדָּא, לְתוֹעֲלָתָא דְּתַתָּאִי.

תָּא חֲזִי, מִלֶּךְ בְּמִשְׁפָּט יַעֲמִיד אֶרֶץ. מֵאֵן מִלֶּךְ, דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. בְּמִשְׁפָּט, דָּא יַעֲקֹב, דְּאִיהוּ קִיּוּמָא דְּאַרְעָא. וְעַל דָּא, ו' אֲתַזְנֵן מִן ה' עֲלָאָה, ה' תַּתָּאָה אֲתַזְנֵן מִן ו', דְּקִיּוּמָא דְּאַרְעָא אִיהוּ בְּמִשְׁפָּט. דְּהָא מִשְׁפָּט יַעֲמִיד אֶרֶץ בְּכָל תְּקוּנוֹי, וְזֵן לָהּ.

דְּבַר אַחַר, מִלֶּךְ, דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. בְּמִשְׁפָּט, דָּא יוֹסֵף. יַעֲמִיד אֶרֶץ, דְּכִתְיָב (בראשית מא) וְכָל הָאֶרֶץ בָּאוּ מִצְרִימָה לְשִׁבּוֹר אֶל יוֹסֵף. וּבְגִין דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתַרְעִי בֵּיהּ בְּיַעֲקֹב, עֲבַד לִיהָ לְיוֹסֵף שְׁלִיטָא עַל אֶרְעָא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רבי יוסי אמר, מלך, דא יוסף, במשפט יעמיד ארץ, דא יעקב. דהא עד לא אתא יעקב למצרים, לא הוה קיימא בארעא, מגו כפנא. פיון דאתא יעקב למצרים, בזכותיה אסתלק כפנא, ואתקיים ארעא.

דבר אחר, מלך במשפט יעמיד ארץ, דא דוד מלכא, דכתיב, (שמואל ב ח) ויהי דוד עושה משפט וצדקה לכל עמו, ואיהו קיים ארעא, ובזכותיה קיימא לבתר דנא. ואיש תרומות יהרסנה, דא רחבעם.

תא חזי, קודשא בריך הוא בגיניהון דצדיקיא, אף על גב דפורענותא אתגזר על עלמא, מתעכבא בגיניהון ולא שלטא על עלמא. כל יומי דדוד מלכא אתקיימא ארעא בגיניה, לבתר דמית אתקיימא בזכותיה. דכתיב, (מלכים ב כ) וגנותי על העיר הזאת להושיעה למעני ולמען דוד עבדי. כגוונא דא, כל יומי דיעקב וכל יומי דיוסף, לא שלטא פורענותא בעלמא.

תא חזי, מלך במשפט יעמיד ארץ, דא יוסף. ואיש תרומות יהרסנה, דא פרעה. דהא בגין דאקשי לביה לגבי דקודשא בריך הוא, חריב ארעא דמצרים. ובקדמיתא על ידא דיוסף אתקיים ארעא בההוא חלמא דחלם. דכתיב, ויהי מקץ שנתים ימים וגו'. ויהי מקץ וגו'. רבי אלעזר פתח ואמר, (תהלים יח) חי יי וברוך צורי וירום אלהי ישעי. אלוהי כתיב, בוי"ו. האי קרא אית לאסתכלא ביה. חי יי, דא חי צדיקא יסודא דעלמא, דאקרי חי דעלמין. וברוך צורי, דא (ס"א הוד) הוא דכתיב (תהלים קמד) ברוך יי צורי, ודא עלמא דאתקיים עליה צדיקא דא. וירום אלהי ישעי. וירום דא עלמא עלאה. אלוהי בוא"ו, דא שמים, כמה דאת אמר, (תהלים קטז) השמים שמים ליי.

[זוהר חלק א' - דף קצד ע"א]

תא חזי, (כמה דאת אמר) (תהלים סח) ברוך אדנ"י יום יום יעמס לנו. ברוך אדנ"י, באל"ף דל'ת נו"ן יו"ד, והאי קרא רזא דחכמתא איהו. יום יום, אלו שנתים ימים, כמה דאת אמר (דף קצד ע"א) ויהי מקץ שנתים ימים ופרעה חולם והנה עומד על היאור, רזא איהו, כמה דאתמר דא יוסף. דנהר (ס"א דכל נהר) דא, יוסף הצדיק הוא. והנה מן היאור עולות שבע פרות יפות מראה ובריאות בשר ותרעינה באחו. והנה מן היאור, דהא מנהר דא אתברכאן כל אינון דרגין דלתתא. בגין דההוא נהר דנגיד ונפיק, איהו אשקי וזן לכלא. ויוסף איהו נהר, לאתברכא כל ארעא דמצרים בגיניה.

ותא חזי, ההוא נהר, שבע דרגין אתשקיין ואתברכין מניה, ואלין אינון יפות מראה ובריאות בשר. ותרעינה באחו, בחבורא באחוותא דלא אשתפח בהו פירוודא. וכלהו לשבחא קיימין, דהא כל הגי דרגין שבע דקאמרון, רזא איהו. כמה דאת

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר, (אסתר ב) ואת שבע הנערות הראויות לתת לה מבית המלך וגו'. ועל דא שבע פרות יפות מראה, ולקבל דא כתיב שבעת הסריסים המשרתים את פני המלך וגו'.

רבי יצחק אמר, שבע פרות הטובות, דרגין אינון עלאין על אחרנין. ושבע הפרות הרעות, דרגין אחרנין דלתתא. אלין מסטרא דקדושה, ואלין מסטרא דמסאבא.

שבע השבלים, רבי יהודה אמר, אלין קדמאי אינון טבין, בגין דאינון מסטרא דימינא דכתיב ביה כי טוב. ואלין בישינ אינון לתתא מנייהו. שבע השבלים אינון מסטרא דדכיו, ואלין מסטרא דמסאבו, וכלהו דרגין קיימין אלין על אלין, ואלין לקבל אלין, וכלהו קא חמא פרעה בחלמיה.

אמר רבי ייסא, וכי ליהווא חייבא דפרעה אחזיין ליה כל הני. אמר ליה רבי יהודה, פגוונא דלהון חמא. דכמה דרגין על דרגין, אלין לקבל אלין, ואלין על אלין, ואיהו חמא באינון דרגין דלתתא.

והא תנינו, דהא פמה דאיהו בר נש, הכי אחזיו ליה בחלמיה, והכי חמי. ונשמתא הכי סלקת לאשתמודעא. כל חד וחד כפום דרגיה פדקא חזי ליה, ובגין כך פרעה חמא פדקא חזי ליה, ולא יתיר:

ויהי מקץ וגו', רבי חזקיה פתח ואמר, (קהלת ג) לכל זמן ועת לכל חפץ תחת השמים. תא חזי, כל מה דעבד קודשא בריך הוא לתתא, לכלא שוי זמנא וזמן קצוב. זמן שוי לנהורא ולחשוכא, זמנא שוי לנהורא דשאר עמין, דאינון שלטין השתא על עלמא. וזמנא שוי לחשוכא, דאיהו גלותא דישראל תחות שלטנותא דלהון. זמנא שוי קודשא בריך הוא לכלא, בגין כך לכל זמן ועת לכל חפץ. מאי ועת לכל חפץ. זמנא ועדן הוא לכלא, לכל ההוא רעותא דאשתכח לתתא.

דבר אחר ועת לכל חפץ, מאי עת. פדכתיב, (תהלים קיט) עת לעשות ליי הפרו תורתך. וכתיב, (ויקרא יז) ואל יבא בכל עת אל הקדש. ואיהו דרגא ממנא, והא אוקמוה. ובגין כך עת איהו ממנא, לכל חפץ תחת השמים. ויהי מקץ שנתים ימים, מסטרא דההוא קץ דחשך חמא פרעה בחלמיה, ומתמן ידע ואתגלי ליה ההוא חלמא. ויהי בבקר ותפעם רוחו וישלח ויקרא את כל חרטמי מצרים ואת כל חכמיה וגו'. ותפעם רוחו. מאי ותפעם. רבי יוסי אמר, הא אוקמוה בפרעה כתיב ותפעם, ובנבוכדנצר כתיב, (דניאל ב) ותתפעם, ואוקמוה דהא בפרעה כתיב ותפעם, בגין דהוה ידע חלמא, ופשרא לא הוה ידע, אבל נבוכדנצר, חמא חלמא, וחמא פשרא, ואתנשי כלא מניה.

[זוהר חלק א' - דף קצד ע"ב]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אבל תא חזי, ותפעם רוחו, כמה דאת אמר, (שופטים יג) לפעמו, דהוה אתי רוחא ואזיל, ואתי ואזיל. ולא הוה מתיישבא עמיה עדיין כדקא יאות. ועל דא כתיב, (שופטים יג) ותחל רוח יי לפעמו, דכדין הוה שירותא. אוף הכא רוחיה אתער ביה, ואזיל ואתער, ולא הוה מתיישבא עמיה למנדע. נבוכדנצר ותתפעם רוחו, באתערותא הוה אתער על חד תרין, (תייבין) ואזלין ותייבין, ודא הוא כמה דאת אמר, (במדבר כד) כפעם בפעם. פעם בהאי, (דף קצד ע"ב) ופעם בהאי, ולא מתיישבא דעתיה ורוחיה.

וישלח ויקרא את כל חרטומי מצרים, אלין חרשין. ואת כל חכמיה, אלין חכימין בטיירא, וכלהו הוו מסתכלן למנדע ולא יכילו לאדבקא.

אמר רבי יצחק, אף על גב דאתמר דלא אחזיין ליה לבר נש אלא בהווא דרגא די'ליה, שאני למלכים, דאחזיין לון מלין עלאין, ומשניין מבני נשא אחרנין. כמה דמלכא דרגיה עלאה על כל שאר אחרנין, הכי נמי אחזיאו ליה בדרגא עלאה על כל שאר אחרנין. כמה דאת אמר את אשר האלהים עושה הראה את פרעה. (רלח א) אבל לשאר בני נשא, לא גלי לון קודשא בריך הוא מה דאיהו עבד, בר לנביאי או לחסידי או לחכימי דרא, והא אוקמוה.

תא חזי, כתיב, אותי השיב על כני ואותו תלה, מכאן דחלמא אזיל בתר פישרא. השיב על כני מאן, אלא דא יוסף. ואותו תלה, בהווא פישרא דקא פשר ליה, וכתיב ויהי כאשר פתר לנו פן היה:

וישלח פרעה ויקרא את יוסף ויריצהו מן הבור וגו'. רבי אבא פתח ואמר, (תהלים קמז) רוצה יי את יראיו את המיחלים לחסדו. כמה קודשא בריך הוא, אתרעי בהו בצדיקיא, בגין דצדיקיא אינון עבדין (שלמא ועבדי) שלמא לעילא, ועבדי שלמה לתתא, ואעלין פלה בבעלה. ובגין כך קודשא בריך הוא אתרעי בהו, באנון דדחלין ליה ועבדין רעותיה.

למיחלים לחסדו, מאן אינון מיחלים לחסדו. הוי אימא אינון דמשתדלי באורייתא בלי'ליא, ואשתתפו בהדי שכינתא. וכד אתי צפרא, אינון מחפאן לחסדו. והא אוקמוה, בזמנא דבר נש אשתדל באורייתא בלי'ליא, חוטא דחסד אתמשיך עליה ביממא. כדכתיב, (תהלים מב) יומם יצוה יי חסדו ובלילה שירה עמי. מאי טעמא יומם יצוה יי חסדו, משום דבלילה שירה עמי. ובגין כך רוצה יי את יראיו כתיב, ולא ביראיו. כמאן דרעי ברעותיה לאחרא, ואתרעי ליה לאתפיסא בהדיה. ובגין כך רוצה יי את יראיו, ולא ביראיו.

כגוונא דא, יוסף הוה עציב בעציבו דרוחא, בעציבו דלבא, דהוה אסיר תמן. כיון דשדר פרעה בגיניה, מה כתיב. ויריצוהו, אתפיסו ליה ואהדרו ליה מלין

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דְּחֻדָּה, מְלִין לְמַחְדֵי לְבָא, בְּגִין דְּהוּה עָצִיב מִן בִּירָא. תָּא חֲזִי, בְּקַדְמִיתָא נְפִל
בְּבִירָא, בְּבִירָא אֶסְתְּלַק לְבֵתֵר.

רְבִי שְׁמַעוֹן אָמַר, עַד לָא אִירַע לְיוֹסֵף תְּהוּא עוֹבְדָא, לָא אֶקְרִי צְדִיק. פִּיּוֹן דְּנִטְר
תְּהוּא בְּרִית קַיִמָא, אֶקְרִי צְדִיק. וְתְהוּא דְרָגָא דְבְּרִית קַדִּישָׁא אֲתַעֲטֵר בְּהַדְּיָה, וּמֵאִי
דְּהוּה (עבִיד) בְּבוּר בְּקַדְמִיתָא, אֶסְתְּלַק בְּהַדְּיָה, וּכְתִיב וִירִיצְהוּ מִן הַבוּר. אֶסְתְּלַק מִן
דָּא, וְאֲתַעֲטֵר בְּבֹאֵר מֵיָם חַיִּים.

וַיִּשְׁלַח פְּרַעָה וַיִּקְרָא אֶת יוֹסֵף, לְקָרָא לְיוֹסֵף מִבְּעֵי לֵיָהּ. אֱלָא וַיִּקְרָא אֶת יוֹסֵף, דָּא
קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּכְתִיב, (תהלים קה) עַד עַת בָּא דְּבָרוֹ אֲמַרְתָּ יִי צְרַפְתָּהּ. עַד עַת
בָּא דְּבָרוֹ, הִדָּא הוּא דְּכְתִיב וַיִּקְרָא אֶת יוֹסֵף, כְּתִיב הִכָּא וַיִּקְרָא אֶת יוֹסֵף, וּכְתִיב
הֵתָם וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה: וַיִּגְלַח וַיַּחֲלֶף שְׁמִלוֹתָיו, בְּגִין יְקָרָא דְּמַלְכָּא, וְהָא אוּקְמוּהָ.

רְבִי אֶלְעָזָר פְּתַח, (תהלים קה) וַיָּבֵא יִשְׂרָאֵל מִצְרַיִם וַיַּעֲקֹב גֵּר בְּאֶרֶץ חָם. תָּא חֲזִי,
דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְגַלְגַּל גְּלִגּוּלִין בְּעַלְמָא, וּמְקַיִים אֶסְרִין וְקַיִמִין, בְּגִין לְקַיִמָא
קַיִמָא וּגְזֵרָה דְּאִיהוּ גְזִיר.

דְּהָא תַּנּוּ, אֲלִמְלָא חֲבִיבוֹ וְרַחֲמֵי דְרַחֲמֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַבְהוֹ, הוּה אֲתַחְזִי
לְנַחְתָּא יַעֲקֹב לְמִצְרַיִם בְּשִׁלְשָׁלִי דְפְרוּזָא. וּבְרַחֲמֵי דְלְהוֹן, שְׁלִטִיָּה לְיוֹסֵף בְּרִיָּה,
וְעַבְד לֵיָהּ מַלְכָּא דְשִׁלְטָא עַל כָּל אֶרְעָא, וְנַחְתוּ כְּלָהוּ שְׁבִטִין בִּיקְרָא, וַיַּעֲקֹב
כְּמַלְכָּא.

תָּא חֲזִי, מַה כְּתִיב, וַיָּבֵא יִשְׂרָאֵל מִצְרַיִם וַיַּעֲקֹב גֵּר בְּאֶרֶץ חָם, פִּיּוֹן דְּכְתִיב וַיָּבֵא
יִשְׂרָאֵל מִצְרַיִם, לָא יְדַעְנָא דִיעֲקֹב גֵּר בְּאֶרֶץ חָם, אֲמֵאִי אֲצִטְרִיךְ הָא. אֱלָא וַיָּבֵא
יִשְׂרָאֵל מִצְרַיִם, דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וַיַּעֲקֹב גֵּר בְּאֶרֶץ חָם, דָּא יַעֲקֹב, דְּהָא בְּגִינִיָּה
דִיעֲקֹב וּבְנוֹי, אֲתָא שְׁכִינְתָּא לְמִצְרַיִם. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא גְּלִגְל גְּלִגּוּלִין, (דף קצה
ע"א) וְאַחִית לֵיָהּ לְיוֹסֵף בְּקַדְמִיתָא. דְּבִזְכוּתִיָּה אֲתַקִּיִים בְּרִית בְּהַדְּיָה, וְשִׁלְטִיָּה עַל כָּל
אֶרְעָא.

מַה כְּתִיב, שְׁלַח מִלְךָ וַיִּתִּירָהּ מוֹשֵׁל עַמִּים וַיִּפְתַּחְהוּ. רְבִי שְׁמַעוֹן אָמַר, כְּתִיב,
(תהלים קמו) יִי מִתִּיר אֶסְוָרִים וְגו', (והא) וְהִכָּא כְּתִיב, שְׁלַח מִלְךָ וַיִּתִּירָהּ, אֲמֵאִי
מוֹשֵׁל עַמִּים וַיִּפְתַּחְהוּ. אֱלָא, שְׁלַח מִלְךָ, דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. מוֹשֵׁל עַמִּים, דָּא
קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. שְׁלַח מִלְךָ, מִלְךָ עֲלָאָה שְׁלַח וַיִּתִּירָהּ, וּמֵאֵן אִיהוּ דְשִׁלַּח (לֵיָהּ),
דָּא מִלְאָךְ הַגּוֹאֵל, דְּאִיהוּ מוֹשֵׁל עַמִּים, דְּאִיהוּ מוֹשֵׁל עַל תַּתָּאִי. וְכִלָּא מַעַם קוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא אִיהוּ.

וִירִיצְהוּ חֹסֵר וְא"ו, וּמֵאֵן אִיהוּ, דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. בְּגִין דְּהָא לִית מֵאֵן דְּאֶסִּיר
וּפְתַח, בַּר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּכְתִיב, (איוב יב) יִסְגֵר עַל אִישׁ וְלֹא יִפְתַּח. וּכְתִיב,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

(איוב לה) והוא יִשְׁקִיט וּמִי יִרְשִׁיעַ וְיִסְתֵּר פָּנָיו וּמִי יִשׁוּרְנוּ וְעַל גּוֹי וְעַל אָדָם יַחַד, דְּהָא כְּלָא בִּיהַ. וּכְתִיב, (דניאל ד) וּכְמִצְבֵּיהָ עֶבֶד בְּחֵיל שְׂמִיָּא וְדִירֵי אַרְעָא וְלֹא אִיתֵי דִי יִמְחִי בִּידֵיהָ וַיֹּאמֶר לִיהָ מָה עֲבַדְתָּ. וּבִגִּין כֶּךָ כְּתִיב, וַיִּרְצֶהוּ מִן הַבּוֹר וּגּוֹ'.

מֵאִי וַיִּרְצֶהוּ. כְּמָה דְאֵת אָמֵר, (איוב לג) יַעֲתֵר אֶל אֱלֹהִים וַיִּרְצֶהוּ. כְּגִוּוֹנָא דָּא וַיִּרְצֶהוּ מִן הַבּוֹר, וּלְבַתֵּר וַיִּבֵּא אֶל פְּרַעְתָּה. דְּבַר אַחַר וַיִּרְצֶהוּ, דְּאִמְשִׁיף עֲלֵיהָ חוּטָא דְחֶסֶד, לְמִיָּהֵב לִיהָ חֲנָא קַמִּיהָ דְפְרַעְתָּה. (מה כתיב), אֱלֹהִים יַעֲנֶה אֶת שְׁלוֹם פְּרַעְתָּה, בְּגִין לְאִקְדָּמָא לִיהָ שְׁלוֹם וּלְמַפְתַּח בְּשְׁלוֹם.

רַבִּי אַבְא אָמֵר, תָּא חֲזִי, בְּהֵוּא רְשָׁע דְפְרַעְתָּה. דְּאִיהוּ אָמֵר, (שמות ה) לֹא יִדְעָתִי אֶת יְיָ, וּפְרַעְתָּה חַפְּסִים הָיָה מִכָּל חֲרָשׁוּיָא. אֶלֹּא וְדֹאֵי שְׂמִיָּא דְאֱלֹהִים הָיָה יַדְעָ, דְּהָא כְּתִיב, הִנְמַצָּא כֹּזֵה אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ אֱלֹהִים בּוֹ. וּבִגִּין דְּמִשָּׂה לֹא אֶתָּא לְגַבִּיָּה אֶלֹּא בְשְׂמִיָּא דִּי וְלֹא בְשְׂמִיָּא דְאֱלֹהִים. וְדֹא הָיָה קְשִׁיָּא קַמִּיהָ מִכָּלֹּא, דְּאִיהוּ הָיָה יַדְעָ דְּהָא שְׂמִיָּא דָּא אִיהוּ שְׁלִיט בְּאַרְעָא. וּבְשְׂמִיָּא דִּי לֹא הָיָה יַדְעָ, וְעַל דָּא קְשִׁיָּא קַמִּיהָ שְׂמִיָּא דָּא.

וְדָא הוּא דְכְתִיב (שמות ט) וַיַּחֲזֹק יְיָ אֶת לֵב פְּרַעְתָּה, דְּמִלָּה דָּא הָיָה אֶתְקִיף לְבִיָּהּ, וְאִקְשִׁי לִיהָ. וְעַל דָּא מִשָּׂה לֹא אֹדְעָ לִיהָ מִלָּה דְשְׂמִיָּא אַחְרָא, אֶלֹּא שְׂמִיָּא דִּי בְלַחֲדוּדִי, וְאוּקְמוּהָ.

פְּתַח וְאָמֵר, (תהלים קיג) מִי כִּיִּי אֶלְקִינוּ הַמַּגְבִּיָּה לְשַׁבַּת וּגּוֹ'. מִי כִּיִּי אֶלְקִינוּ הַמַּגְבִּיָּה לְשַׁבַּת, דְּאֶסְתֵּלַק מֵעַל כְּרִסֵּי יְקָרִיָּה, (ס"א על כרסי יקריה לעילא) וְלֹא אֶתְגְּלִי לְתַתָּא. בְּשַׁעֲתָא דְלֹא אֶשְׁתַּכַּחוּ זַכָּאִין בְּעַלְמָא, הָא אִיהוּ אֶסְתֵּלַק מִנִּיָּהּ, וְלֹא אֶתְגְּלִי לְהוּ. הַמְשַׁפִּילִי לְרֹאוֹת, בְּשַׁעֲתָא דְזַכָּאִין אִינּוֹן דְאֶשְׁתַּכַּחוּ בְּעַלְמָא. קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא נְחִית בְּדַרְגוּי לְקַבְּלֵהוֹן דְתַתָּא, לְאֶשְׁגַּחַא עַל עַלְמָא, לְאוּטְבָא לְהוּ.

דְּהָא כַּד זַכָּאִין לָא אֶשְׁתַּכַּחוּ בְּעַלְמָא, אִיהוּ אֶסְתֵּלַק, וְאֶסְתִּיר אֲנַפִּין מִנִּיָּהּ, וְלֹא אֶשְׁגַּח עַלִּיָּהּ. בְּגִין דְצַדִּיקֵיִיא אִינּוֹן יְסוּדָא וְקִיּוּמָא דְעַלְמָא, דְכְתִיב, (משלי י) וְצַדִּיק יְסוּד עוֹלָם.

וְעַל דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לָא גְלִי שְׂמִיָּה קְדִישָׁא, בַּר לְיִשְׂרָאֵל בְּלַחֲדוּדִי, דְאִינּוֹן חוּלְק עַדְבִּיָּה וְאַחְסַנְתִּיָּה. וְעַלְמָא פְּלִיג לִיהָ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַמְנָן תְּרִיסִין, וְהָא אֶתְמַר. דְכְתִיב, (דברים לב) בְּהַנְחֵל עֲלִיוֹן גּוֹיִם וּגּוֹ'. וּכְתִיב, כִּי חֵלֶק יְיָ עִמּוֹ יַעֲקֹב חֶבֶל נַחֲלָתוֹ.

רַבִּי חֵיִיא וְרַבִּי יוֹסִי הוּוּ אֶזְלִי בְאַרְחָא. אָמֵר רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי חֵיִיא, תּוּוּהֲנָא עַל הָאֵי דְקָאֵמֵר שְׁלֵמָה, כָּל מְלוּי (מילין) סְתִימִין וְלֹא אֶתִּידְעוֹן, דְּהָא קַהֲלַת סְתִימִים (מילין) סְתִימִין.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

פָּתַח וְאָמַר, (קהלת א) כָּל הַדְּבָרִים יִגְעִים לֹא יוּכַל אִישׁ לְדַבֵּר לֹא תִשְׁבַּע עַיִן לְרֵאוֹת וְלֹא תִמְלֵא אָזְן מִשְׁמוּעַ. כָּל הַדְּבָרִים יִגְעִים, וְכִי כָּל הַדְּבָרִים יִגְעִים אֵינּוֹן לְמַלְלָא, דְּקָאֵמַר לֹא יוּכַל אִישׁ לְדַבֵּר. וְלֹא תִשְׁבַּע עַיִן לְרֵאוֹת וְלֹא תִמְלֵא אָזְן מִשְׁמוּעַ, מֵאֵי טַעְמָא אֵלִין. אֲלֵא בְּגִין דְּתָרִין מְנַהוֹן, וְאֵינּוֹן עֵינֵין וְאִוְדְנִין, לֹא קִיִּימִין בְּרִשׁוּתֵיהּ דְּבַר נֶשׁ, וּפּוּמָא אִיהוּ בְּרִשׁוּתֵיהּ. וְכָל (מה) אֵלִין תִּלְתָּ לֹא יִכְלִין לְאַשְׁלֵמָא כְּלָא, וְלֹאֲדַבְקָא כְּלָא.

[זוהר חלק א' - דף קצה ע"ב]

אָמַר רַבִּי חֵיִיא, הֵכִי הוּא, דְּדַבּוּרָא דְּבַר נֶשׁ לֹא יִכִּיל לְמַלְלָא, וְעֵינֵין לְמַחְמִי, וְאִוְדְנִין לְמִשְׁמוּעַ, וְאֵין כָּל חֲדָשׁ תַּחַת הַשֶּׁמֶשׁ. וְתָא חֲזִי, אֲפִילוּ בְּרִיין וְקִסְטוּרִין, דְּעֵבֵד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא תַּחַת הַשֶּׁמֶשׁ, לֹא יִכְלִין לְמַלְלָא כָּל מַלְיָן דְּעַלְמָא, וְעֵינָא לֹא יִכִּיל (דף קצה ע"ב) לְמִשְׁלֵט וְלְמַחְמִי, וְאִוְדְנָא לְמִשְׁמוּעַ. וּבְגִין כֶּךָ שְׁלֵמָה דְּהוּהּ יַדְעַ כָּל מְלָה, הוּהּ אָמַר דָּא.

וְתָא חֲזִי, כָּל עוֹבְדֵין דְּעַלְמָא, בְּכַמְהָ קִסְטְרִין תִּלְיִין, וְכָל בְּנֵי עַלְמָא לֹא יַדְעִין, וְלֹא מִשְׁגִּיחִין עַל מַה קִּיִּימֵי בְּעַלְמָא, וְאֲפִילוּ שְׁלֵמָה מְלַכָּא, דְּהוּהּ חֲכִים מְכָל בְּנֵי עַלְמָא, לֹא יִכִּיל לְקִיִּימָא בְּהוּ.

פָּתַח וְאָמַר, (קהלת ג) אֶת הַכֹּל עָשָׂה יְפֶה בְּעֵתוֹ גַּם אֶת הָעוֹלָם נָתַן בְּלִבָּם מִבְּלֵי אֲשֶׁר לֹא יִמְצָא הָאָדָם אֶת הַמַּעֲשֶׂה אֲשֶׁר עָשָׂה הָאֱלֹהִים וְגו'. תָּא חֲזִי, זְכָאִין אֵינּוֹן דְּמִשְׁתַּדְּלֵי בְּאוּרִייתָא וְיַדְעֵי לְאַסְתַּכְּלָא בְּרוּחָא (ס"א ברזא) דְּחַכְמָתָא. אֶת הַכֹּל עָשָׂה יְפֶה בְּעֵתוֹ, כָּל עוֹבְדֵין דְּעֵבֵד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעַלְמָא, בְּכָל עוֹבְדָא וְעוֹבְדָא, אֵית דְּרָגָא מְמַנָּא עַל הַהוּא עוֹבְדָא בְּעַלְמָא, הֵן לְטַב הֵן לְבִישׁ. מְנַהוֹן דְּרָגִין לִימִינָא, וּמְנַהוֹן דְּרָגִין לְשְׂמָאלָא. אֲזִיל בַּר נֶשׁ לִימִינָא, הַהוּא עוֹבְדָא דְּעֵבִיד, הַהוּא דְּרָגָא מְמַנָּא (ס"א דימנא) לְהַהוּא סְטְרָא, (עבידי) וְעֵבִיד לִיהּ סִיּוּעָא, וְכַמְהָ אֵינּוֹן דְּמִסִּייעֵי לִיהּ. אֲזִיל בַּר נֶשׁ לְשְׂמָאלָא, וְעֵבִיד עוֹבְדוּי, הַהוּא עוֹבְדָא דְּעֵבִיד, מְמַנָּא (ס"א דרגא דשמאלא) אִיהוּ לְהַהוּא סְטְרָא, וְקָא מְקַטְרַג לִיהּ, וְאֹבִיל לִיהּ לְהַהוּא סְטְרָא, וְאַסְטֵי לִיהּ. וּבְגִין כֶּךָ הַהוּא עוֹבְדָא דְּעֵבִיד בַּר נֶשׁ כְּדָקָא חֲזִי, הַהוּא מְמַנָּא דְּסִטְרָא יְמִינָא קָא מְסִייעֵ לִיהּ. וְדָא הוּא בְּעֵתוֹ, יְפֶה בְּעֵתוֹ, דְּהַהוּא עוֹבְדָא מְתַקְשְׂרָא בְּעֵתוֹ, כְּדָקָא חֲזִי לִיהּ.

גַּם אֶת הָעוֹלָם נָתַן בְּלִבָּם. כָּל עַלְמָא, וְכָל עוֹבְדוּי דְּעַלְמָא, לָאוּ אֵינּוֹן אֲלֵא בְּרַעוּתָא דְּלִבָּא, כְּדִ סְלִיק בְּרַעוּתָא (דלבא, וכד סליק ברעוּתָא) דְּבַר נֶשׁ. זְכָאִין אַנּוֹן צְדִיקָא דְּאִמְשִׁיכוּ עוֹבְדֵין טְבִין, לְאוּטְבָא לֹון וְלִכְל עַלְמָא, וְאֵינּוֹן יַדְעִין לְאַתְדַּבְקָא בְּעֵת שְׁלוֹם. וּבְחִילָא דְּצַדִּיקָה דְּעֵבִידִין לְתַתָּא, אֵינּוֹן מְשַׁכִּין לְהַהוּא דְּרָגָא דְּאִקְרִי כָּל, לְאַנְהָרָא בְּעֵתוֹ.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ווי לון לחייביא דלא ידעין עת דההוא עובדא, ולא משגיחין למעבד עובדיהון בעלמא על תקונא דאצטריך ליה לעלמא. ולא תקנא עובדא בההוא דרגא דאתחזי ליה. מאי טעמא, בגין דלא ידעין.

ועל דא אתייהיב פלא ברעותהון דבני נשא. דכתיב, מבלי אשר לא ימצא האדם את המעשה אשר עשה האלהים מראש ועד סוף. ובגין כך דאינון עובדין לא אתעבידו לאתקנא בדרגיהו פדקחזי, דיתפליל עובדא דא בדרגא דא, פלא פתקונא אלא כפום רעותא דבר נש. מה כתיב בתריה ידעתי כי אין טוב בם כי אם לשמוח ולעשות טוב בחייו. ידעתי כי אין טוב בם, באינון עובדין, דלא אתעבידו פדקא יאות. כי אם לשמוח, בכל מה דייתי עלוי, ולמיהב הודאה לקודשא בריך הוא. ולעשות טוב בחייו, דהא אי ההוא עובדא גרים ליה בישא, בגין ההוא דרגא דקא ממנא עלוי, אית ליה למחדי ביה, ולאודאה עליה. דאיהו גרים ליה לנפשיה, ואיהו אזיל בלא ידיעא, פציפרא דא בגו קוסטירא.

וכל דא מנלן, דכתיב, (קהלתט) כי גם לא ידע האדם את עתו, פדגים שנאחזים במצודה רעה וכצפרים האחזות בפח בהם יוקשים בני האדם לעת רעה כשתפול עליהם פתאום. כי גם לא ידע האדם את עתו. מאי עתו, עתו דההוא עובדא דקא עביד. כמה דאת אמר, את הכל עשה יפה בעתו, ובגין כך אינון פצפרים האחזות בפח. ובגין כך זכאין אינון דמשתדלי באורייתא, וידעי אורחוי ושבילוי דאורייתא דמלכא עלאה, למיהך בה בארח קשוט.

ותא חזי, לעולם אל יפתח בר נש פומיה לביש, דאיהו לא ידע מאן נטיל ההיא מלה. וכד לא ידע בר נש אתכשל בה. וצדיקא פד פתחי פומיהו פלהו שלם.

[זוהר חלק א' - דף קצו ע"א]

תא חזי, יוסף פד שרא למללא לפרעה. מה כתיב, אלהים יענה את שלום פרעה. אמר רבי יהודה, הא אתמר. דקודשא בריך הוא חס על שלמא דמלכותא, כמה דאת אמר, (שמות ו) ויצום אל בני ישראל ואל פרעה מלך מצרים (דף קצו ע"א) ואוקמוה.

רבי חייא אמר, פרעה בעא לנסאה ליה ליוסף, ואחלף ליה חלמא. ויוסף בגין דהוה ידע דרגין, אסתפל בכל מלה ומלה. ואמר, כך חמיתא, כל מלה ומלה פדקא חזי.

הדא הוא דכתיב ויאמר פרעה אל יוסף אחרי הודיע אלהים אותך את כל זאת אין נבון וחכם כמותך. אחרי הודיע אלהים, אחרי הוית בההיא שעתא דחלמית

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

חלמא, תמן הוית שכיח. ובגין כך אמר (ס”א אמת את כל זאת ידעת, ואיך ידעת פשריה) את כל זאת ידעת חלמא היך הוה, וידעת פשריה.

אמר רבי יצחק, אי הכי יוסף אמר כלא, חלמא ופשרא. כדניאל דאמר חלמא ופשריה. אמר ליה, לאו האי פהאי (ו”ח ל”ג דהא). יוסף אסתפל מגו מלולא דפרעה דהוה אמר בדרגין ידיעו, וחמא ליה דקא טעה, ואמר ליה לאו הכי, אלא הכי הוא. בגין דדרגין כסדרן אתיין. אבל דניאל לא אסתפל מגו מלולא דנבוכדנצר כלום. (דלא) וכלא קאמר ליה חלמא ופשריה. מה פתיב בדניאל, (דניאל ב) אדין לדניאל בחווא די ליליא רזא גלי בחווא די ליליא. מאן חווא די ליליא, דא גבריאל, דאיהו חווא חיזו מן חיזו.

תא חזי, מה פתיב, (יחזקאל מג) והנה כבוד אלקי ישראל בא מדרך הקדים וקולו כקול מים רבים והארץ האירה מכבודו. מה פתיב בתריה, וכמראה המראה אשר ראיתי בבאי לשחת את העיר ומראות כמראה אשר ראיתי אל נהר כבר ואפל אל פני. כל אלין מראות, אינון שית, דאינון מראות וחיזו דחווא. חיזו אית ליה, לאתחזאה ביה גוונין דלעילא, ואתחזון בההוא חיזו. ואית חיזו לחיזו, וחיזו לחיזו, דא על דא. וכלהו קיימין בדרגין ידיעו ושלטי, ואקרון חיזו דליליא, ובהו מתפרשין כל חלמין דעלמא, ואלין אינון כגוונא דלעילא עלייהו.

ובגין כך דניאל בחווא דליליא רזא גלי. אתגלי לא פתיב, אלא רזא גלי, חד מאלין דרגין, גלי ליה ההוא חלמא ופשריה. אבל יוסף, מגו מלוי דפרעה, אסתפל בדרגין עלאין וקאמר.

ובגין כך פקדיה על כל ארעא דמצרים, בגין דקודשא בריך הוא, מדיליה דיוסף קא יהיב ליה. פומא דלא נשק לעבירה, פתיב ועל פיה ישק כל עמי. ידא דלא קריב לעבירה, פתיב ויתן אותה על יד יוסף. צואר דלא קריב לעבירה, פתיב וישם רביד הנהב על צוארו. גופא דלא קריב לעבירה, וילבש אתו בגדי שש. רגל דלא רכיב לעבירה, פתיב וירכב אתו במרכבת המשנה אשר לו. המחשבה דלא חשב, נקרא נבון וחכם. לב שלא הררה, ויקראו לפניו אברך. וכלא מדיליה נטל.

מה פתיב. ויצא יוסף מלפני פרעה ויעבור בכל ארץ מצרים. אמר רבי חזקיה, מאי טעמא ויעבור בכל ארץ מצרים. בגין לשלטאה, דמכרזי קמיה הכי. ובגין למכנש עבוורא בכל אתר ואתר. רבי אלעזר אמר, פנש יוסף עיבור בכל אתר, בגין דלא יתרכב.

אמר רבי שמעון, כל מה דעבד קודשא בריך הוא, כלא איהו לגלגלא גלגולין, בגין דבעי לקיימא קיימא. תא חזי, כד ברא קודשא בריך הוא עלמא, אייתי כל מה דאצטריך עלמא בקדמיתא, ולבתר אייתי ליה לבר נש לעלמא, ואשכח מזונא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

(ז”ח ל”ג תא חזי) כְּגוֹוֹנָא דָא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אָמַר לְאַבְרָהָם, (בראשית טו) יָדוּעַ תִּדְעַ פִּי גַר יִהְיֶה זֶרְעֶךָ בְּאַרְץ לֹא לָהֶם וְגו’, וְאַחֲרֵי כֵן יֵצְאוּ בְּרִכּוּשׁ גָּדוֹל. כִּד אַתָּא יוֹסֵף לְאַרְעָא דְמִצְרַיִם, לֹא אֲשַׁתְּכַח בָּהּ רִכּוּשׁ גָּדוֹל. גִּלְגַּל גִּלְגּוּלִין, וְאִיִּיתִי כִּפְנָא עַל עֲלָמָא. וְכָל עֲלָמָא הוּוּ מִיִּיתִין כִּסְפָא וְדִהָבָא לְמִצְרַיִם, וְאַתְמְלִי כָל אַרְעָא דְמִצְרַיִם כִּסְפָא וְדִהָבָא. לְבַתֵּר דְאַתְתַּקֵּן כִּלְא רִכּוּשׁ גָּדוֹל, אִיִּיתִי יַעֲקֹב לְמִצְרַיִם.

[זוהר חלק א’ - דף קצו ע”ב]

דְּהַכִּי אֲרַחֲי דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּקִדְמִיתָא בְּאַרְי (ס”א אקוּדִים) אֲסוּתָא, וְלְבַתֵּר מַחֲי. כִּד בְּקִדְמִיתָא אַתְקִין רִכּוּשׁ גָּדוֹל, וְלְבַתֵּר (דף קצו ע”ב) אִיִּיתִי לֹוֹן לְגִלְוֹתָא. וְעַל דָּא גִלְגַּל גִּלְגּוּלִין וְאִיִּיתִי כִּפְנָא עַל כָּל עֲלָמָא, בְּגִין דְלִיהוּוּ מִיִּיתִין כִּסְפָא וְדִהָבָא כָּל עֲלָמָא לְמִצְרַיִם.

תָּא חֲזִי, בְּגִין (כך) יוֹסֵף דְאִיהוּ צְדִיק, אִיהִי גָרִים עוֹתְרָא כִּסְפָא וְדִהָבָא, לְנִטְלָא יִשְׂרָאֵל. כְּדִכְתִּיב, (תהלים קה) וַיּוֹצִיאֵם בְּכֶסֶף וְזָהָב וְאִין בְּשִׁבְטֵי כּוֹשֵׁל. וּמִן יָדָא דְצְדִיק, אַתָּא דָּא לְיִשְׂרָאֵל. וְכִלְא לְמִזְכֵּי לֹוֹן לְעֲלָמָא דְאַתִּי.

פְּתַח וְאָמַר, (קהלת ט) רָאָה חַיִּים עִם אִשָּׁה אֲשֶׁר אֶהְבֵּת וְגו’. תָּא חֲזִי, הָאִי קָרָא בְּרִנָּא עֲלָאָה אִיהוּ, וְאוּקְמוּהָ. רָאָה חַיִּים, אֲלִין חַיִּין דְעֲלָמָא דְאַתִּי, דְזִכָּאָה הוּא בְּרִנָּא דְזִכֵּי בִיהּ כְּדָקָא יָאוּת.

עִם אִשָּׁה אֲשֶׁר אֶהְבֵּת, דָּא כְּנִסְתָּא יִשְׂרָאֵל, בְּגִין דְבָהּ כְּתִיב אֶהְבֵּת. דְכְתִיב, (ירמיה לא) וְאֶהְבֵּת עוֹלָם אֶהְבֵּתִיךָ, אִימְתִי. בְּשַׁעֲתָא דְסִטְרָא דִימִינָא אֶחִיד בָּהּ. דְכְתִיב, (ירמיה לא) עַל כֵּן מִשְׁכַּתִּיךָ חֲסֹד. (קהלת ט) כָּל יְמֵי חַיֵּי הַבְּלָה, בְּגִין דְאִיהִי אַתְקִשְׁרַת בְּחַיִּים, וְאִיהִי עוֹלָם דְחַיִּין שְׂרִיין בִּיהּ. דְהָא עֲלָמָא דָּא, לֹא שְׂרִיין בִּיהּ חַיִּים. בְּגִין דְאִינוּן תַּחַת הַשָּׁמַשׁ, וְלֹא מְטָאן הַכָּא אִינוּן נְהוּרִין דְהוּוּא שְׁמֵשׁ, וְאַסְתַּלְקוּ מִעֲלָמָא מִיּוֹמָא דְאַתְחַרִּיב בִּי מְקַדְשָׁא. דְכְתִיב, (ישעיה יג) חֲשֵׁךְ הַשָּׁמַשׁ בְּצִאתוֹ וְגו’. מֵאִי חֲשֵׁךְ הַשָּׁמַשׁ, דְסִלִּיק נְהוּרִיָּה וְלֹא נְהִיר. כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (ישעיה נז) הַצְדִּיק אֲבָד וְגו’.

כִּי הוּא חֲלָקָה בְּחַיִּים, דָּא הוּא שְׁמֵשׁא בְּסִיחָרָא, וּבְעֵינִין לְמִיעֵל סִיחָרָא בְּשְׁמֵשׁא וְשְׁמֵשׁא בְּסִיחָרָא, דְלֹא לְאַפְרָשָׁא לֹוֹן. וְדָא הוּא חוּלְקָא דְבֵר נֶשׁ, לְמִיעֵל בְּהוּ לְעֲלָמָא דְאַתִּי.

מָה כְּתִיב בְּתַרְיָה, (קהלת ט) כָּל אֲשֶׁר תִּמְצָא יָדְךָ לַעֲשׂוֹת בְּכַחַךְ עֲשֵׂה כִּי אִין מַעֲשֵׂה וְחֲשָׁבוֹן וְדַעַת וְחֲכָמָה בְּשִׁאוּל אֲשֶׁר אַתָּה הוֹלֵךְ שָׁמָּה. הָאִי קָרָא אִית לְאַסְתַּכְלָא בִּיהּ. כָּל אֲשֶׁר תִּמְצָא יָדְךָ לַעֲשׂוֹת, וְכִי הוֹתֵרָה רְצוּעָה לְמַעֲבַד בְּרִנָּא כָּל מָה דִּיכִיל. אֲלֵא, לַעֲשׂוֹת בְּכַחַךְ כְּתִיב, מֵאִי בְּכַחַךְ. דָּא נְשִׁמְתִּיהּ דְבֵר נֶשׁ, דְאִיהִי חִילָא דְבֵר נֶשׁ, לְמִזְכֵּי בְּהּ לְעֲלָמָא דִּין וְלְעֲלָמָא דְאַתִּי.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דבר אחר בכחך, דא היא אשה דקאמרן, דאיהי חילא לאתתקפא בה, בעלמא דין ובעלמא דאתי. ובעי בר נש למזכי בה בהאי עלמא בהאי חילא, בגין דיתתקף בה בההוא עלמא.

מאי טעמא. בגין דלבתר דיפוק בר נש מהאי עלמא, לית ביה חילא למעבד מידי ולומר, השתא, מפאן ולהלאה אעביד עובדין טבין. דודאי אין מעשה וחשבון ודעת וחכמה בשאול אשר וגו'. אי לא זכי בר נש בהאי עלמא, לא יזכי ביה לבתר בההוא עלמא. ואוקמוה, מאן דלא אתקין זוודין למיהך מהאי עלמא, לא ייכול בההוא עלמא. ואית עובדין טבין דעביד בר נש בהאי עלמא, דייכול מנייהו הכא. וכלא אשתאר לעלמא דאתי ולהתזנא מנייהו.

תא חזי, יוסף זכה בהאי עלמא וזכה בעלמא דאתי, בגין דבעא לאתאחדא באשה יראת יי. כמה דאת אמר, (בראשית לט) וחטאתי לאלהים. ובגין כך זכה למשלט בהאי עלמא, וזכה לון לישראל.

מה כתיב, (בראשית מז) וילקט יוסף את כל הכסף. והכי אתחזי, דהא ההוא נהר דנגיד ונפיק, איהו לקיט פלא, וכל עותרא ביה קיימא. ודא היא רזא דכתיב, (בראשית א) ויתן אתם אלהים ברקיע השמים, וכלא איהו פדקא יאות, ודאי יוסף בעי למשלט על מלכותא.

סדר הלימוד ליום ב כסלו [יום 61 בשנה]

ותא חזי, כתיב, וירכב אותו במרכבת המשנה. מאן מרכבת המשנה. קודשא בריך הוא עביד ליה לצדיק שליטא, בגין דהא מניה אתון עלמא, ואצטריך לאתזנא. וקודשא בריך הוא אית ליה רתיכא עלאה, ואית ליה רתיכא תתאה. רתיכא תתאה איהי מרכבת המשנה, ויוסף צדיק אקרי, וליה אתחזי למהוי רכיב על מרכבת המשנה אשר לו, לקודשא בריך הוא. וכלא איהו ברזא עלאה, למהוי כגוונא דלעילא.

[זוהר חלק א' - דף קצו ע"א]

תא חזי, ויקראו לפניו אברהם, מאי אברהם. קשירו דאתקשר שמשא בסיהרא, וכלא פרעין לקבל אתר דא. ונתון אותו על כל עלמא, וכלהו אודן לגביה, (דף קצו ע"א) ובגין דא פלא ברזא עלאה איהו.

תא חזי, קודשא בריך הוא עבד מלכותא דארעא, כעין מלכותא דרקיעא, וכלא דא כגוונא דא. וכל מה דאתעביד בארעא קיימא קמי קודשא בריך הוא בקדמיתא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, מלכותא קדישא, לא קביל מלכותא שלימתא, עד דאתחבר באבהו. בגין דקודשא בריך הוא עבד לה למלכו עלאה, לאתנהרא מרזא דאבהו.

וכד יוסף הצדיק נחת למצרים בקדמיתא, איהו משיך לה לשכינתא לבתר עמיה, דהא שכינתא לא אזלא אלא בתרא דצדיק. ובגין כך אתמשך יוסף למצרים בקדמיתא, ונטיל כל עותרא דעלמא פדקא יאות, ולבתר נחתת שכינתא למצרים, וכלהו שבטין בהדה.

ובגיני כך, יוסף דנטר ליה לברית, זכה לאתעטרא באתריה, וזכה למלכותא דלעילא, ולמלכותא דלתתא. ועל דא כל מאן דנטר ברית קדישא, כאילו קיים אורייתא קדישא כולה, דהא ברית שקיל ככל אורייתא:

וירא יעקב כי יש שבר במצרים ויאמר יעקב לבניו וגו'. רבי חייא פתח ואמר, (זכריה יב) משא דבר יי על ישראל נאם יי נוטה שמים ויוסד ארץ ויוצר רוח אדם בקרבו. האי קרא אית לאסתכלא ביה. משא דבר יי, בכל הני אתר דקאמר משא, משא אמאי. אלא, בכל אתר דאיהו על דינא דשאר עמין ואמר משא, לטב. בכל אתר דאיהו על ישראל ואמר משא, לביש.

בכל אתר דאיהו על דינא דשאר עמין, לטב. בגין דמשא מטולא איהו. כפיכול מטולא איהו עליה דקודשא בריך הוא, שלום דעמין עובדי פוכבים ומזלות. וכד אתגזר דינא עליהו מעבר מניה תהוא מטולא דאיהו סביל עליהו. בכל אתר דדינא אתגזר עליהו דישאל, ואמר משא, כפיכול מטולא איהו עליה דקודשא בריך הוא. ובגין כך משא מהאי גיסא, ומהאי גיסא, מטולא איהו.

כיון דאמר נוטה שמים ויוסד ארץ, אמאי אצטריך ויוצר רוח אדם בקרבו. וכי לא הוינא ידעי דאיהו יוצר רוח אדם. אלא לאחזאה דרגא ידיעא, דכל רוחין ונשמתין דעלמא, בההוא דרגא קיימין.

רבי שמעון אמר, האי קרא קשיא, אי אמר ויוצר רוח אדם ולא יתיר יאות, אבל בקרבו מהו. אלא רזא איהו בתרין סטרין, דהא מתהוא נהר דנגיד ונפיק, מתמן נפקי ופרחי נשמתין כלהו, ואתפנישו באתר חד. ותהוא דרגא איהו יוצר רוח אדם בקרבו. והאי כאתתא דאתעברא מן דכורא, ותהוא ולדא צרת לה במעהא. עד דאצטייר כלא בצירא שלימו במעהא. כך ויוצר רוח אדם בקרבו, בקרבו קיימא. עד דאתברי בר נש בעלמא ויהיב ליה.

דבר אחר, ויוצר רוח אדם בקרבו, בקרבו דאדם ממש. בגין דכד אתברי בר נש, וקודשא בריך הוא ירב ליה נשמתיה, ונפיק לאורא דעלמא. תהוא רוחא דבגויה, לא אשכח גופא לאתפשטא בגויה, וקיימא בסטרא חד בגויה.

“זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וכד בר נש אתפשט גופיה, ההוא רוחא אתפשט, ויהיב ביה חילא, וכן כגוונא דגופא אתרבי, הכי רוחא יהיב חילא ביה, לאתתקפא בר נש בהדיה. ובגין כך יוצר רוח אדם בקרבו ממש.

ואי תימא יוצר רוח אדם מהו, בגין דההוא רוחא, אצטריך חילא דלעילא יתיר לאסתיעא בהדיה. ועל דא קודשא בריך הוא איהו יוצר רוח אדם בקרבו, ויהיב ליה סיעא בבר נש.

תא חזי, כד ההוא רוחא אצטריך סיעא, כגוונא דאיהו ההוא בר נש, וכגוונא דההוא גופא אתתקו, הכי נמי ההוא רוחא מתקנין ליה, ואוספין ליה רוחא לאתתקנא. ודא הוא יוצר רוח אדם בקרבו.

[זוהר חלק א' - דף קצו ע"ב]

ותא חזי, כיון דאתאביד יוסף מאבוי, יעקב אביד ההוא תוספת רוחא דהוה ליה, ואסתלקת מניה שכינתא. לבתר מה כתיב, (בראשית מה) ותחי רוח יעקב אביהם. וכי עד השתא (דף קצו ע"ב) מית הוה. אלא ההוא תוספת רוחא אסתלק מניה שכינתא, ולא הוה בגויה. בגין דעצבוונא דהוה ביה גרמא ליה, (ואי גרמא ליה הא) (ס"א דלא) לא הוה רוחיה בקיומיה. ובגין כך ותחי רוח יעקב אביהם. והכא (כתיב וירא יעקב), דעד כען לא אתפשט, מנא הוה ידע. אלא וירא יעקב, דחמא לכל דיירי ארעא דאזלי למצרים, ומייתן עבורא (הדא הוא דכתיב וירא יעקב).

רבי יצחק אמר, תא חזי, דוד מלכא זכה לאתחברא באבהו, וירית דוכתיה בגווייהו. הדא הוא דכתיב, אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה. (נדפס וארא לא א) רבי ייסא ורבי חזקיה הוו אזלי מקפוטקיא ללוד, והוה עמהון חד יודאי במטול דקפטירא דחמרא, עד דהוו אזלי, אמר רבי ייסא לרבי חזקיה, אפתח פומך ואימא חד מלה מאינון מילי מעלייתא דאורייתא, דאת אמר בכל יומא קמי בוצינא קדישא.

פתח ואמר, (משלי ג) דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום. דרכיה דרכי נעם, אליו ארחין דאורייתא. דמאן דאזיל בארחי דאורייתא, קודשא בריך הוא אשרי עליה נעמוותא דשכינתא, די לא תעדי מניה לעלמין. וכל נתיבותיה שלום, דכלהו נתיבין דאורייתא כלהו שלום, שלם ליה לעילא, שלם ליה לתתא. שלם ליה בעלמא דין, שלם ליה בעלמא דאתי.

אמר ההוא יודאי, איסירא (אסירא) בקיסטרא בהאי קרא אשתכח, אמרו ליה, מגין לך. אמר לון, מאבא שמענא, ואוליפנא הכא בהאי קרא מלה (טבא). פתח ואמר, האי קרא בתרין גוונין איהו, ובתרין סטרין. קרי ביה דרכים, וקרי ביה

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

נְתִיבוֹת. קָרִי בֵּיה נְעָם, וְקָרִי בֵּיה שְׁלוֹם. מֵאֵן דְּרָכִים, וּמֵאֵן נְתִיבוֹת. מֵאֵן נְעָם, וּמֵאֵן שְׁלוֹם.

אֵלֶּא דְּרָכִיה דְּרָכִי נְעָם. הֵינּוּ דְכָתִיב, (ישעיה מג) הַנּוֹתֵן בֵּינֵם דְּרָךְ, דְּהָא בְּכָל אַתְר דְּאַקְרִי בְּאוּרֵייתָא דְּרָךְ, הוּא אוּרַח פְּתִיחָא לְכָלֵּא. כְּהָא אֲרַחָא, דְּאִיהוּ פְּתִיחַ לְכָל בַּר נֶשׁ. כְּךָ דְּרָכִיה דְּרָכִי נְעָם, אֵילִין דְּרָכִים דְּאִינוּן פְּתִיחֵן מֵאַבְהֵן, דְּכָרְאֵן בִּימָא רַבָּא, וְעֵאלִין בְּגוּיָה, וּמֵאִינוּן אוּרַחִין מֵתַפְתְּחִין לְכָל עֵיבַר וּלְכָל סְטְרֵי עֵלְמָא.

וְהָאֵי נְעָם, הוּא נְעִימוֹ דְנִפְק מְעֵלְמָא דְאַתִּי. וּמְעֵלְמָא דְאַתִּי נְהָרִין כָּל בּוּצִינִין, וּמֵתַפְרֵשֵׁן לְכָל עֵיבַר. וְהָהוּא טִיבוֹ וְהָהוּא נְהוּרָא דְעֵלְמָא דְאַתִּי, דִּינְקִין (נ"א דירתין) אַבְהֵן, אַקְרִי נְעָם. דְּבַר אַחַר, עֵלְמָא דְאַתִּי אַקְרִי נְעָם, וְכַד אַתְעַר עֵלְמָא דְאַתִּי, כָּל חֵדוּ וְכָל טִיבוֹ וְכָל נְהוּרִין וְכָל חֵירוֹ דְעֵלְמָא אַתְעַר, וּבְגִינֵי כְּךָ אַקְרִי נְעָם.

וְעַל דָּא תְנִינֵן, חֵיבִין דְגִיחֵנָם, בְּשַׁעְתָּא דְעֵאל שַׁבְתָּא, נִיחִין כְּלָהוּ, וְאִית לְהוּ חֵירוֹת וְנִיחָא. בְּשַׁעְתָּא דְנִפְיֵק שַׁבְתָּא, אִית לֵן לְאַתְעַרָא חֵידוֹ עֵלְמָא עֵלְנָא, דְנִשְׁתַּזִּיב מֵהָהוּא עוֹנָשָׁא דְחֵיבֵיָא דְאַתְדְּנוּ (ס"א דאהדרו) מֵהָהִיא שַׁעְתָּא וּלְהֵלְאָתָּא. וְאִית לֵן לְאַתְעַרָא וְלִימָא, (תהלים ז) וַיְהִי נְעָם יְיָ אֱלֹקֵינוּ עֲלֵינוּ. דָּא הוּא נְעָם עֵלְמָא, חֵידוֹ (ס"א חירו) דְכָלֵּא, וְעַל דָּא דְרָכִיה דְרָכִי נְעָם.

וְכָל נְתִיבוֹתֵיהָ שְׁלוֹם, מֵאֵן נְתִיבוֹתֵיהָ. אֵלִין אִינוּן שְׁבִילִין דְנִפְקִין מֵלְעֵילָא, וְכָלְהוּ נְקִיט לֹון בְּרִית יְחִידָאֵי, דְאִיהוּ אַקְרִי שְׁלוֹם, שְׁלָמָא דְבֵיתָא. וְאֵעִיל לֹון לִימָא רַבָּא, כְּדֵאִיהוּ בְתוֹקְפֵיהָ, וְכַדִּין יְהִיב לֵיהָ שְׁלָמָא. הַדָּא הוּא דְכָתִיב וְכָל נְתִיבוֹתֵיהָ שְׁלוֹם (ע"כ). תָּא חֲזִי, יוֹסֵף בְּרִית שְׁלוֹם הוּא, וְהוּא בְּמִצְרַיִם מְלָכָא, וְשָׁלִיט עַל אֲרַעָא. וַיַּעֲקֹב בְּגִין דְאַסְתַּלַּק מִגִּיחָא שְׁכִינְתָּא, לָא הוּא יָדַע.

וְעָם כָּל דָּא, יַעֲקֹב הוּא לֵיה תְבָרָא, בְּגִין לְמִזְבֵּן עֲבוּרָא בְּמִצְרַיִם. וְחָמָא דְאִיהוּ תְבָרָא עַל תְּבָרָא, דִּיחֲתוּן בְּנוֹי לְמִצְרַיִם. וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב לְבָנָיו לְמָה תִּתְרָאוּ, בְּגִין דְלָא תַחֲמוּן גּוֹפֵיִכוֹ, אֵלֶּא כְרַעֲבִין, כְּגוֹבְרִין דְלִית לֹון שְׁבַעָא.

אָמַר רַבִּי חֲזַקִּיָּה, וְדָאֵי רְזָא הָכָא. דְּהָא בְּכָל זְמַנָּא דְצַעְרָא אִיהוּ בְעֵלְמָא, לָא בְעֵי בַר נֶשׁ, לְאַחֲזָאָה גְרַמִּיָּה בְשׁוּקָא, בְּגִין דְלָא יִתְפַּס בְּחֻבוּיָא. וְעַל דָּא אָמַר לְמָה תִּתְרָאוּ, וְהָא אַתְמַר.

[זוהר חלק א' - דף קצח ע"א]

דְּבַר אַחַר וַיִּרְא יַעֲקֹב כִּי יֵשׁ (דף קצח ע"א) שָׁבַר בְּמִצְרַיִם, עֲבוּר מִמֶּשׁ. דְּהָא קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא עַל דָּא שָׁדַר כְּפָנָא בְעֵלְמָא, בְּגִין לְנַחְתָּא לִיעֲקֹב וּבְנוֹי לְתַמָּן, וְעַל דָּא חָמָא בְּנֵי אֲרַעָא, דְהוּוּ מֵיִיתִין מֵתַמָּן עֲבוּר.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וַיֵּרָא יַעֲקֹב כִּי יֵשׁ שׁוֹבֵר בְּמִצְרַיִם, בְּשַׁעֲתָא דְּמִית יַצְחָק, אֲתוּ יַעֲקֹב וְעָשׂוּ לְמַפְלָג.
וְעָשׂוּ נֶפֶק מַחֲלָקִיה דְּאַרְעָא וּמַכְלָא, וְיַעֲקֹב דֵּי־סְבוּל גְּלוּתָא יְטוּל כְּלָא. וְעַל דָּא חָמָא
הָהוּא תְּבִירָא דְּהוּוּ לִיה בְּמִצְרַיִם, הוּא וּבְנוֹי לְמַסְבַּל גְּלוּתָא. וְעַל דָּא וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב
לְבָנָיו לָמָּה תִּתְרָאוּ. מִקְמִי דִּינָא דְּלַעֲיִלָּא, דְּלֹא יִשְׁתַּכַּח עַל־יַיְכוּ מִקְטָרְגָּא. וַיֹּאמֶר הִנֵּה
שְׂמַעְתִּי כִּי יֵשׁ שׁוֹבֵר בְּמִצְרַיִם רְדוּ שָׂמָּה. הָא אוּקְמוּהוּ רַדְּו, חוּשְׁבַּן דָּא הוּוּ יִשְׂרָאֵל
בְּמִצְרַיִם:

וְיוֹסֵף הוּא הַשְּׁלִיט עַל הָאָרֶץ וְגו', רַבִּי יִיסָא פִּתַּח וְאָמַר, (תהלים כז) וְעַתָּה יָרוּם
רֹאשִׁי עַל אוֹיְבֵי סְבִיבוֹתַי וְאֶזְבַּחַהּ בְּאַהֲלוֹ זִבְחֵי תְרוּעָה אֲשִׁירָה וְאֶזְמַרְהָ לִּי.

תָּא חֲזִי, כַּד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתַרְעֵי בֵּיה בְּבַר נֶשׁ, זְקוּפָה לִיה עַל כָּל בְּנֵי עַלְמָא.
וְעֵבִיד לִיה רִישָׁא דְּכָלָא, וְכֻלְהוּ שְׁנָאוֹי אֲתַכְּפִינן תַּחוּתוּי.

דְּוֹד מְלַכָּא, שְׁנָאוֹ לִיה אַחוּי, דְּחוּ לִיה מְנַיְהוּ. קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אָרִים לִיה עַל
כָּל בְּנֵי עַלְמָא. אֲתָא חֲמוּי, עָרַק מִקְמִיָּה. קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אָרִים לִיה עַל כָּל
מְלָכוּתֵיה, וְכֻלְהוּ הוּוּ כְּרַעִין וְסַגְדִּין קַמִּיָּה. וְיוֹסֵף דְּחוּ לִיה אַחוּי, לְבַתַּר כְּלָהוּ כְּרַעִו
וְסַגִּידוּ קַמִּיָּה. הֲדָא הוּא דְּכַתִּיב וַיָּבֹאוּ אַחֵי יוֹסֵף וַיִּשְׁתַּחוּוּ לוֹ אַפַּיִם אֶרְצָה.

דְּבַר אַחַר, וְעַתָּה יָרוּם רֹאשִׁי, מֵאֵי וְעַתָּה, כְּמוֹ וְאַתָּה. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, הָא
אֲתַמַּר, עַת דְּאִיהוּ דְּרַגָּא עֲלָאָה, וּמֵאֵן אִיהוּ הָהוּא עַת. דָּא ה"א, וְאֶקְרִי עַתָּה. וְעַתָּה,
דָּא אִיהוּ וְבִי דִינִיָּה.

יָרוּם רֹאשִׁי, לְאַרְמָא לָהּ בִּיקְרָא וּמְלָכוּתָא. עַל אוֹיְבֵי סְבִיבוֹתַי, אֲלִין שְׂאָר מְלָכֵי
אַרְעָא. וְאֶזְבַּחַהּ בְּאַהֲלוֹ, דָּא יְרוּשָׁלַם. בְּאַהֲלוֹ, דָּא אַהֲל מוֹעֵד. זִבְחֵי תְרוּעָה, לְמִשְׁמַע
כָּל עַלְמָא. אֲשִׁירָה וְאֶזְמַרְהָ, מֵהָהוּא סְטָרָא דְּתְרוּעָה הִיא. דְּהָא מִתְמָן, מֵהָהוּא סְטָרָא
דְּתְרוּעָה, הִיא אֲתֵיָּא שִׁירָה וְתוֹשְׁבַחָתָא.

דְּבַר אַחַר, וְעַתָּה יָרוּם רֹאשִׁי, דָּא כְּנַסַּת יִשְׂרָאֵל. עַל אוֹיְבֵי סְבִיבוֹתַי, דָּא עָשׂוּ וְכָל
אַפְרָכִין דִּילִיָּה. וְאֶזְבַּחַהּ בְּאַהֲלוֹ, אֲלִין יִשְׂרָאֵל. זִבְחֵי תְרוּעָה, דְּכַתִּיב, (תהלים נא) זִבְחֵי
אֱלֹהִים רוּחַ נְשֻׁבָּרָה, בְּגִין לְאַעֲבְרָא דִּינָא מְעַלְמָא. אֲשִׁירָה וְאֶזְמַרְהָ, לְאוֹדָאָה
וְלִשְׁבַּחָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּלֹא פְסִיקוּ לְעוֹלָם.

דְּבַר אַחַר, וְעַתָּה יָרוּם רֹאשִׁי, בְּכָלָא, יִצְרָ טוֹב עַל יִצְרָ רָע. דְּכַתִּיב, עַל אוֹיְבֵי
סְבִיבוֹתַי, דָּא יִצְרָ הָרַע, דְּאִיהוּ סַחְרִיָּה דְּבַר נֶשׁ, וְאִיהוּ שְׁנָאִיָּה בְּכָלָא. וְאֶזְבַּחַהּ
בְּאַהֲלוֹ זִבְחֵי תְרוּעָה, דָּא אוֹרִיָּתָא, דְּאֲתִיָּהִיבַת מִסְטָרָא דְּאִשָּׁא, כְּדַכְּתִיב (דברים לג)
מִיָּמִינוּ אִשׁ דַּת לְמוֹ. דְּהָא בְּגִין אוֹרִיָּתָא, יָרוּם רִישִׁיָּה, וְאַתְּבְּרוּ כָּל שְׁנָאוֹי קְדָמוּי.
כְּדַכְּתִיב, (תהלים יח) תִּכְרִיעַ קַמִּי תַּחְתִּי.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דבר אחר ועתה ירום ראשי, לאתפלל באבהן, דהא דוד מלכא, אית ליה לאתדבקא באבהן, וכדין יתרוםם וסליק לעילא, ואיהו בחד קשורא בהו. על אויבי סביבותי, אלין אינון דבסטר שמאלא, פלהו מארי דינין, דמתכונין לחבלא. וכדין שמשא אתחבר בסיהרא, והוי פלא חד.

תא חזי פתיב, ויוסף הוא השליט על הארץ, דא שמשא השליט בסיהרא, ונהיר לה וזן לה. הוא המשפיר לכל עם הארץ, דהא ההוא נהר דנגיד ונפיק, מניה אתונו פלהו, ומתמן פרחין נשמתין לכלא. ובגין דא, פלהו סגדין לגביה דההוא אתר, דהא לית לה מלה בעלמא, דלא תלי במזלא ואוקמוה:

ויפר יוסף את אחיו והם לא הפירוהו. רבי אלעזר פתח ואמר, (תהלים מט) למה אירא בימי רע עון עקבי יסבני. תא חזי, תלת אינון דדחלין ולא ידעין ממה דחלין, ואוקמוה. אבל אית מאן דדחיל, ולא ידע ממה איהו דחיל, בגין אינון חטאי. דלא ידע דאינון חטאין, ולא אשגח בהו, ואיהו דחיל מימי רע.

[זוהר חלק א' - דף קצח ע"ב]

מאן אינון ימי רע, אלין אינון יומין דאינון אזדמנן בההוא (דף קצח ע"ב) רע. ומאן אינון, (ד"א איהו) דא יצר הרע, דאיהו אקרי רע. ואית ליה יומין ידיען, דאתיהיב ליה רשו בעלמא, לאסטאה לכל אינון דמסאבי ארחייהו. דמאן דאתי לאסתאבא, מסאבי ליה. ואלין אינון אקרון ימי רע, ואלין ממנן על אינון חובין דדשין בהו בני נשא בעקבייהו.

תא חזי, כל אינון דמסאבי ארחייהו, פמה חבילי טהירין אזדמנן לגבייהו, ומסאבי להו. בארחא דבעי בר נש למיתה, בההוא ארחא מדברין ליה ממש. אתי בר נש לאתדפאה, פמה אינון דמסייעין ליה.

הא תנינן, דכד בר נש קם בצפרא, בעי לאסתאה ידוי, מגו (לעיל נג א) נטלא דמא, דאיהו מאנא ליטול מניה מיא. מגו מאן דאסחי ידוי בקדמיתא, פמה דאוקמוה. ותא חזי, בגין נטלא דא, אוקימנא מלה.

ותו, דבעיא ליה לבר נש, לנטלא ידא ימינא בשמאלא. בגין לשלטאה ימינא על שמאלא, ויסתחי ימינא מן שמאלא, ובגין כך איהו נטילא. ועל דא, מאן דנטיל ידוי, יטול ימינא בשמאלא, לאשלתא ימינא על שמאלא. בגין דלא יהיב דוכתא ליצר הרע לשלטאה פלל, והא אוקימנא.

תא חזי, בשעתא דדינא בישא שלטא, לא אתיב ידיה מלאבאשא. ובשעתא דימינא שלטא על עמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות לתברא לון, חייס קודשא בריך הוא עלייהו, ולא שצי לון.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ובגין כך, כל מאן דאיהו חטי, באינון חטאין דדש בהו ברגלוי, לא ידע בהו, ודחיל תדירא. דוד מלפא הוה אסתמר תדיר מחובין אליו, וכד הוה נפיק לקרבא, הוה מפשפש לון. ועל דא לא דחיל לאגחא עמהון קרבא.

ותא חזי, ארבע מלכין הוו, מאן דשאל דא לא שאל דא. דוד אמר, (תהלים יח) ארדוף אויבי ואשיגם ולא אשוב עד פלותם. מאי טעמא, בגין דהוה אסתמר מאלין חובין, ולא יהיב דוכתא לשנאוי לשלטאה. ועל דא בעי למרדף אבתרייהו תדיר, ולא ירדפון אינון אבתריה למתבע חובוי, ויפול בידייהו.

אסא הוה דחיל יתיר, אף על גב דהוה מפשפש בחטאוי, ולא כדוד מלפא. איהו בעי למרדף אבתרייהו, ולא יגיח לון, ויקטול לון קודשא בריה הוא, וכך הוה. דכתיב, (דברי הימים ב יד) וירדפם אסא והעם אשר עמו וגו', וכתיב ויגוף יי את הכושים לפני אסא ולפני יהודה וינוסו הכושים. (וכן) דוד מה פתיב ביה, (שמואל א ל) ויפם דוד מהנשא ועד הערב למחרתם. אבל אסא איהו רדיף וקודשא בריה הוא מחי.

הושפט מלך יהודה, אף הכי נמי הוה שאל. ואמר, לא יכילנא למרדף ולא לקטלא. אלא אנא אזמר, ואת קטיל לון. בגין דלא הוה מפשפש כל כך פאסא. וקודשא בריה הוא עבד ליה הכי. דכתיב, (דברי הימים ב כ) ובעת החלו ברנה ותהלה נתן יי מארבים על בני עמון מואב וחר שער הפאים ליהודה וינגפו.

חזקיה מלך יהודה, אף הכי נמי אמר. אנא לא יכילנא, לא לזמרא, ולא למרדף, ולא לאגחא קרבא. בגין דדחיל מאלין חובין דקאמרן. מה פתיב, (מלכים ב יט) ויהי בלילה ההוא ויצא מלאך יי ויך במחנה אשור מאה ושמונים וחמשה אלף וישפיוו בבקר והנה כלם פגרים מתים. וחזקיה הוה יתיב בביתיה ושכיב בערסיה, וקודשא בריה הוא קטיל לון.

ומה צדיקים אלין הוו דחלין מאלין חובין, שאר בני עלמא על אחת כמה וכמה. בגין כך אית ליה לבר נש לאסתמרא מאלין חובין, ולפשפשא בהון כדקאמרן. בגין דלא ישלטון עלוי אינון ימי רע, דלא מרחמי עליה.

תא חזי, ויכר יוסף את אחיו. בשעתא דנפלו בידיה, איהו רחים עלייהו, בגין דאיהו שלים. והם לא הפירוהו, דאינון שמעון ולוי, אתו מסטרא דדינא קשיא, ועל דא לא רחימו עליה. דהא כל אינון מאריהון דדינא קשיא, לא מרחמי עלייהו דבני נשא בשעתא דנפלי בידייהו.

[זוהר חלק א' - דף קצט ע"א]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ובגין כך אמר דוד, (תהלים מט) למה אירא. יראתי לא פתיב, אלא אירא, (אלא) דאית (נ"א דלית) לי למדחל (דף קצט ע"א) מאינון ימי רע, פדקאמרן. עון עקבי יסבני, מאן עקבי. אלין אינון ברזא דמחימנותא. דכתיב, (בראשית כה) וידו אוחזת בעקב עשו, דא הוא עקיבא. ואינון עקיבין דמסתפלין בהו תדיר פתהוא חובא דדש ביה בר נש תדיר בעקבוי.

תא חזי, מה פתיב, (ישעיה ה) הוי מושכי העון בחבלי השוא וכעבות העגלה חטאה. בחבלי השוא, דדש ביה בעקבא ולא חייש עליה. ולבתר אתתקף ואתעביד (בחבלי השוא) פעבות העגלה, ואתתקף ההוא חטאה. ואסטי ליה בהאי עלמא ובעלמא דאתי.

זכאין אינון צדיקיא, דינדעין לאסתמרא מחוביהון, ואינון מפשפשיין תדיר בעובדיהו. בגין דלא ישתכח עלייהו מקטרגא בהאי עלמא, ולא יסטון עלייהו לעלמא דאתי. דהא אורייתא מתקנא להו ארחין ושבילין למיתקף בהו, דכתיב, (משלי ג) דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום:

ויזכור יוסף את החלומות אשר חלם להם וגו'. רבי חייא פתח ואמר, (משלי כד) בנפול אויבך אל תשמה ובפשלו אל יגל לך. תא חזי, קודשא בריך הוא עבד ליה לבר נש, דיזכי ליקרא דיליה, ולשמשא קמיה תדירא, ולאשתדלא באורייתא יממא וילילי. בגין דקודשא בריך הוא אתרעי בה באורייתא תדיר.

וכיון דברא קודשא בריך הוא לאדם, יהב קמיה אורייתא, ואוליף ליה בה למנדע ארחאה. מנלן, דכתיב, (איוב כח) אז ראה ויספרה הכינה וגם חקרה. ולבתר, ויאמר לאדם הן יראת יי היא חכמה וסוד מרע בינה. פיון דאסתכל בה ולא נטיר לה, עבר על פקודא דמאריה ואתפס בחוביה.

וכל אינון דעברו על מלה חדא דאורייתא, אתפסו בה. שלמה מלכא דאתחכם על כל בני עלמא, עבר על מלה חדא דאורייתא, וגרים ליה לאתעברא מלכותיה מניה, ולאשתפלא מלכותא מן בנוי. מאן דאעבר על אורייתא על אחת פמה וכמה.

ויוסף דהוה ידע אורייתא, ואחוי נפלו בידיה, אמאי גלגל עליהו כל גלגולא דא. והא איהו ידע אורייתא דאוליף ליה אבוי. אלא, חס ושלום דיוסף גלגל עליהו גלגולין לנקמא מנייהו. אלא כל דא לא עבד, אלא לאייתאה לאחוח בנימן לגביה, דתאובתיה הוה לגביה. ואיהו לא שבק לאחוי למנפל, דהא פתיב, ויצו יוסף וימלאו את פליהם בר וגו', וכל דא בגין דלא ינפלון.

רבי יהודה אמר, כד ברא קודשא בריך הוא לסיקרא, הוה אסתכל בה תדיר, פדכתיב, (דברים יא) תמיד עיני יי אלהיך בה, אשגחותא דיליה בה תדיר, וכתיב אז

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רָאָה, דְּהָא שְׁמַשׁא בְּאַשְׁגַּחוּתָא דִּילֵיהּ בְּה, אֲתַנְהִיר. וְיִסְפְּרָה, מֵאֵי וְיִסְפְּרָה, כְּמָה דְּאֵת אָמַר, (איוב כח) מְקוּם סְפִיר אַבְנֵיהּ.

הַכִּינָה, דְּאֵיחֵי יִתְבֵּא בְּתַקוּנָא, בְּתַרְיִסָר תְּחוּמִין, מִתְפַּלְגָּא (שמות נח ב) בְּשִׁבְעִין קְסִירִין. אֲתַקִּין לָהּ בְּשִׁבְעָה סְמִכִין עֲלָאִין, לְאַתְנַהֵרָא וְלִיתְבֵּא עַל שְׁלִימוֹ. וְגַם חֲקָרָה, לְאַשְׁגַּחָא עֲלֵהּ תְּדִיר, זְמַנָּא בְּתַר זְמַנָּא, דְּלֹא פְּסִיק לְעֲלִמִין.

וְלִבְתַּר אֲזַהֵר לֵיהּ לְבַר נֶשׁ, וְאָמַר וְיֹאמַר לְאָדָם הֵן יֵרֵאת יי היא חכמה וסוד מרע בינה. דְּהָאֵי מִתְעַטְרָא עַל תְּתָאֵי, לְדַחֲלָא וְלִמְנַדַּע לֵיהּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּגִינָה. וְסוּר מֵרַע בִּינָה, בְּרִירוֹ מִפְּסָלוּתָא, דְּלֹא לְמִקְרַב בְּהַדִּיָּה. וְכַדִּין אֲשַׁגְּחוּתָא (נ"א אשכחותא) דְּבִינָה, לְמַנְדַּע וְלֹאסְתַּפְּלָא בִּיקְרָא דְּמִלְכָּא עֲלָאָה.

רַבִּי יוֹסִי קָם בְּלִילְיָא חַד לְאַשְׁתַּדְּלָא בְּאוּרִייתָא, וְהוּהּ תַּמָּן עֲמִיהּ חַד יוּדָאֵי, דְּאֶעְרַע בֵּיהּ בְּהַהוּא בֵּיתָא. פְּתַח רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר, (משלי י) לֹא יוֹעִילוּ אוֹצְרוֹת רְשָׁע וְצַדִּיקָה תִּצְלֵל מְמוֹת. לֹא יוֹעִילוּ אוֹצְרוֹת רְשָׁע, אֲלִין אֵינּוֹן דְּלֹא מִשְׁתַּדְּלֵי בְּאוּרִייתָא, וְאֲזִילֵי בְּתַר מְלֵי דְּעֲלָמָא, וְלִמְכַנְשׁ אוֹצְרִין דְּחַיִּיבָא. מַה פְּתִיב, וְאֲבַד הַעֶשֶׂר הַהוּא בְּעִנְיָן רַע. בְּגִין דְּאֵינּוֹן אוֹצְרוֹת רְשָׁע.

וְצַדִּיקָה תִּצְלֵל מְמוֹת, אֲלִין דְּמִשְׁתַּדְּלֵי בְּאוּרִייתָא, וְיַדְעִין אוֹרְחָהּ לְאַשְׁתַּדְּלָא (לאסתכלא) בְּה. דְּהָא אוּרִייתָא עֵץ חַיִּים אֲקָרִי, וְאֲתַקְרִיאַת צַדִּיקָה. דְּכַתִּיב, וְצַדִּיקָה תִּהְיֶה לְנוֹ.

[זוהר חלק א' - דף קצט ע"ב]

דְּבַר אַחַר, וְצַדִּיקָה תִּצְלֵל מְמוֹת, דָּא צַדִּיקָה מִמֶּשׁ, וּבְתַרִּין גְּוִוִּין אֵיהּ, וּבְתַרִּין סְטָרִין. קָרִי בֵּיהּ אוּרִייתָא, (דף קצט ע"ב) וְקָרִי בֵּיהּ צַדִּיקָה, וְכֹלָא חַד.

אָמַר הַהוּא יוּדָאֵי, וְקָרִי בֵּיהּ שְׁלוֹם. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, הַכִּי הוּא וְדָאֵי דְּאֲקָרִי שְׁלוֹם. קָם הַהוּא יוּדָאֵי, וְאַשְׁתַּתַּף בְּהַדִּיָּה, פְּתַח הַהוּא יוּדָאֵי וְאָמַר, (משלי כח) עוֹבֵד אֲדָמְתוֹ יִשְׁבַּע לֶחֶם וּמְרִדָּה רַקִּים יִשְׁבַּע רִישׁ. הָאֵי קְרָא קְשִׁיא, וְכִי שְׁלָמָה מִלְכָּא דְּאֵיהּ חַפִּים מִפְּלַ בְּנֵי עֲלָמָא, הֵיךְ אָמַר דִּישְׁתַּדַּל בַּר נֶשׁ לְמַפְלַח אַרְעָא וְלֹאשְׁתַּדְּלָא אַבְתַּרִּיהּ, וְיִשְׁבוּק חַיִּי עֲלָמָא.

אֲלָא רְזָא אֵיהּ. פְּתַח וְאָמַר, (בראשית ב) וַיִּקַּח יי אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם וַיְנִיחֵהוּ בְּגֵן עֵדֶן לְעִבְדָּהּ וְלִשְׁמָרָהּ, וְאוּקְמוּתָא בְּרִזָּא דְּקַרְבְּנִין אֵיהּ. תָּא חֲזִי, לְעִבְדָּהּ, דָּא מִלְכָּא עֲלָאָה. וְלִשְׁמָרָהּ, דָּא מִלְכָּא תַתָּאָה. עֲלָמָא עֲלָאָה, וְעֲלָמָא תַתָּאָה. לְעִבְדָּהּ (דדכורא) בְּרִזָּא דְּזִכּוֹר, וְלִשְׁמָרָהּ בְּרִזָּא דְּשְׁמוֹר.

וּבְגִין כֶּף, עוֹבֵד אֲדָמְתוֹ, דָּא גֵן עֵדֶן. דְּאֲצַטְרִיךְ לְמַעְבַּד וְלְמַפְלַח, וְלֹא מְשַׁכָּא לָהּ בְּרַכָּאן מְלַעֲיָלָא. וְכַד אֲתַבְּרָכָא וְאֲתַמְשַׁכָּא לָהּ בְּרַכָּאן מְלַעֲיָלָא, אֵיהּ גְּמִי אֲתַבְּרָךְ

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בהדה. תא חזי, דכהנא דמברך, מתברך. כמה דאת אמר, (במדבר ו) ואני אברכם. ובגין כך, עובד אדמתו ישבע לחם, דא הוא מזונא דלעילא. ומרדה רקים, מאן דיתדבק בסטרא אחרא, דאיהו מרדה רקים. ישבע ריש ודאי. אמר רבי יוסי, זכאה אנת, דזכית להאי מלה.

תו פתח ואמר קרא אבתריה, (משלי כח) איש אמונות רב ברכות, דא הוא בר נש דמהימנותא דקודשא בריך הוא ביה, כגון רבי ייסא סבא. דאף על גב דהוה ליה מיכלא דההוא יומא למיכל, לא הוה מתקין ליה עד דשאל מזוניה קמי מלכא קדישא. לבתר דצלי צלותיה ושאל מזוניה קמי מלכא, כדין הוה מתקין. והוה אמר תדיר, לא נתקין, עד דינתנון מבי מלכא.

ואץ להעשיר לא ינקה, בגין דלא בעא לאשתדלא באורייתא, דאיהי חיינ דעלמא דין, וחיינ דעלמא דאתי. השתא דאיהי שעטא לאשתדלא באורייתא, נשתדל.

פתח ההוא גברא ברזא דחלמא ואמר, ויזכור יוסף את החלומות אשר חלם להם וגו'. ויזכור יוסף את החלומות, וכי יוסף אמאי (נ"א אמר או) אדפר לון אינון חלומות דחלם להו. ומה סגינא ליה אלו לא אדפר להו, דהא יוסף חפים הוה, וכתיב, כל ערום יעשה בדעת וכסיל יפרש אולת.

אבל, פיון דחמא דאינון אתו, וסגדי ליה אפין על ארעא. כדין אדפר ממה דחלם להו, כד הוה עמהון. דכתיב, והנה קמה אלמתי וגם נצבה והנה תספינה אלמותיכם ותשתחוונה לאלמתי. אמר יוסף בשעתא דחמא דכרעין אחוי קמיה. דכתיב, ויבאו אחי יוסף וישתחוו לו אפים ארצה, כדין ויזכור יוסף את החלומות אשר חלם. דהא חמא דהו קיימי (מתקיימי).

תו, ויזכור יוסף את החלומות אשר חלם, אדפר לון. בגין דלית נשיו קמי קודשא בריך הוא, דהא חלמא דאיהו טבא, בעי בר נש לאדפרא ליה דלא יתנשי, וכדין אתקיים. דהא כמה דאתנשי קמיה דבר נש, הכי אתנשי עליה.

תא חזי, חלמא דלא אתפשר, כאגרתא דלא מתקריא, ותא חזי, בגין דלא אדפר, כמאן דלא ידע ליה. ועל דא, מאן דאתנשי מניה חלמא ולא ידע ליה, לא קיימא עליה לאתקיימא. ובגין דא יוסף הוה דכיר חלמיה, בגין לאתקיימא. בגין דלא יתנשי חלמא מניה לעלם, והוה מחפה ליה תדיר. ויאמר אליהם מרגלים אתם, איהו דכיר חלמא. אבל מלה לא אמר לון, אלא מרגלים אתם.

פתח רבי יוסי ואמר, (קהלת ה) כי בא החלום ברוב ענין וקול כסיל ברוב דברים. כי בא החלום ברוב ענין, הא אוקמוה. דכמה אינון סמיכין בחלמא, וממנן דרגין על

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דרגין. עד דחלמין מנהון קשוט פלהו, ומנהון דאית בהון קשוט וכדיבו. אבל לאינן זכאי קשוט, לא אתגלי לון מלין כדיבן כלום, אלא פלהו קשוט.

[זוהר חלק א' - דף ר ע"א]

תא חזי, דניאל מה פתיב ביה, (דניאל ב) אדין לדניאל בחזוא די ליליא (דף ר ע"א) רזא גלי. וכתיב, (דניאל ז) דניאל חלם חזה וחזוי ראשה על משכביה באדין חלמא כתב. ואי אית ביה מלין כדיבן, אמאי איכתיב בין פתובים. אלא אינן זכאי קשוט, בשעתא דנשמתהון סלקין. לא מתחברן בהו, אלא מלין קדישין. דאודעין ליה מלי דק שוט, מלין קיימן דלא משקרן לעלמין.

ואי תימא, הא תנן דדוד מלכא לא חמא חלמא טבא. הא אשתמע דהוה חמי דוד מלין דלא קשוט. אלא ודאי, כל יומי הוה משתדל לאושדא דמין, ואגח קרבין, וכל חלמוי לא הוו אלא חלמין בישין. חורבא ושוממותא ודמא ואושידו דדמין, ולא חלמא דשלם.

ואי תימא, לבר נש טב אחזיאו ליה חלמא בישא, הכי הוא ודאי. כל אינן בישין דזמינין לאתדבקא על אינן דעברי על פתגמי דאורייתא, ואינן עונשין דזמינין לאתענשא בההוא עלמא, פלהו חמי. בגין דכל שעתא יהא דחילו דמריה עליה, והא אתערו. דכתיב, (קהלת ג) והאלהים עשה שייראו מלפניו, זה חלום רע. ועל דא, לההוא זכאה, אחזיו ליה חלמא בישא, כמה דאתמר.

תא חזי, דהא תנינן, דההוא בר נש דחמי חלמא, בעי ליה למפתח פומיה ביה קמי בני נשא דרחמי ליה. בגין דיסתלק רעותא דלהון לגביה לטב, ויפתחון פומייהו לטב, וישתכח רעותא ומלה פלא לטב. רעותא דאיהי מחשבה, שרותא דכלא, ומלה דאיהי סיומא דכלא. ועל דא אשתכח דהא שלימו איהו ברזא עלאה.

ובגין כך אתקיים כלא, ובעינן רחמינן דבר נש (נ"א רחמינן עליה דבר נש בגין) לאתקיימא בההוא פשרא טבא, וכלא איהו פדקא יאות. ובגין כך קודשא בריך הוא אודע ליה לבר נש, כל חד וחד, בההוא דרגא דיליה, כמה דאיהו. ובההוא גוונא דכל חד וחד, אמר דיהא חלמא. אמר ההוא יודאי, ודאי דחלמא לאו איהו אלא לבר נש זכאה, דאיהו חמא חלמא פדקא חזי.

סדר הלימוד ליום ג כסלו [יום 62 בשנה]

ותא חזי, דכד בר נש נאים על ערסיה, נשמתיה נפקא ושטיא בעלמא לעילא, ועאלת באתרא דעאלת. וכמה חבילי טהירין, קיימין ואזלין בעלמא, ופגעין בה בההוא נשמתא. אי זכאה היא, סלקא לעילא וחמאת מה דחמאת. ואי לאו,

בהאי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי - [דף 713]

"זוהר ה'יומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

אתאחדת בהוא סטרא, ומודיעין לה מלין כדיבון, או מלין דזמינין למיתי לזמן קריב. וכד אתער ההיא נשמתא דביה, איהי מודעא ליה מה דחמאת.

ועל דא, לבר נש דלאו איהו זכאה, מודיעין ליה חלמא טבא דלאו איהו קשוט. פלא בגין לאסטאה ליה מההוא ארח קשוט. כיון דאיהו אסטי אורחיה מארח קשוט, מסאבין ליה. דכל מאן דאתי לאתדכאה, מדכאין ליה. ומאן דאתי לאסתאבא, מסאבין ליה. הא ודאי אתמר הכי.

יתבו עד דסליק צפרא, אמר רבי יוסי, ודאי לא זכר שמיה דיוסף באינון דגלים. דכתיב, (במדבר ב) דגל מחנה אפרים, ולא כתיב דגל מחנה יוסף. בגין דאתגאי על אחוי, והא אתמר.

אמר ההוא יודאי, ודאי שמענא דיוסף איהו בעלמא דדכורא, וכלהו שבטין בעלמא דנוקבא אינון. ועל דא לא אתפליל יוסף עמהון, בגין דאיהו בעלמא דדכורא עמהון (נ"א ל"ג עמהון).

מה כתיב, פלנו בני איש אחד נחנו. נחנו, אנחנו מבעי ליה. אמאי חסר א'. אלא, בגין דרזא דברית לא אשתכח עמהון, אסתלק מתמן א'. דהא א' דכורא איהו. ועל דא ב' איהי נוקבא, א' דכורא. ובגין דא אסתלק א' מתמן, ואשתארו אינון נוקבי לגבי שכינתא.

ולבתר אמרו, פנים אנחנו, אתוסף א'. אמרו ולא ידעי מה קאמרו. בגין דיוסף אשתכח תמן, ואשלימו מלה, ואמרו אנחנו. מנלן, דכתיב ויאמרו שנים עשר עבדיך אחים אנחנו, ויוסף איהו בחושבנא, כד עאל בחושבנא, אמרו אנחנו. וכד לא עאל בחושבנא, אמרו נחנו.

[זוהר חלק א' - דף ר ע"ב]

אמר רבי יוסי, כל הני מלין דקאמרון הכא, קודשא בריך הוא אתרעי בהו, דהא שכינתא (דף ר ע"ב) לא אעדי מהכא. דכתיב, (מלאכי ג) אז נדברו יראי יי איש אל רעהו ויקשב יי וישמע ויכתב ספר זכרון לפניו ליראי יי ולחושבי שמו:

ויאסוף אותם אל משמר שלשת ימים. אמר רבי אלעזר, הני תלת יומין אמאי. אלא הני תלת יומין, לקביל תלת יומין דשכום. דכתיב, (בראשית לה) ויהי ביום השלישי בהיותם פואבים.

תא חזי, מה כתיב ביה, ויאמר אליהם יוסף ביום השלישי זאת עשו וחיו. לאחזאה דלא עבד איהו, כמה דאינון עבדו בשכום. דגרמו לאנשי שכום לקבלא עלייהו האי זאת, רזא דברית. ולבתר דעבדו קיומא דא, קטילו לון, ולא אשתאר

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מנהון חד. ואיהו מה פתיב, זאת עשו וחיו. מאי טעמא, בגין דאת האלהים אני ירא, נטיר קיימא. וכל גלגולא דא לא הוה אלא בגיניה דבנימין:

ויאמרו איש אל אחיו אבל אשמים אנחנו על אחינו וגו'. ויאמרו איש אל אחיו, דא שמעון ולוי, כמה דהוה בקדמיתא. דכתיב, (בראשית לז) ויאמרו איש אל אחיו הנה בעל החלומות הלזה בא. מה להלן שמעון ולוי, אוף הכא שמעון ולוי.

תא חזי, מאן איש ומאן אחיו. אלא איש, דא שמעון, כתיב הכא איש, וכתיב התם (במדבר כה) והנה איש מבני ישראל בא. מה להלן משמעון, אוף הכא נמי שמעון. ובגין דאהדר בתשובה, בכה ואתנחם על דא. ואמר ללוי, אבל אשמים אנחנו. על דא אתבני מזליה שור, כגוונא דמזליה דיוסף שור. דכתיב, (דברים לג) בכור שורו הדר לו, ומזליה דשמעון שור איהו.

ועל דא, ויקח מאתם את שמעון, בגין דלא יקטרג בהדיה דלוי. בגין דשמעון ולוי, כד מתחברין תרוייהו יכלי לקטרגא: ויאסור אותו לעיניהם, הא אוקמוה, לעיניהם אסרו. ולבתר דנפקו הוה מאכיל ליה, ומשקי ליה.

ואי תימא דרעותא דיוסף איהו, בגין דכתיב, (משלי כה) אם רעב שונאך האכילהו לחם ואם צמא השקהו מים. אי הכי, יוסף דאיהו זפאה, היכי עביד הכי. דהא כתיב, (משלי כה) כי גחלים אתה חותה על ראשו וי יי שלם לך.

אלא, חס ושלום דיוסף להכי הוא דחייש. אלא כבר נש לאחוי, הכי נמי הוה עביד. אתנהיג עמיה באחיה, ולא בגוונא אחרא. ולא עמיה בלחודוי, אלא עם כל אחוי. כמה דכתיב, ויצו יוסף וימלאו את פליהם בר ולהשיב כספיהם איש אל שקו ולתת להם צדה לדרך ויעש להם כן, בגין לאנהגא עמהון באחיה.

רבי יוסי פתח ואמר, (נחום א) אם שלמים וכן רבים וכן נגזו ועבר ועניתיה לא אענף עוד, האי קרא אוקמוה. דכד עמא פלהו אית בהו שלם, ולא אית בהו מארי דבבו. קודשא בריך הוא חיים עליהו, ודינא לא שלטא בהו. ואף על גב דכלהו פלחי לכוכבים ומזלות, ואינון בשלם, דינא לא שליט עליהו, ואוקמוה. דכתיב, (הושע ד) חבור עצבים אפרים הנח לו.

וכן נגזו ועבר, מאי וכן נגזו, ונגזו מבעי ליה. אלא, דא הוא רישא דקרא דאיהו שלם, אוף הכא שלם. ומאי איהו, דא צדקה. בגין דצדקה דא הוא שלום, ומאן דאסגי בצדקה, אסגי שלם לעילא, ואסגי שלם לתתא. ובגין כף וכן נגזו ועבר, דגזוי ממונהון בצדקה. ועבר, ועברו מבעי ליה, מאי ועבר. אלא דא הוא דינא דרוגזא, כמה דאת אמר, (ישעיה כו) עד יעבר זעם, עבר דינא מעליהו.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דבר אחר, כה אמר יי אם שלמים, אלן ישראל. דקודשא בריך הוא יהב לון ברית קיימא לנטרא ליה תדיר, ולמהוי ביה בר נש שלים בכל סטרין לעילא ותתא. ואי לא נטיר ליה בר נש תדיר, הא איהו פגים, פגום בכלא. מנלן, דכתיב, (בראשית יז) היתהלך לפני והיה תמים. מאי תמים, שלים. דעד לא אתקיים ביה ברית, איהו פגים.

[זוהר חלק א' - דף רא ע"א]

ובגין כה, אם שלמים וכן רבים. אם שלמים דנטרי פקודא דא, למהוי שלימין, דלא יהון פגימין, וכן רבים, יפשוין (דף רא ע"א) ויסגון ביה. בגין דנשמתיין לא נפקי לעלמא, אלא בהאי ברית. וכן נגזו, האי אם שלמים דנטרי ליה תדיר, נגזו מאן דאתגזר וקבל עליה קיימא דא. ועבר, מאי ועבר. ההוא זוהמא דערלה, דהוה ביה בקדמיתא.

דבר אחר, כה אמר יי אם שלמים וכן רבים, אלן בני יעקב. דהא כל זמנא דהוה לגביה דיוסף, אינון שלמים, דקיימי בהדיה דברית. וכן נגזו, דאזלו ושבו ליה ליוסף ולשמעון. ועבר, כדין דינא שריא בגינייהו (נ"א שכינתא שרייא בינייהו), כמה דאת אמר, (שמות יב) ועבר יי לנגוף את מצרים.

תא חזי, אית דינא קשיא, ואית דינא רפיא. דינא קשיא תקיף, דינא רפיא חלש, וכד ינקא האי דינא רפיא, מדינא קשיא, כדין אתתקף, ואיהו תקיף.

בשעתא דאתעביד דינא על ישראל, אתעביד בהאי דינא רפיא, ולא אתתקף בהווא דינא קשיא. וכד דינא אתעביד עלייהו דעמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות, אתתקף האי דינא רפיא, בדינא קשיא דלעילא, בגין לאתתקפא. הדא הוא דכתיב, ועבר יי לנגוף את מצרים. ועבר, דאתמלי עברה וזעמא, ואתתקף בדינא קשיא, אוף הכא ועבר. ותא חזי, בשעתא דמתכנשי עשרה בבי כנישתא, וחד מנייהו אשתמיט, כדין קודשא בריך הוא ארגיז עליה.

דבר אחר וכן נגזו, כד מתעברי מנייהו אינון עובדין בישין, כדין ועבר. מאי ועבר, רבי שמעון אמר, בזמנא דנשמתא נפקת מהאי עלמא, בכמה דינן אתדנת עד לא תיעול לאתרה. לבתר, כל אינון נשמתיין אית לון למעבר, בהך נהר דינור דנגיד ונפיק, ולאסתחאה תמן. ומאן איהו דיקום תמן, ויעבר בלא דחילו. כמה דאת אמר, (תהלים כד) מי יעלה בהר יי וגו'. ונשמתא דזכאה אעבר בלא דחילו ויקום במקום קדשו.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ומאן דאשתדל בצדקה בהאי עלמא, ויתן מממוניה בצדקה. כדין, ועבר בהוא אתר, ולא דחיל, וכרוזא קרי לה לההיא נשמטא, (נחום א) ועגיתיה לא אעגף עוד. מאן דזכה למעבר בהאי, לית ליה דינא יתיר כלל.

תא חזי, כל דא דיוסף עם אחוי, וכל הנזי מילי, אמאי אצטרין. אלא אורייתא דקשוט איהי אורייתא, וכל ארחא ארחין קדישין. ולית לה מלה באורייתא דלאו אית בה רזין עלאין וקדישין, וארחין לבני נשא לאתתקפא בהו.

פתח ואמר, (משלי כ) אל תאמר אשלמה רע וגו'. תא חזי, קודשא בריך הוא עביד ליה לבר נש, לאתתקפא בה באורייתא, ולמיהה בארח קשוט, ולסטר ימינא, ולא יהה לסטר שמאלא. ובגין דבעי להו (דישראל) למיהה לסטר ימינא, אית לון לאסגאה רחימו דא עם דא, ולא יהא דבבו דא עם דא. בגין דלא לאכחשא ימינא, דאיהו אתר דישראל מתדבקן ביה.

ותא חזי, בגין כף איהו יצר טוב ויצר רע, וישראל בעיין לאתתקפא ליצר טוב על יצר רע, באינן עובדין דכשרון, ואי סטי בר נש לשמאלא, כדין אתתקף יצר רע על יצר טוב. ומאן דהוה פגים, אשלים ליה בחטאוי, דהא לא אשתלים דא מנוולא, אלא בחטאין דבני נשא.

ובגין כף בעי בר נש לאזדהרא, דלא ישתלים ההוא יצר רע בחטאוי, ויסתמר תדיר. דהא יצר טוב בעי לאשלמא ליה בשלימות תדיר, ולא יצר הרע. ובגין כף, אל תאמר אשלמה רע קנה אל יי ויושע לה.

דבר אחר אל תאמר אשלמה רע, כדכתיב, (תהלים לח) ומשלמי רעה תחת טובה, למאן דשלים ליה טובה, דלא ישלים ליה רע, בגין (דחילו דקודשא בריך הוא. כמה דאת אמר, זאת עשו וחיו. ואוף איהו הוי תדיר עביד) דכתיב, (משלי יז) משיב רעה תחת טובה לא תמוש רעה מביתו. אפילו למאן דאשלימו ליה בישין, לא אית ליה לאשלמא בישא, חלה ההוא בישא דשלימו ליה. אלא, קנה ליי ויושע לה.

[זוהר חלק א' - דף רא ע"ב]

והאי קרא אוקמוה, ביוסף זכאה, דלא בעא לאשלמא בישא לאחוי, בשעתא דנפלו בידוי. קנה ליי ויושע לה, בגין דהוא הוה (דף רא ע"ב) דחיל לקודשא בריך הוא. דכתיב, זאת עשו וחיו וגו'. (ואוף) ואיהו תדיר הוה מחפה לקודשא בריך הוא. (ס"א כמה דאת אמר, קנה ליי ויושע לה).

רבי אבא פתח ואמר, (משלי כ) מים עמוקים עצה בלב איש ואיש תבונה ידלנה. מים עמוקים עצה בלב איש, דא קודשא בריך הוא. בגין דאיהו עביד עצות, דאייתי טעמין לגלגלא גלגולין על עלמא על ידא דיוסף, לקיימא ההוא גזרה,

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דגור כפנא על ארעא (נ"א עלמא). ואיש תבונה ידלנה, דא יוסף. דגלי אינון עמיקין, דגור קודשא בריך הוא על עלמא.

תא חזי, יוסף לא די ליה דאיהו לא שלים בישא לאחוי, אלא דעבד עמהון טיבו וקשוט. וכך ארחיהון דזכאי תדיר. בגין דא קודשא בריך הוא חיים עליהו תדיר, בעלמא דין ובעלמא דאתי.

מים עמוקים עצה בלב איש, דא יהודה. והא אוקמוה, בשעתא דאתקריב לגביה דיוסף, על עסקא דבנימין. ואיש תבונה ידלנה, דא יוסף.

רבי אבא הוה יתיב אתרעא דאבבא דלוד, חמא חד בר נש דהוה אתי, ויתיב בחד קולטא דתלא דארעא, והוה לאי מארחא, ויתיב ונאים תמן. אדהכי חמי חד חויה, דהוה אתי לגביה, נפק קוסטפא דגורדנא, וקטיל ליה לחויה. פד אתער ההוא בר נש, חמא ההוא חויה לקבליה, דהוה מית. אזדקף ההוא בר נש, ונפל ההוא קולטא לעומקא דתחותוי ואשתזיב.

אתא רבי אבא לגביה, אמר ליה, אימא לי מאן עובדך. דהא קודשא בריך הוא רחיש לך אלין תרין נסין, לאו אינון למגנא. אמר ליה ההוא בר נש, כל יומאי לא אשלים לי בר נש בישא בעלמא, דלא אתפייסנא בהדיה, ומחילנא ליה. ותו, אי לא יכילנא לאתפייסא בהדיה, לא סליקנא לערסי, עד דמחילנא ליה, ולכל אינון דמצערו לי, ולא חיישנא כל יומא לההוא בישא דאשלים לי. ולא די לי דא, אלא דמההוא יומא ולהלאה, אשתדלנא למעבד עמהון טבא.

בכה רבי אבא ואמר, יתיר עובדוי דדין מיוסף, דיוסף הוה אחוי ודאי, והוה ליה לרחמא עלוי. אבל מה דעביד דא, יתיר הוא מיוסף. יאות הוא דקודשא בריך הוא ירחיש ליה ניסא על ניסא.

פתח ואמר, (משלי י) הולך בתם ילך בטח ומעקש דרכיו יודע. הולך בתום ילך בטח, דא ההוא בר נש, דאזיל בארחין דאורייתא. ילך בטח, דלא יכילו גזקי דעלמא לאבאשא ליה. ומעקש דרכיו יודע, מאן יודע. דא הוא מאן דאסטי מארחא דקשוט, ובעי גבי דחבריה. יודע, מהו יודע, ישתמודע איהו בעיניהון דכל מארי דדינא, דלא יתאביד מנייהו דיוקנא דההוא בר נש. בגין לאייתאה ליה לאתרא דינקמון מניה, ובגין כך יודע.

ותא חזי, ההוא דאזיל בארח קשוט, קודשא בריך הוא חפי עליה, בגין דלא אתידע, ולא אשתמודע, לגבי מאריהון דדינא. אבל מעקש דרכיו יודע, וישתמודע לגבייהו. זכאין אינון בני נשא דאזלי בארח קשוט, ואזלי לרוחצן על עלמא. דלא דחלי אינון בעלמא דין, ולא בעלמא דאתי:

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וייראו האנשים כי הובאו בית יוסף. רבי יוסי אמר, ווי לון לבני נשא, דלא ידעי ולא מסתכלין בארחי דאורייתא. ווי לון בשעתא דקודשא בריך הוא ייתי למתבע לון דינא על עובדיהון, ויקום גופא ונפשא למיהב חושבנא מפל עובדיהון, עד לא יתפרשון נפשא מן גופא.

וההוא יומא, יומא דדינא איהו, יומא דספרין פתיחון, ומאריהון דדינא קיימין. בגין דההוא זמנא, קיימא נחש בקיומיה, לנשכא ליה. וכל שייפי מתרגשין לגביה, ונשמטא אתפרשא מן גופא, ואזלא ושטיא. ולא ידעת לאן ארחא תהך, ולאן אתר סלקין לה.

[זוהר חלק א' - דף רב ע"א]

ווי לההוא יומא, יומא דרוגזא ונאיצו ההוא יומא, בגין כף אבעי ליה לבר נש, לארגזא יצריה כל יומא, לאדפרא קמיה ההוא יומא, דייקום בדינא דמלכא, דקא עאלין ליה תחות ארעא לאתרקבא, ונשמטא אתפרשא (דף רב ע"א) מניה.

ותנן, לעולם ירגזו אדם יצר טוב על יצר הרע, וישתדל אבתריה. אי אזיל מניה, יאות. ואי לאו, ישתדל באורייתא. דהא לית לך מלה לתברא יצר הרע אלא אורייתא. אי אזיל, מוטב. ואי לאו, ידבר ליה יומא דמותא, בגין לתברא ליה.

הכא אית לאסתכלא, דהא דא הוא (קסא ב) יצר הרע, ודא הוא מלאך המות. וכי מלאך המות מתבר מקמי יומא דמותא. והא איהו קטולא דבני נשא הוי, ואשתמע דחדוה הוא דיליה. ובגין כף אסטי לון לבני נשא תדיר, בגין לאמשכא לון לדא.

אלא ודאי מה דאתמר, דיזכור ליה בר נש ההוא יומא דמותא. ודאי הכי הוא, בגין דמתבר לבא דבר נש. דהא יצר הרע לא שריא אלא באתר דאשתפח חדוה דחמרא, וגסותא דרוחא. וכד אשתפח רוחא תבירא, כדין אתפרש מניה, ולא שריא בהדיה. ובגין כף בעי לאדפרא ליה יומא דמותא, ויתבר גופיה, ואיהו אזיל ליה.

תא חזי, יצר טוב בעי חדוה דאורייתא, ויצר רע חדוה דחמרא, וניאופין וגסותא דרוחא. ובגין כף בעי בר נש לארגזא (ליה) תדיר, מההוא יומא רבא, יומא דדינא, יומא דחושבנא. דלית ליה לבר נש לאגנא עליה, אלא עובדוי דכשרון, דאיהו עביד בהאי עלמא. בגין דיגיננו עליה בההיא שעתא.

תא חזי, וייראו האנשים כי הובאו בית יוסף. ומה פלהו הוו גיברין, פלהו תקיפין, וחד עולימא דאייתי לון לביתא דיוסף, דחלו. כד ייתי קודשא בריך הוא למתבע ליה לדינא לבר נש, על אחת כמה וכמה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בגין כך בעי ליה לבר נש, לאזדהרא בהאי עלמא. לאתתקפא ביה בקודשא בריך הוא, וישוי ביה רוחצניה. דאף על גב דאיהו חטי, אי יהדר מניה בתיובתא שלימתא, הא תקיף איהו, ויתתקף ביה בקודשא בריך הוא, כאילו לא חטא.

דהא שבטין, בגין דחטו על גניבת יוסף, הוו דחלין. דאלמלא לא חטו, לא הוו דחלין כלל. בגין דחובוי דבר נש מתברין לביה, ולית ליה חילא כלל. מאי טעמא, דהא ההוא יצר הטוב אתבר עמיה, ולית ליה חילא לאתתקפא על ההוא יצר הרע. ועל דא פתיב, (דברים כ) מי האיש הירא ורף הלבב, הירא (דיראה דא) מחובין דבידוי, דאינון תבירא דלבא דבר נש.

ותא חזי, לכמה דרין אתפרע קודשא בריך הוא, מאינון חובין דשבטין, דהא לא אתאביד מקמיה דקודשא בריך הוא כלום. ואתפרע מדרא לדרא, ודינא קיימא קמיה תדיר, עד דאתפרע, ושרי דינא באתר דאצטריף.

מנלן, מחזקיהו. חזקיהו חב ההוא חובא, דגלי סתירין דקודשא בריך הוא, לשאר עמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות, דלא הוה אצטריף לגלאה. וקודשא בריך הוא שדר ליה לישעיהו, ואמר ליה, (ישעיה לט) הנה ימים באים ונשא כל אשר בביתך ואשר אצרו אבותיך עד היום הנה וגו'.

תא חזי, כמה גרים ההוא חובא, בגין דגלי מה דהוה סתים. דכיון דאתגלי, אתייהיב דוכתא לאתר אחרא דלא אצטריף, לשלטאה עליה. בגין כך לאו ברכה שריא, אלא באתר סתים. ואוקמוה, מה דאיהו (הוה) סתים, ברכה (דהוה) שריא עלוי, כיון דאתגלי אתייהיב דוכתא, לאתר אחרא לשלטאה עלוי.

פתיב, (איכה א) כל מכבדיה הזילוה פי ראו ערותה, ואוקמוה. אבל כל מכבדיה הזילוה, דא הוא מלכות בבל, דהא מתמן אשתדר דורון לירושלם. דכתיב, (ישעיה לט) בעת ההיא שלח מרודך בלאדן בן בלאדן מלך בבל ספרים ומנחה אל חזקיהו.

[זוהר חלק א' - דף רב ע"ב]

ומה פתיב בהו, שלם לחזקיהו מלך יהודה, ושלם לאלהא רבא ושלם לירושלם. כיון דנפק פתקיה מניה, אהדר ללביה ואמר, לא יאות עבדית לאקדמא שלמא דעבדא, לשלמא דמאריה. קם מכורסיה ופסע ג' פסיען ואהדר פתקיה, וכתב אחרנין תחותיהו, וכתב הכי. שלם לאלהא רבא, שלם לירושלם, ושלם לחזקיהו, ודא הוא מכבדיה. (דף רב ע"ב)

ולבתר הזילוה, מאי טעמא הזילוה. בגין פי ראו ערותה, דאחזי לון חזקיהו. דאלמלא כך, לא הזילוה לבתר. מגו דהוה זכאה חזקיהו יתיר, אתעפב מלה

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מלאייתא, ולא אתא ביומוי. דכתיב, (ישעיה לט) פי יהיה שלום ואמת בימי. ולבתר פקיד ההוא חובא לבנוי אבתריה.

כגוונא דא, ההוא חובא דשבטין, קאים עד לבתר. בגין דדינא דלעילא, לא יכיל לשלטאה עליהו, עד דאשתכח שעתא לאתפרעא, ואתפרע מינייהו. ובגין כף כל מאן דאית חובין בידי, דחיל תדיר. כמה דאת אמר, (דברים כח) ופחדת לילה ויוםם וגו'. ועל דא ויראו האנשים כי הובאו וגו':

וישא עיניו וירא את בנימין אחיו בן אמו וגו'. רבי חייא פתח ואמר, (משלי ג) תוחלת ממושכה מחלה לב ועץ חיים תאוה באה. דא הוא דתנון, דלית ליה לבר נש לאסתכלא בבעותיה לגבי קודשא בריך הוא, אי אתי, אי לא אתי. מאי טעמא, בגין דאי איהו אסתכל ביה, כמה מאריהון דדינא, אתו לאסתכלא ביה בעובדוי.

ורוא איהו, דהא ההוא אסתכלותא, דאיהו מסתכל בההוא בעותא, גרים ליה למחלת לב. מאי מחלה לב, דא איהו מאן דקאים תדיר עליה דבר נש, לאסטאה לעילא ותתא.

ועץ חיים תאוה באה. תנינון, מאן דבעי דקודשא בריך הוא יקבל צלותיה, ישתדל באורייתא, דאיהי עץ חיים. וכדין תאוה באה. מאן תאוה, דא הוא דרגא דכל צלותין דעלמא בידיה, ועאיל לון קמי מלכא עלאה. כתיב הכא באה, וכתיב התם, (אסתר ב) בערב היא באה. ודא הוא תאוה באה, באה קמי מלכא עלאה, לאשלמא רעותא דההוא בר נש.

דבר אחר, תוחלת ממושכה מחלה לב, דא הוא אתר, דאתייהיב ההיא מלה, באתר אחרא דלא אצטריך. ואתמשכא עד דאתייהיב מיידא לידא, ולזמנן דלא ייתי. מאי טעמא, בגין דאתפשטא ואתמשכא בכל אינון ממנן, לנחתא ליה לעלמא.

ועץ חיים תאוה באה, דא הוא תוחלת, דלא אתמשכא, בגין אינון ממנן רתיכין, אלא דקודשא בריך הוא יהיב (לון) ליה לאלתר. בגין דכד אתמשכא בין אינון ממנן רתיכין, כמה אינון מאריהון דדינא דאתייהיב לון רשותא. לעיינא ולאסתכלא בדיניה, עד לא ינתנון ליה. ומה דנפיק מבי מלכא ואתייהיב ליה לבר נש, בין דזכי, בין דלא זכי, אתייהיב מייד. ודא הוא עץ חיים תאוה באה.

דבר אחר, תוחלת ממושכה, דא יעקב. דאתמשכא ליה תוחלתא דיוסף עד זמן אריך. ועץ חיים תאוה באה, דא הוא בנימין. דהא מזמנא דתבע ליה יוסף, עד ההוא זמנא דאתא לגביה, לא הוה אלא זמנא זעיר. דלא אתמשכא ההוא זמנא. הדא הוא דכתיב, וישא עיניו וירא את בנימין אחיו בן אמו. מאי בן אמו. דדיוקניה דאמיה

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

הוּה בֵּיה, וְהוּה דְּמֵי דְּיוֹקְנֵיהּ לְדְיוֹקְנֵא דְרַחֵל. בְּגִין כֶּךָ פְּתִיב, וַיִּשָּׂא עֵינָיו וַיֵּרָא אֶת בְּנֵימָן אָחִיו בֶּן אָמוֹ.

רַבִּי יוֹסֵי אָמַר, וְהָא פְּתִיב בְּקַדְמֵיתָא, וַיֵּרָא יוֹסֵף אֶתְּם אֶת בְּנֵימָן. וְהִשְׁתָּא פְּתִיב, וַיִּשָּׂא עֵינָיו וַיֵּרָא אֶת בְּנֵימָן אָחִיו. מֵאֵי רֵאִיָּה הָכָא. אֲלָא חֲמָא בְּרוּחָא דְקוּדְשָׁא לְבְנֵימָן, דְּחוּלְקֵיהּ הוּה עֲמֵהוֹן בְּאַרְעָא. וּבְחוּלְקֵיהּ דְּבְנֵימָן וַיְהוּדָה תִּשְׂרִי שְׂכִינְתָּא. דְּהָא חֲמָא לֵיה לַיהוּדָה וּבְנֵימָן, דְּבְחוּלְקֵהוֹן הוּה מְקַדְשָׁא. וְדָא הוּא וַיֵּרָא יוֹסֵף אֶתְּם אֶת בְּנֵימָן. לֵיה חֲמָא עֲמֵהוֹן, וַיִּוְסֵף דְּהוּה אָחוּהָ לָא חֲמָא עֲמֵהוֹן בְּהוּא חוּלְקָא.

אוּף הָכָא, וַיִּשָּׂא עֵינָיו וַיֵּרָא אֶת בְּנֵימָן אָחִיו בֶּן אָמוֹ. מַה פְּתִיב בְּתַרְיָה. וַיִּמְהַר יוֹסֵף כִּי נִכְמְרוּ רַחֲמָיו אֶל אָחִיו וַיִּבְקֶשׁ לִבְכוֹת וַיִּבֹּא הַחֲדָרָה וַיִּבְךְּ שָׁמָּה.

[זוהר חלק א' - דף רג ע"א]

רַבִּי חֲזַקְיָה פִּתַּח וְאָמַר, (ישעיה כב) מִשָּׂא גִיָּא חֲזִיוֹן מַה לָּךְ אֵיפֵה כִּי עֲלִית פְּלָךְ לַגְּגוֹת. תָּא חֲזִי, הָא אוּקְמוּהָ בְּזִמְנָא דְאַתְחַרִּיב בֵּי מְקַדְשָׁא, וְהָיוּ מוֹקְדִין לֵיה בְּנוּרָא, סְלִיקוּ כֹּל אֵינּוֹן כְּהַנִּי (דף רג ע"א) עַל כּוֹתְלֵיהוֹן (נ"א גגיהוֹן) דְּמְקַדְשָׁא, וְכֹל מִפְּתַחְחִין בִּידֵיהוֹ, וְאָמְרוּ. עַד הָכָא הוּינָא גּוֹבְרִין דִּילָךְ, מִכָּאן וְאֵילָךְ טוֹל דִּילָךְ.

אָבֵל תָּא חֲזִי, גִיָּא חֲזִיוֹן, דָּא שְׂכִינְתָּא דְהוּת בְּמְקַדְשָׁא. וְכֹל בְּנֵי עֲלָמָא, מִינָה הוּוּ יִנְקִין יִנְקִין דְנְבוּאָה. דְּאָף עַל גַּב דְּכָל נְבִיאִין, קָא הוּוּ מִתְנַבְּאִין מֵאַתְרַּא אַחְרָא, מִגְּוֹהָ הוּוּ יִנְקִין נְבוּאָתְהוֹן. וְעַל דָּא אַתְקַרִּי אֵיְהִי גִיָּא חֲזִיוֹן. חֲזִיוֹן, הָא אוּקְמוּהָ, דְאֵיְהוּ חֲזִיוֹן דְּכָל גּוֹוִנִין עֲלָאִין.

מַה לָּךְ אֵיפֵה כִּי עֲלִית פְּלָךְ לַגְּגוֹת, דְּהָא כֵּד אַתְחַרִּב מְקַדְשָׁא, שְׂכִינְתָּא אַתָּא, וְסִלְקַת בְּכָל אֵינּוֹן אַתְרִין, דְּהוּה מְדוּרָה בְּהוּ בְּקַדְמֵיתָא. וְהוּת בְּכַת עַל בֵּית מְדוּרָה, וְעַל יִשְׂרָאֵל דְאָזְלוּ בְּגִלוּתָא, וְעַל כֹּל אֵינּוֹן צְדִיקֵי וְחַסִּידֵי דְהוּוּ תַמָּן וְאַתְאֲבִידוּ. וּמְנַלָּן, דְכְתִיב, (ירמיה לא) כֹּה אָמַר יְיָ קוֹל בְּרָמָה נִשְׁמַע נְהִי בְּכִי תִמְרוּרִים רַחֵל מִבְּכָה עַל בְּנֵיהּ, וְהָא אַתְמָר. וְכַדִּין קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא שְׂאִיל לָה לְשְׂכִינְתָּא, וְאָמַר לָה. מַה לָּךְ אֵיפֵה כִּי עֲלִית פְּלָךְ לַגְּגוֹת.

מַהוּ פְּלָךְ, דְּהָא כִּי עֲלִית סְגִיָּא, מַהוּ פְּלָךְ. לְאַכְלָלָא בְּהַדָּה כֹּל חֵילִין וְכֹל רְתִיכִין אַחְרָנִין, דְּכִלְהוּ בְּכוּ עֲמָה עַל חֲרַבִּין בֵּי מְקַדְשָׁא.

וּבְגִין כֶּךָ, מַה לָּךְ אֵיפֵה. אָמְרָה קַמִּיָּה, וְכִי בְנֵי בְּגִלוּתָא, וּמְקַדְשָׁא אַתְוֹקְדָא, וְאַנָּא מַה לִּי הָכָא. שְׂרִיאַת וְאַמְרַת, (ישעיה כב) תִּשְׁוֹאוֹת מְלָאָה עִיר הוּמִיָּה קְרִיָּה עֲלִיזָה חֲלִלְיָךְ לֹא חֲלָלִי חֲרַב וְלֹא מִתִּי מְלַחְמָה עַל כֵּן אָמַרְתִּי שְׁעוּ מִנִּי אָמַרְר בְּכִי וְגו'. וְהָא אוּקְמוּהָ, דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אָמַר לָה, (ירמיה לא) כֹּה אָמַר יְיָ מִנְעִי קוּלְךָ מִבְּכִי וְגו'.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ותא חזי, מיזמא דאתחריב בי מקדשא, לא הוה יומא דלא אשתכח ביה לווטין. בגין דכד בי מקדשא הוה קיים, הוה ישראל פלחין פולחנין וקרבין עלוון וקרבנין, ושכינתא שריא בבי מקדשא עליהו, כאמא דרביעא על בנייא. והוה כל אנפין נהירין, עד דאשתכחו ברכאן לעילא ותתא. ולא הוה יומא, דלא אשתכח ביה ברכאן וחדוון. והוה ישראל שראן לרחצן בארעא, וכל עלמא הוה אתון בגינייהו.

השתא דאתחריב בי מקדשא, ושכינתא עמהון בגלותא, לית לה יומא דלא אשתכח ביה לווטין, ועלמא אתלטיא. וחדוון לא אשתכחו לעילא ותתא.

וזמין קודשא בריך הוא, לאקמא לה לכנסת ישראל מעפרא, כמה דאתמר. ולמחדי עלמא בכלא. כמה דאת אמר, (ישעיה נז) ותביאותים אל הר קדשי ושמתים בבית תפלתי וגו'. וכתבי, (ירמיה לא) בבכי יבואו ובתחנונים אובילים. כמה דבקדמיתא, דכתיב, (איכה א) בכה תבכה בלילה ודמעתה על לחיה. הכי נמי לבתר, בבכי יתהדרון. דכתיב, בבכי יבאו וגו'.

הבקר אור והאנשים שלחו המה וחמוריהם, רבי אלעזר אמר, הכא אית לאסתפלא, אי אינון הוה אזלי ואשתדרו, מה לן למכתב באורייתא, המה וחמוריהם. אלא בגין דכתיב ולקחת אותנו לעבדים ואת חמורינו, בגין כך והאנשים שלחו המה וחמוריהם. בגין דלא ישתארונו אינון וחמוריהון, כדקאמרו.

פתח ואמר, (בראשית כב) וישכם אברהם בבקר ויחבש את חמורו וגו', ההוא בקר דאברהם הוה נהיר, לקיימא עליהו בזכותיה. כדין זכותא דאברהם קיימא עליהו, ואזלו בשלם, ואשתזיבו מן דינא. בגין דההיא שעתא, קיימא עליהו דינא, לאתפרעא מנייהו. בר דזכותא דההוא בקר דאברהם, אגין עליהו. ואשתלחו מן דינא, דלא שליט עליהו בההוא זמנא.

רבי יהודה פתח, (שמואל ב כג) וכאור בקר יזרח שמש. דא הוא נהורא, דההוא בקר דאברהם. יזרח שמש, דא הוא שמשא דיעקב. דכתיב, (בראשית לכ) ויזרח לו השמש. בקר לא עבות, דההוא בקר לא איהו עבות כל כך, אלא מנגה ממטר. נגה ממטר, איהו מטרא דאתי מסטרא דיצחק, דההוא מטרא אפיק דשא מארץ.

[זוהר חלק א' - דף רג ע"ב]

דבר אחר, וכאור בקר, בההוא נהירו דבקר דאברהם. (דף רג ע"ב) יזרח שמש, דא הוא יעקב. דנהירו דיליה, כנהירו דההוא בקר. בקר לא עבות, בגין דההוא בקר, לאו איהו חשוף, אלא נהיר. דהא בשעתא דאתי בקר, לא שלטא דינא כלל. אלא כלא נהיר, בסטרא דאברהם. מנגה ממטר, דא הוא סטרא דיוסף הצדיק, דאיהו אמטיר על ארעא, לאפקא דשאה, וכל טיבו דעלמא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי שמעון, תא חזי, בשעתא דליליא עאל, ופריש גדפוי על עלמא, כמה גרדיני טהירין, זמינין לנפקא, ולשלטאה בעלמא. וכמה מאריהון דדינין, מתערין בכמה סטרין לזנייהו, ושלטי על עלמא. פיון דאתי צפרא ונהיר, פלהו מסתלקי, ולא שלטי, וכל חד וחד עאל לדוכתיה, ותב לאתריה.

כמה דאת אמר, הבקר אור, דא בקר דאברהם. והאנשים שלחו, אלין מאריהון דדינא, דהוו שלטין בליליא. כמה וחמוריהם (ס"א המה אינון מאריהון דדינא דקארון, וחמוריהם) אינון גרדיני נימוסין, דאתיין מסטרא דמסאבא. דלאו אינון קדישין, ולא שלטין, ולא אתחזון מכי אתי צפרא. ואינון מסטרא דאינון חמרי, גרדיני נימוסין דקארון.

דהא לית לך דרגין עלאין. דלא איתאי (אית) בהו ימינא ושמאלא, רחמי ודינא. דרגין על דרגין קדישין, מסטרא דקדושה. ומסאבין, מסטרא דמסאבא. וכלהו דרגין על דרגין, אלין על אלין. ובכל אתר דבקר דאברהם אתער בעלמא, פלהו מתעברי, ולא שלטי. בגין דלית לון (ד"ח קיומא) לקיימא בסטר ימינא, אלא בסטר שמאלא. וקודשא בריך הוא עבד יממא ויליליא, לאנהגא כל חד וחד לסטריה פדקא חזי ליה. זכאה חולקיהון דישראל, בעלמא דין, ובעלמא דאתי.

סדר הלימוד ליום ד כסלו [יום 63 בשנה]

רבי חייא פתח ואמר, (מלאכי ג) וזרחת לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה. תא חזי, זמין קודשא בריך הוא לאנהרא לון לישראל, תהוא שמשא, דגניז קודשא בריך הוא, מיומא דאתברי עלמא. (דגניז קודשא בריך הוא) מקמי רשיעי דעלמא. כמה דכתיב, (איוב לח) וימנע מרשעים אורם.

וההוא נהורא גניז ליה קודשא בריך הוא. דכד נפק בקדמיתא, הוה נהיר מסייפי עלמא, ועד סייפי עלמא. פיון דאסתפל בדריה דאנוש ובדריה דמבול. ובדריה דהפלגה, ובכל אינון חייביא. גניז ליה לההוא נהורא.

פיון דאתא יעקב, ואתדבק בההוא ממנא רברבא דעשו, ואפיש ליה בירכא דיליה, והוה נכי. כדין מה פתיב, ויזרח לו השמש, מאן שמש, תהוא שמשא דגניז. בגין דאית ביה אסותא, לאתסאה ליה מארכובתיה, ולבתר אתסי בההוא שמשא. דכתיב, (בראשית לג) ויבא יעקב שלם, שלם בגופיה דאתסי.

ועל דא, זמין קודשא בריך הוא לגלאה תהוא שמשא, ולאנהרא ליה לישראל. דכתיב, וזרחת לכם יראי שמי שמש צדקה, מאי שמש צדקה. דא שמשא דיעקב, דאתסי ביה. ומרפא בכנפיה, תהוא שמשא, יתסון פלהו. בגין דהא בזמנא דיקומון

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ישראל מעפרא, כמה חגרין וכמה סומין יהון בהון. וכדין קודשא בריך הוא ינהיר לון ההוא שמשא לאתסאה בה. דכתיב ומרפא בכנפיה.

וכדין, יתנהיר ההוא שמשא, מסייפי עלמא, עד סייפי עלמא. ולישראל יהא אסוותא, ועמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות ביה יתוקדון. אבל לישראל מה פתיב, (ישעיה נח) אז יפקע פשחר אורף וארכתה מהרה תצמח והלך לפניך צדקה כבוד יי אספק.

[זהר חלק א' - דף רד ע"א]

אהדרנא למילי קדמאי: וליוסף ילד שני בנים בטרם תבוא שנת הרעב וגו'. רבי יצחק פתח, (מיכה ה) והיה שארית יעקב בגוים בקרב עמים רבים פטל מאת יי כרביבים עלי עשב אשר לא יקוה לאיש ולא ייחל לבני אדם. תא חזי, בכל יומא ויומא, פד נהורא סלקא. אתער חד ציפרא באילנא דגנתא דעדן, וקרי תלת זמנין. ושרביטא יזדקף, וכרוזא קרי בחיל, לכון אמרין, הורמני דבוריירי. מאן מנכון דחמי ולא חמי. דקיימא בעלמא, ולא ידעי על מה קיימי, לא משגיחין ביקרא דמאריהון. (דף רד ע"א) אורייתא קיימא קמיהו, ולא משתדלי בה. טב לון דלא יפרון, על מה יקומון בלא סכלתנו. ווי לון פד יתערון יומי דרע עליהו, ויטרדון להון מעלמא.

מאן אינון יומין דרע, אי סלקא דעתך דאינון יומי דסיבו, לאו הכי. דהא יומי דסיבו, אי זכה בבנין ובני בנין, יומי דטב אינון. מאן אינון יומין דרע, אלא אינון כמה דאתמר. דכתיב, (קהלת יב) וזכור את בוראך בימי בחורותיך עד אשר לא יבאו ימי הרעה, לאו אינון יומין דסיבו. אלא רזא דמלה, פד ברא קודשא בריך הוא עלמא, ברא ליה באתון דאורייתא. וכל את ואת עאלת קמיה, עד דאתקיימו פלהו אתון באת בי"ת. וכל אינון אלפא ביתות דאתגלגלו אתון, פלהו קיימי (כלהו) למברי עלמא.

פיון דאתגלגלו ואתחברו תרין אתון אלין ט"ר פחדא, סלקא טי"ת ולא אתיישבת, עד דגער בה קודשא בריך הוא. ואמר לה, טי"ת טי"ת, על מה את סלקא ולא אתיישבת בדוכתיך. אמרה קמיה. וכי עבדת לי למהוי את ברישא דטוב, דהא אורייתא פתח בי כי טוב. היך אנא מתחברא לאתיישבא באת רע.

אמר לה, תוב לאתריך, דהא את צריך לה. דהא בר נש דאנא בעי למברי בכון, תרוויכו אתכליל פחדא, ויתברי. אבל את לימינא, ואיהי לשמאלא. וכדין תבו ואתיישבו דא בדא פחדא.

בההיא שעתא פריש לון קודשא בריך הוא, וברא לון לכל חד וחד, יומין ושנין ידיען. אלין לימינא ואלין לשמאלא. אלין דימינא, אתקרונ ימי הטוב, ואלין

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

דְּשִׁמְאָלָא אֶתְקֵרוּן יְמֵי הָרַעָה. וְעַל דָּא אָמַר שְׁלֵמָה, עַד אֲשֶׁר לֹא יָבֹאוּ יְמֵי הָרַעָה. דְּאֵלִין מְסַחְרִין לִיהּ לְבַר נָשׁ בְּחֻבּוּבֵי דְאִיהוּ עֵבִיד. כִּיּוֹן דְּאֶתְבְּרוּן יוֹמִין דְּטוֹב, וְיוֹמִין דְּרַע, כְּדִין תְּבוּ וְאֶתִּישְׁבוּ, לְאֶתְכַלְלָא בְּהוּ בְּבַר נָשׁ.

וּבְגִינֵי כַּךְ אָמַר דָּוִד, (תהלים מט) לָמָּה אִירָא בִּימֵי רַע עוֹן עֲקֹבֵי יִסְבְּנִי. יְמֵי רַע וְדָאֵי. וְרוּזָא דָּא, אֵלִין אֶקְרוּן יְמֵי רַעֲב, שְׁנִין דְּרַעֲב, וְאֵלִין אֶקְרוּן יְמֵי שְׁבַע, שְׁנֵי שְׁבַע.

וְרוּזָא דְּמַלְהָ, דְּלֹא לְאַפְקָא מִבּוּעָא דְּבְרִית קְדִישָׁא, בְּיוֹמֵי רַעֲב, בְּשַׁנַּת הָרַעֲב. וּבְגִין כַּךְ יוֹסֵף דְּאִיהוּ רוּזָא דְּבְרִית, סְתִים מִבּוּעֵיהּ בְּשַׁנַּת הָרַעֲב. וְלֹא יֵהֵב לִיהּ דּוּכְתָא לְאַסְגָּאָה בְּעֵלְמָא. וְדָא בְּעֵי לִיהּ לְבַר נָשׁ, דְּכַד שְׁלֵטָא שְׁנַת הָרַעֲב, דִּיסְתִים מִבּוּעָא דְּבְרִית קְדִישָׁא דִּילִיהּ. בְּגִין דְּלֹא יֵהֵב לִיהּ דּוּכְתָא לְאַסְגָּאָה בְּעֵלְמָא.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, רוּזָא דָּא אִיהוּ רוּזָא עֲלָאָה. בְּהֵהִיא שְׁנַת הָרַעֲב, כִּיּוֹן דְּאִיהוּ שְׁלֵטָא, בְּעֵי לְאַסְתְּמָא מִבּוּעֵיהּ. בְּגִין דָּאֵי לֹא סְתִים לִיהּ, גְּרִים לְאַמְשַׁכָּא רוּחָא לְהֵהוּא וְלָדָא מִהֵהוּא סְטָרָא. וְיֵהֵב דּוּכְתָא לְהֵהוּא סְטָרָא לְמַפְשֵׁי בְּעֵלְמָא, סְטָרָא דְּמַסְאָבָא בְּסְטָרָא דְּקוּדְשָׁא. וְתוּ רוּזָא, דְּכַתִּיב, (משלי ל) תַּחַת שֶׁלֶשׁ רִגְזוֹת אֶרֶץ וְגוֹ'.

וּבְגִין כַּךְ יוֹסֵף צְדִיקָא, רוּזָא דְּבְרִית, סְלִיק וְסְתִים מִבּוּעֵיהּ, בְּשַׁנַּת הָרַעֲב. דְּלֹא לְאַתְעֲרֹבָא בְּהֵדָה כְּלָל, וְלִמְיָהֵב לָהּ דּוּכְתָא. וּמֵאֵן דְּאֶפְתַּח מִבּוּעֵיהּ בְּהֵהוּא זְמַנָּא, עֲלִיהּ כְּתִיב, (הושע ה) בֵּי בְּגָדוֹ כִּי בָנִים זָרִים יִלְדוּ עִתָּה יֹאכְלִם וְגוֹ'. דְּהָא אֵלִין אֶקְרוּן בָּנִים זָרִים וְדָאֵי. בֵּי בְּגָדוֹ וְדָאֵי. וּבְגִין כַּךְ זַכָּאָה חוּלְקָהוֹן דִּישְׂרָאֵל קְדִישִׁין, דְּלֹא אֶתְחַלְפוּ דּוּכְתָא קְדִישָׁא, בְּדּוּכְתָא מְסֻאָבָא.

וְעַל דָּא כְּתִיב, וְלִיוֹסֵף יִלְדוּ שְׁנֵי בָנִים בְּטָרָם תְּבוּאָה שְׁנַת הָרַעֲב. דְּהָא מִהֵהוּא זְמַנָּא דְּשְׁלֵטָא שְׁנַת הָרַעֲב, אֶסְתִים מִבּוּעֵיהּ וְסְלִיק מְקוּרִיהּ, דְּלֹא לְמִיָּהֵב בְּגִין לְסְטָרָא מְסֻאָבָא, וְלֹא לְאַחַלְפָּא דּוּכְתָא דְּקוּדְשָׁא, בְּדּוּכְתָא דְּמַסְאָבָא. וּבְעֵי בַר נָשׁ לְחַפָּאָה לְמֵאֲרִיָּה דְּקוּדְשָׁא, כַּד יִיתִי וְיִשְׁלוּט, כְּדַכְתִּיב, (ישעיה ח) וְחִפְּתִי לִי הַמְּסֻתִיר פְּנֵי מִבֵּית יַעֲקֹב וְקוּיָתִי לוֹ.

[זוהר חלק א' - דף רד ע"ב]

זַכָּאִין אֵינּוֹן צְדִיקָא, דִּידְעִין אֹרְחוֹי דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְנָטְרִי פְּקוּדֵי דְּאֹרִיָּתָא לְמִיָּהֵב בְּהוּ. דְּכַתִּיב, (הושע יד) כִּי יִשְׂרָאֵל דְּרָכֵי יִי וְצְדִיקִים יִלְכוּ בָּם וּפְשָׁעִים יַכְשִׁלוּ בָּם. וְכַתִּיב, (דברים ד) וְאַתֶּם הִדְבַקְתֶּם בֵּי אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כְּלַכֶּם הַיּוֹם. (ד"א ל"ג דכתיב והתקדשתם והייתם קדושים כי קדוש אני יי'). דְּהָא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעַא לְקֻדְשָׁא לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל (דף רד ע"ב) בְּכֹלָא וְלֹא יְהֵא לֹן בְּסְטָרָא דְּמַסְאָבָא כְּלוּם (תא חזי כד סטרא דא שלטא בעלמא לא אצטרך ליה לבר נש לאתחזאה בשוקא קמיה בגין דיכיל

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לנזקא ואתייהיב ליה רשותא לחבלא. ותא חזי ביעקב מה כתיב ויאמר יעקב לבניו למה תתראו, דלא בעי לאתחזאה קמיה).

ובגין דא, קודשא בריך הוא אזהר להו לישראל לאתקדשא. (כמה דאת אמר) (ד"א דכתיב), והייתם קדושים פי קדוש אני. מאן אני. דא קודשא בריך הוא, מלכות שמים קדישא. מלכותא אחרא דעובדי עבודת פוכבים ומזלות, אקרי אחר. דכתיב, (שמות לה) פי לא תשתחוה לאל אחר פי יי קנא שמו.

ותא חזי, אני, שלטנו דעלמא דין, ועלמא דאתי, וכלא ביה תליא. אחר, סטרא מסאבא. אחר, סטרא אחרא בסטרא מסאבא, ושולטנו דיליה בהאי עלמא, ולית ליה בעלמא דאתי כלום. ובגין דא מאן דאתדבק בהאי אני, אית ליה חולקא בעלמא דין ובעלמא דאתי.

ומאן דאתדבק בהאי אחר, אתאביד מההוא עלמא, ולית ליה חולקא בעלמא דאתי. ואית ליה חולקא בהאי עלמא, במסאבו. בגין דההוא מלכו אחרא עובדי עבודת פוכבים ומזלות, כמה אינון תריסין גרדינין ממנן ביה, לשלטאה בהאי עלמא.

ובגין כן, אלישע אחר, דנחת ואתדבק בהאי דרגא, אתטריד מההוא עלמא דאתי, ולא אתייהיב ליה רשו למחדר בתיובתא, ואתטריד מההוא עלמא, ועל דא אקרי אחר.

ובגין כן בעי בר נש לאתפרשא מפל סטרין, דלא לאסתאבא בההוא סטרא, למזכי בהאי עלמא ובעלמא דאתי. ועל דא, דא ברכה, ודא קללה. דא שבע, ודא רעב. כלא בהפוכא דא מן דא. והא אוקימנא.

ובגין כן, בההוא זמנא דשנת הרעב, לית ליה לבר נש לאתחזאה בשוקא, ולא לאפתחא מבויעיה לאולדא, למיהב בגין לאל אחר, והא אתמר.

זכאה איהו בר נש דאסתמר למיתהך בארח קשוט, ולא אתדבקא במאריה תדיר. דכתיב, (דברים י) ובו תדבק. (וכתיב, את יי אלהיך תירא אתו תעבד ובו תדבק) ובשמו תשבע, ובו תשבע. לא פתיב, אלא ובשמו. מאי תשבע, כמה דאוקימנא, למתוי מתדבק ברזא דמהימנותא.

שבעה דרגין לעילא עלאין על כלא, רזא דשלימו דמהימנותא. ורזא דשבעה דרגין דלתתא מנייהו, דאינון חבורא חד, וקשורא חד, אלין באלין, למתוי כלהו חד. ובגין כן פתיב, (מלכים א ח) שבעת ימים ושבעת ימים י"ד יום. וכלא חד, וקשורא חד, ועל דא פתיב ובשמו תשבע, מלעילא ומתתא. זכאה איהו (נ"א מאן דזכי לאתדבקא ביה בקודשא בריך הוא כדקא יאות. זכאה הוא בעלמא דין

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ובעלמא דאתי. דקודשא בריך הוא פתח ליה אוצרין טבין קדישין בשעתא דאצטריך לקבלא צלותא כמה דאת אמר). (נ"א ומאן דמיחד אלין באלין, עליה כתיב), (דברים כח) יפתח יי לך את אוצרו הטוב את השמים, אלין אוצרין דלעילא ותתא. שבעת ימים ושבעת ימים פלהו חד. דכתיב, את אוצרו הטוב את השמים. אוצרו חד, ואיהו את השמים. (זכריה ד) שבעה ושבעה מוצקות, ואינון חד.

רבי חייא ורבי יוסי הוו אזלי בארחה, אדהכי חמו חד בר נש דהוה אתי, מתעטף בעטופא דמצוה וכלי זיגין קטורין תחותוי. אמר רבי חייא, בר נש דין, חד מתרין אית ביה. או זכאה שלים איהו, או לרמאה (את) בני עלמא איהו.

אמר ליה רבי יוסי, הא חסידי עליונין אמרו, הוי דן לכל בר נש לזכו. הא תנינן, בר נש דנפיק לארחה, יתפוי לתלת מלין. לדורון, לקרבא, לצלותא. מנלן מייעקב, דהא לתלת אלין אתפיון, וזריו גרמיה לדורון, לקרבא, לצלותא. והאי בר נש, אזיל בארחה איהו. הא ביה עטופא דמצוה, לצלותא. והא ביה פלי זיגין, לקרבא. פיון דתרין אלין אית ביה, תליתאי לא למרדף אבתרה.

[זהר חלק א' - דף רה ע"א]

כד קריב לגבייהו, יתבו ליה שלם ולא אתיב לון. אמר רבי חייא, הא חד מאינון (דף רה ע"א) תרין, דאתחזין למהוי ביה לית ביה, דהא לא אתקין גרמיה לדורון, ובדורון שלמא כליל ביה. אמר רבי יוסי, דילמא איהו משתדל בצלותיה, או מרחיש תלמודיה בגין דלא יעקר ליה.

אזלי כחדא, ולא מליל ההוא בר נש בהדייהו. לבתר אשתמיטו רבי חייא ורבי יוסי ואשתדלו באורייתא. פיון דחמא ההוא בר נש דהו משתדלי באורייתא, קריב לגבייהו ויהיב לון שלם.

אמר לון, רבותי, במה חשדתון לי, כד יהביתו לי שלם, ולא אתיבנא לכו. אמר ליה רבי יוסי, דילמא צלותא הוית אמר, או מרחיש בתלמודך. אמר לון, קודשא בריך הוא ידין לכו לכף זכו.

אבל אימא לכו. יומא חד הוינא אזיל בארחה, אשפחנא חד בר נש, ואקדימנא ליה שלם. וההוא גברא הוה לסטים, וקם עלי, וצער לי. ואלמלא דאתתקפנא ביה אצטערנא. מההוא יומא נדרנא, דלא לאקדמא שלם, בר לבר נש זכאה. אלא אי ידענא ביה בקדמיתא, בגין דיכיל לצערא לי, ויתתקף בי בחילא. בגין דאסיר לאקדמא שלם לבר נש חייבא. דכתיב, (ישעיה מט) אין שלום אמר יי לרשעים.

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

וההיא שעתיא דחמינא לכו, ויהביתו לי שלם ולא אתיבנא לכו. חשידנא לכו. בגין דלא חמינא בכו מצוה דאתחזי לבר. והוינא כמו כן מהדר תלמודאי. אבל השתא דחמינא בכו דאתון זכאין, הא ארחא מתתקנא קדמי.

פתח ואמר, (תהלים עג) מזמור לאסף אף טוב לישראל אלהים לברי לבב. תא חזי, קודשא בריך הוא עבד ימינא ועבד שמאלא, לאנהגא עלמא. חד אקרי טוב וחד אקרי רע. ובתרין אלין אתפליל בר נש, ואתקריב בכלא.

וההוא רע דאיהו שמאלא, אתפלילו ביה עמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות, ואתיהיב בסטרא דלהון. בגין דאינון ערלי לבא, וערלי בשרא, ולאסתאבא ביה. אבל בישראל מה כתיב, אף טוב לישראל (כתיב).

ואי תימא לכלהו, לאו. אלא לאינון דלא אסתאבי בהדי ההוא רע. דכתיב, לברי לבב. בגין דדא טוב ודא רע. טוב לישראל בלחודדיהו, ורע לעמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות. אף טוב לישראל, בגין לאדבקא ביה. ובהאי אתדבקו ישראל, ברוא עלאה, ברוא דמהימנותא, למהוי פלא חד.

אמר רבי יוסי, זכאין אנן, דלא שבשנא בך. והא קודשא בריך הוא שדרך לגבן. אמר רבי יוסי, בגין דטוב הוא לישראל, ישראל אית לון חולקא בעלמא דין ובעלמא דאתי. למחמי עינא בעינא חיוז יקרא. כמה דכתיב, (ישעיה נב) פי עין בעין יראו בשוב יי ציון. ברוך יי לעולם אמן ואמן: (ע"כ פרשת מקץ)

זוהר פרשת ויגש

[זוהר חלק א' - דף רה ע"ב]

פרשת ויגש אליו

ויגש אליו יהודה וגו', רבי אלעזר פתח, (ישעיה סג) פי אתה אבינו פי אברהם לא ידענו וישראל לא יפירו אתה ה' אבינו גואלנו מעולם שמך. האי קרא אוקמוה, אבל תא חזי, כד ברא קודשא בריך הוא עלמא, כל יומא ויומא, עביד עבידתא פדקא חזי. בכל יומא ויומא כמה דאצטרך. כיון דאתא יומא שתיתא וואצטרך למברי אדם, אתת אורייתא קמיה. אמרה (קמי קודשא בריך הוא). האי אדם דאת (דף רה ע"ב) בעי למברי, זמין הוא לארגזא קמך. אלמלא לא תאריך רוגזא, טב ליה דלא יתברי. אמר לה קודשא בריך הוא, וכי למגנא אתקרינא ארך אפים.

אלא, פלא באורייתא אתברי, וכלא באורייתא אשתכלל. בגין דעד לא ברא קודשא בריך הוא עלמא, אתיין כל אתון קמיה, ועאלו כל חד וחד למפרע.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עֲאֵלַת תִּיּוֹ. אִמְרָה קִמְיָה, רְעוּתָךְ לְמַבְרִי בִּי עֲלֵמָא, אִמַר לֵה לָאו, דְּבָךְ זְמִינִין
כְּמָה צְדִיקָיָא לְמִימַת, דְּכְתִיב, (יחזקאל ט) וְהַתְּוִיַת תִּיּוֹ עַל מְצַחֹת הָאֲנָשִׁים וְגוֹ'.
וְתַנְיִנּוּ, דְּכְתִיב וּמִמְקַדְשֵׁי תַחֲלוּ. אֵל תִּקְרִי מִמְקַדְשֵׁי, אֵלָא מִמְקַדְשֵׁי. וּבְגִין כְּךָ
עֲלֵמָא לֹא יִתְבְּרִי בְךָ.

עֲאֵלוּ תַלְתַּת אַתְוּוֹן, שִׁי"ן, קו"ף, רי"ש, כָּל חַד וְחַד בְּלַחֲדוּי. אִמַר לֵהוּ קוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא, לָאו אַתְוֹן כְּדַאי לְמַבְרִי בְּכוּ עֲלֵמָא, דְּהָא אַתְוֹן אַתְוּוֹן דְּאַתְקְרִי בְּכוּ שְׁקַר,
וְשְׁקַר לָאו אִיהוּ כְּדַאי לְמִיקָם קִמְאִי, וְהָא אוּקְמוּהָ.

וְעֵלוּ פ"א צד"י, וְכֵן כְּלָהוּ, עַד דְּמִטּוּ אַתְוּוֹן לְאַת כ"ף. פִּיּוֹן דְּנַחַת כ"ף מֵעַל
כְּתָרָא, אוֹדְעֵזְעוּ עֲלָי וְתַתָּאי כו', עַד דְּאַתְקִיִּים כְּלָא בְּאַת בִּי"ת, דְּאִיהוּ סִימֵן
בְּרַכָּה, וּבִיָּה אֲשַׁתְּכַלֵּל עֲלֵמָא וְאַתְבְּרִי.

וְאִי תִימָא, דְּאַל"ף אִיהוּ רִישָׁא דְּכָל (אִינּוֹן) אַתְוּוֹן, (לֹאו) יָאוּת אִיהוּ. אֵלָא בְּגִין
דְּאַתְקְרִי בִיָּה אַרְוֹר (ובגין דאתקרי בה ארור). וּבְגִין דָּא לֹא אַתְבְּרִי בִיָּה עֲלֵמָא, אִף עַל
גַּב דְּאַל"ף אִיהוּ אַת דְּרִזָּא עֲלָאָה. בְּגִין דְּלֹא לְמִיָּהֵב דְּוִכְתָּא לְסַטְרָא אַחְרָא דְּאַקְרִי
אַרְוֹר, לֹא אַתְבְּרִי בִיָּה עֲלֵמָא. וְאַשְׁתְּכַלֵּל בְּבִי"ת עֲלֵמָא, וּבִיָּה אַתְבְּרִי.

תָּא חֲזוּי, כִּי אַתָּה אַבִּינּוּ, בְּגִין דְּהָאִי עֲלֵמָא, בְּהָאִי דְּרָגָא אֲשַׁתְּכַלֵּל וְאַתְבְּרִי. וּבִר
נִשְׁ בִּיָּה אַתְבְּרִי, וּנְפַק לְעֵלְמָא. כִּי אַבְרָהָם לֹא יִדְעֵנוּ, דְּהָא אִף עַל גַּב דְּבִיָּה קִיּוּמָא
דְּעֵלְמָא. לֹא אֲשַׁתְּדַל עֲלֵן, כְּמָה דְּאַשְׁתְּדַל עַל יִשְׁמַעֵאל. דְּאַמַר, (בראשית יז) לוֹ
יִשְׁמַעֵאל יִחְיֶה לְפָנֶיךָ. וַיִּשְׂרָאֵל לֹא יִפְרֻצּוּ, בְּגִין דְּכָל בְּרַכָּאן דְּאַצְטְרִיךְ לְבְרַכָּא
לְבִנּוּי, שְׂבַק לְהָאִי דְּרָגָא לְבְרַכָּא כְּלָהוּ.

אַתָּה ה' אַבִּינּוּ, דְּהָא אַנְתְּ קִיּוּמַת עֲלֵן תְּדִיר לְבְרַכָּא, וְלֹא שְׂגַחָא עֲלֵן, כְּאַבָּא
דְּאַשְׂגַח עַל בְּנִין בְּכָל מָה דְּאַצְטְרִיךְ לוֹן. גּוּאֵלְנוּ מֵעוֹלָם שְׂמַךְ, דְּהָא אַנְתְּ הוּא גּוּאֵל,
דְּהָכִי אַתְקְרִי הַמְּלֵאךְ הַגּוּאֵל. וְדָא גּוּאֵלְנוּ מֵעוֹלָם שְׂמַךְ, שְׂמַךְ וְדָאִי. תְּנִינּוּ, אִין
מִפְּסִיקִין בֵּין גּוּאֵלָה לְתַפְּלָה, כְּמָה דְּלֹא מִפְּסִיקִין בֵּין תַּפְּלָה שְׁל יַד לְתַפְּלָה שְׁל רֹאשׁ.
דְּבַעִי לְמַחְזִי דְּכָלָא חַד, וְהָא אוּקְמוּהָ.

רַבִּי יִצְחָק וְרַבִּי יְהוּדָה הוּוּ יִתְבִּי לִילְיָא חַד וְלַעֲאֵן בְּאוּרִיָּתָא. אִמַר רַבִּי יִצְחָק לְרַבִּי
יְהוּדָה, הָא תְּנִינּוּ דְּכַד בְּרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלֵמָא, עֵבֵד עֲלֵמָא תַתָּאָה כְּגוּוּנָא
דְּעֵלְמָא עֲלָאָה. וְכָלָא דָּא לְקַבֵּל דָּא. (ד"א ציין זה למהווי דא לקבל דא) וְאִיהוּ יְקַרְיָה
לְעִילָא וְתַתָּא.

אִמַר רַבִּי יְהוּדָה, הָכִי הוּא וְדָאִי. וּבְרָא אָדָם עַל כְּלָא, הִדָּא הוּא דְּכְתִיב, (ישעיה מ)
אֲנֹכִי עֲשִׂיתִי אֶרֶץ וְאָדָם עָלֶיהָ בְּרָאתִי. אֲנֹכִי עֲשִׂיתִי אֶרֶץ וְדָאִי. מֵאִי טַעֲמָא עֲשִׂיתִי
אֶרֶץ, בְּגִין דְּאָדָם עָלֶיהָ בְּרָאתִי, דְּאִיהוּ קִיּוּמָא דְּעֵלְמָא, לְמַהוּי כְּלָא בְּשְׁלִימוּ חַד.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

פָּתַח וְאָמַר, (ישעיה מב) כֹּה אָמַר הָאֵל ה' בּוֹרֵא הַשָּׁמַיִם וְנוֹטִיָּהֶם רוֹקֵעַ הָאָרֶץ וְצֹאֲצָאֵיהָ נוֹתֵן נִשְׁמָה לְעַם עֲלֵיהָ וְרוּחַ לְהוֹלִכֵם בָּהּ. הָאֵי קָרָא אוֹקְמוּהָ, אָבֵל, כֹּה אָמַר הָאֵל ה' בּוֹרֵא הַשָּׁמַיִם וְנוֹטִיָּהֶם, דָּא קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְעִילָא לְעִילָא. דְּאִיהוּ בּוֹרֵא הַשָּׁמַיִם, וְאֵתְקִין לֵיהּ תְּדִיר בְּכָל זְמַנָּא. רוֹקֵעַ הָאָרֶץ וְצֹאֲצָאֵיהָ, דָּא אֲרַעָא קוּדְשָׁא, צְרוּרָא דְחַיִּי. נוֹתֵן נִשְׁמָה לְעַם עֲלֵיהָ. (הארץ) דָּא הִיא דִּיהֲבָה נִשְׁמָה וְגו'.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כִּלְא אִיהוּ לְעִילָא, דְּהָא מִתְמָן נִפְקָא נִשְׁמָתָא דְחַיִּי, לְהָא אָרֶץ. וְהָאֵי אָרֶץ, נִקְטָא נִשְׁמָתָא לְמִיָּהֵב לְכִלְא. בְּגִין דְּהָהוּא נְהָר דְּנִגְיָד וְנִפְיָק, אִיהוּ יְהִיב וְעִיל נִשְׁמָתִין לְהָאֵי אָרֶץ, וְאִיהוּ נִקְטָא לֹון וְיִהֲבָא לְכִלְא.

תָּא חֲזִי, כִּד בְּרָא קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לֵיהּ לְאָדָם, אֲכַנִּישׁ עֶפְרַיִם מְאַרְבַּע סָטְרִין דְּעִלְמָא. וְעַבְד גְּרַמְיָה בְּאֵתֵר דְּמִקְדְּשָׁא לְתַתָּא, וְאִמְשִׁיךְ עֲלֵיהּ נִשְׁמָתָא דְחַיִּי מִבֵּי מִקְדְּשָׁא לְעִילָא.

[זוהר חלק א' - דף רו ע"א]

וְנִשְׁמָתָא אִיהִי כִלְיָא בְּתַלְת דְּרָגִין, וְעַל דָּא (דף רו ע"א) תַּלְת שְׁמֵהֶן אֵינֻן לְנִשְׁמָתָא, כְּגוּוּנָא דְרוּזָא עֲלָאָה. נִפְ"ש, רו"ח, נִשְׁמ"ה. נִפְש, הָא אוֹקְמוּהָ דְאִיהִי תַתָּאָה מִכִּלְא. רוּח, אִיהוּ קִיּוּמָא דְשִׁלְטָא עַל נִפְש, וְאִיהוּ דְרָגָא עֲלָאָה עֲלָה, לְקִיּוּמָא עֲלָה בְכִלְא כְּדָקָא חֲזִי. נִשְׁמָה, אִיהִי קִיּוּמָא עֲלָאָה עַל כִּלְא, וְשִׁלְטָא עַל כִּלְא, דְרָגָא קוּדְשָׁא עֲלָאָה עַל כִּלְהוּ.

וְאֵלִין תַּלְת דְּרָגִין, כִּלְיָן בְּהוּ בְבִנֵי נִשְׂא, לְאֵינֻן דְזֻכָּאן לְפּוֹלְחָנָא דְמְאַרְיָהוּן. דְּהָא בְּקִדְמִיתָא אִית בֵּיה נִפְש, וְאִיהוּ תְקוּנָא קוּדְשָׁא לְאַתְתְּקָנָא בְּה בְר נִש. כִּיּוּן דְאֵתֵי בְר נִש לְאַתְדַּכָּאָה בְּהָאֵי דְרָגָא, אֵתְתִקֵן לְאַתְעֵטְרָא בְרוּח. דְאִיהוּ דְרָגָא קוּדְשָׁא דְשְׂרִיָּא עַל נִפְש לְאַתְעֵטְרָא בֵּיה בְר נִש, הָהוּא דְזֻכִּי.

כִּיּוּן דְאֵסְתִּלֵּק בְּהוּ, בְּנִפְש וְרוּח, וְעַל וְאַתְתִּקֵן בְּפּוֹלְחָנָא דְמְאַרְיָה כְּדָקָא יָאוּת. כְּדִין שְׂרִיָּא עֲלֵיה נִשְׁמָה. דְרָגָא עֲלָאָה קוּדְשָׁא, דְשִׁלְטָא עַל כִּלְא. בְּגִין לְאַתְעֵטְרָא בְּדְרָגָא עֲלָאָה קוּדְשָׁא. וְכִדִּין אִיהוּ שְׁלִימָא דְכִלְא, שְׁלִים בְּכָל סָטְרִין, לְמִזְבֵּי בְעִלְמָא דְאֵתֵי. וְאִיהוּ רְחִימָא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, כְּמָא דְאֵת אָמַר, (משלי ח) לְהִנְחִיל אוֹהֲבֵי יֵש. מֵאן אֵינֻן אוֹהֲבֵי, אֵלִין אֵינֻן דְנִשְׁמָתָא קוּדְשָׁא בְהוּ.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֵי הָכִי הָא כְּתִיב, (בראשית ז) כֹּל אֲשֶׁר נִשְׁמַת רוּחַ חַיִּים בְּאִפְיוֹ וְגו'. אָמַר לֵיהּ, הָכִי הוּא וְדָאֵי. דְּהָא לָא אֲשֵׁתָּאֵר בְּהוּ.

השלמה מההשמטות (סימן כ)

כֹּל אֲשֶׁר נִשְׁמַת רוּחַ חַיִּים בְּאִפְיוֹ מִכָּל אֲשֶׁר בְּחֻרְבָּה מִתּוּ. שְׂאֵל רַבִּי חִיָּא לְר' אָבָא אֲמַרְתּוּן דְנִשְׁמָתָא לָא עֵיילָא בְּבֵר נִש עַד דְאֵסְתִּכְלַת בְּפּוֹלְחָנָא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וכדין ליהוי ליה ההיא נשמתא. ואמרייתון דנשמתא היא קדישא מעליא על כלא אם
פן מאי הוא דאמר קרא כל אשר נשמת רוח חיים וגו', הואיל והוה להו נשמתא,
הוה להו לאשתובא. לא הוה בידיה.

אתו שיילוה לר' אלעזר ברבי שמעון אמר להו פך הוא, והא קרא מסייע ליה
דהכי אמר אבוי (אבא), דכי אתא טופנא לא חזא (הוה) בר נש דיעביד קודשא בריך
הוא בגיניה, אלא נח. וזכותיה לא הוה אלא לאגנא עליהון ועל בתייהון דלא הוה
זכותיה כל פך לאגנא על כל דרא ואינון דהו זכאין בקדמיתא כגון חנוף ירד דהו
להו נשמתא קדישא, וחזיאן למעבד קודשא בריך הוא בגיניהון בחרבא מתו.
והיינו דאמר כל אשר נשמת רוח חיים באפיו אינון דנשמתא קדישא הוה בהון ולא
תימא דעל אינון דהו בטופנא אמר, אלא אתא קרא ואמר מפל אשר בחרבה מתו:
(עד כאן מההשמטות)

מפל אינון דהו בהו נשמתא קדישא. כגון חנוף, ירד וכלהו צדיקיא, בגין
לאגנא על ארעא, דלא ישתצי בגיניהו. הדיא הוא דכתיב, כל אשר נשמת רוח
חיים באפיו מפל אשר בחרבה מתו. כבר מתו ואסתלקו מעלמא, ולא אשתאר מנהון
מאן דיגין על עלמא בטהו זמנא.

תא חזי, כלא אינון דרגין, אלין על אלין. נפ"ש, רוח, נשמ"ה. דרגא על
דרגא. נפש בקדמיתא, ואיהי דרגא תתאה פדקאמרן. רוח לבתר, דשריא על נפש
וקיימא עליה. נשמה, דרגא דסלקא על כלא, ואוקמוה.

נפש, דא נפש דוד, ואיהי דקיימא לקבלא נפש מהווא נהר דנגיד ונפיק. רוח,
דא רוח דקיימא עליה דנפשא, ולית קיימא לנפש אלא ברוח. ודא איהו רוח
דשריא בין אשא ומיא, ומחכא אתון האי נפש.

רוח, קיימא בקיימא דדרגא אוחרא עלאה דאקרי נשמה, דהא מתמן נפקי נפש
ורוח. מתמן אתון רוח. וכד נטיל רוח, כדין נטלא נפש, וכלא חד. ואתקריבו דא
בדא. נפש אתקריב ברוח, ורוח אתקריב בנשמה, וכלא חד.

תא חזי, ויגש אליו, תקרובתא דעלמא בעלמא, לאתאחדא דא בדא למהוי כלא
חד. בגין דיהודה איהו מלך ויוסף מלך. אתקריבו דא בדא, ואתאחידו דא בדא.

רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים מח) כי הנה המלכים נועדו, דא יהודה ויוסף. בגין
דתרווייהו מלכים, ואתקריבו דא בדא לאתווכחא תרווייהו פחדא. בגין דיהודה
אתערב ביה בבנימין, והוה ערב לגביה דאבוי ביה, בהאי עלמא ובעלמא דאתי. ועל
דא אתקריב קמיה דיוסף, לאתווכחא עמיה על עסקא דבנימין, דלא למהוי בנדיה.
בהאי עלמא ובעלמא דאתי. כמא דאת אמר, (בראשית מג) אנכי אערבנו מידי

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תבקשנו אם לא הביאותיו אליך והצגתיו לפניך וחטאתי לאבי כל הימים. בהאי עלמא ובעלמא דאתי.

ועל דא, פי הנה המלכים נועדו עברו יחדיו, אתרגיזו כחדא, ואתרגיזו דא בדא בגיניה דבנימין. מה פתיב, המה ראו פן תמהו נבהלו נחפזו רעדה אחזתם שם, לכל אינון דהו תמן. (לכלהו שאר שבטין דהוו תמן).

חיל כילדה, בגין דהו דחלין, לקטלא ולא תקטלא, וכלא בגיניה דבנימין. (ד”א ציין זה מה כתיב כן תמהו נבהלו נחפזו וכלא בגיניה) דהא יוסף אנדבן בגיניה דיהודה, ואתאביד מאבוי. והשתא אתערב ביה בבנימין, ודחיל דלא יתאביד. ובגין כך ויגש אליו יהודה.

דבר אחר, פי הנה המלכים נועדו, דא יהודה ויוסף, (דף רו ע”ב) דאזדמנו לאתוכחא דא עם דא, לאתוכחא תרווייהו כחדא. בגין דיהודה הוה מלך, ויוסף הוה מלך, ותרווייהו אתו כחדא לאתוכחא דא עם דא. דא על בנימין, ודא על בנימין.

פי הנה המלכים, אמר רבי יהודה, רזא דמהימנותא הכא, דהא כד רעותא אשתכח, וקשורא אתעטר כחדא, פדין תרין עלמין מתקשרן כחדא ואזדמנן כחדא. דא לאפתחא אוצרא, ודא ללקטא ולמכנש בגיניה. וכדין פי הנה המלכים נועדו, תרין עלמין קדישין, עלמא עלאה ועלמא תתאה.

עברו יחדיו, רזא דמלה, דכד מתחברן כחדא, פדין עברו יחדיו. בגין דכל חובין דעלמא לא אתעברן לאתכפיא, עד דמתחברן כחדא. פדכתיב, (מיכה ז) ועובר על פשע. ועל דא עברו יחדיו. עברו, אינון חובין אתכפרו. בגין דהא כדין כל אנפין נהירין, וכל חובין אתעברו.

רבי חייא אמר, רזא דא בתקונא דקרנא איהו. דהא כד קרבנא אתקריב וכלא מסתפקין, וכל חד וחד פדקא חזי ליה, פדין אתקשר פלא כחדא. וכל אנפין נהירין, וקשורא חד אשתכח. וכדין המלכים נועדו ואזדמנו כחדא, לכפרא על חובין, לאעברא עלייהו. וכדין המלכים נועדו, ואתקשרן כחדא. עברו יחדיו, לאנהרא כל אנפין, ולמהוי כלא רעותא חדא.

המה ראו פן תמהו, סלקא דעתך דאינון מלכים. אלא אלין מאריהון דדינן, דחדוה דלהון למעבד ההוא דינא דאתפקדו עליה. וכדין, כד מלכים אזדמנו תרווייהו ברעותא חדא, פדין המה ראו ההוא רעותא דתרין עלמין. פן תמהו נבהלו נחפזו, בגין דכלהו מארי דדינא אתכפיינ ומתעברן מעלמא, ולא יכלי לשלטאה. וכדין מתעברין קיימיהון, מעברין שלטנהון.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רבי אלעזר אמר, ויגש אליו יהודה. מאי טעמא יהודה, בגין דהכי אצטריק, דאיהו ערב. כמא דאת אמר, כי עבדך ערב את הנער. ורזא דמלה, יהודה ויוסף הכי אצטריכו לאתקרבא כחדא. בגין דיוסף איהו צדיק, יהודה איהו מלך. ועל דא ויגש אליו יהודה. בגין דקורבא דלהון דאתקריבו כחדא, גרם כמה טבין לעלמא. גרם שלמא לכלהו שבטין. גרם שלמא בינייהו. גרם ליעקב דאתקיים רוחא דיליה. כמא דאת אמר, (בראשית מה) ותחי רוח יעקב אביהם. ועל דא קריבו דדא עם דא אצטריק, בכלהו סטרין לעילא ותתא.

רבי אבא פתח ואמר, (תהלים מח) יפה נוף משוש כל הארץ הר ציון ירפתי צפון קרית מלך רב. האי קרא רזא דמהימנותא איהו. יפה נוף, דא איהו יוסף הצדיק, דכתיב ביה, ויהי יוסף יפה תאר ויפה מראה. משוש כל הארץ, איהו חדוה וחדו לעילא ותתא. הר ציון ירפתי צפון, בגין דבחולקיה קאים משכנא דשילה, הר ציון דא ירושלם. ירפתי צפון, הכי הוא ודאי לעילא ותתא.

קרית מלך רב, אתר איהו מתקנא, לקביל מלך רב, דא מלכא עלאה דכלא, קדש הקדשים. דהא מתמן אתיא כל נהירו וכל ברכאן וכל חידו דכלא. דהא מתמן נהרין כל אנפין, ובי מקדשא אתברכא מתמן. וכד איהי מתברכא, מתמן נפקי ברכאן לכל עלמא, דהא כל עלמא מתמן אתברכא.

רבי יהודה ורבי יוסי אערעו בכפר חנן. עד דהוו יתבי בי אושפיזייהו, אתא חד בר נש וחד מטולא דחמרא קמיה ועאל בביתא. אדהכי, אמר רבי יהודה לרבי יוסי, הא תנינן, דדוד מלכא הוה מתנמנמ כסוס, ושינתיה זעיר, היך הוה קם בפלגות ליליא. האי שעורא זעיר איהו ולא הוה אתער אפילו בתלתות ליליא.

סדר הלימוד ליום ה כסלו [יום 64 בשנה]

אמר ליה, בשעתא דעאל ליליא, הוה יתיב עם כל רברבי ביתיה ודאין דינא, ועסיק במלי דאורייתא. ולבתר הוה נאים שינתיה עד פלגות ליליא, וקם בפלגות ליליא ואתער, ואשתדל בפולחנא דמאריה, בשירין ותושבחו.

[זוהר חלק א' - דף רו ע"א]

אדהכי אמר (דף רו ע"א) תהוא בר נש, וכי האי מלה דקאמריתו, הכי הוא. רזא דמלה הכא, דהא דוד מלכא חי וקיים לעלם ולעלמי עלמין. ודוד מלכא הוה נטיר כל יומי דלא יטעם טעם מיתה. בגין דשינתא חד משתינ במיתה איהו. ודוד בגין דוכתיה דאיהו חי, לא הוה נאים אלא שיתין נשמי. דעד שתין נשמי חסר חד, איהו חי. מתמן ולהלאה, טעים בר נש טעמא דמותא, ושלטי ביה סטרא דרוח מסאבא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וְדָא הוּוּ נָטִיר דְּדוּד מַלְכָּא, דְּלֵא יִטְעַם טַעְמָא דְּמוֹתָא, וְשְׁלִיט (ס"א דלא ישליט) בִּיה סְטְרָא דְּרוּחָא אַחְרָא, בְּגִין דְּשִׁתִּין נְשָׁמֵי חֶסֶר חַד, אִיהוּ רְזָא דְּחַיִּים דְּלַעִילָא. עַד שִׁתִּין נְשָׁמֵי, דְּאִינוּן שִׁתִּין (ד"א ל"ג חסר חד נשמי) נְשָׁמֵי עֲלָיִן, וְאִילִין רְזָא דְּלַהוּן, דְּתִלְיִין בְּהוּן חַיִּי. וּמִכָּאן וּלְתַתָּא, רְזָא דְּמוֹתָא הוּא.

וְעַל דָּא, דְּדוּד מַלְכָּא הוּוּ מְשַׁעַר שְׁעוּרָא דְּלִילָיָא, בְּגִין דְּיִתְקַיֵּים בְּחַיִּים, דְּלֵא יִשְׁלוּט בִּיה טַעְמָא דְּמוֹתָא. וְכַד אֲתַפְּלִיג לִילָיָא, הוּוּ דְּדוּד מִתְקַיֵּים בְּאַתְרֵיהּ. בְּגִין דְּכַד אֲתַעַר פְּלָגוּ לִילָיָא וְכִתְרָא קִדְיִשָּׁא אֲתַעַר, בְּעָא דְּלֵא לְאַשְׁכַּח לִיה לְדוּד מִתְקַשֵּׁר בְּאַתֵּר אַחְרָא, בְּאַתֵּר דְּמוֹתָא.

בְּגִין דְּכַד אֲתַפְּלִיג לִילָיָא וְקִדְוִשָּׁה עֲלָאָה אֲתַעַר, וְבַר נֶשׁ דְּנָאִים בְּעַרְסִיהּ וְלֵא אֲתַעַר לְאַשְׁגַּחא בִּיקְרָא דְּמֵאֲרִיהּ. הָא אִיהוּ אֲתַקְשֵׁר בְּרְזָא דְּמוֹתָא וּמִתְדַבֵּק בְּאַתֵּר אַחְרָא, וְעַל דָּא דְּדוּד מַלְכָּא הוּוּ קָאִים לְאַשְׁגַּחא בִּיקְרָא דְּמֵאֲרִיהּ תְּדִיר. חַי לְגַבֵּי חַי, וְלֵא נָאִים בְּשִׁנְתָּא לְטַעְמָא טַעְמָא דְּמוֹתָא. וּבְגִין כֶּךָ, הוּוּ מִתְנַמְנֵם כְּסוּס שִׁתִּין נְשָׁמֵי, וְלֵא בְּשִׁלְמוֹ.

אָתוּ רַבֵּי יְהוּדָה וְרַבֵּי יוֹסִי וּנְשָׁקוּהָ, אָמְרוּ לִיה, מַה שְּׁמַךְ. אָמַר לְהוּן, חֲזַקִּיה. אָמְרוּ לִיה, יִתְיַשֵּׁר חִילְךָ וְיִתְתַקַּף אֹרְיִיתְךָ. יִתְיַבּוּ. אָמַר רַבֵּי יְהוּדָה, הוּאִיל וְשָׂרִית, אִימָא לֵן מִהַנִּי רְזִין עֲלָיִן דְּקָאֲמַרְתָּ.

פְּתַח וְאָמַר, (משלי ג) ה' בַּחֲכָמָה יָסַד אֶרֶץ כּוֹנֵן שָׁמַיִם בְּתַבּוּנָה. תָּא חֲזִי, כַּד בְּרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלֵמָא, חָמָא דְּלֵא יָכִיל לְאַתְקַיֵּימָא, עַד דְּבְרָא אֹרְיִיתָא. בְּגִין דְּמַנְהָ נִפְקִין כָּל נְמוּסִין עֲלָיִן וְתַתְּאִין, וְבַה קְיַיְמִי עֲלָיִ וְתַתְּאִי. הִדָּא הוּא דְּכַתִּיב, ה' בַּחֲכָמָה יָסַד אֶרֶץ כּוֹנֵן שָׁמַיִם בְּתַבּוּנָה. דְּהָא בַּחֲכָמָה קְיַיְמִין כָּל קְיַיְמִין דְּעֲלֵמָא, וְכִלְהוּ נִפְקִי מַגְוָה.

דְּבַר אַחַר ה' בַּחֲכָמָה יָסַד אֶרֶץ, עֲלֵמָא עֲלָאָה לָא אֲתַבְּרִי אֲלֵא מַגּוּ חֲכָמָה. וְעֲלֵמָא תַתְּאָה לָא אֲתַבְּרִי אֲלֵא מַגּוּ חֲכָמָה תַתְּאָה. וְכִלְהוּ נִפְקִין מַגּוּ חֲכָמָה עֲלָאָה וּמַגּוּ חֲכָמָה תַתְּאָה. כּוֹנֵן שָׁמַיִם בְּתַבּוּנָה. כּוֹנֵן, מֵאִי כּוֹנֵן. אֲלֵא, כּוֹנֵן כָּל יוֹמָא וְיוֹמָא וְלֵא פְּסִיק, וְלֵא אֲתַתְּקִין בְּזַמְנָא חֲדָא, אֲלֵא בְּכָל יוֹמָא וְיוֹמָא אֲתַתְּקִין לִיה.

וְהִינּוּ רְזָא דְּכַתִּיב, (איוב טו) וְשָׁמַיִם לֹא זָכוּ בְּעֵינָיו. וְכִי סִלְקָא דְּעַתָּה, דְּגִרְעוּתָא אִיהוּ מְשָׁמִים, אֲלֵא חֲשִׁיבוּ מְשָׁמִים אִיהוּ, בְּגִין חֲבִיבוּ וְרַעוּ סְגִיָּא, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא רַעֵי בְּהוּ, וְחֲבִיבוּתֵיהוּ לְגַבִּיהָ. דְּהָא אִף עַל גַּב דְּאִיהוּ מִתְקִין לֹוּן כָּל יוֹמָא וְיוֹמָא, לָא דְּמִי בְּעֵינָיו דְּאִינוּן מִתְתַקְּנִין כְּדָקָא יְאוּת. בְּגִין דְּרַחֲמֵימוּתָא דְּלַהוּן לְגַבִּיהָ, וְרַעוּתֵיהּ לְאַנְהָרָא לֹוּן תְּדִיר בְּלֵא פְּסִיקוּ. דְּהָא עֲלֵמָא דְּאֲתִי אֲפִיק נְהוּרִין וְזִהֲרִין כָּל יוֹמָא וְיוֹמָא תְּדִיר בְּלֵא פְּסִיקוּ, בְּגִין לְאַנְהָרָא לֹוּן תְּדִיר. וְעַל דָּא לֹא זָכוּ בְּעֵינָיו. לֹא זָכוּ בְּלַחֲדוּדֵי לָא כְּתִיב, אֲלֵא לֹא זָכוּ בְּעֵינָיו. וּבְגִין כֶּךָ, כּוֹנֵן שָׁמַיִם בְּתַבּוּנָה.

"זוהר ה'יומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

מאן שמים. דא הוא רזא דאבהן, ורזא דאבהן דא הוא יעקב דאיהו כללא דלהון. בגין דיעקב תושבחתא דאבהן איהו, ואיהו קיימא לאנהרא על עלמא.

ובגין דאיהו אסתלק גו עלמא דאתי, נפק מניה ענפא חדא שפירא בחיזו, וכל נהורין מניה נפקין. וכל שבועא ומשח רבו לאנהרא לארעא, ומאן איהו. דא יוסף הצדיק, דאיהו יחיב שבועא לכל עלמא, ועלמא מניה אתון. ובגין כך, קודשא בריך הוא כל מה דעבד בעלמא, כלא איהו ברזא עלאה, וכלא כדקא חזי.

[זוהר חלק א' - דף רו ע"ב]

אדהכי אתא רבי אלעזר, פיון דחמא לון אמר, ודאי שכונתא הכא. במאי עסקיתו. אמרו ליה (דף רו ע"ב) כל עובדא. אמר, ודאי שפיר קאמר. אבל אינון שתין נשמי, ודאי שתין נשמי אינון דחייין, בין לעילא בין לתתא. מפאן ולהלאה, איכא שתין נשמיין אחרנין, דאינון פלהו מסטרא דמותא, ודרגא דמותא עלייהו, ואקרון דורמיטא, וכלהו טעמא דמותא.

ובגין כך דוד מלכא הוה איהו מתדבק באינון שתין נשמיין דחייין, ומתמן ולהלאה לא נאים כלל. הדיא הוא דכתיב, (תהלים קלב) אם אתן שנת לעיני לעפעפי תנומה. ועל דא שפיר קאמר, בגין דיקום דוד חי, בסטרא דחי ולא בסטרא דמותא. יתבו פלהו ואשתדלו באורייתא ואתחברו כחדא.

פתח רבי אלעזר ואמר, (תהלים פח) ה' אלקי ישועתי יום צעקתי בלילה נגדך. תא חזי, דוד מלכא הוה קם בפלגות ליליא, ואשתדל באורייתא בשירין ותושבחן, לחדוה דמלכא ומטרוניתא. ודא הוה חדוה דמהימנותא בארעא. בגין דהאי איהו שבחא דמהימנותא דאתחזי בארעא.

דהא לעילא פתחי בחדוה שירתא פמה מלאכין עלאין, בכמה זיגין דקא משבחן בליליא בכל סטריין. כהאי גוונא לתתא בארעא, מאן דמשבח ליה לקודשא בריך הוא בארעא בליליא, רעי ביה (בעי) קודשא בריך הוא. וכל אינון מלאכין קדישין דקא משבחן ליה לקודשא בריך הוא, פלהו צייתין לההוא דקא משבח ליה בליליא בארעא. דהאי תושבחתא איהו בשלימו, לסלקא יקרי דקודשא בריך הוא מתתא, ולזמרא בחדוה דיחודא.

תא חזי, דוד מלכא כתב, ה' אלהי ישועתי וגו', ה' אלהי ישועתי, אימתי איהו ישועתי. בההוא יומא דאקדמית תושבחתא בליליא לגבך, כדין איהו ישועתי ביממא.

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

ותא חזי, דהא בליליא, מאן דמשבח למאריה בתושבחתא דאורייתא, כדין אתקף בתקיפו ביממא בסטרא דימינא. דהא חוטא חד נפקא מסטרא דימינא, וכדין אתמשך עליה ואתתקף ביה. ועל דא אמר, ה' אלהי ישועתי יום צעקתי וגו'.

ובגין כך אמר, (תהלים קטו) לא המתים יהללו יה. לא המתים, בגין דאצטריך לשבחא חי לחי. ומת לחי לאו הכי, דכתיב לא המתים יהללו יה. ואנחנו נברך יה, דהא אנן חייין ולית לן חולקא בסטרא דמותא כלל. חזקיהו אמר, (ישעיה לח) חי חי הוא יודך פמוני, בגין דחי אתקרב לחי. דוד מלכא איהו חי, וקורבא דיליה לחי העולמים. ומאן דאתקריב לגביה, איהו חי. דכתיב, (דברים ד) ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים פלכם היום. וכתיב, (שמואל ב כ"ג) ובניהו בן יהוידע בן איש חי רב פעלים מקבצאל.

פתח ההוא יודאי אבתריה ואמר, (דברים ח) ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלקיך. וכי לא מברכינן ליה לקודשא בריך הוא עד לא ניכול, והא אית לן לאקדומי בצפרא ולסדורי שבחא דיליה (דמאריה) כדקא יאות, ולברכא בשמיה עד לא יברך לאחרא בעלמא. וכתיב (ויקרא כט) לא תאכלו על הדם, אסור ליה למיכל עד לא יברך למאריה. והשתא כתיב ואכלת ושבעת וברכת.

אלא, דא ברכתא דצלותא דיחודא, ודא ברכתא דמוזנא. לאחזאה לגבי דרגא דמהימנותא, שבע כדקא יאות. וכדין בעי לברכא ליה כדקא יאות, דההוא דרגא דמהימנותא יתרוי ויברך, ויתמלא חידו מחיין דלעילא פמה דאצטריך, בגין למיהב לן מוזני.

דהא קשין מוזנא דבר נש קמי קודשא בריך הוא, כקריעת ים סוף. מאי טעמא. בגין דמוזנא דעלמא דלעילא הוא, דתנן בני חיי ומזוני וכו', ובגין כך קשין קמיה מוזני דעלמא. דהא במזלא תליא מילתא. דמניה נפקי מוזני וחיי ובני. ובגין כך קשין קמיה מוזני דעלמא, דהא לאו ברשותיה קיימא, עד דיתברך איהו.

כגוונא דא זיגין דעלמא קשין קמיה, וכלא בגין דרקייע וילון לא משמש פלום. וכל שכן אלין מלין דקיימין לעילא באתר אחרא, ועל דא אצטריך לאתברכא.

[זוהר חלק א' - דף רח ע"א]

תא חזי, כל זיגין דעלמא קשין קמיה האי דרגא, בגין דכד האי זיגנא קדישא אשתכח, כל (דף רח ע"א) נשמתין נפקין מגו האי מזלא לעילא, דאיהו ההוא נהר דנגיד ונפיק. וכד תיאובתא אשתכח מלרע לעילא, כדין פרחין נשמתין, ואתייהבו פלהו פלילן דכר ונוקבא כחדא בהאי דרגא. ולבתר איהו פריש לון כל חד וחד

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לאתריה כדקא חזי ליה. ולבתר קשין קמי האי דרגא לחברא לון כקדמיתא, בגין דלא מתחברון, בר כאינון ארחי דבר נש, וכלא לעילא תליין.

ועל דא קשין קמיה כקריעת ים סוף. דהא קריעת ימא לאתפתחא ביה שבילין, לעילא איהו. וכמה דמתפתחין שבילין ואורחין ביה, הכי אתבקע ואתפתח. ובגין כף כלא תליא לעילא, ובעינן לברכא ליה, ולמיהב ליה תוקפא מתתא, בגין דיתברכא מלעילא, ויתתקף כדקא חזי. ועל דא כתיב, וברכת את ה', את דייקא.

ולגבי האי אתר, אצטריך לאחזאה קמיה שבעא ונהירו דאנפין. ולגבי סטרא אחרא, בזמנא דאיהי שלטא בעלמא, בעי לאחזאה קמיה כפנא. דההוא דרגא רעב איהו, ואתחזי לאחזאה קמיה כפנא ולא שובעא, הואיל ושבע לא שלטא בעלמא. ועל דא, ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלקיך. אמר רבי אלעזר, הכי הוא ודאי, והכי אצטריך.

אמר רבי יהודה, זכאין אינון צדיקיא דקורבא דלהון איהו שלמא בעלמא. בגין דידיעי ליחדא יחודא, ומקרבי קורבא לאסגאה שלמא בעלמא. דהא יוסף ויהודה עד לא אתקריבו דא עם דא, לא הוה שלמא. כיון דאתקריבו יוסף ויהודה כחדא, כדן אסגאו שלמא בעלמא. וחידי אתוסף לעילא ותתא, כמה דקורבא דיהודה ויוסף וכלהו שבטין אשתכחו כחדא ביה ביוסף. ודההוא קורבא אסגי שלמא בעלמא, כמה דאוקימנא. דכתיב, ויגש אליו יהודה:

ולא יכול יוסף להתאפק לכל הנצבים עליו וגו', רבי חייא פתח ואמר, (תהלים קיב) פור נתן לאביונים צדקתו עומדת לעד קרנו תרום בכבוד. תא חזי, קודשא בריך הוא ברא עלמא, ואשליט עליה לאדם, דיהא מלכא על כלא.

והאי בר נש, מתפרשן מניה בעלמא כמה זינין. מנהון צדיקיא ומנהון רשיעיא. מנהון טפשיין ומנהון חכימין. וכלהו אתקיימו בעלמא, עתירין ומספנין. וכלהו בגין למזפי אלין באלין, למזפי צדיקיא עם רשיעיא, למזפי חכימין עם טפשיין, למזפי עתירין עם מספנין. דהא בגין כף, זכי בר נש לחיי עלמא, ואתקשר באילנא דחיי. ולא עוד, אלא דהא צדקה דאיהו עביד, קאים לעלמין. דכתיב וצדקתו עומדת לעד.

פור נתן לאביונים. רבי אלעזר אמר, כד ברא קודשא בריך הוא עלמא, קאים ליה על סמכא חד, וצדיק שמייה, והאי צדיק איהו קיומא דעלמא, ודא איהו דאשקי, וזן לכלא. דכתיב, (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ומשם יפרד, מהו יפרד. אלא, שהוא מזונא ומשקיא דההוא נהר, נטיל גנתא פלא, ולבתר אתבדר ההוא משקיא לד' סטרין דעלמא. וכמה אינון דמצפאן לאתשקייא ולאזונא מתמן. כמא דאת אמר, (תהלים קמה) עיני כל אליך ישברו ואתה נותן להם את אכלם בעתו. ובגין כך פור נתן לאביונים, דא צדיק. צדקתו עומדת לעד, דא כנסת ישראל. דבגין כך, איהי קיימא ברזא דשלם, בקיומא שלים. רשע יראה וכעס, דא מלכות עובדי כוכבים ומזלות.

תא חזי, מלכות שמים, איהי בי מקדשא. לקיימא כל מסכני בגו צלא דשרותא דשכינתא. וצדיק דא איהו אקרי גבאי צדקה, למיחן ולמיזן לכלא. דכתיב פור נתן לאביונים. בגין כך, גבאי צדקה נטלי אגרא לקביל פלהו דיהבי צדקה.

[זוהר חלק א' - דף רח ע"ב]

תא חזי, ולא יכול יוסף להתאפק לכל הנצבים, אלין אינון פל דקיימי לאזונא ולאתשקייא מניה. ולא עמד איש אתו (דף רח ע"ב) בהתודע יוסף אל אחיו. אתו, דא כנסת ישראל. אחיו, אלין שאר רתיכין חיילין, דכתיב בהו (תהלים קכב) למען אחי ורעי.

דבר אחר, ולא עמד איש אתו. בזמנא דקודשא בריך הוא אתי לאזדוגא בכנסת ישראל. בהתודע יוסף אל אחיו, בזמנא דקודשא בריך הוא הוה מתחבר בהו בישראל, בגין דאינון נטלי בלחודייהו, ולא חבורא דעמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות בהדייהו. בגין כך (במדבר כט) ביום השמיני עצרת תהיה לכם. דהא בזמנא דא, איהו קודשא בריך הוא בלחודוי, בחבורא חדא עם ישראל, דכתיב בהו אחי ורעי כמה דאוקמוה.

רבי ייסא פתח קרא, בזמנא דקודשא בריך הוא יוקים לה לכנסת ישראל מעפרא, ויבעי לאנקמא נקמתא מעממא עובדי עבודת כוכבים ומזלות, כדין פתיב, (ישעיה ג) ומעמים אין איש אתי. וכתיב הכא, ולא עמד איש אתו בהתודע יוסף אל אחיו. כמה דאת אמר, (ישעיה ג) וינטלם וינשאים כל ימי עולם.

ולא יכול יוסף להתאפק, רבי חזקיה פתח ואמר, (תהלים קכג) שיר המעלות אליך נשאתי את עיני היושבי בשמים, האי קרא אוקמוה ואתמר. אבל תא חזי, אליך נשאתי את עיני, וכתיב, (תהלים קכא) אשא עיני אל ההרים. אלא, דא לעילא ודא לתתא. אשא עיני אל ההרים, דא לעילא. בגין לאמשכא ברכאן מעילא לתתא, מאלין הרים עלאין, לאמשכא מנייהו ברכאן לכנסת ישראל דאתברכא מנייהו. אליך נשאתי את עיני, למצפי ולחכאח לאנון ברכאן דנחתו מתמן לתתא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

היושבי בשמים, דכל תוקפהא וחילאָה וקיומהא, איהו בשמים. בגין דכד יובלא אפתח מבויעי דכל אינון תרעין, כלהו קיימי בשמים. וכיון דשמים נטיל כל אינון נהורין דנפקי מיובלא, כדין איהו זן ואשקי לה לכנסת ישראל על ידא דצדיק חד.

וכיון דדא אתער לגבה, כמה אינון דקיימן בכל סטרין לאתשקאה ולא תברכא מתמן. כמה דאת אמר, (תהלים קד) הפפירים שואגים לטרף ולבקש מאל אכלם. וכדין, איהי סלקא ברזא דרזין כדקא חזי (ד"א ל"ג ליה), ומקבלא עדונין מבעלה כדקא יאות, וכלהו דקיימין בכל סטרין עמדי בלחודייהו. כמה דאת אמר, ולא עמד איש אתו. דכתיב, ויקרא הוציאו כל איש מעלי, ולבתר דאיהי מקבלא עדונין מבעלה, כלהו אתשקיין לבתר ואתזנו. כמה דאת אמר, (תהלים קד) ישקו כל חיתו שדי ישברו פראים צמאם.

רבי יוסי פתח קרא באליהו, דכתיב, (מלכים א יז) ויקרא אל ה' ויאמר ה' אליהי הגם על האלמנה אשר אני מתגורר עמה הרעות להמית את בנה. תא חזי, תרי הוו דקאמרין מלין לקביל קודשא בריך הוא, משה ואליהו. משה אמר, (שמות ה) למה הרעות לעם הזה. ואליהו אמר, הרעות להמית את בנה, ותרוייהו מלה חדא קאמרו.

מאי טעמא. אלא רזא איהו. משה אמר, למה הרעות, מאי טעמא. אלא, בגין דאתיהיב רשו לסטרא אחרא לשלטאה עליהו דישראל, הרעות, יהבת רשו לסטרא אחרא דרע, למשלט עליהו. אליהו אמר, הרעות יהבת רשו לסטרא דרע, ליטול נשמתא דדא. ודא הוא הרעות, וכלא רזא חדא.

תא חזי, אליהו אמר, הגם על האלמנה אשר אני מתגורר עמה. בגין דקודשא בריך הוא אמר ליה לאליהו, הנה צויתי שם אשה אלמנה לכלכלך. וכל מאן דזן ומפרנס למאן דאצטריך ליה, וכל שפן ביומא דכפנא. הא אתאחיד באילנא דחיי, וגרים ליה חיים ולבנוי, והא אוקימנא. והשתא אליהו אמר, כל מאן דקיים נפשא בעלמא, זכי ליה חיים וזכי לאתאחדא באילנא דחיי. והשתא שלטא אילנא דמותא סטרא דרע על האלמנה דאנת פקדת למיזן לי. בגין כן הרעות (למה הרעות).

[זוהר חלק א' - דף רט ע"א]

ואי תימא דרע לא אתעביד לבר נש מעם קודשא בריך הוא. תא חזי, בזמנא דבר נש אזיל לימינא, נטירו דקודשא בריך הוא תדיר לגביה, ולא יכיל סטרא אחרא לשלטאה עליה. והאי רע אתכפיא קמיה, ולא יכיל לשלטאה. וכיון דנטירא דקודשא בריך הוא אתעברא מניה, בגין (דף רט ע"א) דאיהו אתדבק ברע, כדין ההוא רע, כיון דחמי דלאו עמיה נטירו, כדין שליט עליה, ואתי לשיצאה ליה, וכדין אתיהיב ליה רשו, ונטיל נשמתיה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

משה אמר למה הרעות, דאתיהיב ליה רשו לסטרא דרע, למשלט עליהו דישראל, למהוי בשעבודא דיליה. דבר אחר למה הרעות, דחמא כמה מנהון דהוו מתין, ואתמסרו בסטרא דרע.

תא חזי, בשעתא דטוב אתער, דאיהו ימינא, כל חידו, וכל טיבו, וכל ברכאן משתכחון, וכלא בחשאי איהו, כמה דאוקמוה, דאמרי ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד בחשאי, ורזא דא בגין (ס"א דהאי איהו יחודא) דאיהו פדין יחודא כדקא חזי.

אמר רבי חייא, וכי אליהו, פיון דאיהו גזר, וקודשא בריך הוא מקיים. ואיהו גזיר על שמיא, דלא לאחתא מטרא וטלא, היך דחיל איהו מאיזבל, דשדרת ליה. דכתיב, (מלכים א יט) פי כעת מחר אשים את נפשך כנפש אחד מהם, ומיד דחיל וערק על נפשיה.

אמר ליה רבי יוסי, הא אוקמוה, דצדיקיא לא בעאן לאטרחא למאריהון, באתר דנוקא אשתכחת (ליה) לעינא. כגוונא דשמואל, דכתיב, (שמואל א טז) איך אלך ושמע שאול והרגני, אמר ליה, עגלת בקר תקח בינך. בגין דצדיקיא לא בעאן לאטרחא למאריהון באתר דנוקא אשתכח. אוף הכי אליהו, פיון דחמא דנוקא אשתכח, לא בעי לאטרחא למאריה.

אמר ליה, אנא מלה שמענא, דהא באליהו לא כתיב ביה ויירא וילך אל נפשו, אלא (מלכים א יט) וירא. ראיה חמא, ומה חמא, אלא חמא דהא מכמה שנין אזל בתריה מלאך המות, ולא אתמסר בידיה. והשתא וילך אל נפשו, מאי וילך אל נפשו, אזל לקיומא דנפשא, ומאן איהו אילנא דחיי לאתדבקא תמן.

תא חזי, פלהו כתיב את נפשו, והכא כתיב אל נפשו, ורזא דא שמענא, דאמר רבי שמעון, כל נשמתין דעלמא, פלהו נפקי מההוא נהר דנגיד ונפיק, וכלהו נקיט לון ההוא צורא דחייא (דחיי), וכד נוקבא אתעפרת מן דכורא, פלהו בתיאובתא דתרין סטרין, בתיאובתא דנוקבא לגבי דכורא. וכד תיאובתא דדכורא נפקא ברעותא, פדין אינון נשמתין בקיומא יתיר, בגין דכלא בתיאובתא ורעו דאילנא דחייא. ואליהו, בגין דהוה מההוא רעותא יתיר מבר נש אחרא, אתקיים.

ובגין כך אל נפשו כתיב, ולא כתיב את נפשו. דהא את נפשו דא היא נוקבא. ואי תימא ואל האשה אמר, פללא דדכר ונוקבא. כד היא בגו דכורא, פדין ואל האשה אמר. את האשה, נוקבא בלחודהא, ולא דדכורא. כגוונא דא אל נפשו, דכר בלחודוי, את נפשו נוקבא בלחודהא ולא פלילו דדכורא. ובגין דאיהו מסטרא דדכורא יתיר מכל בני עלמא, אתקיים בקיומיה יתיר, ולא מית כשאר בני עלמא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בגין דכלא איהו מאילנא דחיי, ולא מגו עפרא. ובגין דא אסתלק לעילא, ולא מית פארח כל בני עלמא. דכתיב, (מלכים ב ב) ויעל אליהו בסערה השמים.

תא חזי, מה פתיב והנה רכב אש וסוסי אש וגו', (שמות קצז ע"א) דתא פדין אתפשט גופא מן רוחא, ואסתלק דלא פשאר ארח בני עלמא. ואשתאר מלאכא קדישא, פשאר קדישי עליונין, ועביד שליחותא בעלמא. והא אוקמוה, דנסין דעבד קודשא בריה הוא בעלמא, על ידיה אתעבידן.

ותא חזי, מה פתיב, (מלכים א יט) וישאל את נפשו. בקדמיתא, וילך אל נפשו, כמה דאתמר בקיומא. והכא את נפשו למות, אילנא דביה שריא מותא. ותמן אתגלי עליה קודשא בריה הוא, כמה דכתיב, (מלכים א יט) צא ועמדת בהר. מה פתיב בתריה, ואחר הרעש אש לא באש ה' ואחר האש קול דממה דקה, דא הוא אתר פנימאה דכלא, דמניה נפקין כל נהורין.

[זוהר חלק א' - דף רט ע"ב]

מה פתיב, (מלכים א יט) ויהי כשמע אליהו וילט פניו באדרתו והנה אליו קול ויאמר (תשא ק"ץ ע"א) מה לך פה אליהו ויאמר קנא קנאתי, אמר ליה קודשא בריה הוא, עד מתי אתה מקנא לי, טרקת גלא דלא (דף רט ע"ב) יכיל לשלטאה בך מותא לעלמא, ועלמא לא יכיל למסבלך עם בני (נשא). אמר ליה, פי עזבו בריה בני ישראל וגו'. אמר ליה, חייך, דבכל אתר דבני (נשא) יקיימו קיים קדישא, אנת תהא זמין תמן. (ד"א והא אתמר בגין כך מתקנין כורסיא לאליהו דאיהו זמין תמן)

תא חזי, מה גרם תהיא מלה דאליהו, דכתיב, (מלכים א יט) והשארתי בישראל שבעת אלפים כל הברכים אשר לא פרעו לבעל וכל הפה אשר לא נשק לו. אמר ליה קודשא בריה הוא, מפאן ולהלאה, דלא יכיל עלמא למסבלך עם בני (נשא). ואת אלישע בן שפט מאבל מחולה תמשח לנביא תחתיך. יהא נביאה אחרא לגבי בני (נשא), ואת תסתלק לאתרך.

ותא חזי, כל ההוא בר נש דמקני ליה לקודשא בריה הוא, לא יכיל מלאכא דמותא לשלטאה ביה, פשאר בני נשא. ויתקיים ביה שלם, והא אוקמוה. כמה דאתמר בפנחס, (במדבר כה) לכן אמור הנני נותן לו את בריתי שלום: ויפול על צוארי בנימן אחיו ויבך וּבנימן בכה על צואריו. רבי יצחק אמר, הא אוקמוה, דבכה על מקדש ראשון ועל מקדש שני.

פתח ואמר, (שיר השירים ד) כמגדל דוד צוארך בניו לתלפיות אלה המגן תלוי עליו כל שלטי הגבורים. כמגדל דוד, מאן מגדל דוד. דא מגדל דוד ודאי, דבנה ליה דוד, וסליק ליה גו ירושלים. אלא כמגדל דוד, דא ירושלים דלעילא, דכתיב

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

ביה, (משלי יח) מגדל עז שם ה' בו ירוץ צדיק ונשגב. מאן נשגב, אלא ההוא מגדל נשגב, בגין דביה ירוץ צדיק.

צוארה, דא בית מקדשא דלתתא, דאיהו קאים בתקונא דשפירו, כקדלא לגופא. מה צואר, איהו שפירו דכל גופא, הכי נמי בי מקדשא, איהו שפירו דכל עלמא.

בנוי לתלפיות, תלא דכל בני עלמא הוו מסתפלן ביה, והכי אוקמוה, תלפיות, תל דכל פיות דעלמא משבחן ומצלן לגביה.

אלף המגן תלוי עליו, אלין אלף תקונין, דמתקנין ביה כדקא יאות. כל שלטי הגבורים, דכלהו קא אתיין מסטרא דדינא קשיא.

מה צואר, כל תקונין דאתתא ביה תליין. כד במקדשא, כל תקונין דעלמא ביה תליין ושריין. והא אוקמוה, דכתיב, (איכה ה) על צוארינו נרדפנו, על בי מקדשא, דאיהו צואר ושפירו דכל עלמא. נרדפנו, יגענו למבני ליה תרין זמנין, ולא הונח לנו. דהא לא שבקוה לן, ואתחרב ולא אתבני לבתר.

מה צואר, פיון דאשתצי, כל גופא אשתצי עמיה. הכי נמי בי מקדשא, פיון דאיהו אשתצי ואתחשך, כל עלמא הכי נמי אתחשך, ולא נהיר שמשא, ולא שמיא וארעא וככביא.

בגין כף בכה יוסף על דא. ולבתר דבכה על דא, בכה על שבטין דאתגלו. כד אתחריב בי מקדשא, כלהו שבטין אתגלו מיד, ואתבדרו ביני עממיא. הדא הוא דכתיב וינשק לכל אחיו ויבך עליהם, עליהם ודאי. על כלם בכה, על בי מקדשא דאתחריב תרין זמנין, ועל אחוי עשרת השבטים, דאתגלו בגלותא ואתבדרון ביני עממיא. ואחרי כן דברו אחיו אתו, ולא פתיב ויבכו, דהא איהו בכה, דנצנצה ביה רוחא קדישא, ואינון לא בכו, דלא שרא עלייהו רוח קודשא:

והקל נשמע בית פרעה. רבי (אלעזר) אבא פתח ואמר, (תהלים פד) נכספה וגם פלטה נפשי לחצרות ה' לבי ובשרי ירגנו אל אל חי. תא חזי, כל בר נש דצלי צלותיה (וקם) קמי מאריה, אצטריך ליה לאקדמא ליה ברכאן בכל יומא ויומא, ולצלי צלותיה קמי מאריה בזמנא דאצטריך.

בצפרא, לאחדא בימינא דקודשא בריך הוא. במנחה, לאחדא בשמאלא. וצלותא ובעותא, אצטריך ליה לבר נש בכל יומא ויומא בגין לאתאחדא ביה. ואוקימנא, מאן דצלי צלותיה, (וקם) קמי מאריה, אצטריך ליה דלא למשמע קליה בצלותיה. ומאן דאשמע קליה בצלותיה, צלותיה לא אשתמע.

[זוהר חלק א' - דף רי ע"א]

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מאי טעמא. בגין (דף רי ע"א) (שמות ר"ב ע"ב) דצלותא, לאו איהי יהיא קלא דאשתמע. דההוא קול דאשתמע לאו היא צלותא. ומאן איהי צלותא. דא קלא אחרא, דתליא בקלא דאשתמע, ומאן הוא קלא דאשתמע. דא ההוא קול דהוא בוא"ו, קלא דתליא ביה, דא ההוא קל בלא וא"ו.

ובגין כף, לא אצטריך ליה לבר נש למשמע קליה בצלותיה, אלא לצלאה בלחש, בההוא קלא דלא אשתמע. ודא היא צלותא דאתקבלת תדיר. וסימניך, והקל נשמע, קל בלא וא"ו, נשמע. דא היא צלותא דהיא בחשאי. דכתיב בחנה, (שמואל א א) וקולה לא ישמע. דא היא צלותא דקודשא בריך הוא קביל, כד אתעביד גו רעותא וכוונה ותקוונא כדקא יאות, וליחידא יחודא דמריה כדקא יאות בכל יומא. (והקל נשמע בית פרעה. והקל נשמע חסר וא"ו, מאי טעמא, אמר רבי אלעזר, דא היא שכינתא דבכאת על חרוב בי מקדשא ועל גלותהון דישראל. כתיב הכא, והקל נשמע, וכתיב התם, (ירמיה לא) קול ברמה נשמע. מה להלן שכינתא, אף כאן נמי שכינתא).

רבי אלעזר אמר, קלא בחשאי, דא היא קלא עלאה, דכל קלין נפקין מתמן. אבל קל בלא ו, דא היא צלותא דלתתא, דאיהי אזלא לאסתלקא בוא"ו ולא תחברא ביה.

תא חזי, והקל נשמע, דא הוא קל בלא וא"ו. דא היא קלא דבכאת על מקדש ראשון ועל מקדש שני. נשמע, כמה דאת אמר, קול ברמה נשמע. ברמה, מאי ברמה. דא הוא עלמא עלאה, עלמא דאתי. וסימניך, מן הרמה ועד בית אל, (תהלים קו) מן העולם ועד העולם. הכא ברמה, דא עלמא עלאה. דהא בההיא שעתא די ברמה נשמע. כדן מה פתיב, (ישעיה כב) ויקרא ה' אלהים צבאות ביום ההוא לבכי ולמספד וגו'.

והקל נשמע, לעילא לעילא. מאי טעמא. בגין דוא"ו אתרחק ואסתלק מניה, וכדין רחל מבכה על בניה מאנה להנחם על בניה פי איננו. פי איננו, פי איננו מפעי ליה. אלא פי איננו, והא אוקימנא, פי איננו, דבעלה לא אשתכח עמה. דאלמלא בעלה ישתכח עמה, תתנחם עליהו. דהא כדן בנהא, לא יהון בגלותא. ובגין דאיננו, לאו איהי מתנחמא על בנהא, בגין דבנהא אתרחקו מנה, על דאיננו עמה.

סדר הלימוד ליום ו כסלו [יום 65 בשנה]

תא חזי, בית פרעה, דא הוא סימניך לעילא, ביתא דאתפרעו ואתגליין מניה כל נהורין וכל בוצינין, כל מה דתהו סתים, מתמן אתגלי. ובגין כך, קודשא בריך הוא אפיק כל נהורין וכל בוצינין, בגין לאנהרא להווא קול, דאקרי קל בלא וא'.

תא חזי, כד יקים קודשא בריך הוא להאי קל מעפרא, ויתחבר בוא'ו, כדין כל מה דאתאביד מנייהו בזמנא דגלותא, יתהדר ויתעדנון בנהורין עלאין דאתוספן מגו עלמא עלאה. כמא דאת אמר, (ישעיה כז) והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול ובאו האובדים בארץ אשור והנדחים בארץ מצרים והשתחוו לה' בהר הקדש בירושלם:

ואתה צויתתה זאת עשו קחו לכם מארץ מצרים וגו'. רבי חייא פתח, (ישעיה סו) שמחו את ירושלם וגילו בה כל אוהביה שישו אתה משוש וגו'. תא חזי, כד אתחבר בי מקדשא וגרמו חובין, ואתגלו ישראל מארעא, (ויקרא ע"ה ע"א) אסתלק קודשא בריך הוא לעילא לעילא, ולא אשגח על חרוב בי מקדשא, ועל עמיה דאתגלו, וכדין שכינתא אתגלייא עמהון.

כד נחת, אשגח על ביתיה דאתוקד, אסתפל על עמיה והא אתגלי. שאל על מטרוניתא ואתתרכת. כדין ויקרא ה' אלהים צבאות ביום ההוא לבכי ולמספד ולקרח ולחגר שק. והיא גם היא מה כתיב בה, (יואל א) אלי כבתולה חגרת שק על בעל נעוריה. כמא דאת אמר כי איננו, בגין דאסתלק מינה, ואשתכח פירודא.

[זוהר חלק א' - דף רי ע"ב]

ואפילו שמיא וארעא, פלהו אתאבלו, דכתיב, (ישעיה ג) אלביש שמים קדרות ושק אשים פסותם. מלאכי עלאי פלהו אתאבלו עליה, דכתיב, (ישעיה לג) הן אראלם צעקו חצה מלאכי שלום מר יבכיון. שמשא וסיהרא אתאבלו וחשכו נהוריהון. דכתיב, (ישעיה יג) חשך השמש בצאתו וגו', וכלא עלאי ותתאי, בכו עלה (דף רי ע"ב) ואתאבלו. מאי טעמא, בגין דשלטא עלה סטרא אחרא, דשלטא על ארעא קדישא.

פתח ואמר, (יחזקאל ז) ואתה בן אדם כה אמר ה' אלהים לאדמת ישראל קץ בא הקץ על ארבע כנפות הארץ. האי קרא רזא עלאה איהו. לאדמת ישראל קץ, מאי איהו. וכי אדמת ישראל קץ היא. אלא הכי הוא ודאי ואתמר, קץ איהו לימינא, קץ איהו לשמאלא. קץ לימינא, דכתיב, (דניאל יב) לקץ הימין. קץ לשמאלא, דכתיב, (איוב כח) קץ שם לחשך ולכל תכלית הוא חוקר, ודא הוא (בראשית ו) קץ כל בשר, כמא דאתמר. קץ דימינא, היינו דכתיב לאדמת ישראל קץ. בא הקץ, דא קץ דשמאלא. קץ דימינא, דא קץ דיצר הטוב. קץ דשמאלא, דא קץ דיצר הרע,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וְדָא אִיהוּ דְכַד חוּבִין גְּרָמוּ וְאַתְגְּבְרוּ, אַתְגְּזֹר וְאַתְיִיחֵיב שְׁלֹטְנָא לְמַלְכוּת הַרְשָׁעָה לְשֹׁלְטָאָה, וְלַחֲרָבָא בֵּיתִיהָ וּמְקַדְשֵׁיהָ. וְדָא הוּא דְכְתִיב, (יחזקאל ז) כֹּה אָמַר ה' אֱלֹהִים רָעָה אַחַר רָעָה הֵנָּה בָּאָה, וְכֹלָא חַד.

וּבְגִין כֹּף, אַתְאֲבִלוּ עֲלָיִי וְתַתָּאי עַל דְּאַתְיִיחֵיב שְׁלֹטְנֵנוּ לְהָאִי קִין דְּשִׁמְאֵלָא. וּבְגִין כֹּף, פִּינּוּן דְּמַלְכוּת קַדִּישָׁא, מַלְכוּת שְׁמַיִם אַתְכַּפֵּיא, וּמַלְכוּת חַיִּיבָא (אחרא) אַתְגְּבְרוּ. (כדין) אֵית לִיה לְכָל בַּר נֶשׁ, לְאַתְאֲבֵלָא עִמָּה, וְלְאַתְכַּפֵּיא עִמָּה. וּבְגִין דְּכַד אִיהִי יְזַדְקָא, וְעֲלָמָא יִתְחַדִּי, יִתְחַדִּי אִיהוּ בְּהַדְּהָ. דְכְתִיב, (ישעיהו יט) שִׁישׁוּ אֶתְהָ מְשׁוּשׁ כָּל הַמִּתְאֲבָלִים עָלֶיהָ.

תָּא חֲזִי, כְּתִיב בְּהוּ בְּמִצְרַיִם, (ירמיהו מו) עֲגָלָה יְפִיפִיָּה מִצְרַיִם. וְרוּזָא דְעֲגָלָה דָּא, הוּוּ יִשְׂרָאֵל תַּחֲוֹת שְׁלֹטְנִיהָ כְּמָה זְמַנִּין וְכְמָה שְׁנִין. וּבְגִין דְּזְמַנִּין יִשְׂרָאֵל לְשֹׁלְטָאָה לְבַתֵּר עָלָה, אַתְרַמִּיז לֹון הַשְׁתָּא עֲגָלוֹת.

רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, רַמְזוּ רַמְזוּ לִיה יוֹסֵף לְיַעֲקֹב עַל עֲגָלָה עְרוּפָה. דְּהָא בְּהוּוּא פְּרָקָא אַתְפָּרֵשׁ מִנִּיהָ. וְאוּקְמוּהָ, עֲגָלָה עְרוּפָה, דְּאִיהִי אַתִּיא עַל דְּאַשְׁתַּכַּח קְטוּלָא, וְלֹא אַתְיִידַע מֵאַן קְטִיל לִיהָ. וּבְגִין דְּלֹא יִשְׁלֹטוּן עַל אַרְעָא רוּחִין בִּישִׁין דְּלֹא אֲצִטְרִיכוּ, יְהִינן הָאִי עֲגָלָה לְתַקוּנָא, בְּגִין דְּלֹא יִשְׁתַּמּוּדְעוּן לְגַבִּיָּה, וְלֹא יִשְׁלֹטוּ עָלֶיהָ. (לעיל קיד ע"א)

תָּא חֲזִי, כָּל בְּנֵי נֶשָׂא כְּלָהוּ עֲבָרִין עַל יְדֵי דְמַלְאָךְ הַמּוֹת, בַּר מֵהָאִי דְאַקְדִּימוּ לִיהָ בְּנֵי נֶשָׂא, עַד לֹא יִמְטִי זְמַנָּא לְשֹׁלְטָאָה בֵּיהּ וְלִיטוּל רִשׁוּ. דְּהָא לֹא שְׁלִיט בְּבַר נֶשָׂא, עַד דְּנִטִּיל רִשׁוּ.

וּבְגִין כֹּף, אֵית לִיה דִּינָא לְשֹׁלְטָאָה עַל הוּוּא אַתֵּר. כְּמָה דְאַתְ אָמַר, (דברים כא) לֹא נוֹדַע מִי הַכָּהוּ. הַכִּי נָמִי אֵית לִיה דִּינָא דְלֹא אַתְיִידַע, בְּגִין לְקַטְרָגָא עַל הוּוּא אַתֵּר. וְעַל דָּא, (דברים כא) וְלִקְחוּ זִקְנֵי הָעִיר הַהִיא עֲגָלֹת בָּקָר וְגו'. בְּגִין לְאַעֲבָרָא דִּינִיהָ דְהוּוּא אַתֵּר, וְלְאַתְתַּקְנָא דְלֹא יִשְׁלוּט בֵּיהּ מְקַטְרָגָא, וְלְאַשְׁתַּזְבָּא מִנִּיהָ.

תָּא חֲזִי, יוֹסֵף כַּד אַתְפָּרֵשׁ מֵאַבּוּי, בְּלֹא לְוִיָּה, וּבְלֹא אַכִּילָה אֲשֶׁתְּדַר, וְהוּוּ מַה דְּהוּוּ. וְכַד אָמַר יַעֲקֹב, (בראשית לז) טְרוּף טוּרָף יוֹסֵף, אָמַר, כִּי אֲרַד אֶל בְּנֵי אָבִל שְׂאוּלָה, דְּאַנָּא גְרַיְמָנָא לִיהָ. וְתוּ, דְהוּוּנָא יָדַע דְאַחֵי סַנְיִין לִיהָ, וְשִׁדְרָנָא לִיהָ. וְרַמְזוּ קָא רַמִּיז לִיהָ.

אָמַר לִיה רַבִּי יְהוּדָה, אֵינּוּן עֲגָלוֹת עַל פִּי פְּרַעָה שְׂדַר לֹון, דְכְתִיב וַיִּתֵּן לָהֶם יוֹסֵף עֲגָלוֹת עַל פִּי פְּרַעָה. אָמַר לִיה, דִּיּוּקָא דְמַלְאָה, דְכְתִיב וְאַתָּה צְוִיתָהּ זֹאת עֲשׂוּ. וְאַתָּה צְוִיתָהּ דִּיּוּקָא, וּבְגִין כֹּף כְּתִיב בְּה"א, מִשְׁמַע דִּיּוֹסֵף תִּבַּע לֹון, וּבְגִין כֹּף וַיִּתֵּן לָהֶם

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

יוסף עגלות על פי פרעה. ויעקב לא אתקיים במלה, עד דחמא לון. דכתיב, וירא את העגלות אשר שלח יוסף לשאת אותו ותחי רוח יעקב אביהם.

[זוהר חלק א' - דף ריא ע"א]

אמר רבי שמעון, בקדמיתא ותחי רוח יעקב, ולבתר ויאמר ישראל רב עוד יוסף בני חי. אלא, בקדמיתא קרי ליה אורייתא יעקב, בגין שותפותא, דאשתתפו שכינתא בהווא חרם, פד אודבון יוסף. והשתא דשכינתא סלקא, פדין איהו, ותחי רוח יעקב אביהם, ודא הוא רזא דשכינתא. ובתר דאיהי קיימא בקיימא, (בגין) פדין דרגא דלעילא, אתעבר לגבה, דרגא דאיהו ישראל. (נ"א כדין דרגא דלעילא, אתער לגבה, ואיהו דרגא דישראל) מפאן, דדרגא דלעילא לא אתער לעילא, עד דאתער בקדמיתא לתתא, דהא הכא ותחי רוח (דף ריא ע"א) יעקב בקדמיתא, ולבתר ויאמר ישראל.

ויאמר אלהים לישראל במראת הלילה, במראת פתיב. תא חזי, ויזבח זבחים לאלהי אביו יצחק, בקדמיתא. בגין לאתערא שמאלא ברזא דרחימו. וכדין ויאמר אלהים לישראל במראות הלילה, בהאי דרגא דקאמרן דאיהי מראות הלילה.

ויאמר אנכי האל אלהי אביך, מאי טעמא. בגין דסטרא דקדושה דלעילא, הכי הוא. דהא סטרא דמסאבא, לא אדכר שמא דקודשא בריך הוא, וכל סטר דקדושה אדכר בשמיה. אנכי ארד עמך מצרימה וגו', מפאן, דשכינתא נחתת עמיה בגלותא, ובכל אתר דישראל אתגלו, שכינתא אתגליא עמהון, והא אוקמוה.

תא חזי, פמה עגלות הוו. שית. פמא דאת אמר, (במדבר ו) שש עגלות צב. דבר אחר, שיתין הוו, וכלא רזא חדא. בקדמיתא פתיב בעגלות אשר שלח יוסף, ולבסוף אשר שלח פרעה. אלא, פלהו דשדר יוסף, הוו בחושבנא פדקא חזי. ואינון דשדר פרעה יתיר מנייהו, לא הוו ברזא דא, ולא הוו בחושבנא.

ואלין ואלין קאתו. בגין פה, אשר שלח יוסף, אשר שלח פרעה. וכד יפקון ישראל מן גלותא מה פתיב, (ישעיה 10) והביאו את כל אחיכם מכל הגוים מנחה לה' וגו'.

ויאסור יוסף מרכבתו, רבי יצחק פתח ואמר, (יחזקאל א) ודמות על ראשי החיה רקיע פעין הקרח הנורא נטוי על ראשיהם מלמעלה, האי קרא אוקמוה. אבל תא חזי, אית חיה לעיל מן חיה, ואית חיה קדישא דקיימא על ריש חיותא.

ואית חיה עלאה, לעילא על כל שאר חיותא, והאי (נ"א ואית) חיה שלטא על פלהו. בגין דכד האי חיותא יהבא ונהרא לכלהו, פדין פלהו נטלין למטלנוי, ויהיבת דא לדא, ושלטא דא על דא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואית חיותא לעילא על תתאי, על שאר חיותא לתתא, וכלהו אתוננו מינה, וד' סטרי דעלמא רשימין בה. אנפין נהירין ידיען (דינין) לכל סטר, ואיהי שלטא על ד' סטרי. והא אוקמוה, דאינון ג' לסטר דא, וג' לסטר דא, וכן לד' סטרי דעלמא. (שמות ריב ע"א) ואית רקיע לעיל מן רקיע, והאי רקיע דשלטא עלייהו, כלהו מסתפלן לגביה. מה כתיב, (יחזקאל א) ותחת הרקיע פנפיהם ישרות אשה אל אחותה וגו'. בגין דכלהו שלטין על מה דאתפקדו, ושליו דקוסטא דקופטרא בהו.

ואינון לכל סטר תשעה, (ט) לד' סטרי דעלמא, ואינון ל'ו בחושבנא. וכד מתחברן כלהו, אתעבידו רשימא חדא ברזא דשמא חדא, ביחודא שלים פדקחזי.

וכד מתתקני לגבי פרסיא, מה כתיב. וממעל לרקיע אשר על ראשם כמראה אבן ספיר דמות כסא ועל דמות הפסא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה, והא אוקימנא (נ"א דיוקנא) דהאי אבן טבא בכרסיא דקיימא על ד' קיימין, ועל ההוא פרסיא דיוקנא דאדם, לאתחברא ביה כחדא, ולא תברכא פדקא יאות.

וכד איהי מתתקנא לגביה דאדם, למהוי כלא רתיכא (נ"א קדישא, וכהן כלא רתיכא) חדא, להאי אדם. פדין כתיב, ויאסור יוסף מרפבתו דא צדיק. ויעל לקראת ישראל אביו גשנה. לקראת ישראל, דא רזא דאדם. גשנה, תקרובתא חדא, לאתקרבא כחדא, בקרבנא חדא ויחודא חדא.

וידא אליו, דכד אתחזי שמשא בסיהרא, פדין נהיר סיהרא ואנהיר לכלהו דלתתא. וכן כגוונא דא, כל זמנא דקדושה דלעילא שרא על מקדשא דלתתא, אתנהיר בי מקדשא וקיימא בשלימותיה. וכד אסתלק מגיה ואתחריב בי מקדשא, פדין, ויברך על צואריו עוד. דבכון כלא על מקדשא דאתחריב. עוד, מאי עוד. דא גלותא בתראה.

פדין פיון דחמא יעקב ואסתכל דהא תקונינא דלתתא אשתכלל כגוונא דלעילא, פדין אמר אמותה הפעם וגו'. פי עודף חי, דאתקיימת ברזא דברית קדישא, (דף ריא ע"ב) דאקרי חי העולמים, ובגין כף פי עודף חי. ועל דא בקדמיתא אמר, רב עוד יוסף בני חי, דאצטריך למיקם ברזא דחי, והא אתמר.

תא חזי, מה כתיב, ויברך יעקב את פרעה, אמר רבי יוסי, פרעה אף על גב דאוקמוה ברזא אחרא, סמך דקא סמכינן בעלמא.

אבל תא חזי, (שיר השירים א) לסוסתי ברכבי פרעה דמיתיד רעיתי, תא חזי, אית רתיכין לשמאלא ברזא דסטרא אחרא, ואית רתיכין לימינא ברזא דלעילא דקדושה, ואלין לקבל אלין. אלין דרחמי ואלין דדינא.

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

וכד קודשא בריך הוא עבד דינא במצראי, כל דינא דעביד, כההוא גוונא דאינון רתיכין ממש, וכגוונא דיליה דההוא סטרא ממש. מה ההוא סטרא (ממש) קטיל ואפיק נשמתין, אוף קודשא בריך הוא עביד בההוא גוונא ממש. דכתיב, (שמות יג) ויהרג ה' כל בכור, וכן פלא במצרים, בההוא גוונא ממש. ובגין כך דמיתיד רעיתי, כגוונא דילה ממש לקטלא. דכתיב, פי אני ה' אני הוא ולא אחר. ולזמנא דאתי מה כתיב, (ישעיה סג) מי זה בא מאדום חמוץ בגדים מפצרה וגו'.

תא חזי, מה כתיב, וישב ישראל בארץ מצרים בארץ גושן ויאחזו בה ויפרו וירבו מאד. ויאחזו בה, אחסנת עלמין. ויאחזו בה, דהא להון אתחזי, כמה דאוקמוה. (ד"א ל"ג אמר רבי יוסי) ויפרו וירבו מאד, ודאי, דהא צערא לא שראת בהו, וקנימי בתפנוקי עלמא, ובגין כך ויפרו וירבו מאד. ברוך יי לעולם אמן ואמן:

זוהר פרשת ויחי

(אמרו המגיהים מתוך הלשון ניכר שאינו מספר הזוהר (עד ויחי יעקב. רבי חייא פתח וכו' בדף רט"ו ע"א) (והאור ניכר מתוך החושך). ולדיתינו כי הוא ממדרש הנעלם ובלשון הקודש היה. והמתחכמים להתהלל שנו שפת אמת והפסידו כונת והבנת המאמר כי לא ידעו ולא הבינו לעשות הלשון על מתכונתו והנה יהיה בעיני כל מעיין כדברי הספר החתום וכבר היינו משמיטין אותו כי בהעתקה שבא מצפת טוב"ב לא מצאנו אותו. אלא מפני הרואים שלא יתפארו עלינו לאמר כי מלאכתנו חסרה הדפסנו אותו כאשר הוא ואין כח בידינו לתקן את אשר עותו)

תוספתא ריחמי עלאי, מארי דסכלתנו אסתכלו, הורמני ידיען בקולפי דסיכתא, קריבו למנדע, מאן מנכון מארי דעינין בסכלתנו, וידע בשעתא דסליק ברעותא דרזא דרזין, לאפקא תלת גוונין כחדא פלילין, ואינון, חוור וסומק וירוק, תלת גוונין כחדא אשתליבאן דא עם דא, מזדווגן (ס"א מזדלגן) דא עם דא, מגרופיא תתאה אצטבע, ונפקא מגו גוונין אלין.

וכל גוונין אלין, אתחזון בהאי. חיזו איהו לאסתכלא, כעניא דבדולחא אתחזי בשעתא. כגוונא דבטש בגווה, הכי אתחזי לבר. אלין תלת גוונין סחרן להאי, וגוונא אזלא סלקא ונחתא קסטורין דקטרא קביעי בגוון (ס"א בגווה).

גוונין סחרין (ס"א גוונין) פלילין כחדא, סלקין לה לעילא ביממא, ונחתא בליליא. שרגא דדליק אתחזי בליליא, ביממא אסתרת נהורא, טמירא במאתן וארבעין ותמניא עלמין, כלהו אזלין לגווה (ס"א בגינה) מלעילא לתתא, גו תלת מאה ושתין וחמש שיפין גניזא ואתפסיא לתתא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מאן דמפשפש לאשפחא לה, יתבר גדפין קליפין טמירין, ויפתח תרעין. מאן דזכי למיחמי, יחמי גו ידיעה וסכלתנו, כמאן דחמי בתר פותלא. בר מן משה נביאה מהימנא עלאה, דהוה חמי ליה עינא בעינא, לעילא באתר דלא אתיידע.

מאן דלא זכי, דחו ליה לבר, כמה חבילי טהירין אודמנו לגביה, אודמנו נפקי עליה, ואפיקו ליה דלא יסתכל בענוגא דמלפא. ווי לון לאינון חייבין דעלמא, דלא זכאן לאסתפל, כמא דאת אמר, (במדבר ד) ולא יבאו לראות כבלע את הקדש וגו'.

אמר רבי יהודה, מסתכל הוינא, והא מגו זהירין אלין, מסתכלן נשמתהון דצדיקיא, כד אתדבקו בהאי אתר, מגו זהירין אלין מסתכלין נשמתהון דצדיקיא. אינון גוונין, סלקין ואתפלילין כחדא. זכאה איהו מאן דיידע לאכללא וליחדא פלהו כחדא, לאתקנא כלא באתר דאצטריך לעילא לעילא, וכדין אתנטיר בר נש בהאי עלמא, ובעלמא דאתי. (ע"כ תוספתא):

ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה וגו'. אמר רבי יוסי, לבא חמא בנבואה, במצרים, דיהון בנוהי בכמה גלוון, עד הכא ועד עדנא דקץ משיחא. ולא מטא לנבואה דויחי אלא במצרים. והיא מעלייתא, נבואתא מדאתנביאו (ד"א לא אתנביאו) אתנביאו דכוותה, ולא מטא להו שום איניש מן בני נביאה, אלא הוא ומשה. במשה פתיב, (שמות לג) פי לא יראני האדם וחי. בייעקב פתיב, ויחי יעקב. ויחי, נבואתה דנחתא מאספקלריאה (מאירתא) דנהרא.

בעי למימר (חפץ ההוא הוה בעיננה) נבואן דגלותא דערען לבנוהי בארעא דכנען ובכל ארעא דאתותב בה. מארעא דמצרים הוה תביר לפיה. דכתיב, (בראשית מב) פי יש שבר במצרים.

[זוהר חלק א' - דף ריב ע"א]

ועל דא מטא, ויחי יעקב במצרים, ולא הוה חדי. (סי א') פי בארעא (דף ריב ע"א) התיא ספיקן דעמין, ספרין דכורסי יקרא. ולא מטא להון שום איניש, לא מן עלאה ולא מן תתאה, אלא ח"י. ורזא דא, פי לא יראני האדם וחי. כמה הוא רזא עלאה בדא קרא, ואנן חברייה תמיהין עלייהו, על ויחי דדכיר עמיה יעקב. הוה ליה למימר קמי ישראל. ישראל מנין, דכתיב, (ירמיה ב) קדש ישראל לה' ראשית וגו'. (שמות ד) בני בכורי ישראל. רבי אלעזר בריה דרבי שמעון אמר, וכי לא אמר קרא, (בראשית כה) וימכר את בכורתו ליעקב.

אמר רבי שמעון אבוה, בעידנא דהווי ישראל קשיטין וזכאין ועבדין זכו, ולא הווי רתיתין ישראל, אלא יעקב לחודיה. בדין טבאן דעבדין, הוה למעבד להו טבאן סגיאין דא בדא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מדחבו, ואתגליאו על חוביהון, ועל עובדיהון בישין, לא הוו סבלין יתיה, דלא יהויין לעלמא, בקושטא על חוביהון. ועל דא אתי מכילתא דרחמי ודינא לחוד, ישראל, ויהבית (וישראל יהבית) יתהון בארעא גלותהון. יאות בעי ברי, אבל איניש מסתפל וינדע יתיה, יעקב דמתלף עם ויחי, קדש. ועל דנא רזא אמרין, יעקב בחר יתיה ספירא בכורסי יקרא.

רבי שמעון פתח ואמר, (ישעיה נז) ואת דכא ושפל רוח להחיות רוח שפלים ולהחיות לב נדכאים. לב נדכאים, דא יעקב. כמא דאת אמר, תחות מן דרגא נחיתת עלוהי נביאין ברכאן במצרים. תנא אמר רבי אבא, לבא חמא, דיעקב דהוה במצרים לית נבואתיה מעליותא. (ס"א דארעא סניאה) ארעא סגיאה.

תא חזי, לא זכי לברך לחד מבנוהי, ולא הוה בידיה רוחא לברך אלא במצרים, כד בריך יתהון כל חד וחד ברזא. ורזא (בראשית מב) וירא יעקב כי יש שבר במצרים ויאמר יעקב לבניו למה תתראו. תא חזי, דלא איתיהיבת נבואתא, אלא לתבירי לבא. כמא דאת אמר, (בראשית מב) רדו שמה ושברו לנו משם ונחיה ולא נמות.

אמר רבי יוסי, תחות פרסי יקרא קדישא, יעקב ספיר, דאיהי מכילתא דדינא לסטריה, אתא אמר, (בראשית לב) לא יעקב יאמר עוד שמך כי אם ישראל כי שרית עם אלהים ועם אנשים ותוכל. את משכח דיעקב חזא לסטריה מכילתא דדינא, ויזרח לו השמש כאשר עבר את פנואל וגו', ורזא דמלה (ירמיה ו) אוי לנו כי פנה היום כי ינטו צללי ערב.

רבי שמעון אמר, כד אתגליאו מן ירושלים, ואעדיאו תדירא, וסאיב מסנאה ית היכלא. בעדנא ההיא לא סובלת מלכותא לישראל על חוביהון, אלא ישראל. בגין דהיא מתרי גיסא, רחמי ודינא.

ומלה דלא יעקב יאמר עוד שמך כי אם ישראל, כד אתפריש בסביריה. ישראל יעקב עלאה דא מן דא, ובגינהון הוה חוטרא דמשה גליפא מתרין סטרוי משמיה קדישא, חד רחמי בדינא, וחד דינא בדינא.

ורזא (במדבר כג) לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל, מדאנן בגלותא, דחיקון בין שנאי, ואסתליקת מטרוניתא מן מלכא, ואתרחיקת מניה, הוא ישרי שכינתא ביננא ויפרקיננא. ורזא (ישעיה מה) כה אמר ה' מלך ישראל וגואלו ה' צבאות. ויחי חי, (ישעיה סו) כה אמר ה' השמים כסאי והארץ הדום רגלי.

בגין עלאה, שת"י רגלי חי, לי רבתא, י' לח' זעירתא, ח' לתיו, וי' לו', ו' לד', הדא הוא דנפיק מעלאה. תחות פרסיה יקרא, מאבן טבא בארץ מצרים. היינו

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

דְּכַתִּיב, (ישעיה יט) וְנִגַּף ה' אֶת מְצָרִים וְגו', י"ב פְּרִישָׁא. (ישעיה כו) כִּי טַל אֹרֹת
טַלָּף א' בְּגִין פְּרִישָׁא.

וּבְגִין דָּא מִתְחַלֵּף כְּחֵדָא, ב' פְּרִישָׁא גְלוּתָא, א' פְּרִישָׁא קְדַמֵּיתָא. תָּא חֲזִי, מֵאֵי
דְּכַתִּיב, (ישעיה ב) בֵּית יַעֲקֹב לָכֹו וְנִלְכָה בְּאוּר ה', בְּגְלוּתָא, אֲתוּוֹן דְּאֲתַגְזֹר עַלֵּיהוֹן,
עַל חוּבֵיהוֹן, בְּקוּשְׁטָא בְּדִינָא הוּו, בְּאוּרֵייתָא תְּקַנְתָּא, וְתַפְקוֹן מִן חֲמָרָא טִינָא, דְּהִיא
גְלוּתָא, וְתַהֲכוּ לְנַהֲרָא דִּי.

[זוהר חלק א' - דף ריב ע"ב]

א' רְצוּנוּ לומר בְּאַרְץ, אֲתַצְפִּי אֲתָא בְּתִיגְנָא דְּסִיפְרָא דְּאוּרֵייתָא. וְאַנָּא אֲתַפְּלִיג
בְּאַרְץ, בְּאַרְץ אֲתָּ מִשְׁכַּח בְּתִיגְנָא דְּסִיפְרָא דְּאוּרֵייתָא, ר"ץ מִתְלַפֵּין כְּחֵדָא גְלוּתָא.
מֵאֵי גְלוּתָא דְּמְצָרָאֵי. אַרְבַּע (דף ריב ע"ב) מֵאָה שְׁנִין הָוָה אָמַר לְאַבְרָהָם, דְּהִיא
גְלוּתָא לְבְנוֹהֵי בְּמְצָרָאֵי, וְכִי הָוִית מְנִיתָא יְתַהוֹן, מָאתָן וְתַשְׁעִין שְׁנִין הָוּו.

תָּא חֲזִי, וְיָמַת יוֹסֵף בֶּן מֵאָה וְעֶשְׂרֵי שָׁנִים. רַבִּי שְׁמַעוֹן פִּתַּח וְאָמַר, (ישעיה ו) הִנֵּה
הֶעֱלַמְהָ הָרָה וְיֹולֶדֶת בֶּן וְקָרָאת שְׁמוֹ עֲמֹנוּאֵל, עֲדוּי וְלִידָה, דְּאֲתַמְלִי לְגְלוּיָאן וְעַקְתָּן
סְגִיָאֵין וְעִידָן בִּישִׁין. וְאַף עַל גַּב דְּהִיּוּ בְּאַלִּין, מְטְרוּנֵייתָא אֲזַדְעוּזַת וְאֲתַרְחַקַת מִן
בְּעֵלָה, תְּהָא עֲמֹנָא בְּגְלוּתָא, בֶּן מֵאָה וְעֶשְׂרֵי הָוָה גְלוּפָא דְּאֲתוּסָף, יְתַרְעִי לְמִימַר
וְהוּו עֶבֶר מִן גְלוּתָא מֵאָה וְעֶשְׂרֵי שְׁנִין, וּמָאתָן וְתַשְׁעִין, הוּו אַרְבַּע מֵאָה שְׁנִין, וְלֹא
אֲתַמְנִי גְלוּתָא דִּיעֲקַב, אֲלֹא מְדַמִּית יוֹסֵף, (והיינו דא על גבי דא דאמר ומעת הוסר
התמיד ולתת שקוץ שומם וגו').

וְיְהִי יָמֵי יַעֲקֹב שְׁנֵי חֲמִיּוּ שְׁבַע שָׁנִים וְאַרְבַּעִים וּמֵאָת שָׁנָה, הֲכָא רְזָא בְּגְלוּתָא
בְּמְנִינָא, תְּקוּנָתָא יְהוֹן בְּנִיָּא דְּאֲתַגְלִיין בְּמַכִּילָתָא דְּדִינָא תְּלַתָּא גְלוּוֹן. קְדַמָּא
דְּמְצָרָאֵי, דְּאֲתַמְתַּל בְּשֶׁבַע שְׁנִין. רַבִּי חֲמִי פִּתַּח וְאָמַר, (שיר השירים ב) הַשְּׁבַעֲתִי
אֲתַכֶּם בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם בְּצַבָּאוֹת אוּ בְּאַיְלוֹת וְגו'.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר מֵהֲכָא, (ירמיה לא) מִרְחוֹק ה' נִרְאָה לִי וְאַהֲבַת עוֹלָם אֲהַבְתִּיךָ
וְגו'. הֲכָא רְזָא בְּגְלוּתָא תְּקַנְתָּא יְהוֹן בְּנוֹהֵי דִּישְׂרָאֵל. מִשְׁתַּרְי גְּלִיָּא וְיְתַרְעִי לְמִימַר,
יְהוֹן בְּנִיָּא קְדִישָׁא דְּאֲתַגְלוּוֹן עַל חוּבֵיהוֹן בְּדִינָא, שְׁנִין סְגִיָאֵין יְהָא. (ויקרא כו) שְׁבַע
כְּחַטָּאתֵיכֶם, (בראשית ד) כִּי שְׁבַעֲתִים יוֹקֵם קִין, בְּגְלוּתָא קְדַמָּא דְּמְצָרָאֵי, דְּהִיא
זַעֲרָא.

תְּנִינָא, גְלוּתָא דְּשׁוֹפְטִים, דְּאֲתַמְתַּל לְאַרְבַּעִים שְׁנִין, בְּשֶׁבַע דְּאִינְהוּ סְגִיָאֵי מִנֵּיהּ.
תְּלִיתָאֵי, גְלוּתָא דְּאַנָּן בֵּיה אַרִיכָא, דְּאֲתַמְתַּל לְמֵאָה שְׁנִין, לְאַרְבַּעִין וְהִינְנוּ דָּא עַל
גְּבִי עֲלָאָה דְּאָמַר (דניאל יב) וּמַעַת הוֹסֵר הַתְּמִיד וְלִתַּת שְׁקוּץ שׁוֹמֵם וְגו':

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ויקרבנו ימי ישראל למות. רבי חזקיה אמר, חמא דא עקתא דגלותא דהוה ערעון לבנוהי, קריבא אנפשיה ודחיקת לממת, לא אשתאר חי, כד הוה נחית מדרגין, בדיל חוביהון דישראל, לא נחית עמהון בגלותא, זכאה חולקהון, דאי לא נחית עמהון בגלותא, אשתארן ביני עממיא, ואת אמרת (ישעיה ג) מדוע באתי ואין איש קראתי ואין עונה. ואין עונה, דא ישראל, באתי ואין איש, דא שכנתה. הקצור קצרה ידי מפרדות ואם אין בי פח להציל הן בגערתי אחריב ים אשים נהרות מדבר. קודשא בריך הוא ירב חולקא לישראל דלא ישלוט רברבנא אחרא בהון. נחתו לגלותא, שכנתא עמהון והוא רחיק ממטרוניתא:

ויקרא לבנו ליוסף ויאמר לו אם נא מצאתי חן בעיניך, חקר ית בנוהי פלהון, ואמר להון, עקתן סגיאינן, בישין רברבין, חמית למיעל לבריכון אשפחן רחמי עלאי.

ואי אתון בעאן למיפק מכל עקתא, קיימו לי, והבו ביננא רבון עלמא ותעבדון קשוט ודינא, ותהוי פאבהתכון, ופקידי בכל דר ודר דייתי בתריכון, ואי אתון בעאן למעבד הכי, תפקון מכל עקתא דייתי עליכון.

רבי שמעון אמר, (עמוס ה) והציגו בשער משפט אולי יחנן ה' אלהי צבאות שארית יוסף. (דאתקריאו בנוהי ישראל כלהון יוסף) ואי תעבדון הכי, לא תקברון חד מן ברי, אלא אתי תתובון לארעכון בשלמא.

הדא הוא דכתיב, (בראשית כד) שים נא ידך תחת ירכי, מהו ידך. פתח ואמר, (תהלים מה) חגור חרבך על ירך גבור הודך והדרך, סייפא דקאי בה חסד ואמת, תרין ספירן ספירן, ולא שבקין דא לדא. ועל דא אמר, (תהלים פט) חסד ואמת יקדמו פניך, (איכה ד) פני ה' חלקם. ואי הווי טבאן בנוהי, ועבידו מה דקיימו, לא מית חד מבנייהו במצראי, דכל טב וטב דגזיר שמא דאלהא על אינשא, לא הוי אלא על דיהון טבין. ואי לא, לא. כמה דאמר דוד, (מלכים א ב) למען יקים ה' את דברו אשר דבר עלי לאמר אם ישמרו בניך את דרכם ללכת לפני באמת. ואי לא, לא (מייתי ברכאן דאמר עליהון).

[זוהר חלק א' - דף ריג ע"א]

תא חזי, כמה הוא עדיף רוחא דאבא מרוחא דברא. דרוחא דאבא הוא רוחא דברא, רוחא מרוחא סלקא. ואי סייעת אוירא אחרא ברוחא, לא נפיק שלים. (דף ריג ע"א) דהא חסיר הוא בהאי אוירא. והיינו (ירמיה ב) פרה למד מדבר באות נפשה שאפה רוח.

זוהר ה'יומי' - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תנא, (ויקרא ע"ה ע"ב, ע"ש כי שם בא כל הענין בשלמותו) **רב המנונא סבא אזל לקפוטקייא, עאל לקמייחו רב ייסא סבא. אמר ליה, במאי עסקיתו. ווי ליה, ווי לנפשיה. אי אשתלף רוחא דמסאבא דאשתכח עמיה ואורית ליה לבריה. והאי איהו דקודשא בריך הוא לית ליה חולקא. שביק ליה חולקא שביק ליה לשיצאה ליה לעלמא דאתי. אמר ליה, מנא לך הא. אמר ליה, הכא אוליפנא, דהאי ירותא בישתא, אחסנין (אחרי מות עו ע"א) פלהו בנוי אי לא יתובון, דהא לית מלה קיימא קמי תשובה. ואנא הכי אוליפנא, דהא אסוותא דא יהבו לי זמנא חדא, דהוינא רשים באנפי, ויומא חד הוינא אזיל בארחה וערענא בחד זכאה, ועל ידוי אתעבר מנאי ההוא רשימא. אמר ליה מה שמך, אמר ליה אלעזר, וקרנא ליה אלעזר אחרא, אמר ליה בריך רחמנא דחמינא לך, זכאה חולקך בעלמא דין, ובעלמא דאתי:**

ויאמר השבעה לי וגו'. רבי חזקיה פתח ואמר, (ישעיה סב) **נשבע ה' בימינו ובזרוע עזו, קיים קודשא בריך הוא דיפוק לישראל מן גלותא דלהון, ודא קיים להון, קיים, דלא ישבוק לון בארע שנאיהון. (בראשית לב) ויאמר שלחני כי עלה השחר ויאמר לא אשלחך כי אם ברכתני. מאן ברכתני. יהב לון גלותא, וקיים לון דיפקון מניה.**

תנא, זמין קודשא בריך הוא לבריהון דישראל, דיהון כל חד וחד תחות כרסיה, ויהון מעליין מכל עלאי, בגין דא תשכח וא"ו אריכא. קיים קודשא בריך הוא לשלמותא דו' דר"א ובגין שתא וישתחו ישראל על ראש המטה. סגיד ישראל דליתי משיחא בסוף מנינא דא, ותשרי שכנתא עמהון. ויהי אחר הדברים האלה ויאמר ליוסף הנה אביך חולה וגו': מתניתין, אמר רבי חזקיה, לא אתא קרא לאשמועינן דעבד, אלא אתא קרא לאתא מה דיהוי בסוף גלותא, כל אלין לסוף מנינא דאתמני. צבי למימר דייתי משיחא, ויימא ליה אבוך דבשמייא בהיל לסבר אפך, ספין לקצא דמשיחא. יהא רעוא מן אלהא דשמיא, דיסב בריה דאסגיאו בגלותא, ומדאתנשיאו בהו, דנשי יתהון קודשא בריך הוא בחוביהון בקושטא.

כד אתא רבי אבא אמר, לאו לדרשא קא אתינא, חשוב רזא דמלתא (בראשית ל) יוסף ה' לי בן אחר, כדפרישנא לעיל, האי שמיא קדישא ביוסף, יה"ו יאמר, הא אבוך מארי עלמא, דאתי למעבד טבא לבריה, דיפקון מן גלותא דלהון. ואי את לא רעי בקושטך, רבועא ידו"ד אחד יעבד יתך, וידעי דתיתוב מטרוניתא לאתרא.

דאבהתנא אינון רתיכין דלעילא, (בראשית יז) ויעל אלהים מעל אברהם, אבהן שוקי עלמא, (מיכה ז) תתן אמת ליעקב חסד לאברהם, תנא דייתי משיחא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רבי יוסי פתח ואמר, (זכריה ד) והיה יום אחד הוא יודע לה' לא יום ולא לילה והיה לעת ערב יהיה אור. רוצה למימר, תרין מערעין בישין דאתן לבנוהי למתוהי בגלותא בארע שנאיהון, ולא יסתכי בהון, כמה שנין סגיאין, על חוביהון בקושטא, הכי יזנח יתהון בארע שנאיהון. ויסב בנייהו דארע להון בישין אלין, וידבר להון לארע טב כפירושא דקרא.

והוה תרי רברבן סגיאין מעלייאן הוה מטרקן תחות כרסי יקרא, דאפטרופא דישראל מכילתא חמישא, בדיל דיהון בגלותא כל עדנא הדין, וארע דנשי יתהון בארע שנאיהון.

סדר הלימוד ליום ז כסלו [יום 66 בשנה]

והוא תרין מכילתן, בתרין ספין, נפק חדא ומליל לקבל רבון עלמא, ויהיב ליה רשו דימלל כל מאן דבעי, וחזי בישראל מן גיסא חדא למגזר בהון בישראל, דיפקון מן גלותא, בדין אבהתהון. ומן גיסא אחרינא, רעא למגזר עליהון, בדיל חוביהון, דאמרו עליהו בישא סגיא. הא ד' מכילתן, ולא הוה בהון מכילתא חמישא אפטרופא דישראל, ומלילו כל דרעו.

[זוהר חלק א' - דף ריג ע"ב]

(דף ריג ע"ב) עד דמטא לוותהון מכילתא חמישא, והוה בכרסי יקרא מן שמא קדישא, ואמר על בנוהי דישראל טב, ולא הוה רתיין תרין מכילתן קמייתא למללא קמיה, בדין מכילתא חמישא דאתמתל ללילא, ונפק לנהורא דלהון. ועל דא פתח, והיה יום אחד הוא יודע לה' לא יום ולא לילה והיה לעת ערב יהיה אור.

תנינא (בראשית א) ויקרא אלהים לאור יום ולחשך קרא לילה, והתם אמר וחשך על פני תהום, וקשיא דידיה אדידיה. אתא רבי אלעזר לרבי שמעון אבוי, ואמר ליה אבא מארי, מאי דא. אמר ליה, מבראשית עד ו' דורות ברא ידו' ד אחד, צבי למימר, ו' דשמייה, ירב ביה רוח חכמה, עד הכא לא הוה מנדע מהו חשך. קם רבי אלעזר ונשק ידוי דאבוי.

קם רבי אבא ושאל, מאי חשך. אסתחרו חבריא ולא מטו מאי דשאלו, עבדו עובדא, ומטא קלא מן קדם רבון עלמא, בהאי קרא, (איוב י) ארץ עיפתה וגו' צלמות ולא סדרים, ותופע כמו אופל, גיהנם מקמי דאתברי עלמא, הוה גניז לרשיעיא, ווי להון לחייביא, דיהון כד יעביד אלהא ית אלין, (ישעיה ס) כי הנה החשך יכסה ארץ וערפל לאומים ועליך יזרח יי וכבודו עליך יראה. זכאה חולקהון דישראל, דקודשא בריך הוא לא ברא להון דא, (תהלים קמד) אשרי העם שפכה לו אשרי העם שיי אלהיו:

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

ויגד ליעקב ויאמר הנה בנך יוסף בא אליך. רבי יוסי אמר, מלאכא הוא, דהוה עתיד למימר טב על בני ישראל, כד יתיבון לקודשא בריך הוא, בכל עקתהון, כד ייתי קצא דמשיחא, בכל עקתא דתייתי עליהון, יימרון למכילתא בריך אתי לותך, ויתפרקון טבאי. זכאה חולקהון דישראל, דאתקריאו בנוי דקודשא בריך הוא, דאינון כמלאכייא, (איוב לח) ויריעו כל בני אלהים, הוי"ה מאי.

תא חזי, מגין שקרא קודשא בריך הוא ליעקב א"ל, את בעלאה, ואנא אהא בתתאה, (נ"א את תהא בתתאה, ואנא אהא אלהא בעלאה), מאי קא מיירי. (בראשית יז) ויעל אלהים מעל אברהם, אבהתן אינון רתיכאן דקודשא בריך הוא. תנא, (מיכה ז) תתן אמת ליעקב חסד לאברהם, הא תרין ספירן, בתרין רתיכון, רברבן עלאין.

תליתאה יצחק, מאי (בראשית לא) וישבע יעקב בפחד אביו יצחק. ובגין פחד יצחק דהוה ספירה, וקודשא בריך הוא דהוא פרסי יקרא רתיכא עלאה, וספירה דיצחק היא מעלאה, מפרשא יתיר מכל ספירן דאבהתא, הדא הוא דכתיב וישבע יעקב בפחד אביו יצחק.

רבי אבא פתח ואמר, (בראשית לא) אלהי אברהם ואלהי נחור ישפטו בינינו אלהי אביהם, וישבע יעקב בפחד אביו יצחק, מהאי קרא את יכיל למנדע דא.

ויתחזק ישראל וישב על המטה, ורזא דקרא, (דניאל יב) בעת ההיא יעמוד מיכאל השר הגדול העומד על בני עמך והיתה עת צרה. רבי שמעון אמר, דא גבורת ידא דמיכאל רברבא. וישב על המטה, כמה ליה הוה מקדמת דנא סגיד. למאן הוה סגיד, סגיד לערסא, הוה ערסא פתיחא מניה. למהולתא הוה סגיד, דהא הוה חביבא מיניה. (מלאכי ב) כי חלל יהודה קדש ה' אשר אהב ובעל בת אל נכר, כד אסתלק זיויה מניה על חוביהון, לא הוה ליה למיקם קמיה, ואתרכת מטרוניתא מן מלכא, בדיל דלא יכלא לשבקא לה לברהא בין עמין למקטלהון, והוה בארעא קדישא הוא, בהא דיהון עמין נוכראין מן עמיה. צבי למימר, עאל שכנינתא ביניהון בגלותא, ועדנא דלא הוה בארעא, והיא בארע עממין, בזיוא דישראל, אסתמרו עממיה די בסחרניהון.

תאנא, אמר רבי יוסי, תרין רברבין הוו תחות פרסי יקרא קדישא, והא בשמיה חד מאני בערסא, דהוה שדי אגוניה דהיכלא. והא אנן בגלותא, לא אשתאר ביננא אלא דא דביני דזיניה, והוא חתוף מן שמיה דקודשא בריך הוא.

[זוהר חלק א' - דף ריד ע"א]

הדא הוא דכתיב, (שמותכג) הנה אנכי שולח מלאך לפניך לשמרך וגו', לא למלא הכי, אלא בעלמא דאתי, כד פרישנא בסטרין והוא צורין בארעא, אנא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

שרינא שכינתא ביניכון למאריהון בגלותא והיא נטרת יתכון, עד (דף ריד ע"א) דתייתי יתכון לארעכון, כמה דהויתון מקדמת דנא. אשר הכינותי, מותבן מקדמת דנא.

דא שכינתא מן מטטרו"ן. ואתרכת מטרוניתא מן מלכא, עד דתינוב לאתרהא, ורזא (דברים ג) פי רק עוג מלך הבשן נשאר מיתר הרפאים הנה ערשו ערש ברזל הלא הוא ברבת בני עמון, כדפרישנא באתריה. וארחא, דאתמתל לגלותא, נטר יתהון בגלותא, על עקתא דתתי עליכון, עד דייתי וייעול יתכון לארעא, דקיים לאבהתכון דאתנטרת.

רבי שמעון פתח ואמר (רות ג) ליני הלילה והיה בפקר אם יגאלך טוב יגאל, אמר רבי יוסי, שליט רחמי על דינא. (בראשית א) וירא אלהים את האור פי טוב, טוב ואור שוין, דהוא מבויעוי דנחלין, דנפק מנהון ימא ונחלא דבעלמא.

תנא אמר רבי שמעון, זמנא חדא סליקנא ונחיתנא לאנהרא במבויעי דנחלין, וסליק בתראי רבי אבא. אמר לי, במאי עסקיתו. אמרית ליה, בהאי קרא (קהלת א) דכל הנחלים הולכים אל הים והים איננו מלא. מזויה אתבריאו כל רברביי דמן עלמא, ומן זויה אתנביעו כל נחלייא, נחלייא הווי אינון להאי קרא, דמאיכי בהאי גלותא, דהא חשוכא כמופלגא, חבתא דאמא עביד להו, ואי לאו, נחלא עביד ברתייה. רברבא תנינתא הוא, הוא תחות קדישא, דגני אגנים דהיכלא. דהא רברבא דישראל דאתמני עליהון, בכל עידן דהות מטרוניתא עם מלכא, הוה נפיק ועאל קדמיהון מטטרו"ן. והוא קביל פולחנהון לקודשא בריך הוא פנורא. כד אתבטיל נורא ואתגליאו, אסתלק זיוה, ואסתלקא מטרוניתא מן מלכא. הא לא הוה שלים עד דייתי גיסא אחרא, דלא הוה בגלותא מניתא.

ושמהן דאתקריאת יד, היא מבויעא לכלא, ותשכח יד הוי"ה, (ישעיה נט) הן לא קצרת יד הוי"ה, דלא אדכר ידא אלא בשמא דחד.

אתא רבי אלעזר, ושאל לרבי שמעון אבוי, ובכה ואמר ליה, גלי לי האי רזא אבא מארי. אמר ליה בהאי קרא אתגלי לך, (שמות יז) פי יד על פס יה מלחמה לי, פס בגין הוי"ה, שליט רחמי על דינא. צבי למימר, יהא רעוא דיהא לעלמא באתר גבורת, יד יי רבתא קרבא דהות במצרים, ואי לאו הווי בדיני.

ייתי משיחא, ייתי בחדתו בינא רבתא, ויגח קרבא בעמלק. (שמות יג) בחוזק יד הוציאך ה' ממצרים, וכד ייתי שמא דיד בתוקפא ידא לחודיה, הוא בעידנא, דיגיח קרבא בעמלק, ליתי משיחא. רבי אלעזר מסייע, (זכריה יד) ויצא יי ונלחם בגוים ההם כיום הלחמו ביום קרב. כ"ס בגין ידו"ד.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, כמה היא ידא רבתא דלא מטא להאי ידא עלאה, לאבהן רברבא לא אגנים. ובדא ידא נפקו ממצרים, בגין דמשויין שוין, מני ד' לד', שוין דא דרע, שמא דינא רבתא, דיפוק מן אינון שוין באתותהון דמניניהון כמניניהון, דקבלא תרין יד, תרין.

[זוהר חלק א' - דף ריד ע"ב]

פיצד לא אתמנעו דא מן דא, ולא שוין. אתפרש תרין אלין בריך הוא דבאתותהון סייעאן יד בעלה ה', תרין לאב מניניהון מתפרש. מאלין אתפריאו שמיא וארעא ודעמיה. ואינון ספירא קדמאה, דהיא כתרא עלאה. תנינא, (משלי טו) בכל מקום עיני ה' צופות רעים וטובים. תליתאה, הם מסייעתן לשמא חד ו' דעבד כמה אתון בארעא דמצרים. (דף ריד ע"ב)

ויאמר יעקב אל יוסף אל שדי נראה אלי בלוי בארץ כנען. רבי אבא אמר, לוי דא ירושלם עלאה, דאשראה שכנתא בינהא. אמר יעקב עלאה לתתא, הב לי ברכתא דהוא בעי, לאנפיש יתכון אנא, ולמיתן ית ארעא לבניכון. לוי זו ירושלם עלאה, קודשא בריך הוא, הב רברבא דהוין ברכה דא על ידיה, בארעא רבייא, אבל ברא, לארעא אחרא, לא יהא ברכתא.

רבי אלעזר פתח ואמר, (משלי כז) מברך רעהו בקול גדול בפקר השכם קללה תחשב לו, קודשא בריך הוא קרא לישראל אחים ורעים. מאי ברכתא יהב לון, דיהון האי עמא דכיא תחות ידיה, ולמהוי עליהון נטיר.

זכאה חולקהון דהאי עמא דכיא, דהוא עליהון, דאקרי בנים חביבים יתיר מעלאה, כתיב, (דברים ד) בנים אתם לה, פלא בדיל דא. מאי הוא, בדיל דאשתלים שמא בחותמא דלהון, דאינון גזירין.

תא חזי, באנפוי דאינשא שמא דקודשא בריך הוא, וחסרא יו"ד מניה, ולא אשתלים. אתא אברהם וחיבב לקודשא בריך הוא, ואמר ליה בך אשתלים שמא, ואתגזר, ואשתלים שמא ביו"ד דמילת. באנפוי דאינשא שי"ן דשד"י, וד', חסר יו"ד, אשתלים ביו"ד דמילת, וכדין אקרון בנים לה, בגין קדישין.

וכד מסאבין ליה להאי את קיימא קדישא, ועאיל ליה לרשו אחרא, סליק מניה האי קדושא דחותמא, והוא כמה דחריב עלמא, וסאיב חותמא, דאשתלים ביה שמא דקודשא בריך הוא, והא הוא חריב עלמא.

רבי אבא הוה אזיל מקפוטקיא, והוה עמיה רבי יוסי. עד דהוה אזלי, חמו חד בר נש דהוה אתי, ורשימא חד באנפוי, אבל ווי לון לחייביא, דימותון בלא תשובה, דלא יעדי מניה רשימא, לא בעלמא דין, ולא בעלמא דאתי:

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

ויאמר אלי הנני מפרך והרביתיך. רבי אבא פתח ואמר, האי קרא (ישעיה כט) לא עתה יבוש יעקב ולא עתה פניו יחורו. וכי איניש דאמר טב לבר נש פוותיה. אי לא ישלים מה דאמר, אפוהי מתביישן, על אחת כמה וכמה מן עלאי לבר נש, דאי לא מייתי כל טב דאמר על בנוהי, אנפוהי מתביישן.

אמר קודשא בריך הוא ליה, אנא ישראל עלאה, דאנא מפשינך ואסגינך. האי ברכתא דיהיב לי, ואתן ית ארעא הדא לבריכון, לא הוה בארעא, לא הוה עמהון. פד ייתי קיצא דמשיחא וישתלים, אמר קודשא בריך הוא, לא עתה יבוש יעקב, כען (לא) אנפוי דיעקב דלעילא, לא מתביישן מדאמר להון אתן, ארי עד כען לא הוה בידיה, והוה אנפוהי מתביישן, כען דיליה מסתייע מן קדם מארי שמיא וארעא.

כמה דאמרינן, אגחנא דעמלק, פד ישתלים קיצא, לא יהא אלא בתקוף ידא, כמה דהוית ביום קרב, ויצא ה' ונלחם בגוים ההם, דידיה ולא אחרא:

ועתה שני בניך הנולדים לך, דא ישראל לתתא, דאתריהון בגלותא, בנוי דקודשא בריך הוא, דאתיילידו ביני עממא. תנא אמר רבי יוסי, ישראל פד יהון בארעא קדישא דישראל, דר בארעא, פד ייתי משיחא, יהון עם אחוהון דילון בתריהון. דלא אתקרי גלות, אלא למאן דאיהו דר בארעא נוכראה, אינון אתקריין גליין. (ויקרא כו)

וזכרתי את בריתי יעקוב, וא"ו יתירה, תיתי וא"ו דאסתלקת פד אתחריב ביתא, ותהא סיועא ליעקב, פד יהא דא, ויהא לברא קדישא ארעא אחסנת עלם, ויהון בנוהי בארעהון, דדארו מקדמת דנא בארעהון, זכאה חולקהון.

[זוהר חלק א' - דף רטו ע"א]

כען בריא, דהוה ערען להון, תהון אזלין רברבין דאתגליאו מן לבר לארעא ואתנשיאו, ואנפישו. ויימא יעקב עלאה לתתא, ברי דילך דאינון לבר לארעא דאתיילידו בגלותא, בכל ארעא וארעא, עד דאנא איעול למצראי, ואעביד להון דינא (דף רטו ע"א) על חוביהון, לאו אנא מסקית בך, דאתבריאו בגלותא, לבר לארעא בארעא רחיקא. ואף על גב דאינון סגיאין, ואתנשיאו, דיילי אינון. פד חזיתי דא גלותא דלהון, ואסיתי לכיביהון, ושמעית קליהון. ראובן, (בראשית כט) פי ראה ה' את עניי. שמעון, פי שמע ה' פי שנואה אנכי, וחשיב בלבך, כאילו יהויין קדמי אינון, ומדנתוב ממצראי, מלמעבד דינא, נסיק יתהון מארע גלותא.

רבי אבא אמר, מהכא (ישעיה סו) והביאו את כל אחיכם מכל הגוים מנחה לה'. צבי למימר, פד יהא קודשא בריך הוא בדינא במצראי, בעדנא הדיא יתון כל

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עממיא מנחה, כד שמעו שמועה דקודשא בריך הוא, היינו (ישעיה ב) ונהרו אליו כל הגוים.

תנא, אמר רבי שמעון, עתיד קודשא בריך הוא למיעבד לכל זכאה וזכאה, חופה בירושלם, (ירמיה טז) קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול פלה, כד תיתוב מטרוניתא למלכא, ועביד לה ארוסין, הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ג) צאינה וראינה וגו' ביום חתונתו וביום שמחת לבו. ביום חתונתו זה מתן תורה, וביום שמחת לבו זה בנין בית המקדש, שיבנה במהרה בימינו:

ומולדתך אשר הולדת אחריהם לך יהיו, דא ישראל לתתא, לאבהן דאינון רתיבין, תהא שמהתהון ברזא דאתיילידו לבתר דנון, על שמא דאחיהון יהון מקריבין באחסנא דלהון.

תנא, אמר רבי שמעון, ומולדתך, דא ירושלם דלתתא, (ויקרא יח) מולדת בית בפרשת עריות, ירושלם לתתא, גוברין דאתיילידו דא ירושלם, בתר דנא, דיתובון עלמא למארי שמיא בירושלם, כד גיורין לא אתקרון אלא על שמהן, דהוא בר ישראל, ולא יתקרון כד אבהתהון, גיורא מקפוטקיא, אלא בהא ישראל. לך יהיו, צבי למימר, על שמיהון דישראל יתקרון, על שם אחיהון יקראו בנחלתם, וכד תבו לא יתחסנון אלין עם ישראל בארעא, ויסב כל שבטא ושבטא, דידיה וגוברין מנהון, כל חדא לפום מנייניה. ואני בבאי מפדן מתה עלי רחל בדרך וגו', רבי אבא פתח, (ירמיה לא) פה אמר ה' קול ברמה נשמע וגו', מה פתיב בתריה, פה אמר ה' מצעי קולך מבכי ועיניך מדמעה פי יש שחר לפעולתך וגו' ושבנו בנים לגבולם, לא אמר וישובו, אלא וישבו, כפר שבו.

תא חזי, אמר רבי אלעזר, בשעתא דיהא דינא על טורא, תתעטר מטרוניתא על טורא, והיא סברת דבניהון אבדין בדינא, ורזא (ישעיה נד) רני עקרה לא ילדה פצחי רנה וצהלי וגו'. תנא, סגיינ יהון בני פרסייא מן דידה. הדא הוא דכתיב, פי רבים בני שוממה מבני בעולה, תיתוב מטרוניתא לבעלה, (זכריה יד) ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד.

מן קדמת דנא, תימא מטרוניתא לקודשא בריך הוא, בנייא דילי אן. יימא לה, בדינא. היא תסבר דאבדין בדינא, ובכה על דינא לבניא דידה, פי ארי סגי אית לך למיסב מני בדלהון, דהות עמהון, והא תבו מארעא דשנאת.

וכי לא הוה ידע יוסף דמתה אמיה, תמן הוה עמה כד מתה. אלא יאמר ישראל עלאה, כד גיתי מפרקניהון דישראל, תתער מטרוניתא, ותתער כנסת ישראל, ותגח קרבא עם עממין, וימותון מנהון, ויתקרבו בזעיר למיתי ארעא. יימר לה קודשא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ברוך הוא, כד היא בכה. לא תדחלי, אגרא להון בנייא דמיתן על שמי, אחרנין הא תבו, אינון יתובון לחיי מיתייא.

מתה עלי רחל, מתה על ייחוד שמא דקודשא בריך הוא, ועל דא אתמר בעוד כפרת ארץ לבא, דמיתו על ייחוד שמא דקודשא בריך הוא, לבר לארעא, בארעא דא, לא ימות חד מנהון.

תנא, אמר רבי אבא, עתידין ישראל לאגחא קרבא בארחה דאפרת, וימותון עמא סגיא מנהון, ובתר כן לחיי מיתייא יקומון. ויתיר שלטנא יהא לכון דמיתין בארחה הדין, מפל דיהא קדמיהון בירושלם.

[זוהר חלק א' - דף רטו ע"ב]

ולמה אתקרי שמא דאתרא קדישא, (דף רטו ע"ב) דאתרא הדין לחם. בדיל דהוא מן שמא דקודשא בריך הוא ביה, דימותון תמן על שמייה, י"ד, דימותון תמן על שמייה י"ה, לחם בגלותא, בדיל דהוא מן שמייה דקודשא בריך הוא:

וירא ישראל את בני יוסף ויאמר מי אלה. רבי אבא פתח, (ישעיה מט) ואמרתי בלבבך מי ילד לי את אלה, מאי קא מיירי, ישראל לתתא, חזי דיייתון בנוהי דישראל קדמיה, כד ייתון (ישעיה יא) מעילם ומשנער ומחמת ומאיי הים ואכנשו כלהו ויהון סגיאין. תימא שכינתא מאן אינון כלהון, ולא בהון פסול מבני נוכראה. יימרון ליה, אנחנא כלנא מברך, ולית בנא נוכראה בהדן, דיתפרשון דא מן דא וכרת להון כחדא, ויתגיירון, יתובון גיורין עם ישראל, ויהון כחדא.

תנא, קשים גרים לישראל כספחת בעור החי, לארעהון. כתיב (ישעיה יא) פי ירחם ה' את יעקב ובחר עוד בירושלם ונלוה הגר עליהם ונספחו על בית יעקב, כד יתובון לארעהון בריא, ויהוין רחימו בהון, (זכריה יד) יהיה ה' אחד ושמו אחד, יתלוון גיורין עם ישראל ויהוין להון פעומקא בבשריהון.

וכל כף למה. תא שמע, אמר רבי שמעון, על תחומין דארעא, דכל חד יהא רעוא למידר בארעא דישראל, ותסתער דגורין. כתיב, (ישעיה נד) ויתדותיך חזקי, צבי למימר, סיכיא דהוין עמך מעקרא, אתקיה יתהון, וסייע יתהון יתיר משאר עממין. כפיכול דאת סכי לאתתקפא יתהון בכל עממיא אחרא, ויהון סגיאין:

ויאמר יוסף אל אביו בני הם אשר נתן לי אלהים בזה, רבי שמעון תאני מהכא, (דברים ד) וזאת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל, יאמר ישראל לתתא, כד ישראל עליהון לעילא, בני אינון, דיהב לי קודשא בריך הוא אורייתא, פמה יתהון ונימוסיהון קשיטין, בנימוסי אורייתא (דאתיהיבת להון).

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, כד יהון ישראל תחות גדפי שכינתא, אורייתא) דלהון אתקריאת זה, הָדָא הוּא דְכְתִיב, (שמות טו) זֶה אֵלֵי וְאֲנוּהוּ, וּבְכָל עֵדֶן דְּלֹא הָוּה דְּוּד מְמַלְל תְּחוּת גְּדַפֵּי שְׂכִינְתָא דָא מְלִתָא, אֶלָּא אֲתַנְבִּי מַה דְּלִיהוּ, אֲתַקְרִינָא זֵאת.

רַב נַחְמָן אָמַר מֵהֶכָּא, (תהלים כו) אִם תַּחֲנֶנּוּ עָלַי מַחֲנֶנָּה לֹא יִירָא לְבִי וְגו' בְּזֵאת אֲנִי בּוֹטַח, זֵאת דָּא אֲוֵרִייתָא תְּהָא לֵייתֵי מְשִׁיחָא, וּבְגִין דָּא, (שיר השירים ב) וְקוֹל הַתּוֹר נִשְׁמַע בְּאַרְצֵנוּ. עַל מַה אֲתַמְתְּלַת אֲוֵרִייתָא, לְגוּזְלָא. מַה גּוּזְלָא קָלִיה עָרַב, אֶף פְּתַגְמֵי אֲוֵרִייתָא קָלִיה עָרַב, וְדָא קָלָא יְהָא לֵייתֵי מְשִׁיחָא, לְיוֹמָא דְּדִינָא.

תְּנָא, הַנְּצַנִּים נְרָאוּ בְּאַרְץ עַת הַזְּמִיר הַגִּיעַ וְקוֹל הַתּוֹר נִשְׁמַע בְּאַרְצֵנוּ. הַנְּצַנִּים, דָּא אֲבַהֲתֵן דְּמַרְפְּבָה, דְּמִן עֲלְמָא יְקוּמוּן וְיַתְחַזּוּ. עַת הַזְּמִיר הַגִּיעַ, תּוֹשְׁבַתָּא דִּישְׁבַּחוּן לְיוֹאֵי, כַּד יִתּוּבוּן לְפּוֹלְחֵינְהוּן כְּדַבְּקֵי דְּמִיתָא. וְקוֹל הַתּוֹר, אֲשֶׁר נָתַן לִי אֱלֹהִים בְּזֶה, פְּתַגְמֵי דְּאֲוֵרִייתָא, דְּאִינוּן עָרְבִין כְּקָלָא דְּתוֹרָא, דָּא ז' ה' ז' א"ת תּוֹר שׁוֹיֵן.

מַאי קָא מֵיירֵי. וְרָזָא דְּמְלִתָּא, בְּעֵדְנָא דְּלֹא תְּהוּיִין תְּחוּת גְּדַפֵּי שְׂכִינְתָּא, א' דְּלֹזֵאת נְחִית, וְהוּא מִתְּחוּת לְכָלָא, וְסְלִיקַת ה', דְּזֵה אֵלֵי וְאֲנוּהוּ, מִדְּחָרַב בֵּיתָא, דְּה"א, לָא יִכְלָא לְדוֹר וּלְמַהוּי בֵּין עַמְמִין עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת, דְּה"א קְדִישָׁא חֲתוּכָא מִן שְׁמָא. ה"א אֶלְהָ, ה"א עֲדִיפַת בְּקֻדְוִשָׁה, א' עֲדִיפַת לְאַתּוּן. כַּד יִתּוּבוּן יִשְׂרָאֵל לְאַרְעֵהוּן, ה"א קְדִישָׁא דְּהוּא חֲתוּכָא מִן שְׁמָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, תִּיתּוּב בְּזֵה וְיַפּוּק (מיומא דדינא, והא' תקבל) מְנַיִנָא תְּקַנְתָּא.

[זוהר חלק א' - דף רמז ע"א]

רַבִּי אַבְא פִּתַּח וְאָמַר, (ישעיה מ) מִי מִדְּד בְּשַׁעְלוּ מִיָּם וְשָׁמַיִם בְּיֹרֵת תַּפְּן, זֶה תּוֹר, שׁוֹיֵן כְּבִיכּוֹל, ז' לְר', ר' לְת', ו' לְה', זֵרְתָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּשִׁית מָאָה וְשִׁבְעִין שָׁנִין, מֵהֶכָּא מִן שְׁמָא, וְעַד אַרְעָא, כִּי צַד (ז"ה) תו"ר, זֵרְת ו"ה ה"ו תר"ו, אֲתַקְדַּמַּת ה' לו'. וְאֲתַקְדַּמַּת ו' לְת', ת' לְר', ר' לְז', (שמות כח) רְבוּעַ יְהִיהַ כְּפּוֹל זֵרְת אֲרַכּוּ וְזֵרְת רַחְבוּ כְּפּוֹל. וַיֹּאמֶר קָחֵם נָא אֵלֵי וְאַבְרַכְכֶם, יֹאמֶר מִדְּהוּוּ בְּפִתְגְמֵי אֲוֵרִייתָא מִתְּעַסְקִין, (והוה) וְהוּא דָּא מְכִילְתָּא בֵּין חֲפִימֵיהוּ, אֲבַרְכִּינוּן, וְרָזָא (בראשית לב) וַיֹּאמֶר אֵלָיו מַה שְּׁמֶךָ וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב. וַיֹּאמֶר (דף רטז ע"א) לָמָּה זֶה תִּשְׁאַל לְשָׁמַי, וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב, מְנַיִנָא דָּא, לְמַנַּיִנָא קְדַמִּיתָא דְּקַמִּיָּה, כְּדַפְרִישְׁנָא בְּאַתְרֵיהָ.

וְרָזָא אַחְרָא, וַיִּשְׁאַל יַעֲקֹב וְגו' וַיֹּאמֶר לָמָּה זֶה תִּשְׁאַל לְשָׁמַי וַיְבָרַךְ אוֹתוֹ שֵׁם, הָא לָא עֲתִיד, אֶלָּא בְּזַכּוּתָא דְּזֵה, לְבִרְכָהוּן. וְרָזָא סְגִיָּאָה תְּנַיִנָא, בְּאַתְרָה דְּהָאֵי קָרָא, אֲבַל לָא אֲתִינָא לְקַמְן דְּלֹא לְאַשְׁמוּעִינָן הָאֵי קָרָא דְּאֲמַרְנָא, מְקַמִּיָּה דְּאֲמִינָא לְךָ דְּאַתְקַרִּיאת אֲוֵרִייתָא זֵה. פְּתִיב, (שופטים ה) זֶה סִינֵי מִפְּנֵי ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, כַּד אֲתִיִּיהִיבַת אֲוֵרִייתָא עַל יְדָא דְּמִשָּׁה, (שמות לב) כִּי זֶה מִשָּׁה הָאִישׁ (שמות טו) זֶה אֵלֵי

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואנוהו, אורייתא הוה נחתת מן קמי אלהא דישראל. ועיני ישראל כבדו מזקן וגו', ובגין דא, לא את משפח דכוותיה, וכד יהון בגלותא כל זמנא חרובא הדין, סיבו. לא יכלין למחזי אפי שכנינתא, עד דתיתי רוחא אחרא בהון.

מקדמת דנא אסתאיבו בארע עממיא, ולא הוו בנימוסי אורייתא. כמה דיהון כהיל למיהן, ותבו עדנא סגי ביני נכראין, דרא בטר דרא, ואוליפו מן ארחהון, פד יתובון אפי שכנינתא לארעהון, בקדמיתא לא יכלין למחמי אפי שכנינתא, עד דיהיב קודשא בריך הוא רוחא דיליה להון.

רבי חייא פתח, (יחזקאל לו) ואת רוחי אתן בקרבכם, לבתר ועשיתי את אשר בחוקי תלכו ומשפטי תשמרו ועשיתם, מן בטר דיהיב רוחין בכון וקדושה, בנימוסי תהכון ותתהכון.

לא יוכל לראות, רבי אבא פתח ואמר, (משלי טז) באור פני מלך חיים ורצונו כעב מלקוש, פד יספרון אפי שכנינתא דקודשא בריך הוא, ויתעסקון באינון רתיכין דמנהון חיוון דעלמא.

תא חזי, לא תשפח בהני קראי פלהון לישנא, אלא לאיניש, (תהלים עא) גם לשוני כל היום תהגה צדקתך. ולא את משפח בהני קראי בקודשא בריך הוא, ובגין כך יתובון לארעהון, ויהיב קודשא בריך הוא רוח חכמתא בהון, לישנא דלהון תהוין תדיר בקודשא בריך הוא. (עד כאן אינו מן הזהר):

ויחי יעקב וגו', רבי חייא פתח ואמר, (ישעיה ס) ועמך כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ וגו', זכאין אינון ישראל, יתיר מפל עמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות, דקודשא בריך הוא קרא לון צדיקים. לאחסין לון ירותת עלמין בעלמא דאתי, לאתענגא בההוא עלמא, כמה דכתיב, (ישעיה נח) אז תתענג על ה'. מאי טעמא. בגין דמתדבקין בגופא דמלכא, דכתיב, (דברים ד) ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים כלכם היום.

רבי יצחק פתח ואמר, ועמך כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ, האי קרא רזא עלאה איהו בין מחצדי חקלא, דהא ברנא דאגדתא תני רבי שמעון. דאחסנת ירותא עלאה דההיא ארץ, לית מאן דירית לה, בר ההוא דאקרי צדיק. (ס"א דהאי ארץ, ולית מאן דירית לה, בר ההוא דאקרי צדיק, דהא צדיק ירית למטרוניתא ודאי) דהא מטרוניתא ביה אתדבקות לאתבסמא, וצדיק ירית למטרוניתא ודאי.

אוף הכא, בחביבותא דקודשא בריך הוא לישראל, אמר, ועמך כלם צדיקים, ובגין כך לעולם יירשו ארץ, אתחזון לירית למטרוניתא. מאי טעמא אקרון צדיקים, ומאי טעמא ירתין למטרוניתא. בגין דאתגורו. כמה דתנינו, כל מאן

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דַּאתְגָּזֹר, וְעִיֵּל בְּהַאי (ס"א ברית קדישא ועייל בהאי) אַחְסָנָא, וְנָטִיר לְהַאי בְּרִית, עָאֵל וְאֵתְדַבֵּק בְּגוֹפָא דְמַלְכָּא, וְעָאֵל בְּהַאי צְדִיק. וּבְגִינֵי כֶּךָ אֶקְרוּן צְדִיקִים, וְעַל דָּא לְעוֹלָם יִירְשׁוּ אֶרֶץ. מֵאֵי אֶרֶץ, דָּא אֶרֶץ הַחַיִּים.

אַהֲדַר וְאָמַר, נִצֵּר מְטַעֵי מַעֲשֵׂה יָדַי לְהַתְּפָאֵר. נִצֵּר מְטַעֵי, עֲנַפָּא מְאִינוּן עֲנַפִּין, דְּנִטְע קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא כֹּד בְּרָא עֲלֵמָא. דְּכַתִּיב, (בראשית ב) וַיִּטַּע ה' אֱלֹהִים גֵּן בְּעֵדֵן מִקֶּדֶם, וְהָאֵי אֶרֶץ חַד מִנֵּיהּוּ. בְּגִינֵי כֶּךָ, נִצֵּר מְטַעֵי מַעֲשֵׂה יָדַי לְהַתְּפָאֵר.

[זוהר חלק א' - דף רטז ע"ב]

דְּבַר אַחַר, וְעַמְדָּא פְּלִם צְדִיקִים, דָּא יַעֲקֹב וּבְנוֵי דְנַחְתוּ לְמִצְרַיִם בֵּין עַם קָשִׁי קָדֵל, וְאֵשְׁתַּכְּחוּ כְּלָהוּ זִכְאִין. וּבְגִין כֶּךָ כְּתִיב, לְעוֹלָם (דף רטז ע"ב) יִירְשׁוּ אֶרֶץ דְּמַתְּמָן סְלִיקוּ לִירִית אֶרְעָא קַדִּישָׁא.

וַיְחִי יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם, אִמְאֵי פִרְשָׁתָא דָּא סְתִימָא. רַבִּי יַעֲקֹב אָמַר, בְּשַׁעֲתָא דְּמִית יַעֲקֹב, אִסְתִּימוּ עֵינֵיהוֹן דִּישְׂרָאֵל. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, דְּכַדִּין נַחְתוּ לְגְלוּתָא, וְאֵשְׁתַּעֲבִידוּ בְּהוֹן.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, מַה כְּתִיב לְעִילָא, וַיֵּשֶׁב יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּאֶרֶץ גֹּשֶׁן וַיֵּאֲחֻזוּ בָּהּ וַיִּפְרוּ וַיִּרְבוּ מְאֹד. וְכַתִּיב וַיְחִי יַעֲקֹב, דְּלֹא אֲתַחְזִי לְאַפְרָשָׁא בֵּין דָּא לְדָא. מַה אִינוּן קְיָיְמֵי בְּתַפְנוּקִין דְּמַלְכִין, וְקַבִּילוּ עֲנוּגָא וְכַסּוּפִין לְגַרְמֵיהוֹן. אוּף יַעֲקֹב נְמִי, קָיִים בְּתַפְנוּקֵי מַלְכִין, בְּעֲנוּגָא וְכַסּוּפָא לְגַרְמֵיהּ, לֹא אֲתַפְרֵשׁ דָּא מִן דָּא.

וְהָכָא אֶקְרִי וַיְחִי. דְּהָא כָּל יוֹמוֹי לֹא אֶקְרִי וַיְחִי, בְּגִין דְּכָל יוֹמוֹי בְּצַעֲרָא הוּוּ, בְּצַעֲרָא אֲשַׁתְּכַחֵן, עֲלִיהּ כְּתִיב, (איוב ג) לֹא שְׁלוֹתִי וְלֹא שְׁקֻטִי וְלֹא נַחְתִּי וַיָּבֵא רִגְזִי. בְּתַר דְּנַחַת לְמִצְרַיִם, אֶקְרִי וַיְחִי. חָמָא לְבְרִיהּ מַלְכָּא, חָמָא לְכָל בְּנוֵי זִכְאִין צְדִיקִין, וְכַלְהוּ בְּתַעֲנוּגֵי וְתַפְנוּקֵי עֲלֵמָא, וְהוּא יְתִיב בֵּינֵיהוֹן כְּחַמְר טַב דִּיתִיב עַל דוֹרְדֵיהּ, כְּדִין אֶקְרִי וַיְחִי יַעֲקֹב. וְלֹא פְרִישׁ בֵּין וַיִּפְרוּ וַיִּרְבוּ מְאֹד לְוַיְחִי יַעֲקֹב, וְהָכִי אֲתַחְזִי.

שְׁבַע עֶשְׂרֵה שָׁנָה, מֵאֵי טַעֲמָא שְׁבַע עֶשְׂרֵה שָׁנָה. אֲלֵא אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כָּל יוֹמוֹי דִּיעֲקֹב בְּצַעֲרָא הוּוּ, בְּצַעֲרָא אַעֲבַר לוֹן בְּקַדְמִיתָא, פִּיּוֹן דְּחָמָא לְיוֹסֵף, וְהוּוּ קָאִים קָמִיהּ, כֹּד יַעֲקֹב מִסְתַּפֵּל בְּיוֹסֵף, הוּוּ אֲשַׁתְּלִים בְּנַפְשֵׁיהּ, כְּאִילוּ חָמָא לְאִמִּיהּ דִּיוֹסֵף. דְּשִׁפְרוּ דִּיוֹסֵף דְּמִי לְשִׁפְרוּ דְרַחֵל. וְהוּוּ דְמִי בְּגַרְמֵיהּ כְּמַה דְּלֹא אַעֲבַר עֲלֵיהּ צַעֲרָא בְיוֹמוֹי.

וְכֹד יוֹסֵף אֲתַפְרֵשׁ מִנִּיהּ, כְּדִין אֲתַקְיִים, לֹא שְׁלוֹתִי וְלֹא שְׁקֻטִי וְלֹא נַחְתִּי וַיָּבֵא רִגְזִי. דְּדָא קָשִׁיא לִיהּ לְיַעֲקֹב מִכָּל מַה דְּעֲבַר, וּבְזַמְנָא דְּאֲתַפְרֵשׁ יוֹסֵף מִנִּיהּ, מַה כְּתִיב, (בראשית לז) יוֹסֵף בֶּן שְׁבַע עֶשְׂרֵה שָׁנָה הָיָה רוּעָה וְגו'. וְכָל יוֹמִין דִּיעֲקֹב, לֹא הוּוּ לִיהּ צַעֲרָא כְּהַאי, וְהוּוּ כְּכִי כָּל יוֹמָא לְאִינוּן שְׁבַע עֶשְׂרֵה שָׁנָה דִּיוֹסֵף.

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

מאי קאָתיבו ליה, (בראשית מו) ויוסף ישית ידו על עיניו, הא לך שבע עשרה שנה אחרנין, בענוגין ותפנוקין והנאות וכסופין. הָדָא הוּא דְכְתִיב וַיְחִי יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם שִׁבְעַת עָשָׂר שָׁנָה וְגו'. תָּנָא, כָּל אֵינֹן שָׁנִין, שְׁכִינְתָא יְקָרָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, עֲמִיה אֲשַׁתְּכָחא, וּבְגִין כֶּךָ חַיִּים אַקְרוּן.

תָּא חֲזִי, כְּתִיב וַתְּחִי רוּחַ יַעֲקֹב אֲבֵיהֶם, אַתְחֲזִי דְהָא בְּקִדְמִיתָא מִית הוּהּ הָהוּא רוּחָא דִּילֵיהּ, וְלֹא הוּהּ מִתְּפִינן לְקַבְּלָא רוּחָא אַחְרָא. דְהָא רוּחָא דְלַעֲיִלָא, לָא שְׂרִיא בְּרִיקְנִיא. אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, שְׁכִינְתָא לָא שְׂרִיא, אֶלָּא בְּאַתֵּר שְׁלִים, וְלֹא בְּאַתֵּר חֶסֶד, וְלֹא בְּאַתֵּר פְּגִים, וְלֹא בְּאַתֵּר עֲצִיב, אֶלָּא בְּאַתֵּר דְאַתְכוּוֹן, בְּאַתֵּר חֲדוּ. וּבְגִין כֶּךָ, כָּל אֵינֹן שָׁנִין דִּיוֹסָף אַתְּפָרֵשׁ מֵאַבּוּי, וַיַּעֲקֹב הוּהּ עֲצִיב, לָא שְׂרִיא בֵּיהּ שְׁכִינְתָא.

תָּנָא, אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר רַבִּי אַבָּא, כְּתִיב, (תהלים ק) עֲבַדוּ אֶת ה' בְּשִׂמְחָה בְּאוֹ לְפָנָיו בְּרִנָּה. לְאַפְקָא, דְלִית פּוֹלְחָנָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֶלָּא מְגוּ חֲדוּת. דְאָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, לִית שְׁכִינְתָא שְׂרִיא מְגוּ עֲצִבוּת, דְכְתִיב (מלכים ב ג) וַעֲתָה קָחוּ לִי מִנְגֵן וְהָיָה כִּנְגֵן הַמִּנְגֵן. מִנְגֵן מִנְגֵן תִּלְתַּת זֵימְנֵי אַמְאֵי. בְּגִין לְאַתְעֵרָא רוּחָא מְשֻׁלְּמוֹתָא דְכֻלָּא, דְהוּא רוּחַ שְׁלִימָא.

סדר הלימוד ליום ח כסלו [יום 67 בשנה]

אָמַר רַבִּי אַבָּא, תַּמָּן תְּנִינָן, מֵאַרְבַּע סְטָרִין כְּלָא אֲשַׁתְּכָח, וְכָל שְׂרָשִׁין דְעֻלָּאִין וַתְּתַאֲרִין בְּהוּ אַחֲדָן. וְתָנָא דָא עֵייל וְדָא נְפִיק דָא סְתִים וְדָא פְּרִישׁ, אַתְאַחַד חַד בְּחִבְרָתָהּ, וְאֵינֹן אַבְהֵן דְכֻלָּא.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, (דברים י) רַק בְּאַבּוּתֵיךָ חֶשֶׁק ה', כְּתִיב בְּאַבּוּתֵיךָ, מִמֶּשׁ תִּלְתָּא, וּמִשְׁמַע דְכְתִיב רַק, רַק מִמֶּשׁ, וּמֵאַלִּין מִתְּפָרְשֵׁן וּמִתְאַחַדָּן כָּל שְׂאָר אַחֲרָנִין, וְסֻלְקִין שְׂמָא לְאַתְעֵטְרָא.

[זוהר חלק א' - דף ריז ע"א]

תָּנָא, אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, מִן יוֹמָא דְאַסְתְּלִיק רַבִּי שְׁמַעוֹן מִן מְעֵרְתָא, מְלִין (אלין) לָא אַתְּכְסִיין מִן חֲבֵרָיא, וְרִזִּין עֻלָּאִין הוּוּ מִסְתַּכְּלָן וְאַתְגַּלְיִין מִבִּינֵיהוּ, כְּאֵלוּ אַתִּיּהִיבוּ הָהִיא שְׁעֵתָא בְּטוֹרָא דְסִינֵי. בְּתַר דְשְׁכִיב כְּתִיב, (בראשית ח) וַיִּסְכְּרוּ מַעֲיִנֹת (דף ריז ע"א) תְּהוּם וְאַרְוּבוֹת הַשָּׁמַיִם, וְהוּוּ חֲבֵרָיא מְרַחֲשֵׁן מְלִי, וְלֹא מִתְקִימֵי בְּהוּ.

דִּיוֹמָא חַד הוּוּ יְתִיב רַבִּי יְהוּדָה, אַפְתָּחָא דְטַבְרֵיהּ, וְחֲמָא תְרֵי גְמֻלֵי, דְסֻלְקֵי קַטְפִּירָא מְעֻלֵי דְכְתַפִּין, נְפִל מְטוּלָא דְקַטְפִּירָא, וְאַתּוּ צְפִירֵי. וְעַד לָא מְטוּ עֲלֵיהוּ, אַתְּבַקְעוּ.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לְבַתֵּר אֶתְּוּ כַּמָּה צַפְרִין, וְהוּוּ אֲזֵלִי עַל־יְהוּ, וְשָׂרוּ (נ"א ושדיאו) לֹון בְּטַרְטִישָׁא, וְלֹא מִתְּבַקְעִין. וְהוּוּ צְוּוּחִין לֹון, וְלֹא הוּוּ מִתְּפָרְשָׁן. שְׁמַעוּ חַד קָלָא, עֲטָרָא דְעֲטָרִין בְּקִדְרִין שְׂרִיא, וּמְרִיה לְבַר.

עַד דְּהוּוּ יְתִיב, עֲבַר חַד גְּבָרָא, אֲשַׁנַּח בְּהוּ. אָמַר, לֹא קִיִּים דָּא, הָא דְכָתִיב, (בראשית טו) וַיֵּרַד הָעֵיט עַל הַפְּגָרִים וַיֵּשֶׁב אוֹתָם אֲבָרָם. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, וְהָא עֲבִידְנָא וְלֹא אֲתַפְרָשָׁן. אֲהַדְרִי רִישִׁיה הֵהוּא גְּבָרָא וְאָמַר, עַד לֹא מְרִיט דָּא רִישִׁיה דְּמְרִיה, וְעַד לֹא גְּלִישׁ לְמַטְרוֹנִיתָא. רַהֲט אֲבַתְרִיה תְּלַת מְלִין, וְלֹא אָמַר לִיה. חָלַשׁ דְּעֵתִיה דְּרַבִּי יְהוּדָה.

יּוֹמָא חַד, אֲדַמּוּךְ תַּחוּת אֵילָנָא, וְחַמָּא בְּחַלְמִיה, ד' גְּדַפִּין מִתְּתַקְנָן, וְסָלִיק רַבִּי שְׁמַעוֹן עַל־יְהוּ, וְסַפֵּר תּוֹרָה עִמִּיה. וְלֹא שְׁבִיק כָּל סְפָרֵי רִזִּין עֲלָאִין וְאֲגַדְתָּא, דְּלֹא סָלִיק לֹון בְּהֵדִיה. וְסָלִיק לְהוּן (ס"א וסליקן ליה) לְרַקִּיעָא, וְחַמָּא דְּמִתְּכַסִּיא מְעִינָא, וְלֹא אֲתַגְּלִיא.

כַּד אֲתַעַר, אָמַר, וְדָאִי מְדַשְׁכִּיב רַבִּי שְׁמַעוֹן, חֲכַמְתָּא אֲסַתְּלַקַּת מֵאֲרַעָא. וּוִי לְדָרָא דְּהָאִי אֲבָנָא טָבָא, דְּהוּוּ מִתְּחַזֵּן (ס"א דמתאחדן) מִנִּיה, וְסַמְכִין עֲלֵיה עֲלָאִין וְתַתָּאִין, אֲתַאֲבִיד מְנִיְהוּ.

אֲתָא לְגַבִּיה דְּרַבִּי אֲבָא, סָח לִיה. סָלִיק רַבִּי אֲבָא יְדוּי עַל רִישִׁיה, וּבְכַה וְאָמַר, רַבִּי שְׁמַעוֹן רִיחִיָּיא דְּטַחְנִין מִנִּיה מִנָּא טָבָא כָּל יּוֹמָא, וְלִקְטִין לִיה. כַּמָּה דְּכָתִיב, (במדבר יא) הַמִּמְעֵיט אֶסְף עֲשָׂרָה חֲמֻרִים, וְהִשְׁתָּא רִיחִיָּיא וּמִנָּא אֲסַתְּלַקוּ וְלֹא אֲשַׁתְּאֲרַ בְּעֵלְמָא מִיְנִיה, בַּר כַּמָּה דְּכָתִיב, (שמות טז) קַח צִנְצֻנֹת אַחַת וְתַן שְׁמָה מֵלֵא הָעוֹמֵר מִן וְהַנַּח אוֹתוֹ לְפָנַי ה' לְמִשְׁמֶרֶת. וְאֵלוּ בְּאֲתַגְּלִיָּיא לֹא כְּתִיב, אֲלֵא לְמִשְׁמֶרֶת, לְאֲצַנְעוּתָא. הִשְׁתָּא מֵאֵן יְכִיל לְגַלְּאָה רִזִּין, וּמֵאֵן יְנַדַּע לֹון.

לְחִישׁ לִיה לְרַבִּי יְהוּדָה בְּלַחֲשׁוֹ, (אמר ליה רבי אבא) וְדָאִי הֵהוּא גְּבָרָא דְּחַמִּית, אֲלִיְהוּ הוּוּ. וְלֹא בַּעַל לְגַלְּאָה רִזִּין, בְּגִין דְּתַנְדַּע שְׁבַחָא דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, דְּהוּוּ בִּיּוֹמִי, וַיִּבְכוּן דָּרָא עֲלוּי. אָמַר לִיה, דִּי לְמַבְכִּי בְּכִיה עֲלִיה.

רַבִּי יְהוּדָה הוּוּ בְּכִי כָּל יּוֹמָא עֲלוּי, דְּהָא אֲעֵרָא עִמִּיה בְּאֲדָרָא קְדִישָׁא דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, וְשָׂאֲרַ חֲבַרְיָיא. אָמַר לִיה, וּוִי דְּלֹא אֲסַתְּלַקְנָא הֵהוּא יּוֹמָא עִם אֵינוֹן תְּלַתָּא דְּאֲסַתְּלַקוּ, וְלֹא לְחַמִּי דָּרָא דָּא, דְּהָא אֲתַהַפֵּךְ.

אָמַר לִיה, רַבִּי אֵימָא לִי, כְּתִיב, (שמות כט) וְהֵם יִקְחוּ אֶת הַזֶּהָב וְאֶת הַתְּכֵלֶת וְאֶת הָאֲרָגְמָן וְאֶת תּוֹלַעַת הַשָּׁנִי וְאֶת הַשֵּׁשׁ, וְאֵילוּ כֶּסֶף לֹא כְּתִיב. וְהָא כְּתִיב זֶהָב וְכֶסֶף. אָמַר לִיה וְהָא נְמִי נַחֲשַׁת, דְּכֶסֶף וְנַחֲשַׁת בְּחַשְׁבָּנָא הוּוּ, וְהֲכָא לֹא. אֲלֵא, אִי לֹא דְּגַלִּי בּוֹצִינָא קְדִישָׁא בְּאֲתַרִּיה, לֹא אֲצַטְרִיכְנָא לְגַלְּאָה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

פָּתַח וְאָמַר, (חגי ב) לִי הַכֶּסֶף וְלִי הַזֶּהָב וְלִי הַזֶּהָב נְאֻם ה', הֵינּוּ דְכָתִיב, (תהלים קטו) הַשָּׁמַיִם שָׁמַיִם לֹה. בְּכִמָּה אֶתֶר אֶסְתַּכְלֶנָּה בְּאֵלֶּיךָ מֵאֵי דְקוּדְשָׁא, דְכָתִיב, (ויקרא טו) בְּגִדֵי קֹדֶשׁ הֵם, וְכָתִיב, (שמות כח) וְעָשׂוּ בְּגִדֵי קֹדֶשׁ. מֵאֵי קְדוּשָׁה הָכָא. אֲלֵא הֲכִי תִנְיִן, קְדוּשָׁה אֵינּוֹן בְּכָל אֶתֶר. וְכָתִיב בְּגִדֵי קֹדֶשׁ הֵם. וְעָשִׂיתָ בְּגִדֵי קֹדֶשׁ, כְּגוֹוֵנָא דְלַעֲיִלָּא.

דְּתִנְיָא כְּהֵן גְּדוּל לְעֵילָא, כְּהֵן גְּדוּל לְתַתָּא, לְבוּשֵׁי דִיקָר לְעֵילָא, לְבוּשֵׁי דִיקָר לְתַתָּא. וּמָה דִּלָּא אָמַר כְּסָף וּנְחֹשֶׁת, לְאֶתֶר אַחֲרָא אֶסְתַּלְיָקוּ. דְכָתִיב (שמות כז) כָּל עֲמוּדֵי הַחֹצֵר סָבִיב מִחוּשָׁקִים כְּסָף וְגו', וְכָתִיב וְאֲדַנְיָהֶם נְחֹשֶׁת. דְּאֵינּוֹן מֵאֵי שְׂמוּשָׁא, לְאַשְׁתַּמְשָׂא מִשְׁכָּנָא בְּהוּ.

אֲבָל הָכָא בְּאֵלֶּיךָ לְבוּשֵׁי דִיקָר, לָא בְּעֵי לְאַשְׁתַּמְשָׂא בְּהוּ בַר נֶשׁ אַחֲרָא, בַּר מִכְּהֵנָּא רַבָּא, דְּרַבּוּ מִשַׁח קוּדְשָׁא עַל רִישֵׁיהּ. דְכָתִיב (שמות כח) וְעָשִׂיתָ בְּגִדֵי קֹדֶשׁ לְאַהֲרֹן אַחִיד לְכַבֹּד וּלְתַפְאֲרָתָא. דְּבְּאֵינּוֹן לְבוּשֵׁי דְמֵי לְגוֹוֵנָא דְלַעֲיִלָּא.

השלמה מההשמטות (סימן נ"ב)

לִי הַכֶּסֶף וְלִי הַזֶּהָב. מֵאֵי לִי הַכֶּסֶף וְלִי הַזֶּהָב, מְשַׁל לְמָה הַדְּבַר דּוּמָה לְמַלְךְ שְׁהִי לּו שְׁתֵּי אוֹצְרוֹת, אַחַת שֶׁל כֶּסֶף וְאַחַת שֶׁל זָהָב. שֵׁם שֶׁל כֶּסֶף בִּימִינוֹ וְשֶׁל זָהָב בְּשְׂמָאלוֹ אָמַר זֶה יִהְיֶה מְזוּמָן וְקַל לְהוֹצֵאָה וְעוֹשֶׂה דְבָרָיו בְּנִחַת וְהוּא יִהְיֶה דִבֵּק עִם הַעֲנָיִים וּמְנַהֲיָגֵם בְּנִחַת. כְּהֵינָּא דְאַמְרִינָן, (שמות ט"ו) יִמִּינְךָ יִי נְאֻדְרֵי בַכַּח.

וְאִם שְׂמַח אָדָם בְּחֻלְקוֹ טוֹב, וְאִם לָאוּ, (שמות ט"ו) יִמִּינְךָ יִי תִרְעֵץ אוֹיֵב. מֵאֵי יִמִּינְךָ יִי תִרְעֵץ אוֹיֵב, אָמַר לוֹ, זֶה הַזֶּהָב דְכָתִיב לִי הַכֶּסֶף וְלִי הַזֶּהָב. לְמָה נִקְרָא שְׂמוֹ זָהָב שְׁבוּ פְלוּלוֹת שֶׁלֹּשׁ מִדּוֹת. הַז', ז' מִדּוֹת. הַה', ה' אַחֲדוֹת אַחֲרוֹנוֹת (ס"א אַחֲרוֹנָה) הַב' חֲכֻמָּה וּבִינָה וְנִקְרָאתָ נְשֻׁמָה זֹו עַל שֵׁם אֲצִילוֹת ה' סְפִירוֹת אַחֲרוֹנוֹת וְה' שְׁמוֹת לְנְשֻׁמָה (ס"א נר"ן ח"י סימנא נפש רוח נשמה חיה יחידה). רִיחַ, חַיָּה, יְחִידָה, נְשֻׁמָה, נְפֶשׁ.

מֵאֵי עֵבִידְתִּיהּ כֶּסֶף הִיא ה' לז'. דְכָתִיב כִּי גְבוּהָ מֵעַל גְבוּהָ שׁוֹמֵר וּגְבוּהֵי עֲלֵיהֶם וּב' הִיא קִיּוּמָם כְּמָה דְאֶתְּ אָמַר בְּבְרָאשִׁית. וּמֵאֵי עֵבִידְתִּיהּ הָכָא, מְשַׁל לְמָה הַדְּבַר דּוּמָה לְאַחַד שְׁהִיָּה לוֹ בַּת טוֹבָה וּנְעִימָה וּשְׁלֵמָה וְנִחָה וְהַשִּׁיָּא לְבָן מְלֶךְ וְהַלְבִּישָׁה וְעִיטְרָה וְקִישָׁטָה וְנִתְנָה לוֹ עִם מְמוֹן רַב. אָמַר אֲפֹשֶׁר לְמַלְךְ זֶה לְשֶׁבֶת חוּץ מִבֵּיתוֹ, אֲמַרְתָּ לָא. אֲפֹשֶׁר לוֹ לְשֶׁבֶת כָּל הַיּוֹם תְּמִיד עִמָּה, אֲמַרְתָּ לָא. הָא כִּיִּצַּד שֵׁם חֲלוֹן בֵּינוֹ לְבֵינָה וְכָל שְׁעָה שְׁצָרִיכָה הַבַּת לְאַבִּיהָ אוֹ הָאָב לְבָתוֹ מִתְחַבְּרִין יַחַד בְּחֲלוֹן. הַדָּא הוּא דְכָתִיב, (תהלים מ"ה) כָּל כְּבוֹדָה בַּת מְלֶךְ פְּנִימָה מִמִּשְׁפָּצוֹת זָהָב לְבוּשָׁה ע"כ. (וכתיב) (ווייהם כסף) (שמות כ"ז) וְאֲדַנְיָהֶם נְחֹשֶׁת דְּאֵינּוֹן מֵאֵי שְׂמוּשָׁא לְאַשְׁתַּמְשָׂא מִשְׁכָּנָא בְּהוּ.

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

אבל הכא באלין לבושין דיקר לא בעי לאשתמשא בהו בר נש אחרא בר פהנא
(נ"א מכהנא) רבא, דרבו משח קודשא על רישא. דכתיב (שמות כ"ח) (ועשית) בגדי
קדש לאהרן אחיך לכבוד ולתפארת, דבאינון לבושין דמי לגוונא דלעילא: (עד
כאן מההשמטות)

[זוהר חלק א' - דף ריו ע"ב]

תניא. ויקרבו ימי ישראל למות. אמר רבי יהודה, ווי לעלמא, דהא בני נשא לא
חמאן ולא שמעון, ולא (דף ריו ע"ב) ידעין דהא כל יומא ויומא, קלא דכרוזא
אשתמע, במאתן וחמשין עלמין.

תנא עלמא חדא, אשתמודע לעילא. וכד פרוזא נפיק, ההוא עלמא מזדעזעא
ומתחלחלא. נפקי (קסב ע"ב) תרין צפרין, דאסתלקו מתהוא עלמא, דמדוריהון תחות
אילנא דחיוו דחיי ומותא ביה.

נפקא חד צפורא לסטר דרומא וחד צפורא לסטר צפונא, וחד צפורא כד נהיר
ימא, וחד כד אתחשף ימא. כל חד וחד קרי ומכרוזא, מה דשמעין מההוא פרוזא.

לבתר בעו לאסתלקא לאתרייהו, ומשתמטי רגלייהו בנוקבא דתהומא רבא,
ומתלפדן בגויה, עד דאתפליג ליליא. כד אתפליג ליליא, פרוזא קרי, (קהלת ט)
וכצפרים האחזות בפח פהם יוקשים בני האדם.

אמר רבי יהודה, בשעתא דמתלפדן רגלוי דבני נשא, ויומוי אתקריבו, ההוא
יומא, אתקרי יום ה', לאתבא רוחיה ליה. תנא בההיא שעתא, פקדא ההוא פתרא
קדישא, על רוחיה. ומאן איהו, דכתיב, (תהלים צ) ימי שנותינו בהם שבעים שנה.
והיא פתרא שביעאה דכלא.

ואם מסטרא דגבורה קאתי, פתיב, ואם בגבורות שמנים שנה דכתרא דגבורה
תמינאה הוי, מפאן ולהלאה, לית אתר לאתמשך, פמה דאת אמר, ורהבם עמל
ואון. באתר דלא הוי יסודא, בניינא לא אתקיים.

אמר רבי יהודה, זכאין אינון צדיקיא, כד קודשא בריך הוא בעא לאתבא רוחיה
ליה, ולשאבא ההוא רוחא בגויה. דתניא, בשעתא דקודשא בריך הוא בעא לאתבא
רוחיה ליה, אי זכאה הוא ההוא רוחא, מה פתיב, (קהלת יב) והרוח תשוב אל
האלהים אשר נתנה.

ואי לא אשתפח זכאה, ווי לההוא רוחא, דבעי לאסתחאה בנורא דדליק,
ולאתקנא בגין לאשתאבא בגופא דמלכא ואי לא אתתקנת, ווי לההוא רוחא,
דמתגלגלא פאבנא בקוספיתא, דכתיב, (שמואל א כה) ואת נפש איביך יקלענה

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בתוך כף הקלע. תניא, אי ההוא רוחא זכי, כמה טבין גניזין ליה בההוא עלמא. דכתיב, (ישעיה סד) עין לא ראתה אלהים וזולתך יעשה למחכה לו.

אמר רבי יוסי, כד ההוא בר נש אתקריבו יומי, תלתין יומין מכריזי עלוי בעלמא ואפילו צפרי שמיא מכריזין עלוי. ואי זכאה הוא, תלתין יומין מכריזין עלוי בין צדיקיא, בגינתא דעדן.

תנא, כל אינון תלתין יומין, נשמתייה נפקת מניה בכל ליליא, וסלקת וחמאת דוכתה בההוא עלמא, וההוא בר נש לא ידע, ולא אשגח, ולא שליט בנשמתייה, כל אינון תלתין יומין כמה דהוה בקדמיתא. דכתיב, (קהלת ח) אין אדם שליט ברוח לכלא את הרוח וגו'. אמר רבי יהודה, מכד שראן אינון תלתין יומין, צלמא דבר נש אתחשה, ודיוקנא דאתחזי בארעא אתמנעת.

רבי יצחק הוה יתיב יומא חד אפתחא דרבי יהודה, והוה עציב. נפיק רבי יהודה, אשכחיה לתרעיה, דהוה יתיב ועציב. אמר ליה (צ"ל מה) מאן יומא דין משאר יומין.

אמר ליה, אתינא לגבך, למבעי מינך תלת מלין, חד, דכד תימא מלי דאורייתא, ותדבר מאינון מלין דאנא אמינא, דתימא לון משמי, בגין לאדפרא שמי. וחד דתוכי ליוסף ברי באורייתא. וחד, דתיזיל לקברי כל ז' יומין, ותבעי בעותיך עלי.

אמר ליה מבין לך. אמר ליה, הא נשמתי אסתלקת מיני בכל ליליא, ולא אנהיר לי בחלמא כמה דהוה בקדמיתא. ועוד דכד אנא מצלינא ומטינא לשומע תפלה, אשגחנא בצולמי דיילי בכותלא, ולא חמינא ליה. ואמינא דהואיל וצלמא אתעבר ולא אתחזי, דהא פרוזא נפיק וכריז. דכתיב, (תהלים לט) אך בצלם יתהלך איש, כל זמנא דצולמא דבר נש לא יתעבר מניה, יתהלך איש, ורוחיה אתקיימא בגויה. אתעבר צולמא דבר נש ולא אתחזי, אתעבר מהאי עלמא.

[זוהר חלק א' - דף ריח ע"א]

אמר ליה, ומחכא, דכתיב, (איוב ח) כי צל ימינו עלי ארץ. אמר ליה, כל אלין מלין דאת בעי עבידנא. אבל בעינא מינך (דף ריח ע"א) דבההוא עלמא, תבריר דוכתאי גבך, כמה דהוינא בהאי עלמא. בכה רבי יצחק ואמר, במטו מינך, דלא תתפרש מנאי כל אלין יומין.

אזלו לגביה דרבי שמעון, אשכחוהו דהוה לעי באורייתא, זקיף עינוי רבי שמעון, וחמא לרבי יצחק, וחמא למלאך המות דרהיט קמיה, ורקיד קמיה. קם רבי שמעון, אחיד בידיה דרבי יצחק. אמר, גוזרנא, מאן דרגיל למיעל, יעול. ומאן

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דלא רגיל למיעאל, לא ייעול. עאלו רבי יצחק ורבי יהודה, קטיר מלאך המות לבר.

אשגח רבי שמעון, וחמא דעד כען לא מטא עדנא, דהא עד תמניא שעתי דיומא הוה זמנא. אותביה קמי רבי שמעון, וחוה לעי ליה באורייתא. אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה, תיב אפתחא ומה (צ"ל ומאן) דתחמי, לא תשתעי בהדיה. ואי יבעי למיעאל הכא, אומי אומאה דלא ליעול.

אמר רבי שמעון לרבי יצחק, חמית דיוקנא דאבוך יומא דא, או לא. דהא תנינן, בשעתא דבר נש אסתלק מעלמא, אבוי וקריבוי משתכחין תמן עמיה, וחמא לון ואשתמודע לון, וכל אינון דהוה מדוריה גבייהו בההוא עלמא בדרגא חד, פלהו מתכנשי ומשתכחי עמיה, ואזלין עם נשמתיה, עד אתר דתשרי באתריה. אמר, עד כען לא חמינא.

אדהכי קם רבי שמעון ואמר, מארי דעלמא, אשתמודע רבי יצחק לגבן, ומאנון שבעה עיינין דהכא הוא. הא אחידנא ביה, והב לי. נפק קלא ואמר, כורסייא (ס"א ססיסה) דמאריה קריבא בגדפוי דרבי שמעון, הא דידך הוא, ועמך תייתיה בזימנא דתיעול למשרי בכורסיך. אמר רבי שמעון, ודאי.

אדהכי, חמא רבי אלעזר דהוה אסתליק מלאך המות. ואמר, לית קופטרא דטיפסא, באתר דרבי שמעון בן יוחאי שכית. אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה, עול הכא, ואחיד ביה ברבי יצחק, דהא חמינא ביה דמסתפי. עאל רבי אלעזר, ואחיד ביה. ורבי שמעון אהדר אנפיה ולעי באורייתא.

גיים רבי יצחק, וחמא לאבוי. אמר ליה, ברי, זכאה חולקך בעלמא דין ובעלמא דאתי. דהא בין טרפי אילנא דחיי דגנתא דעדן, אתיהיב (את יתיב) אילנא רבא ותקיף בתרין עלמין, רבי שמעון בן יוחאי הוא. דהא הוא אחיד לך בענפוי, זכאה חולקך ברי.

אמר ליה אבא, ומה אנא התם. אמר ליה, תלת יומין הוו דחפו אדרא דמשכבך. ותקינן לך פיון פתיחן, לאנהרא לך מארבע סטרין דעלמא. ואנא חמינא דוכתיך וחדינא, דאמינא זכאה חולקך ברי. בר דעד כען, ברך לא זכי באורייתא.

והא השתא הוי זמינן למיתי גבך, תריסר צדיקיא דחברייא, ועד דהוינא נפקי, אתער קלא בכלהו עלמין, מאן חברין (ס"א שבילין) דקיימין הכא, אתעטרו, בגיניה דרבי שמעון. שאלתא שאיל, ואתיהיב ליה.

ולא דא בלחודוי, דהא שבעין דוכתי מתעטרן הכא דיליה. וכל דוכתא ודוכתא, פתחין פתיחן לשבעין עלמין. וכל עלמא ועלמא אתפתח לע' רהיטין. וכל רהיטא

"זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

וְרַהֲיֵטָא, אֲתַפְתַּח לְשִׁבְעִין כְּתָרִין עֲלָאִין. וּמִתְמַן אֲתַפְתְּחוּ אֲרַחֲנִין לְעֵתִיקָא סְתִימָאָה דְכֻלָּא, לְמַחְמֵי בְּהוּא נְעִימוּתָא עֲלָאָה דְנִהְרָא, וּמִהֲנִיָּא לְכֻלָּא. כִּמְה דָּאֵת אָמַר, (תהלים כז) לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם ה' וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. מַהוּ וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. הֵינּוּ דְכְּתִיב, (במדבר יב) בְּכֹל בֵּיתִי נִאֲמָן הוּא.

אָמַר לִיה, אָבָא, כִּמְה זְמַנָּא יְהִיבוּ לִי בְּהַאי עֲלָמָא, אָמַר לִיה, לִית לִי רְשׁוּתָא וְלֹא מוֹדְעֵי לִיה לְבַר נֶשׁ. אָבֵל בְּהַלּוּלָא רַבָּא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן, תְּהֵא מִתְקַן פְּתוּרִיה. כִּמְה דָּאֵת אָמַר, (שיר השירים ג) צְאִינָה וְרַאִינָה בְּנוֹת צִיּוֹן בְּמַלְךְ שְׁלֹמֹה בְּעֵטְרָה שְׁעֵטְרָה לֹא אִמּוּ בְּיוֹם חֲתֻנָּתוֹ וּבְיוֹם שְׁמֻחַת לְבוֹ.

אֲדַהֲכֵי אֲתַעַר רַבִּי יִצְחָק, וְהוּה חַיִּיךְ, וְאַנְפוּי נְהִירִין. חֲמָא רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְאַסְתַּכֵּל בְּאַנְפוּי. אָמַר לִיה, מְלָה חֲדַתָּא שְׁמַעְתָּא. אָמַר לִיה, וְדַאי. סַח לִיה, אֲשַׁתַּטַּח קַמִּיה דְרַבִּי שְׁמַעוֹן.

[זוהר חלק א' - דף ריח ע"ב]

תָּאנָא, מַהְהוּא יוֹמָא, הָוָה (דף ריח ע"ב) רַבִּי יִצְחָק אֶחִיד לְבָרִיה בִּידֵיה, וְלָעֵי לִיה בְּאוּרִיָּתָא, וְלֹא הָוָה שְׁבָקִיה. כִּד הָוָה עָאֵל קַמִּיה דְרַבִּי שְׁמַעוֹן, אוֹתִבִּיה לְבָרִיה לְבַר, וְיִתִּיב קַמִּיה דְרַבִּי שְׁמַעוֹן, וְהָוָה קָרִי קַמִּיה (ישעיה לח) ה' עֲשָׂקָה לִי עַרְבֵנִי.

תָּנָא, בְּהוּא יוֹמָא תְּקִיפָא וּדְחִילוֹ דְבַר נֶשׁ, כִּד מְטִי זְמַנִּיה לְאַסְתַּלְקָא מֵעֲלָמָא, אַרְבַּע סְטָרִין דְעֲלָמָא קְיָיִמִין בְּדִינָא תְּקִיפָא, וּמִתְעַרִּין דִּינִין מֵאַרְבַּע סְטָרֵי עֲלָמָא. וְאַרְבַּע קְשׁוּרִין נְצָאן, וְקֻטְטוּתָא אֲשַׁתַּכַּח בֵּינֵיהוּ, וּבְעֵינִין לְאַתְפָּרְשָׁא כָּל חַד לְסְטָרוּי.

כְּרוּזָא נְפִיק וּמְכָרוּזָא בְּהוּא עֲלָמָא, וְאַשְׁתַּמַּע בְּמֵאֲתָן וְשִׁבְעִין עֲלָמִין. אִי זִכְרָא הוּא, כְּלָהוּ עֲלָמִין חֲדָאן לְקַדְמוּתִיה. וְאִי לָאוּ, וְוִי לְהוּא בַר נֶשׁ וּלְחוּלְקִיה.

תָּנָא, בְּהוּא זְמַנָּא דְכְּרוּזָא כְּרִי, כְּדִין נֶפֶק חַד שְׁלֵהוּבָא מִסְטָר צְפוֹן, וְאוּזְלָא וְאַתְקִיד בְּנִהַר דִּינִינָא, וּמִתְפָּרְשָׁא לְאַרְבַּע סְטָרֵי עֲלָמָא, וְאוּקִיד נְשַׁמְתָּהוֹן דְחַיִּיבֵיא. וְנֶפֶק הוּא שְׁלֵהוּבָא, וְסִלְקָא וְנִחְתָּא בְּעֲלָמָא. וְהוּא שְׁלֵהוּבָא מְטָא בְּגַדְפוּי דְתִרְנַגּוּלָא אוּכְמָא, וּבְטִשׁ בְּגַדְפוּי, וְקָרִי בְּפִתְחָא בֵּין תִּרְעֵי.

זְמַנָּא קַדְמָאָה קָרִי וְאַמַר, (מלאכי ג) הִנֵּה יוֹם ה' בָּא בּוֹעֵר כְּתָנוּר וְגו'. זְמַנָּא תְּנִינָא קָרִי וְאַמַר, (עמוס ד) כִּי הִנֵּה יוֹצֵר הָרִים וּבוֹרָא רִיחַ וּמַגִּיד לְאָדָם מַה שָׁחוּ. וְהָיָא שְׁעָתָא, יְתִיב בַר נֶשׁ בְּעוֹבְדוּי, דְסַתְדִין קַמִּיה, וְהוּא אוּדִי עֲלֵייהוּ. זְמַנָּא תְּלִיתָאָה, כִּד בְּעֵינִין לְאַפְקָא נְשַׁמְתִּיה מְנִיה, קָרִי תִרְנַגּוּלָא וְאַמַר, (ירמיה י) מִי לֹא יִירָאךָ מִלְךְ הַגּוֹיִם כִּי לָךְ יָאֲתָה וְגו'.

אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, תִרְנַגּוּלָא אוּכְמָא לְמַאי נֶפֶקָא. אָמַר לִיה רַבִּי יְהוּדָה, כָּל מַה דְעַבְד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּאַרְעָא, כְּלָהוּ רְמִיזוּ בְּחֻכְמָה, בַּר דְּבַנֵּי נֶשָׁא לֹא יִדְעֵי. הֲדָא הוּא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דְּכַתִּיב, (תהלים קד) מֶה רַבּוּ מַעֲשֵׂיךָ ה' כָּל־מַחְמָה עָשִׂיתָ מְלֵאָה הָאָרֶץ קִנְיָנֶיךָ, וּמְשׁוּם דְּאִתְעִיבִידוּ בַחְכָּמָה, כְּלֵהוּ רַמְיֻזִין בַּחְכָּמָה.

וְתַרְנַגּוּלָא אוּכְמָא, תְּנִינָן, לִית דִּינָא שְׂרִיא אֱלָא בְּאַתְר דְּהוּא זִינִיה. וְאוּכְמָא מִסְטְרָא דְּדִינָא קֵאֲתִי. וּבְגִין כֶּה, בְּפִלְגוּת לִילִיא מִמֶּשׁ, כַּד רוּחָא דְּסְטְרָא דְּצִפּוֹן אֲתַעַר, חַד שְׁלֵהוּבָא נְפִיק, וּבִטֶשׁ תַּחֲוֹת גְּדַפּוּי דְּתַרְנַגּוּלָא, וְקָרִי. וְכֹל שְׁפִן בְּתַרְנַגּוּלָא אוּכְמָא, דְּאִתְכּוּוֹן יִתִיר מֵאַחֲרָא.

אוּף הַכָּא, בְּשַׁעְתָּא דְּדִינָא דְּבַר נֶשׁ יִתְעַר, שְׂאֲרֵי וְקָרִי לִיָּה, וְלִית דִּידַע לִיָּה, בַּר הַהוּא בַר נֶשׁ דְּשָׁכִיב. דְּתַנִּינָן, בְּשַׁעְתָּא דְּבַר נֶשׁ שָׁכִיב, וְדִינָא שְׂרִיא עֲלִיָּה לְנַפְקָא מֵהַאי עֲלָמָא, אֲתוּסָף רוּחָא עֲלָאָה בֵּיה, מֶה דְּלֵא הוּא בְּיוֹמִי. וְכִיּוֹן דְּשְׂרִיא עֲלוּי וְאִתְדַבֵּק בֵּיה, חָמִי מֶה דְּלֵא זָכָה בְּיוֹמִי, מְשׁוּם דְּאִתּוּסָף בֵּיה הַהוּא רוּחָא. וְכַד אֲתוּסָף בֵּיה וְחָמָא, כְּדִין נְפִיק מֵהַאי עֲלָמָא, הֵדָא הוּא דְּכַתִּיב, (תהלים קד) תוּסָף רוּחָם יִגְוִעוּן וְאֵל עֲפָרָם יִשׁוּבוּן. כְּדִין כְּתִיב, (שמות לג) כִּי לֹא יִרְאֵנִי הָאָדָם וְחִי, בַּחַיִּיהוֹן לֹא זָכָאן, בְּמִיתְתַּהוֹן זָכָאן.

תַּאנָּא, בְּשַׁעְתָּא דְּבַר נֶשׁ מִית, אֲתִיָּהִיב לִיָּה רְשׁוּתָא לְמַחְמִי, וְחָמִי גְּבִיָּה קְרִיבּוּי וְחִבְרוּי מֵהַהוּא עֲלָמָא, וְאֲשַׁתְּמוּדַע לָהּ. וְכֵלֵהוּ גְּלִיפִין בְּדִיוֹקְנִיהוֹן כְּמָה דְּהוּוּ בְּהַאי עֲלָמָא. אִי זָכָאָה הַהוּא בַר נֶשׁ, כְּלֵהוּ חֲדָאן קַמִּיָּה, וּמְקַדְמִי לִיָּה שְׁלָם.

וְאִי זָכָאָה לֹא הוּי, לֹא אֲשַׁתְּמוּדַעַן גְּבִיָּה, בַּר מְאִינּוֹן חֲיִיבָא, דְּטַרְדִּין לֹון בְּכֹל יוֹמָא בְּגִיָּהֶנּוּם. וְכֵלֵהוּ עֲצִיבִין, וּפְתַחִין בְּוּי וּמְסִימִין בְּוּי. וְסִלִּיק עֵינּוּי, וְחָמָא לֹון כְּטִיסָא דְּמִסְתְּלִקָא מִן נוּרָא, אוּף הַכִּי, הוּא פְתַח, וּוִי.

תַּנְיָא, בְּשַׁעְתָּא דְּנַפְק נְשַׁמְתִּיה דְּבַר נֶשׁ, אֲזַלִּין כְּלֵהוּ קְרִיבּוּי וְחִבְרוּי דְּהַהוּא עֲלָמָא עִם נְשַׁמְתִּיה, וּמְחֻזְיִין לִיָּה אֲתַרָּא דְּעִדּוּנָא, וְאֲתַרָּא דְּעוֹנֶשָׁא. אִי זָכָאָה הוּי, חָמִי דּוּכְתִיָּה, וְסִלִּיק וְיִתִּיב, וְאִתְעַדֵּן בְּעִדּוּנָא עֲלָאָה דְּהַהוּא עֲלָמָא. וְאִי לֹא הוּי זָכָאָה, אֲשַׁתְּאֲרַת הַהִיא נְשַׁמְתָּא בְּהַאי עֲלָמָא, עַד דְּאֲטָמִיר גּוּפָא בְּאַרְעָא. כִּיּוֹן דְּאֲטָמִיר, כְּמָה גְּרִדִּינִין דְּנַמּוּסִין אַחַדָּן בֵּיה, עַד דְּמִטָּא לְדוּמָּה, וְעֵאלִין לִיָּה בְּמִדּוּרוּי דְּגִיָּהֶנּוּם.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כָּל ז' יוֹמִין, נְשַׁמְתָּא אֲזַלָּא מִבֵּיתִיה לְקַבְרִיָּה, וּמְקַבְרִיָּה לְבֵיתִיה, וְאִתְאַבְּלַת עֲלוּי (דף ר"ט ע"א) דְּגוּפָא. דְּכַתִּיב, (איוב יד) אֲךָ בִשְׂרוּ עֲלוּי יִכָּאב וּנְפִשׁוּ עֲלוּי תֵּאבֵּל. אֲזַלָּא וְיִתְבָּא בְּבֵיתִיה, חָמִי לְכֵלֵהוּ עֲצִיבִין וּמִתְאַבְּלָא.

תַּנְיָא, בְּתַר ז' יוֹמִין, גּוּפָא הוּי כְּמָה דְּהוּוּ, וְנְשַׁמְתִּיה עֲאֵלַת לְדוּכְתָּא, עֲאֵלַת לְמַעְרְתָּא דְּכְפֻלְתָּא, חֲמַאת מֶה דְּחַמַּאת, וְעֵאלַת לְאַתְר דְּעֵאלַת, עַד דְּמִטַּת לְגִן עַדָּן, וְעֵרַעַת לְכְרוּבִים, וְשָׁנָן דְּחַרְבָּא דִּי בְּגִן עַדָּן דְּלַתְתָּא. אִי זָכָאָה הוּא דְּתִיעוּל, עֲאֵלַת.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תָּאנָא, אַרְבַּע סַמְכִין זְמִינִין, וְחַד דִּיִּקְנָא דְגּוֹפָא בִּידֵייהוּ, (שמות ר”י ע”א) מִתְּלַבְּשָׁא בֵּיהּ בְּחֻדוּתָא וְיִתִּיבַת בְּהוּא מְדוּרָא דְגֵן עֵדֶן דְּלִתְתָּא, עַד זְמַנָּא דְאַתְגָּזֵר עָלָהּ. לְבַתֵּר כְּרוּזָא קָרִי.

וְעִמּוּדָא דְתִלְתַּת גְּוּוּנֵי אֲזִדְמִין, וְהוּא עִמּוּדָא אֲתִקְרִי, מְכוּן הַר צִיּוֹן דְּכְתִיב, (ישעיה ד) וּבְרָא ה’ עַל מְכוּן הַר צִיּוֹן וְעַל מְקַרְאֵיהָ עֲנַן יוֹמָם וְעֶשֶׂן וְגו’. סִלְקָא בְּהוּא עִמּוּדָא לְפִתְחָא דְצַדִּיק, דְּצִיּוֹן וִירוּשָׁלַם בֵּיהּ.

אִי זָכִי לְסִלְקָא יִתִּיר, טַב חוּלְקִיהָ וְעַדְבֵּיהָ, לְאַתְדַּבְּקָא בְּגוּ גּוֹפָא דְמִלְכָּא. וְאִי לָא זָכִי לְסִלְקָא יִתִּיר, כְּתִיב, (ישעיה ד) וְהָיָה הַנְּשֹׂאֵר בְּצִיּוֹן וְהַנּוֹתֵר בִּירוּשָׁלַם קְדוֹשׁ יֹאמֵר לוֹ. וְאִי זָכִי לְסִלְקָא יִתִּיר, זָכָאָה הוּא. דְּזָכִי לִיקְרָא דְמִלְכָּא, וְלֹאֲתַעְדָּנָא בְּעַדְוִנָּא עֲלָאָה, דְּלַעֲיִלָּא מֵאַתֵּר דְּאַקְרִי שְׁמַיִם. דְּכְתִיב, (ישעיה נח) אֲזַ תִּתְעַבֵּג עַל ה’, עַל ה’ דִּיקָּא. זָכָאָה חוּלְקִיהָ דְמֵאֵן דְּזָכִי לְחֻסְדָּא, דְּכְתִיב, (תהלים קח) כִּי גָדוֹל מֵעַל שְׁמַיִם חֲסִדָּךְ.

וְכִי עַל הַשְּׁמַיִם הוּא, וְהָא כְּתִיב, (תהלים נו) כִּי גָדוֹל עַד שְׁמַיִם חֲסִדָּךְ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אֵיִת חֲסִד, וְאֵיִת חֲסִד. חֲסִד עֲלָאָה, וְחֲסִד תַּתָּאָה. חֲסִד עֲלָאָה מֵעַל שְׁמַיִם הוּא. חֲסִד תַּתָּאָה, הוּא דְכְתִיב, (ישעיה נה) חֲסִדֵי דוֹד הַנְּאֻמָּנִים, וּבְהִנְי כְּתִיב עַד שְׁמַיִם.

תְּנִיָּא, אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כְּתִיב, (תהלים קיג) אִם הַבְּנִים שְׂמַחָה הִלְלוּיָהּ, אִמָּא יְדִיעָא, הַבְּנִים מֵאֵן אֵינּוּן. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הָא תְּנִינּוּ, תְּרִין בְּנִין אֵיִת לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, חַד דְּכַר וְחַד גּוֹקְבָא. דְּכַר, יְהִיבָה לִיעֻקְבָּא, דְּכְתִיב, (שמות ד) בְּנֵי בְּכוֹרֵי יִשְׂרָאֵל, וְכְתִיב, (ישעיה מט) יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֲתַפְּאֵר. בַּת, יְהִיבָה לְאַבְרָהָם, דְּכְתִיב, (בראשית כד) וְה’ בֵּרַךְ אֶת אַבְרָהָם בְּכָל, בַּת הָיְתָה לוֹ לְאַבְרָהָם, וּבְכָל שְׂמָה.

וְאִמָּא רַבִּיעָא עֲלֵייהוּ, דִּינְקָא לְהוּ, וְעַל הָאִי כְּתִיב, (דברים קד) לֹא תִקַּח הָאִם עַל הַבְּנִים. וְתְנִינּוּ, לָא יִסְגִי בַר נֶשׁ חוּבוֹי לְתַתָּא, בְּגִין דִּיִּסְתַּלַּק אִמָּא מֵעַל בְּנִין. וְכְתִיב, (ויקרא יח) אִמָּךְ הִיא לֹא תִגְלֶה עֲרוּתָהּ, וּוִי לְמֵאֵן דְּגַלִּי עֲרִייתָא.

וְכַד תִּיִּבִין בְּנֵי עֲלָמָא, וְאַסְגִין בְּזֻכוּתָא קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאִמָּא תַבַּת וְכִסְיָא עַל בְּנִין, כְּדִין אֲתִקְרִי תְּשׁוּבָה. מֵאִי תְּשׁוּבָה. דָּא תְּשׁוּבָה דְאִמָּא, דְּתַבַּת בְּקִיּוּמָהָא, וְכִדִּין (שמות פ”ג ע”א) כְּתִיב, (תהלים קיג) אִם הַבְּנִים שְׂמַחָה, אִם הַבְּנִים וְדָאִי. וְעַל דָּא, לָא לְפִטֵּר אֵינִישׁ מִפְּרִיָּה וּרְבִיָּה, עַד דְּאוּלִיד בֵּן וּבַת.

תְּנִיָּא אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כְּתִיב, (תהלים כז) לְחֻזוֹת בְּנַעַם ה’ וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ, תִּיאַוּבְתָּא דְּצַדִּיקָא לְמַחְמֵי דָּא, (ז”ח ל”ג נעם ה’) וְאֵת אִמְרַת עַל ה’. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כִּלָּא חַד. מִשְׁמַע דְּכְתִיב נַעַם ה’, דְּאִתִּיא מַעֲתִיקָא קְדִישָׁא לְהָאִי שְׁמַיִם.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ותיאובתא דצדיקא כף הוא ודאי, ועל השמים פתיב, אז תתענג על ה'. זכאה חולקיה מאן דזכי. ודאי ועירין אינון.

תנינו, אמר רבי שמעון, פתיב, (שיר השירים א) בני אמי נחרו בי שמוני נוטרה את הכרמים, בני אמי, כמה דכתיב, (איכה ב) השליך משמים ארץ, דכד בעא קודשא בריך הוא למחרבא ביתיה דלתתא, ולאגלאה ישראל בני עממיא. אעבר קודשא בריך הוא מקמיה להאי ארץ, ואתרחקא מניה. פדכתיב, (שמות ב) ותתצב אחותו מרחוק. וכד האי ארץ אתרחקא משמים דלעילא, האי ארץ דלתתא אתחרבא, וישראל אתפזרו בני עממיא, אמרה כנסת ישראל, מאן גרים לי האי ומאן עביד לי האי, בני אמי דנחרו בי, ואתרחקו מני, בני אמי ודאי.

[זוהר חלק א' - דף ריט ע"ב]

רבי יוסי הוה אזיל בארחה, והוה עמיה רבי חייא בר רב. עד דהוה אזיל, אמר רבי יוסי לרבי חייא, חמיתא מה דאנא חמית. אמר ליה, חמינא גברא חד בנהרא, וצפרא חד על (דף ריט ע"ב) רישיה, ועלעא בפומיה דצפורא, ואכלא ורפסא ברגלוי, וההוא גבר רמי קלין וצוות, ולא ידענא מאי קאמר.

אמר, נקרב גביה ונשמע. אמר, מסתפינא למקרב. אמר ליה, וכי בר נש הוא באתר דא, אלא רמיזא דחכמתא דרמיז לן קודשא בריך הוא. קריבו גביה, שמעו דהוה אמר, עוטרא עוטרא, תרין בגין שריין לבר, (ס"א שריאו לברא) לא נח ולא נייחא, עד דצפרא בקיסרא רמיו.

בכה רבי יוסי ואמר, היינו דתנינו, בני אמי נחרו בי וגו', מאי טעמא. בגין דכרמי שלי לא נטרתי. אמר, ודאי גלותא אתמשך, ועל דא (ס"א די) צפרי שמיא לא אעדיו, עד די שלטנותא דעמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות אעדיו מן עלמא. ואימת, עד דימטי יומא דקודשא בריך הוא אתער דינוי בעלמא. דכתיב, (זכריה יד) והיה יום אחד הוא יודע לה' לא יום ולא לילה.

עד דהוה אזלין, שמעו חד קלא דהוה אמר, אוקידא דקופטירא מטא בדינוי, נפק חד שלהובא, ואוקיד להווא צפורא. אמר, ודאי, כמה דכתיב, (דניאל ז) ויהיבת ליקדת אשא.

אמר רבי יוסי, לא אגלי קודשא בריך הוא לישראל, אלא בזמנא דלא אשתכח מהימנותא בינייהו. פד אתמנע מהימנותא בינייהו, כפיכול, הכי אשתכח בכלא. דכתיב, (ישעיה כח) וכפר בריתכם את מות.

אמר רבי חייא, מאי דכתיב, (ישעיה כח) בלע המות לנצח. אמר ליה, פד יתער קודשא בריך הוא ימינא דיליה, אתמנע מותא מן עלמא. ולא יתער האי ימינא,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אָלָא כּד יתְעֲרוֹן יִשְׂרָאֵל בְּיַמֵּינָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּמַאי גִּיהוּ תוֹרָה, דְּכָתִיב בִּיה, (דברים לג) מִיַּמֵּינוּ אֵשׁ דַּת לְמוֹ. בַּהֲהוּא זְמַנָּא, (תהלים קיח) יָמִין ה' עוֹשֶׂה חֵיל וְגו', לא אַמוֹת כִּי אַחִיָּה וְאַסְפֵּר מַעֲשֵׂי יָהּ.

תָּ נָא, הֵהוּא זַכָּאָה דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אַתְרַעֵי בֵּיה, וְכוּזָא קָרִי עֲלֵיהּ, ל' יוֹמִין, בְּיַי צְדִיקָיָא בְּגַנְתָּא דְעָדָן. כְּלָהוּ צְדִיקָיָא חֲדָאן, כְּלָהוּ צְדִיקָיָא אַתְיִין, וּמַעֲטָרָן דּוּכְתִיָּה דִּהֲהוּא צְדִיקָא, עַד דְּיִיתִי לְמִידָר דִּיּוֹרֵיהּ בֵּינֵיהּ. וְאִי חֲיִיבָא הוּא, כְּרוּזָא קָרִי עֲלֵיהּ בְּגִיָּהֶם תְּלַתִּין יוֹמִין (עליה), וְכָלָהוּ חֲיִיבָא, כְּלָהוּ עֲצִיבִין.

כְּלָהוּ פְתַחֲתִין וּוי, דִּהָא דִּינָא חֲדָתָא אַתְרַעֵר הַשְׁתָּא, בְּגִיָּהּ דְפִלְנָיָא. כְּמָה גְרִדִּינִין דְּנִמוּסִין מְזַדְמָנִין לְקַבְלֵיהּ, וְלֹאקְדָּמָא לֵיהּ וּוי. אוֹי לְרַשָּׁע אוֹי לְשֹׁכֵנוּ. וְכָלָהוּ פְתַחֲתִין וְאַמְרִין, (ישעיה ג) אוֹי לְרַשָּׁע רַע כִּי גִמּוּל יָדָיו יַעֲשֶׂה לוֹ. מַאי (טעמא) גִּמּוּל יָדָיו. אָמַר רַבִּי יִצְחָק. לְאַכְלָלָא (לאפקא) מֵאֵן דְּזַנֵּי בִּידוּי, לְאַפְקָא וְלַחֲבֵלָא זְרַעִיהּ בְּרִיקָנָא (ס"ט ע"א).

דִּהָא תְנִינָן, כָּל מֵאֵן דְּאַפִּיק זְרַעִיהּ בְּרִיקָנָא, אַקְרִי רַע, וְלֹא חָמֵי אִפִּי שְׂכִינְתָּא. דְּכָתִיב, (תהלים ה) כִּי לֹא אֵל חָפֵץ רַשָּׁע אֲתָה לֹא יְגוֹרְךָ רַע. וְכָתִיב, (בראשית לח) וַיְהִי עַר בְּכוֹר יְהוּדָה רַע. אוֹף הָכָא, אוֹי לְרַשָּׁע רַע. וּוי לִהְיוֹת חֲיִיבָא דְאִיהוּ רַע, דְּעַבְד גְּרַמִּיהּ רַע. כִּי גִמּוּל יָדָיו יַעֲשֶׂה לוֹ, לְאַכְלָלָא מֵאֵן דְּזַנֵּי בִּידוּי, לְאַפְקָא וְלַחֲבֵלָא זְרַעִיהּ בְּרִיקָנָא, וְלִהְיוֹת טְרָדִין בַּהֲהוּא עֲלָמָא יִתִּיר מְכָלָא.

סדר הלימוד ליום ט כסלו [יום 68 בשנה]

תָּא חֲזִי, דִּהָא כְּתִיב אוֹי לְרַשָּׁע (רע), כִּיִּין דְּכָתִיב אוֹי לְרַשָּׁע, אַמַּאי רַע. אָלָא כְּמָה דְּאַמֵּינָא, דְּעַבְד גְּרַמִּיהּ רַע. וְכָתִיב לֹא יְגוֹרְךָ רַע. וְכָלָהוּ סְלָקִין, וְהֵאֵי לָא סְלִיק.

וְאִי תִימָא, שְׂאָר חֲיִיבִין דְּקָטְלוּ בְּנֵי נֶשָׂא. תָּא חֲזִי, כְּלָהוּ סְלָקִין וְהוּא לָא סְלִיק. מַאי טַעמָא, אֵינּוֹן קָטְלוּ בְּנֵי נֶשָׂא אַחֲרָא, וְהֵאֵי קָטְלוּ בְּנֵי מַמְשׁ, אוֹשִׁיד דְּמִין סְגִיאִין.

תָּא חֲזִי, בְּשְׂאָר חֲיִיבֵי עֲלָמָא, לָא כְּתִיב וַיִּרַע בְּעֵינֵי ה', וְכֹאֵן כְּתִיב, וַיִּרַע בְּעֵינֵי ה' אֲשֶׁר עָשָׂה. מַאי טַעמָא, מִשּׁוּם דְּכָתִיב וְשַׁחַת אֲרָצָה.

תְּנִין, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, לִית לָךְ חוּבָא בְּעֲלָמָא דְלָא אִית לֵיה תְּשׁוּבָה, בַּר מֵהֵאֵי. וְלִית לָךְ חֲיִיבָא דְלָא חֲמָאֵן אִפִּי שְׂכִינְתָּא, בַּר מֵהֵאֵי. דְּכָתִיב לֹא יְגוֹרְךָ רַע, כְּלָל. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, זַכָּאִין אֵינּוֹן צְדִיקָיָא, בְּעֲלָמָא דִּין וּבְעֲלָמָא דְאַתִּי. עֲלֵייהּ כְּתִיב, (ישעיה ס) וְעַמְךָ כָּלִם צְדִיקִים לְעוֹלָם יִרְשׁוּ אֶרֶץ. מַאי לְעוֹלָם יִרְשׁוּ אֶרֶץ, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כְּמָה דְּכָתִיב, (תהלים קטו) אֲתַהֲלֵךְ לִפְנֵי ה' בְּאַרְצוֹת הַחַיִּים:

זֹהַר הַיּוֹמִי" - לְיִמּוּד כָּל סֵפֶר הַזֹּהַר וְתַקּוּנִים בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

[זוהר חלק א' - דף רב ע"א]

וַיְחִי יַעֲקֹב (שייך ויקרא ק"ד ע"ב) בְּגִיּוּיָהוּ. (בד"ק נמצא בח"ג בדף נ' עמוד קצ"ט) עַל
דָּא לְבַעֲי לִיה לְבַר נֶשׁ דְּלָא לְאַתְעָרְבָא צוּלְמָא דִּילִיה (דף רב ע"א) בְּצוּלְמָא דְעוּבַד
פּוֹכְבִּים וּמְזוּלוֹת, בְּגִין דְּהָאֵי קַדִּישָׁא וְהָאֵי מְסַאבָּא.

תָּא חֲזוּי, מַה בֵּין יִשְׂרָאֵל לְעַמִּין עוּבְדֵי עֲבוּדַת פּוֹכְבִּים וּמְזוּלוֹת. דִּישְׂרָאֵל כַּד
אֲשַׁתְּפַח בַּר נֶשׁ מִית הוּא מְסַאב לְכָל גּוֹפָא, וּבֵיתָא מְסַאבָּא. וְגוֹפָא דְעוּבַד פּוֹכְבִּים
וּמְזוּלוֹת לָא מְסַאִיב לְאַחְרָא, וְגוֹפִיה (נ"א וביתא) לָא מְסַאבָּא כַּד אִיהוּ מִית. מֵאֵי
טַעמָא.

יִשְׂרָאֵל בְּשַׁעְתָּא דְאִיהוּ מִית כָּל קַדוּשֵׁי דְמְאָרִיָּה מְתַעְבְּרִין מִנִּיה, אַתְעָבַר מִנִּיה הָאֵי
צוּלְמָא קַדִּישָׁא, וְאַתְעָבַר מִנִּיה הָאֵי רוּחַ קוּדְשָׁא, אֲשַׁתְּאָר גּוֹפָא מְסַאבָּא.

אָבַל עוּבַד פּוֹכְבִּים וּמְזוּלוֹת עוּבַד עֲבוּדָה זָרָה, לִית הָכִי. דְּבַחֲי מְסַאב בְּכָל סְטָרִין,
צוּלְמָא דִּילִיה מְסַאבָּא, וְרוּחָא דִּילִיה מְסַאבָּא. וּבְגִין דְּסוּאבוּתֵי אֵלִין שְׂרִיין בְּגוּיָה,
אָסִיר לְמַקְרַב לְגַבִּיה. פִּיּוֹן דְּמִית, נְפָקִי כָּל אֵלִין מְסַאבוּתָא וְאַשְׁתְּאָר גּוֹפָא בְּלָא
מְסַאבוּתָא לְסוּאבָּא.

וְאִף עַל גַּב דְּגוֹפָא דְלַהוֹן מְסַאב, בֵּין בְּחִיָּהוֹן וּבֵין בְּמִיתָהוֹן. אָבַל בְּחִיָּהוֹן דְּכָל
אֵינּוֹן מְסַאבִּין אֲשַׁתְּפַחֵי לְגַבִּיהוּ, אִית לוֹן חִילָא לְסוּאבָּא לְאַחְרֵינִי, בְּמִיתָהוֹן דְּנְפָקִי
כָּל אֵינּוֹן מְסַאבִּין מִנִּיהוּ, לָא יְכַלִּין לְסַאבָּא. וּדִישְׂרָאֵל, יְכִיל לְסַאבָּא לְאַחְרֵינִי. בְּגִין
דְּכָל קַדִּישֵׁין נְפָקִין מִנִּיה וְשָׂרָא עֲלִיה סְטָרָא אַחְרָא.

תָּא חֲזוּי, הָאֵי צֻלְמֵי קַדִּישָׁא, כַּד אָזִיל בַּר נֶשׁ וְאַתְרַבֵּי, וְאַתְעָבִיד מֵהָאֵי פְּרָצוּפָא
דְּיוֹקְנָא דִּילִיה. אַתְעָבִיד צוּלְמָא אַחְרָא, וּמְתַחְבְּרִין כְּחָדָא. וְדָא נְטִיל לְדָא, בְּשַׁעְתָּא
דְּאַשְׁתְּפַחוּ תְרִין צוּלְמִין, נְטִיר הוּא בַּר נֶשׁ, וְגוֹפָא דִּילִיה בְּקִיּוּמָא, וְרוּחִיה שְׂרִיא
בְּגוּיָה. בְּשַׁעְתָּא דְקָרִיבוּ יוֹמוֹי, מְתַעְבְּרִין מִנִּיה, וְדָא סְלִיק לְדָא, וְאַשְׁתְּאָר בַּר נֶשׁ
בְּלָא נְטִירוֹ. כַּדִּין, (שיר השירים ב) עַד שְׁיַפּוּחַ הַיּוֹם וְנָסוּ הַצִּלְלִים, תְּרִי.

תָּא חֲזוּי, כַּד אַתְעָר דִּינָא בְּעֻלְמָא, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְתִיב עַל פְּרָסֵי דְדִינָא
לְמִידִן עֻלְמָא, בְּעֵי בַר נֶשׁ לְאַתְעָרָא (בדינא) תְּשׁוּבָה, דְּיִיתוּב מְחִיּוּבָא (נ"א מחובוי).
דְּהָא הֵהוּא יוֹמָא, פְּתַקִּין כְּתִיבוּ, וּמְשַׁתְּפַחֵי כְּלָהוּ בְּאַחְמָתָא הָא כְּתִיבִין. אִי זְכִי בַר נֶשׁ
דְּיִיתוּב קָמִי מְאָרִיָּה, קָרְעִין פְּתַקִּין דְּעֻלִּיה.

לְבַתֵּר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא זְמִין קָמִיה דְּבַר נֶשׁ, יוֹמָא דְכַפּוּרֵי יוֹמָא דְתְּשׁוּבָה. אִי תַב
מְחַטְאוֹי טַב. וְאִי לָא, פְּקִיד מְלָפָא לְמַחְתָּם פְּתַקִּין. וּוי, דְּהָא תְּשׁוּבָה בְּעֵיא
לְאַסְתְּלָקָא מִנִּיה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אי זכי בתשובה, ולא שלימתא כדקא יאות, תליין ליה עד ההוא יומא בתראה דעצרת, דהוא תמינאה לחג. ואי עבד תשובה שלימתא לקמי מאריה, אתקרעו. ואי לא זכי, אינון פתקין נפקין מבי מלפא, ואתמסרן בידוי דסנטירא, ודינא מתעביד, ופתקין לא מהדרן תו לבי מלפא.

כדין צולמין אתעברו מניה, ולא משתכחין עמיה. פיון דמתעברן מניה, הא ודאי טופסקא דמלפא יעבר עליה, ויטעום כסא דמותא. ובההוא ליליא דחגא בתראה, סנטירין זמינין, ופתקין נטלין, בטר דנטלי לון, צולמין מתעברן, ולא משתכחין (נ"א ואי משתכחין גריעין יעבר עלוי מרעין וכו') בהו ידי. ואי משתכחין בהו ידי (יעדי), דינא גריעא, או יעבר עלוי דינא מרעין בישין, בגריעותא דלהון, והא אוקימנא להא.

ובספרי קדמאי אמרי יתיר, כד רישא אגרע, וישתכח גופא. בריה, או אנתתיה ישתכחו והוא יסתלק. והני מילי, כד לא אהדר כל ההוא זמנא בתיובתא. אבל אי אהדר, טעמא דמותא יטעם, ויתסי.

ואי גופא לא אתחזי, וישתכח רישא. אינון סלקין, והוא אתקיים. והני מילי, כד בריה זעירא ברשותיה. ואי ידוי פגימו, עבידתא דידי פגימין. רגלוי, מרעין רדפין עליה. ערק צולמא ואהדר, ערק ואהדר. עליה פתיב, (דברים כח) בבקר תאמר מי יתן ערב, והאי כד נהרא סיהרא, וליליא אתתקן בנהורא.

אבל זכאי חסידי, בכל יומא ויומא מסתפלי בלבייהו, כאלו ההוא יומא מסתלקי מעלמא, ועבדין תיובתא שלימתא קמי מאריהון, ולא יצטרכון למלה אחרא. זכאה חולקהון בעלמא דין ובעלמא דאתי.

[זוהר חלק א' - דף רכ ע"ב]

תא חזי, (ישעיה מג) כל הנקרא בשמי, כמה עלאין עובדי מלפא קדישא, דהא באינון עובדי (נ"א בריין) דאיהו עביד לתתא קטיר לון במלין עלאין דלעילא, וכד נטלין לון לתתא ועבדי בהו עובדא, אתער ההוא עובדא דלעילא דקטיר בה. כגון אזובא, עץ ארו, והא אוקימנא (דף רכ ע"ב) מלי.

ואית מנייהו דאחידן בשמא קדישא, כגון (ויקרא כד ע"א) לולב, ואתרוג, הדס, וערבה, דכלהו אחידן בשמא קדישא לעילא. ועל דא תנינו, לאחדא לון, ולמעבד בהו עובדא, בגין לאתערא חדוה ההוא דאחיד ביה. ועל דא תנינו, במלין ועובדא בעיין לאחזאה מלה, בגין לאתערא מלה אחרא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

הָדָא הוּא דְכְתִיב, כָּל הַנְּקָרָא בְשְׁמֵי וּלְכַבּוּדֵי (בראתיו), לְאִתְעָרָא יְקָרֵי. בְּרֵאתִיו, לְיִיחָדָא לִי. יְצֵרְתִּיו, לְמַעַבְד בֵּיה עוֹבְדָא (נ”א חילא). אִף עֲשִׂיתִיו, לְאִתְעָרָא בֵּיה חִילָא דְלַעֲיִלָא.

דְּבַר אַחַר, כָּל הַנְּקָרָא בְשְׁמֵי, הֵינּוּ דְכְתִיב (ויקרא כג) פְּרִי עֵץ הָדָר. וּלְכַבּוּדֵי בְּרֵאתִיו, הֵינּוּ כְּפֹת תְּמָרִים. יְצֵרְתִּיו, הֵינּוּ וְעֵנַף עֵץ עֲבוֹת. אִף עֲשִׂיתִיו, הֵינּוּ וְעֵרְבֵי נַחַל.

וְתַקּוּנָא דְהָאֵי דְאָמַר קָרָא, (ויקרא כג) וּלְקַחְתֶּם לָכֶם בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן, דִּיִּיקָא. דְּהוּא חֲמִישָׁאָה עַל עֲשׂוֹר. אֲבָל בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן, הֵהוּא יוֹם רֵאשׁוֹן מֵאֵן הוּא. אֲלָא יוֹם דְּנַפִּיק רֵאשׁוֹן, לְנִטְלָא (ד”א לכלא) בְּמַבּוּעוּי דְּמִינָן גְּבִיעִין, וְאַנְן בְּעִינָן לְאִמְשָׁכָא לִיה לְעֵלְמָא.

מִתַּל לְמַלְכָא דְקָטַר בְּנֵי נֶשֶׁא בְּקִטְרוּי, אֲמִיה מְטְרוֹנִיתָא אֲתַת, וְאַפִּיקַת לֹון לְחִירוֹת, וּמַלְכָא אֲשַׁגַּח לִיקְרָא דִּילָהּ, וְיֵהֵב לֹון בִּידְהָא. אֲשַׁכַּחַת לֹון כְּפִיפִין וְצַחִין, אֲמַרְתָּ, הָא אֲפִיקַת לֹון לְחִירוֹ, אֵייתִי לֹון מִכְּלָא וּמִשְׁתִּיָּא.

כְּךָ, הָא יוֹם הַכְּפֹרִים אֲפִיק לְכָלָא לְחִירוֹ, וְאַנְן כְּפִנֵי מְזוּנָא קְאִימְנָא, וְצַחִינָן לְמִשְׁתִּיָּא, הִיא אֲעֻטְרַת לְמַלְכָא בְּעִטְרוּי. בְּהָאֵי יוֹמָא יְדַעְנָא, דְּהָא מִינָן גְּבִיעִין עֲמָה שְׂרִינָן, שְׂאִילְנָא לְמִשְׁתִּיָּא, לְמֵאֵן דְּאֲפִיק לֹון לְחִירוֹ. וְעַל דָּא קְרִינָן לִיה יוֹם רֵאשׁוֹן.

דָּא בְּסִפְרָא דְאַגְדָּתָא וְשִׁפִּיר הוּא. אֲבָל בְּהָאֵי יוֹמָא, לְאַבְרָהָם שִׁירוֹתָא דְכָלָא, אֵי בְּעֵנֵי יְקָר הוּא שִׁירוֹתָא, אֵי בְּמִיא הוּא שִׁירוֹתָא. דְּאַבְרָהָם שְׂאֵרֵי לְמַחְפְּרֵי בִירֵי דְמִיא.

פְּרִי עֵץ הָדָר, דָּא בִירָא דִּיצְחָק, דִּיצְחָק אֲהֵדֵר לִיה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְקָרָא לִיה עֵץ הָדָר. פְּרִי דְהָאֵי עֵץ הָדָר יְדִיעָא. כְּפֹת תְּמָרִים, דְכְתִיב, (תהלים צב) צְדִיק כְּתִמָּר יִפְרַח, וְלֹא אֲשַׁתְּכַח בִּינֵיהוּ פִירוּדָא. וְעַל דָּא לֹא כְתִיב וְכְפֹת, אֲלָא כְפֹת. בְּגִין דְּלֹא סְלִיק דָּא בְּלֹא דָא, וּבְהָאֵי אֲתַמְלִיָּא הָאֵי בְּאֵר, מְבַאֵר מִים עֲלֵאִין גְּבִיעִין, הֵהוּא אֲתַמְלִי בְּקַדְמִיתָא, וּמִנִּיה אֲתַמְלִיָּא בִירָא, עַד דְּאִיהוּ גְּבִיעוֹ לְכָלָא.

וְעֵנַף עֵץ עֲבוֹת, דָּא עֲנַפָּא דְאִילְנָא רְבֵרְבָא, דְּאֲתַקִּיף וְאֲשַׁתְּרָשָׁא בְּשִׁרְשׁוּי, אֲתַעְבִּיד אִילְנָא עֲלָאָה עַל כָּלָא, דְּאֲחִיד בְּכָל סְטְרִיָּה, עֵנַף דְּאִיהוּ עֵץ עֲבוֹת, עֵץ דְּאֲחִיד לְעֲבוֹת, דְּהָא מְהָאֵי נְטִל יְסוּדָא דְעֵלְמָא, וְאֲתַמְלִיָּא לְאַרְקָא בְּבִירָא, הָאֵי הוּא עֵלְמָא אֲרָקָא דְשִׁקִּיּוֹתָא.

וְעֵרְבֵי נַחַל, תְּרִי אֵינּוּן, תְּרִין נַחֲלִין דְּמִיָּא אֲתַכְנִישׁ בְּהוּ, לְאַרְקָא לְצְדִיק. דְּבַר אַחַר, וְעֵרְבֵי נַחַל, אֵלִין אֵינּוּן גְּבוּרוֹן, דְּאֲחִידוּן בֵּיה בִּיצְחָק, דְּאֲתִינָן מְסֻטְרָא דְּהֵהוּא נַחַל עֲלָאָה, וְלֹא מְסֻטְרָא דְאַבָּא. בְּגִין כְּךָ, כָּלָא יְאֵי, וְלֹא בְּסִימָא לְפִירִין, וְלֹא עֲבִיד

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

פירין. וערבי נחל, תרין קיימין, דגופא קיימא עליהו, אבל וערבי נחל ודאי, כמה דאתמר, ואלין אינון כלהו לארקא מייא לבירא.

השלמה מההשמטות (סימן ג'ז)

מאי פרי עץ הדר אילנא דאתרוגא ומאי הדר היינו הדר על הפל והיינו הדר דשיר השירים דכתיב ביה (שיר השירים ו) מי זאת הנשקפה כמו שחר. והיינו על שם נקבה ועל שמה נלקחה נקבה מאדם שאי אפשר להתקיים עולם התחתון בלא נקבה. ומאי טעמא אקרי נקבה על שם שנקביה רחבים ויש לה נקבים יתרים על האיש. ומאי נינהו נקבים שדים ורחם ובית קיבול הולד.

ומאי ניהו שאמרו שיר השירים שהוא הדר לכל ספרי הקדש אין דאמר רבי יוחנן כל הספרים קדש ושיר השירים קדש קדשים, ומאי ניהו קדש קדשים. אלא קדש, שהוא קדש לקדשים. ומאי הם קדשים אלו שכנגד שש קצוות שבאדם וקדש הוי להו קדש לכלהו.

ומאי ניהו קדש זה, אתרוג שהוא הדר הפל. ולמה נקרא שמו הדר אל תקרי הדר אלא ה' דר זה אתרוג שהוא נפרד מאגד הלולב ואין מצות לולב קיימת אלא בו, והוא גם כן אגוד עם הפל. שעם כל אחד הוא ועם כולן יחד הוא.

ומאי לולב כנגד חוט השדרה. וענף עץ עבות שענפיו חופין את רובו ואם אין ענפיו חופין את רובו אינו כלום. מפני מה, משל לאדם שבזרועותיו יגן על ראשו הרי זרועותיו שנים וראשו שלשה והיינו ענף לשמאל עבות לימין ונמצא עץ באמצע. ולמה נאמר בו עץ שהוא שורש האילן.

ומאי ערבי נחל שוקי האדם שהם שתים. ומאי נינהו לישנא דערבי נחל, משום דגדול שבהם הוי למערב ומשם יונק כחו. ושל צפון הוא קטן ממנו מהלך חמש מאות שנה והוא ברוח צפונית מערבית ובו פועל ונקרא על שמו והם שניהם עצים. דבר אחר ערבי שפעמים מערבין פעולתן זה עם זה מאי ערבי נחל, נחל הוי על שם המקום שהם קבועים בו ששמו נחל כדכתיב (קהלת א') כל הנחלים הולכים אל הים.

מאי ניהו ים, הוי אומר זה אתרוג. ומנא לן דכל מדה ומדה מאלו השבעה איקרי נחל שנאמר (במדבר כ"א) וממתנה נחליאל אל תקרי נחליאל אלא נחלי אל. ועוד שם, מה לב, הדר פרי הגוף, אף ישראל פרי עץ הדר. מה אילן תמר, ענפיו סביביו ולולבו באמצע, אף ישראל נטלו גוף האילן הזה שהוא לבו וכנגד הגוף חוט השדרה באדם שהוא עיקר הגוף. ומה לולב זה כתיב לו לב אף לב מסור לו. ומה

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

לב זה שלשים ושתים נתיבות חכמה בו, אף בכל נתיב מהן צורה שומרת שנאמר
(בראשית ג') לשמור את דרך עץ החיים: (עד כאן מההשמטות)

דבר אחר, ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר, דא אברהם. כפת תמרים,
דא יצחק. וענף עץ עבות, דא יעקב. וערבי נחל, אלין אינון תרין דרגין דאמרן.

ומאן דמתני האי, בגין דעץ עבות דא יעקב, דאחיד לכלהו חלקין, ודאי דא
יעקב. אבל הא אוקימנא, פרי עץ הדר דא בירא דיצחק, דא גבורה תתאה. כפת
תמרים. כפת חסר, קשורא דאתקשר בבירא, כמא דאת אמר, (דניאל ג) כפיתו
בסרבליהון, בגין דאלין לא סלקין דא בלא דא. וענף עץ עבות, ענפא הוא עלאה,
דאתעביד עץ עבות, ואחיד לכל סטרא, כמה דאתמר. ערבי נחל דא יצחק, בכל
סטרי, דאחידן בסטרא דנחלא, ולא בסטרא דאבא. דתנינו, אף על גב דבהאי נחל
דינא לא אשתכח ביה, דינין מתערין מניה.

ורב המנונא סבא פריש, וערבי נחל, אינון תרין קיימין דקאמרן, דמיא נפקי
מנייהו, ושפיר. אבל תא חזי, הא חזינון דתרין דרגין אלין דקיימי על דרגא דצדיק,
איבא וכנישו רברבא (ס"א דברכאן) נפקי מנייהו, וערבי נחל לא נפקי מנייהו, איבא,
ולא טעמא, ולא ריחא. והא אוקימנא וכלא שפיר.

[זוהר חלק א' - דף רכא ע"א]

ועל דא אתרוג (דף רכא ע"א) בשמאלא, לקביל לבא. לולב בימינא, כפת בכלא,
וקטיר בכלא. דהא צדיק כפות הוא בכל סטרין, וקטיר בכלא, ודא הוא קשורא
דמהימנותא.

ובספרא דאגדתא שפיר קאמר, דכל אלין אינון אושפיון, דומינין עמא קדישא
בהאי יומא, דבעיין לאשכחא להו, פיון דזמין לון. ובהו בעי בר נש למלפא
בעותיה. זכאין אינון ישראל דידעין ארחוי דמלפא קדישא, וידעין ארחוי
דאורייתא, למתד באורח קשוט, למזכי בהו בעלמא דין ובעלמא דאתי.

ביומא דא נפקי ישראל, בסימנין רשימין מגו מלפא, בגין דאינון נצחין דינא.
ומאי סימנין אינון, סימני מהימנותא, חותמא דמלפא עלאה. לתרי בני נשא,
דעאלו קדם מלפא לדינא, ולא ידעי עלמא מאן מנייהו נצח. נפק חד לגיון מבי
מלפא, שאילו לו. אמר לון, מאן דיפוק ובידוי סימנין דמלפא, הוא נצח.

כך, כולי עלמא עאלין לדינא, קדם מלפא עלאה, ודאין לון מיומא דראש
השנה ויום הכפורים, עד חמש סרי יומין לירחא. ובין כך אשתכחו ישראל זכאין
כלהו בתיובתא. טרחין בסכה ולולב ואתרוג, ולא ידעי מאן נצח דינא. מלאכי עלאי

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

שאלו מאן נצח דינא. קודשא בריך הוא אמר להו, אינון דמפקי בידייהו סימנין דיילי, אינון נצחין דינא.

בהאי יומא, נפקי ישראל ברשימו דמלכא, בתושבחתא דהיליא. עאלין בספכה, אתרוג בשמאלא, לולב בימינא. חמאן פלהו, דישראל רשימין ברשימין דמלכא קדישא. פתחי ואמרי, (תהלים קמד) אשרי העם שפכה לו אשרי העם שה' אלהיו.

עד כאן חדוותא דכלא, חדוותא דאושפיזין, ואפילו אומות העולם חדאן בחדוותא, ומתברכין מנה. ועל דא (מקריבין) קרבנין בכל יומא עלייהו, לאטלא עלייהו שלם, ויתברכון מינן. מכאן ולהלאה, יומא חד, דמלכא עלאה, דחדי בהו בישראל. דכתיב, (במדבר כט) ביום השמיני עצרת תהיה לכם. דהא יומא דא מן מלכא בלחודוי, חדוותא דייליה בישראל. למלכא דומין אושפיזין וכו'.

רבי שמעון פתח ואמר, (שיר השירים ב) אני חבצלת השרון שושנת העמקים, כמה חביבה כנסת ישראל קמי קודשא בריך הוא, דקודשא בריך הוא משבח לה, והיא משבחת ליה תדיר, וכמה משבחין ומזמרין אזמינת ליה תדיר לקודשא בריך הוא. זכאה חולקהון דישראל, דאחידן ביה בעדבא דחולקא קדישא. כמה דכתיב, (דברים לב) פי חלק ה' עמו וגו'. אני חבצלת השרון, דא כנסת ישראל, דקיימא בשפירו דנוי בגנתא דעדן. השרון, דהיא שרה ומשבחת למלכא עלאה.

דבר אחר אני חבצלת השרון, דבעיא לאשקאה משקיו דנחלא עמיקא, מבושא דנחלין. כמה דאת אמר, (ישעיה לה) והיה השרב לאגם. (נ"א ישעיה לג) והיה השרון כערבה) שושנת העמקים, דקיימא בעמיקתא דכלא. מאן אינון עמקים. כמה דאת אמר, (תהלים קל) ממעמקים קראתיה ה'. חבצלת השרון. חבצלת, מההוא אתר, דשקיו דנחלין נפקין ולא פסקין לעלמין. שושנת העמקים, שושנה מההוא אתר דאקרי עמיקא דכלא, סתים מפל סטרין.

תא חזי, בקדמיתא ירוקא כחבצלת, דטרפין דיילה ירוקין. לבתר שושנת, סומקא בגוונין חורין. שושנה בשית טרפין, ששנת, דאשתניאת מגוונא לגוונא, ושניאת גוונאה.

[זוהר חלק א' - דף רכא ע"ב]

ששנת, בקדמיתא חבצלת, בעדנא דבעיא לאזדווגא ביה במלכא, אקרי חבצלת. בתר דאתדבקת ביה במלכא באינון נשיקין, אקרי ששנת. בגין דכתיב, (שיר השירים ה) שפתותיו שושנים. ששנת העמקים דהיא משנייא גוונאה, זמנין לטב, וזמנין לביש, זמנין לרחמי, זמנא לדינא. (בראשית ג) ותרא האשה פי טוב העץ למאכל וכי תאוה הוא לעינים. תא חזי, דהא בני נשא לא מסתכלין, ולא ידעין, ולא משגיחין.

זֶהָר הַיּוֹמִי" - לַיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר וְתַקוּנָיִם בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

בְּשַׁעֲתָא דְבֵרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאָדָם, וְאוּקִיר לִיה בִּיקִירוּ עֲלָאָה, בְּעָא מְנִיָּה לְאַתְדַּבְקָא בֵּיה בְּגִין דִּישְׁתַּכַּח יְחִידָאִי, וּבְלִבָּא יְחִידָאִי, וּבְאַתְר דְּדַבְּקוּתָא יְחִידָאִי, דְּלֵא (דף רכא ע"ב) אֲשֶׁתַּנִּי, וְלֵא מִתְהַפֵּךְ לְעֵלְמִין. בְּהוּא קְשׁוּרָא יְחִידָא, דְּכֻלָּא בֵּיה אֲתַקְשֵׁר. הֵדָא הוּא דְכְּתִיב, (בראשית ב) וַעַץ הַחַיִּים בְּתוֹךְ הַגֵּן.

לְבַתַּר סְטוּ מְאַרְחָא דְמַהִימְנוּתָא, וְשִׁבְקוּ אֵילָנָא יְחִידָאִי, עֲלָאָה מִכָּל אֵילָנִין. וְאַתּוּ לְאַתְדַּבְקָא בְּאַתְר דְּמִשְׁתַּנִּי, וּמִתְהַפֵּךְ מִגּוּוֹנָא לְגּוּוֹנָא וּמִטַּב לְבִישׁ וּמִבִּישׁ לְטַב. וּנְחִתִּי מִעֵילָא לְתַתָּא, וְאַתְדַּבְקוּ לְתַתָּא בְּשַׁנְיִין סְגִיאִין. וְשִׁבְקוּ אֵילָנָא יְחִידָאָה, עֲלָאָה מִכָּל אֵילָנִין. הֵדָא הוּא דְכְּתִיב, (קהלת ז) אֲשֶׁר עָשָׂה הָאֱלֹהִים אֶת הָאָדָם יֵשֶׁר וְגו'.

וְדָאִי כְּדִין אֲתַהַפֵּךְ לְבִיָּהוּ, בְּהוּא סְטְרָא מְמִשׁ, זְמַנִּין לְטַב, זְמַנִּין לְבִישׁ, זְמַנִּין לְרַחֲמִי, זְמַנִּין לְדִינָא. בְּהַאי מְלָה דְאַתְדַּבְקוּ בֵּה וְדָאִי, (קהלת ז) בְּקִשׁוּ חֲשׁוֹנוֹת רַבִּים, וְאַתְדַּבְקוּ בֵּהוּ.

אָמַר לִיה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אָדָם, שִׁבְקַת חַיִּי וְאַתְדַּבְקַת בְּמוֹתָא. חַיִּי, דְכְּתִיב וַעַץ הַחַיִּים בְּתוֹךְ הַגֵּן, דְּאֶקְרִי חַיִּים. דְּמָאן דְּאֶחִיד בֵּיה, לֵא טְעִים מוֹתָא לְעֵלְמִין. אֲתַדְּבַקְתָּ בְּאֵילָנָא אַחְרָא, הָא וְדָאִי מוֹתָא הוּא לְקַבְלָךְ. הֵדָא הוּא דְכְּתִיב, (משלי ה) רַגְלֶיךָ יוֹרְדוֹת מוֹת, וְכְּתִיב, (קהלת ז) וּמוֹצָא אָנִי מִר מַמּוֹת אֶת הָאִשָּׁה. וְדָאִי בְּאַתְר דְּמוֹתָא אֲתַדְּבַק, וְשִׁבַּק אֶתְר דְּחַיִּי. בְּגִין כֶּךָ אֲתַגְזֹר עֲלֶיךָ וְעַל כָּל עֲלָמָא מוֹתָא.

אִי הוּא חֲטָא, כָּל עֲלָמָא מַה חֲטוּ. אִי תִימָא, דְּכָל עֲלָמָא אֲכֻלִּי מְאֵילָנָא דָא, וְאַתְרַמִּי לְכֻלָּא. לָאוּ הֲכִי. אֲלֵא בְּשַׁעֲתָא דְּאָדָם קָאִים עַל רַגְלוּי, חַמִּי לִיה בְּרִיִּין כְּלָהוּ, וּדְחִילוּ מְקַמִּיָּה, וְהוּוּ נְטֻלִין אֲבַתְרִיָּה, כְּעַבְדִּין בְּתַר מְלָכָא. וְהוּא אָמַר לוֹן, אָנָא וְאַתּוֹן, (תהלים צה) בָּאוּ נִשְׁתַּחֲוּוּ וְנִכְרַעַה וְגו'. וְאֶזְלוּ כְּלָהוּ אֲבַתְרִיָּה. כִּיּוֹן דְּחִזּוּ דְּאָדָם סְגִיד לְהַאי אֶתְר, וְאַתְדַּבְּק בֵּיה, כְּלָהוּ אֲתַמְשְׁכוּ אֲבַתְרִיָּה וְגָרִים מוֹתָא לְכָל עֲלָמָא.

וְכְּדִין אֲשֶׁתַּנִּי אָדָם לְכַמְה גּוּוֹנִין, זְמַנִּין דִּינָא, זְמַנִּין רַחֲמִי זְמַנִּין מוֹתָא, זְמַנִּין חַיִּי. וְלֵא קָאִים בְּקִיּוּמָא תְּדִיר בְּחַד מְנִיָּהוּ, בְּגִין דְּהוּא אֶתְר גָּרִים לִיה. וְעַל דָּא אֶקְרִי, חֲרַב הַמִּתְהַפֵּכַת, הַמִּתְהַפֵּכַת מִסְטְרָא דָא לְסְטְרָא דָא, מִטַּב לְבִישׁ, מְרַחֲמִי לְדִינָא, מְשֻׁלָּם לְקַרְבָּא, מִתְהַפֵּכַת הִיא בְּכֻלָּא. טַב וְרַע דְכְּתִיב, (בראשית ב) וַעַץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע.

וּמְלָכָא עֲלָאָה, לְרַחֲמָא עַל עוֹבְדוּי, אוֹכַח לִיה, וְאָמַר לִיה, וּמַעַץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע לֵא תֹאכַל מִמֶּנּוּ וְגו', וְהוּא לֵא קַבִּיל מְנִיָּה, וְאַתְמִשְׁךְ בְּתַר אֲתַתִּיָּה, וְאַתְתַּרְךְ לְעֵלְמִין. דְּהָא אֲתַתָּא לְאַתְרָא (ס"א לאתר דא) סְלָקָא וְלֵא יִתִּיר, וְאַתְתָּא גָרִים מוֹתָא לְכֻלָּא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, לעלמא דאתי פתיב, (ישעיה סה) כי כימי העץ ימי עמי, כימי העץ, ההוא דאשתמודעא, ביה זמנא, פתיב, (ישעיה כה) בלע המות לנצח ומחה ה' אלהים דמעא מעל כל פנים וחרפת עמו יסיר מעל כל הארץ וגו' (עד כאן נדפס בוויקרא):

ויקרבו ימי ישראל למות. תאנא, אמר רבי חייא, פתיב ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה, התם בקיומיה יעקב, והכא במיתתיה ישראל. דכתיב, ויקרבו ימי ישראל למות. אמר רבי יוסי, הכי הוא ודאי, דהא לא פתיב ויקרב יום ישראל למות, אלא ימי, וכי בכמה יומי מית בר נש, והא בשעתא חדא, ברגעא חדא, מית ונפיק מעלמא.

אלא הכי תאנא, פד קודשא בריך הוא בעי לאתבא רוחיה ליה, כל אינון יומין דקאים בר נש בהאי עלמא, אתפקדן קמיה, ועאלין בחושבנא. וכד אתקריבו קמיה למיעל בחושבנא, מית בר נש. ואתיב קודשא בריך הוא רוחיה ליה, ההוא הבל דאפיק ונפח ביה, אותביה לגביה.

זכאה חולקיה דההוא בר נש, דיומיו אתקריבו גבי מלכא בלא פסופא, ולא דחי יומא מנייהו לבר, דישפח בההוא יומא, דאתעביד ביה חובא. בגין כך, פתיב בצדיקיא, קריבה. (והיך יקרבו) משום דקריבו יומיו קמי מלכא, בלא פסופא.

[זוהר חלק א' - דף רכב ע"א]

ווי לרשיעיא, דלא פתיב בהו קריבה, והיך יקרבו יומי קמי מלכא, דהא כל יומיו בחובי עלמא אשתכחו. ובגיני כך לא יקרבו יומי קמי מלכא, ולא יתמנון קמיה, ולא ידכרו לעילא, אלא אינון שציאן מגווייהו. עלייהו פתיב, (משלי ד) דרך רשעים כאפלה לא ידעו במה יפשלו. (דף רכב ע"א)

והכא ויקרבו ימי ישראל ודאי, בלא כסופא, בשלימותא, בחדוותא שלים. ובגיני כך, ימי ישראל, דהוה שלים יתיר ישראל מיעקב. ואי תימא, והא פתיב, (בראשית כה) ויעקב איש תם, שלים. שלים הוה, ולא שלים בדרגא עלאה כישראל.

תניא, אמר רבי יוסי, בשעתא דיומיו דבר נש אתפקידן קמי מלכא, אית זכאה דאתפקדן יומיו ורחיקין מקמי מלכא. ואית זכאה, דכד מתפקדן יומיו, קריבין וסמיכין למלכא, ולא מתרחקין. בלא כסופא עאלין, וקריבין למלכא. זכאה חולקהו. הדא הוא דכתיב, ויקרבו ימי ישראל למות.

ויקרא לבנו ליוסף, אמר רבי יצחק, וכי שאר שבטין לאו בנוי אינון. אלא אמר רבי אבא, יוסף בנו הוה יתיר מפלהו. דתנינו, בשעתא דאנתתיה דפויטפר דחקת ליה ליוסף, מה פתיב, (בראשית לט) ויבא הביתה לעשות מלאכתו ואין איש מאנשי הבית. האי קרא הכי מבעי ליה, ואין איש בבית. מהו מאנשי הבית. אלא לאכללא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דיוקנא דיעקב, דהוה תמן ואשתפח תמן. ובגיני כך מאנשי הבית, אבל איש אחרא הוה תמן. כיון דסליק יוסף עיניו, וחמא דיוקנא דאבוי, יתיב בקיומיה, ותב לאחורא.

תא חזי, מה פתיב, (בראשית לט) וימאן ויאמר אל אשת אדניו. אמר ליה קודשא בריך הוא, את אמרת וימאן, ויאמר. חייך, וימאן ויאמר אחרא, ייתי לברכא לבנה, ויתברכון ביה. הדיא הוא דכתיב, וימאן אביו ויאמר ידעתי בני ידעתי.

כיון דאמר ידעתי בני, אמאי אמר, ידעתי אחרא. אלא אמר, ידעתי בני, בזמנא דקיימת בגופך דאת ברי, כד חמית דיוקנא דילי, ותבת בקיומך. ובגיני כך פתיב, ידעתי בני, ידעתי. על מה דאמרת דדיא הוא בוכרא, גם הוא יהיה לעם וגם הוא יגדל, והכא בגין כך פתיב, ויקרא לבנו ליוסף, לבנו ליוסף ממש.

דבר אחר, ויקרא לבנו ליוסף, דבדיוקנא חד הוה מתחזיין. דכל מאן דחמי ליוסף, הוה אסחיד דבריה דיעקב הוה. רבי יוסי אמר, כלא הכי הוא. ועוד דיוסף זן ליה ולבנוי בסבותיה, ובגיני כך בנו ממש, יתיר מפלהו. ויקרא לבנו ליוסף, אמאי ליוסף ולא לאחרא. משום דרשותא הוה בידיה לסלקיה מתמן.

רבי יוסי אמר, כיון דיעקב הוה ידע דבנוי ישתעבדון בגלותא תמן במצרים, אמאי לא אתקבר תמן בגין דיגין זכותיה על בנוי. אמאי בעא לאסתלקא מתמן. והא פתיב, (תהלים קג) פרחם אב על בנים, אן הוא רחמנותא.

אלא הכי תאנא, בשעתא דהוה נחית יעקב למצרים, הוה דחיל. הוה אמר, דילמא חס ושלום ישתצון בני ביני עממיא, ודילמא קודשא בריך הוא יסלק שכינתיה מיני פקדמיתא. מה פתיב, (בראשית לה) וירא אלהים אל יעקב וגו'. (בראשית מז) ויאמר אלהים לישראל) אל תירא מרדה מצרימה פי לגוי גדול אשימך שם. ומה דאמרת דילמא אסלק שכינתיה מבינה, אנכי ארד עמך מצרימה.

אמר עוד, דחילנא דילמא אתקבר תמן, ולא אזפה עם אבהתי. אמר ליה ואנכי אעלף גם עלה. אעלף, ממצרים. גם עלה, לאתקבראה בקברא דאבהתך.

בגיני כך, בעא לסלקא גרמיה ממצרים. חד, דלא יעבדון מניה דחלא, דהא חמא דקודשא בריך הוא זמין לאתפרעא מדחליהון. וחד, דחמא דשכינתא ישוי מדוריה בין בנוי בגלותא. וחד, בגין דיהא גופיה דייר בין גופיהו דאבהתוי לאתפללא בינייהו, ולא יתמני עם חייביא דמצראי.

ותנינן, גופא דיעקב, אתמשיך משופרוי דאדם הראשון, והוה דיוקניה דיעקב, דיוקנא עלאה קדישא. דיוקנא דכורסיא קדישא, ולא בעא לאתקברא ביני חייביא. ורזא דמלה, דבאבהן לית פירודא כלל. ועל דא פתיב ו שכתתי עם אבותי.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[זוהר חלק א' - דף רכב ע"ב]

ויקרא לבנו ליוסף, בנו, בחד דיוקנא דאנפין, בגין דברעותא דרוחא ולבא, אוליד ליה יתיר מפלהו. תא חזי, מה פתיב, (בראשית ל) המעט קחתך את אישי, דכל רעותא דיעקב ברחל הוה, ובגין כך (דף רכב ע"ב) ויקרא לבנו ליוסף.

תאנא, רבי שמעון פתח ואמר, (דברים כט) הנסתרות לה' אלקינו וגו'. הנסתרות לה' אלקינו, תא חזי, כמה אית ליה לבר נש לאזדהרא מחובוי, ולאסתכלא דלא יעבר על רעותיה דמאריה. דתנינן, כל מה דבר נש עביד בהאי עלמא, בספרא פתיבו אינון עובדין, ועאלין בחושבנא קמי מלכא קדישא, וכלא אתגלייא קמיה. הדיא הוא דכתיב, (ירמיה כג) אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו נאם ה'. אי הכי, איך לא יסתמר בר נש מלמיחב קמיה דמאריה. ותנינן, אפילו תהוא (מאן) מה דחשיב בר נש ואסתלק ברעותיה, כלא אשתכח קמי קודשא בריך הוא, ולא אתאביד מניה.

תא חזי, בההוא ליליא דעאלת לאה לגביה דיעקב, ויהבת ליה אינון סימנין דיהב יעקב לרחל, סליק ברעותיה דאיהי רחל, ושמש שמושא בה. וההיא טפה קדמיתא דיעקב הות. דכתיב, (בראשית מט) פחי וראשית אוני, וסבר דאיהי רחל. קודשא בריך הוא דאיהו גלי עמיקתא ומסתרתא, וידע מה בחשוכא, סליק תהוא רעותא לאתריה, ובכירותא דראובן אסתלק ליוסף. מאי טעמא, משום דהא דרחל הות, ההיא טפה קדמיתא דנפקת מיעקב. ובגין דהות דילה, תהוא בכירותא ממש דראובן, ירית יוסף. ורחל ירתה לההוא דילה.

ובגין כך, רזא דמלה, לא אסתלק ראובן בשמא כשאר שבטין. אלא ראובן. כלומר חמו בר, ראו בן סתם. והאי בן לא אתידע שמייה, ועל דא לא קריא לאה בני בהאי שמא, ולא אקרי ראו בני, דהא לאה ידעת עובדא.

ותנינן, גלי קמי קודשא בריך הוא, דיעקב לאו רעותיה למיחב קמיה בהאי, ולא אסתכל ברעותא באתתא אחרא בההיא שעתא, כשאר חייבי עלמא. ועל כך פתיב, (בראשית לה) ויהיו בני יעקב שנים עשר. דהא בנייהו דשאר חייבי עלמא דעבדין תהוא עובדא, בשמא אחרא אקרון. והא ידיעא מלה דא לגבי חבריא, ובגיני כך ויקרא לבנו ליוסף, בנו ממש, משירותא וסימא (ד"א ל"ג בריה) בנו הוה.

סדר הלימוד ליום י כסלו [יום 69 בשנה]

תאנא, אמר רבי יוסי, במה אומי ליה יעקב ליוסף, דכתיב שים נא ידך תחת ירכי. אלא בההוא את קיימא, דהוה רשים בבשריה, דדא חשיבותא דאבהן יתיר מפלא. והאי ברית, רזא דיוסף איהו.

בהאי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי - [דף 785]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי שמעון, באברהם וביעקב פתיב, שים נא ידך תחת ירכי, תחות ירכי, כלומר, בהוא אתר דרמיזא בשמא קדישא, ואפיק זרעא קדישא מהימנא לעלמא. ביצחק לא פתיב, בגין דנפיק מניה עשו.

תו, מאי טעמא הכא, שים נא ידך תחת ירכי אל נא תקברני במצרים. אלא אמר ליה יעקב ליוסף, בהאי רשימא קדישא אומי לי, דאפיק זרעא קדישא מהימנא לעלמא, ואתנטיר, ולא אסתאב לעלמין. דלא יתקבר בין אינון מסאבין, דלא נטרו ליה לעלמין. דכתיב בהו, (יחזקאל כג) אשר בשר חמורים בשרם וזרמת סוסים זרמתם.

ואי תימא, הא יוסף דנטיר ליה על פלא, אמאי אתקבר בינייהו. אלא תנינו, פתיב, (יחזקאל א) היה היה דבר ה' אל יחזקאל בן בוזי הכהן בארץ פשדים על נהר פבר, והא תנינו, דשכינתא לא שריא אלא בארעא דישראל. אמאי הכא שכינתא. אלא על נהר פבר פתיב, וכתיב ותהי עליו שם יד ה'. אוף הכא, יוסף במיא אתרמי ארונא דיליה. אמר קודשא בריך הוא, אי יוסף אסתלק מהכא, גלותא לא אתקיים. אלא תהא קבורתיה באתר דלא יסתאב, ויסבלון בני ישראל גלותא.

תאנא, אמר רבי יוסי, חמא יעקב דהא בכלא אתתקן לכרסיא קדישא באבהן (כאבהן). אמר, אי הכי יתקבר, היך גופא דא אחידא באבהתא, ואפילו מערתא דאתקבר תמן אקרי כפילתא. בגין דכל מלה דכפילתא הוא תרין וחד, אוף מערתא תרין וחד.

[זוהר חלק א' - דף רכג ע"א]

ותא חזי, אבהתא זכו לאתקברא תמן, אינון וזווגייהו. יעקב (דף רכג ע"א) הוא ולא, מאי טעמא רחל לא, והא פתיב, (בראשית כט) ורחל עקרה, דאיהי עקרא דביתא. אלא, לאה זכתה ביה, לאפקא שית שבטין מגזעא קדישא בעלמא יתיר. ובגיני כך, אתייהבת עמיה לזווגא במערתא.

אמר רבי יהודה לאה כל יומהא, הות בפרשת אורחין קיימא, ובכת בגיניה דיעקב, פד שמעת דאיהו צדיקא. וצלוחתא אקדמת ליה. והיינו דכתיב, (בראשית כט) ועיני לאה רפות, כמה דאוקימנא, דמקדמת ויתבת בפרשת אורחין למשאל.

רחל לא נפקת לאורחין לעלמא. בגיני כך זכתה לאה לאתקברא עמיה. ורחל קימת קבורתה בפרשת אורחין ואתקברת תמן. הדא הוא דכתיב, ואני בבאי מפדן מתה עלי רחל. מהו עלי. עלי ודאי, כלומר בגיני. בארץ פנען בדרף, בגיני מיתת בדרף, דלא נפקת בגיני לעלמין כאחתה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בגין כך, לאה דנפקת ובכת בפרשת אורחין בגינייה דיעקב, זכתה לאתקברא עמיה. רחל דלא בעאת למיפק ולמשאל בהדיה, בגין כך קבורתה בפרשת אורחין. ורזא דמלה, הא אוקימנא ואתמר, דא באתגליא, ודא באתכסיא.

ותא חזי, דתניא, דמעין סגיאין שדיאת ההיא צדקת לאה, בגין למהוי חולקיה דיעקב, ולא בהווא רשע דעשו. והיינו דתנינן, כל בר נש דאושיד דמעין קמיה דקודשא בריך הוא, אף על גב דאתגזר עליה עונשא, יתקרע, ולא יכיל ההוא עונשא לשלטאה ביה. מנלן, מלאה, דהא לאה אתגזר למהוי חולקא דעשו, והיא בבעותא אקדימת ליה ליעקב, ולא אתייהבת ליה לעשו.

אמר רבי חייא, ושכבתי עם אבותי וגו'.

רבי יצחק פתח ואמר, (קהלת א) מה יתרון לאדם בכל עמלו שיעמל תחת השמש. בכמה אתר אתמר דאסתפלנא במלוי דשלמה ואתחזי מלוי סתימין, אבל כלהו מלי דשלמה, כלהו אקרין בחכמתא.

דתניא פתיב, (מלכים א ה) ותרב חכמת שלמה, ביומוי דשלמה מלכא, קיימא סיהרא באשלמותא. והיינו דכתיב, ותרב חכמת שלמה מחכמת כל בני קדם. תמן תנינן, מאן אינון בני קדם, הא אוקמוה. אבל חכמת בני קדם, היא חכמתא דירתו מאברהם.

דתניא פתיב, (בראשית כה) ויתן אברהם את כל אשר לו ליצחק. מאי את כל אשר לו. דא חכמתא עלאה דהוה ידע בשמא קדישא דקודשא בריך הוא, ומשמע את כל אשר לו, דהוה דיליה. כדתנינן בההיא בת דהות ליה לאברהם, ובפל שמה.

ולבני הפילגשים אשר לאברהם נתן אברהם מתנות וגו'. דיהב להו מילין ידיעאן, בכתרין תתאין, ובאן אתר אשרי לון, אל ארץ קדם. ומתמן יריתו בני קדם חכמתא, והיינו דכתיב מחכמת כל בני קדם.

תאנא, יומא חד הוה אתי רבי שמעון מקפוטקיא ללוד, והוה עמיה רבי אבא ורבי יהודה. רבי אבא הוה לאי, והוה רהיט אבתריה דרבי שמעון דהוה רכיב. אמר רבי אבא, ודאי (הושע יא) אחרי ה' ילכו כאריה ישאג.

נחת רבי שמעון, אמר ליה, ודאי פתיב, (דברים ט) ואשב בהר ארבעים יום וארבעים לילה, ודאי חכמתא לא מתיישבא, אלא כד בר נש יתיב ולא אזיל, אלא קאים בקיומיה. והא אוקימנא מלי על מה פתיב ואשב. השתא בנייחא תלמיא מילתא. יתבו.

אמר רבי אבא, פתיב ותרב חכמת שלמה מחכמת כל בני קדם ומכל חכמת מצרים. מאי היא חכמת שלמה ומאי היא חכמת מצרים ומאי היא חכמת כל בני

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

קדם. אמר ליה, תא חזי, בכמה אתר אוקמוה בההוא שמא, דסיהרא פד אתברכא
מכלא, פתיב ותרב. ביומי דשלמה, דאתרביאת ואתברכת וקיימא באשלמותא.

[זוהר חלק א' - דף רכג ע"ב]

ותנינן, אלה טורין מתברבין קמה, וכלהו נשיבא חד הוו לקמה. אלה נהרין
סגיאין לה, ובגמיעא חדא גמעא לון. טופרהא מאחדא לאלה ושבעין עיבר. (דף רכג
ע"ב) ידהא אחידן לארבע ועשרין (וחמש) אלה עיבר, לית דנפיק מנה לסטר האי,
ולית דנפיק מנה לסטר אחרא. כמה וכמה אלה תריסין, מתאחדין בשערהא.

חד עולימא, דאורפיה מרישא דעלמא לסייפי דעלמא, נפיק בין רגלהא. בשתינ
פולסי דנורא מתלבש, בגוויי דא אתמנא על תתאי (מתחות) מארבע סטרהא. דא
איהו נער, דאחיד שית מאה ותלת עשר מפתחן עלאין מסטרא דאמא. וכלהו
מפתחן עלאין, בשננא דחרבא דחגיר בחרציה תליין.

ההוא נער, קרון ליה חנוך בן ירד, באינן ברייתו, דכתיב, (משלי כב) חנוך לנער
על פי דרכו. ואי תימא מתניתין היא, ולא ברייתא. במתניתא דילן אוקימנא מילי,
והא אתמר, וכלא מלתא חדא אסתכלו (נ"א אשתכללו). תחותיה תטלל חיות ברא.
דתניא (נ"א דתא חזי), כמה דישראל קדישא עלאה, אקרי בן לאמיה, דכתיב, (משלי
ד) פי בן הייתי לאבי רך ויחיד לפני אמי, וכתיב, (שמותד) בני בכורי ישראל, הכי
נמי לתתא, דא אקרי נער לאמיה. דכתיב, (הושע יא) פי נער ישראל ואוהבהו,
ובכמה גוויין אקרי בן ירד, והא אוקימנא.

אבל תא חזי, בן ירד ממש. דתנינן, עשר ירדות ירדה שכינה לארעא, וכלהו
אוקמוה חברייא ואתמר. ותחות האי, כמה חיותא קיימין, דאקרון חיות ברא ממש.

תחות אינן חיותא, מתאחדן שערהא דסיהרא, דאקרון ככביא דשרביטא,
דשרביט ממש, מארי דמאריין, מארי דמתקלא, מארי דקשיו, מארי דחוצפא. וכלהו
אקרון מארי (נ"א שערי) דארגוונא, ידהא ורגלהא אחידן בהאי, פאריה (קדישא)
תקיפא דאחיד על טרפיה. ועל דא פתיב, (מיכה ה) וטרף ואין מציל.

טופרהא, כל אינן דאדפרין חובי בני נשא, וכתבין ורשמין חובייהו בתקיפו
דדינא קשיו. ועל דא פתיב, (ירמיה יז) חטאת יהודה פתובה בעט ברזל בצפורן
שמיר. מהו שמיר. ההוא דרשים ונקיב אבנא, ופסיק לה לכל סטרא. זוהמא
דטופרהא, כל אינן דלא מתדבקין בגופא דמלכא, וינקין מסטרא דמסאבותא, פד
שארי סיהרא בפגמו.

ובגין דשלמה מלכא ירתא לסיהרא בשלימותא, בעי לירתא לה בפגימותא, ועל
דא אשתדל למידע, בדעתא (ברעותא) דרוחין ושידין, למירת סיהרא בכל סטרא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וביומוי דשלמה מלפא, בכלא אתנהיר סיהרא. הדא הוא דכתיב, (מלכים א ה) ותרב חכמת שלמה, ותרב דייקא. מחכמת כל בני קדם, רזא עלאה הוא, כמה דכתיב, (בראשית לו) ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום וגו'. ואלין אקרון בני קדם, דכלהו לא אתקיימו, בר מהאי דכלילא דכר ונוקבא דאקרי הדר. דכתיב, (בראשית לו) וימלוך תחתיו הדר וגו'.

ותאנא, דאף על גב דאתקיימת (נ"א דאתנהיר סיהרא), לא אתנהירת באשמוותא. עד דאתא שלמה, דאתחזי לקבלהא, כמה דאוקימנא. דבגין כך אמיה בת שבע הות.

ומכל חכמת מצרים, דא חכמה תתאה, דאקרי שפחה דבתר ריחיא, וכלא אתפלילת האי חכמה דשלמה, חכמת בני קדם, וחכמת מצרים. אמר רבי אבא, בריך רחמנא, דשאילנא קמך מלה דא, דהא בכל הגי מילי (מלה דא) זכינא. אמר רבי שמעון, מלין אלין, הא אוקימנא לון, והא אתמרו.

תאנא, (קהלת א) מה יתרון לאדם בכל עמלו, יכול אף עמלה דאורייתא, תלמוד לומר שיעמול תחת השמש (כתיב). שאני עמלה דאורייתא, דלעילא מן שמשא הוא. רבי חייא אמר, אף עמלה דאורייתא, דאיהו עמל בגיניהון דבני נשא, או בגין יקרא דיליה. האי תחת השמש פתיב. דהא לא סליק לעילא. תניא אמר רבי אלעזר, אפילו אי בר נש קיים אלה שנין, ההוא יומא דאסתלק מעלמא, דמי ליה כאילו לא אתקיים בר יומא חד:

ושכבתי עם אבותי, זכאה חולקהון דאבהתא, דקודשא בריך הוא עביד לון רתיכא קדישא לעילא, ואתרעי בהו, לאתעטרא עמהון. הדא הוא דכתיב, (דברים י) רק באבותיך חשק ה' וגו'. אמר רבי (דף רכז ע"א) אלעזר, יעקב הוה ידע, דהא עטורא דיליה באבהתיה הוא, דהא עטורא דאבהן עמיה הוא, והוא עמהון. ועל דא באתוון גליפין תנינן, ש תלת קשרין, תרין קשרין, חד מהאי סטרא, וחד מהאי סטרא, וחד דכליל לון. ודא הוא דתנינן, (שמות כו) והבריח התיכון בתוך הקרשים מבריח מן הקצה אל הקצה, וההוא קשרא דבאמצעיתא, אחיד להאי סטרא, ולהאי סטרא. ועל האי פתיב, ושכבתי עם אבותי ודאי.

ושכבתי עם אבותי וגו'. רבי יהודה פתח ואמר, (ישעיה מב) החרשים שמעו והעורים הביטו לראות. החרשים שמעו, אלין בני נשא דלא צייתין למלוולי אורייתא, ולא פקחין אודנייהו, למשמע לפקודי דמאריהון. והעורים, דלא מסתפלין למנדע על מה אינון קיימין. דהא בכל יומא ויומא פרוזא נפיק וקרי, ולית מאן דישגח.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דַתְנִינָא, אינון יומין דְּבַר נֶשׁ כַּד אַתְּבְּרִי, בַּהוּא יוֹמָא דְנִפְק לְעֵלְמָא, כְּלָהוּ קְיִימִין בְּקִיּוּמֵיהוּ. וְאֶזְלִין וְטָאסִין בְּעֵלְמָא, נַחְתִּין וְאֶזְהֶרֶן לְבַר נֶשׁ, כָּל יוֹמָא וְיוֹמָא בְּלַחֲדוּדֵי. וְכַד הָהוּא יוֹמָא אֲתִי וְאֶזְהַר לִי, וְבַר נֶשׁ עֵבִיד בַּהוּא יוֹמָא חוּבָא קָמִי מְאִרִיָּה. הָהוּא יוֹמָא סְלִיק בְּכַסּוּפָא, וְאַסְהִיד סְהֵדוּתָא, וְקָאִים בְּלַחֲדוּדֵי לְבַר.

וְתַנְא, בְּתַר דְּקָאִים בְּלַחֲדוּדֵי, יְתִיב, עַד דְּבַר נֶשׁ עֵבִיד מְנִיָּה תְּשׁוּבָה. זְכָה, תְּב הָהוּא יוֹמָא לְאַתְרִיָּה. לָא זְכָה, הָהוּא יוֹמָא נַחֲתִי, וְאַשְׁתַּתְּףָּ בַּהוּא רֹחָא דְלְבַר, וְתְּב לְבִיתִיָּה. וְאַתְתַּקֵּן בְּדִיּוּקְנִיָּה דְהָהוּא בַר נֶשׁ מִמֶּשׁ, בְּגִין לְאַבְאָשָׁא לִי, וְדִיר עֲמִיָּה בְּבִיתָא. וְאִית דְּדִירָא לְטַב אִי הוּא זְכִי. וְאִי לָאו, דִּירִיָּה עֲמִיָּה לְבִישׁ.

בֵּין כְּף וּבֵין כְּף, אַתְּפַקְדֵן אֵינון יוֹמִין וְחֹסְרִים, וְלָא עֲאֲלִין בְּמִנְיָנָא דְאֵינון דְאַשְׁתְּאָרוּ. וְוִי לְהָהוּא בַר נֶשׁ, דְגָרַע יוֹמוֹי קָמִי מְלַכָּא קְדִישָׁא, וְלָא שְׂבִיק לְעִילָא יוֹמִין, לְאַתְעֵטְרָא בְּהוּ בַּהוּא עֵלְמָא, וְלְאַתְקְרָבָא בְּהִדְיָהוּ קָמִי מְלַכָּא קְדִישָׁא.

תָּא חֲזִי, כַּד קְרִיבֵי אֵינון יוֹמִין קָמִי מְלַכָּא קְדִישָׁא. אִי הוּא זְכָאָה, הָאִי בַר נֶשׁ דְנִפְיק מְעֵלְמָא, סְלִיק וְעָאֵל בְּאֵינון יוֹמִין. וְאֵינון לְבוּשֵׁי יְקָר, דְמַתְּלַבְּשָׁא בֵּיה נְשֻׁמְתִיָּה. וְאֵינון יוֹמִין הוּו, דְזָכָה בְּהוּ, וְלָא חָב בְּהוּ.

וְוִי לְהָהוּא דְגָרַע יוֹמוֹי לְעִילָא. דְכַד בְּעָאֵן לְאַלְבֶּשָׁא לִי בְיוֹמוֹי, אֵינון יוֹמִין דְפָגִים אִיהוּ בְּחוּבוֹי, חֹסְרִין מֵהָהוּא לְבוּשָׁא, וְאַתְלַבְּשׁ בְּמָנָא חֹסְרָא. כָּל שְׂכָן אִי סְגִיָּאִין אֵינון, וְלָא לְהוּי לִי לְבַר נֶשׁ בְּמָה דְאַתְלַבְּשׁ בַּהוּא עֵלְמָא. כְּדִין וְוִי לִי, וְוִי לְנַפְשִׁיָּה, דְדִיִּינִין לִי בְּגִיָּהֶם עַל אֵינון יוֹמִין. יוֹמִין עַל יוֹמִין, יוֹמִין עַל חַד תְּרִין. דְכַד נִפְיק מֵהָאִי עֵלְמָא, לָא אֲשַׁכַּח יוֹמִין דְאַתְלַבְּשׁ בְּהוּ, וְלָא הוּי לִי לְבוּשָׁא בְּמָה דְאַתְפְּסִי. זְכָאִין אֵינון צְדִיקָא, דִּיּוֹמִיָּהוּן כְּלָהוּן טְמִירִין אֵינון לְגִבִּיָּה דְמְלַכָּא קְדִישָׁא, וְאַתְעֵבִיד מְנִיָּהוּ לְבוּשֵׁי יְקָר, לְאַתְלַבְּשָׁא בְּהוּ בְּעֵלְמָא דְאַתִּי.

תְּנִינֵן בְּרֹזָא דְמַתְנִיתִין, מְאִי דְכְּתִיב, (בראשית ג) וַיִּדְעוּ כִּי עֲרוּמִים הֵם, יִדְעָה יְדַעִי מִמֶּשׁ. דְהָהוּא לְבוּשָׁא דִיקָר, דְאַתְעֵבִיד מְאֵינון יוֹמִין, גָּרַע מְנִיָּהוּ, וְלָא אֲשַׁתְּאָר יוֹמָא מְאֵינון יוֹמִין לְאַתְלַבְּשָׁא בֵּיה. הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, (תהלים קלט) גְּלָמִי רָאוּ עֵינַיְךָ וְעַל סַפְרֶךָ כָּלִם יִפְתְּבוּ. יָמִים יוֹצְרוּ. יָמִים יוֹצְרוּ וְדָאִי, וְלָא אַחַד בְּהֵם, דְהָא לָא אֲשַׁתְּאָר חַד מְנִיָּהוּ לְאַתְלַבְּשָׁא בְּהוּ. עַד דְאַשְׁתַּדֵּל אָדָם, וְעֵבִיד תְּשׁוּבָה, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קְבִיל לִי, וְעֵבִיד לִי מְאָנָא (מאני) לְבוּשָׁא אַחְרָנִין, וְלָא מִן יוֹמוֹי. הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, (בראשית ג) וַיַּעַשׂ ה' אֱלֹהִים לְאָדָם וּלְאִשְׁתּוֹ כְּתָנוּת עוֹר וַיְלַבִּישֵׁם.

תָּא חֲזִי, בְּאַבְרָהָם דְזָכָה, מַה כְּתִיב, (בראשית כד) בָּא בְּיָמַי, מְשׁוּם דְזָכָה. כַּד אֲסַתְּלַק מֵהָאִי עֵלְמָא, בְּאֵינון יוֹמִין מִמֶּשׁ דִּילִיָּה, עָאֵל וְאַתְלַבְּשׁ בְּהוּ, וְלָא גָרַע מֵהָהוּא לְבוּשׁ יְקָר כְּלוּם, דְכְּתִיב בָּא בְּיָמַי. בְּאִיּוֹב מַה כְּתִיב, (איוב א) וַיֹּאמֶר עָרוֹם יֵצְאִי מִבֶּטֶן אִמִּי וְעָרוֹם אָשׁוּב שָׁמָּה. דְהָא לָא אֲשַׁתְּאָר לְבוּשָׁא לְאַתְלַבְּשָׁא בֵּיה.

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

[זוהר חלק א' - דף רכד ע"ב]

תנא, זכאין אינון צדיקיא, דיומיהון זכאין, ואשתארו לעלמא דאתי (זכאין), וכד נפקין, מתחברין כלהו, ואתעבידו (דף רכד ע"ב) לבושי יקר, לאתלבשא ביה. ובההוא לבושא, זכאין לאתענגא מענוגא דעלמא דאתי, ובההוא לבושא, זמינין לאחייא ולמיקם. וכל אינון דאית להו לבושא יקומו, הדיא הוא דכתיב, (איוב לח) ויתיצבו כמו לבוש. ווי לאינון חייבי עלמא, דיומיהון בחוביהון (עלמין) חסרין, ולא אשתאר מנייהו, במה דאתפסיין, כד יפקון מעלמא.

תאנא, כל אינון זכאין, דזכו לאתלבשא בלבוש יקר ביומיהון, מתעטרין בההוא עלמא (ס"א גולמא), מעטורי דמתעטרי בהו אבהן, מההוא נחל דנגיד ונפיק לגנתא דעדן. הדיא הוא דכתיב, (ישעיה מח) ונחך ה' תמיד והשביע בצחצחות נפשך וגו'. ואינון חייבי עלמא, דלא זכו לאתלבשא בלבושא דיומיהון, עלייהו פתיב, (ירמיה יז) והיה פערער בערבה ולא יראה פי יבא טוב ושכן חררים במדבר.

אמר רבי יצחק, זכאה חולקיה דיעקב, דרחצנו יתיר הוה ליה, דכתיב ושכבתי עם אבותי. דאזכי בהו ולא באחרא. דאזכי בהו, לאתלבשא ביומין דיליה, וביומין דלהון.

רבי יהודה אמר, פתיב, (בראשית כז) וירח את ריח בגדיו ויברכהו. בגדיו. בגדי עשו מפעי ליה. דהא לאו דידיה הוה, אלא דעשו הוה הנהו בגדים. דכתיב, (בראשית כז) ותקח רבקה את בגדי עשו בנה הגדול החמודות, בגדי עשו פתיב (הכא), והכא ריח בגדיו, דיעקב משמע.

אלא, הכי אוקימנא, וירח, כלומר, אסתכל להלאה, וארר ריחא דלבושוי דההוא עלמא, כדן ברכיה. ועל דא פתיב, ראה ריח בני פריח שדה, דא הוא חקל דתפוחין קדישין. אמר, הואיל וזכית באינון לבושי יקר, ויתן לה האלהים מטל השמים. מאי משמע, בגין דבההוא חקל דתפוחין קדישין, נטיל (ס"א נטיף) טלא כל יומא, מההוא אתר דאקרי שמים, דכתיב מטל השמים.

אמר רבי יוסי, בכלא ברכיה, מטל השמים ומשמני הארץ. מאי טעמא, בגין דוירח את ריח בגדיו. בגדיו ממש, כמה דאוקימנא. תנא, אלה וחמש מאה ריחין, סלקין בכל יומא מגן עדן, דמתבסמי בהו אינון לבושין דיקר דההוא עלמא, דמתעטרין מן יומי דבר נש.

אמר רבי יהודה, כמה לבושין אינון. אמר רבי אלעזר, טורי (ויקרא ע"א ע"ב) דעלמא, על דא פליגו. אבל תלתא אינון. חד דמתלבשי בההוא לבושא, רוחא דבגנתא דעדן דארעא. וחד יקרא מכלא, דמתלבשא ביה נשמתא בגו צרורא דחיי,

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בין פורפירא דמלכא. וחד לבושא דלבר, דקאים ולא קאים, אתחזי ולא אתחזי. בהאי מתלבשא ביה נפשא, ואזלא ושטא בעלמא.

ובכל ריש ירחי (שתא) ושבתא, אזלת ואתקשרת ברוחא דבגנתא דעדן דארעא, דקיימא בין פרגודא יקירא, ומניה אוליה וידע מה דידע, ושט ואודע ליה בעלמא.

תנא, בתרין קשורין אתקשר נפשא, בכל ריש ירחא ושבתא, בקשורא דרוחא, די בין ירחי בוסמין דבגנתא דעדן דארעא, ומתמן אזיל ושטא, ואתקשר עם רוחא בנשמתא דצירא בצרורא דחיי, ומתרויא ומתזנת מאינן זיוין יקרין, דהאי סטרא, ודהאי סטרא. הדא הוא דכתיב, ונחף ה' תמיד, תמיד דייקא.

והשביע בצחצחות נפשך. מהו בצחצחות. אלא צחותא חד, כד אתקשר ברוחא דבגנתא דלתתא, צחותא דלגו מן צחותא, כד מתקשרן בנשמתא דלעילא, בצרורא דחיי, והיינו בצח חד, צחות תרין, דאינן לעילא לעילא, ביקירו דנשמתא ודאי, כלומר צחצחות, מאן ירית דא, נפשך. נפשך ממש. זכאה חולקהון דצדיקייא.

אמר רבי שמעון, כד אנא בין אינן חברייא דבבל, מתפנשי גבאי, ואולפי מלי באתגלייא, ואינן עיילי לון בגושפנא דפרזלא תקיפא, סתימא מפל סטרין. כמה זמנין אוליפנא לון ארחוי דגנתא דמלכא, אורחוי דמלכא. (נ"א כמה זמנין אמינא לון ארחוי דאורייתא דמלכא קדישא ואורחין עלאין).

[זוהר חלק א' - דף רכה ע"א]

כמה זמנין אוליפנא לון כל אנון דרגין דצדיקיא דבההוא עלמא, וכלהו מסתפי למימר (דף רכה ע"א) מלין אלין, אלא לעאן (מעלעלין) בגמגומא. בגיני כך פסילוסין אקרון, כההוא פסילותא דמגמגם בפומיה.

אבל לזכותא דאיננא להו, הואיל ומסתפי. דהא אוירא קדישא ורוחא קדישא אתעדי מנייהו, וינקי מאוירא ורוחא דרשותא אחרא. ולא עוד אלא דקשת אתחזי עלייהו, ולא אינן כדאי למחמי סבר אנפוי (ס"א דאליהו), כל שפן סבר אנפין אחרנין.

אבל דא מהניא להו, דאנא שכיח בעלמא ואנא סימנא (נ"א סמכא) בעלמא, דהא בחיי לא יתיב עלמא בצערא, ולא אתדן בדינא דלעילא, בתראי לא יקום דרא כדרא דא. וזמין עלמא דלא ישתכח מאן דיגין עלייהו, וכל אנפין חציפין ישתכחון בין לעילא בין לתתא. לעילא, בחובייהו דלתתא, וחציפותא דלהון.

וזמינן בני עלמא דצווחין, ולית מאן דישיגח עלייהו. יהדרון רישא לכל סטרי עלמא, ולא יתובון באסוותא. אבל חד אסותא אשכחנא להו בעלמא ולא יתיר, בההוא אתר דישתכחון אינן דלעאן באורייתא, ואשתכח בינייהו (ויקרא ע"א ע"א)

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ספר תורה דלא משתקר ביה. כד מפקי האי, בגינייה מתערי עלאי ותתאי. וכל שפון אי אכתיב ביה שמא קדישא כדקא חזי, והא אוליפנא מלה.

ווי לדרא דאתגלייא בינייהו ספר תורה, ולא מתערי עליה לעילא ותתא. מאן אתער עליה בשעתא דעלמא בצערא טפי, ואצטריך עלמא למטרא, ואצטריך לאגלאה ספר תורה יתיר בדוחקא דעלמא.

דכד עלמא בצערא, ובעאן בני נשא רחמין עלי קברי, פלהו מתין מתערין עליה, דהא נפשא אקדימת ומודעא לרוחא, דהא ספר תורה אשתכח בגלותא, דאיגלי בדוחקא דעלמא, וחייא אתאן ובעאן רחמי.

כדין רוחא מודעא לנשמה, ונשמה לקודשא בריך הוא, וכדין קודשא בריך הוא אתער, וחס על עלמא, ודא על גלותא דספר תורה מאתריה, וחייא אתין למבעי רחמי על קברי מתיי. ווי לדרא אי אצטריך ספר תורה לאגלאה ליה מאתר לאתר, אפילו מבי פנישתא לבי פנישתא, דהא לא אשתכח בינייהו על מה ישגחון עלייהו.

ודא לא ידעין פלהו בני נשא, דהא שכונתא כד אתגלייא גלותא בתראה. עד לא תסתלק לעילא, מה כתיב, (ירמיה ט) מי יתנני במדבר מלון אורחים. לבתר בזמנא דדחקא אשתכח טפי בעלמא, תמן אשתכחת, ובגלותא דספר תורה, תמן היא, וכלא מתערין עליה, עלאי ותתאי.

אמר רבי שמעון, אי הני בבליאי טפשיאי, ינדעון מלין דרזי דחכמתא, על מה קאים עלמא, וסמכוי על מה קא מתרגשן. כד ישתכח בדוחקא, ינדעון שבחא דרב (המנונא) ייבא סבא. כד אשתכח בינייהו, ולא הוו ידעי שבחיה. והא אשכחנא מלוי מתקשרן במלוי דשלמה מלפא, ברזא עלאה דחכמתא, ואינון לא הוו ידעי שבחיה.

והשתא אזלין בתר מלי דחכמתא, ולית מאן דקאים עליה, ולית מאן דקרי. ועם כל דא, אית בינייהו פקחין בעבורא דשתא ובקביעותא דירחי, אף על גב דלא אתייהיב להו, ולא אתמסר בידייהו.

תנינן, תריסר ירחי, האי נפש איהי מתקשרא בגופא בקברא, ואתדנו בדינא כחדא, בר ההיא נפש דצדיקייא, כמה דאוקמוה, וזמינא בקברא, וידע בצערא דיליה, ובצערא דחיי ידע (ס"א לא ידע), ולא אשתדלת עלייהו.

ולבתר תריסר ירחי, אתלבש בלבושא חד, ואזיל ושאט בעלמא, וידע מן רוחא מה דידע, ואשתדל צערא לעלמא, ולמבעי רחמי. ולמנדע (להו) צערא דחיי.

ומאן אתער לכל האי, בזמנא דאית זכאה, דאודע להו כדקא יאות, וההוא זכאה אשתמודע בינייהו. דתניא, זכאה כד אשתאר בעלמא, בין חייא, ובין מיתיא

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר זוהר ותקונים במעגל השנה

אשתמודע, דהא כל יומא מכרזי עליה בינייהו, וכד צערא טפי בעלמא, והוא לא יכיל לאגנא על דרא, הוא אודע להו צערא דעלמא.

[זוהר חלק א' - דף רכה ע"ב]

וכד לא אשתכח זכאה (דף רכה ע"ב) דמכרזי עליה בינייהו, ולא אשתכח (ד"א ל"ג בינייהו) מאן דאתער להו בצערא דעלמא, אלא ספר תורה. כדין עלאי ותתאי מתערין עליה, וצריכין כלא דישתכחון בההיא זמנא בתשובה. ואי לא משתכחי, הא מארי דדינא אתערון עלייהו, ואפילו רוח דגנתא דעדן, מתערין עלייהו, בגיניה דספר תורה, כדאתמר.

תאנא, ושכבתי עם אבותי, בגופא, בנפשא, ברוחא, בנשמתא, ברתיכא חדא, בדרגא עלאה. אמר רבי יהודה, כמה אטימין מפלא בני עלמא, דלא ידעי, ולא משגיחי, ולא שמעי, ולא מסתפלי במלי דעלמא. והיך קודשא בריך הוא משתכח עלייהו ברחמין, בכל זמן ועידן, ולית מאן דישגח.

תלת זמנין ביומא, עאל רוחא חדא במערתא דכפלתא, ונשיב בקברי אבהתא, ואתסיין כל גרמין, וקיימי בקיומא, וההוא רוחא נגיד טלא מלעילא, מרישא דמלפא, אתר דמשתכחי אבהן עלאי. וכד מטי (ס"א מתער) ההוא טלא מנייהו, מתערין אבהן דלתתא.

ותאנא, נחית ההוא טלא בדרגין ידיען, דרגא בתר דרגא, ומטי לגן עדן דלתתא. ומההוא טלא, אתסחי בבוסמין דגנתא דעדן. ואתער רוחא חדא, דכליל בתרין אחרנין וסליק ושאט ביני בוסמין, ועייל בפתחא דמערתא, כדין מתערין אבהן, אינון וזיווגן, ובעאן רחמי על בנוי.

וכד אשתכח עלמא בצערא, בגין דאינון דמיכין על חובי עלמא, וההוא טלא לא אתנגיד ולא אשתכח, עד דאתער ספר תורה, כדקא חזי בעלמא. ונפשא אודעא לרוחא, ורוחא לנשמתא, ונשמתא לקודשא בריך הוא. כדין יתיב מלפא בכרסייא דרחמי, ונגיד מעתיקא קדישא עלאה, נגידו דטלא דבדולחא. ומטי לרישא דמלפא, ומתברכין אבהן. ונגיד ההוא טלא, לאינון דמיכין, וכדין מתחברן (נ"א מתברכן) כלהו, וחייס קודשא בריך הוא על עלמא.

ותאנא, לא חייס קודשא בריך הוא על עלמא, עד דאודע לאבהן ובגינייהו עלמא אתברכא. אמר רבי יוסי, ודאי הכי הוא, והא אשכחנא מלי בספרא דשלמה מלפא, ההוא עלאה, דקרא ליה עיטא דחכמתא דכלא.

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

ורב המנונא, הכי גלי ואמר, דהא אחזיו ליה, דיתיר עבדת רחל, דקיימא בפרשת אורחין, בכל זמנא דאצטריך עלמא, מכלהו ורזא דמלה, ארון וכפורת וכרובים בחולקא דבנימן, דאתיליד באורחא, ושכינתא על כלא:

וישתחו ישראל על ראש המטה, מאן ראש המטה. דא שכינתא. אמר רבי שמעון, חס ושלום. אלא לדידיה פּרע וסגיד. (אלא) תא חזי, מטה, דא שכינתא. דכתיב, (שיר השירים ג) הנה מטתו של שלמה. ראש המטה מאן הוא. דא יסודא דעלמא, דהוא רישא דערסא קדישא. על ראש, דא ישראל, דקאים על ראש המטה. בגיני כך, ישראל לדידיה קא סגיד.

ואי תימא, הא בההוא זמנא לא הוה מרע, דהא לבתר כתיב, ויהי אחר הדברים האלה ויאמר ליוסף הנה אביך חולה. ובשעתא דסגיד, לא הוה חולה, ועל דידע דהא בההוא זמנא, סליק בדרגא עלאה קדישא פרסייא שלימתא, בגיני כך סגיד לההוא רתיכא, פרסייא עלאה, שלימו דאילנא רברבא ותקיף, דאקרי על שמיה. ועל דא, וישתחו ישראל על ראש המטה, על ראש המטה ודאי, דהא אסתלק לאתריה ואתעטר בעטרותי דמלכא קדישא:

ויאמר השבעה לי וישבע לו וישתחו ישראל על ראש המטה, רבי חייא פתח ואמר, (קהלת ז) כל זה נסיתי בחכמה אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני. הא תנינן, שלמה מלכא, ירית סיהרא מכל סטרוי, וביומוי קיימא בשלמותא, ההיא סיהרא דאתברכא מכלא, וכד בעא למיקם על נימוסי אורייתא. אמר, אמרתי אחכמה וגו'.

[זוהר חלק א' - דף רכו ע"א]

אמר רבי יהודה, יעקב אמר, ושכבתי עם אבותי ונשאתני ממצרים וקברתני בקבורתם, תמן תנינן, מאן דנפק נשמתיה ברשותא אחרא, (דף רכו ע"א) וגופא דיליה אתקבר בארעא קדישא, עליה כתיב, (ירמיה ב) ותבאו ותטמאו את ארצי ונחלתי שמתם לתועבה, ויעקב אמר וקברתני בקבורתם, ונשמתיה נפקא ברשותא אחרא.

אמר רבי יהודה, שאני יעקב, דשכינתא הות אחידת ביה, ואתדפקת ביה. הדא הוא דכתיב, (בראשית מו) אנכי ארד עמך מצרימה, לדירא עמך בגלותא. ואנכי אעלך גם עלה, לאזדוגא בי נשמתך, ולא תקברא גופך בקברי אבהתך. מאי קא מיירי, (אף על גב דקא) (נ"א דהא לא) נפקת נשמתיה ברשותא אחרא. (נ"א ועל דא ואנכי אעלך גם עלה כתיב).

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ויוסף ישית ידו על עיניו, יוסף ודאי, דהא הוא בוכרא דהרהורא דלבא, בוכרא
טפה קדמאה הות, כדאתמר. ובגין דינדע קודשא בריך הוא טמירא דא, אתבשר
ליה ביוסף, דהא כל רחימותא ביה תליא.

סדר הלימוד ליום יא כסלו [יום 70 בשנה]

ישית ידו על עיניו. מאי קא מיירי. אמר רבי ייסא, בגין יקרא דיצקב,
ולאתבשרא דהא יוסף קיים, וישתכח עליה במיתתיה. רבי חזקיה אמר, מלה
אוליפנא, ודחילנא לגלאה, ובעובדי עלמא חכמתא אשתכח. אתא רבי אבא, (ד”א
ל”ג ונשקיה) בטש ביה. אמר, אימא מילך, וזיין זינך. ביזמוי דרבי שמעון מלין
אתגליין.

אמר, אוליפנא מפרקין דרב ייסא סבא, בנמוסי עלמא. בר נש דזכי לבר בהאי
עלמא, ליבעי ליה לנגדא עפרא על עינוי כד אתקבר, ודא הוא יקרא דיליה,
לאחזאה דעלמא אסתים מניה, והוא ירית ליה לעלמא תחותוי.

בגין דעינוי דבר נש, חיזו דעלמא ביה אתחזי, וכל גוונין הכי אינון דאסחרו.
חזורא דביה, הוא ימא רבא אוקינוס, דאסחר כל עלמא בכל סטרי. גוונא אחרא
הוא יבשתא (דאקיפו), דאפיקו מיא, ויבשתא קאים בין מיא, הכי הוא גוונא בין
מיא.

גוונא אחרא תליתאה, היא במציעותא דביה, דא ירושלם, דהיא אמצעותא
דעלמא. גוונא רביעאה, היא חיזו דכל עינא, ואקרי בת עין, דבההוא בת עין,
אתחזי פרצופא. וחזו יקרא מכלא, דא ציון, דאיהי נקודה אמצעותא מכלא, דחיזו
דכל עלמא תמן אתחזי. ותמן שריא שכונתא, דהיא שפירו דכלא, וחזו דכלא,
ועינא דא הוא ירותת עלמא. ובגיני כן, האי שביק ליה, והאי נטיל ליה, וירית
ליה.

אמר ליה, שפיר קאמרת, אבל מלה סתימא איהו יתיר, ובני עלמא לא ידעין,
ולא מסתכלן, דהא בשעתא דבר נש נפיק מעלמא. נפשא דיליה טמירא עמיה, ועד
לא נפקת, עינוי דבר נש חמו מה דחמו, כמה דאוקימנא דכתיב, (שמות לג) כי לא
יראני האדם וחי. בחייהון לא חמאן, אבל במיתתהון חמאן.

ועינוי פקיחן מההוא חיזו דחמא, ואינון דקיימין עליה, בעא לשואה ידא על
עינוי, ולאסתמא עינוי, בגין ההוא דאוליפנא ברזא דנמוסי עלמא. דבשעתא
דאשתארו עינוי פקיחן, מההוא חיזו יקירא דחמא. אי זכי לבר, ברא קדים לשואה
ידיה על עינוי ולאסתמא לון, כמה דכתיב ויוסף ישית ידו על עיניו. בגין דהא חיזו

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

אחרא דלא קדישא אנדמנת לקבליה, ועינא דחמא השתא חיזו קדישא עלאה, לא יסתכל בחיזו אחרא.

ועוד, דההוא נפש סמיכת לקבליה בביתא, ואי אשתאר עינא פקיחא, וההוא חיזו אחרא ישרי על עינוי, בכל מה דאסתכל אתלטיא, ולא יקרא דעינא הוא, וכל שפן מקריבוי, וכל שפן מן מיתא, דלאו יקרא דיליה לאסתכלא במה דלא אצטריה, ולא שריא על עינוי מלה אחרא. לבתר אתפסיא בעפרא, והא אתערו חבריא על דינא דקברא מהו. ויקרא הוא, דיסתים עינא מן פלא, על ידא דבריה דשבק בעלמא.

תא חזי, כל שבועה יומין, נפשא אזלא מביתא לקברא, ומקברא לביתא, ואתאבלת עליה, ותלת זמנין ביומא, אתדנו פחדא נפשא וגופא, ולית מאן דידיע בעלמא, וישגח לאתערא לבא.

[זוהר חלק א' - דף רכו ע"ב]

לבתר, גופא אתטריד, ונפשא אזלא ואסתחיא (דף רכו ע"ב) בגיהנם, ונפקא ושטא בעלמא, ומבקרא לקבריה, עד דמתלבשא במה דאתלבשא.

לבתר תריסר ירחי, גייחין פלא. גופא שביק (שכ"ד) בעפרא. נפשא אתצריד ואתנהיר ברוחא, במאנא דאתלבש. רוחא אתענג בגנתא דעדן. נשמטא סלקא לצדורא דענוגא דכל ענוגין. וכלא אתקשר דא בדא לזמנין ידיען.

תא חזי, ווי לון לבני נשא, דלא מסתכלין ולא ידעין ולא אשתמודען, על מה קיימי, ויתנשי מנייהו למעבד פקודי אורייתא. דאית פקודי אורייתא דעבדי לבוש יקר לעילא. ואית פקודי אורייתא דעבדי לבוש יקר לתתא. ואית פקודי אורייתא דעבדי לבושי יקר להאי עלמא. וכלא אצטריכן ליה לבר נש, ומן יומי ממש, פלהו מתתקנו, כמה דאוקימנא.

רבי יהודה סבא, אתרגיש בדעתיה יומא חד, ואחזו ליה בחלמיה, חד דיוקנא מנהורא דיליה, תקיף, דאזדהר לארבע סטרין, אמר ליה, מאי האי. אמר ליה, לבושא דילך הוא, לדיורא דהכא, ומתהווא יומא הוה חדי.

אמר רבי יהודה, כל יומא ויומא, רוחין דצדיקיא יתבין בלבושיהון, שורין שורין בגנתא דעדן, ומשבחן לקודשא בריך הוא, ביקרא עלאה. הדא הוא דכתיב, (תהלים קמ) אף צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניך. אמר רבי אבא, בקדמיתא מה פתיב וישתחו ישראל וגו', כמה דאוקימנא, מאן מטה, דא כנסת ישראל. ראש המטה, דא צדיק. על ראש המטה, דא מלכא קדישא, דשלמא פלה דיליה, כמה

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

דְּכַתִּיב (שיר השירים ג) הִנֵּה מִטְתּוֹ שֶׁלִּשְׁלֹמֹה. דִּיעֶקֶב לְדִידֵיהָ קָא סְגִיד, לְהֵוּא דְקָאִים עַל רֹאשׁ הַמָּטָה, יִשְׂרָאֵל שְׁמִיָּהּ, בְּגִינֵי כֶּךָ, וַיִּשְׁתַּחֲוֶי יִשְׂרָאֵל עַל רֹאשׁ הַמָּטָה.

לְבַתָּר, כִּיּוֹן דִּידַע יַעֲקֹב, דְּהָא בְּדַרְגָּא עֲלָאָה אֲשַׁתְּלִים, וְדַרְגָּא דִּילִיָּהּ הוּא לְעִילָא עִם אֲבֵהֶתָּא, וְהוּא בְּלַחֲדוּי תְּקוּנָא שְׁלִימָתָא, אַחְסִין לְבֵיהּ, וְחַדֵּי וְאַתְתַּקַּף בְּרַעוּתָא עֲלָאָה דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בֵּיהּ. מַה כְּתִיב בֵּיהּ, וַיִּתְחַזַּק יִשְׂרָאֵל וַיֵּשֶׁב עַל הַמָּטָה, עַל הַמָּטָה מִמֶּשׁ, דְּהָא בְּדַרְגָּא עֲלָאָה יִתִּיר אֲשַׁתְּלִם, זַכָּאָה חוּלְקִיָּהּ.

תָּאנָא, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּמַתְנִיתָא דִּילָן אוּקִימָנָא, הָא דְתַנִּינָן בְּאַרְבַּעַה פְּרָקִים בְּשָׁנָה הָעוֹלָם נְדוּן, בְּפִסְחָא עַל הַתְּבוּאָה, בְּעֶצְרַת עַל פִּירוֹת הָאֵילָן, בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה כָּל בְּאֵי הָעוֹלָם עוֹבְרִים לְפָנָיו כְּבִנֵי מְרוֹן, וּבְחַג נְדוּנִין עַל הַמַּיִם, הָא אוּקִימָנָא מְלִי. וְרוּזָא דְמַתְנִיתָא אוּקִימָנָא, בְּפִסְחָא עַל הַתְּבוּאָה וְכוּ', לְקַבִּיל רְתִיכָא עֲלָאָה, רוּזָא דְאֲבֵהֶן, וְדוּד מְלָכָא.

בְּפִסְחָא עַל הַתְּבוּאָה, דְּהִכֵּי הוּא מִמֶּשׁ, וְהָא אוּקִימָנָא מְלָה דָּא, עַל מַה אֲתֵיָּא מְצָה בְּפִסְחָא, וְהָא דִּינָא הוּא, דִּינָא דְמַלְכוּתָא דִּינָא, וְדָא שִׁירוּתָא דְשִׁרְיָאוּ יִשְׂרָאֵל לְמִיעַל בְּחוּלְקָא קְדִישָׁא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּלְבַעֲרָא מְנִיָּהּ חֲמִין, דְּאִיְהוּ טַעוּן אַחְרֵינִין דִּי מְמַנָּן עַל עַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת דְּאֶקְרוּן אֱלֹהִים אַחְרִים, אֱלֹהֵי גֹכֵר. וְאַקְרוּן חֲמִין, יֶצֶר הָרַע, וְלְמִיעַל בְּמְצָה, חוּלְקָא קְדִישָׁא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲמָאי תְּבוּאָה. (ס"א ל"ג כמה דאת אמר, (ירמיה ב) תבואתה בה"א, רמיו לה"א קדמאה דשמא קדישא) בְּגִין כֶּךָ, בְּפִסְחָא נְדוּנִין עַל הַתְּבוּאָה, וְאוּקִימָנָא דְעֲלָמָא אֲתַדָּן עַל דִּינָא דְה"א.

בְּעֶצְרַת עַל פִּירוֹת הָאֵילָן. פִּירוֹת הָאֵילָן, פִּירוֹת הָאֵילָנוֹת מְבַעֵי לֵיהּ, מֵאֵן פִּירוֹת הָאֵילָן. אֵלָא, דָּא הוּא אֵילָנָא רַבְרְבָא וְתַקִּיף לְעִילָא. פִּירוֹת הָאֵילָן, כְּמַה דְכַתִּיב, (הושע יד) אֲנִי כְּבוֹשׁ רַעֲנָן מִמֶּנִּי פְּרִיךְ נִמְצָא.

בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה עוֹבְרִין לְפָנָיו כְּבִנֵי מְרוֹן. תְּנָא רֹאשׁ הַשָּׁנָה, דָּא הוּא רִישָׁא דְשַׁתָּא דְמְלָכָא, וּמֵאֵן הוּא רֹאשׁ הַשָּׁנָה, דָּא יֶצְחָק, דְּאֶקְרִי רֹאשׁ, דְּאִיְהוּ חַד רִישָׁא דְמְלָכָא (נ"א לעילא), אֲתֵר דְּאֶקְרִי שָׁנָה. בְּגִינֵי כֶּךָ כָּל בְּאֵי עוֹלָם עוֹבְרִין לְפָנָיו כְּבִנֵי מְרוֹן. וְעַל דָּא תַנִּינָן, בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, דְּהָא בְּרִישָׁא דְשַׁתָּא שְׂאֲרֵי יֶצְחָק.

[זוהר חלק א' - דף רכו ע"א]

וּבְחַג נְדוּנִין עַל הַמַּיִם, דָּא הוּא שִׁירוּתָא (דרישא) דִּימִינָא דְמְלָכָא, וְעַל דָּא חֲדוּתָא דְמִיָּא אֲשַׁתְּכַח בְּכָלָא, בְּשַׁעֲתָא דְנִסְכֵי מִיָּא, וְשְׂאֲבֵי לוּן, בְּגִין דְמַיִם דָּא יִדְעָא. וְעַל דָּא בְּאַרְבַּעַה פְּרָקִים אֵלִין, כָּלָא מְשַׁתְּכַחִין. (דף רכו ע"א)

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי יוסי, כד יסתכלון מלי, כלא אשתכח בהני פרקין, אברהם יצחק ויעקב, דוד מלכא. ובהני עלמא אתדון, ובארבע פרקין בני נשא אתדנו, ביומין דאשתכחו בעלמא. ובכל יומא ויומא, ספרין פתיחון ועובדין כתיבין, ולית מאן דישיגח, ולית מאן דירכין אודניה, ואורייתא אסהידת ביה בכל יומא, וקלא קרי בחילא, (משלי ט) מי פתי יסור הנה חסר לב אמרה לו, ולית מאן דיצית לקליה.

תאנא בשעתא דבר נש קאים בצפרא, סהדין קיימין לקבליה, וסהדין ביה, והוא לא אשגח. נשמתא אסהידת עליה, בכל עדן ובכל שעתא, אי אצית יאות. ואי לאו, הא ספרין פתיחין ועובדין כתיבין. אמר רבי חייא, זכאין אינון צדיקיא, דלא מסתפו מן דינא, לא בעלמא דין, ולא בעלמא דאתי. הדיא הוא דכתיב, (משלי כח) וצדיקים ככפיר יבטח. וכתיב, (תהלים לו) צדיקים יירשו ארץ.

רבי חזקיה פתח ואמר, (בראשית טו) ויהי השמש לבא ותרדמה נפלה על אברם וגו', האי קרא אוקמוה. אבל דא יומא דדינא קשיא, דאפקי ליה לבר נש מהאי עלמא. דתניא, (ההוא יומא) זמנא דמטא דבר נש נפיק מהאי עלמא, ההוא (יומא) זמנא יומא דדינא רבא, דאתחשף שמשא מן סיהרא, כמה דכתיב, (קהלת יב) עד אשר לא תחשף השמש, דא נשמתא קדישא, דאתמנעת מבר נש, תלתין יומין, עד לא יפוק מעלמא (והא חזי), וחמא דצולמא דאתמנעת מניה ולא אתחזי.

מאי טעמא אתמנעת מניה. בגין דנשמתא קדישא סלקת, ואתעברת מניה, ולא אתחזי. דלא תימא, דכד מית בר נש ואתחלש, האי נשמתא אתעברת מניה, אלא כד איהו בחייו, בתוקפיה, אתעברת מניה (ואתחלש) האי נשמתא, ולא נהרא לרוחא, ורוחא לא נהיר לנפשא, כדין צולמא אתעברת מניה, ולא נהיר ליה. (אלא) מההוא יומא, כלא מכרוזי עליה, ואפילו צפרי שמיא. מאי טעמא. בגין דנשמתא הא סלקא מניה, ורוחא לא נהיר לנפשא, כדין נפשא אתחלשת, ומיכלא וכל תיאובתא דגופא, סלקא מניה ואתעבר.

ואמר רבי יהודה, ואפילו כל זמנא דנפיל איניש בבי מרעיה, ולא יכיל לצלאה, נשמתא אתעברת וסלקא מניה, וכדין לא נהיר רוחא לנפשא, עד דדיינין דיניה דבר נש. ואי דיינין ליה לבר נש לטב, כדין נשמתא אתהדרת לאתרה, ונהירא לכלא. הא בזמנא דקיימא מלה בדינא. ובזמנא דלא קיימא מלה בדינא, תלתין יומין אקדימת נשמתא לכלא, וצולמא אתעבר מניה.

תאנא, בזמנא דדיינין ליה לבר נש לעילא, סלקין לנשמתיה לבי דינא, ודיינין על מימרהא, והיא אסהידת בכלא, ואסהידת בכל רעיוני דבר נש, ובעובדין לא אסהידת, דהא פלהו בספרא כתיבין. וכלהו דיינין ליה לבר נש, בההיא שעתא דדיינין ליה לבר נש לעילא, כדין דחקא דגופא אשתכח, יתיר משאר זמניא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אי דיינין ליה לטב, כדין ארפין מניה. וזיעא אתבקע על גופא, ונשמטא אהדרת לבתר, ונהרא לכלא. ולא סליק בר נש מבי מרעיה לעלמין, עד דדיינין דיניה לעילא. ואי תימא, הא כמה חייבי עלמא, כמה רשיעי עלמא, קיימין בקיומיהו. אלא, קודשא בריך הוא אשגח בדיניה דבר נש, אף על גב דהשתא לא זכי, והוא חמי דהא לבתר זכי, דאין ליה לטב. או לזמנין דאוליד בר, דיחוי זכאה בעלמא, ועל דא קודשא בריך הוא דאין ליה לטב.

וכל עובדוי ודינוי דקודשא בריך הוא לטב, ובכלא אשגח. כמה דכתיב, (יחזקאל לג) חי אני נאם ה' וגו' אם אחפוץ במות הרשע פי אם בשוב רשע מדרכו. ובגין דא, כל אינון חייבי עלמא, דקיימין בקיומיהו, קודשא בריך הוא דאין לון לטב.

ולזמנין, דאינון מרעין אשתלימו זמניהו, מלמשרי תמן. כמה דאת אמר, (דברים כח) וחלאים רעים ונאמנים, דעבדו מהימנותא. דכד שריאן עליה דבר (דף רכו ע"ב) נש, מסתלקי מניה לבתר דאשלימו זמניהו, בין לצדיקיא, בין לחייביא, וכלא אתעבד בדינא כדקאמרן:

וירא ישראל את בני יוסף ויאמר מי אלה, אמר רבי יצחק, האי קרא קשיא, דכתיב וירא ישראל, וכתיב ועיני ישראל כבדו מזוהן לא יוכל לראות, אי לא יוכל לראות, מהו וירא ישראל. אלא דחמא ברוח קודשא, אינון בני יוסף, דאינון ירבעם וחביריו. דירבעם עבד תרין עגלי זהב, ואמר (מלכים א יב) אלה אלהיך ישראל. ובגין כך, מי אלה, מאן הוא דזמין למימר אלה אלהיך לטעוון אחרן, ובגין כך וירא ישראל את בני יוסף.

מכאן, דצדיקיא חמאן עובדא למרחוק, וקודשא בריך הוא מעטר לון בעטרא דיליה, מה קודשא בריך הוא חמי למרחוק, כמה דכתיב, (בראשית א) וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד, דקודשא בריך הוא חמא כל עובדין, עד לא יעבד לון, וכלהו אעברו קמיה.

כגוונא דא, כל דרין דעלמא, מסייפי עלמא, עד סייפי עלמא, כלהו אתעתדו וקיימו קמיה עד לא ייתון לעלמא. הדא הוא דכתיב, (ישעיה מא) קורא הדורות מראש, עד לא אתברי עלמא. בגין דכל נשמתינ דנחתין לעלמא, עד לא ייחתון, כלהו קיימי קמיה דקודשא בריך הוא, בדיוקנא דקיימי בהאי עלמא, ואקרונ בשמהן, דכתיב, (ישעיה מ) לכלם בשם יקרא.

אוף הכי צדיקיא, קודשא בריך הוא אחמי לון כל דרין דעלמא, עד לא ייתון וישתכחון בעלמא. מנא לן מאדם (דא אדם) דהוה קדמאה. דקודשא בריך הוא אחמי ליה כל אינון דרין עד לא ייתון, דכתיב, (בראשית ה) זה ספר תולדות (אדם). דתנינו, אחמי ליה, כל אינון דרין דזמנין למיתי לעלמא. וכן למשה, דכתיב,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

(דברים לה) ויראהו ה' את כל הארץ, דקודשא בריך הוא אחמי ליה כל דרין דעלמא, וכל אינון מנהיגי עלמא, וכל שאר נביאי, עד לא ייתון לעלמא.

אוף הכא, וירא ישראל את בני יוסף, חמא למרחוק, ואודעזע, ואמר מי אלה. והאי קרא אשלים לתרין סטרין, להאי סטרא, ולהאי סטרא. ועל דא אתיב יוסף ואמר, בני הם אשר נתן לי אלהים בזה. ומנא לן דקודשא בריך הוא אחמי ליה ברוחא דקודשא. דכתיב והנה הראה אתי אלהים גם את זרעך. גם, לאסגאה אינון דנפקין מניה בדקאמרן:

ויברך את יוסף ויאמר האלהים אשר וגו', בהאי קרא אית לאסתכלא ביה, ויברך את יוסף, דלא אשכחן הכא ברכה דבריה ליה ליוסף אלא לבנוי. אי לבנוי, ויברכם מבעי ליה, מהו ויברך את יוסף, ולא אשכחן הכא דאתבריה יוסף.

אמר רבי יוסי, את דייקא, פתיב את יוסף, ברכתא דבנוי הוה, וכד אתברכאן בנוי, איהו מתברך. דברכתא דבנוי דבר נש ברכתיה איהי.

אמר רבי אלעזר, ויברך את יוסף, את דייקא, דבריה לאת קיימא, רזא (נ"א דברית בגין דכיון דאמר בני הם אשר נתן לי אלהים בזה, כדין בריך להווא אתר רזא) דברית דנטר יוסף, ובגין כך אקרי צדיק, את דיוסף, רזא דברית דקיימא בהדיה דיוסף: האלהים אשר התהלכו אבותי לפניו. האלהים, דא רזא דברית דקיימא קדישא, קיימא קדישא. אבותי לפניו, דייקא לפניו, דאינון קדמאי עלאי, מקמי רזא דנא, אברהם ויצחק, דהא מנהון אתון וינקא הווא (נ"א מהווא) אתר.

האלהים הרועה אותי, מאי טעמא זמנא אחרא האלהים. אלא רזא עלאה איהו, והכא בריך להווא אתר, ברזא דאלהים תיים, מקורא דחיי, דמניה נפקין ברכאן. ובגין דא אדכר גרמיה בהאי אתר, ואמר, האלהים הרועה אותי, בגין דכל ברכאן דנגדי ממקורא דחיי, יעקב נטיל לון. וכיון דנטיל לון איהו, האי אתר נטל ברכאן, וכלא איהו תלייא (נ"א בדכורא) בדבורא. ועל דא ויברך את יוסף פתיב.

[זוהר חלק א' - דף רכח ע"א]

בגין כך, בכל אתר דברכאן אצטריכו לברכא, בעי קודשא בריך הוא לאתברכא בקדמיתא, ולבתר אתברכו אחרנין, ואי קודשא בריך הוא לא אתבריה בקדמיתא, אינון ברכאן לא (דף רכח ע"א) מתקיימין.

ואי תימא, הא יעקב דברכיה אבוה, ולא ברכיה לקודשא בריך הוא בקדמיתא. תא חזי, בשעתא דבריה יצחק ליעקב, לא ברכיה, עד דבריה לקודשא בריך הוא בקדמיתא. פיון דבריה לקודשא בריך הוא בקדמיתא, ברכיה ליעקב. מנא לן, דכתיב (בראשית כו) ויאמר ראה ריח בני פריח שדה אשר ברכו ה'. הכא קיים ברכה

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לקודשא בריך הוא. דכתיב, אשר ברכו ה', אתברך בקיומא דברכאן, ולבתר פתיב בתריה, ויתן לך וגו'. פין דההוא שדה אתקיים בקיימא דברכאן, (ס"א בברכוי, מיד ברכיה, ויתן לך האלהים, דההוא שדה רזא) דנפקי מיניה ברכאן, לבתר דאיהו אתקיים בברכוי.

פגוונא דא בריך יעקב בקדמיתא לקודשא בריך הוא, ולבתר בריך לבנוי. תא חזי, בצפרא בעי בר נש לאקדמא ברכאן לקודשא בריך הוא, ולבתר לשאר בני עלמא, והא אוקימנא דכתיב בבקר יאכל עד וגו'.

ותא חזי, פד בעא יעקב לברכא לאינון בני יוסף, חמא ברוח קודשא דזמין לנפקא מאפרים ירבעם בן נבט. פתח ואמר, מי אלה. משמע (ס"א מאי שנא) דאמר בעבודה דא דסטרא דעבודה זרה (שמות לז) אלה אלהיך ישראל. אלא רזא איהו, פל אינון סטרין דההוא חויא בישא, ומסטרא דההוא רוח מסאבא ההוא חויא. (שמות רל"ו ע"ב) ואית מאן דרכיב עליה, וכד מזדווגן, אקרין אלה. ואינון מזדמנין בעלמא, בכל אינון סטרין דלהון.

רוח דקודשא אקרי זאת, דאיהו רזא דברית, רשימא קדישא דאשתפח תדיר בבר נש, וכן (שמות טו) זה אלי ואנוהו, (ישעיה כה) זה ה'. (ס"א הוא יי) אבל אלין, אקרין אל"ה, ועל דא פתיב, אלה אלהיך ישראל.

ובגין כך פתיב, (ישעיה מט) גם אלה תשכחנה, ואנכי רזא דזאת, לא אשפחה. וכתיב, (איכה א) על אלה אני בוכיה, דההוא חובא גרמא לון למבפי כמה בכיין. דבר אחר על אלה אני, מאי טעמא. בגין דאתייהיב רשו לאתר דא לשלטאה על ישראל, ולחרבא פי מקדשא, ובגין דאתייהיב לון רשו לשלטאה, (ס"א כתיב, (איכה א) על אלה אני בוכיה, רזא דמלה דא סטרא דמסאבא דאתייהיב לון רשו לשלטאה) אני בוכיה, דא רוח קודשא דאקרי אני.

ואי תימא, הא פתיב, (דברים כח) אלה דברי הברית. הכי הוא ודאי, דכל אלין לא מתקיימי, אלא מגו אלה, דתמן פל לוטין שריין, כמה דאוקימנא דאיהו ארוור. ובגין דא אקדים ואמר אלה, דקיימא למאן דעבר דברי הברית. (ויקרא כז) אלה המצות אשר צוה ה', בגין דכל פקודא דאורייתא לאתדפאה בר נש, ולא יסטי מאורחא דא, ויסתמר מתמן, ויתפרש מנייהו. ואי תימא (בראשית ו) אלה תולדות נח. הכי הוא ודאי, דהא נפק חם, דאיהו אבי כנען, וכתיב, (בראשית מט) ארוור כנען ואיהו רזא דא דאלה.

ועל דא (ס"א כל הני התוכא סוספיתא דדהבא, ועל דא כתיב מי אלה, ישראל כד עבדון עגלא) פתיב ויאמרו אלה אלהיך ישראל, וכל הני התוכא סוספיתא דדהבא. אחרן קריב דהבא, דאיהו סטרא דיליה, דכליל איהו בתוקפא דאשא,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וכלא חד, וסטרא דא דהבא ואשא. (ד"א ל"ג לאתקפא) רוח מסאבא, דאשתכח תדיר במדברא, אשכח אתר בההוא זמנא, לאתקפא ביה.

ומה דהווי ישראל דכיינ מההוא זוהמא קדמאה דאטיל בעלמא, דגרים מותא לעלמא, פד קמו על טורא דסיני, לבתר אהדרו, וגרים לו כמלקדמין, לסאבא לון, ולאשתקפא עלייהו. וגרים לון מותא, ולכל עלמא, לדריהון בתרייהו. הדא הוא דכתיב, (תהלים פב) אני אמרתי אלהים אתם וגו' אכן כאדם וגו'.

ועל דא פד חמא יעקב לירבעם בן נבט דעבד פוכבים ומזלות, ואמר אלה אלהיך, אנדעזע, ואמר מי אלה. פד בעא לבתר לברכא לון, בריך ליה (ס"א לשכינתא בקדמיתא, ולבתר) בריך (לון) לבנוי. פיון דבריך לקודשא בריך הוא בקדמיתא, לבתר מההוא אתר דבריך בקדמיתא, בריך לון. הדא הוא דכתיב המלאך הגואל אותי מכל רע וגו'.

[זוהר חלק א' - דף רכח ע"ב]

רבי יהודה פתח ואמר, (ישעיה לח) ויסב חזקיהו פניו אל הקיר ויתפלל אל ה'. הא אוקמוה, דלא לצלי בר נש אלא סמוך לכותלא, ולא יהא מלה חציץ ביניה לבין כותלא. דכתיב ויסב חזקיהו פניו אל הקיר. מאי שנא בכלהו דצלי צלותא, דלא פתיב בהו ויסב פניו אל הקיר, דהא די ליה דיימא ויתפלל אל ה', דהא מאן דמצלי צלותא, איהו פוון דעתיה פדקא יאות, דהא פתיב במשה, (במדבר יא) ויתפלל משה אל ה'. (שמות יא) ויצעק משה אל ה' ולא פתיב (דף רכח ע"ב) ויסב פניו. הכא בחזקיהו, מאי טעמא ויסב חזקיהו פניו אל הקיר, ולבתר ויתפלל.

אלא רזא דמלה איהו, דתנינן, חזקיה בההוא זמנא לא הוה נסיב, ולא הוה ליה אנתו, ולא אוליד בנין, מה פתיב, (ישעיה לח) ויבא אליו וגו' כי מת אתה ולא תחיה, ותנינן כי מת אתה בעולם הזה, ולא תחיה בעולם הבא. מאי טעמא, בגין דלא אוליד בנין.

דכל מאן דלא אשתדל לאולדא בנין בהאי עלמא, לא מתקיים בעלמא דאתי, ולא יהא ליה חולקא בההוא עלמא. ואתתרכת נשמתייה בעלמא (דאתי), ולא אשכחתי נייחא באתר דעלמא. ודא הוא עונשא דכתיב באורייתא, (ויקרא כ) ערירים ימותו, ומתרגמינן בלא ולד. בגין דמאן דאיהו בלא ולד, פד אזיל בההוא עלמא, מית הוא תמן. מית בעלמא דין, ובעלמא דאתי. ועל דא פתיב כי מת אתה ולא תחיה.

ולא עוד, אלא דשכינתא לא שריא עלוי כלל, פדין פתיב ויסב חזקיהו פניו אל הקיר. אוליפנא דשוי רעיונוי, וכוון אנפוהי למיסב אתתא, בגין דתשרי עלוי שכינתא, רזא דקיר.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ובגין כך פתיב לבתר, ויתפלל אל ה', מכאן אוליפנא, דמאן דאית ביה חובא, ובעי למבעי רחמי עלוי, יכוין אנפוי ורעיונוי, לאתקנא גרמיה מההוא חובא, ולבתר יבעי צלותא. כמא דאת אמר, (איכה ג) נחפשה דרכינו ונחקורה בקדמיתא, ולבתר ונשובה. אוף הכא, פיון דיידע חזקיהו חוביה, מה פתיב ויסב חזקיהו פניו אל הקיר, שוי אנפוי לאתקנא לגבי שכנתא, דהא לגבי אתר דא חב.

בגין דשכינתא כל נוקבי דעלמא קיימין בסתרהא. מאן דאית ליה נוקבא, שריא איהי לגביה, ומאן דלית ליה, לא שריא לגביה. ועל דא אתקין גרמיה לגבה לאתקנא, ושוי עליה לאתנסבא, ולבתר ויתפלל אל יי.

קיר, דא הוא אדון כל הארץ, ודא שכנתא, כמא דאת אמר, (יהושע ג) הנה ארון הברית אדון כל הארץ. קיר, כמא דאת אמר, (ישעיה כב) מקרקר קיר ושוע. קרקורא ונהימא דקיר, דאיהו אדון, כד אתחריב בי מקדשא, כמא דאת אמר, (ירמיה לא) רחל מבכה על בניה, והא אוקימנא. ובגין כך ויסב חזקיהו פניו אל הקיר.

תא חזי, בצלותא מה פתיב, (ישעיה לח) אנא יי זכר נא את אשר התהלכתי לפניך, רמז הכא, דנטר ברית קדישא, ולא סאיב ליה, ונטר ליה כדקא יאות. פתיב הכא התהלכתי לפניך, וכתוב התם (בראשית יז) התהלך לפני והיה תמים ואתנה בריתי ביני וביניך, דנטר ברית קדישא כדקא יאות. באמת ובלב שלם, דאתכוון בכל אינון רזי מהימנותא דכלילן באמת.

והטוב בעיניך עשיתי, דסמך גאולה לתפלה, והא אוקימנא. והא אוקמוהו חבריאי, דאתכוון ליחדא יחודא כדקא יאות. ובגין כך, ויברך חזקיהו בכי גדול, דלית תרעא דקיימא קמי דמעין. גאולה, דא הוא מלאך הגואל, דדא איהו דאשתכח בכל פרוקא דעלמא, והא אוקימנא.

המלאך הגואל אותי מפל רע. רבי אלעזר אמר, פיון דברייך יעקב ואתכוון מתתא לעילא, כדין אמשיך מעילא לתתא, דכתיב האלהים הרועה אותי, פיון דאיהו נטיל, יהיב ברכאן להאי אתר, פיון דאמטי ברכאן להאי אתר, כדין פתח ואמר המלאך הגואל וגו'.

פתח ואמר, (מלכים א ח) כי הפרובים פורשי כנפים אל מקום הארון וגו'. תא חזי, כרובים באת ובניסא הוו קיימי, תלת זמנין ביומא הוו פרשי גדפיהון, וסככי על ארונא לתתא, דכתיב פורשי כנפים, פרושי לא כתיב, אלא פורשי.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ותא חזי, קודשא בריך הוא עביד לתתא פגוונא דלעילא, פרובים, דיוקנא דלהון פחיוו רביין, וקיימין תחות האי אתר, מימינא ומשמאלא, ואלין אתברכן בקדמיתא מהנהו ברכאן דנגדן מעילא, ומחכא נגדי ברכאן לתתא.

ועל דא פתיב, המלאך הגואל אותי מכל רע. אותי, דנטיל ברכאן מגוונין דלעילא, וכיון דאיהו נטיל, יברך את הנערים, דא רזא דכרובים, דמנייהו נגדי (דף רכט ע"א) ברכאן מעילאי לתתאי (ותתאי):

המלאך הגואל אותי מכל רע יברך את הנערים וגו'. רבי חייא פתח ואמר, (משלי יט) בית והון נחלת אבות, וכי נחלת אבות אינהו, והא קודשא בריך הוא יהיב פלא לבר נש. אלא, דכיון דאחסין ביתא לבר נש וממונא, לזמנין דיחסין פלא לבריה, ויהא אחסנא דאבות. אבל ומיי אשה משפלת, בגין דאתתא, פד אחסין לה בר נש, מעם קודשא בריך הוא אחסין לה, דהא לא יחסין לה קודשא בריך הוא לבר נש, אלא פד מכריזין עליה ברקיעא.

דקודשא בריך הוא מזווג זווגין, עד לא ייתון לעלמא. וכד זכו בני נשא לפום עובדיהון, הכי יהבי לון אתתא, וכלא אתגליין קמיה דקודשא בריך הוא, ולפום עובדין דזפאין, הכי מזווג זווגין.

ולזמנין דקא סליקו בקליטין, ואסטי ההוא בר נש ארחיה, סליק זווגיה לאחרא, עד דיכשר עובדוי, וכד יכשר עובדוי, או דמטי זמניה, אתדחי גבר מקמי גבר, ואתי האי ונטיל דיליה. ודא קשי קמי קודשא בריך הוא מפלא לדחיא בר נש מקמי גברא אחרא, ובגין כך קודשא בריך הוא איהו יהיב אתתא לבר נש, ומניה אתיין זווגין. ועל דא ומיי אשה משפלת.

בגין כך, קודשא בריך הוא יהיב פלא לבר נש. ואי תימא אשה משפלת ולא אחרא. תא חזי, אף על גב דקודשא בריך הוא אזמין טבאן לבר נש למיהב ליה, והוא אסטי ארחוי מעם קודשא בריך הוא לגבי סטרא אחרא, מההוא סטרא אחרא דאתדבק ביה, ייתי ליה מאן דייתי, בכל (נ"א כל) קטרוגין, וכל בישין, ולא אתיין ליה מעם קודשא בריך הוא, אלא מההוא סטרא בישא דאתדבק ביה, באינן עובדין דעבד.

ועל דא, אתתא דלאו איהי משפלת, קרא על דא שלמה, (קהלת ז) ומוצא אני מר ממות את האשה. בגין דחובוי דבר נש, הוא משיך עליה, באינן עובדין דעבד. ועל דא פד קודשא בריך הוא אתרעי ביה בבר נש, בגין עובדוי דכשרן, איהו אזמין ליה אנתו דאיהי משפלת, ופריק ליה בפורקן, מגו סטרא אחרא.

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

ועל דא אמר יעקב, המלאך הגואל אותי מפל רע. מאי מפל רע, דלא אודמנת לי אתתא, דאיהי מגו סטרא אחרא, ולא אערע פסול בזרעי (ס”א בערסי), דכלהו צדיקי ושלימי בשלימו, בגין דאתפרק מפל רע, ויעקב לא אתדבק בהוא סטרא אחרא כלל.

ועל דא, המלאך הגואל אותי מפל רע יברך את הנערים. מאי טעמא אתחזו לאתברכא, בגין דנטיר יוסף את קיימא קדישא, ועל דא אמר יוסף בני הם אשר נתן לי אלהים בזה, אחמי ליה רזא דברית דנטר ליה. ובגין דנטר ליה, אתחזו לאתברכא ואתחזו איהו לברכאן סגיאין. בגין דא לכלהו יהב ברכא חד, וליוסף ברכאן סגיאין, משמע דכתיב ברכות אביך גברו על ברכות הורי וגו', ברכות שדים ורחם תהיין לראש יוסף.

רבי יהודה פתח ואמר, (ר”ח ע”ב) (תהלים קכ”ג) אליך נשאתי את עיני היושבי בשמים, האי קרא אוקמוה, אבל תא חזי, צלותא דבר נש דאתכוון בה, איהו לעילא לעומקא עלאה, דמתמן נגדי כל ברכאן וכל חירו, ומתמן נפקי לקיימא כלא.

סדר הלימוד ליום יב כסלו [יום 71 בשנה]

ועל דא יתיר יו”ד, בגין דלא פסיק יו”ד, מאתר דא לעלמין. ובגין דא כתיב, היושבי בשמים, אחיד לעילא, ברזא דחכמתא עלאה, ואחיד לתתא, דיתב על פרסא דאבהו, יתיב על פרסא דאקרי שמים, ובגין כך היושבי בשמים כתיב.

ומהכא, כד ברכאן נגדי מעילא מעומקא דא, פלהו נטיל לון האי אתר דאקרי שמים, ומהאי נגדי לתתא, עד דמטו לצדיקייא קיימא דעלמא, ומהכא מתברכין כל אינון חיילין, וכל אינון משריין לזנייהו, והא אוקמוה.

[זוהר חלק א' - דף רכט ע”ב]

תא חזי, בשבעין ותרין נהורין, אסתלק עטרא דכל משריין, עגולא דעלמא, בשבעין דוכתי, חד עגולא לכלהו (לעיל נ”ג ע”ב) בגו ההוא עגולא נקודה חדא דקיימא באמצעייתא, מהאי נקודה, אתוננת כל ההוא עגולא, בית קדש הקדשים, איהו אתר (דף רכט ע”ב) לההוא רוחא דכל רוחין (ס”א הכא רזא דכל רזין) אתטמר בגויה. האי טמירו איהו בגו חילהא, טמירא איהו בגו לגו, כד סלקא דא, כלא סלקין אבתרה. הדא הוא דכתיב, (שיר השירים א) משכני אחריך נרוצה.

רבי חזקיה ורבי יוסי ורבי יהודה הוו אזלי באורחא, אמר רבי יוסי, כל חד וחד מינן לימא מלי דאורייתא. פתח רבי יהודה ואמר, (תהלים עט) אל תזכר לנו עונות

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ראשונים מהר יקדמונו וגו'. תא חזי, קודשא בריך הוא, ברחימותא דישראל, רחים לון, דאינון עדביה ואחסנתיה, לא מסתכל אחרא בדינייהו, בר איהו בלחודיה.

וכיון דאיהו מסתכל בדינייהו, אתמלי עלייהו רחמין, בגין דאיהו פאב דרחים על בנים, כמא דאת אמר, (תהלים קג) פרחם אב על בנים רחם ה' וגו'. וכיון דאשתכח לון חובין, מעבר לון ראשון ראשון, עד דאעבר לון לכלהו מקמיה. וכיון דאעבר לון מקמיה, לא אשתאר עלייהו חובין למיהב שלטנו לסטרא אחרא דדינא עלייהו.

אתי למיחב קמיה כדבקדמיתא, אינון חובין קדמאי דאעבר מקמיה חשיב עלייהו, ועל דא פתיב אל תזכר לנו עונות ראשונים מהר יקדמונו רחמיה וגו'. דאי רחמיה לא יקדימו עלייהו דישראל, לא יכלין לקיימא בעלמא. בגין דכמה אינון מארי דדינא קשיא, מארי תריסין, וכמה דלטורין דקיימי עלייהו דישראל לעילא, ואלמלא דאקדים קודשא בריך הוא רחמים עלייהו דישראל, עד לא ישגח בדיניהו, לא יכלין לקיימא בעלמא. ועל דא, מהר יקדמונו רחמיה פי דלוננו מאד. דלותא דעובדין טבין, דלותא דעובדין דכשרן. (קמי קודשא בריך הוא).

תא חזי, אלמלי יסגלון ישראל עובדין דכשרן קמי קודשא בריך הוא, לא הוו קאימו עליה עמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות בעלמא, אבל ישראל אינון גרמין לשאר עמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות לזקפא רישיהו בעלמא. דאלמלי ישראל לא יהון חטאן קמי קודשא בריך הוא שאר עמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות אתכפיין קמייהו.

ותא חזי, אלמלא דאמשיכו ישראל בעובדין בישין לסטר אחרא בארעא קדישא, הא אתמר, דלא שלטו שאר עמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות בארעא קדישא, ולא אתגלו מעל ארעא. ועל דא פתיב, פי דלוננו מאד. דלית לן עובדין דכשרן כדקא חזי. ובגין כך פי דלוננו מאד מהר יקדמונו רחמיה.

רבי יוסי פתח ואמר, (תהלים ב) עבדו את ה' ביראה וגילו ברעדה, וכתיב, (תהלים ק) עבדו את ה' בשמחה באו לפניו ברננה. תא חזי, כל בר נש דאתי למפלח ליה לקודשא בריך הוא, בצפרא ובפניא בעי למפלח ליה לקודשא בריך הוא.

בצפרא כד סליק נהורא, ואתערותא דסטר ימינא אתער בעלמא, כדן בעי בר נש לאתקשרא בימינא דקודשא בריך הוא, ולמפלח קמיה בפולחנא דצלותא. בגין דצלותא אחסין תוקפא לעילא, ואמשיך ברכאן מעומקא עלאה לכלהו עלמין, ומתמן אמשיך ברכאן לתתאי. ואשתכחו עלאין ותתאין מתברכאן, בהווא פולחנא דצלותא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

פולחנא דצלותא, דקא בעי בר נש למפלח קמי קודשא בריך הוא, (שמות כ"ט ע"א) בשמחה וברננה לאכללא לכנסת ישראל בינייהו, ולבתר לייחודא יחודא פדקא חזי. דכתיב, (תהלים ק) דעו כי ה' הוא אלהים, דא רזא דיחודא ברזא דפולחנא.

ועם כל דא, בעי בר נש למפלח קמיה דקודשא בריך הוא בחדוה, ולאחזאה חדוה בפולחניה, ואלין תרין שמחה ורננה, לקבל תרין אלין, תרין צלותין, תרין קורבנין ליומא לקבל תרין אלין, דאינון שמחה ורננה. שמחה בצפרא, ורננה ברמשא. ועל דא, (במדבר כח) את הכבש אחד תעשה בבקר ואת הכבש השני תעשה בין הערבים.

ועל דא, צלותא דערבית רשות איהי, בגין דהיא שעתא מחלק טרפא לכל חילהא, ו לאו שעתא לאדכרא (נ"א לאתברא) אלא למיהב מזונא. ביממא היא מתברכת מתרין סטרין אלין, בצפרא וברמשא מגו שמחה ורננה, ובלייליא פליג ברכאן לכלא פדקא חזי, הדא הוא דכתיב, (משלי לא) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וגו'.

[זהר חלק א' - דף רל ע"א]

פתח רבי חזקיה ואמר, (תהלים קמא) תפון תפילתי קטרת לפניך משאת פפי מנחת ערב. אמאי מנחת ערב ולא צלותא (דף רל ע"א) דצפרא, דלא פתיב תפון תפילתי בבקר. אלא הכי אתמר, תפון תפילתי קטרת לפניך, קטרת לא אתיא אלא על חדוה, הדא הוא דכתיב, (משלי כז) שמן וקטרת ישמח לב. ועל דא פהנא פד אדליק בוצינין, הוה מקריב קטרת, כמא דאת אמר, (שמות ל) בהטיבו את הנרות יקטירנה ובהעלות אהרן את הנרות בין הערבים יקטירנה. בצפרא, על חדוה, דשעתא גרים. ברמשא, למחדי סטר שמאלא, והכי אתחזי. ולעלם לא אתי אלא על חדוה.

ותא חזי קטרת מקשר קשרין, ואחיד לעילא ותתא, ודא אעבר מותא וקטרוגא ורוגזא, דלא יכיל לשלטאה בעלמא. כמה דכתיב, (במדבר יז) ויאמר משה אל אהרן קח את המחטה ותן עליה אש מעל המזבח ושים קטרת והולך מהרה וגו'. לבתר דא כתיב, וירץ (אהרן) וגו', וכפר על העם, וכתיב, ויעמד בין המתים ובין החיים ותעצר המגפה. בגין דלא יכלין כל סטרין בישינ וכל מקטרגין למיקם קמי קטרת. ועל דא איהו רזא (ס"א חדוה) דכלא וקשורא דכלא.

ובשעתא דמנחה, דדינא שריא בעלמא, אתפון דוד בהווא צלותא. דכתיב, תפון תפילתי קטרת לפניך וגו'. והאי צלותא דסליק, יעבר רוגזא דדינא קשיא, דשליט השתא בהאי זמנא, בהווא קטרת. דדחי ואעבר קמיה כל רוגזא, (דסליק השתא בהאי שעתא בהווא קטרת דאעדי כל רוגזא) וכל קטרוגא דעלמא, (ס"א ל"ג היינו דכתיב) (ס"א מאי טעמא בגין דאיהי) מנחת ערב, דדינא תליא בעלמא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, כד אתחרב בי מקדשא, בשעתא דאתוקד, זמן מנחה הוה. ועל דא פתיב, (ירמיה ו) אוי לנו כי פנה היום כי ינטו צללי ערב. מאן צללי ערב. אינון מקטרגין דעלמא, ורוגזי דדינין, דזמינין בההיא שעתא. ועל דא תנינן, דבעי (שמות ל"ו ע"ב) בר נש לכוונא דעתיה, בצלותא דמנחה. בכלהו צלותא בעי בר נש לכוונא דעתיה, ובהאי צלותא יתיר מפלהו, בגין דדינא שריא בעלמא. ועל דא זמן צלותא דמנחה, יצחק תקין ליה, והא אוקמוה.

עד דהוו אזלי, אעלו בחד טורא. אמר רבי יוסי, האי טורא דחלא, נהך ולא נתעבב הכא, בגין דטורא דחילא הוא. אמר רבי יהודה, אי הוה חד, הוה אמינא הכי. דהא תנינן, דמאן דאזיל יחידאי באורחא, אתחייב בנפשיה. אבל תלתא לא. וכל חד וחד מינן, אתחזי דלא תעדי מינן שכינתא.

אמר רבי יוסי, הא תנינן דלא יסמוך בר נש על נסא. מנלן, משמואל. דכתיב, (שמואל א טז) איך אלך ושמע שאול והרגני, והא אתחזי שמואל יתיר מינן. אמר ליה, אפילו הכי, איהו הוה חד, והזיקא אשתכח לעינא. אבל אנון תלתא, והזיקא לא אשתכח לעינא. דאי משום מזיקין. הא תנינן, דלתלתא לא מתחזי ולא מזקי. ואי משום לסטים, לא משתכחי הכא, דהא רחיק מיישובא האי טורא, ובני נשא לא משתכחי הכא. ברם דחילו הוא, דחיוון ברא דמשתכחין הכא.

פתח ואמר. המלאך הגואל אותי מפל רע, האי קרא אית לאסתכלא ביה, (ס"א ל"ג דהא כתיב) הגואל, אשר גאל מבעי ליה, מאי הגואל. בגין דהוא משתכח תדיר לגבי בני נשא, ולא אעדי מבר נש זכאה לעלמין.

תא חזי, המלאך הגואל אותי דא שכינתא, דאזיל עמיה דבר נש תדיר, ולא אעדי מניה, כד בר נש נטיר פקודי אורייתא. ועל דא יזדהר בר נש, דלא יפוק יחידאי באורחא. מאי יחידאי, דיזדהר בר נש למטר פקודי דאורייתא, בגין דלא תעדי מניה שכינתא, ויצטרך למיזל יחידאי, בלא זוגא דשכינתא.

תא חזי, כד נפיק בר נש לאורחא, יסדר צלותא קמי מאריה, בגין לאמשכא עליה שכינתא, ולבתר יפוק לאורחא, וישכח זוגא דשכינתא, למפרק ליה באורחא, ולשזבא ליה בכל מה דאצטרך.

[זוהר חלק א' - דף רל ע"ב]

מה פתיב ביעקב, (בראשית כח) אם יהיה אלהים עמדי, דא זוגא דשכינתא. ושמרני בדרך הזה, למפרק לי מפלא, ויעקב יחידאי הוה (דף רל ע"ב) בההוא זמנא, ושכינתא אזלת קמיה. כל שפן חברייה דאית בינייהו מלין דאורייתא, על אחת כמה וכמה. (אמר רבי יוסי, ודאי כך הוא, אדהכי מאיך שמשא לערבא.)

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי יוסי, מאי נעביד, אי נתעבב הכא, הא יומא מאיך למיעל. אי נהך לעילא, טורא רב איהו, ונדחילו דחיוון חקלא דחילנא. אמר רבי יהודה, תוהנא עלך רבי יוסי. אמר ליה הא תנינן דלא יסמוך בר נש על ניסא, דקודשא בריך הוא לא ירחיש ניסא בכל שעתא. אמר ליה, הני מילי יחידאי, אבל אנחנא תלתא, ומלי אורייתא ביננא, ושכינתא עמנא, לא דחילנא.

עד דהו אולי, חמו לעילא בטורא, טנרא חד, וחד מערתא בגווה. אמר רבי יהודה, גיהך וניסק להווא טינרא, דאנא חמי חדא מערתא תמן. סליקו לתמן, וחמו ההיא מערתא. אמר רבי יוסי, דחילנא, דילמא ההיא מערתא אתר דלחיוון איהו, ולא יפגעו לון הכא.

אמר רבי יהודה לרבי חזקיה, הא חמינא דרבי יוסי דחיל איהו, אי תימא בגין דאיהו חטאה. דכל מאן דדחיל, חטאה איהו. דכתיב, (ישעיה לג) פחדו בציון חטאים, הא לאו איהו חטאה, (והא) וכתיב, (משלי כח) וצדיקים ככפיר יבטח. אמר רבי יוסי, בגין דנזקא שכיח.

אמר ליה, אי נזקא שכיח, הכי הוא. אבל הכא לא אשתכח נזקא. ולבתר דאנן ניעול למערתא, לא ליעול נזקא לצערא לן. עאלו למערתא, אמר רבי יהודה, נפלוג ליליא לתלת משמרות דהוי ליליא, כל חד וחד מנן, ליקום על קיומיה, בהני תלת סטרי ליליא ולא נדמוך.

פתח רבי יהודה ואמר, (תהלים פט) משפיל לאיתן האזרחי, האי תושבחתא, אברהם אבינו אמרה, בשעתא דאשתדל בפולחנא דקודשא בריך הוא, ועביד חסד עם בני עלמא, דישתמודעון כלא לקודשא בריך הוא, דקודשא בריך הוא שליט על ארעא ואקרי איתן. בגין דאתקיה בתקיפו ביה בקודשא בריך הוא.

חסדי ה' עולם אשירה, וכי מסטרא דחסידים אתיין לזמרא, אלא הכא אתכליל סטרא דשמאלא בימינא, ועל דא קודשא בריך הוא נסי לאברהם, ובחין ליה. והא אתמר דיצחק בר תלתין ושבע שנין הוה בהווא זמנא. מאי נסה את אברהם, נסה את יצחק מבעי ליה. אלא נסה את אברהם, דישתכח בדינא, ולא תכללא בדינא, דישתכח שלים כדקא יאות. ועל דא חסדי ה' עולם אשירה.

דבר אחר חסדי ה' עולם אשירה, אינון חסדים דקודשא בריך הוא עביד עם עלמא. (תהלים פט) לדור ודור אודיע אמונתך בפי, טיבו וקשוט דעביד עם כלא. לדור ודור אודיע אמונתך, דא מהימנותא דקודשא בריך הוא דאודע אברהם בעלמא, ואדכר ליה בפומא דכל בריין. ועל דא אודיע אמונתך בפי.

זוהר ה'יומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

וקודשא בריך הוא אודע ליה לאברהם רזא דמהימנותא, וכד ידע רזא דמהימנותא, ידע דאיהו עיקרא וקיומא דעלמא, דבגיניה אתברי עלמא, ואתקיים. הדיא הוא דכתיב, (תהלים פט) פי אמרתי עולם חסד יבנה וגו'. דכד ברא קודשא בריך הוא עלמא, חמא דלא יכיל למיקם, עד דאוישיט ימינא עליה ואתקיים. ואי לא דאוישיט ימינא עליה, לא אתקיים. בגין דעלמא דא בדינא אתברי, והא אוקימנא.

ואתמר בראשית, ורזא פללא חדא, תרין גוונין הכא, בראשית, אף על גב דאמרן שירותא מתתא לעילא, ראשית הכי נמי מעילא לתתא, וקאמרין ב' ראשית, כדקאמרין בית קדש הקדשים, דהאי אתייהיבת לההוא ראשית, ומלא כלילא איהי כחדא.

ובהאי בי'ת אתברי עלמא דא, ולא אתקיים אלא בימינא. והא אוקמוה. בהבראם, באברהם פתיב. ובגין כך, אמרתי עולם חסד יבנה. ובנינא קדמא דעלמא (ההוא עולם), תהוא נהורא דיומא קדמא, הוה ביה לקיימא. ולבתר ביומא תניינא, בשמאלא. ובהנהו אתקין שמים. וכתיב, שמים תכין אמונתך בהם.

דבר אחר, שמים תכין אמונתך בהם, שמים באינן חסדים אתקנו, ורזא דאמונה אתקנת בהו, דלית תקונהא אלא מגו שמים. (תהלים פט) פרת בריית לבחירי, דא הוא רזא דמהימנותא.

[זוהר חלק א' - דף רלא ע"א]

דבר אחר, דא איהו (דף רלא ע"א) צדיק דמיניה נפקין ברכאן לכלהו תתאי, וכל (אינון) חיוון קדישון, פלהו אתברכאן, מן תהוא נגידו דנגיד לתתאי, ובגין כך פתיב, פרת בריית לבחירי. (תהלים פט) נשבעתי לדוד עבדי, דא רזא דמהימנותא, דאיהו קיימא תדיר בצדיק דא. קיומא דעלמא, דלא יתבדרון לעלמין, בר בזמנא דגלותא, דנגידו דברכאן אתמנעו. ורזא דמהימנותא לא אשתלים, וכל חדוון אתמנעו. וכד עייל ליליא, מההוא זמנא, חדוון לא עאלו קמי מלכא.

ואף על גב דחדוון לא אתערו, אבל לבר קיימי ומזמרי שירתא. וכד אתפליג ליליא, ואתערוותא סלקא מתתא לעילא, כדין קודשא בריך הוא אתער כל חילי שמיא לבכיה, ובעט ברקיעא, ואודעזען עלאי ותתאי.

ולית נייחא קמיה, בר בזמנא דמתערי לתתא באורייתא. כדין, קודשא בריך הוא וכל אינון נשמתין דצדיקיא (דעמיה), פלהו צייתין וחדדין לההוא קלא וכדין נייחא. (ס"א קמיה ואתי נייחא לכלהו נשמתין דצדיקיא עמיה) (קמיה אשתכח). בגין דמיומא דאתחריב מקדשא לתתא, אומי קודשא בריך הוא, דלא ייעול בגו ירושלם

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דלעילא, עד דיעלון ישראל לירושלם דלתתא. דכתיב, (הושע יא) בקרבך קדוש ולא אבוא בעיר, והא אוקמוה חבריא.

וכל אינון מזמרי, קיימי לבר, ואמרי שירתא, בתלת פלגי ליליא וכלהו משבחן בתושבחתן ידיעאן, וכלהו חילי שמיא, כלהו מתערי בליליא, וישראל ביממא. וקדושה לא מקדשי לעילא, עד דמקדשי ישראל לתתא, וכדין כל חילי שמיא מקדשי שמא קדישא כחדא. ועל דא ישראל קדישין, מתקדשין מעלאי ותתאי (ס"א בגין דקדושה דשמא דקודשא בריך הוא לא סליק אלא מעילא ומתתא) כחדא. הדא הוא דכתיב, (ויקרא יט) קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלהיכם.

פתח רבי יוסי ואמר, (איוב לח) על מה אדניה הטבעו, האי קרא קודשא בריך הוא אמר ליה, בגין דכד ברא עלמא, לא ברא ליה אלא על סמכין, דאינון ו' סמכין דעלמא. כמא דאת אמר, (משלי ט) חצבה עמודיה שבעה, ואינון סמכין לא אתידע על מה קיימין.

בגין דאיהו רזא עמיקא סתימא דכל סתימן. ועלמא לא אתברי, עד דנטל אבנא חדא, ואיהו אבנא דאתקרי אבן שתיה, ונטל לה קודשא בריך הוא, וזרק לה לגו תהומא, ואתנעין מעילא לתתא, ומניה אשתיל עלמא. ואיהי נקודה אמצעיתא דעלמא, ובהאי נקודה קיימא קדש הקדשים. הדא הוא דכתיב, (איוב לח) או מי ירה אבן פנתה. כמא דאת אמר, (ישעיה כח) אבן בחן פנת יקרת. וכתיב, (תהלים קיח) אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה.

תא חזי, האי אבן אתפרי מאשא ומרוחא וממיא, ואתגליד מפלהו, ואתעביד אבנא חדא, וקיימא על תהומי, ולזמנין נבעין מניה מיא, ואתמליין תהומי. והאי אבנא קיימא לאת באמצעיתא דעלמא, והאי איהו אבן דקיים ואשתיל יעקב, שתילו וקיימא דעלמא. הדא הוא דכתיב, (בראשית לא) ויקח יעקב אבן וירימה מצבה.

והאבן הזאת אשר שמת מצבה וגו', (בראשית כט) וכי האי אבן שוי ליה יעקב. והא האי אבן אתברי בקדמיתא, כד ברא קודשא בריך הוא עלמא. אלא דשוי לה (נ"א וכי השתא שוי ליה יעקב. והא עד לא אתברי עלמא הוות, אלא דיעקב שוי לה) קיימא דלעילא ותתא, ועל דא אשר שמת מצבה כתיב. מאי אשר שמת, דכתיב, יהיה בית אלהים, דשוי מדורא דלעילא הכא.

תא חזי, האי אבן אית עלה שבעה עינים. כמא דאת אמר, (זכריה ג) על אבן אחת שבעה עינים, על מה אתקריאת שתיה. חד דמניה אשתיל עלמא. וחד, שתיה. שת יח, דשוי קודשא בריך הוא לה, לאתברכא מנה עלמא, בגין דעלמא מנה מתברכא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ותא חזי, בשעתא דעאל שמשא, הני פרובים דקיימין בהאי דוכתא, והווי יתבי
באת, הווי אקשן גדפייהו לעיל, ופרשי לון, ואשתמע קול נגונא דגדפייהו לעילא,
וכדין שראן לנגנא אינון מלאכין, דאמרי שירתא בשירותא דליליא, בגין דיסלק
יקריה דקודשא בריה הוא, מתתא לעילא. ומאי שירתא הווי אמרו, תהוא נגונא
דגדפייהו דכרובים, (תהלים קלד) הנה ברכו את ה' כל עבדי ה' וגו', שאו ידיכם
קדש וגו', וכדין (אינון) איהו שירתא לאינון מלאכי עלאי לזמרא.

[זוהר חלק א' - דף רלא ע"ב]

במשמרתא תננינא, הני פרובים (דף רלא ע"ב) אקשי גדפייהו לעילא, ואשתמע
קול נגונא דלהון, וכדין שראן לנגנא אינון מלאכין דקיימין במשמרתא תננינא.
ומאי שירתא הווי אמרי בהאי שעתא, נגונא דגדפייהו דכרובים, (תהלים קכה)
הבוטחים בה' פהר ציון לא ימוט וגו'. וכדין (ההוא) איהו (שירתא) שירותא לאינון
דקיימי בהאי משמרה תננינא לנגנא.

במשמרה תליתאה, הני פרובים אקשו גדפייהו ואמרי שירתא, ומאי היא. (תהלים
קיג) הללויה הללו עבדי ה' וגו', יהי שם ה' מבורך וגו', ממזרח שמש וגו'. כדין
אינון מלאכין דקיימי במשמרה תליתאה, פלהו אמרי שירתא.

וכלהו פוכבי ומזלי דברקיעא פתחי שירתא. כמה דכתיב, (איוב לח) ברוך יחד
פוכבי בקר ויריעו כל בני אלהים. וכתיב, (תהלים קמח) הללוהו כל פוכבי אור, דהא
אינון פוכבי דנהורא, מנגנן על נהורא. (ס"א דממנן על שירתא).

כד אתי צפרא, וכדין נטלי שירתא אבתרייהו דישראל (ס"א ישראל) לתתא,
וסלקא יקריה דקודשא בריה הוא, מתתא ומלעילא. ישראל לתתא ביממא, ומלאכי
עלאי לעילא בליליא, וכדין אשתלים שמא קדישא בכל סטרין.

והאי אבן דקאמר, פלהו מלאכי עלאי, וישראל לתתא, פלהו אתקפו בהאי אבן,
ואיהי סלקא לעילא, לאתעטרא גו אבהן ביממא. וביליליא, קודשא בריה הוא אתי
לאשתעשעא עם צדיקיא בגנתא דעדן.

זכאין אינון כל דקיימי בקיומיהו, ומשתדלין באורייתא בליליא. בגין דקודשא
בריה הוא וכל אינון צדיקיא דבגנתא דעדן, שמעו קלייהו דבני נשא, אינון
דמשתדלי באורייתא. כמה דכתיב, (שיר השירים ח) הישבת בגנים וגו'.

תא חזי, האי אבן, איהו אבן טבא. ודא הוא רזא דכתיב, (שמות כח) ומלאת בו
מלואת אבן ארבעה טורי אבן. ואלין אינון סדרין (דאשלמותא) דאבן טבא, אשלמותא
דאבן יקרה. בגין דאית (אשלמותא) אבן אחרא. דכתיב, (יחזקאל לו) והסירותי את לב

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

הָאֲבָן וְגו'. וּכְתִיב, (יחזקאל לו) וְאֵת רוּחִי אָתֶן בְּקַרְבְּכֶם. וְהָאִי אִיהוּ (ישעיה כח) אֲבָן בַּחַן פְּנַת יְקָרַת וְאוּקְמוּהָ.

וְעַל רְזָא דָּא פְתִיב, (שמות לא) לַוְחֹת הָאֲבָן, דְּאִינוּן לַוְחֹת אֲתַגְזְרוּ מֵהַכָּא, וְעַל דָּא אֲקָרוּן עַל שְׁמִיָּה דְהָאִי אֲבָן. וְהָאִי הוּא רְזָא דְכְתִיב, (בראשית מט) מִשֶּׁם רוּעָה אֲבָן יִשְׂרָאֵל (ס"א הא ודאי אבן ישראל אקה) כְּמָה דְאֲתַמַּר.

פְּתַח רַבִּי חֲזַקְיָה וְאָמַר, (שמות כח) וְהָאֲבָנִים תְּהִיֶּינָן עַל שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה, אֵלֶיךָ אֲבָנֵי יְקָרִין עֲלָאִין, דְּאֲתַקְרוּן אֲבָנֵי הַמְּקוֹם, כְּמָא דְאֵת אָמַר, (בראשית כח) וַיִּקַּח מֵאֲבָנֵי הַמְּקוֹם. וְהָאִי אֲוִקְמוּהָ. (שמות לט ועי"ש) וְהָאֲבָנִים עַל שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, כְּמָה דְאֵת (י"ב אבנים) י"ב שְׁבָטִים לְתַתָּא, הֲכִי נִמְי לְעֵילָא תְרִיסַר שְׁבָטִין, וְאִינוּן תְרִיסַר אֲבָנִין יְקָרִין, וּכְתִיב, (תהלים קכב) שֶׁשֶּׁם עָלוּ שְׁבָטִים שְׁכַטִּי יְהִי (דא רזא) עֲדוּת לְיִשְׂרָאֵל, דָּא יִשְׂרָאֵל, רְזָא דְלְעֵילָא. וְכִלְהוּ לְהוֹדוֹת לְשֵׁם ה', וְעַל דָּא וְהָאֲבָנִים תְּהִיֶּינָן עַל שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

וְכִמָּה דְאֵת י"ב שְׁעֵי בִימָמָא, הֲכִי אֵת י"ב שְׁעֵי בְלִילְיָא, בְּיוֹמָא לְעֵילָא, בְּלִילְיָא לְתַתָּא, כְּלָא דָּא לְקַבֵּל דָּא, הֲנִי י"ב שְׁעֵי דְבְלִילְיָא מִתְפַּלְגִי לְתַלַּת פְּלַגָּאן, וְכִמָּה מִמְנֵי תְרִיסִין קְיָיְמִי תַחוּתֵיהוּ, דְרַגִּין עַל דְרַגִּין, כְּלְהוּ מִמְנֵן בְּלִילְיָא, וְנִטְלִי טְרַפָּא בְקַדְמִיתָא.

וְכַדִּין כַּד אֲתַפְּלִיג לִילְיָא, קְיָיְמִין תְרִין (סתרין) סְדְרִין מִסְטְרָא דָּא, וְתְרִין סְדְרִין מִסְטְרָא אַחְרָא, (ס"א ודא) וְרוּחָא עֲלָאָה נִפְקָ (ס"א נשיב) בִּינְיֵיהוּ, וְכַדִּין כָּל אִינוּן אֲלָנִין דְבַגְנַתָּא דְעַדָּן, כְּלְהוּ פְתַחֵי שִׁירְתָּא, וְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא עָאל בַּגְנַתָּא דְעַדָּן. הַדָּא הוּא דְכְתִיב, (דברי הימים א יז) אֲזַ יִרְנְנוּ עֲצֵי הַיַּעַר מִלְּפָנֵי יי, כִּי בָא לְשָׁפוֹט אֵת הָאָרֶץ. כְּמָה דְכְתִיב, (ישעיה יא) וְשֹׁפֵט בְּצַדֵּק דְלִים. בְּגִין דְמִשְׁפָּט עָאל בִּינְיֵיהוּ וְאֲתַמְלִיָּא מְנָה (ס"א מניה) גַּן עַדָּן.

וְרוּחָא דְצַפּוֹן אֲתַעַר בְּעֲלָמָא, וְחֲדוּהָ אֲשַׁתְּכַח וְנָשִׁיב הַהוּא רוּחָא בְּאִינוּן בּוֹסְמִין, וְסָלְקִין רִיחִין לְעֵילָא, וּמִתְעַטְרִין (ס"א ומתעריין) צְדִיקָא בְּעַטְרֵיהוּ, וּמִתְהַנֵּן מְגוּ זִיוָא דְאִסְפַּקְלָרְיָאָה דְנַהֲרָא.

[זוהר חלק א' - דף רלב ע"א]

זְכָאִין אִינוּן צְדִיקָא, דְזְכָאִין לְתַהוּא נְהוּרָא עֲלָאָה, וְתַהוּא נְהוּרָא דְאִסְפַּקְלָרְיָאָה דְנַהֲרָא, נְהִיר לְכָל סְטְרִין, וְכָל חַד וְחַד מֵאֲלִין צְדִיקָא, נְטִיל לְחוּלְקִיָּה כְּדָקָא חֲזִי לִיהָ, וְהוּא נְטִיל (ס"א והכי נהיר) כָּל חַד וְחַד כְּפּוּם עוּבְדוּי דְעַבְד בְּהָאִי עֲלָמָא, (מאינון) אֵית מְנַהוּן דְמִתְכַּסְפִּי, מִתְהוּא נְהִירוּ דְנְטִיל חֲבֵרְיָה (דף רלב ע"א) יִתִּיר וְנְהִיר, וְהָאִי אֲוִקְמוּהָ.

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

חולקיה דליליא, מכד שארי ליליא למיעל. כמה גרדיני נמוסין מתערין, ושטאן בעלמא, ופתחין (קע"ב ע"ב) סתימין, ולבתר כמה זינין לזנייהו, כמה דאוקימנא. וכדין פד אתפליג ליליא, סטרא דצפון נחית (נהיר נהירו) מעילא לתתא, ואחיד ביה בליליא, עד תרין חולקין דליליא.

ולבתר סטרא דדרום אתער, עד דאתי צפרא. וכד אתי צפרא, פדין דרום וצפון אחידו ביה, וכדין אתאן ישראל לתתא, סלקין לה בצלותהון ובעותהון לעילא, עד דסלקא ואתגניזת בינייהו. ונטלא ברכאן מרישא (דמלכא) דכל רישין.

ואתברכא מההוא טלא דאתמשכא מלעילא. ומההוא טלא פריש לכמה סטרין, וכמה רבוון אתזנו מניה מההוא טלא, ומניה עתידין לאחייא מיתייא. הדיא הוא דכתיב, (ישעיה כו) הקיצו ורגנו שוכני עפר פי טל אורות טלך. טלא מאינן נהורין עלאין דנהרין לעילא.

עד דהוו יתבי אתפליג ליליא, אמר ליה רבי יהודה לרבי יוסי, השתא רוחא דצפון אתער, וליליא אתפליג, והשתא עדנא דקודשא בריך הוא תאיב לקלהון דצדיקיא בהאי עלמא, אינן דמשתדלי באורייתא. השתא קודשא בריך הוא ציית (לקול מלייהו) לן בהאי אתר, לא נפסוק מלי דאורייתא.

פתח ואמר, המלאך הגואל אותי מכל רע, הא אתמר ואוקמוה. אבל תא חזי, פתיב, (שמות כג) הנה אנכי שולח מלאך וגו', דא הוא מלאך דאיהו פרוקא דעלמא, נטירו דבני נשא, והאי איהו דאזמין ברכאן לכל עלמא, בגין דאיהו נטיל לון בקדמיתא, ולבתר איהו אזמין לון בעלמא. ובגין דא פתיב, הנה אנכי שולח מלאך לפניך. (שמות לג) ושלחתי לפניך מלאך.

והאי איהו מלאך דלזמנין דכר ולזמנין נוקבא, והכי איהו. דבזמנא דאיהו אזמין ברכאן לעלמא (לעילא), פדין איהו דכר, ואקרי דכר. פדכורא דאזמין ברכאן (לתתא) לנוקבא, הכי איהו אזמין ברכאן לעלמא. ובזמנא דקיימא בדינא על עלמא, פדין אקרי נוקבא. פנוקבא דאיהי עוברא, הכי איהו אתמלי מן דינא, וכדין אקרי נוקבא. ועל דא לזמנין אקרי דכורא, ולזמנין אקרי נוקבא, וכלא רזא חדא.

[זוהר חלק א' - דף רלב ע"ב]

פגוונא דא פתיב, (בראשית ג) ואת להט החרב המתהפכת, מלאכין אית שלוחן בעלמא, דמתהפכין לכמה גוונין, לזמנין נוקבי, לזמנין דכורי, לזמנין דינא, לזמנין רחמי, וכלא בחד גוונא. פגוונא דא האי מלאך, בגוונין סגיאין איהו, וכל גוונין דעלמא, פלהו איתנהו בהאי אתר. ורזא דא, (יחזקאל א) פמראה הקשת אשר יהיה

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בְּעֵנָן בְּיוֹם הַגֶּשֶׁם כִּן מֵרָאה הַנִּגָּה סָבִיב הוּא מֵרָאה דְּמוֹת כְּבוֹד ה'. וְכִמְה דְּאִית בֵּיה
כָּל אֵינֹן גּוֹנִין, הֵכִי נָמִי אֲנַהִיג לְכָל עֲלָמָא: (דף רלב ע"ב)

תוספתא רחמי עלי, מארי דסכלתנו אסתכלו, הורמני ידיען בקולפי דסיכתא,
קריבו למנדע, מאן מנכון מארי דעיינין בסכלתנו, וידע בשעתא דסליק ברעותא
דרזא דרזין, לאפקא תלת גוונין כחדא כליילן, ואינון, חוור וסומק וירוק, תלת
גוונין כחדא אשתליבאן דא עם דא, מזדווגן (ס"א מזדלגן) דא עם דא, מגרופיא
תתאה אצטבע, ונפקא מגו גוונין אלין. וכל גוונין אלין, אתחזון בהאי. חיוזו איהו
לאסתכלא, כעינא דבדולחא אתחזי בשעתא. כגוונא דבטש בגווה, הכי אתחזי לבר.
אלין תלת גוונין סחרן להאי, וגוונא אזלא סלקא ונחתא קסטורין דקטרא קביעי
בגוון (ס"א בגווה). גוונין סחרין (ס"א גוונין) כליילן כחדא, סלקין לה לעילא ביממא,
ונחתא בליילא. שרגא דדליק אתחזי בליילא, ביממא אסתתרת נהורא, טמירא
במאתן וארבעין ותמניא עלמין, כלהו אזלין לגווה (ס"א בגינה) מלעילא לתתא, גו
תלת מאה ושתין וחמש שייפין גניזא ואתכסיא לתתא. מאן דמפשפש לאשכחא לה,
יתבר גדפין קליפין טמירין, ויפתח תרעין. מאן דזכי למיחמי, יחמי גו ידיעה
וסכלתנו, כמאן דחמי בתר כותלא. בר מן משה נביאה מהימנא עלאה, דהוה חמי
ליה עינא בעינא, לעילא באתר דלא אתיידע. מאן דלא זכי, דחו ליה לבר, כמה
חבילי טהירין אודמנו לגביה, אודמנו נפקי עליה, ואפיקו ליה דלא יסתכל בענוגא
דמלכא. ווי לון לאינון חייבין דעלמא, דלא זכאן לאסתכלא, כמא דאת אמר,
(במדבר ד) ולא יבאו לראות כבלע את הקדש וגו'. אמר רבי יהודה, מסתכל הוינא,
והא מגו זהירין אלין, מסתכלן נשמתהון דצדיקיא, כד אתדבקו בהאי אתר, מגו
זהירין אלין מסתכלין נשמתהון דצדיקיא. אינון גוונין, סלקין ואתכלילן כחדא.
זכאה איהו מאן דידע לאכללא וליחדא כלהו כחדא, לאתקנא כלא באתר
דאצטריף לעילא לעילא, וכדין אתנטיר בר נש בהאי עלמא, ובעלמא דאתי. (ע"כ
תוספתא):

סדר הלימוד ליום יג כסלו [יום 72 בשנה]

פתח רבי יוסי ואמר, (תהלים צט) ועז מלך משפט אהב אתה פוננת מישרים וגו'.
ועז מלך משפט אהב, דא קודשא בריך הוא. ועז מלך, תוקפא דאתקיף קודשא
ברוך הוא, לאו איהו אלא במשפט, דהא במשפט אתקיים ארעא. כמא דאת אמר,
(משלי כט) מלך במשפט יעמיד ארץ.

ובגין כך, ועז מלך משפט אהב, ולא (אתקיף) אתתקנת פנסת ישראל אלא
במשפט, בגין דמתמן אתונת, וכל ברכאן דנטלא, מתמן נטלא. ובגין כך ועז מלך
משפט אהב, כל תאיבו, וכל רחמיו דילה לקביל משפט. אתה פוננת משרים, רזא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

(קצ”ב ע”א בסתרי תורה) דתרין פרובים לתתא, דאינון תקוונא ויישובא דעלמא, והא אתמר.

רבי (יצחק) חזקיה פתח ואמר, (תהלים קלה) הללו יה הללו עבדי ה' הללו את שם ה', האי קרא אית לאסתכלא ביה, כיון דאמר הללויה, אמאי הללו עבדי ה', ולבתר הללו את שם ה'. אלא הכי תנינן, מאן דמשבח (לחדא) לאחרא, אצטריך לשבחא ליה כפום יקריה, וכפום יקריה הכי אצטריך שבחיה, ותנינן מאן דמשבח לאחרא, בשבחא דלית ביה, הוא גלי (גלותא וסבב) גנותיה, וצבי לגלאה ליה. ועל דא, מאן דעביד הספדא על בר נש, אצטריך כפום יקריה, ולא יתיר. דמגו שבחיה אתי לגנותיה, ובכלא שבחא אצטריך כפום יקריה.

תא חזי, הללויה, הכא אית שבחא עלאה דמארי דכלא. אתר דלא שלטא ביה עינא למנדע ולאסתכלא (ס”א אתר), דאיהו טמירא דכל טמירין. ומאן איהו, י”ה. שמה עלאה על כלא.

ובגין כך הללויה, שבחא ושמה כחדא, כלילין כחדא. והכא סתים מלה דאמר הללויה, ולא אמר מאן הללויה, למאן אמרו הללו, אלא כמה די”ה סתים, הכי שבחא דשבוחי סתים אינון, דמשבחי לא ידענא מאן אינון, והכי אצטריך למהוי כלא סתים, ברזא עלאה. ולבתר דסתים ברזא עלאה, גלי ואמר, הללו עבדי ה' הללו את שם ה'. בגין דדא איהו אתר דלא סתים כההוא עלאה טמירא דכל טמירין. דא הוא אתר דאקרי שם, כמא דאת אמר, (שמואל ב ו) אשר נקרא שם שם ה'.

קדמא סתים דלא (ס”א דא) גליא, (תניינא) סתים וגליא, ובגין דקיימא באתגלייא, אמר אינון דקא משבחי לההוא אתר, מאן אינון. וקאמר דאינון עבדי ה', דאתחזון לשבחא לאתר דא.

יהי שם ה' מבורך, מאי שנא דקאמר יהי. אלא יהי, רזא דאמשכותא מההוא אתר עלאה, דאיהו סתים דקאמרן, דאיהו י”ה, עד רזא דברית, דאיהו יו”ד תתאה, כגוונא דיו”ד עלאה, שירותא כסופא.

ובגין כך יהי, רזא דאמשכותא מטמירא דכל טמירין, עד דרגא תתאה. ובמלה דא אתקיים כל עובדא דבראשית. כמא דאת אמר, (י”ו ע”ב) יה”י רקיע, יה”י מאורות, יה”י אור. בכל אינון עובדין דלעילא פתיב יהי.

[זוהר חלק א' - דף רלג ע”א]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בְּכֹל אֵינֹן עֹבְדִין דְּלִתְתָא, לָא פְתִיב יְהוּ. בְּגִין דְּרִזָּא דָא דְאִיהוּ (ס"א אמשכותא) מְרִזָּא עֲלָאָה, סְתִימִין דְּכָל סְתִימִין, לָא אֲתִקְיִים אֲלָא בְּמַלְיִן עֲלָאי דְלַעֲיִלָא, וְלָא אֲתַמְר בְּאֵינֹן (דף רלג ע"א) מַלְיִן תְּתַאֲיִן דְּלִתְתָא.

וּבְדָא מִתְבְּרַךְ שְׁמָא קְדִישָׁא בְּכָלָא, וְעַל דָּא פְתִיב יְהִי שְׁם יי מְבוֹרָךְ וְגו', מְמִזְרַח שְׁמֵשׁ עַד מְבוֹאוֹ, דָּא אֲתַר עֲלָאָה, דְּקָא נְהִיר מְנִיָּה שְׁמֵשׁא, וְנְהִיר לְכָלָא. וְדָא הוּא אֲתַר דְּרִישָׁא עֲלָאָה סְתִימָאָה.

וְעַד מְבוֹאוֹ, דָּא הוּא אֲתַר קְשָׁרָא, דְּאֲתִקְשָׁר בֵּיה מְהִימְנוּתָא כְּדָקָא חֲזִי, וּמִתְמַן נְפָקוּן בְּרַכָּאן לְכָלָא, וְעֲלִמָּא מְהִכָּא אֲתִנּוּן, כְּמָה דְּאֲתַמְר. וּבְגִין כְּךָ קְיִימָא הָאִי אֲתַר לְאֲתִזְנָא מְעִילָא, וְלֹאֲתַבְּרַכָּא מִתְמַן. וְכָלָא קְיִימָא בְּאֲתַעְרוּתָא דְּלִתְתָא, דְּמִתְעָרִי אֵינֹן עֲבָדִי יי, כְּדִ מְבַרְכִי שְׁמָא קְדִישָׁא, כְּדָקָאֲמַרְן. וּבְגִין כְּךָ דְּאִיהוּ בְּאֲתַגְלִיָּא, פְתִיב הִלְלוּ עֲבָדִי יי הִלְלוּ אֶת שְׁם יי.

אֲדַהְכִי הוּוּ נְהִיר צְפָרָא, נְפָקוּ מִן מְעַרְתָּא, וּבְהִהוּא לִילִיָּא לָא דְמִיכּוּ. אֲזִלוּ בְּאַרְחָא, כְּדִ נְפָקוּ מֵאֵינֹן טוֹרִינִן, יִתְבוּ וְצִלוּ צִלוּתָא. מְטוּ לְחַד כְּפַר, וְיִתְבוּ תְמַן כָּל הִהוּא יוֹמָא, בְּהִהוּא לִילִיָּא נְמוּ, עַד דְּהוּוּ פְלָגוֹת לִילִיָּא, קָמוּ לְאֲתַעְסָקָא בְּאוֹרִיָּתָא.

פְּתַח רַבִּי יְהוּדָה וְאָמַר וַיְבָרְכֶם בַּיּוֹם הַזֶּה הוּא לְאִמּוֹר בְּךָ יְבָרַךְ יִשְׂרָאֵל וְגו', וַיְבָרְכֶם בַּיּוֹם הַזֶּה, מֵאִי בַיּוֹם הַזֶּה, דְּהָא סְגִי דְקָאֲמַר וַיְבָרְכֶם. וְתוּ, כָּל לְאִמּוֹר פְּתִיב חֲסַר, וְהִכָּא לְאִמּוֹר בּוּי"ו פְתִיב, (כִּלְלָא כְּתִיב לְאִמּוֹר, אֲלָא בּוּי"ו לְאִמּוֹר כְּתִיב הִכָּא) מֵאִי שְׁנָא.

אֲלָא רִזָּא אִיהוּ, וַיְבָרְכֶם בַּיּוֹם הַזֶּה, מֵאִי בַיּוֹם הַזֶּה, רִזָּא דְּדַרְגָּא דְּאֲתַמְנָא עַל בְּרַכָּאן לְעִילָא. יוֹם הַזֶּה, יוֹם מְהִהוּא אֲתַר עֲלָאָה, דְּאֲקָרִי הוּא. וְהָאִי יוֹם הַזֶּה, דְּלִית פִּירוּדָא בֵּין יוֹם וּבֵין הוּא, וּבְכָל אֲתַר הַיּוֹם הַזֶּה, דָּא (הוּא) תְּרִין דְּרָגִין (עֲלָיִן), דְּרָגָא עֲלָאָה וְתַתָּאָה דְּאֵינֹן כְּחַדָּא.

וּבְגִין כְּךָ, כְּדִ בְּעָא יַעֲקֹב לְבָרְכָא לְבְנוֹי דְּיוֹסָף, בְּרִיךְ לֹון בִּיחּוּדָא דְּלַעֲיִלָא וְתַתָּא כְּלָהוּ כְּחַדָּא, (ס"א לְאִמּוֹר בּוּא"ו דְּאֲתַכְלִיל וּא"ו בִּינִיָּהוּ, עַל דָּא יִיחַד לֹון בִּיחּוּדָא דְּלַעֲיִלָא כְּלָהוּ כְּחַדָּא) בְּגִין דְּיִתְקַיִים בְּרַכְתְּהוֹן, וּלְבַתֵּר כְּלִיל כְּלָא כְּחַדָּא. וְאָמַר, בְּךָ יְבָרַךְ יִשְׂרָאֵל (לְאִמּוֹר). מֵאִי בְּךָ. וְדָאי דָּא רִזָּא דְּיִחּוּדָא, בְּקַדְמִיתָא מִתְתַּתָּא לְעִילָא (ס"א יוֹם הַזֶּה הוּא מִתְתַּתָּא לְעִילָא), וּלְבַתֵּר נְחִית לְאֲמַצְעִיתָא וְלִתְתָּא. לְאִמּוֹר בּוּא"ו הָא אֲמַצְעִיתָא. וּלְבַתֵּר נְחִית לְתַתָּא בְּךָ. וְהִכִּי הוּא יְאוּת כְּדָקָא חֲזִי, מִתְתַּתָּא לְעִילָא וּמְעִילָא לְתַתָּא.

בְּךָ יְבָרַךְ יִשְׂרָאֵל, מֵאִי יִשְׂרָאֵל, יִשְׂרָאֵל סְבָא. יְבוֹרַךְ יִשְׂרָאֵל לָא פְתִיב, אֲלָא יְבָרַךְ, דְּהָא יִשְׂרָאֵל נְטִיל בְּרַכָּאן מְלַעֲיִלָא, וּלְבַתֵּר אִיהוּ מְבוֹרַךְ לְכָלָא, בְּהָאִי דְּרָגָא תְּתַאָה דְּיִקָּא, דְּקָאֲמַר בְּךָ יְבָרַךְ יִשְׂרָאֵל לְאִמּוֹר.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

יְשִׁמְךָ אֱלֹהִים פְּאֶפְרִים וְכַמְנֶשֶׁה, אֶקְדִּים לִיה לְאֶפְרִים בְּקַדְמִיתָא, בְּגִין דְּאֶפְרִים
עַל שְׁמָא (דְיוֹסָף) דִּישְׂרָאֵל אֶקְרִי. מְנָא לֵן. מְהָא, דְּכַד שְׁבֹטָא דְּאֶפְרִים נָפַק, עַד לָא
אֲשַׁתְּלִים זְמַנָּא דְּשַׁעְבוּדָא דְּמִצְרַיִם, דְּחִקוּ שְׁעֵתָא וְנָפְקוּ מִן גְּלוּתָא, קָמוּ עֲלֵיהוֹן
שְׁנַאִיהוֹן וְקָטְלוּ לֹוֹן. וְכַתִּיב, (יחזקאל לו) בֶּן אָדָם הֶעֱצַמֹת הָאֵלֶּה כָּל בַּיִת יִשְׂרָאֵל
הִמָּה. מִשְׁמַע דְּכַתִּיב, (יחזקאל לו) כָּל בַּיִת יִשְׂרָאֵל הִמָּה, וְעַל דָּא אֶקְדִּים לְאֶפְרִים
קָדָם מְנֶשֶׁה. בְּגִין כְּךָ אֶפְרִים מְטוּלִיה לְסִטְרָא מְעָרְבָא, וּמְטַלְבוּי הוּוּ.

תָּא חֲזִי, בְּרַכְתָּא דְּבְרִיךְ לְבְנֵי יוֹסֵף, אֲמַאי אֶקְדִּים לֹוֹן בְּרַכְתָּא, עַד לָא יְבָרַךְ
לְבְנוּי. אֶלָּא מְכָאן, דְּחִבִּיבוּתָא דְּבְנֵי בְנוּי, חִבִּיב עֲלֵיהָ דְּבַר נֶשׁ יְתִיר מְבְנוּי. וּבְגִין
כְּךָ, אֶקְדִּים חִבִּיבוּתָא דְּבְנֵי בְנוּי קוּדְם לְבְנוּי, לְבְרַכְתָּא לֹוֹן בְּקַדְמִיתָא.

וְיְבַרְכֶם בַּיּוֹם הַזֶּה הוּוּא לְאֹמֵר, רַבִּי יוֹסֵף פָּתַח וְאָמַר, (תהלים קטו) ” זְכַרְנוּ יְבָרַךְ יְבָרַךְ
אֶת בַּיִת יִשְׂרָאֵל וְגו’.” ” זְכַרְנוּ יְבָרַךְ, אֶלִּין גּוֹבְרִין. יְבָרַךְ אֶת בַּיִת יִשְׂרָאֵל, אֶלִּין
נְשִׁין. בְּגִין דְּדְכוּרִין בְּעֵינֵין לְאֶתְבְּרָכָא בְּקַדְמִיתָא, וְלְבַתֵּר נְשִׁין, וְנְשִׁין לָא מִתְבְּרָכִין
אֶלָּא מִבְּרַכְתָּהוֹן דְּדְכוּרִין, דְּכַד דְּכוּרִין מִתְבְּרָכִין כְּדִין נְשִׁין מִתְבְּרָכִין. וְאִי תִימָא מְהָא,
דְּכַתִּיב, (ויקרא טז) וְכִפֹּר בַּעֲדוֹ וּבַעֲד בֵּיתוֹ, דְּבַעֲי לְכַפֵּרָא עֲלֵיהָ בְּקַדְמִיתָא, וְלְבַתֵּר עַל
בֵּיתֶיהָ, בְּגִין דְּמִתְבְּרָכָא מְנִיָּה.

[זוהר חלק א' - דף רלג ע"ב]

תָּא חֲזִי, דְּנְשִׁין לָא מִתְבְּרָכִין אֶלָּא מִגּוֹבְרִין, כַּד אֶתְבְּרָכִין אֵינוֹן בְּקַדְמִיתָא, וּמְהָא
בְּרַכְתָּא מִתְבְּרָכִין. אֶלָּא בְּמַאי אֲוִקְמִינָא יְבָרַךְ אֶת בַּיִת יִשְׂרָאֵל. אֶלָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּוּא יְהִיב תּוֹסַפַּת בְּרַכְתָּא לְדְכוּרָא דְּנְסִיב, בְּגִין דְּמִתְבְּרָכָא מִנִּיָּה אֶתְתָּא. וְכֵן בְּכָל אֶתְר
(דף רלג ע"ב) יְהִיב קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּא תּוֹסַפַּת בְּרַכְתָּא לְדְכוּרָא דְּנְסִיב, בְּגִין דְּמִתְבְּרָכָא
(מְנִיָּה אֶתְתָּא וְכֵן בְּכָל אֶתְר יְהִיב קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּא תּוֹסַפַּת בְּרַכְתָּא לְדְכוּרָא דְּנְסִיב,
בְּגִין דְּתַתְּבַרְךְ מְנִיָּה נוֹקְבָא) מְהָהוּא תּוֹסַפַּת דְּבְרַכְתָּא. כִּיּוֹן דְּאֶנְסִיב בַּר נֶשׁ יְהִיב לִיה
תְּרִין חוּלְקִין, חַד לִיה וְחַד לְנוֹקְבִיָּה, וְאִיהוּ נְטִיל כְּלָא, חוּלְקִיָּה וְחוּלְקִיָּה נוֹקְבִיָּה.

תָּא חֲזִי, וְיְבַרְכֶם בַּיּוֹם הַזֶּה הוּוּא, (ס"א לאמור בריך ברכאן לון ולכל דיפקון מנייהו) לְבַתֵּר
לְאֹמֵר בּוֹא"ו, הִכָּא אֶתְרִמִּיזָא בְּרָא בּוֹכְרָא, (שמות ד) בְּנֵי בְּכוֹרֵי יִשְׂרָאֵל, וְכַתִּיב,
(ירמיה לא) וְאֶפְרִים בְּכוֹרֵי הוּוּא, וְעַל דָּא תּוֹסַפַּת וּא"ו.

רַבִּי חֲזַקְיָה פָּתַח, (תהלים קלט) גְּלָמֵי רְאוּ עֵינֵיהָ וְעַל סַפְרָה כָּלָם יִפְתְּבוּ וְגו', הַאי
קְרָא אוֹיְקְמוּהָ בְּכִמָּה אֶתְר. אֲבָל תָּא חֲזִי, כָּל אֵינוֹן נְשַׁמְתִּין דְּהוּוּ מִיּוֹמָא דְּאֶתְבְּרִי
עֲלִמָּא, כְּלָהוּ קִיּוּמֵי קָמֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּא עַד לָא נְחַתוּ לְעֲלִמָּא, בְּהָהוּא דְּיוֹקְנָא
מְמַשׁ דְּאֶתְחַזוֹן לְבַתֵּר בְּעֲלִמָּא. וְהָהוּא חִיזוּ דְּגוּפָא דְּבַר נֶשׁ דְּקָאִים בְּהָאֵי עֲלִמָּא, הַכִּי
קָאִים לְעִילָא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ובשעתא דנשמטא דא זמינא לאחתא בעלמא, ההיא נשמטא בההיא דיוקנא
ממש דקיימא בהאי עלמא, הכי קאים (לעילא) קמי קודשא בריך הוא, ואומי לה
קודשא בריך הוא דיטור פקודי אורייתא, ולא יעבר על קיימין.

ומנא לן דקיימין קמיה, דכתיב, (מלכים א יז) חי יי אשר עמדתי לפניו. עמדתי
ודאי, והא אוקמוה. ובגין כך גלמי ראו עיניך, עד לא יתחזי (צולמא) בעלמא. ועל
ספרך כלם יכתבו, דהא כל נשמתי, בההוא דיוקנא דלהון, כלהו בספרא כתיבין.
ימים יצרו, הא אוקמוה יצרו ודאי, ולא אחד בהם, בהאי עלמא למיקם בקיימא
דמאריהון, כדקא חזי.

תא חזי, יומין דבר נש, כד זכי בהאי עלמא בעובדין טבאן, יומין דיליה
אתברכאן לעילא, מההוא אתר דאיהו מדת יומי. פתח ואמר, (תהלים לט) הודיעני יי
קצי ומדת ימי מה היא וגו', האי קרא אוקמוה. אבל תא חזי, דא קץ הימין,
דאיהו מתקשר ביה ברו ד. ומדת ימי מה היא, דא איהו דאתמני (נ"א דאית ממנא)
ממש על יומי.

אמר רבי יהודה, הא שמענא מרבי שמעון, דהאי קרא אתמר, על אינון יומין
דאתגזרו עלוי מאדם קדמאה, דאינון ע'. דהא אתמר, דחיין כלל לא הוו ליה, אלא
דיהיב ליה אדם מאינון יומין דיליה, שבעין שנין.

ורוא דא, וילון לא משמש כלום, וסיהרא לא נהרת מגרמה כלל, ושבעין שנין
נחרין לה בכל סטרהא, ואינון חיי דוד סתם. ועל דא בעא דוד לקודשא בריך הוא,
למנדע רוא דא, על מה לית לה חיי לסיהרא מגרמה, ולמנדע עקרא דילה.

ומדת ימי מה היא, דא הוא דרגא (ס"א דעלמא) עלאה סתימא, דאיהו קיימא על
כל אינון יומין, דאינון חיי דילה, אתר דנהיר לכלא. אדעה מה חדל אני. אמר
דוד, אנדע על מה חדל אנא נהורא מגרמי, ואתמנע מני, כשאר כל אינון נהוראין
עלאין דאית לון חיי לכלהו, ואנא על מה אנא חדל, ועל מה אתמנע מני. ודא
הוא דבעא דוד למנדע, ולא אתייהיב ליה רשותא למנדע.

תוספתא וגלגלא אסחר תדיר ולא שכיר. תרין (קס"ב ע"ב) צפרין סלקין, דקא
מצפצפון, חד לסטר דרום, וחד לסטר צפון. פרחין באורא צפופא, וקל נעימו
דגלגלא מתחברן כחדא, כדין (תהלים צ"ב) מזמור שיר ליום השבת. וכל ברכאן נגדין
בלחישו בדא נעימו (מקול), מגו רחימו דקול שופרא. לקבלא אינון ברכאן, נחתין
מלעילא לתתא, ואתגניזו כחדא בגו (שמות ס"ג ע"ב) עומקא דבירא, נביעו דבירא
דלא פסקא בלחישו, עד דאתמלייא ההוא גלגלא סחרא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אינון תרין מגרופין סחרן, חד דימינא, קרא בחיל ואמר, זהירו דזהרין דסלקא ונחתא, תרי אלפי עלמיין אזדהרו. עלמא דאמצעייתא בגווייהו, אזדהר בזוהרא דמארף. כל אינון מארי דעינין, אסתכלו ופקחו עיניכון, ותזכון להאי נהירו, להאי עדונא, אלין אינון ברכאן דנגדי מלעילא, מאן דזכי, גלגלא סלקא אסחר לימינא, ואנגיד ואמשיך לההוא דזכי, ואתעדן מאלין ברכאן עלאין דזחרן, זכאין אינון דזכאן בהו. וכד לא זכי, גלגלא אסחר, וההוא מגרופא דלסטר שמאלא, אסחר ונחת לתתא, ואמשיך דינא על האי דלא זכי, וקלא נפקת, ווי לאינון חייבין דלא זכו. מההוא סטרא, נפיק אשא דשלהובא דדליק, דשארי על רישיהון דחייביא. זכאין אינון, כל אינון דאזלו באורח קשוט בהאי עלמא, למזכי לההוא נהורא עלאה, ברכאן דצחצחון, כמה דאת אמר, (ישעיה נח) והשביע בצחצחות נפשך (עד כאן תוספתא):

תא חזי, כל ברכאן עלאין, פלהו אתמסרו להאי דרגא, לברכא לכלא. ואף על גב דלית לה נהורא מגרמה, כל ברכאן, וכל חידו, וכל טיבו, פלהו קיימין בה, ומנה (קיימי) נפקי, ועל דא אתקריאת כוס של ברכה. ואקרי ברכה ממש, כמה דכתיב, (משלי י) ברפת ה' היא תעשיר, ועל דא כתיב, (דברים לג) ומלא ברפת ה' ים ודרום ירשה.

[זוהר חלק א' - דף רלד ע"א]

ובגין כף אית לה בכלהו שיור, ומפלהו אתמלייא, ומפלהו אית בה, ואתברכא מפל (דף רלד ע"א) אינון ברכאן עלאין, ואתמסרו לה ברכאן לברכא, מנלן. דאמר רבי יצחק, יעקב בריך לבנוי דיוסף, מאתר דא דכל ברכאן אתמסרו בידיה לברכא, כמה דאת אמר, (בראשית יב) והיה ברכה. מפאן ולהלאה ברכאן אתמסרו בידיה.

תא חזי, פגוונא דא אנון מברכן ומשבחין לשמא דא, ועל דא הלילא, דאינון יומין דקאמרי הלילא. דאמר רבי חייא בהלילא צריכין ג' דרגין, חסידים, צדיקים, וישראלים. (ס"א בגין דיסתלק יקרא דקודשא בריך הוא על כלא באלין דרגין) חסידים, מסטרא דימינא, צדיקים מסטרא דשמאלא, וישראל מפל אינון סטרין, בגין (דישרים) דישראל כלילן מפלהו, ועל דא אסתלק תושבחתא דקודשא בריך הוא מפלא, וכן בכל אתר דישראל משבחן ליה לקודשא בריך הוא מתתא, אסתלק יקריה בכלא:

ויקרא יעקב אל בניו ויאמר האספו וגו', רבי אבא פתח ואמר, (תהלים ק"ב) פנה אל תפלת הערער ולא בזה את תפלתם. האי קרא אוקמוה, ואקשו ביה חברייא. (אלא תו אית ביה סטר קורדיטא) פנה, הקשיב מבעי ליה, או שמע, מאי פנה.

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

אָלָא כָּל צְלוֹתֵין דְּעֵלְמָא צְלוֹתֵין. וְצְלוֹתָא דִּיחֵיד, לָא עָאל קָמִי מְלַכָּא קִדְיָשָׁא, אָלָא בְּחֵילָא תְּקִיפָא. דְּעַד לָא עָאֲלַת הָהִיא צְלוֹתָא לְאַתְעֵטְרָא בְּדוּכְתָהּ, אֲשַׁגַּח בְּהָ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאַסְתְּכִי בְּהָ, וְאַסְתְּכִי בְּחוּבוֹי וּבְזוּכוּתֵיהּ דְּהָהוּא בְּרַ נֶשׁ, מַה דְּלָא עֵבִיד כֵּן בְּצְלוֹתָא דְּסַגִּיאִין. דְּצְלוֹתָא דְּסַגִּיאִין כַּמָּה אֵינּוּן צְלוֹתֵין דְּלָא (מבני) מִן זַכָּאִין אֵינּוּן, וְעָאֲלִין כְּלָהוּ קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלָא אֲשַׁגַּח בְּחוּבֵיהוּ.

בְּגִין כֶּךָ, פְּנָה אֶל תְּפִלַּת הָעֶרְעֵר, מִהֲפָךְ (בזכותיה) וְאַסְתְּכִי בְּהָ, וְאַסְתְּכִי בְּהָ בְּמָה רְעוּתָא אֲתַעֲבִיד, וּמֵאֵן הָהוּא בְּרַ נֶשׁ דְּצִלֵי צְלוֹתָא דָּא, וּמֵאֵן אֵינּוּן עוּבְדוּי. בְּגִין כֶּךָ, לִיבְעֵי לֵיהּ לְבַר נֶשׁ, דְּלְצִלֵי צְלוֹתָא בְּצַבּוּרָא. מֵאֵי טַעְמָא, בְּגִין דְּלָא בִּזְהָ אַתְּ תְּפִלְתָּם, אַף עַל גַּב דְּלָאוּ כְּלָהוּ בְּכוּוּנָה וּרְעוּתָא דְּלִבָּא.

דְּבַר אַחַר פְּנָה אֶל תְּפִלַּת הָעֶרְעֵר, דָּא יְחִידָי דְּאַתְּכְּלִיל בְּסַגִּיאִין. וּמֵאֵן הוּא יְחִידָי דְּאַתְּכְּלִיל בְּסַגִּיאִין, הוּי אֵימָא דָּא יַעֲקֹב, דְּאִיהוּ כְּלִיל בְּתַרִין סְטָרִין, וְקָרָא לְבָנוֹי, וְצִלֵי צְלוֹתֵיהּ עֲלֵיהוּ. מֵאֵן צְלוֹתָא דִּיתְקַבְלוֹן בְּשְׁלִימוּ לְעֵילָא, צְלוֹתָא דְּלָא יִשְׁתַּצוּן בְּגִלּוּתָא.

[זוהר חלק א' - דף רלד ע"ב]

בְּהַאי שְׁעָתָא דִּיעֲקֹב קָרָא לֹוּן, אֲסַתְּלַק מִנִּיהּ שְׁכִינְתָּא, וְהָא אוּקְמוּהָ. וְתָא חֲזִי, בְּשְׁעָתָא דִּיעֲקֹב הוּהוּ קָאֲרִי לְבָנוֹי, אוּדְמָנוּ אַבְרָהָם וַיִּצְחָק תַּמָּן, וְשְׁכִינְתָּא עַל גַּבֵּיהוּ. וְשְׁכִינְתָּא הוּהוּ חֲדֵי בֵיהּ בִיעֲקֹב, לְאַתְתַּפְּרָא בְּאַבְהֹן, (דף רלד ע"ב) לְאַתְקַשְׂרָא עִם נַפְשֵׁיהוּ כְּחַד, לְמַהוּי רְתִיכָא.

בְּשְׁעָתָא דְּתַתַּח יַעֲקֹב, וְאָמַר הָאֲסַפּוּ וְאֶגִּידָה לְכֶם אֵת אֲשֶׁר יִקְרָא אֲתֹכֶם בְּאַחֲרִית הַיָּמִים. בְּאַחֲרִית, דָּא שְׁכִינְתָּא, כְּבִיכּוּל יֵהֵב עֲצִיבוּ בֵיהּ, וְאַסְתְּלַק. וְלְבַתַּר אַהֲדָרוּ לָהּ בְּנוֹי, בְּיַחוּדֵי דְּמִלִּיָּהּ, וּפְתַחוּ וְאָמְרוּ, (דברים ו) שְׁמַע יִשְׂרָאֵל וְגו'. בְּהַאי שְׁעָתָא קָאִים לָהּ יַעֲקֹב, וְאָמַר בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלַכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד, וְאַתֵּי שְׁבַת שְׁכִינְתָּא בְּדוּכְתָהּ. וְיִקְרָא יַעֲקֹב, מֵאֵי קְרִיאָה הַכָּא. אָלָא קְרִיאָה, לְקִיּוּמָא דּוּכְתֵיהוּ, לְקִיּוּמָא לֹוּן לְעֵילָא וְתַתָּא.

תָּא חֲזִי, בְּכָל אַתְר קְרִיאָה בְּהַאי גּוּוּנָא, דְּכְתִיב, (במדבר יג) וְיִקְרָא מֹשֶׁה לְהוֹשִׁיעַ בֶּן נוּן יְהוֹשֻׁעַ, לְקִיּוּמָא דּוּכְתֵיהּ, בְּאַתְר דְּאַצְטְרִיךְ, וְלְקַשְׂרָא לֵיהּ. וְכֵן (בראשית כה) וְיִקְרָא שְׁמוֹ יַעֲקֹב. וְכְתִיב, (בראשית לג) וְיִקְרָא לוֹ אֵל אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קָיִים לֵיהּ לְאַתְר דָּא בְּשֵׁמָא דָּא. קְרִיאָה לְקִיּוּמָא קָא אַתֵּיא.

אֵי תִימָא (יונה ג) וְיִקְרָאוּ אֶל אֱלֹהִים, (יונה ב) קְרִיאָתִי מִצָּרָה לִי אֵל ה', הֲכִי הוּא וְדָאֵי, לְקַשְׂרָא וְלְקִיּוּמָא קִיּוּמָא לְעֵילָא. וּמֵאֵן אִיהוּ, סְדוּרָא דְּשַׁבְחָא דְּמֵאֲרִיָּה. וְכָל אֵינּוּן מְלִין דְּבַעָאן קָמִי מֵאֲרִיָּה, קִיּוּמָא יֵהִיב לֵיהּ לְמֵאֲרִיָּה, דְּאַחֲזֵי דְּבִיָּה תְּלִיא כְּלָא,

זֶהָר הַיּוֹמִי" - לְיִמּוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר וְתַקּוּנָיִם בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

וְלֹא בְּאַתֵּר אַחֲרָא, הָא כְּלָא קִיָּים קִיּוּמָא. כְּהַאי גְּוֹנָא וַיִּקְרָא יַעֲקֹב אֶל בְּנָיו, קִיָּים לֹון בְּקִיּוּמָא שְׁלִים. כְּגֹוֹנָא דָּא וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה, אֶתְקִיָּים בְּקִיּוּמִיהָ.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, א' דְּוַיִּקְרָא, אִמָּאי הִיא זַעֲרָא. אָמַר לִיהָ, אֶתְקִיָּים מֹשֶׁה בְּשְׁלִימוֹ, וְלֹא בְּכָלָא, דְּהָא אֶסְתַּלַּק מֵאַתְתִּיהָ. בְּסַפְרֵי קַדְמָאֵי אִמְרֵי לְשִׁבְחָא, וְאַנְן הֲכִי תַנְיָנָן, מָאי דְּאַסְתַּלַּק לְעֵילָא, יִתְקַשֵּׁר לְעֵילָא וְלִתְתָא, וְכַדִּין, אִיהוּ שְׁלִים. תוּ, אֶל"ף זַעֲרָא מֵאַתֵּר זַעֲרָא הוּהוּ, זַעֲרָא דְּאִיהוּ רַב בְּאַתְחַבְרוּתִיהָ לְעֵילָא. (נ"א לְעֵילָא וְתַתָּא וְכַדִּין שְׁלִים).

וַיֹּאמֶר, מָאי וַיֹּאמֶר. הָא אוּקְמוּהָ, (כְּמָא דַּתְּ אִמַּר, וַיֹּאמֶר בַּלְבוֹ) (יִשְׁעִיָּה מַט) וַאֲמַרְתָּ בְּלִבְבְּךָ, אִמְרִיהָ בַּחֲשָׁאֵי. הָאֶסְפוּ, אֶסְפוּ מִבְּעֵי לִיהָ, כְּמָא דַּתְּ אִמַּר, (תְּהִלִּים ג) אֶסְפוּ לִי חֲסִידֵי. אֶלָּא (ס"א קִיָּים לֹון) קִיָּים לֹון הָאֶסְפוּ מֵאַתֵּר דְּלְעֵילָא הוּא. הָאֶסְפוּ בְּקִשּׁוּרָא שְׁלִים בְּיַחְוּדָא חַד. וַאֲגִידָה לְכֶם, מָאי וַאֲגִידָה, רְזָא דְּחַכְמָתָא אִיהוּ.

רַבִּי יוֹסִי שְׁאִיל לְרַבִּי שְׁמַעוֹן, אָמַר לִיהָ, וַאֲגִידָה, אוּ וַיִּגְד, אוּ וַיִּגְדוּ, וְכֵן כְּלָהוּ, דְּתַנְיָנָן דְּרְזָא דְּחַכְמָתָא אִיהָ, אִמָּאי בְּמַלְהָ דָּא (בְּכַלְהוּ) אִיהוּ רְזָא דְּחַכְמָתָא. אָמַר לִיהָ, בְּגִין דְּאִיהוּ מְלָה דְּאַתֵּיא בְּגִימ"ל דְּל'ת בְּלָא פִירוּדָא, וְהָאֵי אִיהוּ רְזָא דְּחַכְמָתָא. מְלָה דְּאַתֵּיא בְּשְׁלִימוֹ בְּרְזָא דְּאַתְוּוֹן, הֲכִי הוּא, כַּד אֵינּוֹן בְּחַכְמָתָא. אֲבָל דְּל'ת בְּלָא גִימ"ל, לָאוּ הוּא שְׁלִימוֹ, וְכֵן גִּימ"ל בְּלָא דְּל'ת. דְּהָא דָּא בְּדָא אֶתְקַשְׁרוּ בְּלָא פִירוּדָא, וּמָאן דְּאַפְרִישׁ לֹון, גָּרִים לְגַרְמִיָּה מוּתָא, וְרְזָא דָּא חוּבָא דְּאַדָּם.

בְּגִין כֶּף, הוּא מְלָה דְּרְזָא דְּחַכְמָתָא, וְאַף עַל גַּב דְּאִית יו"ד לְזַמְנִין בֵּין גִּימ"ל לְדְּל'ת, לָאוּ הוּי פִירוּדָא, וְכָלָא קִשּׁוּרָא חַדָּא, וְעַל דָּא מְלָה דָּא, הֲכִי הוּא וְדָאֵי. וַאֲגִידָה לְכֶם, רְזָא דְּחַכְמָתָא, בְּעָא לְגַלְאָה סוּפָא דְּכָל עוּבְדֵיהוֹן דִּישְׂרָאֵל.

וְאִי תִימָא, דְּלָא גְּלִי מָאי דְּבַעָא לְגַלְאָה, אִי הֲכִי, אִמָּאי כְּתִיב בְּאוּרִייתָא מְלָה דְּיַעֲקֹב שְׁלִימָא, וְאַתְפָּגִים לְבַתֵּר, וְלֹא אֶשְׁתַּלִּים מְלָה. אֶלָּא וְדָאֵי אֶשְׁתַּלִּים, כָּל מָה דְּאַצְטְרִיף לְגַלְאָה גְּלִי וְסַתִּים, אָמַר מְלָה וְגִלִּי לְבַר וְסַתִּים לְגוּ. וּמְלָה דְּאוּרִייתָא לָא אֶתְפָּגִים לְעַלְמִין.

וְכָלָא הוּא סַתִּים בֵּיהּ בְּאוּרִייתָא, בְּגִין דְּאוּרִייתָא הוּא שְׁלִימוֹ דְּכָלָא, שְׁלִימוֹ דְּלְעֵילָא וְתַתָּא, וְלֹא אִית מְלָה אוּ אֶת בְּאוּרִייתָא פְּגִימוֹ. וַיַּעֲקֹב כָּל מָה דְּאַצְטְרִיף לִיהָ לְמִימַר אָמַר, אֲבָל גְּלִי וְסַתִּים, וְלֹא פְּגִים מִכָּל מָה דְּבַעָא אֶפִּילוּ אוּת אַחַת.

רַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי יוֹסִי הוּוּ יִתְבִּי יוּמָא חַד אֶפְתַּחָא דְּלוּד. אָמַר רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי יְהוּדָה, הָא דְּחַמִּינָן דְּיַעֲקֹב בְּרִיף לְבָנוּי, חַמִּינָן מִמָּה דְּכְתִיב, וַיְבָרַךְ אוֹתָם, אֲבָל אֵן בְּרַכְתָּא דְּלַהוֹן. אָמַר לִיהָ, כְּלָא בְּרַכָּאן אֵינּוֹן דְּבָרִיף לָהוּ. כְּגוֹן, יְהוּדָה אַתָּה יוּדִיף אַחִיף. דִּין עֲמוּ. מֵאַשֵׁר שְׁמִנָּה לְחַמוּ. וְכֵן כְּלָהוּ.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[זוהר חלק א' - דף רלה ע"א]

אבל מה דבעי לגלי לון לא גלי, דבעא לגלאה להו את הקץ. והא אוקמוה, דאית קץ לימינא, ואית קץ לשמאלא, ובעא לגלאה לון את הקץ, בגין לאסתמרא (דף רלה ע"א) ולא תדכאה מערלה. ומאן דגלי לון אתידע ואתגלי, עד דעאלו לארעא קדישא. אבל מלין אחרנין לאו אינון באתגלייא, וסתימין אינון באורייתא, בהאי פרשתא דיעקב, ובאינון ברכאן.

פתח ואמר. ראובן בכרי אתה פחי וראשית אוני. מאי קא חמא יעקב למפתח בראובן, לפתח ביהודה, דאיהו קדמאה לכל משריין, ואיהו מלכא, וחמינן דלא ברכיה וסליק ברכאן מניה, עד דאתא משה וצלי צלותא עליה. כמה דאת אמר, (דברים לג) יחי ראובן ואל ימות.

אבל ודאי ברכיה, וסלקא ההוא ברכתא לאתריה. לבר נש דהוה ליה בר, פד מטא זמניה לאסתלקא מעלמא, אתא מלכא עליה, אמר, הא כל ממונא דילי, ליהוי בידא דמלכא נטיר לבראי. פד חמי מלכא דברי אתחזי, יהיב ליה. כף יעקב אמר.

ראובן בכרי אתה, רחמא דמעיי אנת, אבל ברכאן דילך יסתלקון בידא דמלכא קדישא, עד דיחמי בה, בגין דאזלת לקבל אפך וגו', פתרגומו: ראובן בכורי אתה וגו'. רבי אלעזר פתח ואמר, (יחזקאל לו) ויאמר אלי הנבא אל הרוח וגו'. כמה אטימין אינון בני נשא, דלא ידעין ולא משגיחין ביקרא דמלכא, דהא אורייתא אכריז עלייהו בכל יומא, ולית מאן דציית אוידיה לקבליה. האי קרא קשיא, פיון דכתיב הנבא אל הרוח, אמאי זמנא אחרא הנבא בן אדם ואמרת אל הרוח.

אלא מכאן אוליפנא רזא דחכמתא, תרין קיימין הכא, חד לאתערא מתתא לעילא. דאי לא מתערין לתתא, לא מתערין לעילא, ובאתערוותא דלתתא אתער לעילא. הנבא אל הרוח מתתא לעילא. הנבא בן אדם ואמרת אל הרוח, מעילא לתתא.

דהא אפילו לעילא, באתערוותא דלתתא, נקיט ההוא עלאה מעלאה מניה. כגון האי קרא, (יחזקאל לו) כה אמר ה' מארבע רוחות באי הרוח, מארבע רוחות, דא דרום ומזרח וצפון ומערב, ורוח אתיא ממערב, באתחברותא דאלין אחרנין. כמה דאת אמר, (במדבר כא) כרוה נדיבי העם וגו'.

ומהכא נפקין רוחין ונשמתיין לבני עלמא לאצטיירא בהו. ופחי, כמה דאת אמר, (בראשית ב) ויפח באפיו נשמת חיים. תא חזי, נקיט מהאי גיסא, ויהיב בגיסא אחרא,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ועל דא (קהלת א) כל הנחלים הולכים אל הים והים איננו מלא. אמאי איננו מלא, בגין דנקיט ויהיב, אעיל ואפיק.

רבי אלעזר שאיל שאלתא לרבי שמעון. אמר, הואיל וקודשא בריך הוא גלי קמיה דבני נשא ימותון, אמאי נחית נשמתין לעלמא, ואמאי אצטריך ליה. אמר ליה, שאילתא דא קמייחו דרבנן שאילו כמה וכמה, ואוקמוה. אבל קודשא בריך הוא יהיב נשמתין דנחתין להאי עלמא, לאשתמודעא יקריה, ונקיט לון לבתר, אי הכי אמאי נחתו.

אלא, רזא דא, הכי הוא. פתח ואמר, (משלי ה) שתה מים מבורך ונוזלים מתוך בארך, הא (ס' ע"א) אוקימנא. בור, אתר דלא נביע מגרמיה, ואימתי נבעין הני מיא, בשעתא דאשתלים נשמתא בהאי עלמא, כד סלקא להווא אתר דאתקשר ביה, כדין הוא שלים, מכל סטרין מתתא ומעילא. (ס"א ומכל סטרין).

וכד נשמתא סלקא, כדין אתער תיאובתא דנוקבא לגבי דכורא, וכדין נבעין מיא מתתא לעילא. ובור, אתעביד באר, מיין נביעאן. וכדין אתחברותא ויחודא (נ"א ויסודא) ותיאובתא ורעוא אשתפת. (להא) דהא בנשמתא דצדיקא אשתלים ההוא אתר, ואתער חביבותא ורעותא לעילא, ואתחבר כחד.

ראובן בכרי אתה, הכי הוא ודאי, טפה קדמא דיעקב הוה, ורעותיה באתר אחרא הוה כמה דאתמר. תא חזי, ראובן וכלהו שבטין תריסר, פלהו אתאחדן בשכינתא, וכד חמא יעקב לשכינתא על גביה, קרא לבנוי תריסר לאתחברא בה.

[זוהר חלק א' - דף רלה ע"ב]

ותא חזי, ערסא שלימתא לא אשתכח מן יומא דאתברי עלמא, כההיא שעתא דבעא (דף רלה ע"ב) יעקב לאסתלקא מעלמא, אברהם מימיניה, יצחק משמאליה, יעקב הוה שכיב בינייהו, שכינתא קמיה. כיון דחמא יעקב כה, קרא לבנוי, ואחיד לון סחרניה דשכינתא, וסדר לון בסדורא שלים.

מנא לן דסדר לון סחרניה דשכינתא, דכתיב האספן, וכדין אשתכח תמן שלימו דכלא, וכמה רתיכין עלאין סחרנייהו. פתחי ואמרי, (דברי הימים א כט) לך ה' הגדולה והגבורה וגו', כדין אתכניש שמשא לגביה דסיהרא, ואתקריב מזרח במערב. הדא הוא דכתיב ויאסוף רגליו אל המטה, ואתנהיר סיהרא, ואשתכח בשלימו. וכדין ודאי תנינן, יעקב אבינו לא מית. כיון דחמא יעקב (ס"א סדורא) סטרא שלים, מה דלא אשתכח הכי לבר נש אחרא, חדי, ושבח ליה לקודשא בריך הוא, ופתח וברך לבנוי, כל חד וחד כדקא יאות ליה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רבי יוסי ורבי ייסא הוו אזלי בארְחא. אַמר רבי ייסא הא ודאי תנינן, כל בניו דיִעקב אתקנו בסדורא שלים, ואתברכו כל חד וחד כדקא יאות ליה, מאי קא נימא בהאי קרא, דכתיב, מאשר שמנה לחמו וגו'. אַמר ליה, לא ידענא, בגין דלא שמענא ביה מבוצינא קדישא, אלא אנת ואנא ניזיל לגבי בוצינא קדישא. אזלי, כד מטו לגבי דרבי שמעון, אמרו מלה ושאלו שאילתא. אַמר לון, ודאי רנא דחכמתא הוא.

פְּתַח וְאָמַר, (שופטים ה) אֲשֶׁר יֵשֵׁב לְחוּף יָמִים וְעַל מִפְרָצָיו יִשְׁכּוּן, אִמְאֵי יִתִּיב תַּמּוּן. אֵלֶּא מֵאֵן דִּיתִיב בְּשַׁפְּתָא דִּימָא, אֲשַׁתְּמַשׁ בְּתַפְנוּקֵי עֲלֵמָא. (והכא אשר דא פתחא עלאה דצדיק (ס"א דצדק) כד אתברכא לארקא ברכאן בעלמא. ס"א והכא סמך להאי קרא, מאשר, שמנה לפתחא עלאה דמתמן אתרקו ברכאן לעלמא) וְהֵאֵי פְּתַחֵא אֲשַׁתְּמוּדַע תְּדִיר בְּרַכָּאן דְּעֲלֵמָא וְאִקְרִי אֲשֶׁר, וְדָא הוּא עֲמוּדָא מְאִינוּן דְּקָאִים עֲלֵמָא עֲלֵייהוּ.

וְהֵהוּא אַתְר דְּאִקְרִי לְחֵם עוֹנֵי, מֵהֵהוּא אַתְר אַתְקִין (ההוא). הֵדָא הוּא דְּכִתְיִב מֵאֲשֶׁר שְׁמֵנָה לְחֵמוּ, מֵה דְּהוּה לְחֵמָא דְּמִסְפְּנָא, אַתְהֵדֵר לְחֵם (עוני) פְּנֵג (שמנה). בגין דְּאִרְיֵק וְאִרְמֵי בֵּיה בְּרַכָּאן וְתַפְנוּקִין, וְסוּפָא דְּקָרָא אוֹכַח, וְהוּא יִתֵּן מְעַדְנֵי מְלֶךְ. מֵאֵן מְלֶךְ, דָּא כְּנִסְת יִשְׂרָאֵל, דְּמֵנָה אַתְנוּן בְּתַפְנוּקֵי עֲלֵמָא. וְדָא יְהִיב לְהֵאֵי מְלֶךְ כָּל בְּרַכָּאן, כָּל חִידוּ וְכָל טִיבוּ. הוּא יְהִיב וּמֵנָה נְפִקֵי. אֲמָרוּ, אֵי לָא אַתִּינָא לְעֲלֵמָא, אֵלֶּא לְמַנְדַּע דָּא, טב לן.

רְאוּבֵן בּוֹכְרָא דִּיעֵקֵב הוּה, אַמר רבי חייא, לִיה הוּה אַתְחַזִּי כְּלָא, וְאַתְעֵבֵר מִינָה כְּלָא, וְאַתִּיחֵיב מְלָכוּ לִיהוּדָה, בְּכִירוּתָא לְיוֹסֵף, כְּהוֹנָתָא לְלוֹי. הֵדָא הוּא דְּכִתְיִב, פְּחֹז כְּמִים אַל תוֹתֵר, לָא תִשְׁתָּאֵר בְּהוּ. וּמֵה דְּאֲמַר כְּחֵי וְרֵאשִׁית אוֹנֵי, הֵכָא בְּרַכִּיה וּפְקֻדִיהָ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

לְרַחֲמֵא דְּמִלְכָּא, (דבעא מן מלכא למעבד ביה טיבו) (נ"א דהוה ליה ברא והוה בעי דמלכא יעביד ליה טיבו) יוֹמָא חַד אַעֲבַר בְּרִיָּה בְּשׁוּקָא, אַמר לְמִלְכָּא, דָּא הוּא בְּרִי, וְדָאֵי רַחֲמֵא דְּנַפְשָׁאֵי. שְׁמַע מִלְכָּא, וְיַדַּע דְּהָא שְׁאִיל עַל בְּרִיָּה. כֶּן יַעֲקֹב אַמר, רְאוּבֵן בְּכוֹרֵי אַתְהָ כְּחֵי וְגו', הֵכָא פְּקֻדִיהָ לְמִלְכָּא.

פְּחֹז כְּמִים אַל תוֹתֵר, הֵכָא אַמר מֵה דְּאֲעֲרַע לִיה, דְּלָא אֲשַׁתָּאֵר (ליה) בְּאַרְעָא, וְשָׁדֵי לִיה לְבַר מְאַרְעָא. לְקַבֵּל דָּא, חַד מְמַנָּא (תחומא) מִסְטָרָא דְּמִשְׁכָּנָא לְעֵילָא, דִּי מְמַנָּא תַּחוּת יְדָא דְּמִיכָּאֵל, וְאַמְרֵי לָהּ תַּחוּת יְדָא דְּגַבְרִיָּאֵל. וּמִיכָּאֵל הוּא רִישָׁא בְּכָל אַתְר מִסְטָרָא דְּחִסְדֵּי, וְגַבְרִיָּאֵל מִסְטָרָא דְּשִׁמְאֵלָא דְּגַבְרִיָּאֵל. (הושע יב) וְיִהוּדָה עַד רֶד עִם אֵל, סֵטֵר גְּבוּרָה, בֵּי דִינָא אִקְרִי, וְסַמִּיךְ לִיה רְאוּבֵן, אַף עַל גַּב דְּמְלָכוּ הוּה דִּיהוּדָה, רְאוּבֵן סְמוּךְ לְקַבְלִיהָ הוּה.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי שמעון, זמינין אינון בני ראובן, לאגחא תרין קרבין בגו ארעא. תא חזי, כתיב פחי, בגלותא דמצרים. וראשית אוני, דאינון הוו קדמאין לגבי אחוהון לקרבא. יתר שאת, לגלותא דאשור, דמתמן גלו בני גד ובני ראובן קדמאי מפלהו, וסבלי פמה בישין, וכמה ענויין סבלו, ולא תבו עד כען.

סדר הלימוד ליום יד כסלו [יום 73 בשנה]

ויתר עז, לזמנא דמלכא משיחא יתער בעלמא, אינון יפקון ויגחון קרבין בעלמא, וינצחון, ויתקפון על עממיא. ובני עלמא ידחלון מנייהו וירתתון קמייהו, (דף רלו ע"א) ויחשיבו לאתגברא במלכותא, ולא ישתארוני ביה. הדיא הוא דכתיב פחו פמים אל תותר, מאי טעמא לא ישתארוני ביה, ואפילו בסטרא חד דעלמא, בגין פי עלית משכבי אביך. דזמינין לאעלא ולאגחא קרבין בגו ארעא קדישא, משכבי אביך דייקא, זו ירושלם.

תא חזי, בארבע סטרי עלמא, אתבדרו בני ראובן בגלותא, לקבליהון דכל ישראל, דאתגלו בגלותא ארבע זמנין בארבע סטרי עלמא. הדיא הוא דכתיב, פחי חד, וראשית אוני תרי, יתר שאת תלת, ויתר עז ארבעה. כגוונא דא זמינין אינון לאגחא קרבא בארבע סטרי עלמא, ולמשלט בקרבייהו על כלא, וינצחון עממין סגיאין, וישלטון עלייהו:

פחו פמים אל תותר פי עלית משכבי אביך, הכא אתרמיז על הרהורא קדמא דהוה ליה ליעקב. בהאי טפה קדמא ברחל, דאלמלא הרהורא דתהיא טפה הוה באתרה, אשתאר ראובן בכלא. אבל פחו פמים אל תותר פי עלית משכבי אביך, עלית, בהרהורא אחרא, אז חללת וגו'.

דבר אחר, פחו פמים אל תותר, דהא פד יגחון קרבא בני ראובן בעלמא, וינצחון עממין סגיאין, לא ישתארוני במלכותא, מאי טעמא, פי עלית משכבי, דזמינין לאגחא קרבא בארעא קדישא דייקא, דכתיב פי עלית משכבי אביך (ס"א דא ירושלים. משכבי), משכב מבעי ליה. אלא, אביך דא ישראל סבא, משכבי אביך ולא משכב, בגין דהא בתרי זמני אתבני ירושלם, ותליתאה לזמנא דמלכא משיחא. ועל דא משכבי אביך. והכא אתגלייא ברכה, ומאי דהוה בההוא זמנא, ומאי דהוה פד עאלו ישראל לארעא, ומה דיהא בזמנא דמלכא משיחא בעובדא דראובן:

שמעון ולוי אחים, אמר רבי יצחק, הכא אחיד לון בסטרא שמאלא דשכינתא. דחמא עובדין דדינא קשיא, דלא יכיל עלמא למסבל. אמר רבי יוסי, ברכתא דלהון אן היא. אמר רבי יצחק, שמעון לא אתחזי להאי, דחמא ליה פמה עובדין בישין. ולוי דאתי מסטרא דדינא קשיא, וברכתא לא תליא ביה. ואפילו פד אתא משה,

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

לא תלי ברכתיה ביה. דכתיב, (דברים לג) ברוך ה' חילו ופועל ידיו תרצה, בקודשא בריך הוא תלייא.

תא חזי, פתיב, (תהלים קד) זה הים גדול ורחב ידים שם רמש ואין מספר חיות קטנות עם גדולות. זה הים גדול, דא שכנתא דקיימא עליה דיעקב כד בעא לאסתלקא מעלמא. ורחב ידים, דהא כל עלמא אמלי ואשתלים ואתצמצם תמן. שם רמש ואין מספר, דכמה מלאכי עלאי וקדישאי אשתכחו תמן. חיות קטנות עם גדולות, אלין אינון י"ב שבטין, בנוי דיעקב, דאשתכחו בהון בשלימו. חד אילה, וחד זאב, וחד ארי, וחד טלה. אמר רבי יצחק, אריה חד, וטלה חד, חד זאב, וחד גדי, וכן פלהו, לאשתכחא חיות קטנות עם גדולות.

רבי יהודה אמר, פלהו שפיר. אבל יהודה אריה, שמעון שור, והא אוקמוהו חברייה דהו משגיחין דא לקבל דא, דא מימינא, ודא משמאלא. לתורא דעובדוי בישין, אמרו נצייר אקונין דאריה בקופטיה, ויסתכל בדא וידחל מניה, כך שמעון שור, יהודה אריה.

שמעון לא זכה לברכאן, אלא טפל ליה משה ביהודה. פתיב הכא (דברים לג) שמע ה' קול יהודה, וכתיב התם (בראשית כט) כי שמע ה' פי שנואה אנכי. אמר רבי יהודה, שמעון ולוי, אבוהון סליק לון למשה. אמר ליה רבי יוסי, מאי טעמא אבוהון סליק לון למשה. אמר ליה, אף אנן נסליק ליה לבוצינא קדישא עלאה.

אתו שאלו ליה לרבי שמעון. אמר, כמה חביבין מלין. אטפח בידוי ובכה, אמר מאן יגלי לך מהימנא קדישא, אסתלקת בחייה על בני נשא, אסתלקת במותך, ואסתים דיוקנך. מפתחן דמארך אתמסרו בידך תדיר.

[זוהר חלק א' - דף רלו ע"ב]

תא חזי, יעקב הוה ליה ארבע נשין, ואוליד בנין מכלהו, (דף רלו ע"ב) ואסתליק (נ"א ואשתלים) בנשוי. כד בעא יעקב לאסתלקא, שכנתא קיימי עלוי, בעא לברוכי לאלין, ולא יכיל, מקמי שכנתא דדחיל. אמר, היך אעביד, דהא תרווייהו מסטרא דדינא קשיא קא אתיין. אי אתקיף בשכנתא לא יכילנא, דהא ארבע נשין הוו לי, ואשתלימנא בהון. אלא אסלק לון למארי דביתא, דהא (ביה) ביתא ברעותיה קיימא, ומה דבעי יעביד.

כך יעקב אמר, חולקין דנשין ובנין הא נסבית בהאי עלמא, ואשתלמנא, היך אתקיף במטרוניתא יתיר, אלא אסלק מלין למארי מטרוניתא, והוא יעביד מה דבעי, ולא ידחל.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, מה כתיב, (דברים לג) וזאת הברכה אשר ברח משה איש האלהים, מאריה דביתא, מאריה דמטרוניתא. כמה דכתיב, (במדבר ל) אישה יקימנו ואישה יפרנו. דהא (במדבר ז) פלת משה כתיב. ועל דא, משה בריך מאן דבעא ולא דחיל, פדאוקימנא. ובגין כך אמר יעקב, הא חמינן דבני אלן בסטרא דדינא קשיא, (ליתיה) ייתי מאריה דביתא ויברך לון.

משה ודאי איש האלהים היה, ורעותיה עביד בביתיה, כמא דאת אמר אישה יקימנו. הדא הוא דכתיב, (במדבר ט) ויאמר משה קומה ה'. ואישה יפרנו. הדא הוא דכתיב, (במדבר ט) ובנחה יאמר שובה ה'. ודאי רעותיה עבד מאריה דביתא ולית דימחי בידיה. כבר נש דגור על אנתתיה, ועבדא רעותיה. ועל דא יעקב אף על גב דהוה אחיד באילנא דחיי, לא הוה מארי דביתא, אלא לתתא, משה הוא לעילא, בגין כך סליק לון למאריה דביתא:

בסודם אל תבא נפשי וגו', רבי אבא פתח ואמר, (תהלים כה) סוד יי ליראיו וגו'. סוד יי ליראיו, רזא עלאה דאורייתא, לא יהיב קודשא בריך הוא אלא לאינון דחלי חטאת. ומאן דאינון דחלי חטאת, אתגלי לון רזא עלאה דאורייתא. ומאן איהו רזא עלאה דאורייתא, הוי אימא דא את קיימא קדישא, דאקרי סוד יי ברית קדש.

שמעון ולוי, אטרחו גרמייהו על האי סוד, באנשי שכם, דיגזרון גרמייהו ויקבלוי עלון האי סוד. וקרא אסהיד, במרמה. תו בעובדא דזמרי בן סלוא, דפסל האי סוד. ויעקב אמר בסודם אל תבא נפשי. מאי נפשי. דא נפשא דעאלת ואתאחדת בברית עלאה לעילא, ואקרי נפש צרורא דחיי.

בקהלם אל תחד כבודי. הא אוקמוה, כמא דאת אמר, (במדבר טז) ויקהל עליהם קרח. אל תחד כבודי, דא כבוד ישראל סתם. ועל דא לא בריך לון אבוהון, בגין דסליק לון למשה. רבי חייא אמר, מהני קראי (חסר) (ובגיני כך) (ס"א משמע) דלא אתאחד דא בדא, ואצטריך הכי. ועל דא אית ביה כלא, ולית לך דרא בעלמא, דלא נחתא דינא דלהון לקטרגא בעלמא ואסגיאו מהדרי על פתחיהו דבני נשא, הא לך כלא. (ס"א הא לקבל הא):

יהודה אתה יודוך אחיך ידך בערף אויביך וגו'. רבי יוסי פתח, (תהלים קד) עשה ירח למועדים וגו'. עשה ירח בגין לקדשא ביה ריש ירחין, וריש שתין. ולעלמין סיהרא לא נהיר אלא משמשא, וכד שמשא שליט, סיהרא לא שלטא. כד אתכניש שמשא, כדין סיהרא שלטא, ולית חושבן לסיהרא אלא כד אתכניש שמשא.

ותרווייהו עבד קודשא בריך הוא לאנהרא. הדא הוא דכתיב, (בראשית א) ויתן אתם אלהים ברקיע השמים להאיר על הארץ וגו'. והיו לאותות, אלן שבתות, דכתיב, (שמות לא) כי אות היא. ולמועדים, אינון יומין טבין. ולמים, אלן רישי

זוהר ה'יומי' - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

ירחין. ולשנים, אלין רישי שנין. דלהוון אומות העולם עבדין חשבן לשמשא, וישראל לסיהרא.

[זוהר חלק א' - דף רלו ע"א]

ואזלא הא, פי הא דאמר רבי אלעזר, פתיב, (ישעיה ט) הרבית הגוי לו הגדלת השמחה. הרבית הגוי, אלין ישראל, דכתיב בהו (דברים ד) פי מי גוי גדול. וכתיב, (דברי הימים א יז) גוי אחד בארץ. לו, בגיניה. הגדלת השמחה (ממש), דא סיהרא, דאתרביאת בנהורא בגיניהון דישראל. אומות העולם לשמשא, וישראל לסיהרא, הי מנייהו עדיה. ודאי סיהרא (דף רלו ע"א) לעילא, ושמשא דאומות העולם, תחות האי סיהרא הוא, וההוא שמשא מהאי (ס"א סטרא) סיהרא נהיר.

חמי מה בין ישראל, להו. ישראל אחידו בסיהרא, ואשתלשלו בשמשא עלאה, ואתאחדו באתר (ביה) (ס"א דנהיר לשמשא) דנהירא משמשא עלאה, ומתדבקן ביה, דכתיב, (דברים ד) ואתם הדבקים ביי אלהיכם חיים כלכם היום.

יהודה אתה וגו'. רבי שמעון אמר, מלכו ליהודה אתקיים, והיינו דאמרינו, מאי דכתיב, (בראשית כט) הפעם אודה את ה', בגין דאיהו רביעאה, אודה את ה', בגין דאיהו רגלא רביעאה לכרסיא. יה"ו, דא רשימא דשמא עלאה, ובמה אשתלים, בה"א (ס"א בדל"ת), והיינו ה"א בתראה דשמא קדישא. שמא קדישא שלים באתווי, וקשר דאחיד לון, על דא יודוך אחיד, דמלכו לך אתחזיא לאתקיימא ודאי. (הושע יב) ויהודה עד רד עם אל ועם קדושים נאמן, מאן קדושים, אלין קדושים עליונין, דכלהו אודן לגביה, ושוייה נאמן, בגין כף הוא קדמאה בכולא, הוא מלכא על פלא.

רבי שמעון פתח ואמר, (תהלים מה) כל כבודך בת מלך פנימה. כל כבודך, דא פנסת ישראל, כבודך, בגין דאיהו כבוד, דא על דא, דא דכר, ודא נוקבא (ס"א דא נוקבא), ואתקרי כבודך. בת מלך, היינו בת שבע, בת קול דאיהו קול גדול, והאי מלך עלאה הוא. פנימה, בגין דאית מלך דלאו איהו לגו פותיה, והאי כבודך בת מלך.

ממשבצות זהב לבושה, בגין דאתלבשת ואתאחדת בגבורתא עלאה, והאי, און נמי מלך אקרי, ובגינה קיימא ארעא. אימתי, בשעתא דאתאחדת במשפט. כמא דאת אמר, (משלי כט) מלך במשפט יעמיד ארץ. ודא קרינו מלכו דשמיא, ויהודה אתאחיד בה, וירית מלכותא דבארעא.

רבי (אבא) יהודה ורבי יצחק הוו קאזלי בארעא. אמר רבי יצחק, נפתח במלי דאורייתא וניזיל. פתח רבי יצחק ואמר, (בראשית ג) ויגרש את האדם וישכן מקדם

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לְגַן עֵדֶן וְגו'. הַאִי קָרָא אוֹקְמוּהָ חֲבֵרִיא. אֲבָל וַיִּגְרֵשׁ, כְּפַר נֶשׁ דְּגֵרִישׁ לְאַנְתִּיתָהּ, אֶת הָאָדָם דִּיִּיקָא.

תָּא חֲזִי, רְזָא דְמַלְהָ, אָדָם בְּמָה דְחָטָא אֲתַפֵּס, וְגָרִים מוֹתָא לִיה וּלְכָל עֲלָמָא, וְגָרִים לְהֵהוּא אֵילָנָא דְחָטָא בִּיה תִּירוּכִין, לְאַתְרָכָא בִּיה, וּלְאַתְרָכָא בְּבִנוֹי לְעֲלָמִין. הֵדָא הוּא דְכְתִיב, וַיִּגְרֵשׁ אֶת הָאָדָם, אֶת דִּיִּיקָא, כְּמָה דְכְתִיב, (ישעיה ז) וַאֲרָאָה אֶת ה'. אוּף הִכִּי אֶת הָאָדָם.

וַיִּשְׁכֵּן מִקְדָּם לְגַן עֵדֶן וְגו', הַאִי לְתַתָּא. וְכִמָּה דְכְרוּבִים לְעֵילָא, אֵית כְּרוּבִים לְתַתָּא, וְהַאִי אֵילָנָא אֲשֶׁרֵי עֲלִיִּיהוּ. וְאֵת לְהַט הַחֶרֶב הַמִּתְהַפֶּכֶת, אֵינוֹן טְפָסִי דְשִׁלְהוּבֵי דְאֲשָׁא, מֵהֵהוּא חֲרָבָא דְמִתְלַהֲטָא. הַמִּתְהַפֶּכֶת, דָּא הַאִי חֲרָבָא, דִּינְקָא בְּתַרִּין סְטָרִין, וְאַתְהַפֶּכָא מִסְטָרָא דָּא לְסְטָרָא אַחֲרָא.

דְּבַר אַחַר הַמִּתְהַפֶּכֶת, דָּא לְהַט אֵינוֹן טְפָסִי דְשִׁלְהוּבָא (ס"א דמלכותא) דְקָאמְרִין, דְמִתְהַפֶּכֶן לְזִמְנִין גּוֹבְרִין וְלְזִמְנִין נְשִׁין, וְמִתְהַפֶּכֶן מְדוּכְתִּיִּיהוּ לְכֻלָּא. וְכָל דָּא, לְשִׁמּוֹר אֶת דְרָךְ עֵץ הַחַיִּים. מֵאֵן דְרָךְ, כְּמָא דָּאֵת אֲמַר, (ישעיה מג) הַנּוֹתֵן בַּיָּם דְרָךְ.

אֲמַר רַבִּי יְהוּדָה שְׁפִיר, וְהִכִּי הוּא וְדָאִי, דְגָרִים אָדָם לְהֵהוּא אֵילָנָא דְחָטָא בִּיה לְאַתְרָכָא, וְאֲפִילוּ שְׂאָר בְּנֵי עֲלָמָא נְמִי, כְּמָא דָּאֵת אֲמַר, (ישעיה ב) וּבִפְשָׁעֵיכֶם שִׁלַּחַה אֲמַכֶּם, אֲבָל שְׁפִיר קָאמְרֵת, דְּהָא מְדוּכְתִּיִּיהָ מְשֻׁמַּע, דְכְתִיב וַיִּגְרֵשׁ אֶת הָאָדָם, בְּגִין דְּדָא שְׁלִימוּ דְאָדָם הוּא.

וְמֵהֵהוּא יוֹמָא אֲתַפְּגִים סִיְהָרָא, עַד דְּאֵתָא נַח וְעָאֵל בְּתִיּוּבָתָא (נ"א בתיבותא). אֲתוּ חֲתִיבִיא וְאַתְפְּגִים. עַד דְּאֵתָא אֲבָרְהָם (ואתקיימו), וְקִיִּימָא בְּשִׁלְמוּ דִיעֵקֵב וּבְנוֹי. וְאַתָּא יְהוּדָה וְאַחִיד בִּיה, וְאַתְקֵף בְּמַלְכוּתָא, וְאַחֲסִין לִיה אַחְסָנַת עֲלָמִין, הוּא וְכָל בְּנוֹי בְּתַרִּין, הֵדָא הוּא דְכְתִיב, יְהוּדָה אֵתָהּ יוֹדוּךָ אַחִיד. (ס"א בגין דדיליה מלכותא עלייהו, כמא דאת אמרו, (דברי הימים א ה) כי יהודה גבר באחיו, יודוך אחיך) וְדָאִי בְּשַׁעְתָּא דְקִיִּימוּ יִשְׂרָאֵל עַל יַמָּא, דְכָלְהוּ אוּדוּ לִיה, וְנַחְתוּ אֲבַתְרִיה בְּיַמָּא.

[זוהר חלק א' - דף רלז ע"ב]

יְדָךְ בְּעֶרְףְּ אוֹיְבֵיךָ, כְּמָא דָּאֵת אֲמַר, (שופטים א) יְהוּדָה יַעֲלֶה (בתחילה). יִשְׁתַּחֲוֵי לְךָ בְּנֵי אָבִיךָ, כְּלָלָא דְכָל אֵינוֹן שְׂאָר שְׁבֻטִין, בְּגִין דָּא בְּנֵי אָבִיךָ, וְלֹא בְּנֵי אִמָּךְ. בְּנֵי אָבִיךָ, הָא כְּלָהוּ שְׂאָר שְׁבֻטִין, דָּאֵף עַל גַּב (בספרים ישנים דאינון אתפליגו) דְּאַתְפְּלִיג לְתַרִּין מִלְכוּוֹן, כִּד הוּוּ סְלָקִין לִירוּשָׁלַם, הוּוּ סְגִידִין וְכָרְעִין לְמַלְכָּא דְבִירוּשָׁלַם, בְּגִין דְּמַלְכוּתָא דִירוּשָׁלַם, (דף רלז ע"ב) מִמַּלְכוּתָא קְדִישָׁא (שלטא) מְנִיָּה הוּוּ.

יִשְׁתַּחֲוֵי לְךָ, וְלֹא כְתִיב וַיִּשְׁתַּחֲוֵי, דָּאִי כְתִיב וַיִּשְׁתַּחֲוֵי, לְאוּסְפָא לְשְׂאָר עַמִּין. וַיִּשְׁתַּחֲוֵי לָא כְתִיב, אֲלֵא בְזִמְנָא דִּיִּיתִי מִלְכָּא מְשִׁיחָא, דְכְתִיב, (ישעיה מט) שָׂרִים

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וישתחו, השתא דאמר ישתחו, לאחזאה דישראל פלהו בלחודייהו, פלהו יפלחון לרישא דגולה, לראש דבבל, ולא שאר עמין:

גור אריה יהודה, בקדמיתא גור, ולבתר אריה, ורזא דמלה בקדמיתא נער, ולבתר איש, (שמות טו) יי איש מלחמה. מטרף בני עלית, מאי מטרף. לאכללא מלאך המות, דאיהו קיימא על טרף, לשיצאה בני עלמא, ולא משויב. כמא דאת אמר, (מיכה ה) וטרף ואין מציל. (ומהו) ומתהוא טרף אסתלקת שכינתא.

כרע, בגלותא דבבל. רבין, בגלותא דאדום. כאריה, דאיהו תקיפא. וכלביא, דאיהו תקיפא יתיר. כך ישראל תקיפין אינון. דבני עלמא עובדי פוכבים ומזלות מפתין ודחקין לון, ואינון קיימי בדתייהון ובנימוסיהון כאריה וכלביא. כך שכינתא, דאף על גב דכתיב, (עמוס ה) נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל, היא תקיפא כאריה וכלביא בהאי נפילה. מה אריה ולביא לא נפלין, אלא בגין למטרף טרפא ולשלטאה, דהא מרחיק ארח טרפיה, ומשעתא דארח נפל, ולא קם עד דדליג על טרפיה ואכיל לה. כך שכינתא לא נפלה אלא כאריה וכלביא, בגין לנקמא מעמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות, ולדלגא עלייהו. כמא דאת אמר, (ישעיה סג) צועה ברוב כחו.

מי יקימנו, הוא לא יקום לנקמא מנייהו נוקמא זעירא, אלא מי יקימנו. מי כמא דאת אמר, (מיכה ב) מי ירפא לך, והוא איהו עלמא עלאה, דביה שלטנותא לאתקפא לכלא. וכתיב, (איוב לח) מבטן מי יצא הקרח ואוקמוה:

לא יסור שבט מיהודה וגו', אוקמוה חבריא, אבל עד פי יבא שיל'ה בה"א, בגין דשאר בו', לאחזאה הכא רזא (הכא) דשמא קדישא י"ה, באתר אחרא שילו בלא ה', באתר אחרא שלה בלא י', והכא שיל'ה ביו"ד ה"א, רזא דשמא קדישא עלאה, דשכינתא תקום בשמא (ס"א דא) ד"ה ואיהו רזא ד"י (ס"א מ"י), פדקאמרין.

השלמה מההשמטות (סימן כא)

אוסרי לגפן עיר'ה ולשורק'ה בני אתונו פבס ביין לבושו ובדם ענבים סותה. תמניא דרגין כלילן בהאי קרא. ארבע מנהון דמיין אהדדי, תרין מנהון דמיין אהדדי, ותרין אחרנין דמיין אהדדי. ארבע דמיין אהדדי אינון גפן שורקה, היינו גפן היינו שורקה דמנהון נפקין ענבים ומנהון מתעביד חמרא דאיקרי יין וכלהו רזא חדא ומשרשא חד נפקין ונגדין. ותרין דמיין אהדדי עירה אתונו, היינו עירה היינו אתונו ורזא חדא נינהו ובדרגא חדא כלילן ומרזא חדא נגדין.

לבוש'ו סות'ה היינו מלה חדא ורזא חדא (שמות כ"ג) כי היא פסותו לבדה היא שמלתו לעורו. זמנא קרייה פסות וזמנא אחרא קרייה לבוש וזמנא אחרא קרייה

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

שְׁמֵלָה וְכִלְהוּ מִשְׁרָשָׁא חֲדָא נִגְדִין וּמְלָה חֲדָא עֲבָדִין וְחִלּוּפָא דְשִׁמְהֵן רִזִין עֲלָאִין
כְּלִילִין בְּהוּ, וּמָאן דְדִיִּיק טַעִים מִיַּדִּי. וּמָאן דְלֹא דִיִּיק, לֹא טַעִים וְלֹא מִיַּדִּי. וְהַנִּי
תַּמְנִיא דְרִגִין רִזִין עֲלָאִין רְמִיזִין בְּהוּ, אֲבָל קָרָא בְּפִשְׁטִיהָ קָאִי.

תָּא חֲזִי, יַעֲקֹב שְׁלִימָא דְאַבְהֵן הוּהוּ, כְּמָא דְאַתְּ אָמַר (בראשית כ"ה) וַיַּעֲקֹב אִישׁ תָּם
וְגו' מֵאִי אִישׁ תָּם דְאַשְׁתַּכְּלֵל מִחֻכְמַתָּא דְלַעֲיֵלָא וּמִחֻכְמַתָּא דְלַתְתָּא וְהִיִּינוּ דְכְּתִיב
יּוֹשֵׁב אֲהֵלִים, תְּרִין אֲהֵלִים נִינְהוּ. אֲהֵל דְאִיקְרִי לְפָנִים מִן הַפְּרָגוֹד וְאֲהֵל דְאִיקְרִי
אַחֲרֵי הַפְּרָגוֹד וְכִלִּיל הוּהוּ מִתְרִין סְטְרִין, מִבְּתֵי גֹאֵי וּמִבְּתֵי בְרָאִי וּמָאן אֹלְיָה לִיָּה
לְיַעֲקֹב כּוּלֵי הָאִי.

תָּא חֲזִי דְהָא אֵינּוֹן שְׁנֵי דְהוּהוּ טְמִיר וְגִנְזוּ בְּהַדְיָיהוּ דְשֵׁם וְעֵבֵר, שֵׁם אֹלְיָה לִיָּה
חֻכְמַתָּא עֲלָאָה דְבְּתֵי גֹאֵי. וְעֵבֵר אֹלְיָה לִיָּה חֻכְמַתָּא (ס"א חכמתא) תַּתְּאָה וְסִימְנִיָּה
(יהושע כ"ד) בְּעֵבֵר הִנְהַר יִשְׁבּוּ אֲבוֹתֵיכֶם מְעוֹלָם. מֵאִי בְּעֵבֵר הִנְהַר אֲלָא רִזָּא הוּא
דְכָל יוֹמִיהוֹן דְאֵינּוֹן קְדָמָאִי לֹא הוּוּ אֹלְיָפִן אֲלָא חֻכְמַתָּא תַּתְּאָה דְאַתִּיָּא מִבְּתֵי בְרָאִי
דְאִיקְרִי אַחֲרֵי הַפְּרָגוֹד וּבְאֵינּוֹן דְאַחֲרֵי הַפְּרָגוֹד הוּוּ מִתְדַבְּקִין וְהוּוּ מוֹדִיעִין לֹוֹן מִלִּין
דְעֵתִידִין לְמִיתֵי לְעֵלְמָא בִּישׁ אוֹ טֵב וְכִדִּין הוּוּ כָּל אֵינּוֹן דְרִין עַד דְאַתָּא הוּוּ סְטְרָא
דְקְדוּשָׁא עֲלָאָה וְאַמְשִׁיף לִיָּה לְאַבְרָהָם וְאוֹדַע לִיָּה מְלִין דְשְׁרָשָׁא דְאַתְמַשְׁכָּאן
לְעֵלְמָא דְלַהוֹן (מְנַהוֹן) מִבְּתֵי גֹאֵי וּמִתְמַן שְׁאֲבִין כָּל אֵינּוֹן דְאַקְרוּן בְּתֵי בְרָאִי וּמִתְמַן
מִתְהוּוֹן קֶצֶת מִלִּין לֹא כְּלָא, וְסִימְנִיָּה מִתְמַצִּית גּוּפָה שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הָעוֹלָם שׁוֹתָה.

וּמַהֲאִי שְׁעֵתָא דְקָאִים אֲבָרְהָם אֲבִינוּ עֲלִיו הַשְּׁלוֹם עַל הַהוּא סְטְרָא קְדִישָׁא דְמִינֵיהּ
כּוּלָא נְפִיק וְנִגִיד וּבִיָּה כְּלָא תְלִיין נִפְק לִיָּה לְשַׁעֲתִיהּ מַהֲאִי סְטְרָא דְאֵינּוֹן בְּנֵי עֵבֵר
הִנְהַר וְאַתָּא לִיָּה לְאַשְׁתַּעֲשַׁעַא בְּאַרְעָא קְדִישָׁא. הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (יהושע כ"ד) וְאַקַּח
אֶת אֲבִיכֶם אֶת אֲבָרְהָם מִעֵבֵר הִנְהַר וְאוֹלְךָ אוֹתוֹ בְּכָל אֶרֶץ כְּנָעַן אֶרֶץ כְּנָעַן מִמֶּשׁ
אַרְעָא דְשָׂאָר חִיִּילִין עֲלָאִין תְּבִירִין תַּחֲוֹתָהּ תִּמְן וְלִית לָהוֹן קִיוּמָא בְּהַדְיָה: (עד כאן
מִהַהֲשַׁמְטוֹת)

אַסְרֵי לְגַפְּן עִירָה וְלִשְׂרָקָה בְּנֵי אֲתַנּוּ וְגו'. רַבִּי חֲזִיָּא פְתַח, (תהלים קכא) ה' יִשְׁמְרֶךָ
מִכָּל רָע יִשְׁמוֹר אֶת נַפְשֶׁךָ, כִּיּוֹן דְאָמַר ה' יִשְׁמְרֶךָ מִכָּל רָע, אֲמַאי יִשְׁמוֹר אֶת נַפְשֶׁךָ.
אַלָּא ה' יִשְׁמְרֶךָ מִכָּל רָע, בְּהָאִי עֲלָמָא. יִשְׁמוֹר אֶת נַפְשֶׁךָ בְּהַהוּא עֲלָמָא.

שְׁמִירָה דְהָאִי עֲלָמָא הוּא, לְמַהוּי נְטִיר בַּר נֶשׁ מִכְּמַה זִינִין בִּישִׁין מְקַטְרָגִין,
דְאֹזְלִין לְקַטְרָגָא בְּנֵי נֶשׁא בְּעֵלְמָא, וְלֹא תְדַבְּקָא בְּהוּ. בְּהַהוּא עֲלָמָא מֵאִי הוּא, כְּמַה
דְאָמְרִין. כִּד נְפִיק בַּר נֶשׁ מַהֲאִי עֲלָמָא, אִי אִיהוּ זְכִי, נִשְׁמַתָּא דִילִיָּה סְלָקָא
וְאַתְעֻטְרַת בְּאַתְרֵיהּ. וְאִי לֹא, כְּמַה חֲבִילִין טְרִיקִין אֲזַדְמָנִין, לְאַנְגָּדָא לִיָּה לְגִיָּהֲנָם,
וְלֹא מְסָרָא לִיָּה בִידָא דְדוּמָה, דְאַתְמַסְרָא לְמִמְנָא עַל גִּיָּהֲנָם, וְתִלְיִסְר אֲלֶךָ רְבוּא מִמְּנָן
עֲמִיָּה, וְכִלְהוּ אֲזַדְמָנִין עַל נַפְשֵׁיהוּ דְחִיִּיבִיא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, שבועה מדורין אית ביה בגיהנם, ושבעה פתחין. ונשמטא דחייביא עאלת, וכמה טריקין, טהירין, נטורי תרעי, ועלייהו חד ממנא בכל תרעא ותרעא, ונשמטהון דחייביא אתמסרון לאינון ממנן, על ידא דדומה. כיון דאתמסרון בידיהו, סתמין תרעין דאשא דמלהטא.

דהא תרעין בטר תרעין הו, תרעין פלהו פתיחין וסתימין, אינון דלבר פתיחין, דלגו סתימין. ובכל שבת ושבת פלהו פתיחין, ונפקין חייביא עד אינון פתחין דלבר, ופגעין נשמתיין אחרנין, דמתעפבין בפתחין דלבר. כד נפק שבתא, כרוזא קאי בכל פתחא ופתחא, ואמר (תהלים ט) 'שובו רשעים לשאלה וגו'.

[זוהר חלק א' - דף רלח ע"א]

תא חזי, נשמתיין דצדיקייא, קודשא ברין הוא נטיר לון, דלא יתמסרון בידיא דדומה, דהוא ממנא, הדא הוא דכתיב, 'שמר צאתך ובאך וכתיב ישמור את נפשך'.
(דף רלח ע"א)

אסרי לגפן עירה. מאי גפן, דא כנסת ישראל, כמא דאת אמר, (תהלים פ) גפן ממצרים תסיע. וכתיב, (תהלים קכ"ח) אשתך כגפן פוריה, אשתך, כהאי גפן קדישא. אמר רבי יוסי, האי גפן דמברכינן ביה בורא פרי הגפן. בורא, היינו דכתיב, עץ עושה פרי. פרי הגפן, דא עץ פרי. עושה פרי, דכר, עץ פרי דא נוקבא. בגיני כך, בורא פרי הגפן דא דכר ונוקבא כחדא. (ס"א נשמתיהון דצדיקייא אינון פרי הגפן כדאמר בורא פרי הגפן).

אסרי לגפן עירה, דא מלכא משיחא, דזמין לשלטאה על כל חילי עממיא, חילין די ממנן על עמין עובדי כוכבים ומזלות, ואינון תוקפא דלהון לאתתקפא, וזמין מלכא משיחא לאתגברא עלייהו.

בגין דהאי גפן, שליט על כל אלין כתרין תתאין, דשליטי בהו עממיא עובדי עבודת כוכבים ומזלות, האי נצח לעילא. ישראל, דאינון שרקה, ישיצון וינצחון חילין אחרנין לתתא, ועל פלהו יתגבר מלכא משיחא. הדא הוא דכתיב, (זכריה ט) עני ורוכב על חמור ועל עיר. עיר וחמור תרין כתרין אינון, דשליטי בהו עממיא עובדי עבודת כוכבים ומזלות, ואינון מסטר שמאלא סטרא דחול.

ומה דאמר עני, וכי מלכא משיחא עני אקרי. אלא הכי אמר רבי שמעון, בגין דלית ליה מדיליה וקרנין ליה מלך המשיח. דא הוא סיהרא קדישא לעילא, דלית לה נהורא אלא משמשא.

מלכא משיחא דא, ישלוט בשלטניה, יתייחד בדוכתיה, וכדין (זכריה ט) הנה מלכך יבא לך, סתם. אי לתתא עני הוא, דהא בסטרא דסיהרא הוא. אי לעילא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עני, אִסְפְּקִלְרִיא דְּלֵא נְהָרָא. לְחַם עֲנִי. וְעַם כָּל דָּא, רֹכֵב עַל חֲמוֹר וְעַל עֵיר, תּוֹקֵפָא דְעַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוּדַת פּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת, לְאַכְפִּיָּא תַּחוּתֶיהָ, וְיִתְתַקֵּף קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בְּדוֹכְתֶיהָ.

כְּבִס בִּינָן לְבוּשׁוֹ, כְּמָא דָּאֵת אָמַר, (ישעיה סג) מִי זֶה בָּא מֵאֲדוּם חֲמוּץ בְּגָדִים מִבְּצָרָה, וְכָתִיב פּוֹרָה דְרַכְתִּי לְבִדֵי וְגו'. כְּבִס בִּינָן דָּא סֵטֵר גְּבוּרָה, דִּינָא קִשְׂיָא, לְמַהוּי עַל עַמְמִיא עוֹבְדֵי עֲבוּדַת פּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת, וּבְדָם עֲנָבִים סוּתָה, דָּא אֵילָנָא לְתַתָּא, בִּי דִינָא דְאֶקְרִי עֲנָבִים, וְיִינָא אֶתְמָסֵר (ס"א אסתמר) בְּדָם עֲנָבִים, בְּגִין לְאַתְלַבְּשָׁא בְּתַרוּוּיָהוּ, לְתַבְרָא תַּחוּתֶיהָ כָּל שְׂאָר עַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוּדַת פּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת וּמְלַכִּין דְעֵלְמָא.

רַבִּי יוֹסִי פָתַח וְאָמַר. אֶסְרִי לְגַפְּנָא עִירָה. וְכָתִיב, (בראשית מ) וּבִגְפָן שְׁלֹשָׁה שְׂרִיגִים וְהִיא כְּפּוֹרְחַת עֲלֶתָה נְצִהָ. תָּא חֲזִי, כְּמָה אֶטִּימִין אֵינּוֹן בְּנֵי נְשָׂא, דְּלֵא יְדַעִין וְלֵא מְשַׁגְּיחִין בִּיקְרָא דְמֵאֲרִיהוֹן, וְלֵא מְסַתְּפְלֵי בְּמַלְי דְאֲוֹרִיָּתָא, וְלֵא יְדַעִי אֲרַחֲיָהוּ בְּמָה יִתְפָּסוּן. דְּכָתִיב, (משלי ד) דֶּרֶךְ רָשָׁעִים כְּאֶפְלָה לֹא יִדְעוּ בְּמָה יִכְשָׁלוּ.

בְּזֻמָּנָא קְדַמָּאָה הוּת נְבוּאָה שְׂרִיא עֲלִיָּהוּ דְבְנֵי נְשָׂא, וְהוּוּ יְדַעִין וּמְסַתְּפְלֵי לְמַנְדַּע בִּיקְרָא עֲלָאָה. פִּינָן דְפִסְקָא נְבוּאָה מְנִיָּהוּ, הוּוּ מְשַׁתְּמֵשִׁי בְּבַת קוּל. הֲשַׁתָּא פִסְקָא נְבוּאָה וּפִסְקָא בַת קוּל, וְלֵא מְשַׁתְּמֵשִׁי בְּנֵי נְשָׂא אֶלָּא בְּחֵלְמָא.

וְחֵלְמָא דְרֵגָא תַתָּאָה הוּא לְבַר, דְּהָא תְנִינָן חֵלְמָא אֶחָד מְשֻׁשִׁים לְנְבוּאָהָ. מֵאִי טַעְמָא, בְּגִין דְאֶתִּיָּא מְדַרְגָּא שְׁתִּיתָאָה לְתַתָּא, וְהָא אֶתְמַר. תָּא חֲזִי, חֵלְמָא לְכֻלָּא אֶתְחֲזִי, בְּגִין דְחֵלְמָא מְסֵטֵר שְׂמֵאלָא אֶתִּיָּא, וְנַחֲתִית בְּכַמְהָ דְרֵגִין, וְאֶתְחֲזִי (קצ"ב ע"ב) חֵלְמָא, אֶפִּילוּ לְחַיִּיבִיא. וְאֶפִּילוּ לְעוֹבְדֵי פּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת.

בְּגִין דְזֻמְנִין נְקֻטִין חֵלְמָא וְשְׂמַעִין הַנִּי זִינֵי בִישׁוּן, וּמוֹדַעִין לְבְנֵי נְשָׂא, מְנִיָּהוּ דְחַיִּיכָן (בהו) בְּבְנֵי נְשָׂא, וּמוֹדַעִין לֹון מְלִין כְּדִיבִין. וְלִזְמַנִּין מְלִין דְקָשׁוּט דְשְׂמַעִין. וְלִזְמַנִּין דְאֵינּוֹן שְׁלוּחִין לְחַיִּיבִיא, וּמוֹדַעִי לֹון מְלִין עֲלָאִין.

הָאִי רָשַׁע מֵאִי פְתִיב בֵּיהָ, חֵמָא חֵלְמָא דְקָשׁוּט, דְכָתִיב וּבִגְפָן שְׁלֹשָׁה שְׂרִיגִים. (קצ"ב ע"א) מֵאִי גְפָן. דָּא כְּנִסְת יִשְׂרָאֵל, דְכָתִיב, (תהלים פ) הִבֵּט מְשָׁמַיִם וּרְאָה וּפְקוּד גְפָן זֹאת. מְשָׁמַיִם, דְהָא מֵאֲתֵר דָּא אֶתְרַמִּי, כְּמָא דָּאֵת אָמַר, (איכה ב) הַשְׁלִיךְ מְשָׁמַיִם אֶרֶץ. וּפְקוּד גְפָן זֹאת, גְפָן דְהִיא זֹאת, וְדָאִי.

שְׁלֹשָׁה שְׂרִיגִים, כְּמָא דָּאֵת אָמַר, (בראשית כט) שְׁלֹשָׁה עֲדָרֵי צֹאן רֹבְצִים עָלֶיהָ. וְהִיא כְּפּוֹרְחַת, דְכָתִיב, (מלכים א ה) וַתִּרְבַּח חֲכֵמַת שְׁלֹמֹה, דָּאֶתְנַהִיר סִיְהָרָא. עֲלֶתָה נְצִהָ, דָּא יְרוּשָׁלַם דְלְתַתָּא.

[זוהר חלק א' - דף רלח ע"ב]

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דָּבַר אַחֲרַי, עֲלֵתָה נְצִיחַ, לְעֵילָא, הֵהוּא דְרָגָא דְקִיּוּמָא עֲלֵה וַיְנִיק לָהּ, כְּמָא דְאָתָא אָמַר (דף רלח ע"ב) (בראשית א) אֲשֶׁר זָרְעוּ בּוֹ עַל הָאָרֶץ. הַבְּשִׁילוֹ אֲשַׁכְּלוּתֶיהָ עֲנָבִים, לְנִטְרָא בְּהוּ יִין דְּמִנְטְרָא.

חָמִי כְּמָה חָמָא הֵהוּא רְשָׁע. מַה כְּתִיב, (בראשית מ) וְכֹס פָּרְעָה בְּיַדִּי וְאֶקַּח אֶת הָעֲנָבִים וְאֶשְׁחַט אוֹתָם. הֵכָא חָמָא הֵהוּא כּוֹס תְּרַעְלָה, יְנִיקָא דְבֵי דִינָא, דְּנִפְיָא מְאִינוֹן עֲנָבִים דְּאֶתְיִיחֵיב לְפָרְעָה וְשִׁתִּי לֵיהּ, כְּמָה דְהוּהּ בְּגִינִיהוֹן דִּישְׂרָאֵל. כִּיּוֹן דְּשָׁמַע יוֹסֵף דָּא, חָדִי, וַיֵּדַע מְלָה דְקָשׁוּט בְּהַאי חֲלָמָא. בְּגִינִי כֶּךָ פֶּשֶׁר לֵיהּ חֲלָמָא לְטָב, עַל דְּבִשְׁר לְיוֹסֵף בְּהַאי.

תָּא חֲזִי, אֶסְרִי לְגַפְּן עִירָה, דְּאֶתְכַפֵּיין תַּחֲתֵי הַאי גַּפְּן כָּל אֵינוֹן חִילִין תְּקִיפִין דְּעַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, כְּדָאמְרִין, בְּגִין הַאי גַּפְּן, אֶתְקַשְׁר וְאֶתְכַפֵּיִיא הֵהוּא חֵילָא דְלֵהוֹן. וְאֶתְמַר.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, אֵית גַּפְּן, וְאֵית גַּפְּן, אֵית גַּפְּן קְדִישָׁא עֲלָאָה, וְאֵית גַּפְּן דְּאֶקְרִי, (דברים לז) גַּפְּן סְדוּם, וְאֵית (ירמיה ב) גַּפְּן נִכְרִיָּה בַת אֵל נִכְרִי. בְּגִין כֶּךָ כְּתִיב גַּפְּן זָאת, הֵהוּא דְאֶקְרִי כְּלָה זָרַע אֱמֶת. שׁוֹרֵק אֵלוֹ יִשְׂרָאֵל, דְּנִפְקִי מֵהַאי גַּפְּן. כְּד חָבוּ יִשְׂרָאֵל, וְשִׁבְקוּ לְהַאי גַּפְּן, מַה כְּתִיב, כִּי מִגַּפְּן סְדוּם גַּפְּנָם וְגו'. וּבְגִין כֶּךָ אֵית גַּפְּן וְאֵית גַּפְּן.

רַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי יֶצְחָק הוּוּ אֲזֵלִי בְּאַרְחָא. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה לְרַבִּי יֶצְחָק, נִיזִיל בְּהַאי חֲקֵל, דְּהוּא אֶרֶץ מִישָׁר יְתִיר. אֲזֵלוּ. עַד דְּהוּוּ אֲזֵלִי, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כְּתִיב, (משלי לא) לֹא תִירָא לְבֵיתָה מִשְׁלֵג כִּי כָל בֵּיתָה לְבוּשׁ שָׁנִים. הַאי קְרָא, רַבִּי חֲזַקִּיָּה חֲבַרְנָא אֲוָקִים בֵּיהּ. דְּאָמַר, דִּינָא דְחִיִּיבֵי דְגִיחֵנָם תְּרִיסַר יָרְחִין, פְּלָגָא מְנִיִּיהוּ בְּחֻמָּה וּפְלָגָא מְנִיִּיהוּ בְּתִלְגָא.

בְּשַׁעְתָּא דְּעָאֲלִין לְנוֹרָא, אֵינוֹן אָמְרִי דָּא הוּא וְדָאֵי גִיחֵנָם, עָאֲלִין לְתִלְגָא, אָמְרִי דָּא חֲרִיפָא דְּסִיטָא (דסיתוא) דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. שְׂרָאן וְאָמְרִין וְה, וּלְבַתֵּר אָמְרִין ווִי. וְדוּד אָמַר (תהלים מ) וַיַּעֲלֵנִי מִבּוֹר שָׁאוֹן מְטִיט הַיּוֹן וַיִּקָּם וְגו'. מְאֶתֶר (נ"ט ע"א) דְּאָמְרִי וְה, וּלְבַתֵּר ווִי.

וְהִכֵּן מִשְׁתַּלְמֵי נְפִשְׁיָהּ, בְּשִׁלְג. כְּמָא דְאָתָא אָמַר, (תהלים סח) בְּפָרֶשׁ שְׂדֵי מְלָכִים בְּהַ תְּשִׁלֵּג בְּצִלְמוֹן. יְכוּל אֶף יִשְׂרָאֵל כֵּן, תְּלַמוּד לּוֹמַר לֹא תִירָא לְבֵיתָה מִשְׁלֵג. מֵאֵי טְעָמָא. בְּגִין דְּכָל בֵּיתָה לְבוּשׁ שָׁנִים. אֵל תְּקִרִי שָׁנִים אֶלָּא שָׁנִים. כְּגוֹן מִלָּה וּפְרִיעָה, צִיּוּת וְתַפְּיִלִין, מְזוּזָה וְנֶר חֲנוּכָּה כו'.

תָּא חֲזִי, לֹא תִירָא לְבֵיתָה מִשְׁלֵג, דָּא כְּנִסְתַּת יִשְׂרָאֵל, דְּאִיְהִי כָּל בֵּיתָה לְבוּשׁ שָׁנִים, כְּמָה דְּאָמְרִין. דְּכְתִיב, חֲמוּץ בְּגָדִים וְגו', לְבוּשָׁא דְּדִינָא קְשִׁיא, לְאֶתְפְּרָעָא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מעמין עובדי עבודה זרה. וזמין קודשא בריך הוא למלבוש לבושא סומקא, וחרבא סומקא, ולא תפרעא מן סומקא. לבושא סומקא, דכתיב, (ישעיה סג) חמוץ בגדים, וכתיב, (ישעיה סג) מדוע אדום ללבושך. סייפא סומקא, דכתיב, (ישעיה לה) חרב לה' מלאה דם. ולא תפרעא מן סומקא, דכתיב, (ישעיה לה) כי זבח לה' בבצרה וגו'. תו, כי כל ביתה לבוש שנים דהא מסטרא דדינא קשיא קא אתיין.

אמר רבי יצחק, ודאי הכי הוא, אלא כל ביתה לבוש שנים, מאי שנים, אלן שנים קדמוניות, בגין דאיהי אתפלילת מפלהו, וינקא מפל סטרין, כדכתיב, (קהלת א) כל הנחלים הולכים אל הים.

עד דהוו אזלי, פגעו ביה בההוא ינוקא, דהוה אזיל לקפוטקיא בקסטירא דחמרא, וחד סבא רכיב. אמר ההוא סבא לההוא ינוקא, ברי, אימא לי קראיך. אמר ליה, קראי לאו חד הוא, אלא חות לתא, או ארפב לקמך ואימא לך. אמר ליה, לא בעינא. אנא סבא ואנת רביא, דאתקל גרמי בהדך. אמר ליה, אי הכי אמאי שאלת קראי. אמר ליה, בגין דניזיל באורחא. אמר, תיפח רוחיה דההוא סבא, דהוא רכיב ולא ידע מלה, ואמר דלא יתקל בהדי. אתפרש מההוא סבא, ואזיל ליה באורחא.

סדר הלימוד ליום טו כסלו [יום 74 בשנה]

[זוהר חלק א' - דף רלט ע"א]

כד מטו רבי יהודה ורבי יצחק, קריב לגבייהו. שאילו ליה, וסח לון עובדא, אמר ליה רבי יהודה, שפיר קא עבדת. זיל בהדן, וניתב הכא, ונשמע מלה מפומך. אמר לון, לאי (ס"א רבא) אנא, דלא (דף רלט ע"א) אכילנא יומא דין. אפיקו נהמא, ויהיבו ליה. אתרחיש לון ניסא, ואשכחו חד נביעא דמיא דקיק תחות אילנא, שתי מנייהו, ואינון שתו ויתיבו.

פתח ההוא ינוקא ואמר, (תהלים לז) לדוד אל תתחר במרעים אל תקנא בעושי עולה. לדוד, אי שירתא, לא קאמר. אי תפלה, לא קאמר. אלא בכל אתר לדוד סתם, רוח הקדש אמרו.

אל תתחר במרעים. מאי אל תתחר במרעים, אל תתחר מבעי ליה. אלא אל תעביד תחרות במרעים, בגין דלא ידעת יסודא דגרמך, ולא תיכול ליה, דילמא איהו אילנא דלא אתעקר לעלמין, ותדחי קמיה.

ואל תקנא בעושי עולה, דלא תשגח בעובדיהון, ולא תיתי לקנאה עליהו, דכל מאן דחמי עובדיהון, ולא קני לקודשא בריך הוא, אעבר על תלת לאוין. דכתיב,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

(שמות כ) לא יהיה לך אלהים אחרים על פני. לא תעשה לך פסל וכל תמונה. לא תשתחוה להם ולא תעבדם פי אנכי ה' אלהיך אל קנא.

בגין כך, בעי ליה לבר נש לאתפרשא מנייהו, ולמסטי אורחיה מנייהו, על דא אתפרשנא וסטינא ארחאי. מכאן ולהלאה דאשכחנא לכו, אימא הנני קראי קמיכון.

פתח ואמר, ויקרא אל משה, הכא אל"ף זעירא. אמאי, בגין דהאי קריאה לא הוה בשלימו. מאי טעמא, דהא לא הוה אלא במשכנא, ובארעא אחרא. בגין דשלימו לא אשתכח אלא בארעא קדישא.

תו, הכא שכנינתא, (ס"א ל"ג התם וגריס נוקבא) התם שלימו דדכר ונוקבא, (דברי הימים א א) אדם שת אנוש. אדם, שלימו דכר ונוקבא, הכא נוקבא. תו סיפא דקרא, וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר, בגין כך אל"ף זעירא.

תו אל"ף זעירא, מתל למלכא, דהוה יתיב בכרסיה, וכתרא דמלכותא עליה, אקרי מלך עלאה. כד נחית ואזל לבי עבדיה, מלך זוטא אקרי. כך קודשא בריך הוא, כל זמנא דאיהו לעילא על כללא, מלך עלאה אקרי. פיון דנחית מדוריה לתתא, מלך איהו, אבל לאו עלאה פקדמיתא, בגין כך אל"ף זעירא.

ויקרא, הכי תנינן, זמין ליה להיכליה. מאהל מועד. מאן אהל מועד. אהל דביה תליין מועד וחגא ושבתא לממני, כמא דאת אמר, (בראשית א) והיו לאותות ולמועדים, ביה שריא חושבנא לממני. ומאן איהו, סיהרא, כמא דאת אמר, (ישעיה לג) אהל בל יצען בל יסע יתדותיו לנצח.

לאמר, מאי לאמר. בגין לגלאה, (אבל כלא חד ושפיר הוא, בגין דשלימו ושפירו הוא אתר לגלאה) מה דהוה סתים לגו. ובכל אתר לאמר, כמא דאת אמר, וידבר ה' אל משה לאמר, דאתייהיב רשו לגלאה. אבל כללא חד הוא, ושפיר הוא, בגין דהא אתמני לסיהרא ההיא מלה, מאתר דמשה קיימא.

וידבר, לעילא. אל משה, באמצעיתא. לאמר, בתרייתא. אתר, דאית רשו לגלאה. תו, ויקרא אל משה מה כתיב לעילא, (שמות לט) ויביאו את המשכן אל משה וגו'. אמאי אל משה. הכי אמרו, בגין דמשה חמא ליה בטורא, וקודשא בריך הוא אחמי ליה בחיזו דעינא, כמא דאת אמר, (שמות כז) כאשר הראה אותך בהר, וכתיב, (במדבר ח) כמראה אשר הראה ה' את משה וגו'. וכתיב (שמות כח) וראה ועשה בתבניתם אשר אתה מראה בהר, השתא אייתיאנו ליה, בגין דיחמי, אי איהו כההוא משכנא דחמא.

אבל אמאי ויביאו את המשכן אל משה. אלא, למלכא דבעא למבני פלטרין למטרוניתא, פקיד לאומנין היכלא דא בדוך פלן, והיכלא דא בדוך פלן, הכא אתר

"זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

לְעֶרְסָא, וְהָכָא אַתְר לְנִיחָא. פִּיּוֹן דְעֵבִידוּ לֹון אוּמְנִין, אַחֲמִיּוּ לְמַלְכָּא. כֶּךָ וַיְבִיאוּ אֶת
הַמִּשְׁכָּן אֶל מֹשֶׁה, מֵאֲרֵי דְבֵיתָא, אִישׁ הָאֱלֹהִים, פִּיּוֹן דְאַשְׁתְּכַלֵּל הֵיכְלָא, מִטְרוּנֵיתָא
זְמִינַת לְמַלְכָּא לְהֵיכְלָא, זְמִינַת לְבַעֲלָה עֲמָה, בְּגִין כֶּךָ וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה.

[זוהר חלק א' - דף רלט ע"ב]

וּבְגִין דְמִשְׁה מֵאֲרֵי דְבֵיתָא אִיהוּ, מַה כְּתִיב, (שמות לג) וּמֹשֶׁה יָקַח אֶת הָאֹהֶל וּנְטָה
לוֹ מִחוּץ לַמַּחֲנֶה, מִשְׁה דְאִיהוּ מֵאֲרֵי דְבֵיתָא, (דף רלט ע"ב) עֵבִיד הָכִי, מַה דְלִית רְשׁוּ
לְבַר נֶשׁ אַחֲרָא לְמַעֲבַד הָכִי.

וַיְדַבֵּר ה' אֵלָיו, דְרָגָא אַחֲרָא עֲלָא, וּכְדִין בְּשַׁעְתָּא דְאַזְדַּמֵּן מִשְׁה לְמִיעַל, כְּדִין
פְּתַח וְאָמַר, (ויקרא א) אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם. מֵאֵי אָדָם הָכָא. אֲלָא כִּד אַתְחַבְרוּ שְׁמִשְׁא
וְסִיחָרָא כְּחַדָּא, פְּתַח וְאָמַר אָדָם. כְּדַכְתִּיב, (חבקוק ג) שְׁמֵשׁ יֵרַח עֲמַד זְבוּלָה, עֲמַד,
וְלֹא עֲמַדוּ.

כִּי יִקְרִיב מִכֶּם, הָכָא אַתְרֵימִין, מֵאֵן דִּיעֵבִיד פּוֹלְחָנָא דְקַרְבְּנָא שְׁלִים, דִּישְׁתַּכַּח
דְּכַר וְנוֹקְבָא. מִשְׁמַע דְכְּתִיב מִכֶּם, דִּישְׁתַּכַּח בְּחִיזוּ דְלִכּוֹן. קַרְבֵּן לַה' דְאִקְרִיב כְּלָא,
לְאַתְאֲחַדָּא כְּחַדָּא, לְעֵילָא וְתַתָּא.

מִן הַבְּהֵמָה, לְאַחֲזֹאה אָדָם וּבְהֵמָה, כְּלָא כְּחַדָּא. מִן הַבְּקָר וּמִן הַצֹּאן, אֵלָיו רְתִיכִין,
דְאִינוּן דְכִיין. דְכִיין דְאָמַר מִן הַבְּהֵמָה, יְכוּל מְכָלָא, בֵּין דְכִיין בֵּין מְסֹאֲבוֹן. הַדָּר
וְאָמַר, מִן הַבְּקָר וּמִן הַצֹּאן.

תְּקַרְיָבוּ אֶת קַרְבְּנֵיכֶם. קַרְבְּנֵי מְבַעֲי לִיה, מֵאֵי קַרְבְּנֵיכֶם. אֲלָא בְּקַדְמֵיתָא קַרְבֵּן לַה',
וְהַשְׁתָּא קַרְבְּנֵיכֶם. קַרְבֵּן לַה' אָדָם. קַרְבְּנֵיכֶם מִן הַבְּהֵמָה מִן הַבְּקָר וּמִן הַצֹּאן, לְאַחֲזֹאה
יְחֻדָּא מִתַּתָּא לְעֵילָא, וּמִעֵילָא לְתַתָּא. מִתַּתָּא לְעֵילָא, הֵינֵנו קַרְבֵּן לַה'. מִעֵילָא
לְתַתָּא, הֵינֵנו קַרְבְּנֵיכֶם.

לְמַלְכָּא, דְאִיהוּ יְתִיב בְּטוֹרְסָקָא עֲלָא, לְעֵילָא לְעֵילָא, וְכַרְסִיא אַתְתַּקֵּן עַל הַהוּא
טוֹרְסָקָא, וּמַלְכָּא עֲלָא עַל כְּלָא. בַּר נֶשׁ דְקַרִיב דּוֹרוּנָא לְמַלְכָּא, בְּעָא לְסַלְקָא
מְדַרְגָּא לְדַרְגָּא, עַד דְסַלִּיק מִתַּתָּא לְעֵילָא לְאַתְר דְמַלְכָּא יְתִיב, עֲלָא עַל כְּלָא.
וּכְדִין יְדַעִין דְהָא סַלְקִין דּוֹרוּנָא לְמַלְכָּא, וְהַהוּא דּוֹרוּנָא דְמַלְכָּא אִיהוּ. נְחִית דּוֹרוּנָא
מִעֵילָא לְתַתָּא, הָא יְדַעִין דְהַהוּא דּוֹרוּנָא דְמַלְכָּא נְחִית מִעֵילָא, לְרַחֲמֵי דְמַלְכָּא
דְאִיהוּ לְתַתָּא.

כֶּךָ בְּקַדְמֵיתָא, אָדָם סַלִּיק בְּדַרְגוּי מִתַּתָּא לְעֵילָא, וּכְדִין קַרְבֵּן לַה'. מִן הַבְּהֵמָה מִן
הַבְּקָר, נְחִית בְּדַרְגוּי מִעֵילָא לְתַתָּא, וּכְדִין קַרְבְּנֵיכֶם. בְּגִינֵי כֶּךָ כְּתִיב, (שיר השירים ה)
אֲכַלְתִּי יַעֲרֵי עֵם דְבִשֵׁי שְׁתִּיתִי יַיִן עִם חֲלָבִי. הֵינֵנו אָדָם וְקַרְבֵּן לַה'. אֲכַלוּ רַעִים,
הֵינֵנו מִן הַבְּהֵמָה מִן הַבְּקָר וּמִן הַצֹּאן, וּכְדִין תְּקַרְיָבוּ אֶת קַרְבְּנֵיכֶם.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אתו רבי יצחק ורבי יהודה ונשקוהו על רישיה. אמרו, בריך רחמנא דזפינא למשמע דא, וברוך רחמנא, דלא אתאבידו מלין אלין בההוא סבא. קמו ואזלו. עד דהוו אזלי, חמו חד גפן נטיע בחג גנא.

פתח ההוא ינוקא ואמר, אסרי לגפן עירה ולשורקה בני אתונו האי קרא רזא עלאה הוא. אסרי, אסר מבעי ליה. עירה, עיר מבעי ליה. אלא רזא הוא, לדרדקי דאינון בבי רב, לאסתמרא מההוא גירא דעיר, ושמא קדישא אתכליל תמן י”ה.

וכמה דהכא אתרמיז שמא קדישא, הכי נמי ולשורקה, שורק מבעי ליה. אתכליל תמן ו”ה. בני בן מבעי ליה. שורק, כדכתיב, (ירמיה ב) ואנכי נטעתיד שורק. בן, כמא דאת אמר, (זכריה ט) בן אתונות. אמאי שורקה, ואמאי בני.

אלא, כמה דאית שמא קדישא לאכפיא לעיר, הכי נמי, אית שמא קדישא, לאכפיא חילא אחרא, דאיהי חמרא, דאלמלא דשמא קדישא אתרמיז הכא, הוו מטרטשי עלמא, י”ה בחילא דא, (ס”א וי”ה) ו”ה בחילא דא, לאסתמרא עלמא מנייהו, ולאסתמרא בר נש, דלא ישלטון ביה בעלמא.

אסרי לגפן, מאי גפן. דא כנסת ישראל, אמאי אתקריאת גפן. אלא מה גפן, לא מקבלא עלה נטיעא אחרא, הכי נמי כנסת ישראל, לא מקבלא עלה אלא לקודשא בריך הוא. ובגין כנסת ישראל, אתכפיין קמה כל חילין אחרנין, ולא יכלין לאבאשא ולשלטאה בעלמא. ועל דא אטיל קרא שמא קדישא בנייהו, בהאי גיסא ובהאי גיסא. בני אתונו, דאתעקר בגין ההוא שורק, כמה דאת אמר, ואנכי נטעתיד שורק וגו’.

[זוהר חלק א’ - דף רמ ע”א]

כבס ביין לבושו וגו’, כבס, כובס מבעי ליה. אלא כבס, מיזמא דאתברי עלמא, ומאן איהו, דא מלכא משיחא. ביין סטר שמאלא. ובדם ענבים סטר שמאלא. לתתא. וזמין מלכא משיחא (דף רמ ע”א) לשלטאה לעילא על כל חילין אחרנין דעמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות, ולתברא תוקפיהון מעילא ומתתא.

דבר אחר, כבס ביין לבושו, כגוונא דהאי חמרא, אחזי חידו, וכוליה דינא. (לעמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות). הכי נמי מלכא משיחא, יחזי חדו לישראל, וכוליה דינא לעמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות. כתיב, (בראשית א) ורוח אלהים מרחפת על פני המים, דא רוחא דמלכא משיחא, ומן יזמא דאתברי עלמא, אסחי לבושיה בחמרא עלאה.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

חמי מה כתיב בתריה, חכלילי עינים מיין ולבן שנים מחלב, דא חמרא עלאה, (ס"א דמרוי דאורייתא) דאורייתא דמרוי, מניה שתי. ולבן שנים מחלב, דהא אורייתא יין וחלב, תורה שבכתב, ותורה שבעל פה.

כתיב, (תהלים קד) ויין ישמח לבב אנוש (ס"א אמאי, בגין דמאתר דחדוה קאתי, ומאן הוא סופיה דקרא) להצהיל פנים משמן, ודאי מאתר דאתקרי שמן. תא חזי, שירתא דחמרא חדוה, הוא אתר דכל חידו מניה נפקא. וסופיה דינא. מאי טעמא, בגין דסופא דיליה, אתר כנישו דכלא, דינא הוא, וביה אתדן עלמא. ועל דא שירותא חדוה, וסופא דינא. בגיני כן, להצהיל פנים משמן. מאתר דכל חדוה מניה נפקא.

ולחם לבב אנוש יסעד, מאן לחם. אלא לחם עלמא סעיד (סמיד), ואי תימא, דביה תלייא סעידו דעלמא בלחודוי, לאו הכי, דהא ליליא בלא יומא, לא אשתכח, ולא בעי לאפרשא לון. ומאן דאפריש לון, יתפרש מחיין, והיינו דכתיב, (דברים ח) למען הודיעך פי לא על הלחם לבדו יחיה האדם. בגין דלא בעי לאתפרשא.

ואי תימא, דוד היך קאמר ולחם לבב אנוש יסעד, הואיל ולא תלייא ביה בלחודוי סעידו דעלמא. אלא דייקא דמלה, ולחם, וא"ו איתוסף, כמו ויין, ועל דא, כלא אשתכח כחדא.

תא חזי, מאן דמברך על מזונא, לא יברך על פתורא ריקניא, ובעי נהמא לאשתכחא על פתורא, וכסא דחמרא בימינא. מאי טעמא, בגין לקשרא שמאלא בימינא, ונהמא דיתברך מנייהו, ולא תקשרא בהו, ולמהוי כלא חד קשורא, לברכא שמא קדישא כדקא יאות. דהא לחם אתקשר ביין, ויין בימינא, וכדין ברכאן שריין בעלמא, ופתורא אשתלים כדקא יאות.

אמר רבי יצחק, אלמלא לא אודמן לן אורחא דא אלא למשמע מלין אלין, די לן. אמר רבי יהודה, יאות הוא להאי ינוקא דלא ינדע כל האי, ואנא מסתפינא עליה. אי יתקיים בעלמא בגין האי. אמר רבי יצחק ולמה. אמר ליה, בגין דהאי רביא יכיל לאסתכלא באתרא דלית רשו לבר נש לאסתכלא ביה. ומסתפינא עלוי, דעד לא ימטי לפרקוי, ישגח ויסתכל ויענשון ליה.

שמע ההוא ינוקא. אמר, לא מסתפינא מעונשא לעלמין, דהא בשעתא דאסתליק אבא מעלמא, בריך לי וצלי עלי. וידענא דזכותא דאבא יגין עלי. אמרו ליה, ומאן הוא אבונך. אמר, (נ"א ליתא רב יהודה) בריה דרב המנונא סבא, נטלו ליה, וארכבוה על כתפייהו תלת מילין.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

קרו עליה, (שופטים יד) מהאוכל יצא מאכל ומעז יצא מתוק וגו'. אמר לון ההוא ינוקא, מלה אתא לידייכו, פרישו לה. אמרו ליה, קודשא בריך הוא זמין לן ארחא דחיי, אימא אנת.

פתח ואמר, מהאוכל יצא מאכל ומעז יצא מתוק. האי קרא, אסמכתא אית לן ביה, מהאוכל, דא צדיק, דכתיב, (משלי יג) צדיק אוכל לשובע נפשו. צדיק אוכל ודאי, ונטיל פלא, אמאי, לשובע נפשו. למיהב שבועא, לההוא אתר דאקרי נפשו דדוד. יצא מאכל, דאלמלא ההוא צדיק, לא יפיק מזונא לעלמין, ולא יכיל עלמא לקיימא (ביה). ומעז יצא מתוק, דא יצחק, דברוך ליעקב בטל השמים ומשמני הארץ.

[זוהר חלק א' - דף רמ ע"ב]

תו, אף על גב דכלא חד, אלמלא תוקפא דדינא קשיא, לא נפקא דבש. מאן דבש. דא תורה שבעל פה, דכתיב, (תהלים יט) ומתוקים מדבש ונפת צופים. מעז, דא תורה שבכתב, דכתיב, (תהלים כט) ה' עז לעמו יתן. יצא מתוק, דא תורה שבעל פה. (דף רמ ע"ב)

אזלו כחדא תלת יומין, עד דמטו לטורסא דקירא דאמיה. פיון דחמאת לון אתקנית ביתא, ויתבו תמן תלת יומין אחרנין. ברכוהו, ואזלו, וסדרו מלין קמיה דרבי שמעון. אמר, ודאי ירותת אורייתא אחסין, ואלמלא זכותא דאבהן יתענש מלעילא, אבל קודשא בריך הוא לאינן דאזלין בתר אורייתא, אחסינו לה אינן ובנייהו לעלמין. הדא הוא דכתיב, (ישעיה נט) ואני זאת בריתי אותם אמר ה' רוחי אשר עליך וגו'.

זבולון לחוף ימים ישכון והוא לחוף אגיות וירכתו וגו'. רבי אבא פתח, (תהלים מה) חגור חרבך על ירך גבור הודך והדרך. וכי דא הוד והדר, למינן זיינא, ולאזדרזא בהאי. מאן דאשתדל באורייתא, ואגח קרבא באורייתא, וזריז גרמיה בה, דא הוא שבחא (דמאריה), דא הוא הוד והדר, ואת אמרת חגור חרבך.

אלא, ודאי עקרא דמלה, את קיימא קדישא. יהב קודשא בריך הוא, ורשים ליה בבני נשא, בגין דינטרון ליה, ולא יפגמון ליה בפגמו להאי רשימא דמלכא. ומאן דפגים ליה, הא קאים לקבליה (ויקרא כו) חרב נקמת נקם ברית, לנקמא נוקמא דברית קדישא, דאתרשים ביה, והוא פגים ליה.

ומאן דבעי לנטרא האי אתר, יזדרז ויתקן גרמיה, וישוי לקבליה, בשעתא דיצרא בישא יתקף עלוי, להאי חרב דקיימא על ירך, לאתפרעא ממאן דפגים האי

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אתר. וכדין, חגור חרפך על ירך גבור, גבור איהו, גבור אתקרי. ועל דא הודך והדרך.

דבר אחר, חגור חרפך על ירך גבור. מאן דנפיק בארחא, יתקן גרמיה בצלותא דמאריה, ויזדרו בהאי (מ"ט ע"ב) צדק, חרב עלאה, בצלותא ובעותין עד לא יפוק לארחא. כדכתיב, (תהלים פה) צדק לפניו יהלך וישם לדרך פעמיו. תא חזי, זבולון נפיק תדירא לשבילין וארחין, ואגח קרבין, ואזדרו בהאי חרב עלאה, בצלותא ובעותין, עד לא נפיק בארחא, וכדין נצח עמין, ואתתקף עלייהו. ואי תימא יהודה, הא אתתקן בהאי, לאגחא קרבין, ותקונין, בהאי חרב, אמאי זבולון. אלא.

תא חזי, הני תריסר שבטין, פלהו תקונא דמטרוניתא הוו. תרין תקונין דנוקבי אמר שלמה בשיר השירים, חד לרעיא עלאה יובלא, וחד לכלה, שנת השמיטה. חד תקונא לעילא, וחד תקונא לתתא. עובדא דבראשית, הכי הוא נמי, בהני תרי אתרי, חד עובדא לעילא, וחד עובדא לתתא, ועל דא פתיחא דאורייתא בב'. עובדא דלתתא, כגוונא דלעילא, דא עבד עלמא עלאה, ודא עבד עלמא תתאה. כגוונא דא.

תרין תקונין דנוקבי קאמר שלמה, חד לעילא, וחד לתתא. חד לעילא, בתקונא עלאה דשמא קדישא. חד לתתא, בתקונא תתאה כגוונא דלעילא.

תא חזי, זכאה חולקיה דיעקב קדישא, דזכה להאי. והא אתמר, מיזמא דאתברי עלמא, לא אשתכח ערסא שלימתא כערסיה דיעקב. ובשעתא דבעא לאסתלקא מעלמא, כדין הוה שלים, בכל (רל"א ע"ב) סטרוי. אברהם מימיניה, יצחק משמאליה, הוא באמצעיתא, שכינתא קמיה. פיון דחמא יעקב האי, קרא לבנוי, ואמר לון האספו, בגין דישתכח תקונא דלעילא ותתא.

תא חזי, רזא דמלה, תרין תקונין אשתכחו תמן, חד עלאה, וחד תתאה, למתוי פלא שלים כדקא יאות. תקונא עלאה, תקונא סתים וגליא, דהא תקונא דיובלא איהו, והוא דאמר שלמה בשיר השירים כדקאמרן, רישא סתים הוה דלא אתגלייא הכא, ולא יאות לאתגלייא. דרועין וגופא אתגליין, והא ידיעין. שוקין סתימו ולא אתגליין. מאי טעמא, בגין דנבואה לא שריא אלא בארעא קדישא. ותקונא דא סתים וגלייא.

[זוהר חלק א' - דף רמא ע"א]

תקונא אחרא תתאה, תקונא דכלה דקאמר שלמה בשיר השירים, האי תקונא דאתגלייא יתיר, ותקונא דא בתריסר שבטין (דף רמא ע"א) דאינון תחותה, ותקונא דגופא דילה.

זֶהָר הַיּוֹמִי" - לְיִמּוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר וְתַקּוּנָיִם בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

פָּתַח רַבִּי אַבָּא וְאָמַר, (מלכים א' ז) וַיַּעַשׂ אֶת הַיָּמִים מוֹצֵק וְגו'. וְכָתִיב עוֹמֵד עַל שְׁנֵי עֶשֶׂר בְּקָר שְׁלֹשָׁה פּוֹנִים צְפוֹנָה וְשְׁלֹשָׁה פּוֹנִים יָמָה וְשְׁלֹשָׁה פּוֹנִים נֶגְבָּה וְגו' (רמ"ז ע"א) וְהָיָה עֲלֵיהֶם מְלֻמְעָלָה וְגו'. וְכָתִיב וְאֵת הַבְּקָר שְׁנַיִם עֶשֶׂר תַּחַת הַיָּמִים (וגו'). עוֹמֵד עַל שְׁנֵי עֶשֶׂר בְּקָר, הַכִּי הוּא וְדָאִי, דְּדָא יָם מִתְקַנָּא בִּי"ב בְּתַרִּין עֲלָמִין, בְּתַרִּסַּר לְעֵילָא רְתִיכִין מִמְנָן. לְעֵילָא בְּתַרִּסַּר, לְתַתָּא תַרִּסַּר שְׁבַטִין. כִּיּוֹן דְּחָמָא יַעֲקֹב תְּקוּנָא עֲלָאָה, וְחָמָא שְׁכִינְתָּא קָאִים לְקַבְּלֵיהָ, בְּעָא לְאַשְׁלָמָא תְּקוּנָאָה, קָרָא לְבִנְוֵיהִי תַרִּסַּר, וְאָמַר לֹון הָאֶסְפוּ. אֶתְקִינוּ גְרַמִּיכּוּ לְאַשְׁלָמָא מְהִימְנוּתָא.

תָּא חֲזִי, תַרִּסַּר שְׁבַטִין, בְּד' דְּגָלִין, בְּד' סְטָרִין, שְׁלֹשָׁה פּוֹנִים צְפוֹנָה וְשְׁלֹשָׁה פּוֹנִים יָמָה וְשְׁלֹשָׁה פּוֹנִים נֶגְבָּה וְשְׁלֹשָׁה פּוֹנִים מְזֻרְחָה וְהָיָה עֲלֵיהֶם. וְהַכִּי הוּא וְדָאִי, תַלְתַּת שְׁבַטִין לְכָל סְטָר לְד' רוּחֵי עֲלָמָא, וְתַלְתַּת שְׁבַטִין לְדְרוּעָא דִּימִינָא, וְתַלְתַּת שְׁבַטִין לְדְרוּעָא דְשְׂמָאלָא, וְתַלְתַּת שְׁבַטִין, לְיִרְכָא יְמִינָא, וְתַלְתַּת שְׁבַטִין לְיִרְכָא שְׂמָאלָא, וְגוּפָא דְשְׁכִינְתָּא עֲלֵיהֶוּ. הַדָּא הוּא דְכָתִיב, וְהָיָה עֲלֵיהֶם.

מֵאֵי טַעְמָא תַלְתַּת שְׁבַטִין לְדְרוּעָא, וְתַלְתַּת שְׁבַטִין לְיִרְכָא, וְכֵן לְכָלָא. אֶלָּא רְזָא דְמִלְתָּה, תַלְתַּת קְשָׁרִין אֵינּוּן בְּדְרוּעָא יְמִינָא, וְתַלְתַּת בְּשְׂמָאלָא, וְתַלְתַּת בְּיִרְכָא יְמִינָא, וְתַלְתַּת קְשָׁרִין בְּיִרְכָא שְׂמָאלָא, אֶשְׁתַּכְּחוּ תַרִּסַּר קְשָׁרִין לְאַרְבַּע סְטָרִין, וְגוּפָא עֲלֵיהֶוּ. אֶשְׁתַּכְּחוּ תַרִּסַּר עִם גּוּפָא כְּגוּוֹנָא דְלְעֵילָא. מִנָּא לָן, דְכָתִיב, כָּל אֱלֹהֵי שְׁבַטֵי יִשְׂרָאֵל שְׁנַיִם עֶשֶׂר. וְזָאת, בְּגִין דְּבָהּ אֶשְׁתַּלִּים חוּשְׁבָנָא, כְּמָה דְאַתְמַר וְהָיָה עֲלֵיהֶם מְלֻמְעָלָה. (זכריה ד) שְׁבַעַה עֵינֵי ה', אֵינּוּן שְׁבַעַה עֵינֵי הַעֲדָה. שְׁבַעִין סְנֵה־דְרִין. שְׁעָרָהָ, כְּמָה דְכָתִיב, (במדבר כ) כָּל הַפְּקוּדִים לְמַחְנֵה יְהוּדָה מֵאֵת אֶלֶף וְגו'. כָּל הַפְּקוּדִים לְמַחְנֵה רְאוּבֵן, וְכֵן לְכָלָהוּ.

וְאֵי תִימָא, בְּמִצְרַיִם בְּסֻלִיקוּ דִיעֲקֹב מִעֲלָמָא, דְאַשְׁתַּכַּח שְׁלִימוּ בְהֵיאָ שְׁעָתָא, כּוּלֵי הָאֵי אֵן הוּא. וְדָאִי שְׁבַעִין נְפֻשֵׁין הוּוּ, וְכָל אֵינּוּן דְאֹלִידוּ בְשֶׁבַע עֶשְׂרֵה שְׁנִין, דְלִית לֹון חוּשְׁבָנָא. כְּמָה דְכָתִיב (שמות א) וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל פָּרוּ וַיִּשְׂרְצוּ וַיִּרְבוּ וַיַּעֲצֻמוּ בְּמֵאֵד מְאֹד. וְכָתִיב, (תהלים מ) עֲצֻמוּ מִשְׁעָרוֹת רְאשֵׁי. זַכָּאָה חוּלְקִיָּה דִיעֲקֹב שְׁלִימָא, דְהוּא אֶשְׁתַּלִּים לְעֵילָא וְתַתָּא.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, וְדָאִי הַכִּי הוּא, אֲבָל בְּתַקּוּנָא עֲלָאָה דִיּוּבְלָא, הֵיךְ אֶשְׁתַּכַּח כּוּלֵי הָאֵי. אָמַר לֵיהָ, אַרְיָא, כִּיּוֹן דְסִדְר רְגִלוּי לְמִיעָאֵל בְּכַרְמָא, מֵאֵן אִיהוּ דְעֵייל בְּהַדְיָה.

פָּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (איוב כג) וְהוּא בְּאֶחָד וּמִי יִשְׁיבְנוּ וְנִפְשׁוּ אוֹתָהּ וַיַּעַשׂ. הָאֵי תְּקוּנָא עֲלָאָה, הוּא כְּלָא חַד, לָא הוּי בֵּיה פִּירוּדָא כְּהָאֵי תַתָּאָה, דְהָא כְּתִיב, (בראשית ב) וּמִשָּׁם יִפְרֹד וְהָיָה לְאַרְבַּעַה רְאשִׁים. וְאֵף עַל גַּב דְּאִית בֵּיה פִּירוּדָא, כַּד יִסְתַּכְּלוּן מְלִי, כְּלָא סְלִקָא לְחַד.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אבל האי תקונא עלאה דיובלא, קיימא על תריסר, פהאי תתאה. ואף על גב דאיהו חד, האי חד אשלים לכל סטר, בהאי סטר, ובהאי סטר. אינון שית סטרין עלאין תריסר הוו. דכל חד אוזיף לחבריה, (קנ”ח ע”א) ואתפליל מניה, ואשתכחו תריסר, וגופא, וכלא קיימא על תריסר. מאן גופא, דא יעקב, והא אתמר, אלא רישא וגופא בחד קיימי.

תו תריסר, תלת קשרין דדרועא ימינא חס”ד חסדים. תלת קשרין דדרועא שמאלא גבור”ה גבורות. תלת קשרין בירכא ימינא, נצ”ח נצחים. תלת קשרין בירכא שמאלא, הו”ד והודות. הא תריסר. וגופא קיימא עלייהו הא תליסר. תו, בתליסר מכילן אורייתא אתפרש, וכלא חד, מעילא לתתא ביחודא, עד ההוא אתר דקיימא על פירודא.

[זוהר חלק א’ - דף רמא ע”ב]

שבעה עינין עלאין, אלין דכתיב, (זכריה ד) עיני ה’ המה משוטטים דכורין, דהא אתר דדכורא איהו. הכא (דברי הימים ב טו) עיני ה’ משוטטות, בתקוני שכינתא לתתא, אתר דנוקבא (זהר חדש ל”ג קיימא). שבעה עינין עלאין, לקביל הא דכתיב, (דברי הימים א כט) לך ה’ (דף רמא ע”ב) הגדולה והגבורה וגו’. האי אתר, אשלים לכל סטר.

תו שערא, כמה דכתיב, (תהלים קו) מי ימלל גבורות ה’. הדא הוא דכתיב, (תהלים מ) עצמו משערות ראשי. וכתיב, (איכה ג) חסדי ה’ פי לא תמנו וגו’. ותקונין אלין אסתלקו (מאתר) לאתר אחרא. ואף על גב דהכא אתמר טפי, ואסתליק במתקלא עלאה ותתאה, ושלמה מלכא אמרן, ואצטריכנא לפרשא לון. זכאה חולקהון דצדיקיא יתיר, דיידעין ארחא דקודשא בריך הוא, והכא כלא אתגלייא ליידעי מדין.

אמר רבי יהודה, זבולן ויששכר תנאי עבדו, חד יתיב ולעי באורייתא, וחד נפיק ועביד פרקמטיא, ותמיד ליששכר, דכתיב, (משלי ג) ותומכיה מאושר. והוה פריש בימי למעבד פרקמטיא, וחולקיה הכי הוה, דהא ימא הוה אחסנתיה. ובגיני כך קרי ליה ירף. דרפיה דירף לנפקא ולמיעל, הדא הוא דכתיב, (דברים לג) שמח זבולון בצאתך ויששכר באהלך. לחוף ימים ישכון, באינון פרישי ימים, למעבד פרקמטיא. לחוף ימים, אף על גב דחד ימא הוה ליה באחסנתיה, בתרין ימין שרייא.

רבי יוסי אמר, כל שאר ימין הוו מהדרן קרפולין בימא דיליה. והוא לחוף אניות, אתר דכל ארבין משתכחין למעבד סחורתא. וירכתו, אמר רבי חזקיה ירכתיה דיליה מטי על ספר צידון, ותחומא פריש להווא אתר, ופרקמטיא דכל מארי סחורתא, סחרין ותייבין בסחורתיהו להווא אתר.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רבי אחא אמר, פתיב, (ויקרא ב) ולא תשבית מלח ברית אלהיך מעל מנחתך על כל קרבנך תקריב מלח, וכי אמאי מלח. אלא בגין דאיהו ממרק ומבשם מרירא לאטעמא, ואי לאו הוי (בגין) מלחא, לא יכיל עלמא למסבל מרירא. הדא הוא דכתיב, (ישעיה כו) כי כאשר משפטיך לארץ צדק למדו יושבי תבל. וכתיב, (תהלים פט) צדק ומשפט מכון כסאך.

ומלח איהו ברית דעלמא קיימא ביה. דכתיב, (ירמיה לג) אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמתי. בגין כך, אקרי ברית אלהיך, ואקרי ים המלח, וימא אקרי על שמייה.

רבי חייא אמר, פתיב, (תהלים יא) פי צדיק ה' צדקות אהב, דא מלחא בימא (במיא). ומאן דפריש לון, גרים לגרמיה מיתה. בגין כך פתיב, לא תשבית מלח, דהא דא בלא דא לא אזלא.

אמר רבי אחא, ים חד הוא, ואקרי (שמות מח) ימים. אלא אתר אית בימא דאיהו מיין צלילן, ואתר דאית ביה מיין מתיקן, ואתר דאית ביה מיין מרירן, בגין כך ימים קרינן, ועל דא לחוף ימים. אמר רבי אבא, כל שבטא ושבטא, וכל חד וחד קשרא חד, מאינן קשרין דמתחברן בגופא.

רבי אבא הוה יתיב ליליא חד וקם למלעי באורייתא. עד דהוה יתיב, אתא רבי יוסי, ובטש אפתחא. אמר, סיפטא בטופסרא קפטלאי שכחי.

יתבו ולעו באורייתא. אדהכי קם בריה דאושפיזא ויתיב קמיהו, אמר לון מאי דכתיב, (יהושע ב) והחיייתם את אבי ואת אמי וגו'. וכתיב ונתתם לי אות אמת. מאי קא בעאת מנייהו. אמר רבי אבא יאות שאלת, אבל אי שמעת מידי אימא ברי. אמר, תו שאלתא, דהא אינן יתבו לה מה דלא בעאת מנייהו, דכתיב, את תקוות חוט השני הוה תקשרי בחלון וגו'.

אלא הכי אוליפנא, היא בעאת סימנא דחיי, דכתיב והחיייתם את אבי וגו', ואמרה, סימנא דחיי לא שרייא, אלא באות אמת, ומאי איהו (ויקרא ב ע"א) אות אמת, דא את ו', בגין דביה שריין חיינן. הכי אוליפנא, סימנא דמשה קא בעאת, ואינן אמאי יתבו לה תקות חוט השני.

אלא אינן אמרי, משה הא אסתלק מעלמא, דהא אתכניש שמשא, והא מטא זמנא דסיקרא למשלט, סימנא דסיקרא אית לן למיהב לך, ומאי איהו, תקוות חוט השני הוה. כמא דאת אמר, (שיר השירים ד) כחוט השני שפתותיך. סימנא דיהושע יהא גבך, בגין דשולטנותא דסיקרא השתא. קמו רבי אבא ורבי יוסי (דף רמב ע"א)

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ונשקוהו. אמרו, ודאי זמין אנת למיהוי ריש מתיבתא, או גברא רבא בישראל, ומנו. רבי בון.

תו שאיל ואמר, בנוי דיעקב פלהו תריסר שבטין, אתסדרו לתתא פגוונא דלעילא, אמאי אקדים בברכאן זבולון ליששכר תדיר, והא יששכר אשתדלותיה באורייתא, ואורייתא אקדים בכל אתר, אמאי אקדים ליה זבולון בברכאן. אבוי אקדים ליה, משה אקדים ליה.

אלא זבולון זכה על דאפיק פתא מפומיה, ויהב לפומיה דיששכר, בגיני כף אקדים ליה בברכאן. מהכא אוליפנא, מאן דסעיד למריה דאורייתא, נטיל ברכאן מעילא ותתא. ולא עוד אלא דזכי לתרי פתורי, מה דלא זכי בר נש אחרא. זכי לעותרא דיתפרך בהאי עלמא, וזכי למיהוי ליה חולקא בעלמא דאתי. הדא הוא דכתיב, זבולון לחוף ימים ישכון והוא לחוף אגיות. פיון דכתיב לחוף ימים, אמאי והוא לחוף אגיות. אלא, לחוף ימים, בעלמא דין. לחוף אגיות, בעלמא דאתי, כמא דאת אמר, (תהלים קד) שם אגיות יהלכון וגו', דתמן הוא נגידו דעלמא דאתי.

פתח ואמר, (שיר השירים ג) השבעתי אתכם בנות ירושלים אם תמצאו את דודי מה תגידו לו שחולת אהבה אני. וכי מאן קריב למלפא ככנסת ישראל, דאיהי אמרת אם תמצאו את דודי מה תגידו לו. אלא בנות ירושלים, אלין אינון נשמתהון דצדיקייא דאינון קריבין למלפא תדיר, ומודעין למלפא בכל יומא עסקוי דמטרוניתא.

דהכי אוליפנא, בשעתא דנשמתא נחתת לעלמא, כנסת ישראל עאלת עלה בקיימא דאומאה, דיחוי למלפא, ויודע ליה רחימותא דילה לגביה, בגין לאתפייסא בהדיה.

ובמה, בגין דחיובא על בר נש ליחדא שמא קדישא בפומא, בלבא בנפשא, ולאקשרא פלא, כשלהובא דאתקשרא בטיפסא, ובההוא יחודא דעביד, גרים לאתפייסא מלפא במטרוניתא, ואודע ליה למלפא רחימותא דילה לגביה.

דבר אחר, בנות ירושלים, אלין תריסר שבטין. דתנינו, ירושלם על תריסר טורין קיימא. ומאן דאמר על שבעה, לא קאמר לאשלמא שלימו, ואף על גב דכלא חד, דאית שבעה, ואית ד', ואית תריסר, וכלא חד.

ודאי על תריסר טורין קיימא, תלת טורין לסטרא דא, ותלת טורין לסטרא דא, וכן לארבע זווין, וכדין אתקרי חיה. כמא דאת אמר, (יחזקאל י) היא החיה אשר ראיתי תחת אלהי ישראל. ואלין אקרון בנות ירושלים, בגין דקיימא עלייהו. ואינון סהדי סהדותא למלפא על כנסת ישראל. הדא הוא דכתיב, (תהלים קכ"ב) שבטי יה

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עדות לישראל להודות לשם יי. אמר רבי יהודה, זכאה חולקהון דישראל, דידיעי אורחוי דקודשא בריך הוא, עלייהו פתיב, (דברים יד) כי עם קדוש אתה ליי אלהיך ובך בחר יי וגו':

יששכר חמור גרם רובץ בין המשפתיים. אמר רבי אלעזר, וכי יששכר חמור אקרי. אי בגין דאשתדל באורייתא, נקרייה ליה סוס או אריה, או נמר, אמאי חמור. אלא אמרו, בגין דחמור נטיל מטולא, ולא בעיט במאריה כשאר בעירי, ולא אית ביה גסות הרוח, ולא חייש למשכב באתר מתתקן. אוף הכי יששכר, דאשתדלותיה באורייתא, נטיל מטולא דאורייתא, ולא בעיט ביה בקודשא בריך הוא, ולא אית ביה גסות הרוח, כחמור דלא חייש ליקרא דליה, אלא ליקרא דמריה (ס"א דרביה). רובץ בין המשפתיים, כדאמרינן ועל הארץ תישן, וחי צער תחיה, ובתורה אתה עמל.

[זוהר חלק א' - דף רמב ע"ב]

דבר אחר יששכר חמור גרם רובץ וגו'. פתח ואמר, (תהלים כז) לדוד ה' אורי וישעי ממי אירא יי מעוז חיי ממי אפחד, כמה חביבין אינון מלין דאורייתא, כמה חביבין אינון דמשתדלי באורייתא, קמי קודשא בריך הוא. דכל מאן דאשתדל באורייתא, לא דחיל מפגעי עלמא, נטיר הוא לעילא, נטיר הוא לתתא. ולא עוד, אלא (דף רמב ע"ב) דכפית לכל פגיעי דעלמא, ואחית לון לעומקי דתהומא רבא.

סדר הלימוד ליום מז כסלו [יום 75 בשנה]

תא חזי, בשעתא דעאל ליליא, (לעיל קע"ב ע"א) פתחין סתימין, וכלבי וחמרי שריין ושטאן בעלמא, ואתייהבת רשו לחבלא, וכל בני עלמא ניימי בערסייהו, ונשמטהון דצדיקייא סלקין לאתענגא לעילא. כד אתער רוח צפון, ואתפליג ליליא, אתערותא קדישא אתער בעלמא, ואתמר בכמה דוכתי.

זכאה חולקה דהוא בר נש, דאיהו קאים בההיא שעתא, ואשתדל באורייתא. כיון דאיהו פתח באורייתא, כל אינון זינן בישין, אעיל לון בנוקבי דתהומא רבה, וכפית ליה לחמור, ונחית ליה בטפסרי דתחות עפרא, דזוהמי קסרא.

בגיגי כף, יששכר, דאשתדלותיה באורייתא, כפית ליה לחמור, ונחית ליה. מההוא גרם המעלות, דאיהו סליק לנזקא עלמא, ושוי מדוריה בין המשפתיים, בין זוהמי דטפסרי דעפרא.

תא חזי, מה פתיב. וירא מנוחה כי טוב ואת הארץ כי נעמה ויט שכמו לסבול ויהי למס עובד. וירא מנוחה כי טוב, דא תורה שבכתב. ואת הארץ כי נעמה, דא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תורה שבעל פה. ויט שכמו לסבול, למסבל עולא דאורייתא, ולדבקה בה יומי ולילי. ויהי למס עובד, למהוי פלח לקודשא בריך הוא, ולא תדבקה ביה, ולא תשא גרמיה בה.

רבי שמעון ורבי יוסי ורבי חייא הוו קא אזלי מגלילא עלאה לטבריה, אמר רבי שמעון, ניהו ונשתדל באורייתא, דכל מאן דידיע לאשתדל באורייתא, ולא אשתדל, אתחייב בנפשיה. ולא עוד אלא דיהבין ליה עולא דארעא, ושעבודא בישא, דכתיב ביששכר, ויט שכמו לסבול, מהו ויט, סטא. כמא דאת אמר, (שמואל א ח) ויטו אחרי הבצע. מאן דסטא ארחה וגרמיה, דלא למסבל עולא דאורייתא, מיד ויהי למס עובד.

פתח רבי שמעון ואמר, (משלי ח) להנחיל אוהבי יש ואוצרותיהם אמלא. זכאין אינון בני עלמא, אינון דמשתדלי באורייתא, דכל מאן דאשתדל באורייתא, אתרחים לעילא, ואתרחים לתתא, ואחסין בכל יומא, ירותא דעלמא דאתי. הדיא הוא דכתיב, להנחיל אוהבי יש. מאי יש. דא עלמא דאתי דלא פסק מימיו לעלמין, ונטל אגר טב עלאה, דלא זכי ביה בר נש אחרא, ומאי איהו. י"ש. ובגיני כך, רמיו לן שמא דיששכר דאשתדל באורייתא, יש שכר. דא הוא אגרא דאינון דמשתדלי באורייתא, י"ש.

כתיב, (דניאל ז) חזה הוית עד די כרסוון רמיו ועתיק יומין יתיב וגו'. חזה הוית עד די כרסוון רמיו, כד אתחרב בי מקדשא, תרי כרסוון נפלו, תרי לעילא, תרי לתתא. תרי לעילא, בגין דאתרחיקת תתאה מעלאה, כרסייא דיעקב אתרחיקת מכרסייא דדוד. וכרסייא דדוד נפלת. הדיא הוא דכתיב, (איכה ב) השליך משמים ארץ. תרי כרסוון לתתא, ירושלם, ואינון מארי דאורייתא. וכרסוון דלתתא כגוונא דכרסוון דלעילא, מריהון דאורייתא היינו כרסייא דיעקב. ירושלם היינו כרסייא דדוד, ועל דא כתיב, עד די כרסוון, ולא כרסייא. כרסוון סגיאין נפלו, וכלהו לא נפלו, אלא מעלבונה דאורייתא.

תא חזי, כד אינון זכאי קשוט משתדלי באורייתא, כל אינון תוקפין דשאר עמין, דשאר חילין, וכל חילין דלהון, אתכפין ולא שלטי בעלמא, וישראל (נ"א וי"ש) אנדמן עליהו לסלקא לון על פלא. ואי לא, חמור גרמא לון לישראל למיהך בגלותא, ולמנפל ביני עממא, ולמשלט עליהו. וכל דא אמאי, בגין, וירא מנוחה פי טוב, ומתקנא קמיה, ויכיל למרווח בגינה פמה טבין וכמה פסופין, וסטא אורחיה דלא למסבל עולא דאורייתא. בגין כך ויהי למס עובד.

[זוהר חלק א' - דף רמג ע"א]

זֶהָר הַיּוֹמִי" - לְיִמּוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר וְתַקּוּנָיִם בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

כְּתִיב, (שִׁיר הַשִּׁירִים ו) הַדּוֹדָאִים נָתַנוּ רִיחַ וְעַל פְּתַחֲנוּ כָּל מְגִדִים חֲדָשִׁים גַּם יִשְׁנִים וְגו'. הַדּוֹדָאִים נָתַנוּ רִיחַ, (הַדּוֹדָאִים) אֵלֶיךָ אֵינּוֹן דְּאִשְׁכַּח רְאוּבֵן. כִּמָּא דָּאֵת אָמַר, (בְּרַאשִׁית ל) וַיִּמְצָא (דף רמג ע"א) דּוֹדָאִים בְּשָׂדֵה, וְלֹא אֶתְחַדְדֶּשׁן מִלֵּי דְאוֹרֵייתָא, אֲלֵא עַל יְדוּי בְּיִשְׂרָאֵל, כִּמָּא דָּאֵת אָמַר, (דְּבַרֵי הַיָּמִים א יב) וּמִבְּנֵי יִשְׁשַׁכָּר יוֹדְעֵי בִּינָה לְעֵתִים וְגו'.

וְעַל פְּתַחֲנוּ כָּל מְגִדִים, אֵינּוֹן גְּרָמוּ לְמַהוּי עַל פְּתַחֲנוּ, עַל פְּתַחֲנוּ בְּתֵי כְּנִסְיוֹת וּבְתֵי מְדַרְשׁוֹת, כָּל מְגִדִים. חֲדָשִׁים גַּם יִשְׁנִים, כִּמָּא מִלֵּי חֲדַתָּאן וְעֵתִיקִין דְּאוֹרֵייתָא, דְּאֶתְגַּלְיִין עַל יְדֵיהוֹ, לְקַרְבָּא לְיִשְׂרָאֵל לְאַבְוֵהוֹן דְּלַעֲיָלָא. הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב, (דְּבַרֵי הַיָּמִים א יב) לְדַעַת מַה יַּעֲשֶׂה יִשְׂרָאֵל. (שִׁיר הַשִּׁירִים ז) דּוֹדֵי צְפַנְתִּי לָךְ. מִהֲכָא אֲוִלִּיפְנָא, כָּל מָאן דְּאִשְׁתַּדַּל בְּאוֹרֵייתָא כְּדָקָא יָאוֹת, וַיִּדַע לְמַחְדֵי מַלְיָן, וְלַחֲדַתוֹתֵי מַלְיָן כְּדָקָא יָאוֹת, אֵינּוֹן מַלְיָן סֶלְקִין עַד כְּרִסְיָא דְמַלְכָּא, וְכִנְסַת יִשְׂרָאֵל פְּתַח לֹון תְּרַעֲיוֹן, וְגַנְיֹ לֹון. וּבְשַׁעְתָּא דְּעָאֵל קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַשְׁתַּעֲשַׁע עִם צְדִיקֵיִיא בְּגַנְתָּא דְּעֵדוֹן, אֲפִיקַת לֹון קַמְיָה, וְקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְסַתְּכַל בְּהוּ וְחַדֵּי, כְּדִין קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְתַעֲטַר בְּעֵטְרִין עֲלָאִין, וְחַדֵּי בְּמִטְרוֹנֵייתָא, הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב, חֲדָשִׁים גַּם יִשְׁנִים דּוֹדֵי צְפַנְתִּי לָךְ. וּמַהֲהִיא שַׁעְתָּא, מַלְוֵי כְּתִיבִין בְּסַפְרָא, הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב, (מְלָאכִי ג) וַיִּכְתֹּב סֵפֶר זִכְרוֹן לְפָנָיו.

זַכָּאָה חוֹלְקִיָּהּ, מָאן דְּאִשְׁתַּדַּל בְּאוֹרֵייתָא כְּדָקָא יָאוֹת, זַכָּאָה הוּא בְּהַאי עֲלָמָא, וְזַכָּאָה הוּא בְּעֲלָמָא דָּאֵתִי. עַד הֲכָא שׁוֹלְטָנוּתָא דִּיהוּדָה, דְּרוּעָא דְּאֶתְכַלִּיל בְּכָלָא, בְּחֵילָא דְּכָל סְטְרִין, תְּלַת קְשָׁרִין דְּדְרוּעָא, לְאַתְגַּבְרָא עַל כָּלָא:

דִּין יְדִין עֲמוֹ כְּאֶחָד שְׁבֻטֵי יִשְׂרָאֵל. רַבִּי חֲיִיא אָמַר, הַאי קְרָא הֲכִי אֵית לִיה לְמִימַר, דִּין יְדִין לְשְׁבֻטֵי יִשְׂרָאֵל, אוּ דִּין יְדִין לְשְׁבֻטֵי יִשְׂרָאֵל כְּאֶחָד, מַהוּ דִּין יְדִין עֲמוֹ, וְלִבְתַּר כְּאֶחָד שְׁבֻטֵי יִשְׂרָאֵל. אֲלֵא דִּין, הוּא דְכְּתִיב בֵּיהּ, (בְּמַדְבַּר י) מֵאִסְפָּה לְכָל הַמְּחַנּוֹת, דְּהוּא יִרְכָּא שְׁמָאֲלָא, וְאֲזִיל לְבִתְרֵייתָא.

תָּא חֲזִי, כִּיּוֹן דִּיהוּדָה וְרְאוּבֵן נְטֻלִין, לִיּוֹאֵי וְאוֹרֹנָא פְּרִשִׁין דְּגֻלִין, וְנְטִיל דְּגֻלָּא דְּאִפְרִים דְּאִיהוּ לְמַעְרַב, יִרְכָּא יִמִּינָא נְטִיל, בְּקַפְסִירֵי קַסְטָא. וְאִי תִימָא זְבוּלָן דְּאִיהוּ עָאֵל, וְנַפְיָק, דְּכְּתִיב בֵּיהּ, (דְּבַרִים לג) שְׂמַח זְבוּלָן בְּצַאֲתָךְ, וְכְּתִיב וַיִּרְכְּתוּ וְגו'. אֲלֵא וְדָאֵי, יְהוּדָה אֶתְכַלִּיל מְכָלָא.

תָּא חֲזִי, מְלָכוּ דְּלַעֲיָלָא אֶתְכַלִּיל מְכָלָא, וְיְהוּדָה אִיהוּ מְלָכוּ תְּתָאָה. כִּמָּא דְּמְלָכוּ עֲלָאָה אֶתְכַלִּיל מְכָלָא, הֲכִי נְמִי מְלָכוּ תְּתָאָה, אֶתְכַלִּיל מְכָלָא מְגוּפָא מִיִּרְכָּא, בְּגִין לְאַתְגַּבְרָא בְּתוּקַפְיָהּ.

כְּתִיב, (דְּבַרִים לג) מִיִּמִּינֵי אִ"שׁ דִּתְ לָמוּ, (ע"ד ע"א) אוֹרֵייתָא מְסַטְרָא דְּגְבוּרָה אֶתְיִיְהִיב (אֶתְיִיְהִיב), וְגְבוּרָה אֶתְכַלִּיל בִּיִּמִּינָא, וּבְגוּפָא, וַיִּרְכָּא, וּבְכָלָא. הֲכִי נְמִי

"זוהר ה'יומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

סדרא קדמאה, יהודה איהו, מלכו דאתי מסטר גבורה, ואתכליל בימינא בגופא ובירכא, בכלא אתכליל. כמה דמלכו דלעילא, אתכליל מכלא.

סדרא תניינא ראובן, דאיהו לסטר דרום, ודרום איהו ימינא, וכל חילא דימינא, יהודה נטיל ליה, בגין דראובן (ס"א אתעביר) אתעביר מניה מלכו, כמה דאת אמר פחו כמים אל תותר, ונטיל ליה יהודה, ואתגבר בתוקפא דימינא, דהוה מראובן, וכן פתיב בדוד, (תהלים קי) נאם יי לאדני שב לימיני. בגין דשמאלא אתכליל בימינא, ואתתקף בחיליה, הדא הוא דכתיב, (תהלים קיח) ימין יי עושה חיל וגו'. יהודה וראובן תרין דרועין הוו.

סדרא תליתאה, אפרים, דאיהו ירכא ימינא, ונטלא קמי שמאלא תדיר, ודן (דא) דאיהו ירכא שמאלא, נטיל לבתרייתא, ועל דא הוא המאסף לכל המחנות לצבאותם, ואזיל לבתרייתא.

יהודה נטיל חילא בתרין דרועין, בגין דראובן דאיהו ימינא, (ס"א אתעביר) אתעביר מניה בכירותא כהונתא ומלכותא, ועל דא פתיב ביהודה, (דברים לג) ידיו רב לו ועזר מצריו תהיה.

תא חזי, פתיב, (מלכים א י) ויעש המלך שלמה פסא שן גדול. פרסייא דשלמה, עבד ליה כגוונא דלעילא, וכל דיוקנין (דהכא) דלעילא עבד הכא. ועל דא פתיב, (דברי הימים א כט) וישב שלמה על פסא ה' למלך, מלך מלך סתימא הוא. וכן (מלכים א ב) ושלמה ישב על פסא דוד אביו ותכון מלכותו מאד, דקיימא סיהרא באשלמותא.

[זוהר חלק א' - דף רמג ע"ב]

דן ידן עמו בקדמיתא, ולבתר שבטי ישראל פאחד, פיהודו של עולם (דף רמג ע"ב) כמה דהוה בשמשון, דאיהו יחידאי עביד דינא בעלמא, ודאין וקטיל כחדא, ולא אצטריך סמך. דן ידן עמו. רבי יצחק אמר, דן, היינו חזיא, כמין על אורחין ושבילין. ואי תימא דעל שמשון בלחודוי הוא. אוף הכי נמי לעילא, דא הוא נפש אחרא (ס"א נחש זוטא) מאסף לכל המחנות, וכמין לאורחין ושבילין. לבתר, חילין ומשיריין מהכא נפקי, אינון דכמאן לבני נשא, על חובין, דראמין להו לאחורא בתר פתייהו. אמר רבי חייא, נחש הקדמוני לעילא, עד דלא יתבסם בחמרא דחידו.

נחש עלי דרך. תא חזי, כמה דאית דרך לעילא, הכי נמי אית דרך לתתא, ומתפרשא ימא, לכמה אורחין בכל סטר. ואית אורחא חד, דאתי ואסגי ימא, ורבי

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

נוגין בישין לזנייהו, כמה דאפיקו מיין לתתא נוגין טבין, (שמות ל) נוגין בישין, נוגין עורדעניא, כגוונא דא, נוגין בישין לזנייהו.

וכד משתמשי מארחא דימא, אתחזון רכבין על סוסייהו. ואלמלא דהאי חויא, דאיהו פניש לכל משיריין, כמין לסוף ארחין, ובדר לון לאחורא, הוו מטשטשי עלמא. מסטרא דהני נפקין חרשין לעלמא. תא חזי, בבלעם פתיב, (במדבר כד) ולא הלך בפעם בפעם לקראת נחשים, בגין דאינון קיימין ללחשא בחרשי עלמא.

חמי מה פתיב, יהי דן נחש עלי דרך. מאי עלי דרך. אלא נחש, מאן דאשתדל אבתריה, אכחיש פמליא דלעילא, ומאי איהו, ההוא דרך עלאה דנפק מלעילא. כמא דאת אמר, (ישעיה מג) הנותן בים דרך וגו'. נחש, מאן דאשתדל אבתריה, פאילו אזיל על ההוא דרך עלאה לאכחשא ליה, בגין דמההוא דרך, אתנונו עלמין עלאי.

ואי תימא, דן, אמאי איהו בדרגא דא, אלא כדכתיב, (בראשית ג) ואת להט החרב המתהפכת לשמור את דרך עץ החיים. הכי נמי הנושף עקבי סוס וגו', בגין לבטרא ליה לכל משיריין. אמר רבי אלעזר, תקוונא דכורסייא איהו. תא חזי, פרסייא דשלמה מלכא, חד חויא מרפרף בקטורי שרביטא לעילא מאריותא.

פתיב, (שופטים יג) ותחל רוח ה' לפעמו במחנה דן וגו'. תא חזי, שמשון נזיר עולם הוה, ופריש עלמא איהו, ואתגבר ביה חילא תקיפא, והוא הוה חויא בהאי עלמא, לקבל עמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות, דהא אחסנת חולקא דברכתא דדן אבוהי ירית, דכתיב, יהי דן נחש עלי דרך וגו'.

אמר רבי חייא, נחש ידיעא, שפיפון מאי ניהו. אמר ליה, רזא דתקוונא דחרשין, דנחש איהו שפיפון, הכי נמי ההוא רשע דבלעם, בכלא הוה ידע. תא חזי פתיב, (במדבר כג) וילך שפי, לזמנין בהאי, ולזמנין בהאי.

ואי תימא דן, לאו דרגיה בהאי. הכי הוא ודאי. אלא אתמנא על דרגא דא (להווא), למהוי סטרא בתרייתא, ושבחא איהו דיליה, ממנן דמלכא בהאי, וממנא על האי, ויקרא איהו לכל אינון ממנין. ופרסייא דמלכא, בכל אינון ממנן אתתקון, בכל הני ממנן תחותייהו מתפרשן אורחין ודרגין, הן לטב, הן לביש, וכלהו אתאחדן בהני תקונין דפרסייא. ובגיני כך דן לסטר צפון, בנוקבא דתהומא רבא. דסטר צפון כמה חבילי טריקין אזדמנן תמן, וכלהו טפסירא דקסטרא לאבאשא עלמא.

בגיני כך צלי יעקב ואמר, לישועתך קויתי ה'. בכל שבטים לא קאמר לישועתך אלא בהאי. בגין דחמא ליה תוקפא תקיפא דחויא, מרחשא דינא לאתגברא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רבי יוסי ורבי חזקיה הוו אוזלי למחמי לרבי שמעון בקפוטקיא, אמר רבי חזקיה, האי דאמרינן לעולם יסדר בר נש שבחא דמריה, ולבתר יצלי צלותיה, האי מאן דלביה טריד, ובעי לצלאה צלותיה, ואיהו בעקו, ולא יכיל לסדרא שבחא דמריה כדקא יאות, מאי הוא.

[זוהר חלק א' - דף רמד ע"א]

אמר ליה, אף על גב דלא יכיל לכוונא לבא ורעותא, סדורא ושבחא דמריה אמאי גרע, אלא יסדר שבחיה דמאריה, אף על גב (דף רמד ע"א) דלא יכיל לכוונא, ויצלי צלותיה. הדיא הוא דכתיב, (תהלים יז) תפלה לדוד שמעה ה' צדק הקשיבה רנתי, שמעה ה' צדק בקדמיתא, בגין דאיהו סדורא דשבחא דמריה. ולבתר הקשיבה רנתי האזינה תפלת. מאן דיכיל לסדרא שבחא דמריה, ולא עביד, עליה כתיב, (ישעיהו ס) גם כי תרבו תפלה אינני שומע ידיכם וגו'.

כתיב, (שמות כט) את הפכש האחד תעשה בפקר ואת הפכש השני תעשה בין הערבים. תפלות כנגד תמידין תקנום. תא חזי, באתערוותא דלתתא, אתער הכי נמי לעילא. ובאתערוותא דלעילא, הכי נמי לעילא מניה, עד דמטי אתערוותא לאתר דבעיא בוצינא לאדלקא ואדליק. ובאתערוותא דתננא דלתתא, אדליק בוצינא לעילא, וכד האי אדליק (בוצינין), פלהו בוצינין אחרנין דלקין, ומתברכאן מניה פלהו עלמין. אשתכח, דאתערוותא דקרננא תקוונא דעלמא, וברכאן דעלמין פלהו.

הא כיצד, שארי תננא לסלקא, אינון דיוקנין קדישין דממנן על עלמא אתהנון (ס"א אתתקנו) לאתערא, ומתערין לדרגין בכסופא דלעילא, כמא דאת אמר, (תהלים קד) הפפירים שואגים לטרף וגו'. אלין אתערין לדרגין עלאין דעלייהו, עד דמטי אתערוותא, עד דבעי מלכא לאתחברא במטרוניתא.

ובכסופא דלתתא, נבעין מיין תתאין, לקבלא מיין עלאין, דהא לא נבעין מיין עלאין, אלא באתערוותא דכסופא דלתתא, וכדין תיאובתא אתדבק, ונבעין מיין תתאין לקבל מיין עלאין, ועלמין מתברכאן, ובוצינין פלהו דלקין, ועלאין ותתאין משתכחי בברכאן.

תא חזי, כהני וליואי. מתערי לאתחברא שמאלא בימינא. אמר רבי חזקיה, פלא הכי הוא ודאי, אבל הכי שמענא, כהני וליואי, דא אתער שמאלא, ודא אתער ימינא, בגין דאתחברותא דדכורא לגבי נוקבא, לאו איהו אלא בשמאלא וימינא. כמא דאת אמר, (שיר השירים ב) שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני. וכדין אתחבר דכר בנוקבא, ותיאובתא אשתכח, ועלמין מתברכין, ועלאי ותתאי בחידו.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ועל דא, כהני וליואי, מתערי מלה לתתא, לאתערא פסופא וחביבותא לעילא, דכלא תליא בימינא ושמאלא. אשתפח דקרבנא יסודא דעלמא, תקונא דעלמא, חידו דעלאין ותתאין. אמר רבי יוסי ודאי שפיר קא אמרת, והכי הוא, והכי שמענא מלה, ואנשינא לה, ואנא שמענא הא, וכלא בחד סלקא.

השתא צלותא באתר דקרבנא, ובעי בר נש לסדרא שבחא דמריה פדקא יאות, ואי לא יסדר, לאו צלותיה צלותא. תא חזי, סדורא שלים דשבחא דקודשא בריך הוא, מאן דידע ליחדא שמא קדישא פדקא יאות, דבהאי מתערין עלאין ותתאין, ונגדי ברכאן לכלהו עלמין.

אמר רבי חזקיה, לא אשרי קודשא בריך הוא לישראל בגלותא ביני עממיא, אלא בגין דיתברכון שאר עמין בגיניהון, דהא אינון נגדין ברכאן מלעילא לתתא כל יומא.

אזלו, עד דהוו אזלי, חמו חד חויא דהוה קמסחר (ואסטר) בארחא. סטו מארחא. אתא בר נש אחרא לגבייהו, קטיל ליה חויא. אהדרו רישייהו, וחמו ליה, לההוא בר נש דמית. אמרו, ודאי ההוא נחש, שליחותא דמריה קא עביד. בריך רחמנא דשזבינא.

[זוהר חלק א' - דף רמד ע"ב]

פתח רבי יוסי ואמר, יהי דן נחש עלי דרך. אימתי הוה דן נחש, ביומי דירבעם, דכתיב, (מלכים א יב) ואת האחד נתן בדן אמאי אתייהיב תמן עלי דרך. על ההוא ארח, דיתמנע (ההוא דרך דסלקין) דלא יסלקון לירושלם (ולא יסלקון תמן). ודא דן, הוה לון נחש לישראל עלי דרך, עלי דרך ודאי, פמא דאת אמר, (מלכים א יב) ויעץ המלך וגו'. שפיפון עלי ארח. דעקיין לון לישראל. וכלא לא הוה אלא עלי דרך, ועלי אורחא, לאתמנעא מישראל דלא יסלקון לירושלם, למיחג חגייהו, ולקרבא קרבנין ועלוון, למפלח תמן. (דף רמד ע"ב)

תא חזי, בשעתא דמטו ברכאן לידא דמשה, לברכא לכלהו שבטים, חמא לדן דהוה קטיר בחויא, אהדר קטר ליה באריא. הדא הוא דכתיב, (דברים לג) ולדן אמר דן גור אריה יונק מן הבשן. מאי טעמא, בגין (דאיהו) דיהא שירותא וסופא דד' דגלין קטיר ביהודה דאיהו מלכא, פמא דאת אמר, גור אריה יהודה, והוא שירותא דגלין. וסופא דגלין דן, דכתיב דן גור אריה וגו', למחוי שירותא וסופא קטיר בחד אתר:

לישועתך קויתי ה', רבי חייא אמר, (כדכתיב) פמא דאת אמר, (שופטים יג) והוא יחל להושיע את ישראל מיד פלשתים. אמר (ס"א רבי אחא), וכי אמאי קויתי והא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

סליק הוה יַעֲקֹב מֵעֲלָמָא בַּהוּוּא זְמַנָּא מִכְּפֻמָּה שְׁנִין. אַמַּאי אָמַר דְּאִיהוּ מְחַפֵּה לְהוּוּא יְשׁוּעָה. (ס"א אלא ודאי) אָמַר לִיה וְדַאי רְזָא דְמַלְהָ, כְּדַכְתִּיב, (שמות יז) וְהִיָּה כְּאֲשֶׁר יָרִים מִשֶּׁה יָדוֹ וְגַבְרַי יִשְׂרָאֵל, יִשְׂרָאֵל סָתָם. אוּף הֵכָא וְהוּא יַחַל לְהוֹשִׁיעַ אֶת יִשְׂרָאֵל, יִשְׂרָאֵל סָתָם. בְּגִינֵי כֶּךָ אָמַר, לִישׁוּעָתָךְ קוּיָתִי ה'.

אָמַר רַבִּי חֲזִי. וְדַאי הֵכִי הוּא, וְשִׁפִּיר. זַכָּאָה חוּלְקֵהוֹן דְּצַדִּיקֵינָא, דִּידְעֵי לְאַשְׁתַּדְּלָא בְּאוּרֵינָא, לְמִזְכְּרֵי בַּה לְחֵינִי דְלַעֲיָלָא. כְּמָא דַּאֲתָא אָמַר, (דברים ל) כִּי הוּא חֲזִיךְ וְאֶרְךְ יָמֶיךָ לְשֶׁבֶת עַל הָאֲדָמָה וְגו'.

גַּד גְּדוּד יְגוּדְנֵוּ וְהוּא יְגוּד עֲקֹב. רַבִּי יִיסָא אָמַר, מִגַּד אֲשַׁתְּמַע, דְּהָא חֵילִין יִפְקוּן לְאַגְחָא קֶרְבָּא, מִשְׁמַע דְּכַתִּיב גַּד, בְּכָל אֲתֵר גִּימ' ל (רל"ד ע"ב) דְל'ת, חֵילִין וּמְשִׁירֵין נְפִיקֵי מִנֵּיהוּ. דְּהָא גִימ' ל יְהִיב, וְדַל'ת לְקִיט. וּמִהֵכָא (נ"א משכא) כְּמָה חֵילִין וְכַמָּה מְשִׁירֵין תְּלִין בְּהוּ.

תָּא חֲזִי, הַהוּא נְהַר דְּנַגִּיד וְנַפִּיק מֵעֵדוֹן, לָא פְּסִיקִין מִימּוֹי לְעֲלָמִין, וְהוּא אֲשֵׁלִים לְמִסְכְּנֵי, וְעַל דָּא קְיָיִמִי כְּמָה חֵילִין וְכַמָּה מְשִׁירֵין, וְאַתְּזֵנוּ מִהֵכָא. וְעַל דָּא גַּד, דָּא אֲפִיק וְיְהִיב, וְדָא לְקִיט וְנַקִּיט, וְאַתְּזֵן בֵּיתָא וְכָל אַנְשֵׁי בֵּיתָא.

אָמַר רַבִּי יַצְחָק, אֲלִמְלָא דְּהוּי גַּד מִבְּנֵי שְׁפָחוֹת, שְׁעָתָא קְיָיִמָא לִיה לְאַשְׁלָמָא יִתִּיר מְכָלָא. הֵדָּא הוּא דְּכַתִּיב, (בראשית ל) בָּא גַּד קָרִי, וְכַתִּיב בְּגַד חֹסֶר אֲל'ת, דְּהָא שְׁעָתָא קְיָיִמָא בְּשִׁלְמוֹ, וְאַסְתַּלַּק מִנֵּיהּ. הֵדָּא הוּא דְּכַתִּיב, (איוב ו) אַחִי בְּגָדוֹ כְּמוֹ נַחַל, בְּגִין דְּהַהוּא נְהַר דְּנַגִּיד, אֲסַתַּלַּק בְּהַהִיא שְׁעָתָא, וְכַתִּיב בְּגַד חֹסֶר אֲל'ת, וְעַל דָּא, לָא זָכָה בְּאַרְעָא קְדִישָׁא וְאַסְתַּלַּק מִינָהּ.

רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, מִנִּין לְרַאוּבֵן דְּהוּוּ כְּהַאי גּוּוּנָא, כְּדַכְתִּיב, פַּחוּ כַּמִּים אֶל תּוֹתֵר דְּאַסְתַּלְקוּ מִיָּין וְלֹא נִגִּידוּ, וְהָא אֲתַמַּר בְּמָה אֲפִגִים. וְתַרוּוִיָּהוּ לָא זָכוּ בְּאַרְעָא קְדִישָׁא, וְחֵילִין וּמְשִׁירֵין אֲפִיקוּ לְאַחְסָנָא לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל אֲרַעָא. תָּא חֲזִי, מַה דְּאַתְּפִגִים בְּגַד, אֲשַׁתְּלִים בְּאַשֶׁר, הֵדָּא הוּא דְּכַתִּיב, מֵאֲשֶׁר שְׁמִנָה לְחֻמוֹ וְהוּא יִתֵּן מֵעַדְנֵי מַלְךְ. הַשְׁתָּא אֲשֵׁלִים גִּימ' ל לְדַל'ת.

רַבִּי אֲלַעְזָר וְרַבִּי אַבָּא אֲשַׁתְּמִטוּ בְּמַעְרְתָא דְּלוּד, דְּעָאֵלוּ קָמִי תוּקְפָא דְּשִׁמְשָׁא, דְּהוּוּ אֲזִלִּי בְּאַרְחָא. אָמַר רַבִּי אַבָּא נְסַחֵר הָאִי מַעְרְתָא בְּמִלֵּי דְּאוּרֵינָא. פִּתַּח רַבִּי אֲלַעְזָר וְאָמַר, (שמות קי"ד ע"א) (שיר השירים ח) שִׁימְנֵי כַּחוֹתֶם עַל לִבְךָ כַּחוֹתֶם עַל זְרוּעֶךָ וְגו', רְשִׁפִיה רְשִׁפִי אֵשׁ שְׁלֵתַבֵּת יְהֵ, הָאִי קָרָא אֲתַעֲרָנָא בֵּיהּ. אֲבַל לִילִיא חַד הוּוּ כַּד הוּינָא קָאִים קָמִי אַבָּא, וְשִׁמְעָנָא מִנֵּיהּ מַלְהָ, דְּלִית שְׁלִימוֹ וְרַעוּתָא וְכַסּוּפָא דְּכַנְסַת יִשְׂרָאֵל בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֲלָא (ס"ח ע"ב) בְּנִשְׁמַתְהוֹן דְּצַדִּיקֵינָא. דְּאִינוּן מַתְעָרִי נְבִיעוּ דְּמִיא תַתְּאִי, לְקַבְּלֵי עֲלָאִי. וּבְהַהִיא שְׁעָתָא שְׁלִימוֹ דְּרַעוּתָא וְכַסּוּפָא בְּדַבִּיקוֹ חֵדָּא לְמַעַבְד פִּירִין.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[זוהר חלק א' - דף רמה ע"א]

תא חזי, בתר דאתדבקו דא בדא, והיא קבילת רעותא, היא אמרת שימני כחותם על לבך, אמאי כחותם. אלא ארחה דחותם, כיון דאתדבק באתר חד, אף על גב דאתעדי מיניה, הא אשתאר רשימו בההוא אתר, ולא אעדי מיניה. דכל רשימו, וכל דיוקנא דיליה, ביה אשתאר. כך אמרה כנסת ישראל, הא אתדבקנא בך, אף על גב דאתעדי מינך ואזיל (דף רמה ע"א) בגלותא. שימני כחותם על לבך, בגין דישתאר כל דיוקני בך, כהאי חותם דישתאר כל דיוקניה, בההוא אתר דאתדבק ביה.

פי עזה כמות אהבה, תקיפא היא, כפרישו דרוחא מן גופא. דתנינן, בשעתא דבר נש מטי לאסתלקא מן עלמא וחמי מה דחמי, רוחא אזלא בכל (ויקרא קכ"ו ע"ב) שייפי דגופא וסליק גלגלוי, כמאן דאזיל בימא בלא שייטין, סליק ונחית ולא מהנייא ליה, אתא ואישתאיל מפל שייפי גופא, ולית (לון) תקיפו כיומא דפריש רוחא מן גופא. כך תקיפו דרחימו דכנסת ישראל לגבי קודשא בריך הוא, כתקיפו דמותא, בשעתא דבעי רוחא לאתפרשא מן גופא.

קשה כשאול קנאה, כל מאן דרחים, ולא קשיר עמיה קנאה, לאו רחימותיה רחימותא. כיון דקני, הא רחימותא אשתלים. מכאן אוליפנא דבעי בר נש לקנאה לאנתתיה, בגין דיתקשר עמה רחימותא שלים, דהא מגו כך לא יחיב עינוי באינתו אחרא. מהו קשה כשאול. אלא, מה שאול קשיא בעינייהו דחייבין למיחת ביה, כך קנאה קשיא בעינייהו דמאן דרחים וקני, לאתפרשא מרחימותא.

דבר אחר, קשה כשאול קנאה, מה שאול, בשעתא דנחתין לון לחייביא ביה, מודיעין לון חובייהו על מה נחתין ליה, וקשיא להו. כך, מאן דקני, הוא תבע על חוביה, וחשיב (נ"א וחשוד) כמה עובדין, וכדין קשורא דרחימותא אתקשר ביה.

רשפיה רשפי אש שלהבת ית. מאן שלהבת ית, דא שלהובא דאתוקדא ונפקא מגו שופר, דאיהו אתער ואוקיד, ומאן איהו, שמאלא. הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ב) שמאלו תחת לראשי. דא אוקיד שלהובא דרחימו דכנסת ישראל לגבי קודשא בריך הוא.

ובגני כך, (שיר השירים ח) מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה. דהא כד אתי מינא דאיהו מים, אוסיף יקידו דרחימותא, ולא כבי שלהובא דשמאלא, כמא דאת אמר וימינו תחבקני, האי איהו מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה, וכן פלא כהאי גוונא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עד דהוו יתבי, שמעו קליה דרבי שמעון, דהוה אתי באורחא, הוא ורבי יהודה ורבי יצחק. קריב למערתא, נפקו רבי אלעזר ורבי אבא. אמר רבי שמעון, מכותלי דמערתא חמינא דשכינתא הכא. יתבו. אמר רבי שמעון במאי עסקיתו. אמר רבי אבא, ברחימותא דכנסת ישראל לגבי קודשא בריך הוא, ורבי אלעזר פריש האי קרא בכנסת ישראל, שימני כחותם על לבך וגו'. אמר ליה, אלעזר ברחימו עלאה וקשירו דחביבותא אסתכלת.

אשתיק רבי שמעון שעתא. אמר, בכל אתר בעינא שתיקו, בר שתיקו דאורייתא. גניזא חדא אית לי גניזא, ולא בעינא דיתאביד מנייכו, והיא מלה עלאה, ואשכחנא לה בספרא דרב המנונא סבא.

תא חזי, בכל אתר דכורא רדיף בטר נוקבא, ואתער לגבה רחימותא, והכא אשכחנא, דהיא אתערת רחימותא ורדפה אבתריה, ואורחיה דעלמא, דלית שבחא דנוקבא, למרדף בתריה דכורא. אלא, מלה סתימא היא, ומלה עלאה דבי גנוזיא דמלכא.

תא חזי, תלת נשמתין אינון, ואינון סלקין בדרגין עלאין ידיעון, ועל דאינון תלתא ארבע אינון. חד נשמתא עלאה דלא אתפס, ולא אתער ביה גזברא (ס"א גזעא) דקרטיטאה עלאה, כל שפן תתאה. והאי נשמתא לכל נשמתין. והוא סתים, ולא אתגליא לעלמין, ולא אתיידע, וכלהו ביה תליין.

והאי אתעטף בעטופא דוהרא דכרמלא, (נ"א דבדולחא) בגו זהירותא ונטיף טפין טפין מרגלאן ואתקשרו פלהו פחד, פקשרין דשייפי דגופא חד. והוא אעיל בגווייהו, ואחזי בהו עבידתיה. הוא ואינון חד הוא, ולית בהו פרישו. האי נשמתא עלאה טמירו דכלא.

[זוהר חלק א' - דף רמה ע"ב]

נשמתא אחרא, נוקבא דמטמרא בגו חילהא, והיא נשמתא להו, ומנייהו אחידא (דף רמה ע"ב) גופא, לאחזאה בהו עבידתא לכל עלמא. פגופא דאיהו מאנא לנשמתא, למעבד ביה עבידתא. ואלין פגוונא דאינון קשירין טמירין דלעילא.

נשמתא אחרא, היא נשמתהון דצדיקיא לתתא. נשמתהון דצדיקיא אתיין מאינון נשמתין עלאין, מנשמתא דנוקבא, ומנשמתא דכורא. ובגין כך, נשמתין דצדיקיא עלאין, על כל אינון חילין ומשריין דלעילא.

ואי תימא, הא עלאין אינון מתרין סטרין, אמאי נחתין להאי עלמא, ואמאי אסתלקו מניה. למלכא דאתייליד ליה בר, שדר ליה לחד פפר, למרבה ליה ולגדלא ליה עד דיתרבי (ליה), ויולפון ליה ארחי דהיכלא דמלכא. שמע מלכא דהא בריה

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רב ואתרבי. מה עבד ברחימו דבריה, משדר לה למטרוניתא אמיה בגיניה, ואעיל להיכליה, וחדוי עמיה כל יומא.

כך קודשא בריך הוא, אוליד בר במטרוניתא, ומאי איהו, נשמתא עלאה קדישא, שדר ליה לכפר, להאי עלמא, דיתרבי ביה, ויולפון ליה אורחי דהיכלא דמלכא. כיון דידע מלכא דהא בריה אתרבי בהאי כפר, ועידן הוא למייתי ליה להיכליה. מה עבד ברחימו דבריה, משדר למטרוניתא בגיניה ואעיל ליה להיכליה. נשמתא לא סלקא מהאי עלמא, עד דאתת מטרוניתא בגינה, ואעילת לה בהיכלא דמלכא, ויתיבת תמן לעלמין.

ועם כל דא, אורחא דעלמא, דאינון בני כפר בכאן על פרישו דבריה דמלכא מנייהו. חד פקח הוה תמן, אמר לון, על מה אתון בכאן, וכי לאו בריה דמלכא איהו, ולא אתחזי למידר יתיר ביניכו, אלא בהיכלא דאבוי. כך משה, דהוה פקח, חמא בני כפר דהוה בכאן. על דא אמר, (דברים יד) בנים אתם ליי אלהיכם לא תתגודדו.

תא חזי, אילו הוה ידעין פלהו צדיקייא האי, הוה חדאן ההוא יומא דמטי לון לאסתלקא מהאי עלמא. וכי לאו יקרא עלאה הוא, דמטרוניתא אתת בגינייהו, ולאובלא לון להיכלא למלכא, למחדי בהו מלכא כל יומא, דהא קודשא בריך הוא לא אשתעשע אלא בנשמתהון דצדיקיא.

תא חזי, אתערותא דרחימו דכנסת ישראל, לגבי קודשא בריך הוא, נשמתהון דצדיקיא לתתא מתערין לה. בגין דאינון אתיין מסטרא דמלכא, מסטרא דדכורא, ואתערותא דא מטי לנוקבא מסטרא דדכורא, ואתער רחימותא. אשתפח דדכורא אתער חביבו ורחימותא לנוקבא, וכדין נוקבא אתקשרת ברחימותא, לגבי דכורא.

כהאי גוונא, תיאובתא דנוקבא למשדי מיין תתאין לקבל מיין עלאין, לאו איהו אלא בנשמתהון דצדיקיא. זכאין אינון צדיקיא בהאי עלמא, ובעלמא דאתי, דעלייהו קיימין עלאין ותתאין. ועל דא (משלי י) וצדיק יסוד עולם כתיב, סתם.

סדר הלימוד ליום יז כסלו [יום 76 בשנה]

ורזא דכלא, צדיק, איהו יסודא דלעילא, ואיהו יסודא לתתא, וכנסת ישראל אתפלילת מצדיק, מלעילא ומתתא. (קנ"ג ע"ב) צדיק מהאי סטרא, וצדיק מהאי סטרא, ירתין לה. תדא הוא דכתיב, (תהלים לז) צדיקים ירשו ארץ. ירשו ארץ ודאי.

תא חזי, צדיק אחסין לה להאי ארץ, ואריק עלה ברכאן בכל יומא, ויהיב לה תפניקין ועדונין, בנגידו עלאה דנגיד עלה, והא (רל"ה ע"ב) אוקימנא מלה.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[זוהר חלק א' - דף רמו ע"א]

וְרִזָּא דְכְתִיב (בראשית מט) מֵאֲשֶׁר שְׁמֵנָה לְחֶמוֹ וְהוּא יִתֵּן מֵעֲדָנֵי מֶלֶךְ. וְעַם כָּל דָּא, מְלָה אַחְרָא, כְּמָה דְכְתִיב, (שיר השירים ו) רְאוּהָ בָנוֹת וַיֵּאֲשֶׁרוּהָ, וְעַל דָּא אָמְרָה לָאָה, (בראשית ל) בְּאֲשֶׁרֵי כִי אֲשֶׁרוּנִי בָנוֹת וְכֹלָא שְׁפִיר. וְתָא חֲזִי מֵעֲלָמָא דָּאֲתִי, אֲתִמְשִׁיךְ וְנִגִיד לְהָאֵי צְדִיקָא, לְמִיָּהֵב תְּפִנוּקִין וְעֲדֻנִין לְהָאֵי אַרְץ, דְּאִיְהוּ לֶחֶם עֹנִי, וְאֲתַעְבִּיד לֶחֶם פִּנְג, הֵדָא הוּא דְכְתִיב, מֵאֲשֶׁר שְׁמֵנָה לְחֶמוֹ וְהוּא יִתֵּן מֵעֲדָנֵי מֶלֶךְ וְדָאֵי, וְהָא (ע"ז ע"ב) אוֹקִימְנָא. (דף רמו ע"א)

תָּא חֲזִי, מֵאֲשֶׁר שְׁמֵנָה לְחֶמוֹ. דָּא הוּא אֲתֵר דְכֹלָא מֵאֲשֶׁרִין לִיָּה. וּמֵאֵי אִיְהוּ, עֲלָמָא דָּאֲתִי. דְעֲלָאֵי וְתִתָּאֵי מֵאֲשֶׁרִין לִיָּה, וּמְכַסְפִּין לִיָּה. שְׁמֵנָה לְחֶמוֹ, מֵאֵן, עַד כְּאֵן לָא פְרִישׁ מֵאֵן הוּא אֲתֵר. אֵלָא, אֵית לֶחֶם, וְאֵית לֶחֶם, כְּמָה דָּאֵית אֵילָנָא, וְאֵית אֵילָנָא. אֵית אֵילָנָא דְחַיִּי, וְאֵית אֵילָנָא דְתַלְיָא בֵּיה מוֹתָא. אֵית לֶחֶם דְאֶקְרִי לֶחֶם עֹנִי, וְאֵית לֶחֶם דְאֶקְרִי לֶחֶם פִּנְג. וּמֵאֵן אִיְהוּ (לֶחֶם). דָּא ו', וְדָא הוּא לְחֶמ"ו, לְחֶם ו'. וְעַל דָּא כְתִיב, (שמות טז) הַנְּבִי מִמְטִיר לָכֶם לֶחֶם מִן הַשָּׁמַיִם, מִן הַשָּׁמַיִם וְדָאֵי.

וְעַל דָּא, מֵאֲשֶׁר שְׁמֵנָה לְחֶמוֹ, לֶחֶם ו', דְּהָא מִיָּנִיָּה אֲתִנּוֹן הָאֵי אֵילָנָא, וְהוּא מֵעֲטָרָא לִיָּה, כְּדְכְתִיב, (שיר השירים ג) בְּעֲטָרָה שְׁעֵטְרָה לּוֹ אִמּוֹ. וְכַד אִיְהוּ נְקִיט, וְדָאֵי הוּא יִתֵּן מֵעֲדָנֵי מֶלֶךְ. וּמֵאֵן מֶלֶךְ. דָּא כְּנִסְתָּ יִשְׂרָאֵל, דְּהָא מִיָּנִיָּה אֲתִנּוֹת, וְהוּא יְהִיב לָהּ עַל יְדָא דְצְדִיקָא, דְּרָגָא קְדִישָׁא אֲתֵר קִיָּמָא. וּמֵהֲכָא לְשָׂאֵר דְרָגִין דְלִתְתָא, וְכִלְהוּ כְּגוּוֹנָא דְלְעִילָא.

בְּסִפְרָא דְרַב הַמְנוּנָא סְבָא, אָמַר הָכִי, מֵאֲשֶׁר שְׁמֵנָה לְחֶמוֹ, (לעיל מז ע"ב) דָּא לֶחֶם שֶׁבֶת, דְּאִיְהוּ פִּנְג, עַל חַד תְּרִין. כְּדְכְתִיב, (שמות טז) לְקַטּוּ לֶחֶם מִשְׁנֵה. מֵאֵי לֶחֶם מִשְׁנֵה. אֵלָא, תְּרֵי לֶחֶם, לֶחֶם מִן הַשָּׁמַיִם, וְלֶחֶם מִן הָאָרֶץ. דָּא הוּא לֶחֶם פִּנְג, וְדָא הוּא לֶחֶם דְּמִסְפָּנָא, וּבְשֶׁבֶת אֲתַכְלִיל לֶחֶם תִּתָּאָה בְּלֶחֶם עֲלָאָה, וְאֲתַבְרַךְ הָאֵי בְּגִינֵי הָאֵי, וְאִיְהוּ לֶחֶם מִשְׁנֵה.

וְתוּ הוּוּ אָמַר, לֶחֶם מִשְׁנֵה דְשֶׁבֶת, נְקִיט מִשְׁבֶּת עֲלָאָה, דְּאִיְהוּ נְגִיד וְאֲנַהִיר לְכֹלָא, וְאֲתַחְבֵּר לֶחֶם בְּלֶחֶם, וְאִיְהוּ מִשְׁנֵה. וּבְכֹל אֲתֵר, רִזָּא דְלֶחֶם, נּוֹקְבָא הִיא. בְּגִין כְּףֵ שְׁמֵנָה כְּתִיב וְלֹא שֶׁמֶן. וְכְתִיב, (בראשית מט) כִּי אִם הִלָּחֵם אֲשֶׁר הוּא אוֹכֵל, דָּא אֲנַתְתִּיָּה.

וְאֵי תִימָא (שמואל א ט) וְהִלָּחֵם אֲזַל מִכְּלִינוּ, וְלֹא כְתִיב אֲזַלְתָּ. שְׂאֵר מְזוּנָא לֶחֶם קְרִינָן לִיָּה, וְאֲשֶׁתְּמוּדְעָן מְלִין, מֵאֵן הוּא שְׂאֵר מְזוּנָא, וּמֵאֵן הוּא לֶחֶם מִמְּשֵׁ. לֶחֶם דְלְעִילָא, בְּכֹל אֲתֵר דְכֵר, לֶחֶם תִּתָּאָה, בְּכֹל אֲתֵר נּוֹקְבָא וְאֵנָן אֲשֶׁכְּחִינָא דְזִמְנִין כְּתִיב דְכֵר, וְלְזִמְנִין נּוֹקְבָא, וְכֹלָא חַד מְלָה, הָאֵי כְּהָאֵי, וְשְׁפִיר כְּלָא.

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, אשר, רשים לעילא ורשים לתתא, בתקוני כלה. וכלהו תריסר שבטין ימא קאים עליהו, ואתתקן בהו. הודא הוא דכתיב, (מלכים א ז) והים עליהם מלמעלה. ורזא דמלה, אתתקן לעילא ואתתקן לתתא בארעא. אתתקן לעילא בתקונין ידיען, כגוונא דעלמא עלאה. ואתתקן לתתא בהני תריסר שבטין כגוונא דלעילא. ועל דא שכונתא לעילא ושכונתא לתתא בגינייהו (בגווייהו) דישראל, ובתריסר שבטין (נ"א ובתרין שבטין) (נ"א ובתרין סטרין) אתפלילת ואתתקנת. אשר בתקונה קיימא, כשאר שבטין.

ואי לאו דגלי משה, לא אתיידע. דכתיב, (דברים לג) וטובל בשמן רגלו. לאחזאה אן הוא קשרא דיליה באתריה, דאיהו נגיד ההוא משח רבות מלעילא. בגיני כף כתיב, ברוך מבנים אשר וגו'.

רבי שמעון פתח ואמר נפתלי אילה שלוחה הנותן אמרי שפר. הא אתמר, דעלמא עלאה עלמא דדכורא איהו, פיון דסלקא מלה מכנסת ישראל ולעילא, כלא הוא דכר. מנלן, מעולה, אמאי אתקרי עולה, בגין דסלקא לעילא מן נוקבא. ובגיני כף, (ויקרא א) עולה זכר תמים יקריבנו וגו'.

אמאי תמים, וכי פיסקי פיסקי בעינן ליה, דאמר תמים, מהו תמים. אלא, כדכתיב, (בראשית יז) התהלך לפני והיה תמים. אימתי תמים, בשעתא (ס"א באתר) דאתגזר, דהא דכורא לא הוי, ולא אשתמודע, אלא בההוא אתר דאקרי תמים. ומאן איהו, דא את קיימא, דביה אשתמודע דכורא מן נוקבא. כדכתיב, (בראשית ו) איש צדיק תמים היה. בגיני כף זכר תמים, דאשתמודע ביה האי שייפא, ולא יסרוסן ליה.

[זוהר חלק א' - דף רמו ע"ב]

ואי תימא, הא כתיב, (ויקרא ד) נקבה תמימה. הכי הוא ודאי, כמה דאקרי צדיק תמים, כף אקרי צדק תמימה. בגין דכלא, נטלא מניה, בגיני כף, עולה דסלקא מן נוקבא לדכורא, ומהאי אתר ולעילא, כלא הוא דכורא. ומן נוקבא (דף רמו ע"ב) ולתתא, כלא הוא נוקבא, והא אוקימנא.

ואי תימא, הכי נמי נוקבא דלעילא. אלא, סיומא דגופא אחזי על כל גופא דאיהו דכר, רישא דגופא נוקבא, עד דנחית לסיומא, וכד סיומא אתחזי, הא עביד כלא דכר. אבל הכא, רישא וסופא נוקבא, דהא כל תקון גופא נוקבא.

תא חזי, חד רזא עלאה אית במלה דא, דהא חמינן דיעקב בריך ליוסף בגו אחוהי, פיון דמני קודשא בריך הוא ארבע דגלים בשכינתא, בתריסר שבטין

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לאתתקנא בהו, גרע מנייהו ליוסף, ושוי לאפרים באתריה. מאי טעמא אסתלק יוסף מנייהו. אי תימא בגין חובוי, לאו הכי, דהא זכאה איהו.

אלא, רזא דמלה, יוסף רשימא דדכורא הוה, דכתיב בן פורת יוסף בן פורת עלי עין. וכתיב משם רועה אבן ישראל, מתמן אתון האי אבן ישראל. אבן, דא כנסת ישראל, ועלה אמר דוד (תהלים קיח) אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה. ובגין דיוסף איהו רשימו דדכורא, אקרי יוסף הצדיק, דהא איהו צדיק ודאי, משם רועה אבן ישראל.

ובגין דכל תקוני שכינתא אינון נוקבן, אסתלק יוסף מתמן, ואתמני תחותיה אפרים, ואיהו נוקבא לתקונהא. ובגין דאיהו הכי, אתמני לסטר מערב, אתר דנוקבא שריא, וההוא רשימו דאיהו דכורא, אסתלק מתקונהא, בגין דאיהו עלמא דנוקבא, ולא עלמא דדכורא, וכל תקונהא בעיין נוקבי.

ובגין כן, יוסף דאיהו צדיק, אסתלק מתקונהא, ואתמני אפרים תחותיה. ועל דא, כלהו תריסר שבטין, תקוני שכינתא אינון, וכלהו בעיין כגוונא דלעילא, בר דרגא דצדיק, דאיהו עביד כל שיפין דכר, ולא בעי לאפחשא (נ"א ליה).

נפתלי אילה שלוחה הנותן אמרי שפר, היינו דכתיב, (שיר השירים ד) ומדברך נאווה, בגין דקול מדבר ליה לדבור, ולית קול בלא דבור. וההוא קול אשתלח מאתר עמיקא דלעילא, ושליח מקמיה, לאנהגא לדבור, דהא לית קול בלא דבור, ולא דבור בלא קול. ודא כלל דצריך לפרט, ופרט דצריך לכלל. ודא קול נפקא מדרום, ומדבר למערב, ירית לתרין סטרין. ודא הוא דכתיב, (דברים לג) ולנפתלי אמר וגו', ים ודרום ירשה, לעילא דכר, לתתא נוקבא, בגין כן נפתלי אילה שלוחה נוקבא לתתא. כגוונא דא דכר לעילא, דכתיב הנותן אמרי שפר, הנותן כתיב, ולא הנותנת.

תא חזי, מחשבה ראשיתא דכלא, ובגין דאיהי מחשבה, איהי לגו סתימא ולא אתיידע. כן אתפשט האי מחשבה יתיר, אתיא לאתר דרוחא שריא, וכד מטי לההוא אתר אקרי בינ"ה, והא לאו סתים פדקדמיתא, ואף על גב דאיהו סתים, האי רוחא אתפשט, ואפיק קלא, כליל מאשא ומיא ורוחא, דאינון צפון ודרום ומזרח. והאי קלא, כללא דכל שאר חילין, וקלא דא מדבר לדבור, ודא יהיב מלה בתקונא, בגין דקול אשתלח מאתר דרוחא, ואתי לדברא מלה, לאפקא מלין תריצין.

וכד תסתפל בדרגין, הוא מחשבה, הוא בינה, הוא קול, הוא דבור, וכלא חד, והיא היא מחשבה, ראשיתא דכלא, ולא הוי פרוד, אלא כלא חד, וקשורא חד,

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דאיהו מחשבה ממש אתקשר באין, ולא אתפרש לעלמין, ודא הוא (זכריה יד) ה' אחד ושמו אחד. ועל דא, הנותן אמרי שפר כתיב, דא גופא.

סיומא דגופא דא, דכתיב בן פורת יוסף בן פורת עלי עין, אמאי תרי זמני. אלא בן פורת לעילא. בן פורת לתתא. ואמאי לאו איהו בן פורת לתתא, בתקוני מטרוניתא. בגין דבנות צעדה, למהוי עלי שור, דבעיין בנות לתקונהא ולא בנים. כמא דאת אמר, (משלי לא) רבות בנות עשו חיל וגו'. רבות בנות עשו חיל, אלן תריסר שבטין.

[זוהר חלק א' - דף רמו ע"א]

תא חזי, מלכותא קדישא, לא קביל מלכותא קדישא שלימתא, עד דאתחבר באבהן, וכד אתחבר באבהן, אתבני בניינא שלימא (בבניינא שלימא) מעלמא (דף רמו ע"א) עלאה, דאיהו עלמא דדכורא, ועלמא עלאה אקרי ז' שנין, בגין דכלהו ז' שנין ביה.

וסימניך (מלכים א ו) ויבנהו שבע שנים, דא עלמא עלאה, ולא כתיב בשבע שנים, כמא דאת אמר, (שמות לא) פי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ, ולא כתיב בששת וכתוב, (בראשית ב) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, באברהם. ואברהם, ז' ימים אקרי, וביה אתבני עלמא עלאה, (ס"א כגוונא דא ויבנהו שבע שנים) ואלין אקרון עלמא דדכורא (ס"א וביה אתבני עלמא לתתא).

כגוונא דא לתתא אית שנין, רזא דעלמא תתאה, ורזא דא, דכתיב, (מלכים א ה) ז' ימים וז' ימים י"ד יום. דכיון דאמר שבעת ימים ושבעת ימים, לא ידענא דארביסר אינון. אלא, לאחזאה עלמא עלאה, ועלמא תתאה. ואינון שבעת ימים ושבעת ימים. אלן דכורין, ואלין נוקבין. אלן נוקבי האי עלמא עליהו. דכתיב, (משלי לא) רבות בנות עשו חיל, אלן תריסר שבטין, דאינון עשו חיל. כדכתיב, (במדבר ב) כל הפקודים למחנה יהודה וגו', וכן פלהו.

ואי תימא רבות, והא תריסר אינון, ולא יתיר, בר הוא חיל דעבדו, מאי רבות. אלא כמה דכתיב, (בראשית יח) ועקת סדום ועמורה פי רבה, כמו גדלה. וכן רבות גדולות, עלאין, ורברבין על כלא. ואלין אקרון חיות גדולות. עשו חיל, שהוא חיל דעבדו דסמיכין עליהו, אקרון חיות קטנות עם גדולות, לאתחברא כחדא, לאתתקנא בהו מטרוניתא, למחדי בהו עלאין ותתאין. כמא דאת אמר, (תהלים קד) לויתן זה יצרת לשחק בו, בגיני כך רבות בנות עשו חיל. (ס"א ואת עלית על כלנה כמא דאת אמר, (מלכים א ז) עומד על שני עשר בקר שלשה פונים צפונה ושלשה וגו' וכתוב והים עליהם מלמעלה היינו ואת עלית על כלנה).

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

ועל דא בנות צעדה עלי שור. בנות צעדה, צעדות מבעי ליה, אלא ההוא עין דכתיב לעילא, ומאן איהו, עין משפט, ואיהו קאים עלי עין, ואיהו עין, צעדה, ופסעת למיטל בנות לתקונה, והיינו בנות צעדה, ולא בנים, בנות צעדה, אסתפלת לתקונה, ולא בנים. וימררוהו ורבו, באסתכלותא דרחימו לגביה. בדכתיב, (שיר השירים ו) הסבי עיניך מנגדי שהם הרחיבוני. ועל דא וישטמוהו בעלי חצים.

ותשב באיתן קשתו דא קשת. מה קשת דא בת זוגו. באיתן, תוקפא אלבישת עלוי, דלא אחלשת חילא, דהא ידעת דיוסף לא יסטי בההוא דרגא, דאת קיימא דיליה, לימינא ולשמאלא.

ויפזו, מאי ויפזו. אלא בדכתיב, (תהלים ט) הנחמדים מזהב ומפז רב. וכתיב, (איוב כח) ותמורתה פלי פז. אתייקרו דרועוי במרגליתא עלאה. מידי אביר יעקב, מאינן תרין סטרין, דאתקיה בהו יעקב. משם רועה אבן ישראל, מתמן אתון ההוא אבן יקרא, כדקאמרן. תו, מאינן תריסר סטרין, אתון ההוא אבן יקרא, דאינן צפון ודרום, והיא אתיהבת ביניהו, ואתברכא מנייהו, ואתזנא מנהון על (דרגא) דא דצדיק.

תא חזי, ליוסף אתוסף ליה ברכה אחרא, כמא דאת אמר, מאל אביך ועזרך וגו'. האי קרא קשיא. מאל אביך, אל אביך יעזרך מבעי ליה. מאי מאל אביך ולבתר יעזרך. ואת שדי, ואל שדי מבעי ליה, כמה דכתיב, (בראשית מג) ואל שדי יתן לכם רחמים לפני האיש. ויברכך, יברכך מבעי ליה.

אלא אחסין ליה לעילא ותתא. אחסין ליה לעילא, מאל אביך, דאיהו אחסנא עלאה, אתר דאקרי שמים. ויעז רך, בגין דלא יחליף האי אתר לאתר אחרא, וסידעא דיליה ליהוי מאתר דא, ולא מאחרא.

ואת שדי, מהו ואת שדי, אלא, איהו דרגא אחרא תתאה, דהא תנינן, בכל אתר את ה', דא שכנתא, כמו (ישעיה ו) וארא את ה', את לרבות. ואת לאכללא יום בלילה, ולילה ביום, כדכתיב ואת שדי, דהא מתמן נפקין ברכאן לברכא עלמין.

[זוהר חלק א' - דף רמז ע"ב]

תו, אמאי לא קאמר ואל שדי, דהא הכא נמי משמע כדקאמרין. דכתיב, ואל שדי יתן לכם רחמים, כלא אתר חד הוא, אמאי שבק ל' וכתב ת'. אלא רזא איהו, דכד אינן שבילין נפקין מעילא, (דף רמז ע"ב) כלא דאורייתא, אחסין שמים. כמא דאת אמר את השמים, כלא דכ"ב אתון. ומהכא נפקי לתורה שבעל פה דאקרי ארץ, כדקאמרין ואת הארץ, כלא דכ"ב אתון. ושמים כלא כחדא, וכדין

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מתעטרא סיהרא בכלא, ויתבא באשלמותא, וברכאן נגדין פדין מתמן, ועל דא ואת שדי.

ויברכך, בגין דיהא ליה קיום תדיר ויתיר, דהא בכל אתר דאית ביה וא”ו, תוספת אית ליה, וקיומא. עד כאן כלל, ולבתר עביד פרט, דכתיב ברכות שמים וגו’:

ברכות אביך גברו על ברכות הורי. ברכות אביך גברו ודאי, דהא יעקב אחסין שבחא דכלא, יתיר מאבהן, דהא הוא שלים הוה בכלא. וכלא יחב ליה ליוסף, מאי טעמא. בגין דהכי אתחזי, דהא צדיק פלא נטיל, ואחסין פלא פחדא, וכל ברכאן ביה שריין. הוא אריק ברכאן מרישא לעילא, וכל שייפי גופא פלהו אתתקנו, לארקא ביה ברכאן, וכדין אתעביד נהר דנפיק מעדן.

מאי מעדן, אלא, בכל שעתא דכל שייפין יתבין בקשורא חדא, ואינון בעדוונא דתיאובתא מרישא לעילא ולתתא, וכלהו מעדוונא ותיאובתא דלהון, מריקין ביה, ואתעביד נהר דנגיד ונפיק מעדן ודאי. תו מעדן מחכמה עלאה, נגיד פלא לאתמשכא, ועביד נהרא, ואתמשכא עד דמטי להאי דרגא, וכדין פלא בברכאן, וכלא חד.

עד תאות גבעות עולם, (ס”א האי עד) תיאובתא דאינון גבעות עולם. ומאי נינהו, תרי נוקבי. חד לעילא, וחד לתתא, דכל חד אקרי עולם. ותיאובתא דכל שייפי גופא, באינון תרין אמחן. תיאובתא לינקא מאמא עלאה. תיאובתא לאתקשרא באמא תתאה. ותיאובתא דכלא חד, בגין כף פלהו, (כדקא חזי). תהיינה לראש יוסף וגו’, לאתברכא ההוא דרגא דצדיק, ולנטלא פלא. כדקא חזי.

זכאין אינון דאקרון צדיקים, דהא צדיק לא אקרי, אלא מאן דנטיר האי דרגא, האי את קיימא קדישא. זכאין אינון בעלמא דין, ובעלמא דאתי. נפקו מן מערתא, אמר רבי שמעון, כל חד וחד לימא מלה, וניהף בארחא.

[זוהר חלק א’ – דף רמח ע”א]

פתח רבי אלעזר קרא אבתריה, בנימין זאב יטרף וגו’. בנימין זאב יטרף, זאב אמאי. אלא בגין דהכי אתרשים בפרסייא, דהא כל חיוון רברבין זעירין רשימין תמן. כמה דכתיב, (תהלים קד) חיות קטנות עם גדולות. ופרסייא דעבד שלמה, הכי אתרשים, כגוונא דלעילא. תו זאב יטרף, דהא מזבח בחולקיה הוה. ומזבח איהו זאב. דאי תימא בנימין איהו זאב, לאו הכי. אלא מזבח דהוה בחולקיה, הוא זאב, דהוה אכיל בשרא כל יומא ובנימין הוה זון ליה, בגין דהא בחולקיה הוה, כפיכול איהו מפרנס זון להאי זאב. תו זאב יטרף, זאב יזון. ומאן איהו, אילין מארי דבבו,

דאינון קיימי לעילא לקטרגא, וכלהו אתהנו ואתתקנון מקרבנא, ומתערי אתערוותא לעילא. בבקר יאכל עד ולערב יחלק שלל. מאי בבקר יאכל עד. אלא בצפרא, דאברהם אתער בעלמא, ושעתא דרעוא אשתכח, קרבנא עביד אתערוותא ונייחא וסלקא עד ע"ד. ההוא אתר, דכתיב, (דברים ל) ושבתי עד ה' אלהיך. תו בבקר, מאי בבקר, דא אברהם פדקאמרן, דכתיב, (בראשית כב) וישכם אברהם בבקר, בזמנא דרעוא אשתכח, בההיא שעתא לא הוה אכיל קרבנא אחרא, ומאן הוה אכיל, ההוא אתר דאקרי ע"ד, ואיהו פרסייא עלאה, דאיהו עדי עד, פדכתיב עדי עד וגו'. וזמן אכילה, בצפרא דע"ד הוא, והאי עד, (הכי נמי) לעילא (הכי אתקרי), דכתיב, (ישעיה כו) בטחו ביי עדי עד. ובבקר, היינו קרבן לה, ודאי. יאכל עד, ולא אחרא. תננא סליק, ואתערוותא דרחימו קשיר, ואתער לעילא וקיימא דא לקבל דא, (דף רמח ע"א) ונורא (נ"א ושרגא) דליק, ואנהיר בהאי אתערוותא דלתתא. וכנהנא אתער, וליואי משבחן, ואחזיין חידו, וכדין חמרא אתנסך, לאתקשרא במיא, וחמרא נהיר ואחזי חידו, בגיני כך, חמרא טב לתתא, לאחזאה חידו, לחמרא אחרא דלעילא, וכלא אתער, לאתקשרא שמאלא בימינא. ולחם דאיהו (ויקרא רמ"ז ע"א) סלת, מלכותא דאתער אתערוותא, נקטין לה שמאלא בימינא, ומקשרי לה בגופא, וכדין נגיד משחא עלאה, ולקטא ליה על ידא דצדי"ק. ועל דא בעי למעבד אתערוותא דסלת במשחא, ואתקשר פלא כחדא, וכדין עדונא ונייחין דיחודא חד, ולקטין עדונא ונייחא דיחודא, פל אינון כתרין, ואתקשר דא בדא, ואתנהיר סיהרא, ואתקשרא בשמשא, ויתיב פלא בעדונא. וכדין קרבן ליי, ולא לאחרא. ועל דא, בבקר יאכל עד, ולא לאחרא (עד), יאכל עד, ויתעדן ויתקשר בקשוריה בקדמיתא. אימתי, בבקר. דבעי לאתברכא שמא קדישא בקדמיתא, ולבתר יתברכון אחרנין. ועל דא, אסיר ליה לבר נש לברכא לחבריה בצפרא, עד דיברך לקודשא בריך הוא, דאיהו בעי לאתברכא ברישא, והיינו בבקר יאכל עד. ולבתר יתברכון אחרנין, ולערב יחלק שלל. דהא קרבנות דהוה ברישא, פלא אתקרב לקודשא בריך הוא, ואתערוותא סלקא תמן. ובגין דהא הוא אתברך, הוה מקשר קשרין לכל שאר חילין עלאין, ומפליג לון ברכאן, לכל חד וחד פדקא חזי ויאות ליה, ומתבסמן עלמין, ואתברכאן עלאין ותתאין. והיינו רזא דכתיב, (שיר השירים ה) אכלתי יערי עם דבשי וגו', בקדמיתא, לבתר פליג לכלהו, ואמר, אכלו רעים שתו ושכרו דודים. אריק ברכאן לכלהו, ומפליג לון, לכל חד וחד פדקא חזי ליה, ועל דא ולערב יחלק שלל. דהא שמא קדישא יתברך בקדמיתא, והשתא פליג ברכאן לכלהו עלמין. דלא תימא דקרבנא מתקרב לון, ולא לשום חילא אחרא, אלא פלא מתקרב לקודשא בריך הוא, והוא אריק ברכאן, ומפליג ברכאן לכלהו עלמין, ובגין כך קרבן ליי, ולא לאחרא. אמר רבי שמעון, ברי, שפיר קא אמרת. תו אתערוותא אחרא דקרבנא, פלא בגין לאמשכא ברכאן, ולא תערא ברכאן, דיתברכון פלהו

עלמין. בקדמיתא קרבן ליי, ולא לאחרא, השתא תקריבו את קרבנכם, דיתקשרון כלהו עלמין כחדא, ויתחברן ויתברכון עלאי ותתאי. פתח רבי אבא ואמר קרא אבתריה, כל אלה שבטי ישראל שנים עשר וגו', כל אלה שבטי ישראל, אלה שבטי ישראל מבעי ליה, מאי כל אלה. אלא, לאחברא (ס"א למחתם) לון, באתר דכל ברכאן מריקין תמן. שנים עשר. שנים עשר ודאי, קשרין דתקוני מטרוניתא, ואיחי אתחפרת בהדייהו, הדא הוא דכתיב שנים עשר. וזאת אשר דבר להם אביהם ויברך אותם, דהא באתר דא, דבור שריא. אשר דבר, הכא קשרא חד, לאתחברא מתתא לעילא, ומעילא לתתא. מתתא, באלין תריסר שבטין, וזאת, אתחברא בהדייהו. אשר דבר, הא חבורא דכר ונוקבא, קשורא לתרין סטרין, מתתא ומלעילא, לסוף קשר לון באתר דלעילא, דכר ונוקבא כחדא. הדא הוא דכתיב איש אשר פברכתו וגו'. מאי פברכתו. אלא פברכתו בת זוגו. איש אשר פברכתו תרווייהו כחדא.

[זוהר חלק א' - דף רמח ע"ב]

פתח ואמר, (תהלים לה) יברכה יי מציון וראה בטוב ירושלם וגו', יברכה יי מציון, דמניה נפקין ברכאן, לאשקאה לגינתא. והוא כליל כל ברכאן, ויהיב לה, ולבתר וראה בטוב ירושלם. לאחזאה דכל ברכאן אתיין מדכר ונוקבא. פגוונא דא (במדבר ז) יברכה יי וישמרך. יברכה יי מדכורא. וישמרך מנוקבא. יברכה יי מזכור. וישמרך משמור. וכלא חד מלה, בגין דמתרווייהו נפקין ברכאן לעלמין. ועל דא, איש דף רמח ע"ב) אשר פברכתו ברך אותם.

רבי יהודה פתח קרא ואמר, ויכל יעקב לצוות את בניו וגו'. ויכל יעקב לצוות את בניו, לצוות, לברך מבעי ליה. אלא דפקיד לון לגבי שכנינתא, לאתקשרא בהדה. תו, דפקיד לון על עסקי מערתא, דהיא קריבא לגן עדן, דתמן הוא אדם הראשון קבור.

תא חזי, ההוא אתר אקרי קרית ארבע. מאי טעמא. בגין דתמן אתקברו ארבע זוגות, אדם וחיה. אברהם ושרה. יצחק ורבקה. יעקב ולאה. הא קושיא הכא, דתנינן, אבהן אינון רתיכא קדישא, ורתיכא לאו פחות מארבע, ותנינן קודשא בריך הוא אתבר למלכא דוד בהדייהו, ואתעבידו רתיכא שלימתא, הדא הוא דכתיב, (תהלים קיח) אבן מאסו הבונים וגו'. דדוד מלכא אתחבר למהוי רתיכא שלימתא בהדייהו. אי הכי דוד בעיא (נ"א לאתקשרא) לאתקברא בגו אבהן, ויהוי קרית ארבע בהדיה, מאי טעמא לא אתקבר בהדייהו.

אלא, דוד מלכא אתר מתתקן הוה ליה כדקא יאות, ומאן הוא ציון, לאתחברא ליה כחדא. ואדם דאתקבר בגו אבהן, הא אינון אתקברו בהדיה, בגין דאיהו מלך

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

קדמא הוה, ואתעבר מגיה מלכו, ואתיהב לדוד מלכא. ומיומי דאדם, אתקיים דוד מלכא. דאדם אלף שנין אתגזר עלוי, ואתעברו מגיה שבעין שנין, יומי דדוד מלכא, והוא יהיב לון. ואבהן היך יקומון עד דייטי דוד מלכא, אלא זכה לאתריה, כדקא חזי ליה, בגיני כך לא אתקבר לגבי אבהן.

תו, אבהן באתר דדכורא שריין, ודוד באתר דנוקבא, ואבהן נוקבן אתקברו בהדייהו. ודוד אתקבר ואתחבר באתר דדכורא, מלה כדקא חזי ליה. ויאסוף רגליו אל המטה, בגין דהא איהו באתר דחייך יתיב. כד בעא לאסתלקא מעלמא, נחית רגליו לגבי מטה, ואתכניש ואסתלק מעלמא, הדא הוא דכתיב, ויגוע ויאסף אל עמיו. פתח ואמר, (תהלים פד) נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות ה', מלה דא הא אוקמוה חברייה. אבל

תא חזי, אית מדורין תתאין, ואית מדורין עלאין. בעלאין לאו (מדורין) שריין תמן, ומאן אינון, אינון בתי גואי, ובתי בראי. אינון אקרין חצרות ה', בגין דאינון קיימי ברחימו ותיאובתא לגבי נוקבא. תא חזי, כד נשמתא סלקא אתער כלא לגבי נוקבא, דהא איהי אתאחדת בתיאובתא שלימתא ואתקשרת ביה.

יעקב לא מית, בגין כך לא אתמר ביה מותא, אלא ויגוע ויאסף אל עמיו. חמי מה כתיב, ויאסוף רגליו אל המטה, דאתכניש שמשא לגבי סיהרא, שמשא לא מית, אלא אתכניש מעלמא, ואזיל לגבי סיהרא.

תא חזי, בשעתא דאתכניש יעקב, אתנהיר סיהרא, ותיאובתא דשמשא עלאה אתער לגבה, בגין דשמשא כד סליק, אתער שמשא אחרא, ואתדבק דא בדא, ואתנהיר סיהרא. אמר רבי שמעון, שפיר קא אמרת, אבל הא אתמר, דעלאה עלמא דדכורא, אתקשר בתתאה דאיהו עלמא דנוקבא, ותתאה אתקשר בעלאה, וכלא דא כגוונא דא.

והא אתמר תרין עלמין נינהו, כדכתיב, (דברי הימים א טז) מן העולם (קנ"ג ע"ב) ועד העולם. ואף על גב דתרין נוקבי נינהו, חד מתתקן בדכורא, וחד בנוקבא. דא שבע (שבת), ודא בת שבע. דא אם, ודא אם, דא אקרי אם הבנים, ודא אקרי אם שלמה. כדכתיב, (שיר השירים ג) צאנה וראנה בנות ציון במלך שלמה וגו'. במלך שלמה, במלך דכל שלמא דיליה. דא אם שלמה. כדכתיב, (מלכים א א) בת שבע אם שלמה.

[זוהר חלק א' - דף רמט ע"א]

וכתיב, (מלכים א ה) ותרב חכמת שלמה. חכמת שלמה, דא אם שלמה. כדכתיב, (משלי לא) דברי למואל מלך משא אשר יסרתו אמו. דברי למואל מלך, האי קרא

לאו אתיידע מהו סתימא דיליה. אלא, דברי למואל מלך, דברים דאתמר בגין אל (דף רמט ע"א) דאיהו מלך, ומאן איהו. דא (תהלים ז) אל זועם בכל יום. ואל שדי. כמה דאתמר. למואל כמא דאת אמר, (איוב מ) למו פי. למואל מלך, דאיהו בת שבע. משא אשר יסרתו אמו, כד אתגלי עלוי בגבעון, בחלמא דליליא.

תא חזי, יעקב אתכניש לגבי סיהרא, ועביד בה פירין לעלמא. ולית לך דרא בעלמא, דלא אית ביה איבא דייעקב, בגין דהא איהו אתער אתערותא לעילא, בגין דכתיב, ויאסוף רגליו אל המטה, דאיהו מטתיה דייעקב ודאי. זכאה חולקיה דייעקב, דהא אשתלים לעילא ותתא, דכתיב, (ירמיה ל) ואתה אל תירא עבדי יעקב נאם ה' וגו' פי אתך אני. פי אתי אתה לא אתמר, אלא פי אתך אני, והא אתמר.

רבי יצחק פתח ואמר, ויבאו עד גרן האטד וגו', וכתיב, וירא יושב הארץ הכנעני את האבל בגרן האטד וגו'. הני קראי אית לאסתפלא בהו, מאי איכפת לן דאינון אתו עד גרן האטד. ומאי טעמא אתכנת אבלותא דא למצרים, דהא אבל ישראל מבעי ליה, מאי טעמא למצרים.

אלא הכי אמרו, כל ההוא זמנא דהוה יעקב במצרים, אתברך ארעא בגיניה, ונילוס הוה נפיק ואשקי ארעא, ועוד דפסק כפנא בגיניה דייעקב. ועל דא, מצראי עבדו אבלותא, ואתכני עלייהו.

פתח ואמר, (תהלים קו) מי ימלל גבורות יי' ישמיע כל תהלתו, האי קרא אוקמוה. אבל מהו ימלל, ידבר מבעי ליה. ואי תימא דארחיה דקרא הכי הוא, דהא קראי אינון הכי. לא. דכלהו לאחזאה מלה קא אתיין. אוף הכא, לאחזאה מלה קא אתיא, מי ימלל (גבורות יי'), כדכתיב, (דברים כג) וקטפת מלילות. גבורות ה', בגין דסגיאין אינון, דהא כל גזרא דדינא, מתמן קא אתיא, ועל דא, מאן איהו דיסלק ויעבר גזרה חדא, מאינון גבוראן דעביד קודשא בריך הוא.

תו, מי ימלל, וידבר, כללא חד. ידבר, דהא כמה וכמה גבוראן אינון, דלית לון חושפנא, כמה מארי דדינין, כמה מארי תריסין, כמה גרדיני נמוסין, ומלולא לא יכיל למללא לון.

ובמה ידיען, כלהו בהגדה, דאית ביה רזא דחכמתא, דהא במלולא ובאמירה לא יכיל למללא לון. למנדע לון, אבל בהגדה ידיען, כמה דכתיב, (תהלים קמה) דור לדור ישבח מעשיך וגבורותיך יגידו, ברזא דא ידיען, אבל גבורתך דהיא גבורה תתאה, ידברו, דכתיב וגבורתך ידברו.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

יְשִׁמֵעַ כָּל תְּהִלָּתוֹ, דְּסִגְיֵאִין אִינוּן (נ”א דרגין) דִּינִין, דְּאִשְׁתְּמוּדְעֵן וּמִתְחַבְּרֵן בְּתִהְלָה, וְכִמְה חִילִין, וְכִמְה מְשִׁירִין דְּמִתְחַבְּרֵן בְּה, כְּדַכְתִּיב, (איוב כה) הִישׁ מִסְפָּר לְגִדּוּדֵיו, וְעַל דָּא, מֵאן יְכִיל לְאִשְׁתַּמַּע כָּל תְּהִלָּתוֹ.

תָּא חֲזִי, מִצְרָאֵי כְּלָהוּ חֲפִימִין הוּו, וּמִסְטְרָא דְגְבוּרָה קָא נְפָקִי, כְּמָה חִילִין וְכִמְה מְשִׁירִין, וְכִמְה דְרָגִין עַל דְרָגִין, עַד דְמָטוּ לְגַבֵּי דְרָגִין תְּתַאֲיוּ, וּמִצְרָאֵי הוּו חֲרָשִׁין וְחֲפִימִין בְּהוּ, וַיִּדְעִין סְתִימִין דְעֵלְמָא, וְאִסְתְּכְּלוּ הָא, דְבִזְמַנָּא דִיעֲקֵב קִיִּים בְּעֵלְמָא, לָא אִית עֲמָא דְשִׁלְטָא עַל בְּנוֹי, וַיִּדְעוּ דְהָא יִשְׁתַּעֲבְדוּ בְּהוּ בִישְׂרָאֵל זְמַנִּין סִגְיֵאִין.

כִּיּוֹן דְמִית יַעֲקֹב חָדוּ, אִסְתְּכְּלוּ מַה יְהָא בְּסוּפָא, עַד דְמָטוּ לְגוֹרֵן הָאֲטָד, דְאִיהוּ גְזָרָא דְדִינָא שְׁלִיטָא, אָט”ד בְּגִימְטְרִיא יֵד, כְּמָא דָאֲתָ אָמַר, (שמות יד) וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדוֹלָה וְגו’, כִּיּוֹן דְמָטוּ לְאֲתֵר דָּא, חָמוּ גְבוּרָאן דְנִפְקִי מֵהָאֵי אָטָד. אֲמַאי אֲקָרִי אָטָד. אֲלָא, מַה אָטָד נִפְקִי כּוּבִין לְהָאֵי סְטְרָא וְלְהָאֵי סְטְרָא, הֲכִי נְמִי י”ד, נִפְקִי מִינָה אֲצַבְעָאן, לְהָאֵי סְטְרָא וְלְהָאֵי סְטְרָא, וְכָל אֲצַבְעָא וְאֲצַבְעָא סְלִיק בְּכִמְה גְבוּרָאן, בְּכִמְה דִינִין, וּבְכִמְה נְמוּסִין, כְּדִין וַיִּסְפְּדוּ שָׁם מִסְפַּד גְּדוֹל וְכַבֵּד מְאֹד עַל כֵּן קָרָא שְׁמָה אֲבַל מִצְרַיִם, וְדָאֵי אֲבַל כְּבֵד זֶה לְמִצְרַיִם, וְלָא לְאַחֲרָא.

סדר הלימוד ליום יח כסלו [יום 77 בשנה]

רַבִּי שְׁמַעוֹן פְּרִישׁ פְּרִישׁתָּא. נִפְקִי יְתִבוּ לְגוּ מְעַרְתָּא. אָמַר חֲמִינָא דִיּוֹמָא דִין יִנְפוּל בֵּיתָא בְּמִתָּא, וַיַּעֲדֵרוּן תְּרִי רוּמָאֵי מְקַטְרָגִין. אִי אָנָּא בְּמִתָּא לָא יִנְפוּל בֵּיתָא. אַהֲדָרוּ לְגוּ מְעַרְתָּא יְתִבוּ.

[זוהר חלק א' - דף רמט ע"ב]

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (ישעיה י) צְהַלִי קוֹלְךָ בַת גְּלִים וְגו’. (דף רמט ע"ב) צְהַלִי קוֹלְךָ, הָאֵי קָרָא לְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל אֲתַמַּר, בְּגִין דְאִיהִי מְשַׁבַּחַת לִיהָ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּקָלָא מְשַׁבַּחָא, וְעַל דָּא צְהַלִי קוֹלְךָ. מֵהֲכָא אוֹלִיפְנָא, כָּל מֵאן דְבַעֵי לְשַׁבַּחַת לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּקָלָא, בְּעֵיא לִיהָ קָלָא נְעִימוּתָא, דִּיעֲרַב לְאַחֲרָנִין דְשְׁמַעִין לִיהָ, וְאִי לָאו, לָא יְקוּם לְאַרְמָא קָלָא.

תָּא חֲזִי, לִיּוֹאֵי דְאֲתִיִּין מִסְטְרָא דָּא, דְכְתִיב, (במדבר ח) וּמִפֶּן חֲמִשִּׁים שָׁנָה יָשׁוּב מִצְבָּא הָעֲבוּדָה וְגו’. מֵאֵי טַעְמָא. בְּגִין דְקָלִיָּה (דרגיה, ואי) נְמִיךְ, וְלָא יַעֲרַב לְאוּדְנִין, כְּשָׂאָר חֲבֵרוֹי, כְּדִין מְעַבְרִין לִיהָ מֵהָאֵי צְבָא הָעֲבוּדָה (מחילין) דְלַעֲלֵא, דְקִיִּימִין לְנַגְנָא לְגַבֵּי הָאֵי עֲבוּדָה, וְלִיקְרָא שְׁמָא קַדִּישָׁא כְּדָקָא חֲזִי.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

חילין לעילא, חילין ומשריין לגבי תתאי, לשבחא שמא קדישא, ולזמרא לון. ובגיני כך ישוב מצבא העבודה. ובגין דכנסת ישראל קא משבחא ליה לקודשא בריך הוא, אמר קרא, צהלי קולך בת גלים, בת אבהן.

תו, בת גלים, עלמא דאתי אקרי גלים, בגין דכלא קיימא ביה, ואתכליל ביה תלי תלים, ונפקא מניה לכלא. תו בת גלים, בדכתיב, (שיר השירים ד) גל נעול, וכל אינון גלים ומבועין, כלהו נפקי מעלמא דאתי, וכנסת ישראל איהי בת גלים.

תא חזי, האי קרא קשיא, בקדמיתא פתיב צהלי קולך, דהוא בגין לזמרא ולארמא קלא, ולבתר פתיב הקשיבי. אי הכי אמאי צהלי קולך, פיון דכתיב הקשיבי. אלא, צהלי, בגין לשבחא ולזמרא. תא חזי, אי ישראל שראן לשבחא ולזמרא לקודשא בריך הוא, כדין פתיב הקשיבי, מאי טעמא, בגין דישראל אינון משבחן ומזמרון בגינה לקודשא בריך הוא, ועל דא פתיב צהלי קולך, וכתיב הקשיבי.

לישה, בגין דאתיא מסטרא דגבורה, כמא דאת אמר, (משלי ל) ליש גבור בבהמה. והאי לישה, גבורה, לתברא חילין ותוקפין. עניה ענתות, בגין דאיהי אספקלריא דלא נהרא (עלה), עניה ודאי, לית לה נהורא לסיהרא מגרמה, אלא מה דיהיב לה שמשא.

ענתות איהו חקל, כפר חד, ושריין ביה פתני מסכני דאהדרן על פתחין (דלואי), ולית מאן דישגח בהו, בגין דכל אינון בני ההוא כפרא (ס"א קלישין), קליסין הוו בעיניהו דעמא, וביתיהו ריקניין יתיר מפל עמא, בר מה דיהבין לון, כמסכני (ס"א קלישין) קליסין דעמא. בגין כך, סיהרא לית לה נהורא מגרמה, אלא בשעתא דאתחבר עמה שמשא אתנהיר.

תא חזי, דכתיב, (מלכים א ב) ולאביתר הכהן אמר המלך ענתות לך על שךך פי איש מות אתה. וכי על דזמין ליה אדוניהו, איש מות אקרי. אלא, בגין דהוה מאתר מסכנא, דאידיבק ביה סיהרא, דאיהי עניה ענתות.

ואי תימא, (מלכים א ב) וכי התענית בכל אשר התענה אבי, בגיני כך זכאה דלא קטיל ליה. אלא אביתר, בגין דהוה מאתר מסכנא, זכה ביה דוד, עד לא סליק למלכו, כד הוה מכמאן ליה שאול, והוי ארחוי כמסכנא, (לבתר) אביתר כגוונא דא, ולזמנא דשלט שלמה, סיהרא קיימא באשלמותא, והוה בחדוותא דעתירו, דכלא הוה ליה, לא זכה ביה אביתר.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ודאי שדה ענתות, רוא דמלה הוה, וירמיה דקני ליה, פלא הוה, בגין לאחסנא רוא עלאה. תא חזי, כד שלטא סיהרא, שדה תפוחים אקרי, כד איהו במסכנו, שדה ענתות. בגיני כך, תושבחתא דלתתא, עביד ליה עתירו, ושלמותא.

כמה דדוד, כל יומי אשתדל למעבד שלימו לה, ולנגנא זמרי, לזמרא ולשבחא לתתא. וכד דוד אסתליק מעלמא, שביק לה בשלימו, ושלמה נטל לה בעותרא, בשלימותא, דהא סיהרא נפקא ממסכנו, ועאלת לעותרא, דבהך עותרא, שלט על כל מלכי ארעא.

ועל דא (מלכים א ו) אין כסף נחשב בימי שלמה. אלא פלא דהב, דאתרבי דהב, ובההוא זמנא כתיב, (איוב כח) ועפרות זהב לו, דהא עפר דלעילא, הוה מסתכל ביה שמשא, ובאסתכלותא דשמשא ותוקפיה, עפרא עביד ואסגי דהב.

[זוהר חלק א' - דף רנ ע"א]

תא חזי, מטורי דנהירו, דתוקפא דשמשא תמן, עפרא (דף רנ ע"א) דארעא ביני טורי, פלהו עבדי דהב, ואלמלא חיוון בישין דרביאו תמן, בני נשא לא הוו מסכני, בגין דתוקפא דשמשא אסגי דהב.

בגין כך, ביומי דשלמה, אין כסף נחשב למאומה, דהא תקיפא דשמשא אסתכל בעפרא, ואסגי ליה דהב. ועוד דההוא עפרא, סטרא דדינא איהו. כד אסתכל ביה שמשא, נטל תוקפא ואתרבי דהבא. כיון דאסתכל שלמה בה, שבח ואכריז ואמר, (קהלת ג) הכל היה מן העפר וגו'.

ועל דא שלמה לא אצטרף לנגנא כדוד, אלא שירתא דאיהו רחימי דעותרא, דהוא נהירו ורחימו דכל תושבחן דעלמא ביה הוה, תושבחתא דמטרוניתא כד יתבא בכרסייא לקבליה דמלכא קאמר.

כתיב, (מלכים א י) ויתן המלך את הכסף בירושלם כאבנים, בגין דכלא הוה דהב, ועפרא אתקשר בשמאלא, בסטרא דרחימו. כמא דאת אמר, (שיר השירים ב) שמאלו תחת לראשי, ושמשא אתדבק בהדה, ולא אתעדי מינה.

שלמה טעה בהאי, דהא חמא דאתקריב סיהרא בשמשא, וימינא מחבקא, ושמאלא תחות רישא, כיון דאתקריבו דא בדא, אמר, הא אתקריבו כחדא, ימינא מה הכא. דהא ימינא לאו איהו אלא בגין לקרבא, כיון דאתקריבו דא בדא למאי אצטרף, מיד אין כסף נחשב בימי שלמה.

אמר ליה קודשא בריך הוא, אנת דחית ימינא, חייך, אנת תצטרף לחסד בני נשא, ולא תשבח. מיד סטא שמשא מלקבל סיהרא, וסיהרא שריא לאתחשכא, והוה שלמה מהדר על פתחין, ואמר, (קהלת א) אני קהלת, ולא הוה מאן דייעביד

"זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

עמיה חסד, מאי טעמא, בגין דדחה ימינא, ולא חשיב ליה. הדיא הוא דכתיב, (מלכים א' י') אין כסף נחשב בימי שלמה למאומה.

ועל דא, כל דאסגי תושבחן לגבי קודשא בריך הוא, אסגי שלמא לעילא, בגיני כף הקשיבי לישת. כתיב, (איוב ו') ליש אובד מבלי טרף וגו', ליש היינו לישת, כדכתיב, חק חקה. אובד, כדכתיב, (ישעיה כז) ובאו האובדים. מבלי טרף, בגין, דאיהי תבעה (ס"א עילה) עליה למיהב, כדכתיב, (משלי לא) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה.

ובני לביא יתפרדו. בגין דכלהו חיילין, כד איהי יהיבת להון טרף, כלהו מתחברין כחד, וינקין כחד. וכד איהי יתבא מבלי טרף, דגרם גלותא, ודאי בני לביא יתפרדו, מתפרשן כלהו לכמה סטרין וארחין, בגין לאשכחא למעבד דינא. ועל דא, בזמנא דקרפנא אתעביד, כלא מתתקנו, ומתקרבין כחדא כדקאמרן. השתא דקרפנא לא אתעביד, ודאי בני לביא יתפרדו, ובגיני כף, לית לן יום דלא אשתכח ביה דינא, דהא לא מתערין עלאין ותתאין בשלימו עלאה כדקאמרן.

תא חזי, השתא צלותא דבר נש, אתער שלימו לעילא ותתא, ובברכתא דברין לקודשא בריך הוא, מתברכין עלאין ותתאין. ועל דא בצלותא דישראל מתברכאן עלמין. מאן דמברך ליה לקודשא בריך הוא, יתברך. מאן דלא בריך לקודשא בריך הוא, לא יתברך. הדיא הוא דכתיב, (שמואל א' ב') כי מכבדי אכבד ובוזי יקלו.

רב המנונא סבא, כפא דברכתא לא יהיב ליה לבר נש אחרא לברכא, (דבעי לאתנטלא) אלא איהו אקדים ונטיל ליה (בימינא ובשמאלא) בתרי ידוי ומברך. והא אמרן, דבעי לנטלא ליה בימינא (ס"א ולא בשמאלא) ובשמאלא, ואף על גב דכלא אתערו ביה, שפיר הוא.

אבל כפא דברכה הכי אצטריך כוס, כדכתיב, (תהלים קטז) כוס ישועות אשא, דהא בהאי כוס, אתנגידו ברכאן מאינון ישועות דלעילא, והוא נטיל לון, וכניש לון לגביה, ותמן אתנטיר (לון) חמרא עלאה ואתכניש בההוא כוס. ובעינן לברכא ליה בימינא, (ס"א ובשמאלא) ולא בשמאלא, וחמרא דאיהו בהאי כוס כניש, דיתברכון כחדא, ובעינן לברכא פתורא, דלא תהא ריקנא מנהמא וחמרא, כלא (חד) כחדא.

[זוהר חלק א' - דף רנ ע"ב]

תא חזי, כנסת ישראל, כוס של ברכא אקרי, וכיון דאיהו כוס של ברכא, בעינן ימינא ושמאלא (ובעי') לנטלא ליה, וההוא כוס אתיהיב בין ימינא (דף רנ ע"ב) ושמאלא, ובעי דאתמלייא חמרא, בגין חמרא דאורייתא, דאיהו נפיק מעלמא דאתי.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ותא חזי, כוס של ברכה, (הכא) בהאי אתגליין מלין עלאין, הכא דאנן במערתא, אימא הכא אתגלייא רזא דרתיכא קדישא. כוס של ברכה בעי לקבלא ליה בימינא ושמאלא, דא צפון ודרום, וכוס של ברכה דיהא נטיל ברכה מנייהו.

מאן כוס של ברכה, דא מטתו שלשלמה, דבעינן דאתייהיב בין צפון לדרום, ובעי לאנחא לה בימינא, וגופא דיתתקן בהדייהו, וישגח ביה בההוא כוס, לברכא ליה בארבע ברכאן, בגין דכתיב, (דברים יא) תמיד עיני ה' אלהיך בה וגו'. אשתכח בכוס של ברכה, רזא דמהימנותא, צפון ודרום ומזרח ומערב, הא רתיכא קדישא כדקא חזי ליה.

ופתורא בנהמא, בגין דיתברכא ההוא לחם דלתתא, ויתברך לחם עוני, ויהא לחם פנג, והא אוקימנא. וישתכח דכנסת ישראל מתברכא בד' סטרי עלמא, לעילא ותתא לעילא (בההוא נהמא של ברכה). וכוס של ברכה, לאתחברא דוד מלכא באבהן, ויתברך לתתא, דיתברך (נ"א ופתורא בנהמא בגין דיתברך מכל סטרי מעילא ומתתא לעילא ברזא דכוס של ברכה לאתחברא דוד מלכא באבהן ויתברך לתתא דיתברך לחם עוני ויהא לחם פנג והא אוקמוה ויתברך) פתורא דבר נש, לאשתכחא ביה מזונא תדיר.

קמו כלהו ונשקו ידוי, אמרו בריך רחמנא דאעילנא הכא, ושמענא מלין אלין. נפקו מן מערתא ואזלו, כד עאלו במתא, חמו עיטרא דבני נשא דמיתו, דנפל ביתא עלייהו, יתבו וחמו דקא ספדי לאינן דמיתו, עם אינן רומאי.

פתח רבי שמעון ואמר ויבאו עד גרן האטד, מאן גרן האטד. אלא, הכא אתרמיז שלטנותא דמצראי דאתעדי. גרן האטד, דא ממנא שולטנא דמצראי, דאתעדי מקמי שולטנותא דישראל, דהא חמו (גורן). כמא דאת אמר, (מלכים א כב) מלובשים בגדים בגרן. ועל דא ויספדו שם מספד גדול וכבד מאד וגו'. על פן קרא שמה אביל מצרים עד היום הנה, דודאי ממצרים הנה, אוף הכא לאו דיודאי נינהו אלין בכיין, אף על גב דמיתו ביה יודאי, ואלין יודאי, אלמלא הוו יודאי, לא מיתו, וכיון דמיתו, קודשא בריך הוא מכפר חובייהו.

אמר רבי שמעון תא חזי, דיעקב אף על גב דנפקת נשמתיה במצרים, לאו ברשותא אחרא נפקת. מאי טעמא, כמה דאתמר, דלא הוה מיזמא דאתברי עלמא ערסא שלימתא כההוא ערסא דיעקב. בשעתא דהוה סליק מעלמא נשמתיה, מיד אתקשר באתריה, והא אוקימנא.

תא חזי, כד הוה עאל יעקב במערתא, כל ריחין דגנתא דעדן אשתכח במערתא, ומערתא סלקא נהורא, ושרגא חד דליק. וכד עאלו אבהן לגבי דיעקב למצרים,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לְאַשְׁתַּכַּח עִמִּיהָ, אֶסְתַּלַּק נְהוּרָא דְשַׁרְגָּא. פִּינָן דְּעָאֵל יַעֲקֹב בְּמַעֲרַתָּא, הִדְרָא שַׁרְגָּא לְאַתְרֵיהָ, כְּדִין אֶשְׁתַּלִּים מַעֲרַתָּא מִכָּל מַה דְּאַצְטְרִיד.

וְעַד יוֹמֵי עֲלָמָא, לָא קִבִּילַת מַעֲרַתָּא בְּרַ נֶשׁ אַחֲרָא, וְלֹא תִקְבַּל. וְנִשְׁמַתִּין דְּזִכְאֵן אַעֲבֵרן מִקְמִייהוּ בְּבֵי מַעֲרַתָּא, בְּגִין דִּיתְעֵרוּן, וְחִמִּין זִרְעָא דְשִׁבְקוּ בְּעֲלָמָא, וְיַחְדוּ קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא. אָמַר רַבִּי אַבָּא, חֲנִיטָא דִּיעֲקֹב מֵאִי אִיהוּ, אָמַר לִיהָ, זִיל שְׂאִיל לְאַסִּיא.

תָּא חֲזִי, כְּתִיב וַיֵּצֵא יוֹסֵף אֶת עַבְדָּיו אֶת הַרֹּפְאִים לְחַנּוּט אֶת אָבִיו וַיַּחֲנִטוּ הַרֹּפְאִים אֶת יִשְׂרָאֵל, סִלְקָא דְעֵתָךְ כְּשָׂאֵר בְּנֵי נֶשׂא הוּוּ חֲנִיטָא דָּא. אִי תִימָא בְּגִין אֹרְחָא הוּא דְעֵבְדוּ, הָא כְּתִיב וַיִּמַּת יוֹסֵף בֶּן וְגו' וַיִּשֶׂם בְּאֶרֶז בְּמִצְרַיִם, הָא לָא אֲזַלוּ עִמִּיהָ בְּאֶרְחָא, דְּהָא תַּמָּן אֶתְקַבֵּר, וְכְתִיב וַיַּחֲנִטוּ אוֹתוֹ.

אָלָא, אֶרְחָא דְמַלְכִין אֵינּוּן, בְּגִין לְקִימָא גּוֹפִייהוּ, חֲנִיטֵי לֹון בְּמִשַׁח רְבוּת, עֲלָאָה עַל כָּל מִשְׁחִין, מְעוֹרֵב בְּבוֹסְמִין, וְשָׂאִיב לִיהָ בְּגוֹפָא יוֹמָא בְּתַר יוֹמָא בְּהֵוָה מִשְׁחָא טָבָא, אֶרְבַּעִין יוֹמִין. דְּכְתִיב, וַיִּמְלֹאוּ לוֹ אַרְבַּעִים יוֹם כִּי כֵן יִמְלֹאוּ יְמֵי הַחֲנוּטִים. בְּתַר דְּאַשְׁתַּלִּים דָּא, קִימָא גּוֹפָא שְׁלִים זְמַנִּין סְגִיאִין.

[זוהר חלק א' - דף רנא ע"א]

בְּגִין דְּכָל הֵוָה אֶרְעָא דְכִנְעוּן, וְאַרְעָא דְמִצְרַיִם, מְכַלָּה גּוֹפָא וּמְרַקֵּב לִיהָ (דף רנא ע"א) לְזַמַּן זְעִיר מִכָּל שְׂאֵר אֶרְעָא, וּבְגִין לְקִימָא גּוֹפָא עַבְדֵי דָּא, וְעַבְדֵי חֲנִיטָא דָּא מַגּוּ וּמְבָרָא. מַגּוּ דְשׁוֹיִן הֵוָה מִשְׁחָא עַל טְבוּרָא, וְהוּא עָאֵל בְּטְבוּרָא לְגוּ וְאַשְׁתַּאִיב בְּמַעוּזֵי, וְקָאִים לִיהָ לְגוֹפָא מַגּוּ וּמְבָרָא לְזַמַּנִּין סְגִיאִין.

וַיַּעֲקֹב הָכִי הוּוּ בְּקִימָא דְגּוֹפָא, וְהָכִי אַצְטְרִיד. דְּגּוֹפָא דְאַבְהָן אִיהוּ, וְהוּוּ בְּקִימָא בְּגוֹפָא וּנְפִשָׁא. כְּגוֹוְנָא דָּא לְיוֹסֵף, דְּאִיהוּ דוּגְמָא דְגּוֹפָא, וּבְקִימָא דְגּוֹפָא וּנְפִשָׁא הוּא. בְּקִימָא דְגּוֹפָא, דְּכְתִיב וַיַּחֲנִטוּ אוֹתוֹ, בְּקִימָא דְנְפִשָׁא, דְּכְתִיב וַיִּשֶׂם בְּאֶרֶז בְּמִצְרַיִם.

וְתַנְיִן תְּרֵי יוֹדִי'ן אַמְאֵי. אָלָא, יוֹסֵף נָטַר לִיהָ בְּרִית לְתַתָּא, וְנָטַר לִיהָ בְּרִית דְּלְעִילָא, אֶסְתַּלַּק מִעֲלָמָא, אֶתְשׁוּי בְּתַר אַרְוִנִי, (אתר) בְּאֶרֶז לְתַתָּא וּבְאֶרֶז לְעִילָא. אֶרֶז דְּלְעִילָא מֵאֵן אִיהוּ. אָלָא, כְּמָא דְאַתְּ אָמַר, (יהושע ו) הִנֵּה אֶרֶז הַבְּרִית אֲדוֹן כָּל הָאָרֶץ, דְּאֶרֶז דְּלְעִילָא אֶרֶז הַבְּרִית אֶקְרִי, דְּהָא לָא יֵרִית לִיהָ אָלָא מֵאֵן דְּנָטַר בְּרִית, וּבְגִין דְּיוֹסֵף נָטַר לִיהָ לְבְּרִית, אֶתְשׁוּי בְּתַר אַרְוִנִי.

וַיִּשֶׂם בְּאֶרֶז בְּמִצְרַיִם, הָכִי הוּא וְדָאֵי. וְקִרָא אוּכַח רְזָא אַחֲרָא, דְּאָף עַל גַּב דְּנְפִקַת נִשְׁמַתִּיהָ בְּרִשׁוּ אַחֲרָא, אֶתְקַשֵּׁר בְּשִׁכְיִנְתָּא. הִדָּא הוּא דְכְתִיב, וַיִּשֶׂם בְּאֶרֶז, לְעִילָא וּלְתַתָּא, בְּגִין דְּהוּוּ צְדִיק. דְּכָל צְדִיק יֵרִית אֶרְעָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, כְּמָא דְאַתְּ

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר, (ישעיה ס) ועמך כלם צדיקים לעולם ירשו ארץ נצר מטעי מעשה ידי להתפאר. ברוך ה' לעולם אמן ואמן:

סליק ספר בראשית

סדר הלימוד ליום יט כסלו [יום 78 בשנה]

הזוהר הקדוש - ספר שמות

זוהר פרשת שמות

[זוהר חלק ב' - דף ב ע"א]

(דף ב ע"א) (שמות א') ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה את יעקב איש וביתו באו, (דניאל י"ב) והמשפילים יזהירו פזוהר הרקיע ומצדיקי הרבים פפוכבים לעולם ועד והמשפילים: אלין אינון דמסתפלי ברזא דחכמתא. (נ"א יזהירו דנצצין ברזא דחכמתא) יזהירו: נהרין, ונצצין בזיוא דחכמתא עלאה. פזוהר: נהירו ונצצו דנהרא דנפיק מעדן. ודא איהו רזא סתימא, דאקרי (בראשית ח"ב ל"ד א') רקיע. ביה קיימין כוכביא ומזלי שמשא וסיהרא, וכל אינון בוצינין דנהורא.

זוהר דהאי רקיע נהיר בנהירו על גנתא. ואילנא דחיי קיים במציעות גנתא. דענפוי חפנין (ד"א עליה) (נ"א על) כל אינון דיוקנין ואילנין ובוסימין דבגנתא, במאנין דכשרן. (ס"א ומטללין) ותטללין תחותיה כל חיות ברא. וכל צפרי שמיא ידורון תחות אינון ענפין.

זוהר איבא דאילנא, יהיב חיי לכלא. קיומיה לעלם ולעלמי עלמין סטרא אחרא לא שריא ביה, אלא סטרא דקדושה. ופאה חולקיהון אינון דטעמין מניה, אינון קיימין לעלם ולעלמי עלמין. אלין אקרון משפילים, וזכאן חיי ביהאי עלמא, וחיי בעלמא דאתי.

זוהר אילנא דא, זקפא לעילא לעילא. חמש מאה פרסי הלוכיה, שתין רבוא איהו, בפשיטותיה. בהאי אילנא, קיימא חד זוהרא, (זוהר) כל גוונין קיימין ביה אינון גוונין סלקין ונחתין, לא מתישבי בדוכתא אחרא בר בהווא אילנא.

כד נפקי מניה לאתחזאה בגו זוהר דלא נהרא, מתישבון ולא מתישבון, קיימין ולא קיימין, בגין דלא מתישבון באתר אחרא. מאילנא דא נפקי תריסר שבטין. דמתחמון ביה, ואינון נחתו בהאי זוהר דלא נהרא, לגו גלותא דמצרים, בכמה משיריין עלאין, הדא הוא דכתיב ואלה שמות בני ישראל וגו'.

[זוהר חלק ב' - דף ב' ע"ב]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רבי שמעון פתח, (יחזקאל א') היה היה דבר ה', היה היה תרי (דף ב' ע"ב) זמני אמאי. ותו אית לשאלה, אי יחזקאל נביאה מהימנא הוה, (שמות פ"ב ב') אמאי גלי כל מה דחמא, מאן דמלפא אעיל ליה בהיכליה אית ליה לגלאה רזין דחמי. אלא ודאי יחזקאל נביאה מהימנא הוה, וכל מה דחמא במהימנותא איהו, וברשותא דקודשא בריך הוא גלי כל מה דגלי, וכלא אצטריך.

אמר רבי שמעון, מאן דרגיל למסבל צערא אף על גב דאתי לפום שעטא צערא, סביל מטלנוי, ולא חייש, אבל מאן דלא רגיל בצער, והוה כל יומי בתפנוקין ועידונין, ואתי ליה צערא, דא איהו צערא שלים, ועל דא אצטריך למבכי.

כך ישראל, כד נחתו למצרים, רגילין בצערא הוה, דהא כל יומי דההוא זכא אבוהון בצערא הוה, ועל דא סבלו גלותא כדקא יאות. אבל גלותא דבבל הוה הוה צערא שלים, ההוא הוה צערא דעלאין ותתאין בכאן עליה.

עלאין: דכתיב, (ישעיה ל"ג) הן אראלם צעקו חוצה וגו'. תתאין: דכתיב, (תהלים קל"ז) על נהרות בביל שם ישבנו וגו' פלהון פכו על גלותא דבבל. מאי טעמא. בגין דהוה בתפנוקי מלכין דכתיב, (איכה ד') בני ציון היקרים וגו'. (אד"ג דתנן אמר רבי יצחק, מאי דכתיב, (ירמיה ט') על ההרים אשא בכי ונהי. אלא, אלין אינון טוריא רמיא דעלמין. ומאן אינון טוריא רמיא, אינון, בני ציון היקרים המסולאים בפז) והשתא הוה נחתין בגלותא, בריחיא על קדליהון וידיהון מהדקן לאחורא. וכד עאלו בגלותא בבבל, חשיבו דהא לית להו קיומא לעלמין, דהא קודשא בריך הוא שביק לון, ולא ישגח בהון לעלמין.

ותנינו, אמר רבי שמעון, בההיא שעטא קרא קודשא בריך הוא לכל פמליא דייליה, וכל רתיכין קדישין, וכל חיליה ומשרייתיה, ורברבנוי, וכל חילא דשמיא, ואמר לון, מה אתון עבדין הכא, ומה בני רחמיא בגלותא דבבל, ואתון הכא, קומו חותו פלכון לבבל, ואנא עמכון. הדא הוא דכתיב, (ישעיה מ"ג) כה אמר ה' למענכם שלחתי בבבלה וגו'. למענכם שלחתי בבבלה, דא קודשא בריך הוא. והורדתי בריחים כולם, אלין כל רתיכין ומשריין עלאין.

כד נחתו לבבל, אתפתחו שמיא, ושראת רוח נבואה קדישא על יחזקאל, וחמא כל מה דחמא, ואמר לון לישראל, הא מאריכון הכא, וכל חילי שמיא ורתיכו, דאתו למידר ביניכון. לא הימנוהו, עד דאצטריך לגלאה כל מה דחמא, וארא כף, וארא כף. ואי גלי יתיר, מה דגלי פלא אצטריך. פיון דחמו ישראל כף, חדו. וכד שמעו מלין מפומיה דיחזקאל, לא חיישו על גלותהון פלל, דהא ידעו דקודשא בריך הוא לא שביק לון. וכל מה דגלי ברשותא גלי. (ל"א ואמר רבי שמעון ביה

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

שעתא חדו ישראל חדוותא שלימתא בסיעתא דמאריהון דהוה עמהון וכל חד מנייהו עאל רעותא דלביה ברחימותא סגיא למיסר נפשיה על קדושתא דמאריהון ובגין כך גלי יחזקאל כל מה דגלי

[זוהר חלק ב' - דף ג' ע"א]

ותנינן בכל אתר דישׂראל גלו, תמן שכינתא גלתה עמהון, והכא בגלותא דמצרים מה פתיב, ואלה שמות בני ישׂראל וגו'. פיון דכתיב בני ישׂראל, מהו את יעקב, הבאים אתו אצטריך למימר. אלא, אלה שמות בני ישׂראל אינון רתיכין ומשריין עלאין, דנחתו עם יעקב, בהדי שכינתא, בגלותא דמצרים (שמות א') ואלה שמות בני ישׂראל הבאים מצרימה את יעקב איש וביתו באו. רבי חייא פתח (ה' א' שיר השירים ד') אתי מלבנון פלה אתי מלבנון תבואי תשורי מראש אמנה מראש שניר וחרמון ממעונות אריות מהררי נמרים. האי קרא על פנסת ישׂראל אתמר, בשעתא דנפקו ישׂראל ממצרים, וקריבו לטורא דסיני לקבלא אורייתא, אמר לה קודשא בריך הוא, אתי מלבנון: מן ההוא עדוונא עלאה קא אתאת. פלה: שלימתא, פהאי סיהרא דאשתלימת מן שמשא בכל נהורא ונציצו, (דף ג' ע"א) אתי מלבנון תבואי, בגין לקבלא בניך אורייתא.

תשורי מראש אמנה, תשורי: כמה דאת אמר (שמואל א', ט') ותשורה אין להביא. תקביל תקרובתא על בניך. מראש אמנה: מראשיתא דעאלו במהימנותא עלאה, ואמרו (שמות כ"ד) כל אשר דבר ה' נעשה ונשמע, והווי במתקלא חדא פמלאכין עלאין, דהכי פתיב בהו, (תהלים ק"ג) ברכו ה' מלאכיו גבורי כח עושי דברו לשמוע בקול דברו. פדין קבילת פנסת ישׂראל תשורה. (ויקרא קצ"ב א') מראש שניר וחרמון: דא טורא דסיני, דקריבו לגביה, ואתעתדו תחותיה. דכתיב, (שמות י"ט) ויתיצבו בתחתית ההר. ממעונות אריות: אלין בני שעיר דקודשא בריך הוא זמין לון באורייתא, ולא בעו לקבלה, מהררי נמרים: אלין בני ישמעאל. דכתיב, (דברים ל"ג) ה' מסיני בא וזרח משעיר למו הופיע מהר פארן ואתא מרבבות קדש.

מאי ואתא מרבבות קדש. דתנינן, פד בעא קודשא בריך הוא למיהב אורייתא לישׂראל, אתו משריין דמלאכין עלאין, פתחו ואמרו, (תהלים ח') ה' אדונינו מה אדיר שמך בכל הארץ אשר תנה הודך על השמים, בעאן דיתיהיב לון אורייתא.

אמר לון קודשא בריך הוא, וכי אית בכון מותא, דכתיב, (במדבר י"ט) אדם פי ימות באהל. (דברים כ"א) וכי יהיה באיש חטא משפט מות והומת. חטא אית בינייכו, וכי אתון בעאן לדינין. אית בינייכו גזל. או גנבה, דכתיב, (שמות כ') לא תגנוב. אית בינייכו נשין דכתיב, (שמות כ') לא תנאף. אית בינייכו שקרא, דכתיב, (שמות כ') לא תענה ברעך עד שקר. אית בינייכו חמדה, דכתיב, (שמות כ') לא תחמוד. מה אתון

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בעאן אורייתא. מיד פתחו ואמרו, ה' אדונינו מה אדיר שמך בכל הארץ. ואלו אשר תנה הודך על השמים לא כתיב. ועל דא ואתא מרבבות קדש, פדין מימינו אש דת למו.

ר' יוסי אוקים להאי קרא, (ה' ב') כד נחתא שכינתא בגלותא דמצרים. ורבי שמעון אמר, האי קרא, על רזא דיחודא דמהימנותא אתמר, אתי מלבנון פלה, קול אמר לדבור אתי, בגין דהא (בראשית ל"ו א') קול אתי לדבור, ומדבר לה בהדיה, למהוי פחדא בלא פרודא כלל. בגין דקול איהו (בראשית רמ"ז ב' כ"ה א') כלל, דבור איהו פרט. ועל דא כלל אצטריך לפרט, ופרט אצטריך לכלל. דהא לית קול בלא דבור, ולית דבור בלא קול. ועל דא אתי מלבנון פלה וגו', דעקרא דתרוייהו מלבנון קא אתיין.

תשורי מראש אמנה: דא איהו גרון, דמתמן נפקא רוחא לאשלמא פלא, (נ"א כלה) מרזא דלבנון סתים וגניזו. מראש שגיר וחרמון: דא איהו לישנא רישא ואמצעיתא, דמתכא לדבור. ממעונות אריות: אלין אינון שינים. מהררי נמרים: אלין אינון שפון, שלימו דאשתלים בהו דבור.

ואלה שמות בני ישראל. רבי חייא פתח, (משלי כ"ג) אל תלחם את לחם רע עין ואל תתאו למטעמתיו. אל תלחם את לחם רע עין, בגין דנהמא או הנאה דההוא בר נש דהוי רע עין, לאו איהו כדאי למיכל ולאתהני מניה. דאי כד נחתו ישראל למצרים, לא יטעמון נהמא דמצראי, לא אשתבכו בגלותא, ולא יעיקון לון מצראי.

אמר ליה רבי יצחק, והא גזרא אתגזר. אמר ליה, כלא איהו כדקא יאות, דהא לא אתגזר במצרים דווקא, דהא לא כתיב (בראשית ט"ו) פי גר יהיה זרעך בארץ מצרים, אלא בארץ לא להם, ואפילו בארעא אחרא.

אמר ר' יצחק, מאן דאיהו בעל נפש, (ס"א לא ייכל עם בר נש) דמיכליה יתיר משאר בני נשא, או מאן דהוא אזיל בתר מעוי, אי אערע בההוא רע עין, יכוס גרמיה ולא ייכול מנהמא דיליה, דלית נהמא בישא בעלמא, בר מההוא לחם רע עין, מה כתיב (בראשית מ"ג) פי לא יוכלון המצרים לאכל את העברים לחם פי תועבה היא למצרים, הא לך לחם רע עין,

[זוהר חלק ב' - דף ג' ע"ב]

תלתא אינון דדחיין שכינתא מעלמא, וגרמין, דדיוריה דקודשא בריך הוא לא הוי בעלמא, ובני נשא צווחין ולא אשתמע קליהון. ואלין אינון: מאן (דף ג' ע"ב) דשכיב בנדה, בגין דלית מסאבו תקיף בעלמא בר מסאבו דנדה. מסאבו דנדה קשיא מפל מסאבו דעלמא, אסתאב איהו, וכל דמתקרבין בהדיה יסתאבון עמיה,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בכל אתר דאזלין אתדחייא שכינתא מן קמיייהו. ולא עוד, אלא דגרים מרעין בישין על גרמיה, ועל ההוא זרעא דיוליד, דכיון דיקרב בר נש לגבי נדה, ההוא מסאבו דליג עלוי, וישתאר בכל שייפין דיליה, זרעא דיוליד בההוא שעתא, (ס"א מסאבו) משכין עלוי רוח מסאבו. וכל יומי יהא במסאבו, דהא בנינא ויסודא דיליה איהו במסאבו רב ותקיף מפל מסאבא דעלמא, דמיד דקריב בר נש לגבי נדה, ההוא מסאבו דליג עלוי, דכתיב, (ויקרא ט"ו) ותהי נדתה עליו.

מאן דשכיב בבית אל נכר, דאעיל ברית קודש ואת קיימא ברשו אחרא, דכתיב, (מלאכי ב') ובעל בית אל נכר. ותנינן, לית קנאה קמי קודשא בריך הוא, בר קנאה דברית קדישא, דאיהו קיימא דשמא קדישא, ורזא דמהימנותא. מה פתיב (במדבר כ"ה) ויחל העם לזנות אל בנות מואב מיד ויחר אף ה' בישראל.

רישי עמא דיצעו ולא מחו בידייהו, אתענשו בקדמיתא, דכתיב, (במדבר כ"ה) קח את כל ראשי העם והוקע אותם לה' נגד השמש. רבי אבא אמר, מאי נגד השמש. נגד הברית דאקרי שמש, ועליה אתמר (תהלים פ"ד) כי שמש ומגן ה' אלהים. שמש ומגן (רכ"ד ב'): דא ברית קדישא. מה שמש זרח ואנהיר על עלמא, אוף הכי ברית קדישא זרח ואנהיר גופא דבר נש. מגן: מה מגן איהו לאגנא עליה דבר נש, אוף הכי ברית קדישא מגן עליה דבר נש, ומאן דנטיר ליה, לית נזקא בעלמא, דיכיל למקרב בהדיה ודא הוא נגד השמש.

רישי עמא, יתפסון בכל דרא ודרא בחובא דא, אי ידעין ולא מקנאין ליה. בגין דחובא דא עלייהו, לקנאה ליה לקודשא בריך הוא בהאי ברית, מאן דאעיל קדושה דא ברשותא אחרא, עליה פתיב (שמות כ') לא יהיה לך אלהים אחרים על פני. לא תשתחוה להם ולא תעבדם פי אנכי ה' אלהיך אל קנא וכלא קנאה חדא. ועל דא אתדחייא שכינתא מקמיה. מאן דמשקר בברית קדישא דחתיים בבשריה דבר נש, פאילו משקר בשמא דקודשא בריך הוא, מאן דמשקר חותמא דמלפא, משקר ביה במלפא, לית ליה חולקא באלהא דישראל, אי לא בחילא דתיובתא תדיר. (ס"א יתיר)

ר' יוסי פתח ואמר, (שמואל א', י"ב) וישפחו את ה' אלהיהם וגו', ויעזבו את ה'. מאי וישפחו ויעזבו. דדחו מנייהו ברית קיימא קדישא, הוו גזרין ולא פרעין, עד דאתת דבורה ונדיבת בהאי לכל ישראל כמה דכתיב, (שופטים ה') בפרוע פרעות בישראל בהתנדב עם ברכו ה'.

מאן דקטיל בנוי, ההוא עופרא דמתעברא אתתיה, וגרים לקטלא ליה במעהא, דסתיר בנינא דקודשא בריך הוא ואומנותא דיליה. אית מאן דקטיל בר נש. והאי קטיל בנוי. תלתא בישין עביד דכל עלמא לא יכיל למסבל, ועל דא עלמא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מתמוגגא זעיר זעיר, ולא ידיע, וקודשא בריך הוא אסתלק מעלמא, וחרבא וכפנא ומותנא אתיין על עלמא. ואלין אינון: קטיל בנוי, סתיר בניינא דמלקא. דחיא שכנינתא, דאזלא ומשטטא בעלמא, ולא אשכחת נייחא. ועל (דא) אלין, רוחא (ס"א רוחין) דקודשא (עביד) בכיה. ועלמא אתדן בכל הני דינין. ווי לההוא בר נש, ווי ליה, טב ליה דלא יתברי בעלמא.

זכאין אינון ישראל, דאף על גב דהוו בגלותא דמצרים, אסתמרו מפל הני תלתא, מנדה, ומבת אל נכר, ומקטול זרעא, ואשתדלו בפרהסיא בפריה ורביה. דאף על גב דגזרה אתגזרת (שמות א') כל הין הילוד היאורה תשליכוהו, לא אשתכח ביניהון מאן דקטיל עוברא במעהא דאתתא, כל שכן לבתר. ובזכותא דא נפקו ישראל מן גלותא.

[זוהר חלק ב' - דף ד' ע"א]

מנדה: דתני רבי חייא מאי (דף ד' ע"א) דכתיב, (שמות ל"ח) ויעש את הפיור נחשת ואת כנו נחשת במראות הצובאות. מפני מה זכו נשין להאי, בגין דאסתמרו גרמייהו בגלותא דמצרים, דלבתר דאתדכיין הוו אתיין מתקשטן ומסתכלן במראה בבעליהון, ומעוררן לון בפריה ורביה.

מבת אל נכר, דכתיב, (שמות י"ב) יצאו כל צבאות ה' וגו'. וכתיב (תהלים קכ"ב) שבטי יה עדות לישראל. עדות לישראל ודאי. ואלה שמות בני ישראל. שבטי בני ישראל. דבר אל בני ישראל.

ואי תימא והא כתיב והוא בן איש מצרי. הא ודאי חד הוה, ופרסמו קרא, דכתיב, (ויקרא כ"ד) והוא בן איש מצרי וגו' ושם אמו שלומית בת דברי למטה דן. פריה ורביה דכתיב, (שמות א') ובני ישראל פרו וישרצו וירבו וגו'. ומפל הני אסתמרו ישראל. בני ישראל (ו' א') עאלו, בני ישראל נפקו, הדא הוא דכתיב ואלה שמות בני ישראל וגו'.

ואלה שמות בני ישראל. רבי אלעזר ורבי יוסי הוו אזלי באורחא, עד דהוו אזלי, אמר רבי אלעזר לרבי יוסי, אפתח פומך, וינהרון מילך אמר ליה גיחא קמיה דמר, דאשאל מלה חדא דקשיא לי, (אחורי דף זה) הא שמענא מבוצינא קדישא, דהוה אמר, ואלה שמות בני ישראל, ישראל סבא. כל אינון חילין ומשריין דהוו נחתין לגלותא בהדי יעקב, דכתיב, את יעקב. מהו דכתיב איש וביתו באו. אמר ליה, ודאי הכי הוא. אלא הא תנינו, כל דמקבל מאחרא, איהו ביתא מההוא דיהיב, ועל דא איש וביתו באו.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

פֶּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (מלכים א', ט') וַיְהִי כַּכְּלוֹת שְׁלֹמֹה לְבַנוֹת אֶת בַּיִת ה' וְאֶת בַּיִת הַמִּלֶּךְ וְגו'. וְכִי כִּיּוֹן דְּאָמַר אֶת בַּיִת ה', מֵהוּ וְאֶת בַּיִת הַמִּלֶּךְ, אִי בְּגִין שְׁלֹמֹה אֶתְמַר, לָאוּ הֲכִי, אֵלָּא אֶת בַּיִת ה' דָּא בַּיִת הַמִּקְדָּשׁ, וְאֶת בַּיִת הַמִּלֶּךְ דָּא קְדָשׁ הַקְּדָשִׁים.

בַּיִת ה' דְּאִיְהוּ בַּיִת הַמִּקְדָּשׁ כְּגוֹן: עֲזוּרוֹת וְלִשְׁכוֹת וּבַיִת הָאוּלָּם וְהַדְּבִיר, דָּא בַּיִת הַמִּקְדָּשׁ, וְדָאִי אֶקְרִי בַּיִת ה'. בַּיִת הַמִּלֶּךְ: דָּא קְדָשׁ הַקְּדָשִׁים, דְּאִיְהוּ פְּנִימָאָה דְּכָלְא, הַמִּלֶּךְ סִתָּם. מֶלֶךְ דָּא, אָפֵּי עַל גַּב דְּאִיְהוּ מֶלֶךְ עֲלָאָה, אִיְהוּ נוֹקְבָא לְגַבֵּי נְקוּדָה עֲלָאָה, סִתִּימָא דְּכָלְא. וְאָפֵּי עַל גַּב דְּאִיְהוּ נוֹקְבָא, אִיְהוּ דְּכוּרָא לְגַבֵּי מֶלֶךְ דְּלִתְתָּא, וּבְגִין כֶּךָ כְּלָא כְּגוּוֹנָא דָּא וְעַל דָּא, תַּתְּאִי, בְּרִזָּא דָּא כְּתִיב בְּהוּ, אִישׁ וּבֵיתוֹ בָּאוּ.

וְאֵלֶּה שְׁמוֹת, רַבִּי (אלעזר) יוֹסִי פֶּתַח וְאָמַר, (שיר השירים ד') גֵּן נְעוּל אַחוּתִי כְּלָה גַל נְעוּל מְעִין חֲתוּם. גֵּן נְעוּל: דָּא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל שְׁהִיא גֵּן נְעוּל. דְּאָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, מֵה גֵּן הַזֶּה צְרִיךְ לְשָׁמֹר, לְעֵדוּר, וְלִהְשָׁקוֹת, וְלִזְמוּר. כֶּךָ כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, צְרִיכָה לְעֵדוּר, וְלִשְׁמֹר, וְלִהְשָׁקוֹת, וְלִזְמוּר, וְנִקְרָאת גֵּן, וְנִקְרָאת כְּרָם, מֵה הַכְּרָם הַזֶּה צְרִיךְ לְעֵדוּר וְלִהְשָׁקוֹת וְלִזְמוּר וְלַחְפוּר, כֶּךָ יִשְׂרָאֵל, הֵדָּא הוּא דְּכְתִיב, (ישעיה ה') כִּי כְּרָם ה' צָבָאוֹת בַּיִת יִשְׂרָאֵל וְכְתִיב, (ישעיה ה') וַיַּעֲזָקוּהוּ וַיִּסְקְלוּהוּ וְגו'.

[זוהר חלק ב' - דף ד' ע"ב]

תוספתא מתניתין: אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֲנִי פֶּתַח עֵינָא חֲמָאן, גְּלַגְלִי רְתִיכְתָּא קְדִישְׁתָּא נְטִלִין בְּמִטְלָנוּי, וְקַל שִׁירְתָּא בְּסִימָא לְאוּדְנִין, יָאָה לְלַבָּא, סְלָקָא וְנַחְתָּא, אִזְלָא וְלֹא נְטִלָא, מְזַדְעָזְעִין אֶלְפִין, וְרַבּוּא רַבְבִּין וּפְתַחֲחִין שִׁירְתָּא מְלָרַע לְעִילָא. לְקַל נְעִימוּתָא הָהוּא, קִיּוּמִין מֵאֵן דְּקִיּוּמִין, וּמִתְכַּנְּפִין בְּכַנּוּפִיא לְסִטְרָא דִּימִינָא, אַרְבַּע מָאָה וְחֲמִשִּׁין אֶלְפִין מְאָרִי דְּעֵינִין. חֲמָאן וְלֹא חֲמָאן, קִיּוּמִין בְּקִיּוּמִיהוּן. תְּרִין סִטְרִין אַחְרָנִין אֶתְחַוּוּרִי (ס"א אֶתְחַוּוּרִי) בְּגִינִיהוּן. וְלְסִטְרָא דְּשְׂמַאלָא מֵאֵתָּן וְחֲמִשִּׁין אֶלְפִין. אֵינּוֹן מְאָרִיְהוּן דִּיבְבָא, מִיבְבִין וּמִלְּלִין מֵאֵתֵר בַּיִת מוֹתְבִיְהוּן, פֶּתַחֲחִין בְּדִינָא וּמְסִימִין בְּדִינָא. מִיבְבִין תְּנִינּוֹת, וְדִינָא יְתִיב, וּסְפָרִין פְּתִיחוּ. בֵּיה שְׁעָתָא, סְלִיק מְאָרִיָּה דְּדִינָא, דְּקָאִים עֲלִיהוּן, וְיְתִיב בְּכוּרְסִיָּא דְּדִינָא, וְשִׁירְתָּא אֲשַׁתְּכֶךָ, עַד לֹא תִסְתֵּיִם דִּינָא סַחֲרִין מְאָרִי דְּעֵינִין דְּלְסִטְרָא יְמִינָא, וְעַמְהוּן (דף ד' ע"ב) תְּמַנִּיסֵר אֶלְפִין אַחְרָנִין תְּקַעִין, וְלֹא מִיבְבִין וְלֹא מִלְּלִין (ס"א לֹא מִלְּלִין וְלֹא מִיבְבִין) פֶּתַחֲחִין שִׁירְתָּא, מְזַדְעָזְעוּן מֵאֵתָּן וְחֲמִשִּׁין אֶלְפִין מְאָרִי דִּיבְבָא.

תְּקַע תְּנִינּוֹת וְלֹא מִיבְבִין (ס"א וְלֹא מִיבְבִין וְלֹא מִלְּלִין) נְטִיל פְּטְרוּנָא, מֵהָהוּא בְּכוּרְסִיָּא וְיְתִיב בְּכוּרְסִיָּא דְּוֹתְרָנוֹתָא. בֵּיה זְמַנָּא הוּא (נ"א הוּא) מְדַכְּר שְׂמָא קְדִישָׁא עֲלָאָה רַבָּא, דְּבַתְּהוּא שְׂמָא חִיִּים לְכָלְא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

פֶּתַח וְאָמַר זְמַנָּא חֲדָא יוֹדֵד הֵא וַיִּוֹד הֵא (ס”א יו”ד ה”א וא”ו ה”א) כְּמָה דְאֵת אָמַר (שמות ל”ד) וַיִּקְרָא בְשֵׁם יְהוָה. פֶּתַחִין פְּקֻדְמִיתָא מְאֵרִי גְלַגְלִי קְדִישִׁין. וְאֵלֶּף אֶלְפִין, וְרִבּוּא רִבְבוּן, וְאֵמְרֵי שִׁירְתָּא, מְשַׁבְּחִין וְאֵמְרִין, בְּרִידָא יִקְרָא דְהַ מְאֵתֵר בֵּית שְׁכִינְתָּיהָ.

אֵתְיָא הֵהוּא גְנָתָא, דְהָת (נ”א דאיהי) טְמִירָא בְּמֵאתָן וְחֻמְשִׁין עֲלָמִין, הוּא שְׁכִינְתָּא יִקְרָא בְּזוּוּהָ, דְנִפְיָא מְזוּוּא לְזוּוּא, וְזוּוּהָ נְגִיד מְנִיָּה, לְד’ סְטְרִין רִישִׁין, לְקֻדְמָאִי (ס”א לקיימא), מֵהֵוּא זְיוּא נִפְקָא (ס”א אֶתְמַשְׁךְ) לְכַלְהוּ דְאֵינּוּן לְתַתָּא, וְהֵיִיא אֶקְרִי גְנָתָא דְעָדָן.

פֶּתַח תְּנַיִינוֹת הֵהוּא סְבָא, פְּטְרוֹנָא דְכָלָא וּמְדַכְּר שְׁמִיָּה יוֹדֵד הֵא וַאֲוֹ הֵא, וְכַלְהוּ פֶּתַחִי בְּתַלְיִסְר מְכִילָן דְרַחֲמִי. מֵאֵן חֲמִי כָל אֶלִין תְּקִיפִין, רָאמִין דְרָאמִין, תְּקִיפִין דְתְּקִיפִין, רְתִיכִין קְדִישִׁין, וְשְׁמִיא, וְכָל חִילְהוֹן, מְזַדְעָזְעִין וּמְתַחְלַחְלַחְלָן בְּאֵימְתָא סְגִיא, מְשַׁבְּחִין שְׁמָא קְדִישָׁא, וְאֵמְרִין שִׁירְתָּא. זְכָאִין אֵינּוּן נְשַׁמְתְּהוֹן דְצַדִּיקֵיָּא, דְאֵינּוּן בְּהֵוּא עֵדוּנָא, וַיִּדְעִין דָּא, עַל הָאִי אֵימְר (ירמיה י’) מִי לֹא יִירָאָךְ מֶלֶךְ הַגּוֹיִם כִּי לָךְ יֵאָתֶה וְגו’ (ע”כ תוספתא)

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כַּד נַחְתַּת שְׁכִינְתָּא לְמִצְרַיִם, נַחְתַּת חָיָה חֲדָא, דְשָׁמָּה יִשְׂרָאֵל, בְּדִיּוּקְנָא דֵהֵהוּא סְבָא, וְאַרְבַּעִין וַתְרִין שְׁמִשִׁין קְדִישִׁין עֲמִיָּה, וְכָל חַד וְחַד אֵת קְדִישָׁא עֲמִיָּה, מְשַׁמָּא קְדִישָׁא, וְכַלְהוּ נַחְתָּן עִם יַעֲקֹב לְמִצְרַיִם, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מִצְרַיִמָּה אֵת יַעֲקֹב. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, מִמְשַׁמַּע דְקָאֵמַר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְאַחַר כֵּן אֵת יַעֲקֹב, וְלֹא נֵאֶמַר אֵתוּ.

שָׁאֵל רַבִּי יְהוּדָה לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, (אמר ליה) פִּיּוֹן דְשְׁמַעַת מְאֻבוּךְ, פְּרֻשַׁת וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּרֻזָּא עֲלָאָה, מֵאִי קָאֵמַר אִישׁ וּבֵיתוֹ בָּאוּ. אָמַר לִיה, הֵהוּא מְלָא דְהוּא אָמַר אָבָא, אֵינּוּן הוּוּ מְלָאכִין עֲלָאִין, דְאֵינּוּן לְעֵילָא עַל תַּתָּאי מְנַהוֹן, הֵיִינוּ דְכְּתִיב אִישׁ וּבֵיתוֹ בָּאוּ, וְהִכִּי אָמַר אָבָא, כָּל אֵינּוּן מְלָאכִין דְבִדְרָגָא עֲלָאָה, אֶקְרוּן גּוֹבְרִין דְיֻבְרִין, וְאֵינּוּן דְבִדְרָגָא תַתָּאָה מְנַהוֹן, אֶתְקְרוּן (נוקבתא) בֵּית, דְאֵתְתָא נּוֹקְבָא דְמְקַבְלָא מִן דְכּוֹרָא.

רַבִּי יִצְחָק הוּוּ קָאִים קָמִיָּה דְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, אָמַר לִיה שְׁכִינְתָּא נַחְתַּת לְמִצְרַיִם עִם יַעֲקֹב. אָמַר לִיה וְלֹא, וְהָא כְּתִיב (בראשית מ”ו) אֲנֹכִי אֶרֶד עִמָּךְ. אָמַר לִיה תָּא חֲזִי, שְׁכִינְתָּא נַחְתַּת לְמִצְרַיִם אֵת יַעֲקֹב וְשִׁית מָאָה אֶלְפִין רְתִיכִין קְדִישִׁין (אחרנין) עֲמָה, וְהֵיִינוּ דְכְּתִיב כְּשֵׁשׁ מֵאוֹת אֶלֶף רַגְלִי, תְּנִינָן שִׁית מָאָה אֶלְפִין רְתִיכִין קְדִישִׁין נַחְתוּ עִם יַעֲקֹב לְמִצְרַיִם, וְכַלְהוּ סְלִיקוּ מִתְּמָן, כַּד נִפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם. הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (שמות י”ב) וַיִּסְעוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל מִרַעַמְסֵס סְכוּתָה כְּשֵׁשׁ מֵאוֹת אֶלֶף רַגְלִי וְגו’. שֵׁשׁ מֵאוֹת לֹא נֵאֶמַר, אֶלָּא כְּשֵׁשׁ מֵאוֹת, כְּגוּוּנָא דְנִפְקוּ אֶלִין, כֵּן נִפְקוּ אֶלִין.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ותא חזי רזא דמלה, בעדנא דנפקו אלין רתיכין קדישין, משירייתא קדישתא, חמו ישראל וידעו, דהו מתעכבין בגיניהון, וכלהו בהילו דעבדו ישראל, בגיניהון הוה, והיינו דכתיב, (שמות י"ב) ולא יכלו להתמהמה, הוה ליה למימר ולא רצו להתמהמה אבל לא פתיב אלא ולא יכלו. ואתיידעו (ס"י ואיתנדע) ממש, דכלהו בני ישראל, הוה בני ישראל דרקיעא, והיינו דכתיב, בני ישראל הבאים מצרימה את יעקב, ועל דא לא נאמר ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה אתו, אלא ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה את יעקב, הבאים מצרימה בקדמיתא ועם מי, את יעקב.

[זוהר חלק ב' - דף ה' ע"א]

אמר רבי יהודה, (נ"א רבי יצחק נ"א רבי יוסי) קל וחומר, ומה פד אשתויב יעקב מלבן, פתיב, (בראשית ל"ב) ויעקב הלך לדרכו ויפגעו בו מלאכי אלהים. פד נחת בגלותא, וקודשא בריך הוא אמר, אנכי ארד עמך מצרימה, (דף ה' ע"א) לאו דינא, הואיל ופטרונא נחתא דייחתון שמשוי עמיה, היינו דכתיב הבאים מצרימה את יעקב. רבי יעקב דכפר חנן אמר משמיה דר' אבא, מאן אינון בני ישראל דהכא. אינון דאתקרון בני ישראל ממש.

ר' אבא פתח ואמר, (בראשית נ"ח ב') (תהלים מ"ו) לכו חזו מפעלות יי אשר שם שמות בארץ. אל תקרי שמות. אלא שמות. ואזלא הא פהא דאמר ר' חייא, כגוונא דרקיעא, עבד קודשא בריך הוא בארעא ברקיע אית שמהן קדישין, בארעא אית שמהן קדישין.

אמר רבי יהודה (נ"א רבי יוסי) בההוא יומא דנחת יעקב למצרים, נחתו עמיה שתין רבוא דמלאכי עלאי. ר' יהודה פתח, (שיר השירים ג') הנה מטתו שלשלמה ששים גבורים סביב וגו' קוזמיטין דגליפין בקנדיטא (ס"א בקלדיטא), סחרן בדוכתיה קוזמיטין בשביעאה, גליפין בשתיתאה, הדא הוא דכתיב, ששים גבורים סביב לה.

הנה מטתו: דא איהי (בראשית רכ"ה) שכנתא. שלשלמה: מלכא דשלמא דיליה. ששים גבורים סביב לה: אלין אינון שתין רבוא דמלאכי עלאי, דאינון מחילא דשכנתא, דנחתת עם יעקב למצרים. מגבורי ישראל: ישראל דלעילא, הדא הוא דכתיב ואלה שמות בני ישראל וגו', איש וביתו באו: אינון ונימוסיהון.

ר' חייא הוה אזיל מאושא ללוד, והוה רכיב על חמרא, והוה ר' יוסי עמיה, נחית ר' חייא, ושקליה בידוי לר' יוסי, אמר ליה, אי בני עלמא ידעין יקרא סגיאא דיעקב, בשעתא דאמר ליה קודשא בריך הוא, אנכי ארד עמך מצרימה, הוה מלחכי עפרא, תלת פרסי קריב לקבריה, דהכי מפרשי מרנא רברבי עלמא, מאריהון דמתניתא, כתיב (שמות י"ח) ויצא משה לקראת חותנו, אהרן חמא למשה

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דַּנְפֵק, וְנִפְק עֲמִיָּה, וְאַלְעֹזֵר וּנְשִׂאֵי וְסָבִי נִפְקוּ עֲמִיָּה, רָאשֵׁי אֲבֹהֶן, וּמְעָרְעֵי כְּנִשְׁתָּא, וְכָל יִשְׂרָאֵל נִפְקוּ עֲמָהוֹן, אֲשֶׁתְּכַחוּ דְכָל יִשְׂרָאֵל כְּלָהוּ, נִפְקוּ לְקַבְלִיָּה דִּיתְרוּ, מֵאֵן חָמָא לְמִשָּׁה דְנִפְיָק וְלֹא יְפוּק, לְאַהֲרֹן וְלְרַבְרָבֵי דְנִפְיָק, וְלֹא יְפוּק. אֲשֶׁתְּכַח, דְּבִגִּין מִשָּׁה נִפְקוּ כּוּלְהוֹן. וּמָה, אִי בִּגִין מִשָּׁה כְּהָ, בִּגִין קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, כִּד אָמַר אֲנָכִי אֲרַד עִמָּךְ מִצְרִימָה, עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה.

עַד דְּהוּוּ אֲזִלִּי, פָּגַע בְּהוּ ר' אַבְא. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, הָא שְׂכִינְתָא הֵכָא, דְּחַד מִמְאָרִיָּהוֹן דִּמְתַּנִּיתִין עֲמָנָא. אָמַר ר' אַבְא, בְּמָאי עֲסָקִיתוּ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, בְּהַאי קְרָא, דְּכְתִיב אֲנָכִי אֲרַד עִמָּךְ מִצְרִימָה וְגו'. כִּד נַחַת יַעֲקֹב לְמִצְרַיִם, דְּכְתִיב, וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מִצְרִימָה, אֶת אֲוִלִּית, דְּכְלָהוּ נַחַתוּ עִם יַעֲקֹב לְמִצְרַיִם.

אָמַר לִיָּה ר' אַבְא, וְדָא לְחֹד הָוֹת. פִּתַּח וְאָמַר (יְחֻזְקָא א') הִיָּה הִיָּה דְּבֵר יִי' אֵל יְחֻזְקָא לְבֵן בּוּזִי הִכְהֵן בְּאַרְצֵי כְּשָׂדִים עַל נְהַר כְּבַר. תְּלַת פְּלוּגְתֵּן הֵכָא. חֲדָא, דְּתַנְיִנֵּן, אִין שְׂכִינָה שׁוּרָה בְּחוּצָה לְאַרְצֵי. וְחֲדָא, דְּלֹא הָוֹה מְחִימֵן כְּמִשָּׁה, דְּכְתִיב בֵּיה, (בְּמִדְבַר י"ב) בְּכָל בֵּיתִי נֶאֱמָן הוּא, וְהוּא, גְּלִי וּפְרָסִם כָּל גְּנוּזִיָּא דְּמִלְכָא. וְחֲדָא, דְּאֲתַחֲזִי כְּמָאן דְּלֹא שְׁלִים בְּדַעְתֵּיהָ.

אֵלֶּא הֵכִי אֲסִינָא בְּמִתְנִיתָא דִּילֹן, חֶס וְשְׁלוֹם דְּהָא יְחֻזְקָא לְבִיָּאָה שְׁלִמָא הָוֹה, וּבְרִשׁוּתָא דְּקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא גְּלִי כָּל מָה דְּגִלִּי. וְכְלָהוּ אֲצִטְרִיךְ דִּיגְלִי וּפְרָסִם, עַל חַד תְּרִין מִמָּה דְּגִלִּי, דְּהֵכִי תַנּוּ, מֵאֵן דְּרִגִּיל לְמִסְבֵּל צַעְרָא וְכו'. (עֵיין לַעִיל ד' א' ב' שׁוּרָה ד' עַד מָה דְּגִלִּי) וְכְלָא אֲצִטְרִיךְ, וּמְעַלְמִין לֹא שְׂבִיק קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל בְּגִלְוֹתָא, עַד דְּהָוֹה אֲתִי לְמִידֵר דִּיּוֹרִיָּה עֲמָהוֹן, כָּל שְׁכֵן בִּיעֲקֹב, דְּהָוֹה נַחִית בְּגִלְוֹתָא, וְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא וּשְׂכִינְתֵּיהָ, וְקִדִּישִׁין עֲלֵאִין, (וּתְתַאֲיִן) וּרְתִיכִין, דְּנַחַתוּ כְּלָהוּ עִם יַעֲקֹב, חֲדָא הוּא דְּכְתִיב הַבָּאִים מִצְרִימָה אֶת יַעֲקֹב.

[זוהר חלק ב' - דף ה' ע"ב]

דְּבֵר אַחַר ר' אַבְא פִּתַּח וְאָמַר, (שִׁיר הַשִּׁירִים ד') אֲתִי מְלַבְּנוֹן כְּלָה אֲתִי מְלַבְּנוֹן תְּבוּאֵי. תָּא חֲזִי, וּוִי לֹון בְּנֵי נְשָׂא דְלֹא יִדְעִין, וְלֹא מְשַׁגְּיחִין בְּפּוּלְחָנָא דְּמְאָרִיָּהוֹן, דְּתַנְיָא אָמַר רַבִּי יִצְחָק, בְּכָל יוֹמָא וְיוֹמָא בֵּת קוּל נִפְקַת מִטּוּרָא דְּחוּרְב, וְאָמַר, וּוִי לֹון לְבַנֵּי נְשָׂא מְפּוּלְחָנָא דְּמְאָרִיָּהוֹן, וּוִי לֹון לְבַנֵּי נְשָׂא מְעַלְבּוּנָה (דף ה' ע"ב) דְּאוּרִיָּתָא. דְּאָמַר ר' יְהוּדָה, כָּל מֵאן דְּאֲשֶׁתְּדֵל בְּאוּרִיָּתָא בְּהַאי עֲלָמָא, וּמְסַגֵּל עוּבְדִין טְבִין יְרִית עֲלָמָא שְׁלִמָא. וְכָל מֵאן דְּלֹא אֲשֶׁתְּדֵל בְּאוּרִיָּתָא בְּהַאי עֲלָמָא, וְלֹא עֲבִיד עוּבְדִין טְבִין, לֹא יְרִית לֹא הָאִי וְלֹא הָאִי. וְהָא תַנּוּ, אִית מֵאן דִּירִית עֲלָמִיָּה כְּפּוּם אֲתֵרִיָּה, וְכְפּוּם מָה דְּחֲזִי לִיָּה. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, לֹא תַנּוּ, אֵלֶּא מֵאן דִּלִּית לִיָּה עוּבְדִין טְבִין כְּלָל.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי יהודה, אלמלי הוּו ידעין בני נשא, רחימותא דרחים קודשא בריך הוא לישראל, הוּו שאגין ככפיריא למרדה אבתריה. דתניא, בשעתא דנחת יעקב למצרים, קרא קודשא בריך הוא לפמליא דיליה אמר להון, פלכון חותו למצרים, ואנא איחות עמכון. אמרה שכנתא רבונא דעלמא, אית צבאות בלא מלכא, אמר לה, אתי מלבנון פלה, מלבנון: מאתרא דעדן, דמלופן בכל עובדוי. פלה: דא שכנתא, דהיא פלה בחופה. ואזלא הא פהא דתניא אמר רבי יהודה, מאי דכתיב, (במדבר ז') ויהי ביום פלת משה, פלת פתיב, ביומא דעאלת פלה לחופה, ושכנתא דא היא פלה.

אתי מלבנון תבואי, מאתר בי מקדשא דלעילא. תשורי מראש אמנה, מרישא דמאן. מראשיהון דבני מהימנותא. ומאן נינהו. יעקב ובנוי. מראש שניר וחרמון, דאינון עתידין לקבלא אורייתא דילי, מטורא דחרמון, ולאגנא עליהו בגלותהון. ממעונות אריות: אלין אינון עמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות, (נ"א בני נשא דמהימנותא) דדמיין לאריותא ונמרין, דמענין להון בכל פולחנא דקשיו.

ר' אבא אמר, אתי מלבנון פלה וגו'. וכי מלבנון אתת, והלא ללבנון עולה. אלא אמר רבי אבא, בשעתא דנחתת שכנתא למצרים, נחתו בהדה שתין רבוא של מלאכי השרת, וקודשא בריך הוא בקדמיתא הדא הוא דכתיב, (מיכה ב') ויעבור מלכם לפניהם וה' בראשם.

ר' יצחק אמר, אתי מלבנון פלה, דא איהי שכנתא. אתי מלבנון תבאי, מאתר בי מקדשא דלעילא. תשורי מראש אמנה, מאתר בי מקדשא דלעילא, ומאתר בי מקדשא דלתתא דאמר ר' יהודה, מעולם לא זזה שכנתא מכותלי דמערבא, דבי מקדשא, דכתיב, (שיר השירים ב') הגה זה עומד אחר פתלנו. והוא ראש אמנה לכל עלמא. מראש שניר וחרמון מאתרא דאורייתא נפקת לעלמא, ולמה. לאגנא על ישראל, ממעונות אריות: אלין עמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות. ר' יודן אומר, ממעונות אריות: אלין אינון תלמידי חכמים, דעסקי באורייתא במעונות המדרשות, ובבתי פנסיות, דאינון אריון ונמרין באורייתא.

[זוהר חלק ב' - דף ו' ע"א]

ר' חייא הוה יתיב קמיה דרבי שמעון, אמר ליה, מה חמת אורייתא לממני בנוי דיעקב, דאינון תריסר בקדמיתא, ולבתר פן שבעים דכתיב, (בראשית מ"ו) כל הנפש לבית יעקב הפאה מצרימה שבעים. ומאי טעמא שבעים ולא יתיר. אמר ליה, לקביל ע' אומין, דאינון בעלמא, ואינון הוּו אומה יחידאה לקבל פלהון. ותו אמר ליה, תא חזי, קלדיטין דנהרין (גוברין) ענפין יתבין במטלגיהון, (נ"א במטולהון) ממנן על שבעין עממין, נפקין מתריסר גליפין קטורין דאסתחרן במטלגיהון, למתקלן

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לְאַרְבַּע רוּחֵי עֲלָמָא, הֲדָא הוּא דְכְתִיב, (דברים ל"ב) יִצְבַּ גְבוּלוֹת עַמִּים לְמִסְפַּר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. וְהֵינּוּ דְכְתִיב, (זכריה ב') כִּי כְּאַרְבַּע רוּחוֹת הַשָּׁמַיִם פָּרַשְׁתִּי אֶתְכֶם, לְאַחְזוֹתָהּ דְּאִינוּן קְיִימִין בְּגִין יִשְׂרָאֵל. בְּאַרְבַּע לָא נְאֻמְר, אֲלֵא כְּאַרְבַּע. כְּמָה דְּאִי אֲפֻשֶׁר לְעֲלָמָא בְּלֵא אַרְבַּע רוּחוֹת כַּף אִי אֲפֻשֶׁר לְעֲלָמָא בְּלֵא יִשְׂרָאֵל. (שמות א') וַיִּקַּם מֶלֶךְ חֲדָשׁ. ר' אָבָא פִּתַּח (ישעיה ל"ב) אֲשֶׁר־כֶּם זֹרְעֵי עַל כָּל מַיִם מְשַׁלְּחֵי רֶגֶל הַשּׁוֹר וְהַחֲמוֹר, וְכַאֲיִן אִינוּן יִשְׂרָאֵל, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתֵרְעֵי בְּהוּ מִכָּל שְׂאָר עַמִּין, וְקָרִיב לֹון לְגַבְיָהּ, דְכְתִיב, (דברים י"ד) וּבָךְ בָּחַר יי' לְהִיּוֹת לוֹ לְעַם סְגוּלָהּ וְגו', וְכְתִיב (דברים ל"ב) כִּי חֶלֶק יי' עִמּוֹ יַעֲקֹב חֶבֶל נַחֲלָתוֹ, יִשְׂרָאֵל מִתְּדַבְּקִין בֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְכְתִיב, (דברים ד') וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בַּיי' אֲלֵהִיכֶם חַיִּים כּוֹלְכֶם (דף ו' ע"א) הַיּוֹם.

וְעַל דָּא זְכַאֲיִן אִינוּן קָמִיָה, בְּגִין דְּאִינוּן זֹרְעִין עַל כָּל מַיִם. מַאי עַל כָּל מַיִם. דְּזֹרְעִין לְצַדִּיקָה. וּמֵאֵן דְּזֹרַע לְצַדִּיקָה, כְּתִיב בֵּיהּ (תהלים נ"ז) (הדא הוּא דְכְתִיב, (תהלים כ"ח) כִּי גְדוֹל עַד שָׁמַיִם עַל כָּל מַיִם) אִיהוּ הוּי, וּמֵאֵן אִיהוּ מְעַל שָׁמַיִם. (ויקרא ט"ז ע"א ס"ד ב') דָּא עֲלָמָא דְּאֵתִי. וְיִשְׂרָאֵל זֹרְעֵי זֹרְעָא עַל כָּל מַיִם.

בְּסַפְרָא דְּרַב יִיבָא סְבָא הָכִי אָמַר, כְּתִיב (דניאל ד') בְּגִזְרַת עִירִין פְּתַגְמָא וּמֵאֵמַר קְדִישִׁין שְׁאֵלְתָא, כָּל דִּינִין דְּהָאִי עֲלָמָא, וְכָל גְּזָרִין, וְכָל שְׁאֵלְתִין, כְּלָהוּ קְיִימֵי בְּחַד הַיְכָלָא, דְּתַמְן ע"ב סְנֵה־דְרִין מְעִינִין בְּדִינִין דְּעֲלָמָא. וְהָהוּא הַיְכָלָא אֲקָרִי הַיְכָל (פקודי רנ"א ע"א) זְכוּתָא, בְּגִין, דְּכַד דְּיִינִין דִּינָא, מְהַפְכִין בְּזְכוּתָא דְּבַר נֶשׁ בְּקַדְמִיתָא.

מַה דְּלָאוּ הָכִי, בְּדַרְגָּא דְּהָהוּא סְטְרָא אַחְרָא, דְּתַמְן אִיהוּ אֲתֵר דְּאֲקָרִי (רס"ה א') חוּבָה, בְּגִין דְּכָל עוּבְדוּי דְּהָהוּא אֲתֵר, דְּנַחֲשׁ אֶשֶׁת זְנוּנִים, לָא אִיהוּ אֲלֵא לְמַהֲפַכָּא בְּחוּבָה דְּבַר נֶשׁ, וְלְמַלְשָׁן עֲבָדָא לְמֵאֲרִיָהּ.

אִינוּן דְּהַיְכָלָא דְּזְכוּתָא, אֲקָרוּן מַיִם מְתוּקִים, מַיִם צְלוּלִין. אִינוּן דְּהַיְכָלָא דְּחוּבָה, אֲקָרוּן מַיִן מְרִירִין, (במדבר ה') מֵי הַמְּרִים הַמֵּאֲרָרִים. בְּהָהוּא הַיְכָלָא דְּזְכוּתָא, לָא קְיִימֵי אֲלִין תְּלַת (בראשית קפ"א א'): בְּנֵי, חַיִּי, וּמְזוּנֵי. וְלָאוּ בְּהָהוּא אֲתֵר (רס"ו א') דְּחוּבָה, לָא בְּמַיִם מְתִיקִין וְצְלוּלִין, וְלָאוּ בְּמַיִם מְרִירִין מְלֻטְטִין.

וְעַל דָּא, יִשְׂרָאֵל זֹרְעֵי עַל כָּל מַיִם, זֹרְעָא קְדִישָׁא דְּאוּלִּידוּ עַל כָּל מַיִם, אִיהוּ, דְּהָא לָאוּ נֶכּוֹן זֹרְעָא דִּילְהוֹן אֲלֵא לְעִילָא. וְעַל דָּא אוּקְמוּהָ מִכָּל מְקוּם, בְּנֵי חַיִּי וּמְזוּנֵי, לָאוּ בְּזְכוּתָא תְּלִיא מְלֵתָא, אֲלֵא בְּמִזְלָא קְדִישָׁא תְּלִיא מְלֵתָא, וְאַתֵּר דָּא עַל כָּל מֵיא אִיהוּ.

מְשַׁלְּחֵי רֶגֶל הַשּׁוֹר וְהַחֲמוֹר, דְּלָא אִית לֹון בְּהָהוּא סְטְרָא בִישָׁא כְּלוּם, וּמְשַׁדְּרִין מְנִיָּהוּ כָּל חוּלְקִין בִּישִׁין, וּמִתְּדַבְּקִין בְּהָהוּא סְטְרָא טְבָא, דְּכָל קְדוּשִׁין (בראשית קס"ז ב') עֲלָאִין, שׁוֹר וְחֲמוֹר כַּד מְזַדְּוּגִין כְּחֵדָא, תְּרִין פְּגַעִין בִּישִׁין אִינוּן לְעֲלָמָא. שׁוֹר:

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

סְטְרָא דְדִינָא קְשִׁיא אִיהוּ, וְאֵתְדִבְקוּתָא דְסְטְרָא קְדִישָׁא אִיהוּ. חֲמוּר: כַּד אֲזַדְוּוּג בְּהַדְיָה, דְּאִיהוּ מִסְטְרָא אַחְרָא, תְּרִין פְּגָעִין בִּישִׁין אֵינּוּן לְעֵלְמָא.

וְעַל דָּא, שְׁמַעוֹן תּוֹקְפָא דְדִינָא קְשִׁיא הוּא בֵּיה, וְכַד מְזַדְוּוּגֵן כְּחָדָא, לָא יְכִיל עֵלְמָא לְמַסְבֵּל, וּבְגִין כֶּה, (דְּבָרִים כ"ב) לָא תַחְרוּשׁ בְּשׁוּר וּבְחֲמוּר יַחְדּוּ. וְעַל דָּא, שְׁדַר יַעֲקֹב לְעֵשׂוּ מִלְּהָ דָא, דְּכַתִּיב, (בְּרֵאשִׁית ל"ב) וַיְהִי לִי שׁוּר וַחֲמוּר. וְאִי לָאוּ דְמֵאִיף יַעֲקֹב גְּרַמְיָה, דְּחִילוּ סְגִיא נָפַל בֵּיה בְּעֵשׂוּ.

וַיִּקָּם מֶלֶךְ חֲדָשׁ עַל מִצְרַיִם. בְּסִפְרָא דְרַב הַמְּנוּנָא סָבָא הֲכִי אֲתָמַר, מֵאִי דְכַתִּיב וַיִּקָּם מֶלֶךְ חֲדָשׁ עַל מִצְרַיִם, תָּא חֲזִי, כֹּל עֲמִין דְּעֵלְמָא, וְכֹל מַלְכִין דְּעֵלְמָא, לָא אֲתַתְּקֹפוּ בְּשׁוּלְטָנְיָהוֹן, אֲלֵא בְּגִינְיָהוּ דְיִשְׂרָאֵל, מִצְרַיִם לָא הוּוּ שְׁלִטִין עַל כָּל עֵלְמָא, עַד דָּאֲתוּ יִשְׂרָאֵל, וְעָאֲלוּ תַמָּן בְּגִלוּתָא, כְּדִין אֲתַתְּקֹפוּ עַל שְׂאָר (בְּשַׁלַּח ע"ט א') עֲמִין דְּעֵלְמָא. בְּבַל לָא אֲתַתְּקֹפוּ עַל כָּל עֲמִין דְּעֵלְמָא, אֲלֵא בְּגִין דְיִשְׂרָאֵל דְּלַהוּיִין בְּגִלוּתָהוֹן. אֲדוּם לָא אֲתַתְּקֹפוּ עַל כָּל עֲמִין דְּעֵלְמָא אֲלֵא בְּגִינְיָהוֹן דְיִשְׂרָאֵל, דְּלַהוּיִין בְּגִלוּתָהוֹן. דְּהָא עֲמִין אֵלִין בְּשַׁפְלוּתָא הוּוּ בְּשְׂאָר עֲמִין, וּמֵאִיכִין הוּוּ מְכַלְהוּ, וּבְגִין יִשְׂרָאֵל אֲתַתְּקֹפוּ.

מִצְרַיִם: דְּכַתִּיב, (שְׁמוֹת כ') מִפֵּית עֲבָדִים. עֲבָדִים אֲקָרוּן מִמֶּשׁ, דְּהָא (שְׁמוֹת י"ו ע"א) מִצְרַיִם בְּשַׁפְלוּתָא דְשְׂאָר עֲמִין הוּוּ. בְּבַל: דְּכַתִּיב, (יִשְׁעִיָּה כ"ג) הֵן אֲרֶץ כְּשָׁדִים זֶה הָעָם לֹא הָיָה. אֲדוּם: דְּכַתִּיב, (עֲבַדִּיָּה א') הִנֵּה קָטָן נִתְתִּיף בְּגוֹיִם בְּזוּי אֲתָהּ מֵאֲד.

[זוהר חלק ב' - דף ו' ע"ב]

וְכַלְהוּ לָא נָטְלוּ תּוֹקְפָא אֲלֵא בְּגִינְיָהוֹן דְיִשְׂרָאֵל. דְּכַד יִשְׂרָאֵל בְּגִלוּתָהוֹן מִיַּד מִתְתַּקְפִּי עַל כָּל שְׂאָר עֲמִין דְּעֵלְמָא. מֵאִי טַעְמָא, בְּגִין דְיִשְׂרָאֵל אֵינּוּן בְּלַחוּדִיָּהוּ, לְקַבֵּל כָּל (ט"ז א') עֲמִין דְּעֵלְמָא. כַּד עָאֲלוּ יִשְׂרָאֵל בְּגִלוּתָא דְמִצְרַיִם, מִיַּד הוּוּ קִימָה לְמִצְרַיִם, וְאֲתַתְּקֹפוּ שׁוּלְטָנוּתָא דְלַהוּן לְעֵילָא עַל כָּל שְׂאָר עֲמִין, דְּכַתִּיב וַיִּקָּם מֶלֶךְ חֲדָשׁ עַל מִצְרַיִם, וַיִּקָּם: קִימָה הוּוּ לֹוּן, דְּאֲתַתְּקֹפוּ וְקָם הָהוּא מִמְּנָא שׁוּלְטָנָא דְמִצְרַיִם, וְאֲתִיָּהִיב לִיָּה תּוֹקְפָא וְשַׁלְטָנוּתָא, עַל כָּל מְמַנָּן דְשְׂאָר עֲמִין דְּהָא בְּקַדְמִיתָא אִית שׁוּלְטָנוּתָא לְהָהוּא מִמְּנָא דְלְעֵילָא, וְלְבַתֵּר לְעַמָּא דִּילִיָּה (דף ו' ע"ב) דְלַתָּתָא. וּבְגִין כֶּה, וַיִּקָּם מֶלֶךְ חֲדָשׁ עַל מִצְרַיִם. דָּא הוּוּ מִמְּנָא דְלַהוּן, חֲדָשׁ הוּוּ, דְּעַד יוֹמָא הַדִּין לָא הוּוּ לִיָּה שׁוּלְטָנָא עַל שְׂאָר עֲמִין, וְהַשְׁתָּא אֲתַקָּם לְשַׁלְטָאָה עַל כָּל שְׂאָר עֲמִין דְּעֵלְמָא, וּכְדִין אֲתַקְיִים (מְשַׁלִּי ל') תַּחַת שְׁלֵשׁ רַגְזָה אֲרֶץ תַּחַת עֶבֶד כִּי יִמְלוֹךְ.

ר' חֲזִיא אֲמַר, תְּלַתִּין יוֹמִין עַד לָא יִיתִי תּוֹקְפָא לְעַמָּא בְּאַרְעָא, אוּ עַד לָא תִיתִי תְּבִירוּ לְעַמָּא בְּאַרְעָא, מְכַרְזִי בְּעֵלְמָא הָהוּא מִלְּהָ, וְלִזְמַנִּין דְּאֲתַמְסַר הָהוּא מִלְּהָ בְּפּוּמָא דְרַבִּינָא, וְלִזְמַנִּין לְאֵינּוּן בְּנֵי נֶשֶׁא דְלִית בְּהוּ דְעֵתָא וְלִזְמַנִּין מְסַר הָהוּא מִלְּהָ

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אתמסר בפומא דעופי ומכריזי בעלמא, ולית מאן דישיגח בהו. כד עמא זכאין, אתמסר ההוא מלה לאינון רישין זכאין דעלמא, בגין דיודיעו לון, ויתובון למאריהון, וכד לאו אינון זכאין, הוי כדקאמרן.

ר' אלעזר, הוה יתיב יומא חד אתרעא דלוד, והוה יתיב עמיה רבי אבא, ורבי יהודה, ורבי יוסי. אמר רבי יוסי אימא לכו, מה דחמית יומא דא. בצפרא קמית בנהורא, חמית חד עופא, דהוה טאים זקה לעילא תלת זמני, ומאיך חד, והוה אמר, עלאי עלאי, ביומא דא טסי (ס"א דקיקין) רקיעין (לימינא) תלת ממנון זקפין שלטנין על ארעא, חד יתיב דלא יתיב, אעברו ליה בנורא דדליק, מעברין קיימיה, מעברין שלטניה, תלת סמכין שליטין עלאי, קיימין על עלמא.

רמינא להווא עופא קלא, אמינא ליה עופא עופא, אימא לי תלת דקיימין ממנו, וחד דמעברין שלטניה, מאן אינון. רמא לי תלת גירין אלין מגדפא ימינא, ודין חד משמאלא, (ס"א ומגדפא שמאלא חד) ולא ידענא מאי רמינא.

נסיב להו רבי אלעזר, נחית להו לנחירו, נפק דמא מנחירו. אמר, ודאי תלת שלטני עממין קיימין ברומי בארעא, וזמינן למעבד גזרין בישין לישראל, מסטרא דרומאי. נסיב ההוא גירא דמגדפא שמאלא, ארת, ונפק אשתא אוכמא מניה, אמר שלטנא דמצראי אעדיאו וזמין חד מלכא דרומאי, לאעברא בכל ארעא (ס"א דמצרים), (ס"א וזמין חד מלכא מאינון תלת דקאמרן למשלט בה וסתיר בנינא ובני בה בנינא) ולמנאה במצרים רברבי תריסין, וסתיר בנן, ובני סתירין. רמא לון ר' אלעזר לארעא, נפלו אלין תלת על חד דמסטרא שמאלא.

עד דהו יתבי, אעבר חד ינוקא, והוה קארי (ישעיה י"ט) משא מצרים הנה ה' רוכב על עב קל ובא מצרים. אעבר תננינא חבריה, ואמר, וארץ מצרים תהיה שממה. אעבר תליתאה חבריה, ואמר, ואבדה חכמת מצרים. חמו ההוא גירא דגדפא שמאלא דאתוקד, ותלת אחרנין דהו עליה לא אתוקדן.

אמר רבי אלעזר, האי דעופא, והאי דדרדקי פלא הוא חד, וכלא נבואה עלאה הוא, (ס"א כלא איהו ברזא דחכמתא) ובצא קודשא בריך הוא לאחזאה לן, סתרי עלאי דהוא עביד, הדא הוא דכתיב, (עמוס ג') פי לא יעשה ה' אלהים דבר פי אם גלה סודו אל עבדיו הנביאים.

וחפימי עדיפי מנביאי בכל זמן, דהא לנביאי לזמנין שרת עליהו רוח קודשא, ולזמנין לא, וחפימין לא אעדי מנהון רוח קודשא אפילו רגעא חדא, (זעיר) דידיעין מה די לעילא ותתא, ולא בעו לגלאה. אמר רבי יוסי (יהודה) פלא חכמתא, וחכמתא דר' אלעזר יתיר מפלהו. רבי אבא אמר, אלמלא לא הו חפימין, לא הו ידעין בני

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

נשא, מהו אורייתא, ומה פקודי דמארי עלמא, ולא אתפרשא רוחא דבני נשא, מרוחא דבעירא.

סדר הלימוד ליום כ כסלו [יום 79 בשנה]

אמר רבי יצחק, כד אייתי קודשא בריך הוא דינא על עמא, בקדמיתא עביד דינא, בההוא ממנא דממנא עליהו לעילא, דכתיב, (ישעיה כ"ד) יפקוד ה' על צבא המרום במרום ועל מלכי האדמה על האדמה.

[זהר חלק ב' - דף ז' ע"א]

במאי דינא אתדן ההוא ממנא דלעילא. אעברו ליה בההוא נהר דינור דנגיד ונפיק, וכדין אעדין ההוא שולטנותא דיליה, ומיד מכריזי עליה ברקיעא, שולטנותא דממנא פלניא אעדין מניה (דף ז' ע"א) עד דמטי ההוא קלא בכל אינון רקיעין עד דמטי באינון דשלטין בהאי עלמא, ונפיק קלא ואכריז בכל עלמא, עד דמטי לעופי ולינוקי, ולאינון טפשיין דבני נשא דלא ידעין.

ויקם מלך חדש. רבי חייא אמר, מלך חדש, חדש ממש הוה. רבי יוסי אמר דהוה מחדש גזירין, דלא חידש מלכא אחרא מקדמת דנא. אשר לא ידע את יוסף. כל ההוא טיבו, דעבד יוסף בארעא דמצרים, דכתיב, (בראשית מ"ז) ויבא יוסף את כל הכסף ביתה פרעה. וקיים לון בשני פפנא, כל האי לא דכיר, ועביד גרמיה דלא ידע ביה.

רבי יוסי ורבי יהודה, הוו יתבי ולעאן באורייתא קמיה דרבי שמעון, אמר רבי יהודה, האי דכתיב ויקם מלך חדש על מצרים, ותנינן, דאיהו קם מגרמיה, מה דהוה שפל, קם, ולא אתחזי למלכא, ובעותרא קם. אמר רבי שמעון, פלא הכי הוא, פגוונא דאחשורוש דלא אתחזי למלכא, וקם מגרמיה, וקם בעותרא, ובעא לאובדא לישראל מעלמא, אוף הכא, האי לא אתחזי למלכא, וקם מגרמיה, ובעא לאובדא לישראל מעלמא, דכתיב ויאמר אל עמו וגו', הבה נתחכמה לו וגו', וכד הוה קם מלכא לעילא, קם מלכא לתתא.

רבי אלעזר ורבי אבא ורבי יוסי, הוו אזלי מטבריא לצפורי, עד דהוו אזלי, פגע בהו חד יודאי, פתח ואמר, (ישעיה י"ט) משא מצרים הנה ה' רוכב על עב קל ובא מצרים ונעו אלילי מצרים מפניו. תא חזי, כל מלכין דעלמא, וכל עמין דעלמא, לא חשיבי כלום קמי קודשא בריך הוא, דכתיב, (דניאל ד') וכל דיירי ארעא פלא חשיבין וכמצביה עביד בחיל שמיא. והכא במצרים, אף על גב דכל אינון גבוראן, ודרעא מרממא גלי קודשא בריך הוא במצרים, מה פתיב הנה ה' רוכב על עב קל ובא מצרים. מאי שנא, בכל עמין דעלמא, דלא הוה הכי, דהא קודשא בריך הוא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

גִּזְרַת גְּזֵרָה וְאֶתְעַבֵּד, וְהִכָּא אִיהוּ אַתָּא, דְּכִתְיב וּבֵא מִצְרַיִם. וּכְתִיב, (שמות י"ב) וְעִבְרַתִּי בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וְגו' אֲנִי ה'.

אֵלָּא, בְּגִין דְּמִלְכָּא הוּוּ אֲתִי, לְאַפְקָא לְמִטְרוֹנִיתָא דְהוֹת תַּמָּן. וּבְגִין יִקְרָא לְמִטְרוֹנִיתָא הוּוּ אֲתִי. וְעַל דָּא הוּוּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ בְּעֵי בִיקְרָה, וְאֲתִי לְגַבְהָ לְאַקְמָא לָהּ, וְלִמְיָהּ לָהּ יָדָא, וְלִזְקָפָא לָהּ, כְּמָה דְזִמִּין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ לְמַעַבְדַּב בְּסוּף גְּלוּתָא דְאָדוּם.

אָמַר רַבִּי יִיסָא, אִי הֲכִי, דְּבְגִין דְּמִטְרוֹנִיתָא הוּוּ, הָא בְּגְלוּתָא דְבַבְלָא, מִטְרוֹנִיתָא תַּמָּן הוֹת, אֲמַאי לָא הוּוּ כִּן. אָמַר לִיה, הָא תְּנִינָן, דְּחִטָּא גָרַם, דְּנִטְלוּ נְשִׁים נְכָרִיות, וְאֶעֱלוּ בְרִית קְיִימָא קְדִישָׁא בְּרִשׁוּתָא אַחְרָא. וּבְגִין כִּן אֲתֵאֱבִידוּ מִנְהוֹן נְסִין, וְאֲתוּוּן, דְּאֲתַחְזִי לְמַעַבְדַּב לָהּ, מַה דְּלָא הוּוּ הֲכִי בְּגְלוּתָא דְּמִצְרַיִם, דְּכִלְהוּ הוּוּ שְׂבִיטִי יְה, בְּנֵי יִשְׂרָאֵל (ד' א) עָאֵלוּ, בְּנֵי יִשְׂרָאֵל נְפָקוּ.

בְּגְלוּתָא דְאָדוּם, בְּעֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ לְאַתִּיקְרָא בְּעֵלְמָא, וְלִמְיָתִי אִיהוּ לְאַקְמָא לְמִטְרוֹנִיתָא, וְלִנְעָרָא לָהּ מַעְפָּרָא. וְוִי לְמָאן דִּיעַרַע תַּמָּן קְמִיָּה, בְּשַׁעְתָּא דְּיִימָא (ישעיה נ"ב) הַתְּנַעֲרִי מֵעַפְרֵי קוּמִי שְׂבִי יְרוּשָׁלַיִם הַתְּפַתְּחִי מוֹסְרֵי צוּרְאָרְךָ. מָאן הוּוּ מִלְכָּא וְעָמָא דְּיִיקוּם קְמִיָּה. (ישעיה י"ט) וְנַעֲוּ אֱלִילֵי מִצְרַיִם מִפְּנֵי, אֱלִילֵי מִצְרַיִם, לָאוּ עַל אֲבִנִין וְאֶעֱיֵן אֲתַמַּר, אֵלָּא עַל כָּל אִינּוֹן דְּרַגִּין מִמֶּנּוּ עֲלֵאִין, וְעַל אִינּוֹן פּוֹלְחִין תַּתְּאִין דְּלַהוֹן. וּבְכָל אַתְרֵי דְּגָלוּ יִשְׂרָאֵל, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ בְּעֵי עֲלֵיָּהּ, וְאֲתַקְבִּיל מֵאִינּוֹן עִמִּין.

תָּא חֲזִי, מַה כְּתִיב, (ישעיה נ"ב) כֹּה אָמַר ה' מִצְרַיִם יִרְדַּע עַמִּי בְּרִאשׁוֹנָה לְגוֹר שָׁם וְאֲשׁוּר בְּאַפְסֵי עֲשָׂקוֹ תוֹרַעְמָא דְּאֲתַרְעֵם קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ עַל אֲשׁוּר, וְאָמַר, חָמוּ מַה עֵבֵד לִי אֲשׁוּר, דְּהָא מִצְרַיִם דְּאָנָּא עֵבֵדִית בְּהוּ כָּל אִינּוֹן דִּינִין, וְעַמִּי (אינון) נַחְתּוּ תַּמָּן, לְדִיִּירָא בִּינִיָּהוֹן, וְקַבְלוּם מִצְרַאֲי בִּינִיָּהוֹן, וְיַהֲבוּן לּוֹן שְׁפָר אֲרַעָא אֲרִץ גּוֹשָׁן, וְאִף עַל גַּב דְּאֶעֱיֵקוּ לּוֹן בְּגְלוּתָא, לָא אֶעֱדוּ אֲרַעָא מִנְהוֹן, דְּכִתְיב, (שמות ט') רַק בְּאֲרִץ גּוֹשָׁן אֲשֶׁר שָׁם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו'. וּמִיִּטְבֵּי אֲרַעָא דְּמִצְרַיִם הוּוּ, דְּכִתְיב, (בראשית מ"ו) בְּמִיִּטְבֵּי הָאֲרִץ בְּאֲרִץ רַעַמְסֵס. וְתוּ, דְּלָא אֶעֱדוּ מִדְּלַהוֹן כְּלוּם, דְּכִתְיב, (שמות ט') וּמִמְקַנָּה בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו'. וְעַם כָּל דָּא אֲתַדְּנוּ בְּכִמָּה דִּינִין.

[זוהר חלק ב' - דף ז' ע"ב]

אֲבָל אֲשׁוּר בְּאַפְסֵי עֲשָׂקוֹ, אֲטִיל (דף ז' ע"ב) לּוֹן בְּאֲרַעָא דְּסִיפֵי עֲלְמָא, וְנָטַל לּוֹן אֲרַעָא דְּלַהוֹן. וּמַה מִצְרַאֲי, דְּעֵבֵדִי כָּל הַנִּי טְבָאן לְיִשְׂרָאֵל, אֲתַדְּנוּ בְּכָל אִינּוֹן דִּינִין. אֲשׁוּר וְאָדוּם וְשָׂאֵר עִמִּין, דְּמַעֲיֵקִין לּוֹן, וְקַטְלִין לּוֹן, וְנָטְלִין לּוֹן מִמּוֹנִיָּהוֹן, עַל אַחַת כְּמָה וְכִמָּה דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ בְּעֵי לִיקְרָא שְׁמִיָּה עֲלֵיָּהּ, דְּכִתְיב, (יחזקאל ל"ח)

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

והתגדלתי והתקדשתי ונודעתי. התם במצרים במלפא חד, והכא בכל מלכין דעלמא.

רבי שמעון זקף ידוי ובכה, ואמר, ווי מאן דידדמן בההוא זמנא, וזכאה חולקיה מאן דידדמן וישתפח בההוא זמנא, ווי מאן דידדמן בההוא זמנא, בגין דכד ייתי קודשא בריך הוא לפקדא לאילתא, יסתכל מאן אינון דקיימין בהדה, בכל אינון דמשתפחי עמה, בכל עובדוי דכל חד וחד, ולא ישתפח זכאי. דכתיב, (ישעיה ס"ג) ואביט ואין עוזר. וכמה עקתין על עקתין לישראל.

זכאה מאן דידדמן וישתפח בההוא זמנא, בגין דההוא דיתקיים בההוא זמנא במהימנותא, יזכה לההוא נהירו דחדוה דמלפא. ועל ההוא זמנא פתיב, (זכריה י"ג) וצרפתים כצרוף את הפסף ובחנתים כבחון את הזהב וגו'.

לבתר דאינון עקתין מתערי על ישראל, וכל עמין ומלכיהון יתייעטון כחדא עלייהו, ומתערי כמה גזירין בישין, כלהו סלקי בעיטא חדא עלייהו, וייתון עקתא על עקתא, בתרייתא משפחון קמייתא. כדין יתחזי חד עמודא דאשא, קאים מעלא לתתא, ארבעין יומין, וכל עמין דעלמא חמאן ליה.

בההוא זמנא, יתער מלפא משיחא, לנפקא מגו גנתא דעדן, מההוא אתר (בלק ק"ד ע"ב) דאתקרי ק"ן צפ"ר, ויתער בארעא (ויקרא רי"ב ב') דגליל, ויהוה יומא דיפוק לתמן, יתרגז כל עלמא, וכל בני עלמא מתחבאין גו מערתי וטנרי, דלא יחשבון לאשתזבא. ועל ההוא זמנא פתיב, (ישעיה ב') ובאו במערות צורים ובמחלות עפר מפני פחד ה' ומהדר גאוונו בקומו לערוץ הארץ.

מפני פחד ה', דא ההוא רגיוו דכל עלמא. ומהדר גאוונו דא משיח. בקומו לערוץ הארץ, כד יקום ויתגלי בארעא (וירא קי"ט ע"א, רכ"א) דגליל, בגין דאיהו הוא אתר קדמאה דאתחרבא בארעא קדישא, ובגין כך, יתגלי תמן קדמאה לכל אתר, ומתמן יתער קרבין לכל עלמא.

לבתר ארבעין יומין, דעמודא יקום מארעא לשמיא, לעיניהון דכל עלמא, ומשיח יתגלי, יקום מסטר מזרח, חד (ויקרא רי"ב ע"ב, בראשית קי"ט א') פוכבא מלהטא בכל גוונין, ושבעה פוכבין אחרנין דסחרן לההוא פוכבא, ויגיחון ביה קרבא בכל סטרין, תלת זמנין ביומא, עד שבעין יומין, וכל בני עלמא חמאן.

וההוא פוכבא, יגיח בהו קרבא, בטיסין דנורא, מלהטין מנצצין לכל עבר, ובטש בהו, עד דבלע לון, בכל רמשא ורמשא, וביומא אפיק לון. ויגיחון קרבא לעיניהון דכל עלמא, וכן בכל יומא, עד שבעין יומין. לבתר שבעין יומין, יתגניז ההוא פוכבא, ויתגניז משיח, עד תריסר ירחין, ויתהדר ההוא עמודא דאשא כמלקדמין,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וּבִיהַ יִתְגַּנֵּז מְשִׁיחַ, וְהָהוּא עֲמוּדָא לָא יִתְחַזֵּי. לְבַתַּר תְּרִיסַר יָרְחִין, יִסְלַקוּן לִיהַ
לְמְשִׁיחַ, בְּהָהוּא עֲמוּדָא, לְגוּ רְקִיעָא, וְתַמָּן יִקְבַּל תּוֹקְפָא וְעֵטְרָא דְמַלְכוּתָא. וְכַד
נְחִית, יִתְחַזֵּי הָהוּא עֲמוּדָא דְאִשָּׁא כְּמַלְקָדְמִין, לְעֵינֵיהוֹן דְּכָל עֲלָמָא, וְיִתְגַּלֵּי לְבַתַּר
מְשִׁיחַ, וְיִתְכַנְשׁוּן לְגַבֵּיהַ עֲמִין סְגִיאִין, וְיִתְעַר קָרְבִּין בְּכָל עֲלָמָא. וּבְהָהוּא זְמַנָּא יִתְעַר
קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא גְבוּרְתֵיהַ לְכָל עֲמִין דְּעֲלָמָא, וּמַלְכָּא מְשִׁיחָא יִתִּידַע בְּכָל עֲלָמָא,
וְכָל מַלְכִין דְּעֲלָמָא יִתְעַרוּן לְאַתְחַבְרָא לְאַגְחָא קָרְבָּא בֵּיהַ.

וְכַמְּהָ (עֲמִין) מְפָרִיצִי יְהוּדָאִין יִתְהַפְּכוּ לְאַהֲדָרָא לְגַבֵּייהוּ, וְיִיתוּן עֲמַהוֹן, לְאַגְחָא
קָרְבָּא עַל מַלְכָּא מְשִׁיחָא. כְּדִין יִתְחַשֵּׁף כָּל עֲלָמָא חֲמִשׁ עֶשְׂרֵה יוֹמִין, וְסְגִיאִין מְעַמָּא
דִּישְׂרָאֵל יְהוֹן מִתִּין בְּהָהוּא חֲשׂוּכָא. וְעַל דָּא כְּתִיב, (ישעיה ס') כִּי הִנֵּה הַחֲשֵׁךְ יִכְסֶה
אֶרֶץ וְעֶרְפֶּל לְאוּמִּים.

[זוהר חלק ב' - דף ח' ע"א]

פֶּתַח וְאָמַר (דברים כ"ב) כִּי (דף ח' ע"א) יִקְרָא קִין צְפוּר לְפָנֶיךָ בְּדֶרֶךְ בְּכָל עֵץ אוֹ
עַל הָאָרֶץ אֲפֻרוּחִים אוֹ בֵיצִים וְהָאֵם רוֹבֶצֶת וְגו', שְׁלַח תְּשַׁלַּח אֶת הָאֵם וְגו', הָאֵי
קָרָא אוֹקִימָנָא לִיהַ, וְאִיהוּ חַד מִפְּקוּדֵי אוֹרִייתָא גְּנִיזִין, וְאַנָּן אֵית לָן בֵּיהַ רְזִי
דְּאוֹרִיתָא גְּנִיזִין, שְׁבִילִין וְאַרְחִין יְדִיעֵן לְחַבְרִיא, בְּאִינוֹן תְּלַתִּין וְתַרְיַן שְׁבִילִין
דְּאוֹרִיתָא.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיהַ, אֶלְעָזָר, בּוֹמְנָא דִּיתְעַר מַלְכָּא מְשִׁיחָא, כְּמַה
אֲתִין וְנִסִּין אַחֲרֵינִין יִתְעַרוּן בְּעֲלָמָא. תָּא חַזִּי, בְּגִנְתָּא דְּעַדָּן דְּלַתְתָּא, אֵית אַתָּר חַד
גְּנִיז וְטָמִיר דְּלָא אֲתִידַע, וְאִיהוּ מְרַקְמָא בְּכַמְּהָ גּוּוֹנִין, וּבִיהַ גְּנִיזִין אֶלְפָּה הִיכְלִין
דְּכִסּוּפִין. וְלִית מָאן דְּעֵייל בְּהוּ, בַּר מְשִׁיחַ, דְּאִיהוּ קָאִים תְּדִיר בְּגִנְתָּא דְּעַדָּן.

וְכָל גִּנְתָּא מִסְחָרָא בְּרִתִּיכִין סְגִיאִין דְּצַדִּיקָא, וּמְשִׁיחַ קָאִים עֲלֵייהוּ, וְעַל כְּמַה
חִילִין וּמְשִׁירִין דְּנִשְׁמַתִּין דְּצַדִּיקָא תַּמּוּן, וּבְרָאשֵׁי יָרְחִי, וּבּוֹמְנִי, וּבְשַׁבְּתֵי, מְשִׁיחַ
עָל בְּהָהוּא אַתָּר לְאַשְׁתַּעֲשַׂעָא בְּכָל אִינוֹן הִיכְלִין.

לְגוּ לְגוּ מִכָּל אִינוֹן הִיכְלִין, אֵית אַתָּר אַחֲרָא טָמִיר וְגְנִיז דְּלָא אֲתִידַע כְּלָל,
וְאַקְרִי עַדָּן. וְלִית מָאן דִּיכִיל לְמַנְדַּע בֵּיהַ. וּמְשִׁיחַ אֲגְנִיז (ס"א יתגלי) לְבַר, סַחְרִינֵיהַ
דְּהָהוּא אַתָּר, עַד דְּאַתְגַּלֵּי לִיהַ חַד אַתָּר. דְּאַקְרִי קִין צְפוּר, וְאִיהוּ אַתָּר דְּכָרִיז עֲלֵיהַ
הָהוּא צְפוּר. דְּאַתְעַר בְּגִנְתָּא דְּעַדָּן בְּכָל יוֹמָא.

וּבְהָהוּא אַתָּר, מְרַקְמָן דִּיִּקְנִין דְּכָל שְׂאָר עֲמִין, דְּאַתְכַּנְשׁוּ עֲלֵייהוּ דִּישְׂרָאֵל
לְאַבְאָשָׁא לוֹן. עָל בְּהָהוּא אַתָּר, זְקִיף עֵינוּי, וְחַזִּי אַבְחָן, דְּעָאֲלִין בְּחַרְבִּין בֵּית
אַלְהָא, עַד דְּחַמֵּי לְרַחֵל (שמות י"ב ע"א) דְּדַמְעָהָ בְּאַנְפָּהָא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְנַחֵם
לָהּ, וְלָא צְבִיאת לְקַבְּלָא תְּנַחוּמִין, כְּמַה דְּאַתָּר אָמַר, (ירמיה ל"א) מָאנָה לְהַנְחֵם עַל

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בְּנֵיהָ. כְּדִין. מְשִׁיחַ אַרְיִים קָלִיָּה וּבְכִי, וְאוֹדְעוּעַ כָּל גְּנָתָא דְעֵדוּן, וְכָל אֵינּוֹן צְדִיקָא דְתַמָּן גָּעוּ וּבְכוּ עִמֶיהָ.

גָּעִי וּבְכִי זְמַנָּא תְנַיִנָא, וְאוֹדְעוּעַ הֵהוּא רְקִיעַ דְעַל גְּבִי גְנָתָא, אֶלְפָּה וְחַמְשַׁמַּא מֵאָה רְבוּא מְשַׁרְיִין עֲלָאִין, עַד דְמַטִּי לְגוּ כְּרִסְיָא עֲלָאָה. כְּדִין, קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא רְמִיז לְהֵהוּא צְפָרָא, וְעָאֵל לְהֵהוּא קוּן דִּילָהּ, וְיִתְבָּא לְגַבִּי מְשִׁיחַ, וְקָרִי מַה דְקָרִי, וְאִתְעַר מַה דְאִתְעַר.

עַד דְמַגּוּ כְּרִסְיָא קוּדְשָׁא, אִתְקָרִי תְלַת זְמַנִּין הֵהוּא קוּן צְפוּרָה, וּמְשִׁיחַ, וְכָלָא סְלָקִין לְעֵילָא, וְאוּמִי לֹוֹן קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, לְאֶעְבְּרָא מְלָכוּ חַיִּיבָא מִן עֲלָמָא, עַל יְדָא דְמְשִׁיחַ, וְלִנְקָמָא נְקָמִין דִּישְׂרָאֵל. וְכָל אֵינּוֹן טְבוּוֹן, דְזַמִּין קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְמַעַבְדַּ לְעִמֶיהָ. וְתַב הֵהוּא קוּן צְפוּרָה וּמְשִׁיחַ לְדוּכַתִּיהָ. וְתַב מְשִׁיחַ וְאִתְגַּנִּיז גּוּ הֵהוּא אֲתַר כְּמִלְקָדְמִין.

וּבְזַמְנָא דִּיתְעַר קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְאִתְקַנָּא עֲלָמִין, וְאִתְנַהֲרוּ אֲתוּוֹן דְשָׁמַיָּה בְשְׁלִימוֹ, יו"ד בַּה"א, (לְאִתְקַנָּא) וְא"ו בַּה"א, לְמַהוּי כְּלָא בְשְׁלִימוֹ חַד. כְּדִין יִתְעַר חַד כְּכָבָא דְחֵילָא, בְּאִמְצַע רְקִיעָא, כְּגוֹן אַרְגוּוֹנָא, לְהִיט וּנְצִיץ בִּימָמָא לְעִינֵיהוֹן דְכָל עֲלָמָא.

וְיִקוּם חַד שְׁלֵהוּבָא דְאִשָּׁא מְסֻטָּרָא דְצָפוֹן, גּוּ רְקִיעָא, וְיִקוּם דָּא לְקַבֵּל דָּא אַרְבַּעִין (קע"ב ב') יוֹמִין וְיִתְבַּהֲלוֹן כָּל בְּנֵי עֲלָמָא. לְסוּף אַרְבַּעִין יוֹמִין, יִגְחֹן קַרְבָּא, כְּכָבָא וְשְׁלֵהוּבָא, לְעִינֵיהוֹן דְכָלָא, וְיִתְפָּשֵׁט הֵהוּא שְׁלֵהוּבָא בִּיקִידוֹ דְאִשָּׁא, מְסֻטָּרָא דְצָפוֹן, גּוּ רְקִיעָא, וְיִחְשׁוּב לְמַבְלַע הֵהוּא כְּכָבָא, וְכַמָּה שְׁלִיטִין וּמְלָכִין וְאוּמִיָּא וְעַמְמִיָּא, יִתְבַּהֲלוֹן מֵהָאִי.

כְּדִין יִסְתַּלַּק הֵהוּא כְּכָבָא לְסֻטְרָה דְרוּם, וְיִשְׁלוּט עַל הֵהוּא שְׁלֵהוּבָא, וְהֵהוּא שְׁלֵהוּבָא יִתְבַּלַּע זְעִיר וְזְעִיר בְּרְקִיעָא, מְקַמִּי הֵהוּא כְּכָבָא, עַד דְלֵא יִתְחַזִּי כְּלָל. כְּדִין, הֵהוּא כְּכָבָא יַעֲבִיד אֹרְחִין בְּרְקִיעַ, בְּתַרְסַר תְּחוּמִין, וְקִימִין אֵינּוֹן נְהוּרִין בְּרְקִיעָא תְּרִיסַר יוֹמִין.

לְבַתַּר תְּרִיסַר יוֹמִין יִנְדַעְזוּעוֹן כָּל בְּנֵי עֲלָמָא, וְיִתְחַשְׁף שְׁמַשָּׁא בְּפִלְגוֹת יוֹמָא, כְּמָה דְאִתְחַשְׁף יוֹמָא דְאִתְחַרַּב בִּי מְקוּדְשָׁא, עַד דְלֵא יִתְחַזֵּן שְׁמִיָּא וְאַרְעָא. וְיִתְעַר חַד קָלָא בְרַעַם וְזִיקִין, וְאִתְחַלְחַלָּא אַרְעָא מֵהֵהוּא קָלָא, וְכַמָּה חֵילִין וּמְשִׁרְיִין יְמוּתוֹן מִנֵּיהָ.

[זוהר חלק ב' - דף ח' ע"ב]

וְהֵהוּא יוֹמָא, יִתְעַר בְּקַרְתָּא דְרוּמִי רַבְתָּא, חַד שְׁלֵהוּבָא דְאִשָּׁא, בְּהֵהוּא קָלָא דִּיתְעַר בְּכָל (דף ח' ע"ב) עֲלָמָא. וְיִוְקִיד כְּמָה מְגַדְלִין, וְכַמָּה חֵילִין, וְכַמָּה מְגַדְלִין

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

יפלו, וכמה פרדשפי ורב רבי יפלו בה הוא יומא וכלהו, יתכנשו עלה לביש. וכל בני עלמא לא יכלין (ס”א יחשבון) לאשתזבא.

מה הוא יומא, עד תריסר ירחין, יתיעטון כל מלכיא, ויגזרון כמה גזרות, וכמה שמדות על ישראל, ויצלחון ביה (נ”א בהון), כמה דאתמר זכאה איהו מאן דיערע תמן, וזכאה איהו מאן דלא יערע תמן וכל עלמא יהא בערבוביא סגיא.

לסוף תריסר ירחי, יקום שבט מישראל, דא מלכא משיחא, דיתער גו גנתא דעדן. וכל אינון צדיקיא יעטרון ליה תמן, ויחגרון ליה מאני זיינא, באתוון רשימן דמאני דשמא קדישא.

וקלא יתפוצין בענפי אילנין דגנתא, קרי בחיל, ואמר, אתערו קדישי עליונין, קומו מקמי משיחא, הא עדנא לאתחברא איתתא בבעלה, ובעלה בעי לנקמא לה נוקמין דעלמא, ולאקמא לה, ולאנערה לה מעפרא.

כדין יקומו כלהו, ויחגרון ליה כמלקדמין מאני זייניה, אברהם מימיניה, יצחק משמאליה, יעקב קמיה, משה רעיא מהימנא, על כל אלין צדיקיא, אזיל ורקיד גו גנתא דעדן.

כיון דאתקן משיח, על ידא דצדיקיא בגנתא דעדן. יעול בה הוא דוכתא דאקרי ק”ן צפ”ר כמלקדמין, וחמי תמן הוא דיוקנא דחרבן בית מקדשא, וכלהו צדיקיא דאתקטלו ביה. כדין נטיל מתמן (ס”א עשר) לבושין, ואינון (נ”א ואקרונ) עשר לבושי קנאה. ויתגניז תמן ארבעין יומין, דלא אתגליא כלל.

לסוף ארבעין יומין, קלא חד יתער, ויתקרי מגו פורסייא עלאה, ההוא ק”ן צפ”ר במלכא משיחא דאתגניז ביה. וכדין סלקין ליה לעילא, וקודשא בריך הוא חמי ליה למלכא משיחא, מתלבש בלבושא נוקמא, וחגיר מאני זייני נטיל ליה, ונשיק ליה על רישיה.

כדין, מודעזען ג’ מאה ותשעין רקיעין, וארמיז קודשא בריך הוא לחד רקיעא מאינון דהוה גניז מששת ימי בראשית, ואפיק מחד היכלא דבה הוא רקיעא (תרומה קל”ב א’) חד כתר גליפא, מחקא בשמהן קדישין. בה הוא עטרא אתעטר קודשא בריך הוא, כד עברו ישראל ית ימא, למיטל נוקמין מפל רתיכי פרעה ופרשוי, ואעטר ליה למלכא משיחא.

כיון דאתעטר ואתתקן בכל הני תקונין, נטיל ליה קודשא בריך הוא ונשיק ליה כמלקדמין. מאן חמי, רתיכין קדישין, ומשריין עלאין, דסחרין ליה, ויהבין ליה מתנן ונבזבזן סגיאין, ויתעטר מפלהו.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עַל תַּמֵּן בְּחַד הַיְכָלָא, וְחַמֵּי כָּל אֵינֹן מְלֹאכֵי עֲלָא, דְּאֶקְרוּן אַבְלֵי צִיּוֹן, אֵינֹן דְּבָכוּ עַל חֲרַבְנָא בִּי מְקַדְשָׁא, וּבְכֹאן תְּדִיר, וְאֵינֹן יְהִיבִין לֵיהּ חַד פּוּרְפִירָא סוּמְקָא, לְמַעַבְדַּנּוּקְמִין. כְּדִין, קוּדְשָׁא בְּרִידָא הוּא גְּנִיזָא לֵיהּ בְּהַהוּא קֻן צְפוּרָא, וְאַתְכִּסִּי תַּמֵּן תְּלַתִּין יוֹמִין.

לְבַתַּר תְּלַתִּין יוֹמִין, בְּהַהוּא קֻן צְפוּרָא, יַחֲוֹת מְעַטְר בְּכָל אֵינֹן תְּקוּנֵין מְעִילָא וּמַתְתָּא, כְּמָה מְשַׁרְיִין קְדִישֵׁין סַחְרָנִיָּה, וְיַחֲמוּן כָּל עֲלָמָא, חַד נְהִירוֹ, תְּלֵי מְרַקִיעָא לְאַרְעָא, וְיִקּוּם שְׁבַעַה יוֹמִין, וְכָל בְּנֵי עֲלָמָא יַתְמַהוּן וְיִתְבַּהֲלוּן, וְלֹא יִנְדְּעוּן כְּלָל, בְּרֵ אֵינֹן חֲפִימִין, דִּידְעִין בְּרוּזִין אֲלִין, זְכָאָה חוּלְקִיהוּן.

וְכָל אֵינֹן שְׁבַעַה יוֹמִין יַתְעַתְּדוּ (ס"א יתעטר) בְּאַרְעָא, בְּהַהוּא קֻן צְפוּרָא. בְּאֵן אַתְר. בְּדִרְהָ, דְּאָ קְבוּרַת רַחֵל, דְּאִיהִי קַיִמָא בְּפַרְשַׁת אֹרְחִין. וְיִבְשֵׁר לָהּ, וְיִנְחַם לָהּ, וְכִדִּין תְּקַבֵּל תְּנַחֲוּמִין, וְתִקּוּם וְתִנְשִׁיק לֵיהּ.

לְבַתַּר יְקוּם הַהוּא נְהִירוֹ מֵהַהוּא אַתְר, וְשָׂרֵי בִּירְחוֹ קָרְתָא דְּאֵילָנֵי. בְּכָל עֵץ דְּאָ יְרִיחוֹ. אוֹ עַל הָאָרֶץ, דְּאָ יְרוּשָׁלַיִם. וְיִהֵא גְּנִיזָא בְּהַהוּא נְהִירוֹ דְּקֻן צְפוּרָא תְּרִיסַר יְרִיחֵי.

[זוהר חלק ב' - דף ט' ע"א]

בְּתַר תְּרִיסַר יְרִיחֵי, יִזְדַּקְףָּ הַהוּא נְהִירוֹ בֵּין שְׁמַיָּא וְאַרְעָא, וְיִשְׂרֵי (שמות ז' ע"ב) בְּאַרְעָא דְּגָלִיל, דְּתַמֵּן הוּא שִׁירוּתָא דְּגְלוּתָא דִּישְׂרָאֵל. וְתַמֵּן יַתְגְּלֵי מֵהַהוּא נְהִירוֹ דְּקֻן צְפוּרָא, וְתַב לְאַתְרֵיהּ. וְהַהוּא יוֹמָא יִנְדְּעוּעַ כָּל אַרְעָא כְּמַלְקְדָמִין, מְסִיפֵי שְׁמַיָּא עַד (דף ט' ע"א) סִיפֵי שְׁמַיָּא, וְכִדִּין יַחֲזוּן (ינדעוון) כָּל עֲלָמָא, דְּהָא אַתְגְּלֵי מְלַכָּא מְשִׁיחָא, בְּאַרְעָא דְּגָלִיל.

וְיַתְכַנְשׁוּן לֵיהּ כָּל אֵינֹן דְּלַעָאן בְּאוּרִייתָא, וְאֵינֹן זְעִירִין בְּעֲלָמָא. וּבְזִכּוּת יְנוּקֵי דְּבֵי רַב, יַתְתַּקְףָּ חֵילֵיהּ לְאַתְגְּבָרָא, וְרוּזָא דְּאָ אֶפְרוּחִים. וְאִי לֹא יִשְׁתַּכְּחוּן אֲלִין, הָא יְנוּקֵי דִּיתְבִּין בְּתוּקְפָא דְּאִמְהוּן וְיִנְקֵי, כְּמָה דְּאִתְּ אִמְרָא, (ישעיה כ"ח) גְּמוּלֵי מַחְלָב עֲתִיקֵי מְשֻׁדִּים. וְהֵינֹן אוֹ בִּיצִים, דְּבִגִּין אֲלִין, שְׂרִיא שְׁכִינְתָא עֲמַהוּן דִּישְׂרָאֵל בְּגְלוּתָא.

דְּהָא חֲפִימִין זְעִירִין אֵינֹן דִּישְׁתַּכְּחוּן בְּהַהוּא זְמָנָא, וְהֵינֹן (דברים כ"ב) וְהָאֵם רוּבְצַת עַל הָאֶפְרוּחִים אוֹ עַל הַבָּצִים, לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבָּנִים (דהא ביה לא קיימא מילא לאפקא מגלותא אלא במלכא עילאה, דכיון דאינון רביין וינוקין יהבין תוקפא למלכא משיחא כדן אימא עילאה דהיא רביעא עליהו יתערת לגבי בעלה) וְיַתְעַכְּב (הכי) עַד תְּרִיסַר יְרִיחֵין אַחְרָנִין. לְבַתַּר, יִתֵּי בְּעֲלָהּ, וְיִוְקִים לָהּ מְעַפְרָא, כְּמָה דְּאִתְּ אִמְרָא, (עמוס ט') אָקִים אֶת סֶפֶת דָּוִד הַנְּפֹלֶת.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בהוא יומא, מלכא משיחא שארי ויכנוש גלותא, מסייפי עלמא עד סייפי עלמא, כמה דאת אמר (דבהם ל') אם יהיה נדחך בקצה השמים וגו'. מההוא יומא, כל אתין ונסין וגבוראן דעבד קודשא בריך הוא במצרים, יעביד לון לישראל, כמה דאת אמר (מיכה ז') כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות.

אמר רבי שמעון, אלעזר ברי, כל אלין מלין תשכח ברזא דתלתין ותרין שבילין דבשמא קדישא, ועד דנסין אלין לא יתערון בעלמא, לא ישתלים רזא דשמא קדישא, ולא תתער לאהבה, כמה דאת אמר (שיר השירים ב') השבעתי אתכם בנות ירושלים בצבאות. בצבאות: דא מלכא (נ"א משיחא) דאקרי צבאות. או באילות השדה שאר חילין ומשריין דלתתא. אם תעירו ואם תעוררו את האהבה: דא ימינא דקודשא בריך הוא, דאקרי אהב"ה. עד שתחפץ החיא דשכיבת לעפרא, ויהא רעותא דמלכא בה. זכאה איהו מאן דיזכי לההוא דרא, זכאה איהו בעלמא דין, וזכאה איהו בעלמא דאתי.

ר' שמעון ארים ידוי בצלו לקודשא בריך הוא, וצלי צלותיה, לבתר דצלי צלותיה, אתו ר' אלעזר בריה, ור' אבא ויתבו קמיה. עד דהוו יתבי קמיה, חמו חד נהירו דיממא דאתחשף, ואשתקע חד צנורא (צנורא) דשלהובא דאשא גו ימא דטבריה, ואודעזע כל ההוא אתר.

אמר רבי שמעון, ודאי השתא הוא עדנא, דקודשא בריך הוא אדכר לבנוי, ואחית תרין דמעין לגו ימא רבא. וכד נחתין, פגעין בהאי צנורא דשלהובא דאשא, וישתקעו דא בדא בימא. בכה רבי שמעון ובכו חבריאי.

אמר רבי שמעון, הא אתערנא ברוי דאתוון דשמא קדישא, בסתרא דאתערותא דייליה, לגבי בנוי, אבל השתא, אית לי לגלאה, מה דלא אתיהיב רשו לבר נש אחרא לגלאה. אלא זכו דדרא דא, יקיים עלמא עד דייתי מלכא משיחא. אמר רבי שמעון לר' אלעזר בריה ולרבי אבא, קומו בקיומייכו. קמו ר' אלעזר ור' אבא. בכה רבי שמעון זמנא אחרא, אמר ווי מאן יקום במה דאמינא (נ"א דחמינא) גלותא יתמשך, מאן יכיל למסבל.

אוף איהו קם ואמר (ישעיה כ"ו) ה' אלהינו בעלוננו אדנים זולתך לבר בך נזכיר שמך האי קרא אוקמוה. אבל בהאי קרא אית רזא עלאה, גו מהימנותא. ה' אלהינו: דא הוא שירותא דרזין עלאין, אתר דמתמן נפקין כל נהירו דשרגין פלהו לאדלקא. ותמן תליא כל רזא דמהימנותא, שמא דא שליט על פלא.

בעלוננו אדנים זולתך. דהא עמא דישראל, לית מאן דשליט עליה בר שמא עלאה דא. והשתא בגלותא שליט עליה סטרא אחרא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[זוהר חלק ב' - דף ט ע"ב]

לְבַד בְּךָ נִזְכֵּיר שְׁמֶךָ. רְזָא דְשִׁמְא קְדִישָׁא, כְּלָלָא דְעִשְׂרִין וְתֵרִין אֲתוּוּן, וּכְנֹסֶת יִשְׂרָאֵל לָא מִתְבָּרְכָא אֲלָא מִגּוֹ שְׁמָא דָא דְאֶקְרִי בְּךָ, כְּמָה דְאֵת אֲמַר (שמות ל"ב) אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לָהֶם בְּךָ (בראשית מ"ח) בְּךָ יְבָרַךְ יִשְׂרָאֵל. (תהלים י"ח) כִּי בְּךָ אֲרוּץ גְּדוּד. וּבִזְמַנָּא דְשְׁלִימוֹ אֲשַׁתְּכַח, לָא הוּוּ מִתְפָּרֵשׁ דָּא מִן דָּא. וְאֲסִיר (דף ט ע"ב) לְאַפְרָשָׁא דָּא מִן דָּא, אֲתַתָּא מִבְּעֵלָה, לָאוּ בְרַעֲיוֹנִי, וְלָאוּ בְדְכִירוּ, בְּגִין דְלָא לְאַחֲזָא פְרוּדָא, וְהַשְׁתָּא בְּגִלּוּתָא פְרוּדָא אֲשַׁתְּכַח, דְּמִגּוֹ עֲאֶקוּ דְכָל זְמַנָּא וּזְמַנָּא, אֲנִן עֲבַדִּין פְרוּדָא, לְאַדְפְּרָא הֵוּוּ שֵׁם, בַּר מִבְּעֵלָה, בְּגִין דְאִיְהִי שְׁכִיבַת לְעַפְרָא, וְהִיֵּינוּ לְבַד בְּךָ נִזְכֵּיר שְׁמֶךָ.

בַּר מִבְּעֵלָה, אֲנִן דְכָרִין לְהָאִי שֵׁם בְּפְרוּדָא, בְּגִין דְאֲנִן רְחִיקִין מִיְנָהּ, וְשְׁלֵטִין אַחֲרֵינוּ עֲלֵהּ, וְשְׁמֶךָ אִיְהוּ בְּפְרוּדָא מִן שְׁמָא דְאֶקְרִי בְּךָ, וְהָאִי בְיוֹמֵי דְגִלּוּתָא.

בְּגִין דְגִלּוּתָא קְדַמָּה הוּוּ מִבֵּית רֵאשׁוֹן, וּבֵית רֵאשׁוֹן הוּוּ רְזָא דְה' קְדַמָּה, וְלִקְבַל ע' שְׁנִין דִּילָהּ, גִּלּוּתָא דְבֵית רֵאשׁוֹן הוּוּ ע' שְׁנִין, וְאִינּוֹן ע' שְׁנִין לָא אֲשַׁתְּכַח אִימָא רְבִיעָא עֲלֵייהוּ, וְהוּוּ פְרוּדָא מִן שְׁמָא עֲלָהּ, רְזָא דְה' עֲלָהּ. וּכְדִין יו"ד, רְזָא עֲלָהּ, אֲסַתְּלַק לְעֵילָא לְעֵילָא לְאִין סוּף, וּבֵית רֵאשׁוֹן עֲלָהּ קְדִישָׁא, לָא נְבִיעַ נְבִיעוֹ דְמִיִּין חֵיִין, דְהָא מְקוּרָא דִילָהּ אֲסַתְּלַק.

וְאִיְהִי ע' (בראשית רמ"ח א') שְׁנִין בְּגִלּוּתָא, בְּגִין דְאִיְהִי ז' שְׁנִין אֶקְרִי, כְּמָה דְאֵת אֲמַר (מלכים א' ו') וַיִּבְנֶהוּ שֶׁבַע שָׁנִים. וְאִי תִימָא, דְשְׁלֵטָא מְלָכוֹת בְּבַל לְעֵילָא בְרוּתָא דְע' שְׁנִין, חֵס וְשְׁלוֹם. אֲלָא בְזְמַנָּא דְהוּוּ בִי מְקַדְשָׁא קִיִּים, נְהוּרָא וְנְבִיעוֹ דְאִמָּא עֲלָהּ, הוּוּ נְהִיר וְנְחִית לְתַתָּא. כִּיּוֹן דְחֵטוֹ יִשְׂרָאֵל, וְאַתְחַרְבַּ מְקַדְשָׁא, וְשְׁלֵטָא מְלָכוֹת בְּבַל, הוּוּ חֲפִי, וְאַחֲשִׁיף הֵוּוּ נְהִירוֹ, וְתַתָּאִי קְדִישִׁין לָא הוּוּ נְהִירִין.

כִּיּוֹן דְתַתָּאִי לָא הוּוּ נְהִירִין, בְּגִין (מגו) שְׁלֵטְנוֹ דְמְלָכוֹתָא דְבְּבַל. אֲסַתְּלַק הֵוּוּ נְהוּרָא, וְהֵוּוּ מְבֻעָא עֲלָהּ דְהוּוּ נְבִיעַ רְזָא דִי, אֲסַתְּלַק לְעֵילָא לְעֵילָא בְּאִין סוּף, כְּדִין אִינּוֹן ע' שְׁנִין לָא הוּוּ נְהִירִין, בְּגִין הֵוּוּ נְהִירוֹ דְאַתְמַנַּע. וְדָא הוּוּ וְדָאִי גִלּוּתָא דְע' שְׁנִין.

כִּיּוֹן דְאַעֲדִיאוּ שְׁלֵטְנוֹ דְבְּבַל, וְשְׁרִיאת ה"א תַתָּא לְאַנְהָרָא. יִשְׂרָאֵל כְּלָהּ, לָא אַהֲדָרוּ לְאַדְכָּפָה (נ"א לשלטה) לְמַהוּי סְגוּלָה שְׁלִימָתָא כְּמִלְקַדְמִין, אֲלָא זְעִיר זְעִיר, (בערבוביא) וְכִיּוֹן דְשְׁלִימוֹ לָא אֲשַׁתְּכַח, (ושריאת ה"א תתאה לשלטה) כְּדִין, י' נְבִיעוֹ עֲלָהּ לָא נְחִית כָּל כְּךָ לְאַנְהָרָא, כְּמָה דְהוּוּ כְּמִלְקַדְמִין, אֲלָא זְעִיר זְעִיר בְּעַרְבּוּבִיָּא, דְלָא הוּוּ דְכִיּוֹן כְּמִלְקַדְמִין כְּמָה דְאַתְחֲזִי, וְעַל כְּךָ נְבִיעוֹ עֲלָהּ, וְלָא נְבִיעַ, וְלָא נְהִיר, אֲלָא דְאַהֲדָר לְאַנְהָרָא זְעִיר זְעִיר, מִגּוֹ דְחֻקָּא (דשמאלא) דְשְׁמָא. (נ"א דגלותא

ודינא)

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ועל דא, אתגרו בהו בישראל קרבין סגיאין, עד דהחשך יכסה ארץ, וה' תתאה אתחשך, ונפלת לארעא, ונביעו עלאה אסתלק כמלקדמין, בגין דמלכות אדום אתתקף, וישראל אהדרו לסרחנייהו.

ועל דא, ה' בית שני אתחרב, וכל אינון תריסר שבטין דילה, כחושבן משריין דלהון, אינון בגלותא דמלכות אדום. ונביעו עלאה, אסתלק מההוא נביעו, דקיימא עלה, כמה דאת אמר, (ישעיה נ"ז) הצדיק אבד, אבד ההוא נביעו דמקורא עלאה, דהוה נגיד ומשיך מלעילא. (נ"א קורבין סגיאין ומלכות יון שלטא עלייהו לבתר דהדרו בתיובתא אתתקפו עלייהו ואתקיפואו לון ובגין דישראל הדרו לסרחנייהו מלכות אדום אתתקף ובית שני אתחרב וה"א תתאה אתחשכת ונפלת לארעא ונביעו עלאה אסתלק מההוא מבוועא דקיימא עליה כמה דאת אמרו הצדיק אבד, אבד ההוא נביעו דמקורא עילאה דהוה נגידו משוך עליה, מאי טעמא, דין דהחשך יכסה ארץ)

וכדין הוה פרודא בה"א, בית שני, ואיהי בגלותא דאדום, בכל אינון תריסר שבטין (נ"א דילה) ומשריין דילהון, תריסר שבטין סלקין (בראשית רמ"ז א') לחושבן סגין, ועל דרזא (נ"א ועל דא) דה' הוה בהו, (ועל דא וה') בכל ההוא חושבנא, (נ"א חשוכא) גלותא אתמשך.

רזא דרזין לחכימי לבא אתמסר. י' שבטין אלה שנין, תרין שבטין מאתן שנין. שארו דמעין למנפל, פתח ואמר, (איכה א') בכו תבכה בלילה ודמעתה על לחייה. לסוף תריסר שבטין דגלותא, ליליא יתחשך לישראל, עד דיתער וא"ו, לזמן שתין ושית שנין.

לבתר תריסר שבטין, דאינון אלה ומאתן שנין דגלותא, ולבתר (ע"ד) שתין ושית שנין בחשוכא דליליא, כדין, (ויקרא כ"ו) וזכרתי את בריתי יעקב. דא אתערותא דאת ו', דאיהו נפש דבית יעקב. ורזא דא, (בראשית מ"ו) כל הנפש הבאה ליעקב מצרימה וגו' ששים ויש, ואיהו ו', נפש דבית שני, רזא דה' תתאה, ודא ו' רזא דששים ויש, ששים: לאתערותא דיעקב. ויש: לאתערותא דיוסף. ועל דא איהו ו', דאנון תרין בתבורא חדא, ורזא חדא.

[זוהר חלק ב' - דף י' ע"א]

מתמן ולהלאה, יתער קודשא בריך הוא לאינון נסין ואתין (דף י' ע"א) דקאמרן, ויתערון על ישראל אינון עקתין דקאמרן, וכדין, (ס"א ורזא דא) ואף את בריתי יצחק. ולבתר כד יגית מלפא משיחא קרבין בכל עלמא בימינא דקודשא בריך הוא, כמה דאת אמר (שמות ט"ו) ימינך ה' נאדרי בפת. כדין, ואף את בריתי אברהם

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אזכור, ולבתר והארץ אזכור, דא ה' בתראה, ביהוא זמנא פתיב, (זכריה י"ד) והיה ה' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד.

לסוף שתין ושית שנין אחרנין, דאינון מאה ותלתין ותריין שנין, יתחזון אתון בשמא קדישא, גליפן בשלימו, עילא ותתא פדקא יאות. ורזא דא ה"ה עלאה ותתאה, וכל אינון שבילין, דאינון תלתין ותריין שנין דכלילן ברזא דאת ו', הו"ה, (נ"א יו"ה) רזא דשלימו דמאה ותלתין ותריין.

סדר הלימוד ליום כא כסלו [יום 80 בשנה]

לסוף מאה ותלתין ותריין שנין אחרנין, יתקיים, לאחוז בכנפות הארץ וינערו רשעים ממנה. ויתדכי ארעא קדישא. וקודשא בריך הוא יתער מתייא דארעא קדישא, ויקומו חילין חילין בארעא דגליל.

וכדין יתער סתימו דנביעו עלאה את י', ויתקיימו תלתין ותריין שבילין בשלימו, לנגדא לתתא, ויתקיימו אתון דשמא קדישא כלהו בקיימיהו ידו"ד, דעד פען לא יהון בשלימו. עד זמן דינגיד ויתמשך ההוא נביעו עלאה, בחבורה דאתון, גו' ה' (נ"א ו"ה) בתראה, ודא איהו לסוף תשלום מאה וארבעין וארבעה שנין אחרנין דישתלמו. ויתערו שאר מתי ישראל דבשאר ארעאן.

דישתכח כל דא (תולדות קל"ט ע"ב במדרש הנעלם) בחשבן ח"ת, דאתיישב עלמא ויתבסם, ויתעבר סטרא אחרא (חויא בישא) מעלמא. וה"א תתאה תתמלי מגו נביעו עלאה, ותתעטר ותתנהיר בשלימו. וכדין פתיב, (ישעיה ל') והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים.

עד דיהא שבת לה, לאלקטא נפשין בתענוגי קדושא, (דא ה' בתראה) כל ההוא אלה שביעאה, ודא איהו אתערותא דרוחין קדישין, דעמא דישראל, לאתלבשא לבתר שבת, בגופין אחרנין קדישין, לאתקרי קדישין, דכתיב, (ישעיה ד') והיה הנשאר בציון והנוותר בירושלם קדוש יאמר לו. עד פאן מלין דרזין סתימין.

ויקם מלך חדש. ר' יוסי אמר, בכל יומא, קודשא בריך הוא עביד מלאכין שליחן על עלמא, דכתיב, (תהלים ק"ד) עושה מלאכיו רוחות. עשה לא פתיב, אלא עושה, בגין דכל יומא ויומא עושה. ובההוא זמנא אתמנא ממנא חד על מצרים, ודא איהו דכתיב ויקם מלך חדש, חדש ודאי.

אשר לא ידע את יוסף: דהא מאתר דפרודא הו, כמה דאת אמר, (בראשית ב') ומשם יפרד וקדמאה מההוא פרודא, נהרא דמצרים איהו. ובגין כך אשר לא ידע את יוסף, אתר דכל יחודא שריא ביה, דאקרי צדיק.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ר' אלעזר ור' יוסי הוו אזלי באורחא, וקדימו בנהורא למיזל. חמו חד פוכבא דהוה רהיט מסטרא דא, וכוכבא אחרא מסטרא דא. אמר רבי אלעזר, השתא מטא זמנא דכוכבי בקר לשבחה למאריהון, ורהיטי מדחילו ואימתא דמאריהון, לשבחה ולזמרא ליה, הדא הוא דכתיב, (איוב ל"ח) ברן יחד פוכבי בקר ויריעו כל בני אלהים. בגין דכלהו ביחודא חדא קא משבחון ליה.

פתח ואמר, (תהלים כ"ב) למנצח על אילת השחר מזמור לדוד. אילת השחר: דכד נהירו אנפוי דמזרח, ואתפרשא חשוכא דליליא, חד ממנא אית לסטר מזרח, ומשיך חד חוטא דנהירו דסטר דרום, עד דאתי ונפיק שמשא, ובקע באינון כוי רקיעא, ואנהיר עלמא, וההוא חוטא אפריש חשוכא דליליא.

כדין אילתא דשחרא אתי, ואתי נהירו אוכמא בקדרו, לאתחפרא ביממא, ונהיר יממא. ונהירו דיממא, כליל ושאיב בגויה, לההוא אילתא ועל האי אילתא, כד אתפרש מיממא, לבתר דכליל לה, אמר דוד שירתא, דכתיב למנצח על אילת השחר.

[זהר חלק ב' - דף י' ע"ב]

ומאי קא אמר (דף י' ע"ב) אלי אלי למה עזבתני. דהא אתפרש אילתא דשחרא, מנהירו דיממא. עד דהוו אזלי, נהיר יממא, ומטא עידן צלותא, אמר רבי אלעזר, נצלי צלותא וניזיל, יתבו וצלו. לבתר קמו ואזלו.

פתח ר' אלעזר ואמר (קהלת ח') יש הבל אשר נעשה על הארץ אשר יש צדיקים אשר מגיע אליהם כמעשה הרשעים וגו' אמרתי שגם זה הבל. האי קרא (בראשית ט"ז ע"ב) אוקמוה ואתמר, אבל יש הבל, שלמה מלכא עבד ספרא דא, ואוקים ליה על שבעה הבלים, דעלמא קיימא עלייהו.

ואינון שבעה עמודין סמכין דעלמא, לקבל שבעה רקיעים, ואלין אינון: וילוין. רקיע, שחקים זבול. מעוין. מכוין. ערבון. ולקבלייהו הבל הבלים אמר קהלת הבל הבלים הכל הבל.

כמה דאינון שבעה רקיעין, ואית אחרנין דדבקי בהו, ומתפשטי ונפקי מנייהו, הכי נמי אית הבלים אחרנין, דמתפשטי ונפקי מאלין, וכלהו אמר שלמה.

והכא רזא דחכמתא אית ביה. יש הבל, דנפקא מאינון הבלים עלאין, דעלמא קיימא עלייהו, ודא נעשה על הארץ, ואתקיים בקיומיה, ואתתקף בתוקפיה בעובדי ארעא, ובסליקו דסלקא מארעא, ודא אתמנא על ארעא, וכל תוקפא וקיומא דיליה, באינון נשמתין דצדיקיא, דאתלקיטו מארעא, כד אינון זפאין, עד לא סרחו, בעוד דיהבי ריחא טב, כגון חנוך, דכתיב ביה, (בראשית ה') ואינונו פי לקח

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אותו אלהים. ונטל ליה עד לא מטא זמניה, ואשתעשע ביה, וכן שאר זכאין דעלמא.

דתנינן, על תרין מלין, צדיקיא מסתלקי מעלמא עד לא ימטי זמנייהו, חד, על חובי דרא, דכד אסגיא חייביא בעלמא, אינון זכאין דמשתכחי בינייהו, אתפסון בחוביהו, וחד פד אתגלי קמי קודשא בריך הוא דיסרחון לבתר, סליק לון מעלמא, עד לא מטא זמנייהו, הדא הוא דכתיב, (קהלת ח') אשר יש צדיקים אשר מגיע אליהם כמעשה הרשעים, מטי עלייהו דינא דלעילא, כאילו עבדו חובין ועובדין דרשיעייא.

דהא זמנא חדא, שאיל רבי יוסי בן רבי יעקב, איש כפר אונז בזמנא דרבי עקיבא וחברוי אסתלקו מעלמא, ומיתו בההוא גוונא, לרבי מאיר, אמר ליה, וכי פתיב דא בכל אורייתא פלה, אמר ליה ולא, והא אמר שלמה, אשר יש צדיקים אשר מגיע אליהם כמעשה הרשעים. מטי עלייהו דינא מלעילא, כאילו עבדו חובין ועובדין דרשיעייא. ויש רשעים שמגיע אליהם כמעשה הצדיקים, יתבי בשקט ושלם בהאי עלמא, דינא לא מטא עלייהו, כאילו עבדו עובדין דצדיקייא.

אמאי, אי בגין דאתגלי קמי קודשא בריך הוא, דיתובון בתיובתא, או דיפוק מנייהו זרעא, דיהא קשוט בעלמא, כגון תרח דנפק מניה זרעא דקשוט, אברהם. אחז, דנפק מניה חזקיהו. ושאר חייבין דעלמא. ובגין כך, בסטרא דא, ובסטרא דא, הבל דקאמרן, נעשה ואתתקף על הארץ, כדקאמרן.

דבר אחר יש הבל אשר נעשה על הארץ, כדקאמרן דאתתקף (ואתתקף) על עלמא. במאי, בגין די ש צדיקים אשר מגיע אליהם כמעשה הרשעים, מטאן לדייהו כאינון עובדין דחייביא, כגון בת עובדי עבודה זרה, או חד מאינון עובדין, דאינון כמעשה הרשעים, ואינון קיימי בקיימייהו, מדחילו דמאריהו, ולא בעאן לאסתאבא, כגון כמה זכאי קשוט דמטו לדייהו כעובדין אלין, ואינון גבורי כח, דעבדי רעותא דמאריהו, ולא חטאו. ועל דא, הבל נעשה על הארץ ואתתקף בתוקפיה.

ויש רשעים שמגיע אליהם כמעשה הצדיקים, מטי לדייהו חד מצוה, דאיהו עובדא דצדיקיא, וזכאן בה, ועבדין יתה. כגון לסטים מקפחא הוה משתכח בטוריאיא, בהדי אינון לסטים עובדי עבודה זרה, וכד הוה יודאי אעבר תמן, הוה משזיב ליה, ונטיר ליה מנייהו, והוה קרי עליה רבי עקיבא, יש רשעים אשר מגיע אליהם כמעשה הצדיקים.

[זוהר חלק ב' - דף יא ע"א]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וכגון שהוא חייב, דהוה (דף יא ע"א) בשבבותיה דרבי חייא, דליליא חד פגע בה בהיא אתתא דהות אזלת לבי בריתה. בעא למתקף בה, אמרה ליה, במטו מינד, אוקיר למרד, ולא תחטא גבאי. שבקה ולא חב בה. הוי אומר, ויש רשעים אשר מגיע אליהם כמעשה הצדיקים אמרתי שגם זה הבל, כמה דאתתקף ההוא הבל, בהדי אינון צדיקיא, דמטו לידדיהו עובדי דחייביא, ולא חטאן. אוף הכי, אתתקף בהדי אינון חייביא, דמטי לידדיהו עובדי דאינון צדיקיא, ועבדי להו.

דתנינן עבד קודשא בריה הוא צדיקים ורשעים בעלמא. וכמה דאתיקר איהו בעלמא, בעובדי דצדיקיא, הכי נמי אתיקר איהו ברשיעיא, כד עבדי עובדא טבא בעלמא. כמה דאת אמר, (קהלת ג) את הכל עשה יפה בעתו. ווי לחייבא, כד עביד גרמיה רע, ואתתקף בחוביה, כמה דאת אמר, (ישעיה ג) אוי לרשע רע וגו'.

תו פתח ואמר, את הכל ראיתי בימי הבלי וגו'. האי קרא אוף הכי אוקמוהו חבריאי, אבל כד אתיהיב חכמה לשלמה, חמא כולא, בזמנא דשלטא סיהרא, יש צדיק דא עמודא דעלמא. אויבד: כמה דאת אמר, (ישעיה ג) הצדיק אבד, בזמנא דגלותא בצדקו: בגין דהיא שכובת לעפרא, צדק דא, כל זמנא דישראל בגלותא, איהי עמהון בגלותא, ובגין כן, (קהלת ז) צדיק אויבד בצדקו. דהא לא מטאן לגביה אינון ברפאן עלאין.

ויש רשע מאריך ברעתו, דא סמאל, דאוריך שקט ושלוח לאדום, במאי ברעתו. בהיא רעה אתתיה, (נ"א אשה רעה אשת זנונים) (הושע א) נחש תקיפא, דהא לא מטא עלייהו שקט ושלוח, אלא בגין דאתדבק בהיא נוקבא. כגוונא דא לשאר מלכוון, עד דקודשא בריה הוא יקים מעפרא, לההיא סוכת דוד הנופלת, דכתיב, (עמוס ז) אקים את סכת דוד הנפלת. (שמות ב) וילך איש מבית לוי. רבי יוסי פתח (שיר השירים ו) דודי ירד לגנו לערוגות הבושם וגו'. לגנו: דא כנסת ישראל, בגין דהיא ערוגת הבושם, דהיא פלילא מכל סטרין (נ"א זיני) בוסמין וריחין דעלמא דאתי. בשעתא דקודשא בריה הוא נחית לגנתא דא (נ"א דעדן) כל אינון נשמתהון דצדיקיא, מתעטרן תמן, פלהו יחבי ריחא, כמה דאת אמר וריח שמניך מכל בשמים, (נ"א וריח אפך כתפוחים) אלין אינון נשמתהון דצדיקיא, דאמר רבי יצחק, כל אינון נשמתין דצדיקיא, דהוו בהאי עלמא, וכל אינון נשמתין, דזמינין לנחתא להאי עלמא, פלהו בגנתא (דא קיימין בגנתא) די בארעא, (כלהו) קיימין בדיוקנא וצירא דהוו קיימין בהאי עלמא, וסתרא ורזא דא אתמסר לחכימי. רוחא דנחית לבני נשא, (תוריע מ"ה ע"ב) דהיהו מסטרא דנוקבא, מתגלפא תדיר בגלופא כהאי חותם. צירא דגופא דבר נש בהאי עלמא, (ע"ג ע"ב) בליט לבר, ורוחא אתגליף לגו. כד אתפשט רוחא מן גופא, ההוא רוח בליט בגנתא דארעא, בצירא ודיוקנא דגופיה ממש דבהאי עלמא, בגין דהוה תדיר פחותם.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ועל דא אמרה איהי, (שיר השירים ח') שימני פחותם, מה חותם גליף בגלופא לגו, ואתציר בצירא בליטא לבר. אוף הכי איהי רוחא, דהוה מסטרא דילה, פהאי גוונא ממש בהאי עלמא, גליף בגלופא לגו, וכד אתפשט מן גופא, ועאל בגנתא דארעא, אוירא דתמן בליט הווא גלופא לאתצירא לבר, ואתציר בצירא בליטא לבר, כגוונא דצירא דגופא בהאי עלמא (לעילא).

נשמתא, דאיהי מאילנא דחייא, אתציר תמן לעילא, בהווא צורא דחיי, לאתענגא בנועם יי, כמה דאת אמר (תהלים כ"ז) לחזות בנועם יי ולבקר בהיכלו.

וילף איש מבית לוי, (שמות י"ט ע"א, בראשית קע"ד ע"א, תזריע מ"ד) דא גבריאל, כמה דאת אמר (דניאל ט') והאיש גבריאל אשר ראיתי בחזון וגו'. מבית לוי: דא כנסת ישראל, דאתיא מסטרא דשמאלא. ויקח את בת לוי דא נשמתא.

[זוהר חלק ב' - דף י"א ע"ב]

דתנינו, בשעתא דאתיליד גופא דצדיק, בהאי עלמא, (דף י"א ע"ב) קודשא בריך הוא קרי ליה לגבריאל, ונטיל ההיא נשמתא (דצדיק) די בגנתא, ונחתא לה להאי גופא דצדיקיא, דאתיליד בהאי עלמא, ואיהו אתפקד עלה ונטיר לה.

ואי תימא, הווא מלאכא דאתמנא על רוחיהון דצדיקיא, לילה שמייה, ואת אמרת דאיהו גבריאל. הכי הוא ודאי, בגין דאתי מסטרא דשמאלא, וכל מאן דאתי מסטרא דשמאלא הכי אקרי.

וילף איש: דא עמרם. ויקח את בת לוי: דא יוכבד. ובת קול נחתת ואמרת ליה לאזדוגא בה, דהא קריב זמנא דפורקנא דישראל, על ידא דברא דאתיליד מנייהו.

וקודשא בריך הוא סייע ביה, דתנינו, שכונתא שריא על ערסייהו ורעותא דלהון בדבקותא חדא, הוה בה בשכונתא, ועל דא, לא אתעדי שכונתא, מהווא ברא דאוליידו לקיימא, דכתיב, (ויקרא י"א) והתקדשתם והייתם קדושים. בר נש דמקדש גרמיה מלרע, קודשא בריך הוא מקדש ליה לעילא, כמה דרעותא דלהון הוה בדבקותא דשכונתא. הכי אתדבקא שכונתא, בהווא עובדא ממש דעבדו.

אמר רבי יצחק, זכאין אינון צדיקיא דרעותא דלהון בדבקותא דקודשא בריך הוא תדיר, וכמה דאינון מתדבקין ביה תדיר, הכי נמי איהו אתדבק בהו, ולא שביק לון לעלמין. ווי לרשיעייא, דרעותא דלהון, ודבקותא דלהון, מתרחקא מניה. ולא די להו דמתרחקן מניה, אלא דמתדבקן בסטרא אחרא. תא חזי, עמרם דאתדבק ביה בקודשא בריך הוא. נפק מניה משה, דקודשא בריך הוא לא אעדי מניה לעלמין, ושכונתא אתדבקת בהדיה (בראשית כ"א ע"ב) תדיר, זכאה חולקיה. (שמות ב') ותהר האשה ותלד בן ותרא אותו כי טוב הוא. מאי כי טוב הוא. אמר רבי חייא,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דַּאֲתִילִיד מְהוּל. בְּגִין, דְּרִזָּא דְבְרִית, טוֹב אֶקְרִי, דְכְתִיב, (ישעיה ג') אֲמַרו צְדִיק פִּי טוֹב.

רַבִּי יוֹסִי אָמַר, נְהִירוּ דְשְׁכִינְתָא דְנְהִיר בֵּיה חֲמָת, דְבִשְׁעָתָא דַּאֲתִילִיד אֲתַמְלִיא כָּל בֵּיתָא נְהוּרָא, דְכְתִיב וַתֵּרָא אוֹתוֹ פִּי טוֹב הוּא, וְכְתִיב (בראשית א') וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָרֶץ פִּי טוֹב. וְעַל דָּא פִּי טוֹב הוּא פְתִיב, וְכֹלָא הוּוּ.

וְתַצְפְּנָהוּ שְׁלֹשָׁה יָרְחִים, ג' יָרְחִים מֵאִי קָא מִיָּרִי. אָמַר ר' יְהוּדָה, רְמִזוּ הוּא דְקָא רְמִזוּ, דְלֹא אֲשַׁתְּמוּדַע מִשָּׁה בְּזִהְרָא עֲלָאָה, עַד ג' יָרְחִים. דְכְתִיב, (שמות י"ט) בַּחֲדָשׁ הַשְּׁלִישִׁי, דְהָא פְדִין אֲתִיְהִיבַת תּוֹרָה עַל יְדוּי, וְשְׁכִינְתָא אֲתַגְלִיא, וְשְׁרִיא עֲלוּי לְעִינְיָהוֹן דְכֹלָא, דְכְתִיב, (שמות י"ט) וּמִשָּׁה עָלָה אֶל הָאֱלֹהִים וַיִּקְרָא אֵלָיו יי'. (שמות ב') וְלֹא יִכְלָה עוֹד הַצְּפִינוּ, דְעַד הָהוּא שְׁעָתָא, לָא אֲשַׁתְּמוּדַע מְלוּלִיָּה בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְכְתִיב מִשָּׁה יִדְבֵר וְהָאֱלֹהִים יַעֲנֶנּוּ בְּקוּל.

וְתַקַּח לוֹ תֵּבַת גּוֹמָא, רְמִזוּ עַל הָאָרוֹן, דְלִוְחוֹת קִיּוּמָא עָאֲלִין בְּגוּיָה, תִּיבַת גּוֹמָא, אָרוֹן הַבְּרִית אִיהוּ. וְתַחֲמַרְהָ בַחֲמַר וּבְזַפְתָּ (דההיא תיבה דאיהו) דְהָא הָאָרוֹן הוּוּ מְחוּפָּה מְלָגוּ וּמְלִבְר. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, דָּא הִיא אוֹרִייתָא, דְהַחֲמִירָה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּמִצּוֹת עֲשֵׂה וּבְמִצּוֹת לֹא תַעֲשֵׂה.

וְתַשֵּׁם בָּהּ אֶת הַיְלָד, אֵלּוּ יִשְׂרָאֵל, כְּמָה דָּאֲתָּ אָמַר (הושע י"א) פִּי נֶעַר יִשְׂרָאֵל וְאֶהְיֶה. וְתַשֵּׁם בְּסוּף דְלֹא הוּוּ פְקוּדֵי אוֹרִייתָא חוּמְרָא לְמַעַבְד, (ויקרא רפ"ו ע"א) עַד סוּף, דְעָאֲלוּ יִשְׂרָאֵל לְאַרְעָא, לְסוּף אַרְבַּעִין שָׁנִין. עַל שְׁפַת הַיָּאֹר: עַל מִימְרָא דְאִיבּוֹן דְּמִוְרִים אוֹרִייתָא וְחוּקָה לְיִשְׂרָאֵל. (נ"א רבי חזקיה אמרו הכי אוליפנא)

דְּבַר אַחַר וַיִּלְךְ אִישׁ, דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְכְתִיב, (שמות ט"ו) יי' אִישׁ מְלַחֲמָה. מִבֵּית לִוִי, דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֲתַר דְחֲכָמָה עֲלָאָה, וְהָהוּא נְהָר, מִתְחַבְּרִין כְּחָדָא, וְלֹא מִתְפָּרְשִׁין לְעֲלָמִין. מִבֵּית לִוִי דְאֲשְׁרֵי לוֹיִתָּן (נ"א כל חידו) לְחִידוּ בְּעֲלָמָא, הָדָא הוּא דְכְתִיב, (תהלים ק"ד) לוֹיִתָּן זֶה יִצְרַת לְשַׁחַק בּוֹ. וַיִּקַּח אֶת בֵּת לִוִי, דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֲתַר דְנְהִירוּ דְסִיְהָרָא נְהִיר.

[זוהר חלק ב' - דף י"ב ע"א]

וְתַהַר הָאִשָּׁה וְתַלְדוּ בֵּן. הָאִשָּׁה וְדָאִי, כְּמָה דָּאֲתָּ אָמַר (בראשית ב') לְזֹאת יִקְרָא אִשָּׁה. בְּקַדְמִיתָא בֵּת לִוִי, וְהַכִּי הוּא וְדָאִי, וְכִי בֵּת לִוִי בְּקַדְמִיתָא, (דף י"ב ע"א) וְהִשְׁתָּא אִשָּׁה. אֵלּא הַכִּי הוּא וְדָאִי, וְהַכִּי אוֹלִיפְנָא, אֲתַתָּא עַד לָא אוֹדְוּוּגַת, אֲתַקְרִיאַת בֵּת פְּלוּנִי, בְּתַר דְאוֹדְוּוּגַת אֲתַקְרִיאַת אִשָּׁה. וְהַכָּא, בֵּת, וְאִשָּׁה, וְכֹלָה, חַד דְרָגָא אִיהוּ. (שמות ב') וְתַצְפְּנָהוּ (בראשית ל"א ע"ב) שְׁלֹשָׁה יָרְחִים. אֲלִין תְּלַת יָרְחִין, דְדִינָא קִשְׂיָא שְׁרִיא בְּעֲלָמָא וּמֵאִי גִינְהוּ. תְּמוּזָא, אָב, טִבֵּת, (נ"א שבט) מֵאִי מִשְׁמַע.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דַּעַד לָא נַחַת מִשָּׁה לְעֵלְמָא, שְׂכִיחַ הוּוּ אִיהוּ לְעֵילָא, וְעַל דָּא אַנְדוּוּגַת בֵּיה שְׂכִינְתָא, מִיּוֹמָא דְאַתְיָלִיד. מִכָּאן אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, רַוְחִיהוֹן דְּצַדִּיקָיָא, (ויחי ר"ב ע"ב) שְׂכִיחִין אֵינּוֹן לְעֵילָא, עַד לָא יַחְתּוֹן לְעֵלְמָא. (שמות ב') וְלֹא (שְׁלַח ל"ח קע"ד ע"א) יִכְלֶה עוֹד הַצְּפִינוּ וְגו'. מֵאִי וְתַקַּח לוֹ תַבַּת גּוּמָא. דְּחַפַּת לִיָּה בְּסִימְנָהָא, לְמַהוּי נְטִיר מֵאֵינּוֹן נוּגֵי יָמָא, דְּשִׁאטִּין בְּיָמָא רַבָּא, דְּכַתִּיב, (תהלים ק"ד) שֵׁם רַמְשׁ וְאִין מְסַפֵּר. וְהִיא חַפַּת לִיָּה, לְמַהוּי נְטִיר מִנִּיָּהוּ, בְּחַפּוֹ (בסטרט דיובלא) (נ"א דטיסת רוכלא) (נ"א דטיס רובילא) יִקְרָא, דְּתַרִּין גּוּוּנִין תּוֹר וְאוּכֹם, וְאַנַּח לִיָּה לְמִשָּׁה בִּינִיָּהוּ, דִּישְׁתַּמוּדַע עַמְהוֹן, בְּגִין דְּזַמִּין לְסַלְקָא (בינייהו) זְמַנָּא אַחְרָא, לְקַבְּלָא אוֹרִיָּתָא. (שמות ב') וְתַרְדַּ בַּת פֶּרְעָה לְרַחוּץ עַל הַיָּאוֹר. דָּא אִיָּה דְאַתְיָא מְסַטְרָא דְשִׁמְאָלָא דְדִינָא קְשִׁיא, כְּמָה דְאַתְ אָמַר, לְרַחוּץ עַל הַיָּאוֹר, עַל הַיָּאוֹר דִּיָּקָא, וְלֹא עַל הַיָּם.

וְאִי תִימָא, וְהָא כְּתִיב, (שמות י"ז) וּמִטֶּיֶךָ אֲשֶׁר הִפִּיתָ בּוֹ אֶת הַיָּאוֹר, וּמִשָּׁה לָא מְחָא אֶלָּא יָמָא, וְקַרְיִיהָ יָאוֹר. אֶלָּא יָאוֹר הוּוּ דְמְחָא אַהֲרֹן עַל יְדֵי דְמִשָּׁה, וְשׁוּיָה קְרָא דְאִיהוּ עֵבִיד.

כְּהֵאֵי גּוּוּנָא, (שמות ז') וַיִּמְלֵא שְׁבַעַת יָמִים אַחֲרֵי הַכּוֹת ה' אֶת הַיָּאוֹר. וְאַהֲרֹן הִכָּהוּ. אֶלָּא עַל דְאַתָּא מְסַטְרָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, קְרִיָּיהָ קְרָא אַחֲרֵי הַכּוֹת ה', לְבַתֵּר קְרִיָּיהָ בְּשִׁמְאָ דְמִשָּׁה. וְנַעֲרוּתִיהָ הוֹלְכוֹת עַל יַד הַיָּאוֹר, אֶלִּין שְׂאָר מִשְׁרִיָּין דְאַתְיָין מְסַטְרָא דָּא. (שמות ב') וְתַפְתַּח וְתַרְאָהוּ אֶת הַיָּלֵד. וְתַרְאָהוּ וְתַרְאָה מִבְּעֵי לִיָּה. מֵאִי וְתַרְאָהוּ. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, לִית לָךְ מְלָה בְּאוֹרִיָּתָא, דְלִית בָּהּ רְזִין עֶלְאִין וְיִקְרִיָּין. אֶלָּא הִכֵּי אוֹלִיפְנָא, רְשִׁימָא דְמִלְכָא וּמְטְרוֹנִיתָא אֲשַׁתְּכַח בֵּיה, וְאִיהוּ רְשִׁימָא דְוָא'וֹ ה"א. וּמִיד וְתַחמוֹל עָלֵיו וְגו'. עַד כָּאן לְעֵילָא, מִכָּאן וְלַהֲלָאָה לְתַתָּא, בַּר מֵהֵאֵי קְרָא. (שמות ב') וְתַתְּצַב אַחֲתוֹ מְרַחוּק וְגו'. וְתַתְּצַב אַחֲתוֹ, אַחֲתוֹ דְמָאן. אַחֲתִיָּה, דְהֵוּא דְקָרָא לְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל אַחֲתִי. כְּמָה דְאַתְ אָמַר, (שיר השירים ה') פִּתְחֵי לִי אַחֲתִי רַעֲיָתִי. מְרַחוּק: כְּמָה דְאַתְ אָמַר (ירמיה ל"א) מְרַחוּק ה' נִרְאָה לִי. (מאי) מְשַׁמַּע, דְאֵינּוֹן זַכָּאִין, עַד לָא נַחַתוּ לְעֵלְמָא, אֲשַׁתַּמוּדַעָן אֵינּוֹן לְעֵילָא, לְגַבִּי כְּלָא, וְכָל שְׁכַן מִשָּׁה. וּמִשְׁמַע נְמִי, דְנִשְׁמַתְהוֹן דְּצַדִּיקָיָא, אֲתַמְשְׁכוּ מֵאַתֵּר עֲלָאָה, כְּמָה דְאוּקִימְנָא. וְרִזָּא דְמְלָה אוֹלִיפְנָא, דְמִשְׁמַע, דָּאב וְאָם אִית לְנִשְׁמַתָּא, כְּמָה דְאִית אָב וְאָם לְגוּפָא בְּאַרְעָא, וּמִשְׁמַע, דְבַכְּל סְטְרִין, בֵּין לְעֵילָא, בֵּין לְתַתָּא, מְדַכֵּר וְנוֹקְבָא אַתְיָין כְּלָא וּמִשְׁתַּכְחִי. וְהָא אוּקְמוּהָ רִזָּא, דְכַתִּיב, תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה. הָאָרֶץ: דָּא כְּנַסַת יִשְׂרָאֵל. נֶפֶשׁ חַיָּה: (ויקרא ל"ט ע"ב) נֶפֶשׁא דְאָדָם קַדְמָאָה עֲלָאָה, כְּמָה דְאַתְמַר. אַתָּא רַבִּי אַבְא וּנְשָׁקִיה. אָמַר וְדָאִי שְׁפִיר קְאָמַרְתָּ, וְהִכֵּי הוּא וְדָאִי זַכָּאָה חוּלְקִיָּה דְמִשָּׁה נְבִיָּאָה מְהִימְנָא, עַל כָּל שְׂאָר נְבִיָּאֵי עֵלְמָא. (ע"כ) (סתרי תורה) דְבַר אַחַר וְתַתְּצַב אַחֲתוֹ דָּא הִיא חֲכָמָה, כְּמָה דְאַתְ אָמַר, (משלי ז') אָמור לְחֲכָמָה אַחֲתִי אַתְ. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, מַעוֹלָם לָא אַתְעֵדִיאַת (נ"א אַתְעַר) גְּזַרְתָּ דִינָא מַעֲלָמָא, דְהָא בְּכָל

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

שַׁעֲתָא דְהוּוּ יִשְׂרָאֵל חֲטָאן, הוּוּ דִינָא מְקַטְרָגָא עִמְהוֹן, וְכַדִּין, וְתַתְּצַב אַחֲוֹתוֹ מִרְחוּק. (ד"א מרחוק) כְּמָה דְאֵת אֲמַר מִרְחוּק ה' נִרְאָה לִי. (ע"כ)

[זוהר חלק ב' - דף י"ב ע"ב]

וְתַרְדּוּ בַת פְּרַעָה לְרַחוּץ עַל הַיְאֹר. בְּשַׁעֲתָא דְהוּוּ פְּסָקִי יִשְׂרָאֵל מְאוּרִייתָא, מִיַּד וְתַרְדּוּ בַת פְּרַעָה לְרַחוּץ עַל הַיְאֹר. הָוּת נַחְתָּת מִדַּת הַדִּין, (דף י"ב ע"ב) לְאַסְתַּחָּא מִדְּמָא דִּישְׂרָאֵל, עַל עֲלֻבּוּנָה דְאוּרִייתָא. וְנַעֲרוּתִיהָ הוֹלְכוֹת עַל יַד הַיְאֹר, אֲלִין אוּמִיָּא, דְאִינוּן אֲזִלִּין וְרַדְפִּין אַבְתְּרִייהוּ, עַל יַד הַיְאֹר, עַל סַבַּת עֲלֻבּוּנָה דְאוּרִייתָא, וְאִינוּן דְמוּרִים (נ"א דמיכין) בְּה, דְרַפּוּ יַדִּייהוּ מִינָהּ.

אֲמַר רַבִּי יְהוּדָה, כָּל מְלִין דְעֲלָמָא, תְּלִיין בְּתַשׁוּבָה, וּבְצֻלוֹתָא דְצִלֵּי בַר נִשׁ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְכָל שְׁכָן, מֵאֵן דְאוּשִׁיד דְמַעִין בְּצֻלוֹתֶיהָ, דְלִית לָהּ תַרְעָא, דְלֵא עֲאֲלִין אִינוּן דְמַעִין. מַה כְּתִיב וְתַפְתַּח וְתַרְאֵהוּ אֵת הַיֶּלֶד. וְתַפְתַּח, דָּא שְׂכִינְתָא, דְקִיָּמָא עֲלֵייהוּ דִישְׂרָאֵל, כְּאִמָּא עַל בְּנִין, וְהִיא פְתַחַה תְּדִיר בְּזוֹכוֹתֶיהוּן דִישְׂרָאֵל.

כִּינּוּן שְׂפַתְתָּהּ, וְתַרְאֵהוּ אֵת הַיֶּלֶד, (ירמיה ל"א) יֶלֶד שְׁעִשׂוּעִים. דְאִינוּן יִשְׂרָאֵל, דְמַתְּחַטָּאן קָמִי מַלְכֵיהוֹן (נ"א מאביהוֹן) בְּכֻלָּא, וּמִיַּד דְמַתְּחַנְנִין קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הַדְרִי בְּתַשׁוּבָה, וּבְכָאן קָמִיָּה, כְּבָרָא דְבְכִי קָמִי אָבוּי, מַה כְּתִיב, וְהִנֵּה נֶעַר בּוֹכָה. כִּינּוּן דְבְכִי, אֲתַעֲדוּ (ס"א מתתבר) כָּל גְּזֻרִין בִּישִׁין דְעֲלָמָא, מַה כְּתִיב וְתַחֲמוּל עֲלֵיו, אֲתַעֲר עֲלֵיו בְּרַחֲמִים, וּמְרַחֵם לִיהָ.

וְתַאמַר מִיַּלְדֵי הָעֵבְרִים זֶה, דְאִינוּן רַבִּי לְבָא, וְלֵא מִיַּלְדֵי הָעֵבֻדֹת פּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת, דְאִינוּן קָשִׁי קַדְל, וְקָשִׁי לְבָא. מִיַּלְדֵי הָעֵבְרִים רַבִּי לְבָא מְאֻבְּהוּן וּמְאֻבְּהוּן לְאַתְבָּא קָמִי מְאֻרִייהוֹן. וְתַקְרָא אֵת אֵם הַיֶּלֶד. שְׁחִיתָהּ בּוֹכָה, הִדָּא הוּא דְכְתִיב, (ירמיה ל"א) קוֹל בְּרָמָה נִשְׁמַע נְהִי (ח' ע"א) בְּכִי תְמֻרִים רַחֵל מְבַכָּה עַל בְּנֵיהָ וְגו', הוּא בּוֹכָה וְאֵם הַיֶּלֶד הִיא בּוֹכָה.

אֲמַר רַבִּי יְהוּדָה, לְזַמְנָא דְאֵתִי מַה כְּתִיב, (ירמיה ל"א) בְּכִי יְבוּאוּ וּבְתַחֲנוּנִים וְגו'. מַהוּ בְּכִי יְבוּאוּ. בְּזוֹכוֹת בְּכִי דְאֵם הַיֶּלֶד, שְׁחִיא רַחֵל, יְבוּאוּ וְיַתְפַּנְשׁוּן מִן גְּלוּתָא. וְאֲמַר רַבִּי יִצְחָק, פּוּרְקָנָא דִישְׂרָאֵל לֹא תִלֵּיא אֲלָא בְּכִי, כַּד יִשְׁתַּלְמֹון וְיִכְלוּן, בְּכִי דְמַעוֹת דְבְכָה עֲשׂוּ קָמִי אָבוּי, דְכְתִיב, (בראשית כ"ז) וְיִשָּׂא עֲשׂו קוֹלוּ וְיִבְךְ. (אמר רבי יוסי אותו בכי דבכה עשו) וְאִינוּן דְמַעִין, אַחֲתוּ לִישְׂרָאֵל בְּגְלוּתֶיהָ. כִּינּוּן דְיִכְלוּן אִינוּן דְמַעִין בְּכִיָּה דִישְׂרָאֵל, יִפְקוּן מְגֻלוּתֶיהָ, הִדָּא הוּא (ירמיה ל"א) דְכְתִיב בְּכִי יְבוּאוּ וּבְתַחֲנוּנִים אוּבִילָם. (שמות ב') וַיִּפֶן פָּה וְכָה. חָמָא בְּאֲלִין ג' אַתּוּון, דְמִיַּחְדִּין לִיהָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל יוּמָא, שְׁמַע יִשְׂרָאֵל פְּעַמִּים, דְאֵית בְּהוֹן כ"ה כ"ה תְּרִי זְמַנִּי, וְלֵא חָמָא בִּיהָ. וַיִּפֶן פָּה וְכָה וְגו'. אֲמַר רַבִּי אַבָּא, כָּה חָמָא, אִי הוּוּ בִּיהָ עוּבְדִין

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

דְּכַשְׁרֵן. וְכֹה אֵי זְמַן לְנִפְקָא מִנִּיה בְּרָא מְעֵלְיָא, מִיָּד וִירָא פִּי אֵין אִישׁ. חָמָא בְּרוּחַ קוּדְשָׁא, דְּלֵא זְמַן לְנִפְקָא מִנִּיה בְּרָא מְעֵלְיָא.

דְּאָמַר רַבִּי אַבָּא, כְּמָה חֵיִבִּין אֵינּוֹן בְּעֵלְמָא, דְּמַפְקִי בְּנֵי מְעֵלְיָא, יְתִיר מְאִינּוֹן זְכָאִין. וְהָהוּא בְּרָא מְעֵלְיָא דְנִפְקָ מִן חֵיִבָּא, אִיהוּ מְעֵלְיָא יְתִיר, לְמַהוּי טְהוּר מְטָמָא. נְהוּרָא מְגוּ חֲשׂוּכָא. חֲכַמְתָּא מְגוּ טְפִשׂוּתָא. וְדָא אִיהוּ מְעֵלְיָא מְכַלָּא.

וִירָא. וִירָא דְהִכָּא, כְּלָא בְּרוּחַ קוּדְשָׁא אֲסִתְכֵל וְחָמָא, וּבְגִין כִּךְ אֲסִתְכֵל בֵּיה וְקִטְל לֵיה, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא סִבֵּב כְּלָא, לְמַהֵךְ לְהָהוּא בִירָא, כְּמָה דְאִזֵּל יַעֲקֹב לְגַבֵּי הָהוּא בִירָא, דְכְתִיב, (שְׁמוֹת ב') וַיֵּשֶׁב עַל הַבְּאֵר. בִּיעֲקֹב כְּתִיב, (בְּרֵאשִׁית כ"ט) וִירָא וְהָנָה בְּאֵר. בְּמִשָּׁה כְּתִיב, וַיֵּשֶׁב בְּאֶרֶץ מִדְיָן וַיֵּשֶׁב עַל הַבְּאֵר. בְּגִין דְּמִשָּׁה וַיַּעֲקֹב, אִף עַל גַּב דְּבִדְרָגָא חֲדָא הוּוּ, אֲסִתְלַק מִשָּׁה בְּהָאֵי יְתִיר מִנִּיה.

רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי יִצְחָק הוּוּ אִזְלֵי בְּאוּרְחָא. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, הָהוּא בְּאֵר דְּחָמָא יַעֲקֹב, וְחָמָא מִשָּׁה, אֵי דָא הוּוּ הָהוּא בִירָא, דְּחָפַר אֲבָרְהָם וַיִּצְחָק. אָמַר לֵיה לָאו. אֵלָא, בְּשַׁעֲתָא דְאַתְבְּרִי עֲלֵמָא, אֲתַבְּרִי הָאֵי בִירָא. וּבְעֵרֵב שַׁבַּת בֵּין הַשְּׁמִשׁוֹת, אֲתַבְּרִי פּוּמָא דִּילֵיה, וְהָאֵי אִיהוּ בְּאֵר דְּחָמוּ יַעֲקֹב וּמִשָּׁה.

מִתְנִיתִין. אֵינּוֹן דְּרַדְפֵי קְשׁוּט, אֵינּוֹן דְּתַבְעֵי רְזָא דְמַהִימְנוּתָא. אֵינּוֹן דְּאַתְדַּבְּקוּ בְּקִשׁוּרָא מְהִימְנָא. אֵינּוֹן דִּידְעִין אוּרְחוּי דְּמַלְכָּא עֲלָתָה. קְרִיבוּ שְׁמַעוּ.

[זוהר חלק ב' - דף י"ג ע"א]

כַּד סְלִיקוּ תְרִין, וְנִפְקוּ לְקַדְמוֹת חַד, מְקַבְּלִין לֵיה בֵּין תְרִין דְרוּעִין. תְרִין נַחְתֵי לְתַלְתָּא (נ"א לתתא) תְרִין אֵינּוֹן, חַד מִינֵיהוּ חֲקֵלָא דְתַפּוּחִין קְדִישִׁין אִיהוּ מְהָאֵי בִירָא יְתִבִי (תְרִין יְתִבִי) מוֹתְבָא דְנִבְיָאֵי (ס"א בְנוֹי) יְנַקִּין בְּהוּ. חַד בִּינֵיהוּ, חַבּוּרָא אִיהוּ דְכְלָא, אִיהוּ נְטִיל מְכַלָּא (דף י"ג ע"א) הָהוּא בִירָא קְדִישָׁא, קָאִים תַּחוּתֵיהוּ, חֲקֵלָא דְתַפּוּחִין קְדִישִׁין אִיהוּ מְהָאֵי בִירָא אֲתַשְׁקִין עֲדְרֵיָא, דְרַעֵי מִשָּׁה בְּמִדְבְּרָא, מְהָאֵי בִירָא אֲתַשְׁקִין עֲדְרֵיָא דְבְרִיר יַעֲקֹב כַּד בְּרִיר לֹון לְגוּ חוּלְקִיָּה כָּל אֵינּוֹן רְתִיכִין, כָּל אֵינּוֹן מְאִרֵי דְגַדְפִין. תַּלְתַּת קְיִימִין רְבִיעִין עַל הָאֵי בִירָא. הָאֵי בִירָא מִנֵּיהוּ אֲתַמְלִי. אֲדַנְי אֲתַקְרִי, עַל דָּא כְּתִיב, (דְּבָרִים ג') אֲדַנְי יְי' אֲתַה חַחְלוּת וְגו'. וְכְתִיב (דְּנִיָּאֵל ט') וְהָאֵר פְּנִיךְ עַל מְקַדְשֶׁךָ הַשָּׁמַיִם לְמַעַן אֲדַנְי, אֲדוֹן כָּל הָאֶרֶץ, הֲדָא הוּא דְכְתִיב, (יְהוֹשֻׁעַ ג') הִנֵּה אֲרוֹן הַבְּרִית אֲדוֹן כָּל הָאֶרֶץ. בֵּיה גְּנִיזוּ חַד מְקוּרָא קְדִישָׁא, דְנִבְיַע בֵּיה תְדִיר, וְאֲמַלִי לֵיה, יְי' צְבָאוֹת אֲקָרִי. בְּרִיךְ הוּא לְעֵלַם וּלְעֵלְמֵי עֲלָמִין. (ע"כ)

וּלְכַהֵן מִדְיָן שְׁבַע בָּנוֹת וְתַבְאֲנָה וְתַדְלָנָה וְגו'. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֵי בִירָא דָא, אִיהוּ בִירָא דִיעֲקֹב, הָא כְּתִיב בֵּיה, (בְּרֵאשִׁית כ"ט) וְנִאֲסְפוּ שְׁמָה כָּל הָעֲדָרִים וּגְלָלוּ וְגו'. וְהִכָּא בָנוֹת יִתְרוֹ לָא אֲצַטְרִיכוּ לְהָאֵי. אֵלָא וְתַבְאֲנָה וְתַדְלָנָה בְּלֵא טוֹרַח אַחְרָא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי חייא, יעקב אעדי לה מן בירא, דהא כתיב, כד מתפנשי תמן כל עדרייא, והשיבו את האבן. וביעקב, לא כתיב וישב את האבן, דהא לא אצטרדי לבתר כן, דהא בקדמיתא מיא לא הוו סלקין, פיון דאתא יעקב, סליקו מיא לגביה, (ומשה אוף הכי סליקו מיא לגביה) וההוא אבנא, לא הוה על פום בירא, ובגין כך ותבאנה ותדלנה.

ר' אלעזר ור' אבא הוו אזלי מטבריא לצפרי. עד דהוו אזלי, פגע בהו חד יודאי, אתחבר בהדיהו, אמר רבי אלעזר, כל חד לימא מלה דאורייתא.

פתח איהו ואמר, (יחזקאל ל"ז) ויאמר אלי הנבא בן אדם הנבא אל הרוח ואמרתי אל הרוח וגו'. מהאי קרא ידענא, אתר דהרוח נפקא מניה, וכי יכיל הוה יחזקאל לנבאה על הרוח, והא כתיב (קהלתח) אין אדם שליט ברוח לכלוא את הרוח. אלא, בר נש לא יכיל לשלטאה ברוח, אבל קודשא בריך הוא איהו שליט בכלא, ועל מימריה הוה מתנבי יחזקאל. ותו דהא רוח הוה בגופא בהאי עלמא, ובגין כך אתנבי עליה, (בראשית ק"ל, ע"א במדרש הנעלם) מארבע רוחות בואי הרוח, מההוא אתר דאתחם בסמכוי בארבע סטרין דעלמא.

דליג ההוא יודאי קמיה, אמר ליה רבי אלעזר, מאי חמית. אמר מלה חמינא. אמר ליה מאי היא. אמר ליה רוח בני אדם, אי אתלבש בגן עדן בלבושא דדיקנא בגופא דהאי עלמא, הוה ליה למכתב, כה אמר ה' מגן עדן בואי הרוח, מהו מארבע רוחות.

אמר ליה, רוחא לא נחתא להאי עלמא, עד דסלקא מגנתא דארעא, לגו כורסייא, דקיימא (שמות ט"ו ע"ב) על ארבע סמכין. פיון דסלקא תמן, אסתאבא מגו ההוא כורסייא דמלכא, ונחתא להאי עלמא, גופא אתנטיל מארבע סטרי עלמא, רוח אוף הכי אתנטיל מארבע סטרי דכורסייא, דמתתקנא עלייהו.

אמר ליה ההוא בר נש, דליגא דקא דליגנא קמייכו, מלה חמינא מהאי סטרא. בגין דיומא חדא הוינא אזיל במדברא, וחמינא אילנא חד דמרנג למחזי, וחד מערתא תחותיה, קריבנא גביה וחמינא תהיא מערתא, דסלקא ריחין מפל זיני ריחין דעלמא. אתתקפנא בגרמאי ואעילנא בההיא מערתא, ונחיתנא בדרגין ידיען בגו דוכתא חדא, דהוו ביה אלנין סגיאין וריחין ובוסמין, דלא יכילנא למסבל.

ותמן חמינא חד בר נש, ושרביטא חד בידיה. והוה קאים בחד פתחא, פיון דחמא לי, תוה וקם לגבאי. אמר לי, מה את הכא, ומאן את, אנא דחילנא סגיא, אמיןא ליה, מארי, מן חברייא אנא, כך וכך חמינא במדברא, ועאלנא בהאי מערתא, ונחיתנא הכא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[זוהר חלק ב' - דף י"ג ע"ב]

אמר לי, הואיל ומן חבריך אתה, טול האי קיטרא דכתבא, והב ליה לחבריך, אינון דידעין רזין דרוחיהון דצדיקיא (דף י"ג ע"ב) בטש בי בהוא שרביטא, ודמיכנא. אדהכי, חמינא פמה חילין ומשירין גו שינתא, דהו אתין באורחא, להוא דוכתא. והוא גברא בטש בהוא שרביטא, ואמר באורחא דאילני זילן. אדהכי דהו אזלי, פרחי באורא וסלקי, ולא ידענא לאן אתר. ושמענא קלין דמשירין סגיאין, ולא ידענא מאן (ס"א לאן אתר) איהו. אתערנא, ולא חמינא מידי, ודחילנא בהוא אתר.

סדר הלימוד ליום כב כסלו [יום 81 בשנה]

אדהכי, חמינא להוא בר נש, אמר לי, חמית מידי, אמינא ליה, חמינא גו שינתא כף וכף. אמר, בהוא ארחא אזלי רוחיהון דצדיקיא, גו גנתא דעדן לאעלא תמן. ומה דשמעת מנביהו, הוא, דקיימי בגנתא בדיוקנא דהאי עלמא וחדאן ברוחיהון דצדיקיא דעאלין תמן.

וכמה דגופא אתבני בהאי עלמא, מקטורא דארבע יסודי, ואתציר בהאי עלמא. אוף הכי רוחא, אתציר בגינתא, מקטורא דארבע רוחין דקיימא בגנתא, והוא רוחא, אתלבשא תמן, ומתצירת מנביהו, בצירא דדיוקנא דגופא, דאתציר בהאי עלמא. ואלמלא אינון ארבע רוחין, דאינון אורין דגנתא, רוחא לא מתצירא בצירא כלל, ולא אתלבשא בהו.

אינון ד' רוחין, קטירין אלין באלין פחדא, והוא רוח אתציר ואתלבש בהו, כגוונא דגופא אתציר בקטורי, דד' יסודי עלמא. ובגין כף, מארבע רוחות בואי הרוח, מאינון ארבע רוחין דגן עדן, דאתלבשא ואתצירת בהו, והשתא טול האי קיטרא דכתבא וזיל לארחה, והב ליה לחבריך.

אתא רבי אלעזר, ואינון חבריך, ונשקוהו ברישיה, אמר רבי אלעזר, בריך רחמנא, דשדרך הכא, דודאי דא הוא ברירא דמלה, וקודשא בריך הוא אזמין לפומי האי קרא. ירב לון הוא קיטרא דכתבא, כיון דנטל ליה רבי אלעזר, ופתח ליה, נפק אפוטא דאשא, ואסחר ליה, חמא ביה מה דחמא, ופרח מן ידוי.

בכה ר' אלעזר, ואמר מאן יכיל לקיימא בגנזיך דמלפא, (תהלים ט"ו) ה' מי יגור באהלך מי ישכון בהר קדשך. זכאה האי אורחא, והיא שעתא דאערענא כף. ומההוא יומא הוה חדי רבי אלעזר, ולא אמר פלום לחבריך, עד דהו אזלי, פגעו בחד בירא דמיא, קיימו עליה, ושתו מן מיא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי אלעזר, זכאה חולקיהון דצדיקיא, יעקב ערק מקמי אחוי, ואזדמן ליה בירא, פיון דבירא חמא ליה, מיא אשתמודעו למאריהון, וסלקין לגביה, וחדו בהדיה, ותמן אזדוגת ליה בת זוגיה. משה ערק מקמי פרעה, ואזדמן ליה ההוא בירא, ומיין חמו ליה, ואשתמודעו למאריהון, וסלקו לגביה, ותמן אזדוגת ליה בת זוגיה.

מה בין משה ליעקב, יעקב פתיב ביה, (בראשית כ"ט) ויהי כאשר ראה יעקב את רחל וגו'. ויגש יעקב ויגל את האבן וגו'. משה מה פתיב ביה, ויבואו הרועים ויגרשום ויקם משה ויושיען וגו'. בודאי ידע הוה משה, פיון דחמא מיא דסלקין לגביה, דתמן תזדמן ליה בת זוגיה. ותו, דהא רוח קודשא, לא אתעדי מניה לעלמין וביה הוה ידע, דצפורה תהוי בת זוגיה. אמר משה, ודאי יעקב אתא להכא, ומיא סלקו לגביה, אזדמן ליה בר נש דאכניש ליה לביתיה, ויהב ליה כל מה דאצטרף. אנא אוף הכי.

אמר ההוא בר נש, הכי אוליפנא, דיתרו פומר לפוכבים ומזלות הוה. פיון דחמא דפוכבים ומזלות לית בה ממשו. אתפרש מפולחנא דילה. קמו עמא ונדוהו. פיון דחמו בנתיה, הוו מתרכן לון, דהא בקדמיתא אינון הוו רעאן עאניה. פיון דחמא משה ברוח קודשא, דעל מלה דפוכבים ומזלות הוו עבדי, מיד ויקם משה ויושיען וישק את צאנם. ואתעביד קנאה לקודשא בריד הוא בכלא.

[זוהר חלק ב' - דף י"ד ע"א]

אמר ליה רבי אלעזר, אנת לגבן, ולא ידענא (דף י"ד ע"א) שמך. אמר, אנא יועזר בן יעקב. אתו חברייא ונשקוהו, אמרו, ומה אנת לגבן, ולא הוינן ידעין בך. אזלו כחדא כל ההוא יומא ליומא אחרא אזפוהו תלת מילין, ואזיל לאורחיה. (שמות ב') ותאמרן איש מצרי הצילנו. רבי חייא אמר, הא אוקמוה חברייא, דנצנצא בהו רוח קודשא, ואמרו, ולא ידעו מה אמרו. לבר נש, דהוה יתיב במדברא, והוה יומין דלא אכל בשרא. יומא חד אתא דובא לנטלא חד אימרא, ערק אימרא, ודובא אבתריה, עד דמטו לגבי ההוא בר נש למדברא, חמא אימרא, ואתקיף ביה ושחטיה ואכל בשרא.

דבר אחר (שמות א') ואלה שמות בני ישראל. רבי יהודה פתח ואמר, (שיר השירים א') שחורה אני ונאווה וגו', שחורה אני ונאווה, דא כנסת ישראל, דהיא שחורה מן גלותא, ונאווה, דהיא נאווה באורייתא, ובפקודין, ובעובדין דכשרן. בנות ירושלם, דעל דא, זכאין לירתאה ירושלם דלעילא. כאהלי קדר, אף על גב דהיא קודרת בגלותא, בעובדין היא פיריעות שלמה, פיריעות, דמלכא דשלמא כלא דילה.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רבי חייא רבא, הוה אזיל לגבי מאריהון דמתניתא, למילף מנייהו. אזל לגבי רבי שמעון בן יוחאי, וחמא פרגוד חד, דהוה פסיק בביתא. תוה רבי חייא, אמר, אשמע מלה מפומיה מהכא.

שמע דתוה אמר, (שיר השירים ח') ברח דודי ודמה לך לצבי או לעופר האילים. כל כסופא דכסיפו ישראל מקודשא בריך הוא, דאמר רבי שמעון, תאותם של ישראל, שיהיה הקדוש ברוך הוא לא הולך ולא מתרחק, אלא בורח כצבי או כעופר האילים.

מאי טעמא, אמר רבי שמעון, אין חיה בעולם עושה כמו הצבי או כעופר האילים, בזמן שהוא בורח הולך מעט מעט, ומחזיר את ראשו למקום שיצא ממנו, ולעולם תמיד הוא מחזיר את ראשו לאחוריו. כך אמרו ישראל, רבוננו של עולם, אם אנו גורמים שתסתלק מבינינו, יהי רצון, שתברח כמו הצבי או כמו עופר האילים, שהוא בורח ומחזיר את ראשו למקום שהנחת, הדא הוא דכתיב, (ויקרא כ"ו) ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם לא מאסתים ולא געלתים לכלותם. דבר אחר, הצבי כשהוא ישן, הוא ישן בעין אחת, והאחרת הוא נעור, כך אמרו ישראל לקודשא בריך הוא, עשה כמו הצבי, שהנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל.

שמע רבי חייא ואמר, אי עלאין (פסקין) עסקין בביתא, ואנא יתיב אבראי, בכה. שמע רבי שמעון ואמר, ודאי שכינתא לברא, מאן יפוק. אמר רבי אלעזר בריה. אי אנא קלינא, (כחולא) לא קלינא דהא שכינתא ברא מננא, ליעול שכינתא, ותיהוי אשתא שלימתא. שמע קלא דאמר, עד לא סמכין אסתמכו, ותרעין לא אתתקנו, ומזוטרי (נ"א ומטוטרי) דבוסמיא דעדן דכען הוא, לא נפק ר' אלעזר.

יתיב רבי חייא, בכה ואתגנח, פתח ואמר, (שיר השירים ב') סוב דמה לך דודי לצבי או לעופר האילים. אתפתח תרעא דפרגודא, לא עייל רבי חייא, זקיף רבי שמעון עינוי ואמר, שמע מינה אתיהיב רשותא למאן דאיהו אבראי ואנן לגו. קם רבי שמעון, אזל אשא מדוכתיה, עד דוכתא דרבי חייא, אמר רבי שמעון, קוזטיפא דנהורא דקליטרא (ס"א דקלדיטא) לבר, ואנא הכא לגו, אתאלם פומיה דרבי חייא.

פיון דעאל לגו, מאיך עינוי, ולא זקיף רישיה. אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה, קום אעבר ידך אפומיה, דלא ידע בהאי, דלא רגיל ביה. קם רבי אלעזר, אעבר ידיה אפומיה דרבי חייא, פתח פומיה רבי חייא, ואמר, חמא עינא מה דלא חמינא, אזדקף דלא חשיבנא, טב למימת באשא דדהבא טבא דליק.

[זוהר חלק ב' - דף י"ד ע"ב]

“זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בְּאַתֵּר דְּשִׁבְעִין זְרָקִין לְכָל עֵיבָר, וְכָל שְׁבִיבָא וְשִׁבְיבָא, סְלִיק לְתַלְתַּת מָאָה (דף י"ד ע"ב) וְשִׁבְעִין רְתִיכִין. וְכָל רְתִיכָא, אֲתַפְרֵשׁ לְאַלְפִין, וְרְבּוּא רְבּוּוּ, עַד דְּמָטוּ לְעֵתִיק יוֹמִין, דִּיתִיב עַל כְּרִסְיָא, וְכִרְסִיָּא מִזְדַּעְזְעָא מִנְיָה, לְמַאתָן וְשִׁתִּין עֲלִמִין.

עַד דְּמָטָא לְאַתֵּר עֲדוּנָא דְּצִדִיקָיָא, עַד דְּאַשְׁתַּמַּע בְּכָל רְקִיעִין, וְכָל עֲלָאִין וְתַתָּאִין, וְכִלְהוּ בְּזַמְנָא חֲדָא, תְּוֹהִין וְאַמְרִין, הַדִּין הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, דְּהוּה מְרַעִישׁ כְּלָא, מֵאֵן יְכִיל לְמִיקָם קָמִיָּה. דִּין הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, דְּבִשְׁעַתָּא דְּפִתַח פּוּמִיָּה לְמַשְׁרֵי לְמַלְעֵי בְּאוּרִיָּתָא, צִיִּיתִין לְקַלְיָה, כָּל כְּרִסּוֹן וְכָל רְקִיעִין וְכָל רְתִיכִין, וְכָל אֵינּוֹן דְּמִשְׁבַּחֵי לְמַרְיָהוֹן.

לֵית דְּפִתַחֲחִין וְלֵית דְּמִסִּיָּמִין, כְּלָהוּ מִשְׁתַּכַּחֲחִין, עַד לָא אֲשַׁתַּמַּע (נ"א דלשתמע) בְּכָל רְקִיעֵיא דְּלַעֲיָלָא וְתַתָּא, פְּטָרָא. כַּד מְסִיִּים רַבִּי שְׁמַעוֹן לְמַלְעֵי בְּאוּרִיָּתָא, מֵאֵן חָמִי שִׁירִין, מֵאֵן חָמִי חֲדוּתָא, דְּמִשְׁבַּחֲחִין לְמַרְיָהוֹן, מֵאֵן חָמִי קָלִין דְּאוּלִּין בְּכִלְהוּ רְקִיעִין. אֲתֵיִין כְּלָהוּ בְּגִינְיָה דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, וְכַרְעִין וְסַגְדִּין קָמִי דְּמַרְיָהוֹן, סְלָקִין רִיחִין דְּבוּסְמִין דְּעַדָּן, עַד עֵתִיק יוֹמִין, וְכָל הָאֵי בְּגִינְיָה דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן.

פִּתַּח רַבִּי שְׁמַעוֹן פּוּמִיָּה וְאַמַּר, שֵׁית דְּרַגִּין נַחְתּוּ עִמִּיָּה דִּיעֻקֵּב לְמִצְרַיִם וְכָל חַד וְחַד עֲשֶׂרָה אֲלֶף רְבּוּא. וְלִקְבְּלִיהוֹן שֵׁית דְּרַגִּין לְיִשְׂרָאֵל. וְלִקְבְּלִיהוֹן (ר"ו ע"א) שֵׁית דְּרַגִּין לְכְרִסְיָא דְּלַעֲיָלָא. וְלִקְבְּלִיהוֹן שֵׁית דְּרַגִּין לְכְרִסְיָא דְּתַתָּא. דְּכַתִּיב, (מלכים א', י') שֵׁשׁ מַעְלוֹת לְכַפְסָא. הֲדָא הוּא דְּכַתִּיב, (יחזקאל ט"ו) רַבְּבָה כְּצֻמַּח הַשְּׂדֵה נִתְתִּיף וְגו', הֲרִי שֵׁית. וְלִקְבְּלִיהוֹן כְּתִיב, וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל פָּרוּ וַיִּשְׂרְצוּ וַיִּרְבוּ וַיַּעֲצֻמוּ וְגו'.

תָּא חֲזִי, כָּל חַד וְחַד סְלִיק לְעֲשֶׂרָה, וְהוּו שִׁתִּין, וְאֵינּוֹן שִׁתִּין גְּבַרִין דְּבִסְחַרְנֵי שְׁכִינְתָּא, וְאֵינּוֹן שִׁתִּין רַבְּבִין, דְּנִפְקוּ עִם יִשְׂרָאֵל מִגְּלוּתָא, וְדַעְאֵלוּ עִם יַעֲקֹב בְּגְלוּתָא.

אָמַר לִיָּה ר' חֲזִיָּא, וְהָא הוּו (ס"א חמינן) שְׁבַעַת, וְסְלָקִין לְשִׁבְעִין, אָמַר לִיָּה ר' שְׁמַעוֹן, שְׁבַעִין לָאו מִהֲכָא, וְאֵי סְלָקָא דְּעֵתָךְ שְׁבַעַת, הָא כְּתִיב (שמות כ"ה) וְשִׁשָּׁה קָנִים יוֹצְאִים מִצְדִּיָּה שְׁלֹשָׁה קָנֵי מְנוֹרָה וְגו'. וְקָנָה הָאֶחָד הָאֲמַצְעֵי לָאו בְּחִשְׁבָּנָא, דְּכַתִּיב, (במדבר ח') אֵל מוֹל פְּנֵי הַמְּנוֹרָה יֵאִירוּ וְגו'.

עַד דְּהוּו יְתִבִּי, אָמַר רַבִּי אֲלַעְזָר לְרַבִּי שְׁמַעוֹן אַבּוּי, מַה חָמָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לְנַחְתָּא יִשְׂרָאֵל, לְמִצְרַיִם בְּגְלוּתָא. אָמַר לִיָּה חֲדָא שְׂאֵלְתָּא אֲתָּ שְׂאֵיל, אוֹ תְרִין. אָמַר לִיָּה תְרִין. גְּלוּתָא לְמָה. וְלְמִצְרַיִם לְמָה. אָמַר לִיָּה תְרִין אֵינּוֹן וְאַתְחַזְרוּ לְחַד. אָמַר לִיָּה קוּם בְּקִיּוּמָךְ בְּגִינְךָ יְתַקִּיִּים לְעִילָא, מִשְׁמַךְ הָאֵי מְלָה, אֵימָא בְּרִי אֵימָא.

פִּתַּח וְאַמַּר (שיר השירים ו') שְׁשִׁים הֵמָּה מְלָכוֹת וְשְׁמוֹנִים פִּילְגָשִׁים. שְׁשִׁים הֵמָּה מְלָכוֹת, אֵינּוֹן גְּבַרְיָא דְּלַעֲיָלָא מַחֲלָא דְּגַבּוּרָא דְּאַתְאַחַדָּן בְּקַלִּיפִין (נ"א בגליפין),

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

דחיותא קדישא דישׂראל. ושמונים פילגשים, ממנן בגליפוי דתחותוי. ועלמות אין מספר, כמה דאת אמר (איוב כ"ה) ה'יש מספר לגדודיו. ועם כל דא כתיב, (שיר השירים ו') אחת היא יונתי תמתי אחת היא לאמה, דא היא שכינתא קדישא דנפקא מתריסין (נ"א מתריסר) זיהרא, דזוהרא דנהיר לכלא, ואיהי אתקרי אמא.

כגוונא דא עביד קודשא בריך הוא בארעא, זריק לכל עמין לכל עיבר, ומני עליהן רברבי, הדא הוא דכתיב (דברים ד') אשר חלק ה' אלהיך אותם לכל העמים, והוא נסיב לחולקיה פנישתא דישׂראל, הדא הוא דכתיב, (דברים ל"ב) כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו. וקרא לה אחת היא יונתי תמתי אחת היא לאמה, דא היא שכינת יקריה, דאשרי ביניהון, אחת היא ומיוחדת ליה. ראוה בנות ויאשרוה, כמה דאת אמר (משלי ל"א) רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כלנה. מלכות ופילגשים ויהללה, אלן רברבי עמין דאתפקדן עליהו.

[זוהר חלק ב' - דף ט"ז ע"א]

ועוד רזא דמלה היא דתנן בעשרה מאמרות גברא העולם, וכד תסתפל תלתא אינון, ועלמא בהו אתברי, (שמות ל"א) בחכמה ובתבונה ובדעת, ועלמא לא אתברי אלא בגיניהון דישׂראל, כד בעא לקיימא עלמא, עבד לאברהם ברזא דחכמה. ליצחק, ברזא דתבונה. ליעקב ברזא דדעת. ובהאי אתקרי, (משלי כ"ד) ובדעת חדרים ימלאו. ובההיא שעתא אשתכלל כל עלמא. ומדאתילידו (דף ט"ז ע"א) ליעקב תריסר שבטין, אשתכלל כלא, כגוונא דלעילא.

כד חמא קודשא בריך הוא חדוותא סגיא דהאי עלמא תתאה, דאשתכלל כגוונא דלעילא, אמר, דילמא חס ושלום יתערבון בשאר עממין, וישתאר פגימותא בכלהו עלמין. מה עבד קודשא בריך הוא, טלטל לכלהו מהכא להכא, עד דנחתו למצרים, למידר דיוריהון בעם קשי קדל, דמבזין נמוסיהון, ומבזין להון לאתחתנא בהו, ולא תערבא בהדיהו, וחשיבו להון עבדין. גוברין געלן בהון, נוקבתא געלן בהון עד דאשתכלל כלא בזרעא קדישא, ובין כף ובין כף שלים חובא דשאר עמין, דכתיב, (בראשית ט"ו) כי לא שלם עון האמורי עד הנה. וכד נפקו, נפקו זכאין קדישין, דכתיב, (תהלים קכ"ב) שבטי יה עדות לישׂראל. אתא ר' שמעון ונשקיה ברישיה, אמר ליה קאים ברי בקימך, דשעתא קיימא לך.

יתיב ר' שמעון, ור' אלעזר בריה קאים ומפרש מלי דרוי דחכמתא, והווי אנפוי נהירין כשמשא. ומלין מתבדרין וטאסין ברקיעא. יתבו תרין יומין דלא אכלו ולא שתו, ולא הווי ידעין אי הווי יממא או ליליא. כד נפקו, ידעו דהווי תרין יומין דלא טעמו מידי. קרא על דא רבי שמעון, (שמות ל"ד) ויהי שם עם ה' ארבעים יום

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וארבעים לילה לחם לא אכל וגו'. ומה אי אנון בשעתא חדא כף, משה, דקרא אסהיד ביה, ויהי שם עם ה' ארבעים יום וגו', על אחת כמה וכמה.

כד אתא רבי חייא קמיה דרבי, וסח ליה עובדא, תוה רבי, ואמר ליה ר' שמעון בן גמליאל אבוי, ברי, ר' שמעון בן יוחאי אריא, ורבי אלעזר בריה אריא, ולא ר' שמעון כשאר אריותא, עליה כתיב (עמוס ג') אריה שאג מי לא יירא וגו'. ומה עלמין דלעילא מזדעזעין מיניה, אנון על אחת כמה וכמה. גברא דלא גזר תעניתא לעלמין על מה דשאל ובעי, אלא הוא גזר, קודשא בריך הוא מקיים. קודשא בריך הוא גזר, ואיהו מבטל. והיינו דתנו, מאי דכתיב, (שמואל ב', כ"ג) מושל באדם צדיק מושל יראת אלהים, הקדוש ברוך הוא מושל באדם, ומי מושל בהקדוש ברוך הוא, צדיק. דאיהו גזר, והצדיק מבטלה.

תנו, אמר ר' יהודה, אין לך דבר בחביבותא קמי קודשא בריך הוא, כמו תפלתן של צדיקים, ואף על גב דניחא ליה, זמנין דעביד בעותהון, זמנין דלא עביד.

תנו רבנן, זמנא חדא הוה עלמא צריכא למטרא, אתא רבי אליעזר, וגזר ארבעין תעניתא, ולא אתא מטרא, צלי צלותא, ולא אתא מטרא. אתא רבי עקיבא, וקם וצלי, אמר משיב הרוח, ונשב זיקא, אמר ומוריד הגשם, ואתא מטרא. חלש דעתיה דרבי אליעזר, אסתכל רבי עקיבא באנפוי.

קם רבי עקיבא קמי עמא ואמר, אמשול לכם משל, למה הדבר דומה, רבי אליעזר דמי לרחימא דמלכא, דרחים ליה יתיר, וכד עאל קמי מלכא, ניחא ליה, ולא בעי למיתן ליה בעותיה בבהילו, כי היכי דלא ליתפרש מניה, דניחא ליה דלישתעי בהדיה. ואנא דמי לעבדא דמלכא, דבעא בעותיה קמיה, ולא בעי מלכא דליעול לתרעי פלטרין, ופל שפן דלישתעי בהדיה, אמר מלכא, הבו ליה בעותיה בבהילו, ולא ליעול הכא. כך רבי אליעזר איהו רחימא דמלכא, ואנא עבדא, ובעי מלכא לאשתעי בהדיה כל יומא, ולא יתפרש מניה. ואנא, לא בעי מלכא דאיעול תרעי דפלטרין. נח דעתיה דרבי אליעזר.

אמר ליה, עקיבא, תא ואימא לך מלתא, דאתחזיא לי בחלמא האי פסוקא, דכתיב, (ירמיה ז') ואתה אל תתפלל בעד העם הזה ואל תשא בעדם רנה ותפלה ואל תפגע בי. תא חזי, תריסר טורי אפרסמונא (דכיא) עאל ההוא דלביש חושבא ואפודא, ובעא מן קודשא בריך הוא, למיחס על עלמא ועד האינדנא תלי איהו. אי הכי אמאי חלש דעתיה דרבי אליעזר. משום בני נשא, דלא ידעין בהאי.

[זוהר חלק ב' - דף ט"ז ע"ב]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי אליעזר תמני סרי טורי אפרסמונא (דכיא) עלאין, עלאין נשמתהון דצדיקיא, וארבעין ותשעה ריחין, סלקין (דף ט"ו ע"ב) בכל יומא, עד ההוא אתר דאתקרי עדן, די לקבל דא, אתיהיבת אורייתא, במ"ט פנים טמא, ובמ"ט פנים טהור. מ"ט אתון בשמהן דשבטי. מ"ט יומין לקבלא אורייתא. מ"ט יומין קדישין עלאין קיימין, למיטל רשותא בכל יומא מאבנין זהירין, דגליפאן בההוא חושנא.

וההוא דלביש חושנא, יתיב בכרסיא קדישא קירא, (שמות י"ג ע"א) דארבע סמכין קיימין מסתכלין בחושנא, על מימריה עלאין, ועל מימריה נפקין, וקפן עינין ומסתכלין לעילא, חמאן ציצא, דלהיט בשית מאה ועשרין עיבר, ושמא קדישא עלאה, גליף עלוי, מזדעזען ומתחלחלן. קטירי בסטרוי דימינא קדישא, דשמאלא נטיל בידי סמכי שמיא, עליל לון, וגלי לון. הדא הוא דכתיב, (ישעיה ל"ד) ונגולו כספר השמים. אמר ליה רבי עקיבא מהו דכתיב (שיר השירים ו') אל גנת אגוז ירדתי. אמר ליה תא חזי, ההוא גנתא נפקא מעדן, ודא היא שכינתא. אגוז: דא היא רתיכא עלאה קדישא, דאינון ארבע רישין דנהרין, דמתפרשן מן גנתא, כהאי אגוזא, דאינון ארבע רישין קדישין לגו. ומאי דאמר ירדתי, כמה דתנו, ירד פלוני למרכבה.

אמר ליה ר' עקיבא, אי הכי, הוה ליה למימר, לאגוז ירדתי, מהו אל גנת אגוז ירדתי. אמר ליה, משום דהיא שבחא דאגוזא. מה אגוזא, טמירא וסתימא מכל סטרוי, כף רתיכא דנפקא מגנתא, סתימא מכל סטרוי. מה אינון ארבע קרישין די באגוזא, מתחברן בהאי גיסא, ומתפרשן מהאי גיסא. כף רתיכא, מתחברן באחדותא בחדוותא בשלימותא, ומתפרש כל חד בעברוי, על מה דאתמני הדא הוא דכתיב, (בראשית ב') הוא הסובב את כל ארץ החוילה הוא ההולך קדמת אשור, וכן כולם.

אמר רבי עקיבא, האי לכלוכא דהיא בקליפוי דאגוזא, למאי רמיזא. אמר ליה, אף על גב דאורייתא לא גלי ליה, בהאי גלי.

תא חזי, (ס"א שקדים), מנהון מרירן, ומנהון מתיקן, ורמיזא אית לון, אית מארי דדינא קשיא, ואית מארי דשירותא, אבל כל רמיזא דגלי באורייתא חזינן דדינא הוי, והכי הוא לירמיהו, אחזו ליה בדינא, דכתיב, (ירמיה א') מקל שקד אני רואה. מאי שקד. שקדים ממש. וכן במטה אהרן, (במדבר י"ז) ויגמול שקדים. ומן תיבותא ממש, אשתמע, דהוא דינא קשיא. דכתיב, (דניאל ט') וישקוד ה' על הרעה. וכן (ירמיה א') שוקד אני על דברי, וכן כולם. אמר ליה ר' עקיבא, משמע כל מה דעבד קודשא בריך הוא, למילף מניה חכמתא סגיא, דכתיב, (משלי ט"ז) כל פעל ה' למענהו. ר' אלעזר אמר מהכא, דכתיב, (בראשית א') וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד. מהו מאד. למילף מניה חכמתא עלאה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי יהודה, מאי דכתיב, (קהלת ז') גם את זה לעמת זה עשה האלהים. כגוונא דרקייעא, עבד קודשא בריך הוא בארעא, וכלהו רמיזא למה דלעילא. דכד הוה חמי ר' אבא, חד אילנא, דאביה אתעביד עופא דפרח מניה, הוה בכי ואמר, אי הוה בני נשא ידעי למאי רמיזאן, הוה מבזען מלבושיהון עד טבוריהן, למאי דאתנשי חכמה מנהון. כל שפן בשאר מה דעבד קודשא בריך הוא בארעא.

כדאמר ר' יוסי, אלנין, אינון דאתחזי מנהון חכמתא, כגון חרובא, דקל, פסתוקא, וכדומה לון, כלהו בחד רכיבא (רתיבא) אתרכבו. כל אינון דעבדין פירין, בר מתפוחין, רזא חדא אינון, בר שבילין דאתפרשן.

כל אינון דלא עבדין פירין, ואינון רברבין, בר מערבין דנחלא, דאית להו רזא בלחודוי כגוונא דלעילא, מחד יניקא יניקו, וכל חד מאינון דאינהו זוטרי, בר מאזובא, מאימא חדא אתילידו.

[זוהר חלק ב' - דף ט"ז ע"א]

כל עשבין דארעא, דאתמני עליהון רברבין תקיפין בשמיא. כל חד וחד רזא בלחודוי, כגוונא דלעילא, ובגין כך כתיב, (ויקרא י"ט) שדה לא תזרע פלאים. דכל חד וחד עאל בלחודוי, ונפיק בלחודוי, חדא הוא דכתיב, (איוב ל"ח) הידעת חקות שמים אם תשים משטרו בארץ. וכתיב (דף ט"ז ע"א) (ישעיה מ') לכלם בשם יקרא. ומה בכל מה דבעלמא רזא בלחודוי ולא בעא קודשא בריך הוא לגלאה לון, ולערבבא לון, וקראן בשמהן. בני יעקב דאינון שבטין קדישין, דאינון קיומא דעלמא, על אחת כמה וכמה, חדא הוא דכתיב ואלה שמות בני ישראל.

ר' יוסי בר' יהודה אמר, אילו נאמר אלה שמות, משמע דהכי הוא. השתא דכתיב ואלה שמות, משמע דעל הראשונים מוסף, מה הראשונים בני יעקב, אף כאן בני יעקב.

אמר רבי יהודה, חס ושלום, בשעתא דאמר קודשא בריך הוא, (בראשית מ"ו) אנכי ארד עמך מצרימה, סלקא דעתך דשכינתא תיחות עמיה בהתא שעתא (אמר ליה והא כתיב אנכי ארד עמך מצרימה, עמך) ממש, אלא, בשעתא דהות ירידה לבנוהי, נחתת שכינתא, חדא הוא דכתיב, אנכי ארד עמך מצרימה, ואנכי אעלה גם עלה, כל זמנא דיהוי לך עלייה, כפיכול עלייה אית לי, ובשעתא דיהוי לך ירידה, כפיכול אנכי ארד עמך. ועד דמית יוסף וכל אחוי, והות לון ירידה, קמת שכינתא ונחתת עמהון, כמה דנחתו אלין, כך נחתו אלין.

אמר (ס"א ר' יוסי בר' יהודה) ר' יהודה מה כתיב לעיל מניה, (בראשית נ') וימת יוסף בן מאה ועשר שנים וגו', בהתא שעתא דמית יוסף, וכלהו שבטין, והוה לון ירידה,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

נחתו בני ישראל בגלותא, ושכינתא ומלאכי עלאי נחתו עמהון, הדא הוא דכתיב, ואלה שמות בני ישראל, דאינון אתוספו על קדמאי למיחת בגלותא.

אמר ליה, אי הכי יעקב הוה מית או לא. אמר ליה מית. אמר ליה, ומהו דכתיב הבאים מצרימה את יעקב, אי בחיי, אימא את יעקב, ואי בתר דמית, אפיק מתמן את יעקב. אלא תא חזי, לא אמר קרא היורדים מצרימה את יעקב, דעד כען לא הות ירידה ליעקב, אלא הבאים, אוליפנא דאתו עמיה דיעקב, ואזלו להון, עד דנחתו אלין בגלותא, נחתו אלין עמהון, הדא הוא דכתיב ואלה שמות וגו'.

ר' דוסתאי אמר, בכל יומא ויומא הוו אתיין, ואזלין לון, הדא הוא דכתיב הבאים מצרימה, ולא כתיב אשר באו, והיינו דכתיב הבאים מצרימה בקדמיתא את יעקב. ולבתר כד הות לון ירידה איש וביתו באו. ותא חזי, בני יעקב פלהו הוו מתין בההוא זמנא ונחתו אלין ואלין.

רבי יוסי ורבי אלעזר אמרו, האי פרשתא מלין עלאין אית בה, דתנו, בשעתא דנחתו אלין רתיכין ומשריין קדישין, דיוקניהון דשבטין, דגליפין לעילא, פלהו עאלן למידר עמהון. הדא הוא דכתיב, איש וביתו באו, וכתיב ראובן שמעון לוי.

דבר אחר ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה את יעקב וגו'. אתחזור פרשתא דא, למה דאמר רבי יוסי ברבי יהודה, וכלא הוה.

ותא חזי, רבי אלעזר בן ערף, כד הוה מטי להאי פסוק, הוה בכי, דתניא, אמר רבי אלעזר בן ערף, בשעתא דאזלו ישראל בגלותא, אתפנשו פלהו נשמתהון דשבטין, למערתא דכפלתא, צווחו ואמרו: סבא סבא, פאבא דבנין לאו בלאותא (בגלותא) דעלמא דין, בניך פלהו משתעבדין בקשיו, עם אחרן עבדין בהו נוקמין דעלמא.

בההיא שעתא, אתער רוחיה דההוא סבא, רשותא שאיל, ונחית, קרא קודשא בריך הוא לכל רתיכוי ומשרייתיה, ומלכיהון בראשיהון. ונחתו פלהו עם יעקב ועם שבטוהי. שבטין נחתו חיינ עם אבוהון, ושבטין נחתו מתים עם אבוהון, הדא הוא דכתיב ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה וגו' וכתיב ראובן שמעון לוי וגו'. ותא חזי, מתים הוו, ונחתו, וכתיב ויוסף היה במצרים. אמר רבי אבא, בהאי אתקרי (תהלים ק"ג) פרחם אב על בנים.

[זוהר חלק ב' - דף ט"ז ע"ב]

רבי יהודה בר שלום הוה אזיל בארחא ורבי אבא הוה עמיה עאלו לחד אתרא ובתו תמן. אכלו כד בעו למשכב שוו רישיהון בההוא תלא דארעא דהוה חד קברא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תָּמַן עַד לֹא דְמִיכוּ קָרָא חַד קָלָא מִן קִבְרָא אֲמַר זִרְעָא לְאַרְעָא אֲזֵלָא. תְּרִיסַר שָׁנִין הוּוּ (דף ט"ז ע"ב) דְּלֹא אֲתַעְרִית בְּרַ הַאֲיִדְנָא דְּפִרְצוּפָא דְּבְרִי חֲמִינָא חֲכָא.

אֲמַר רַבִּי יְהוּדָה, מֵאֵן אַתָּה. אֲמַר לִיהּ יוּדָאי אֲנָא, וְאֲנָא יְתִיב נְזִיפָא, דְּאֲנָא לֹא יְכִילְנָא לְמִיעֵל, בְּגִין הֵוּוּ צַעְרָא דְּבְרִי, דְּגַנְבִיָּה הֵוּוּ עֲבוּדַת כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת, כִּד אִיהוּ הוּוּ זַעֲרָא, וְאַלְקִי לִיהּ כָּל יוֹמָא, וְצַעְרָא דִּילִיהּ דְּחִי לִי לְמִיעָאֵל בְּדוּכְתָאי, וּבִהָאֵי אַתְרָא לֹא אֲתַעְרִית, בְּרַ הַאֲיִדְנָא.

אֲמַר לִיהּ וְאַתּוֹן יַדְעִין בְּצַעְרָא דְּחִי. אֲמַר לִיהּ, שְׂרִי קִבְרִי, אִי לֹא בְּעוּתָא דִּילָן עַל חִי, לֹא יִתְקַיְיֵמוּן פְּלַגוֹת יוֹמָא (נ"א בעלמא), וְהַאֲיִדְנָא אֲתַעְרִית חֲכָא, דְּהוּוּ אֲמַרִין לִי כָּל יוֹמָא, דְּלַעְגָּלָא יִיתִי בְּרִי חֲכָא, וְלֹא יַדְעֵנָא אִי בְּחִי אִי בְּמוּתָא.

אֲמַר לִיהּ רַבִּי יְהוּדָה, מֵאִי עֲבִידְתִּיכוּ בְּהוּוּא עֲלֵמָא. אַתְרָגִּישׁ קִבְרָא, וְאֲמַר, אֲזִילוּ קוּמוּ, דְּהַאֲיִדְנָא יִלְקוֹן לְבְרִי, תְּוּוּהוּ, וְעֲרְקוּ מִתְּמָן כְּפַלְגוֹת מִיל, יְתִבוּ עַד דְּנִהִיר צַפְרָא. קָמוּ לְמִיזֵל, חֲמוּ חַד בְּרַ נֶשׁ, דְּהוּוּ רְהִיט וְעֲרַק, וְהוּוּ שְׁתִּית דְּמָא אַכְתְּפוּי, אַחְדוּ בֵּיהּ, וְסַח לְהוּ עוּבְדָא, אֲמַרוּ לִיהּ מַה שְּׂמַךְ. אֲמַר לְהוּ, לְחֲמָא בְּרַ לְיוֹאִי. אֲמַרוּ, וּמַה (בר) לְיוֹאִי בְּרַ לְחֲמָא הוּוּ הַהוּא מִיתָא, וּמִסְתְּפִינָא לְאַשְׁתְּעוּיִי יִתִיר בְּהַדִּיהּ. לֹא אַהֲדְרוּ. אֲמַר רַבִּי אַבָּא, הָאֵי דְּאֲמַרוּ, דְּצִלוֹתְהוֹן דְּמִתְּיָא, מְגִינִן עַל חִי. מְנַלָּן. דְּכְתִיב, (במדבר י"ג) וַיַּעֲלוּ בְּנֵגֶב וַיָּבֹאוּ עַד חֶבְרוֹן.

אֲמַר רַבִּי יְהוּדָה, תָּא חֲזִי, תְּרִין נְדַרִין נְדַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּא לְיַעֲקֹב. חַד, דְּיִיחַוֹת עֲמִיָּה לְמִידְרַ עֲמִיָּה בְּגֻלוֹתָא, וְחַד דְּיִסְקִינִיָּה מִקִּבְרִיָּה, לְמַחְמִי חֲדוּתָא דְּסִייעָתָא קְדִישָׁא דְּדִיירִי עִם בְּנוֹהִי, הֲדָא הוּוּא דְּכְתִיב, אֲנָכִי אַרְדַּ עִמָּךְ מִצְרִימָה אֲנָכִי אַרְדַּ עִמָּךְ בְּגֻלוֹתָא. וְאֲנָכִי אֲעַלְךָ גַּם עֲלֵה, כְּמַה דְּאַתָּה אֲמַר (יחזקאל ל"ז) וְהַעֲלִיתִי אֶתְכֶם מִקִּבְרוֹתֵיכֶם עִמִּי. וְכְתִיב (תהלים קכ"ב) שִׁשָּׁם עָלוּ שְׁבֻטִים וְגו'.

דְּבַר אַחַר (שמות א') וַיִּקַּם מֶלֶךְ חֲדָשׁ עַל מִצְרַיִם וְגו', אֲמַר רַבִּי שְׂמַעוֹן, בְּהַהוּא יוֹמָא, אַתְיָהִיב לִיהּ רְשׁוּתָא לְשֵׁרוּ שֵׁל מִצְרַיִם, עַל כָּל שְׂאֵר עַמִּין, דְּתִנָּא, עַד דְּלֹא מִית יוֹסֵף, לֹא אַתְיָהִיב שְׁלֹטְנוּ לְשֵׁלְטָנָא דְּמִצְרַיִם עַל יִשְׂרָאֵל, כִּיּוֹן דְּמִית יוֹסֵף, כְּדִין וַיִּקַּם מֶלֶךְ חֲדָשׁ עַל מִצְרַיִם, וַיִּקַּם: כְּמַאן דְּהוּוּ מְאִיךְ וְקַם. (ויקם מלך חדש וכו') רַבִּי יִצְחָק פְּתַח, (שיר השירים א') עַד שְׁהַמְלִךְ בְּמִסְבוּ נְרָדִי נִתַּן רִיחֹו. עַד שְׁהַמְלִךְ: דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּא. הֲדָא הוּוּא דְּכְתִיב, (ישעיה מ"ד) כֹּה אֲמַר יְיָ מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל. וְכְתִיב (דברים ל"ג) וַיְהִי בִישׁוּרוֹן מֶלֶךְ. בְּמִסְבוּ: בֵּין כְּנַפְי הַכְּרוּבִים. נְרָדִי נִתַּן רִיחֹו, דְּגִרְמוּ לְאַסְתְּלָקָא מִבִּינֵיהוֹן.

דְּבַר אַחַר, עַד שְׁהַמְלִךְ בְּמִסְבוּ, בְּעוּד דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּא הוּוּא יְהִיב אֲוִרִיָּתָא לְיִשְׂרָאֵל, דְּכְתִיב, (שמות ל"ד) וַיְהִי שָׁם עִם ה' אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה לָחַם לֹא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אכל וגו'. בעוד דהוה כתיב אורייתא לישראל, שבקו ריחיון טב, ואמרו אלה אלהיך ישראל.

דבר אחר עד שהמלך במסבו, בעוד דהוה קודשא בריך הוא נחית על טורא דסיני, למיהב אורייתא לישראל, נרדי נתן ריחו, דכתיב, (שמות כ"ד) נעשה ונשמע.

רבי תנחום אמר, כל אומה ואומה אית לה שר לעילא, וכד קודשא בריך הוא יהיב שלטנותא לדין, אנחית לדין, וכד יהיב שלטנותא להווא שר, לית ליה שלטנותא, אלא בגין ישראל, הדא הוא דכתיב, (איכה א') הו צריה לראש.

רבי יצחק אמר, ישראל אינון לקביל כל שאר אומין דעלמא, מה שאר עמין אינון שבעים, אוף ישראל אינון שבעים, הדא הוא דכתיב, (בראשית מ"ו) כל הנפש לבית יעקב הבאה מצרימה שבעים. ומאן דשליט על ישראל, כאילו שליט על כל עלמא.

רבי אבא אמר מהכא, ובני ישראל פרו וישרצו וגו', הא שבעה. וכל דרגא (נ"א סלקא) לעשרה, הא שבעים. מה כתיב בתריה, ויקם מלך חדש על מצרים.

סדר הלימוד ליום כג כסלו [יום 82 בשנה]

אמר רב הונא, אמאי אשתעבידו ישראל בכל האומין, בגין דישתאר בהון עלמא, דאינון לקביל כל עלמא, וכתיב, (זכריה י"ד) ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד. ומה הוא חד, אוף ישראל חד, דכתיב, (שמואל ב', ז') גוי אחד בארץ. מה שמייה חד, ונתפרש בע', אוף ישראל חד, ונתפרש בשבעין.

[זוהר חלק ב' - דף י"ז ע"א]

רבי יהודה פתח, (משלי ל') תחת שלש רגזה ארץ וגו', תחת עבד פי ימלוך, דתניא (דף י"ז ע"א) לית לך אומא מכיכא וקלילא ונבזית קמי קודשא בריך הוא, כוותייהו דמצראי, ויהיב לון קודשא בריך הוא שלטנותא בגינייהו דישראל. ושפחה פי תירש גבירתה, דא הגר, דאולידת לישמעאל, שעשה כמה רעות לישראל, ושלט בהם, ועינה אותם בכל מיני ענויין, וגזר עליהם כמה שמדות, ועד היום הם שולטים עליהם, ואינם מניחים להם לעמוד בדתם. ואין לך גלות קשה לישראל כמו גלות ישמעאל.

רבי יהושע הוה סליק לירושלם, והוה אזיל באורחא, חמא חד ערבאה, דהוה אזיל באורחא, ובריה עמיה. פגעו ביודאי חד. אמר לבריה, האי יודאי געלא, דמאיס ביה מריה. נוול ליה, ורקיק ליה בדיקניה ז' זמנין, דאיהו מזרעא דראמין, דאנא ידענא דמשעבדן בהו שבעין עממין, אזיל בריה ואחיד בדיקניה. אמר רבי

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

יהושע ראמין ראמין, גוזרנא על עלאין, דיחתון לתתא. עד לא סיים אתבלעו באתריהון.

רבי יצחק פתח, (שיר השירים ב') עד שיפוח היום ונסו הצללים וגו', עד שיפוח היום, האי קרא על גלותא דישראל אתמר, דאינון ישתעבדון בגלותא, עד דיסתיים ההוא יומא דשלטנותא דאומין. דתנו, אמר רבי יצחק, אלף שנין הוא שלטנותא דכל אומין כחדא, עלייהו דישראל. ולית לך אומה דלא ישתעבד בהון. ויומא חדא, הוא לקבליה דכתיב, (זכריה י"ד) והיה יום אחד הוא יודע ליי' וגו'.

דבר אחר, עד שיפוח היום קדם דיפוח ההוא יומא דאומין. ונסו הצללים, אינון שולטנין דשלטו עלייהו. אלף לי אל הר המור, אמר קודשא בריך הוא, אלף לי, לנערא האומות מירושלם דהוא הר המור, כמה דכתיב, בהר המוריה אשר בירושלם. ואל גבעת הלבונה, דא בי מקדשא די בציון, דכתיב ביה (תהלים מ"ח) יפה נוף משוש כל הארץ הר ציון וגו', (אמר רבי יהודה) כמה דאת אמר, (איוב ל"ח) לאחוז בכנפות הארץ וינערו רשעים ממנה. כהאי דאחיד בטלית, לנערא טנופא מנה.

אמר רבי יוסי, עתיד קודשא בריך הוא לאתגלייא בירושלם דלתתא, ולדכאח יתה מטנופי עממיא, עד דלא אשתלים ההוא יומא דאומין. דאמר רבי חייא, לית שולטנו דאומין עלייהו דישראל, אלא יומא חדא לחוד, דהוא יומו של הקדוש ברוך הוא, והוא אלף שנים. חדא הוא דכתיב, (איכה א') נתני שוממה כל היום דוה. יומא חד לחוד, ולא יתיר.

אמר רבי יוסי, אי יתיר ישתעבדון, לא על פום גזרת מלכא הוא, אלא על דלא בעיין למיהדר לקבליה, וכתיב (דברים ל') והיה פי יבואו עליך כל הדברים האלה וגו', וכתיב, (דברים ל') אם יהיה נדחה בקצה השמים משם יקבצך וגו'. (שמות א') ויאמר אל עמו הנה עם בני ישראל. אמר רבי שמעון תא חזי, דהא על כל פנים מלאכא שלטונא דממנא על מצראי הוה, והכי הוא, דרובא דפרשתא לא אתמר, אלא מלך מצרים (י"ע"א) סתם, והיינו ממנא רברבא על מצראי. פרעה מלך מצרים, פרעה ממש.

אמר רבי שמעון, לפיכך כתיב, ויאמר (בראשית רל"ד ע"ב) כלומר אכניס בלבהון מלתא דא, כמה דאת אמר, (שמואל ב', ט"ז) פי יי' אמר לו (לך) קלל את דוד. מחשבת הלב בלבד. וכן (אסתר ו') ויאמר המן בלבו, וכן (בראשית י"ז) ויאמר בלבו הלבן מאה שנה. אוף הכא נמי, אכניס מחשבתא בלבהון, דאמרו רב ועצום ממנו. מאי ממנו. רצונו לאמר ממנא דילהון, אינון אמרו בלביהו, דחילא ותוקפא דילהון, רברבא ותקיפא ממנו, משולטנא דילהון.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ר' יצחק אָמר, כָּל אוֹמֵין דְּעֵלְמָא, (בר ישראל) מְשַׁכֵּין תּוֹקְפָא מְשַׁרְיָהוֹן, וְיִשְׂרָאֵל נִגְדִין חִילִיָּהוֹן מְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאֵינּוֹן אֲתִקְרוּן עֲמָא דִּי, וְלֹא עֲמָא דְשׁוֹלְטָנְיָא. ר' יְהוּדָה אָמר, הָכָא אֲתִקְרוּן עֲמוֹ, דְּכִתִּיב וַיֹּאמֶר אֶל עֲמוֹ, וְהָתָם כְּתִיב, (שמות ג') רָאָה רְאִיתִי אֶת עֲנִי עֲמִי, עֲמִי מִמֶּשׁ, יִשְׂרָאֵל אֲקָרוּן עִם יִי, וְשָׂאֵר אוֹמֵין אֲקָרוּן, עֲמוֹ דְשׁוֹלְטָנָא דִּילָהוֹן דְּכִתִּיב, (מיכה ד') כִּי כָּל הָעַמִּים יִלְכוּ אִישׁ בְּשֵׁם אֱלֹהֵיו וְאֲנַחְנוּ נִלְךְ בְּשֵׁם יִי אֱלֹהֵינוּ לְעוֹלָם וָעַד.

[זוהר חלק ב' - דף י"ז ע"ב]

אָמר רַבִּי אַבָּא, הָאִי פְּסוּקָא, הוּוּה לִיָּה לְמִימַר (הנה עם ישראל או) בְּנֵי יִשְׂרָאֵל רַב וְעֲצוֹם מִמֶּנּוּ, (אלא) מֵהוּ עִם בְּנֵי. אֶלָּא עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמֶּשׁ, מֵהוּוּא יִשְׂרָאֵל דְּלַעִילָא, דְּחֻשִּׁיבוּ דְּעִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הוּוּ, וְלֹא עִם יִי, וְכִתִּיב (שמות א') וַיִּקְוָצוּ מִפְּנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְלֹא כְּתִיב מִפְּנֵי (דף י"ז ע"ב) עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, אֶלָּא מִפְּנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמֶּשׁ.

רַבִּי יוֹחָנָן הוּוּה קָאִים קָמִיָּה דְּר' יִצְחָק, אָמר, מָה חָמָא בְּלָק לְמִימַר (במדבר כ"ב) הִנֵּה עִם יִצָּא מִמִּצְרַיִם, וְלֹא אָמר הִנֵּה עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. (אלא) אָמר לִיָּה ר' יִצְחָק, בְּלָק מְכַשְׁףָא גְּדוּל הוּוּ, וְכֵן דְּרָךְ הַמְּכַשְׁפִּים לְקַחַת הַדְּבָר שְׁאִין בּוֹ חֻשְׁדָּא, וְכֵן אִין מְזַכְרִין לְעוֹלָם שֵׁם אָבִיו שֶׁל אָדָם, אֶלָּא שֵׁם אָמוֹ, דְּבַר שְׁאִין בּוֹ חֻשְׁדָּא.

דְּכֵן דְּרָךְ הַשְּׂדִים, דְּמַעֲיִינִים בְּתַהוּוּא מְלָה דְּקַאמְרִי לְהוּ, אִי אִיְהוּ כְּדִיבָא, מוֹדִיעִין לִיָּה מְלִין כְּדִיבִין, וְאִי הוּא קְשׁוּט, כָּל מַה דְּאִמְרִין לְזַמְנָא זְעִירָא קוּשְׁטָא הוּא, כָּל שְׁכֵן לְמַעְבַּד עֲבִידְתָּא. רַבִּי אַחָא אָמר, בְּלָק אוֹרְחָא דְּקִלְנָא נָקֻט, הִנֵּה עִם יִצָּא מִמִּצְרַיִם, כְּלוּמַר, דְּלִית אָנּוּן יְדַעִין מִמָּאן אֵינּוֹן.

אָמר רַבִּי יוֹחָנָן, מִפְּנֵי מַה עֲמָא דְּרַבְרַבִּין גְּטִירִין, וְעֲמָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לָא גְּטִירִין. אָמר רַבִּי יִצְחָק, לָא דְּמִי מִסְּכָנָא לְעִתִּירָא. מִסְּכָנָא בְּעִי לְנִטְרָא דִּילִיָּה, עִתִּירָא לָא גְּטִיר דִּילִיָּה, וְכָל שְׁכֵן דִּישְׂרָאֵל, אֵינּוֹן מִמְּלַכָּא דְּרַחִים קְשׁוּט וְדִינָא. וְדִינָא קְדַמָּא עֲבִיד בְּגוּבְרִין דְּבִיתִיָּה, דְּבַעֲי דְּאֵינּוֹן לְהוּוֹן גְּטִירִין מִחֻשְׁטָא יִתִּיר מִכְּלָהוּ הִדָּא הוּא דְּכִתִּיב, (עמוס ג') רַק אֲתַכֶּם יְדַעְתִּי מִכָּל מְשַׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה וְגו'.

רַבִּי יוֹסִי נָפַק לְאוֹרְחָא, וְהוּוּה רַבִּי אַחָא בְּרַ יַעֲקֹב אֲזִיל עֲמִיָּה, עַד דְּהוּוּ אֲזִיל שְׁתִּיק רַבִּי יוֹסִי, וְהִרְהַר בְּמִלֵּי דְּעֵלְמָא. וְרַבִּי אַחָא הִרְהַר בְּמִלֵּי דְּאוֹרְיָתָא. (עד דהוּו אֲזִיל) חָמָא רַבִּי יוֹסִי חַד חוּיָא, דְּהוּוּה רְהִיט אֲבַתְרִיָּה. אָמר רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי אַחָא, חֲזִית הָאִי חוּיָא דְּרְהִיט אֲבַתְרִיָּה. אָמר לִיָּה רַבִּי אַחָא, אָנָּא לָא חֲמִינָא לִיָּה. רְהִט רַבִּי יוֹסִי וְחוּיָא אֲבַתְרִיָּה. נָפַל רַבִּי יוֹסִי, וְדַמָּא שְׁתַּת וְנַחַת מִחוּטְמוֹי, שְׁמַע דְּהוּוּ אִמְרִין, רַק אֲתַכֶּם יְדַעְתִּי מִכָּל מְשַׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה וְגו', אָמר רַבִּי יוֹסִי, וְמָה עַל שְׁעֵתָא חֲדָא כְּדָא, מָאן דְּמַתִּיָּאשׁ מִנָּה עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

פָּתַח וְאָמַר, (דברים ב') כִּי ה' אֱלֹהֶיךָ בְּרַכְךָ בְּכֹל מַעֲשֵׂה יָדָיךָ יָדַע לְכַתְּבָךָ וְגו' הַמּוֹלִיכְךָ וְגו', נַחֲשׁ שָׂרְף וְעַקְרֵב וְגו', נַחֲשׁ שָׂרְף לְמָה הֶכָּא. אֵלֵּא, לְקַחַת עוֹנֶשֶׁן מִיִּשְׂרָאֵל, כָּל זְמַן שְׁמַתְפָּרְשִׁין מִן עֵץ הַחַיִּים. דְּכַתְּיב, (דברים ל') כִּי הוּא חֲיִיךָ וְאוֹרְךָ יִמִּיךָ.

תָּא חֲזִי, אָמַר רַבִּי חֲיִיא, כְּתִיב (משלי י"ג) חוֹשֶׁף שְׁבֹטוֹ שׁוֹנֵא בְּנוֹ וְגו'. וְכַתְּיב (מלאכי א') אֶהְבֵּתִי אֶתְכֶם אָמַר ה'. וְכַתְּיב, (מלאכי א') וְאֵת עֲשׂוֹ שְׁנֵאתִי. מֵהוּ שְׁנֵאתִי, דְּכַתְּיב חוֹשֶׁף שְׁבֹטוֹ שׁוֹנֵא בְּנוֹ. כְּלוּמַר שְׁנֵאתִי אוֹתוֹ, וְעַל פֶּן חֲשַׁכְתִּי שְׁבֹט מֵהֶם, כָּל שָׁכֵן וְכָל שָׁכֵן תְּלַמְּדֵי חַכְמִים, דְּלֵא בְּעֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דִּיתְפָּרְשׁוֹן מֵעֵץ הַחַיִּים אֲפִילוּ רַגְעָא חֲדָא.

וַיֹּאמֶר אֵל עֲמוּ. יֵהֵב לְהוֹן עֵיטָא, לְמַעַבְד עֲמַהוֹן בִּישָׂא. אָמַר רַבִּי תַנְחוּם, יָדְעִין הוּוּ מִצְרָאִי בְּאַצְטְגִּינּוֹת דְּלְהוֹן, שְׁסוּפִין לְמַלְקֵי בְּגִין יִשְׂרָאֵל, וְלִכְךָ אֶקְדִּים שׁוֹלְטָנָא דְּלְהוֹן, לְמַעַבְד עֲמַהוֹן בִּישָׂא.

רַבִּי יִצְחָק פָּגַע בְּהוּא טוֹרָא, וְחָמָא חַד בַּר נֶשׁ דְּהוּא נָאִים תַּחוּת חַד אֵילָן. יְתִיב תַּמּוֹן, אֲדַהוּה יְתִיב, חָמָא אַרְעָא דְּמַתְחַלְחֵלָא, וְאַתְּבַר הוּוּא אֵילָנָא, וְנַפְלָא, וְחָמָא בְּקִיעִין גּוּמִין בְּאַרְעָא, וְאַרְעָא סְלָקָא וְנַחְתָּא.

אַתְעַר הוּוּא גְבָרָא, צוּוח לְקַבְלִיה דְּרַבִּי יִצְחָק, וְאָמַר לִיה יוֹדָאֵי יוֹדָאֵי, בְּכִי וְנַהִים, דְּהֵאִידְנָא מְקִימִין בְּרַקִּיעָא חַד רַבְרָבָא מְמַנָּא שְׁלֹטָנָא עֲלָאָה, וְהוּוּא זְמִין לְמַעַבְד עֲמַכוֹן בִּישׁ סְגִי, וְהֵאִי רַגְשָׁא דְּאַרְעָא בְּגִינִיכוֹן הוּוּ. דְּכָל זְמַנָּא דְּרַגְשָׁא אַרְעָא, כַּד קָם מְמַנָּא, דִּיעֲבִיד עֲמַכוֹן בִּישָׂא.

תְּוּוּה רַבִּי יִצְחָק וְאָמַר, וְדָאֵי כְּתִיב, (משלי ל') תַּחַת שְׁלֹשׁ רַגְזָה אַרְץ, וְכַתְּיב תַּחַת עֶבֶד כִּי יִמְלוֹךְ. מְמַנָּא דְּהוּוּ (ממנא) תַּחוּת שְׁלֹטָנָא אַחְרָא, וּמְלִיךְ, וְיַהֲבִין לִיה שְׁלֹטָנָא, וְכָל שָׁכֵן כַּד שְׁלִיט בִּישְׂרָאֵל.

אָמַר רַבִּי חָמָא בַּר גּוּרִיא, כַּד אָנַח לְיִשְׂרָאֵל תַּחוּת שְׁלֹטְנוּתָא דְּאוּמִין, יְתִיב וְגַעִי וּבְכִי, הֲדָא הוּוּא דְּכַתְּיב, (ירמיה י"ג) בְּמַסְתָּרִים תִּבְכֶּה נַפְשִׁי. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, בְּמַסְתָּרִים דְּוּקָא.

[זוהר חלק ב' - דף י"ח ע"א]

רַבִּי יְהוּדָה עָאֵל לְגַבִּיָּה דְּרַבִּי אֶלְעָזָר, אֲשַׁכְּחִיה דְּהוּוּ יְתִיב, וַיְדִיָּה בְּפוּמִיָּה, וְהוּוּ עֲצִיב. אָמַר לִיה, בְּמָאֵי (דף י"ח ע"א) קָא עָסִיק מַר. אָמַר לִיה דְּכַתְּיב, (משלי ט"ו) בְּאוֹר פְּנֵי מֶלֶךְ חַיִּים. אֵי טְרַנָּא עֲצִיב, וְכָל שָׁכֵן דְּגַעִי וּבְכִי, שְׁמֵשׁוּי מָאֵי עֶבְדִּי, הֲדָא הוּוּא דְּכַתְּיב, (ישעיה ל"ג) הֵן אֲרָאֵלִם צָעְקוּ חוּצָה. מָאֵי חוּצָה. מְרִיהוֹן בְּגוּ, וְאַיְנוֹן

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לבר. מריהון בבתי גואי, ואינון בבתי בראי. בתי גואי מאי אינון. אמר רבי יצחק, אינון מעשרה כתרי מלכא.

מלאכי שלום מר יבכיון, וכי יש מלאכים שאינם של שלום. אמר ליה אין. תא חזי, אית מארי דדינא קשיא, ואית מארי דדינא דלא קשיא, ואית מארי דינא דרחמנותא. ואית מארי דרחמנותא דלית בהו דינא כלל. ואלין אתקרון מלאכי שלום. ועל אינון דלתתא, כתיב, (ישעיה נ') אלביש שמים קדרות ושק אשים כסותם. וכתיב (ישעיה ל"ד) ונמקו כל צבא השמים.

אי הכי, כל אינון שולטנין דממנן על שאר עמין, כד חמאן למריהון עציב, למאי עבדין פרוכא לבנוהי. אמר רבי אלעזר, לא עבדי אלא מאי דאתפקדו, ורעותא דמריהון עבדין.

ר' דוסתאי אמר בעדנא דאתמסרן בנוי דקודשא בריך הוא, לשולטני עממין, מתכנפין תריסר בתי דינין, ומשתקען גו תהומא רבה, געי טרנא, געין, ורהיטן (נ"א תריסין) ונחתין תרין דמעין לשקיעא דימא רבה, הדא הוא דכתיב (תהלים ל"ו) משפטך תהום רבה. ומתגלגלן עלאין לתתא, אתבקען תתאין, ונחתין מאתן וארבעין דרגין הדא הוא דכתיב, (עמוס ג') אריה שאג מי לא יירא.

תנא, בשעתא דמסר קודשא בריך הוא לישראל לשרא דמצראי, גזר עליהו ד' גזרות, שישעבדו בהון מצראי. הדא הוא דכתיב, (שמות א') וימררו את חייהם בעבודה קשה בחומר ובלבנים וגו'. ולקבליהון שבועה לטב, ובני ישראל פרו, וישרצו, וירבו, ויעצמו, במאד, מאד, ותמלא הארץ אותם. (שמות א') הבה נתחכמה לו. רבי יוסי אמר, אין הבה אלא לשון הזמנה, למעבד דינא. כמה דאת אמר, (בראשית י"א) הבה נרדה. (שמואל א', י"ד) הבה תמים. אמר רבי יוחנן, הבה כולם, לשון הסכמה והזמנה. כמו (בראשית י"א) הבה נבנה לנו עיר. (שופטים כ') הבו לכם עצה. (תהלים כ"ט) הבו לה בני אלים.

רבי יצחק אמר, הבה נתחכמה לו גהוי בהסכמת דינא לגביה. פן ירבה, ורוח הקדש אומרת פן ירבה, וכן יפרוץ. ומלאכי השרת הוו להו לשפים ולצנינים הדא הוא דכתיב, ויקוצו מפני בני ישראל. דהוו מתעקצי ממלאכי השרת, כהני קוצי דמתעקצי בהו אינשי.

אמר רבי יודאי אמר רבי יצחק, מה הוה מחשבתהון דמצראי, דממנע מישראל פריה ורביה, ושלטנא דממנא עליהון דאעיל בלבהון כף. אלא, אמר להון, הוו ידעין, דזמין ברא חדא למיפק מישראל, דיתעביד דינא באלהיהון על ידיה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דאמר רבי יוחנן, בשעה שאמר משה, (שמות י"ב) ובכל אלהי מצרים אעשה שפטים הלך דומה שרו של מצרים, ד' מאות פרסה. אמר ליה קודשא בריך הוא, גזרה נגזרה לפני, דכתיב, (ישעיה כ"ד) יפקד יי' על צבא המרום במרום וגו'. באותה שעה נטלה השררה ממנו, ונתמנה דומה שר של גיהנם, לידון שם נפשות הרשעים. ורבי יהודה אומר על המתים נתמנה.

אמר רבי חנינא, כתיב (במדבר ל"ג) ובאלהיהם עשה יי' שפטים. וכי באלה של כסף, ושל זהב, ושל עץ, ושל אבן, יש שפטים. אלא אמר רבי יוסי, של כסף ושל זהב היו נתכים מאליהם, ושל עץ מתרקבין.

אמר רבי אלעזר, אלוה של מצרים שה היה, וצוה הקדוש ברוך הוא לעשות בו שפטים, לשרוף אותו באש, כמה דאת אמר, (דברים ז') פסילי אלהיהם תשרפון באש. פדי שיהא ריחו נודף. ועוד, (שמות י"ב) ראשו על פרעיו ועל קרבו. ועוד, שעצמותיו מושלכים בשוק. וזאת היתה למצרים קשה מכולן, הדא הוא דכתיב, שפטים.

אמר רבי יהודה באלהיהם ממש וזהו שר שלהם, לקיים, יפקוד ה' על צבא המרום במרום ועל מלכי האדמה על האדמה. וכל זה היו יודעים החכמים שבהם, וכל שכן שר שלהם. על פן כתיב, הבה נתחכמה לו.

[זוהר חלק ב' - דף י"ח ע"ב]

רבי יוחנן אמר, הרבה עבודה זרה היו במצרים, ונילוס אלוה (דף י"ח ע"ב) שלהם היה, ובכלל אלהיהם היה הוא, ובכולם עשה ה' שפטים. אמר רבי אבא, הא דר' יוחנן דייקא, ופשיטא, משום דאלהיהם נלקים בתחלה, ואחר כך האומה, וכן נילוס נלקה בתחלה, והעצים והאבנים, הדא הוא דכתיב, (שמות ז') ויהי הדם בכל ארץ מצרים ובעצים ובאבנים, שהיו להם אלהות ממש. ואמר רבי יצחק, על צבא המרום במרום כתיב, ונילוס לא היה במרום. אמר רבי יוחנן, רוב מימיו פדוגמתן במרום. אמר רבי יצחק, שר שלהם נלקה בתחלה, ואחר כך שאר אלהיהם.

רבי שמעון ברבי יוסי אומר, לקות אומה של מצרים ממש, לא היה אלא בים, דכתיב, (שמות י"ד) לא נשאר בהם עד אחד. וקודם זה, נעשה שפטים באלהיהם. ועל דא כתיב, הבה נתחכמה לו פן ירבה והיה כי תקראנה. ונתנבאו על העתיד, כפי מה שאירע להם. ונוסף גם הוא על שונאינו, נבאו על מחנות עליונים, שהיו שרויים בתוכם. ונלחם בנו, נבאו על מה דכתיב, (שמות י"ד) ה' ילחם לכם וגו'. ועלה מן הארץ, כמה דאת אמר (שמות י"ד) ובני ישראל יוצאים ביד רמה. (שמות ב') וילך איש מבית לוי ויקח את בת לוי. רבי אלעזר פתח, (שיר השירים א') שיר השירים אשר לשלמה. תנא, כשברא הקדוש ברוך הוא את עולמו, עלה בחפץ

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לפניו, וברא את השמים בימינו והארץ בשמאלו, ועלה בחפץ לפניו, לנהוג היום והלילה. וברא המלאכים הממונים בחסדו, ביום. (נ"א לומר שירה ביום זמן החסד) וברא המלאכים הממונים לומר שירה בלילה. הַדָּא הוּא דְכְתִיב, (תהלים מ"ב) יוֹמָם יִצְוֶה יי' חֲסֵדוֹ וּבַלַּיְלָה שִׁירָה עִמִּי. אֵלֹה מִיְמִינִי, וְאֵלֹה מִשְּׂמָאל, אֵלֹה מְקַשְׁבֵּימ שִׁירַת הַיּוֹם, שִׁירְתֶּם שֶׁל יִשְׂרָאֵל קְדוֹשׁ. רַבִּי יִצְחָק אָמַר, אוֹתָם שְׂאוֹמְרִים שִׁירָה בַּלַּיְלָה, מְקַשְׁבֵּימ שִׁירְתֶּם שֶׁל יִשְׂרָאֵל בַּיּוֹם, הַדָּא הוּא דְכְתִיב, (שיר השירים ח') חֲבֵרִים מְקַשְׁבֵּימ לְקוֹלָךְ.

אמר רבי שמעון, כת אחת, כלולה משלש כמות, אומרת שירה בלילה. הַדָּא הוּא דְכְתִיב, (משלי ל"א) וְתָקַם בְּעוֹד לַיְלָה וְתַתֵּן טָרֶף לְבֵיתָהּ.

אמר רבי אלעזר, עשרה דברים נבראו ביום ראשון, מהם מדת לילה, ומהם מדת יום, ועל מדת לילה כתיב, וְתָקַם בְּעוֹד לַיְלָה וְתַתֵּן טָרֶף לְבֵיתָהּ. כִּמְה דָּאת אָמַר, (איוב ט"ז) אִפּוֹ טָרֶף. וְכְתִיב, (מיכה ה') וְטָרֶף וְאִין מְצִיל. וְחַק לְנַעֲרוֹתֶיהָ, כִּמְה דָּאת אָמַר (שמות ט"ו) חַק וּמִשְׁפָּט. (תהלים קמ"ו) חֲקִיו וּמִשְׁפָּטָיו. (תהלים פ"א) כִּי חַק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפָּט וְגו'. מִכָּאן שְׂמַדַּת הַדִּין שׁוֹלֵטַת בַּלַּיְלָה.

ותנא, אלו האומרים שירה בלילה, אלו הם שרים על כל בעלי שיר. וכשפותחין החיים שירה, מוסיפים העליונים כח, לדעת ולהכיר ולהשיג מה שלא השיגו. שמים וארץ, מוסיפין כח בהאי שירה.

אמר רבי נחמיה, אשרי הזוכה לדעת באותו שיר, דתניא הזוכה באותו שיר, ידע בעניני התורה והחכמה, ויאזין ויחקור ויוסיף כח וגבורה במה שהיה, ובמה שעתידי להיות, ובזה זכה שלמה לדעת.

דתני רבי שמעון, דוד עליו השלום, ידע בזה, ותקן שירים ותושפחות הרבה, ורמז בהם העתידות לבוא, והוסיף כח וגבורה ברוח הקודש. ידע בעניני התורה והחכמה, ואזן וחקר והוסיף כח וגבורה בלשון הקודש.

ושלמה זכה יותר באותו השיר, וידע החכמה, ואזן וחקר ותקן משלים הרבה, ועשה ספר מאותו השיר ממש, והיינו דכתיב, (קהלת ב') עשיתי לי שרים ושרות. כלומר, קניתי לי לדעת שיר, מאותן השירים העליונים, ואשר תחתם. והיינו דכתיב, שיר השירים, כלומר, שיר, של אותם שרים של מעלה. שיר, שכולל כל עניני התורה והחכמה, וכח וגבורה, במה שהיה, ועתידי להיות, שיר השירים של מעלה משוררים.

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי אלעזר, אלו השרים, עמדו, עד שנולד לוי, אבל משנולד לוי ואילך אמרו שיר. כיון שנולד משה ונמשח אהרן, ונתקדשו הלויים, נשלם השיר, ועמדו על משמרותם.

[זוהר חלק ב' - דף י"ט ע"א]

ואמר רבי אלעזר, באותה שעה שנולד לוי, פתחו למעלה ואמרו, (שיר השירים ה') מי יתנה פאח לי יונק שדי אמי (דף י"ט ע"א) אמצאך בחויץ אשקף גם לא יבוזו לי. כיון שיצאו משבט לוי המשוררים של מטה, ונתקדשו כולם, ועמדו על משמרותם, ונתקדשו אלה לנוכח אלה, חברים כאחד, והעולמות אחד, ומלך אחד שוכן עליהם, בא שלמה, ועשה ספר מאותו שיר של אותם שרים, ונסתם החכמה בו.

אמר רבי יהודה, למה נקראו השרים של מטה לויים, על שגלוים ונחברים למעלה כאחד. והשומע, גלוה ונדבק נפשו למעלה. ועל פן אמרה לאה, (בראשית כ"ט) ילוה אישי אלי. רבי תנחום אמר, שבכל גלוה זרע לוי עם השכינה, במשה ואהרן ומרים, ובכל זרעו אחריו, והם הגלוים אל ה' לשרתו.

תא חזי, בשעה שעמדו המשוררים למעלה, לא עמדו על משמרתם, עד שנולדו שלשה האחים: משה, אהרן, ומרים. תינת משה ואהרן, מרים למה. אמר רבי יוסי, הדא הוא דכתיב, (קהלת ב') ושרות. כמה דאת אמר, (שמות ט"ו) ותען להם מרים.

תאנא, באותה שעה שנולד לוי, נטלו הקדוש ברוך הוא, ובחרו מכל אחיו והושיבו בארץ, והוליד לקהת, וקהת הוליד לעמרם, והוא הוליד לאהרן ומרים. פירש מאשתו, והחזירה, באותה שעה היו המשוררים של מעלה עומדים ומשוררים, גער בהם הקדוש ברוך הוא, ונשתכף השיר, עד שנטה קו ימינו, והושיט לעמרם.

מאי טעמא נקרא עמרם. שיצא ממנו עם רם על כל רמים, ולא נזכר שמו. מאי טעמא לא נזכר שמו. רבי יהודה אמר בשם רבי אבהו, מפני שבצנעא הלך, ובצנעא חזר לאשתו, כדי שלא יפירו בו, הדא הוא דכתיב וילך איש, ולא נאמר וילך עמרם בפרהסיא. ויקח את בת לוי, אף היא בצנעא חזרה, ולא נזכרה שמה.

וילך איש. רבי אבהו אמר, וילך איש, זה גבריאל. דכתיב, (דניאל ט') והאיש גבריאל. שהלך הוא והחזירה לעמרם. רבי יהודה אמר, עמרם ממש היה, ולא נזכר שמו, מפני שהליכה זו לא היתה ממנו להזדווג לאשתו, אלא מלמעלה.

רבי יצחק אמר, באהרן ומרים לא נאמר זיווג אבותם בתורה, ובמשה פתיב ויקח את בת לוי, להורות, שהשכינה נקראת על שם לוי. ולא היה עמרם ראוי להוליד למשה, עד שנטל חלק בשכינה, והוליד למשה. הדא הוא דכתיב, ויקח את בת לוי. ולפיכך פתיב, (שמות ב') ותרא אותו כי טוב הוא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רבי אלעזר אמר, זכה עמרם שיצא ממנו בן, שזכה לקול גדול, דכתיב, (שמות י"ט) והאלהים יעננו בקול. ועמרם זכה לבת קול, דכתיב ויקח את בת לוי. כלומר, בת קול. ולפיכך פתיב וילך. כלומר, שהלך למדרגה זו. תאנא, כשנולד משה, ייחד הקדוש ברוך הוא שמו עליו, דכתיב ותרא אותו פי טוב הוא. וכתיב, (תהלים קמ"ה) טוב ה' לכל. וכתיב, (תהלים ל"ד) טעמו וראו פי טוב ה'. (שמות ב') ויהי בימים הרבים ההם. רבי יהושע דסכנין אמר, ויהי בימים הרבים ההם, סוף גלותם היה, שהיו ישראל משועבדים בכל עבודה. בימים הרבים ההם, שהיו רבים לישראל במצרים, וכיון שגשתלם קץ גלותם, מה פתיב, וימת מלך מצרים. מאי טעמא. שהורד שר מצרים ממצלתו, ונפל מגאותו. וכיון שנפל מלך מצרים, שהוא שר שלהן, זכר הקדוש ברוך הוא לישראל, ושמע תפלתם.

אמר רבי יהודה, בא וראה שפך הוא, שכל זמן שהשר שלהם נתנה לו שררה על ישראל, לא נשמע צעקתם של ישראל, כיון שנפל השר שלהם, פתיב וימת מלך מצרים, ומיד ויאנחו בני ישראל מן העבודה ויזעקו ותעל שועתם אל האלהים. שעד אותה שעה לא נענו בצעקתם.

[זהר חלק ב' - דף י"ט ע"ב]

אמר רבי אלעזר, בא וראה רחמנותו של הקדוש ברוך הוא, כשהוא מרחם על ישראל, כופה למדת הדין, ומורידה, ומרחם עליהם. והיינו דתנן, שהקדוש ברוך הוא מוריד שתי דמעות לים הגדול. מאן אינון שתי דמעות. אמר רבי יוסי, לאו (דף י"ט ע"ב) מלא ברירא היא, דהא אמר ליה לאובא טמיא, דהוא פדיב, ומליה פדיבן. אמר רבי אלעזר, לאו בתר אובא טמיא אזלינן, דברירא דמלה הוא, דתנן, בעשרה פתרי מלכא, אית תרין דמעין לקודשא בריך הוא, והן שתי מדות דין, שהדין בא משתייהן, כמה דאת אמר, (ישעיה נ"א) שתיים הנה קוראותיך. וכשהקדוש ברוך הוא זוכר את בניו, הוא מוריד אותם לים הגדול, שהוא (ויקרא קל"ז ע"ב) ים החכמה להמתיקן, והופך מדת הדין למדת רחמים, ומרחם עליהו. אמר רבי יהודה, שתי דמעות, שמהם באים הדמעות, מהם בא הדין.

אמר רבי יהודה פתיב, (שמות י"ד) והנה מצרים נוסע אחריהם. ואמר רבי יוסי זה שר של מצרים הוא, ואת אמרת וימת מלך מצרים, זה שר של מצרים. אמר רבי יצחק, האי מלה קא מסייע לההוא דלעילא, פתיב הכא והנה מצרים, וכתיב התם וימת מלך מצרים. מלמד דעכשיו לא היה מלך, דהורידוהו מגדולתו. ולפיכך פתיב, והנה מצרים, ולא פתיב מלך מצרים. ומה דאמר וימת. כמה דאת אמר (שמות ד') פי מתו כל האנשים המבקשים את נפשך.

זֶהָר הַיּוֹמִי" - לְיִמּוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר וְתַקּוּנָיִם בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

אָמַר רַבִּי יִצְחָק אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ, בֵּא וּרְאֵה, כָּל מַלְכֵי מִצְרַיִם פָּרְעָה שָׁמָּה. וּבְכֹאֵן לֹא נֶאֱמַר אֲלֵא מֶלֶךְ מִצְרַיִם סָתָם. וּבְמִקּוּמוֹ פָּרְעָה, וְהוּא פָּרְעָה מִמֶּשׁ. תָּא חֲזִי, בְּעוֹד דְּאִית שׁוֹלְטָנוּתָא דְלַעֲיָלָא, אִית שׁוֹלְטָנוּתָא בְּעַמָּא דְלַתְתָּא, אַתְּעָדִי שׁוֹלְטָנוּתָא דְלַעֲיָלָא, אַתְּעָדִי שׁוֹלְטָנוּתָא דְלַתְתָּא.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כְּתִיב (זכריה י"ד) הִנֵּה יוֹם בֵּא לֵיָי' וְגו' וְהָיָה יוֹם אֶחָד הוּא יוֹדֵעַ לֵיָי' וְגו'. וְכִי שָׂאָר יוֹמִין לָאוּ אֵינּוֹן דִּילֵיהּ. אֲלֵא אָמַר רַבִּי אַבָּא, מְלַמֵּד, שְׂשָׂאָר הַיָּמִים, נִתְּנִים לְשָׂרִים, וְאוֹתוֹ יוֹם, אֵינּוּ שֶׁל הַשָּׂרִים, אֲלֵא שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּדֵי לַעֲשׂוֹת דִּין בְּעִבּוּדַת כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת. מִפְּנֵי שֶׁבְּאוֹתוֹ יוֹם, יִפְלוּ כָּל הַשָּׂרִים מִמַּעַלְתָּם. וְעַל דָּא כְּתִיב, (ישעיה ב') וְנִשְׁגַּב ה' לְבַדּוֹ בַּיּוֹם הַהוּא. שְׂאוֹתוֹ יוֹם לֹא יִהְיֶה מַעַלָּה לְשָׂרִים.

אָמַר רַבִּי אַבָּא, כְּשֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה דִין בְּשָׂרִים שֶׁל מַעַלָּה, מַה כְּתִיב, (ישעיה ל"ד) כִּי רוּתָהּ בְּשָׂמִים חָרְבִי. וְכִי חָרַב אִית לֵיָי'. אֲלֵא אָמַר רַבִּי יִצְחָק, חָרַב אִית לֵיהּ, דְּכְתִיב, (ישעיה ל"ד) חָרַב לֵיָי' מִלְּאָה דָם. וְכְתִיב (ישעיה ס"ו) וּבְחָרְבוֹ אֶת כָּל בָּשָׂר.

אָמַר רַבִּי אַבָּא, הַחָרַב הַזֶּה הוּא הַדִּין שֶׁעוֹשֶׂה, דְּכְתִיב, (דברי הימים א', כ"א) וַיֵּרָא (דוד) אֶת מִלְּאָךְ ה' עוֹמֵד בֵּין הָאָרֶץ וּבֵין הַשָּׁמַיִם וַחֲרָבוֹ שְׁלוֹפָה בְּיָדוֹ. וְכִי חָרַב שְׁלוֹפָה הִיָּתָה בְּיַד הַמִּלְּאָךְ, אֲלֵא, שֶׁהִיָּתָה הַרְשׁוּת נְתוּנָה בְּיָדוֹ לַעֲשׂוֹת דִּין.

וְהָא אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֹוִי, אָמַר לִי מִלְּאָךְ הַמּוֹת, אִי לָאוּ דְחֵיִיסְנָא לִיקְרָא דְבִרְיִיתָא, פָּרְעָנָא לְהוּ בֵּית הַשְּׁחִיטָה, כְּבַהֲמָה. אָמַר רַבִּי אַבָּא, כְּלָא מְשׁוּם דְּאִתִּיחֵיב רְשׁוּתָא בִּידֵיהּ, לְמַעַבְדַּ גְּמַר דִּינָא, הִדָּא הוּא דְכְתִיב, (יהושע ה') וַחֲרָבוֹ שְׁלוֹפָה בְּיָדוֹ, הַרְשׁוּת נְתוּנָה בְּיָדוֹ לַעֲשׂוֹת דִּין. אִי חָכִי מְאִי (דברי הימים א', כ"א) וַיֵּשֶׁב חָרְבוֹ אֶל נְדָנָה. אָמַר רַבִּי אַבָּא, שְׁנַחֲזַר הַדִּין לְבַעַל הַדִּין, וְהַרְשׁוּת לְמִי שֶׁהַרְשׁוּת שְׁלוֹ.

וַיֵּאֲנַחוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וַיִּתְאַנְחוּ לָא כְּתִיב, אֲלֵא וַיֵּאֲנַחוּ, כְּלוֹמַר, נִתְאַנְחוּ (ס"א האניחו) לוֹ לְמַעַלָּה (ס"א כלומר נאנחו למטה) שֶׁהָאֲנַחָה הִיָּתָה בְּשִׁבְלִים לְמַעַלָּה.

ר' בְּרַכְיָה אָמַר, בְּנֵי יִשְׂרָאֵל דְלַעֲיָלָא הָווּ, וּמֵאֵן אֵינּוֹן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. אֵינּוֹן דְּאִתְקַרְוּ בְּנֵי פּוֹלְחָנָא. כְּלוֹמַר, אוֹתָם שֶׁהֵם מִן הָעִבּוּדָה שֶׁל מַעַלָּה. וְתַעַל שׁוּעַתָּם אֶל הָאֱלֹהִים, שְׂעַד אוֹתָהּ שְׂעָה לָא עָלְתָה שׁוּעַתָּם לְפָנָיו.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק כֵּד עֵבִיד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דִּינָא בְּפִמְלִיָּא שֶׁל מַעַלָּה, הַהוּא דִּינָא מְאִי הוּי. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, מַעַבְרָ לְהוּ בְּתַהוּא נְהַר דִּינּוּר, וְאַעְבְּרָ לֹון מְשׁוֹלְטָנִיהוֹן, וּמְנִי שׁוֹלְטָנִין אַחְרָנִין דְּשָׂאָר עֲמִין. אָמַר לֵיהּ וְהָא כְּתִיב (תהלים ק"ד) מְשַׁרְתִּיו אֵשׁ לוֹהֵט. אָמַר לֵיהּ, אִית אֲשָׁא קְשִׁיא מְאֲשָׁא, וְאִית אֲשָׁא דְדַחֲיָא אֲשָׁא.

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי יצחק, תלת ענייני הכא: אנחה, שועה, צעקה. וכל חד מתפרשא מאחרא. אנחה: כתיב, ויאנחו בני ישראל. צעקה: דכתיב, ויצעקו. שועה: דכתיב, ותעל שועתם. וכל חד בלחודוי מתפרשא, וכלהו עבדו ישראל. אמר רבי יהודה, צעקה ושועה עבדו, אנחה לא עבדו, משמע מדכתיב ויאנחו ולמעלה היתה האנחה בשבילם.

[זוהר חלק ב' - דף כ' ע"א]

צעקה ושועה במאי אתפרשן, אמר רבי יצחק, אין לך שועה, אלא בתפלה. שנאמר, (תהלים ל"ט) שמעה תפילתי יי' ושועתי האזינה. (תהלים פ"ח) אליך יי' שועתי. (תהלים ל') שועתי אליך ותרפאני. צעקה שצועק ואינו אומר כלום. אמר רבי (דף כ' ע"א) יהודה, הלכך גדולה צעקה מכולן, שצעקה היא בלב. הדא הוא דכתיב, (איכה ב') צעק לבם אל יי'. צעקה וזעקה דבר אחד הוא, וזה קרובה להקדוש ברוך הוא, יותר מתפלה ואנחה, דכתיב, (שמות כ"ב) פי אם צעוק יצעק אלי שמע אשמע צעקתו.

אמר רבי ברכיה, בשעה שאמר הקדוש ברוך הוא לשמואל, (שמואל א' ט"ו) נחמתי פי המלכתי את שאול למלך. מה כתיב, ויחר לשמואל, ויצעק אל יי' כל הלילה. הניח הכל, ולקח צעקה, משום דהיא קרובה לקודשא בריך הוא יתיר מפלהו, הדא הוא דכתיב, ועתה הנה צעקת בני ישראל באה אלי.

תנו רבנן, האי מאן דצלי ובכי וצעיק, עד לא יכיל למרחש בשפוותיה, האי צלותא שלימתא דהיא בלבא, ולעולם לא הדרא ריקניא. אמר רבי יהודה, גדולה צעקה, שקורע גזר דינו של אדם מפל ימיו.

סדר הלימוד ליום כד כסלו [יום 83 בשנה]

רבי יצחק אמר, גדולה צעקה, שמושלת על מדת הדין של מעלה. רבי יוסי אמר, גדולה צעקה, שמושלת בעולם הזה ובעולם הבא. בשביל צעקה נוחל האדם העולם הזה והעולם הבא, דכתיב, (תהלים ק"ז) ויצעקו אל ה' בצר להם ממצוקותיהם יצילים. (שמות ג') ומשה היה רועה את צאן יתרו חותנו כהן מדין. רבי שמעון פתח, (שיר השירים ב') דודי לי ואני לו הרועה בשושנים. אמר רבי שמעון, אוי להם לבריות, שאינם משגיחים ואינם יודעים, בשעה שעלה במחשבה לפני הקדוש בריך הוא, לברוא עולמו, כל העולמות עלו במחשבה אחת, ובמחשבה זו נבראו כולם, הדא הוא דכתיב, (תהלים ק"ד) פלם בחכמה עשית. ובמחשבה זו, שהיא החכמה, נברא העולם הזה, והעולם של מעלה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

נטה ימינו, וברא העולם של מעלה. נטה שמאלו, וברא העולם הזה, הדא הוא דכתיב, (ישעיה מ"ח) אף ידי יסדה ארץ וימיני טפחה שמים. קורא אני אליהם יעמדו יחדו. וכלם ברגע אחת (ובשעה אחת) נבראו, ועשה העולם הזה, כנגד העולם של מעלה. וכל מה שיש למעלה, כדוגמתו למטה. וכל מה שיש למטה, כדוגמתו בים. והכל אחד. ברא בעליונים המלאכים, ברא בעולם הזה בני אדם, ברא בים לויתן, כמה דאת אמר (שמותל"ו) לחבר את האהל להיות אחד.

כתיב באדם, (בראשית ט') כי בצלם אלהים עשה את האדם. וכתיב, (תהלים ח') ותחסרהו מעט מאלהים. אי בני נשא יקירין בעובדיהו (נ"א בעובדיו) כל האי, ואינון מתאבדין (מטפה) מעפר דברא, במה אתיין לשאבא מניה. ובחר בעליונים, ובחר בישראל, לעליונים לא קרא בנים, לתחתונים קרא בנים. הדא הוא דכתיב, (דברים י"ד) בנים אתם לה' אלהיכם. הוא קרא להם בנים, והם קראו לו אב, דכתיב, (ישעיה ג"ס) כי אתה אבינו. וכתיב דודי לי ואני לו. הוא בחר בי, ואני בחרתי בו.

הרועה בשושנים, הוא רועה בשושנים, אף על פי שהקוצים סביב להם, ואין אחר יכול לרעות בשושנים כמותו. דבר אחר הרועה בשושנים, מה שושן זה הוא אדום, ומימיו לבנים, כף הקדוש ברוך הוא, מנהיג עולמו, ממדת הדין למדת הרחמים. וכתיב (ישעיה א') אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו.

רבי אבא הוה אזיל באורחא, והוה עמיה רבי יצחק. אדהו אזלי, פגע באינון ורדים, נטל חד רבי אבא בידוי והוה אזיל. פגע בהו רבי יוסי, אמר ודאי שכנתא הכא, ואנא חמינא בידוי דרבי אבא, למילף חכמתא סגיאה, דהא ידענא, דרבי אבא לא נטל האי, אלא לאחזאה חכמתא.

אמר רבי אבא, תיב ברי תיב. יתבו. ארח רבי אבא ביהוה ורדא, אמר, ודאי אין העולם מתקיים אלא על הריח. דהא חזינא דלית נפשא מתקיימא אלא על ריחא. ועל דא, הדס במוצאי שבת.

[זוהר חלק ב' - דף כ' ע"ב]

פתח ואמר דודי לי ואני לו הרועה בשושנים. מי גרם לי, שאני לדודי ודודי לי, מפני שהוא מנהיג עולמו בשושנים. מה שושן יש בו ריח, והוא אדום, מוצקין אותו, והוא מתהפך ללבן, ולעולם ריחו לא זז. כף הקדוש ברוך הוא, מנהיג עולמו בדרך זה, שאלמלא פן לא יתקיים העולם בשביל האדם החוטא. והחוטא נקרא אדום, כמה דאת אמר, אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג (דף כ' ע"ב) ילבינו, מקריב קרבנו לאש שהוא אדום. זורק הדם, סביב למזבח שהוא אדום. מדת הדין אדום, מוצקין אותו, (הריח) ועולה העשן פלו לבן, ואז האדום נהפך ללבן, נהפך מדת הדין למדת הרחמים.

“זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ותא חזי, כל מדת הדין, אין צריך הריח שלו, אלא מצד אדם. והיינו דאמר רבי יהודה, מה דכתיב, (מלכים א', י"ח) ויתגודדו כמשפטם וגו' עד שפך דם עליהם. אלא היו יודעים, שלא ישיגו ממדת הדין פרצונם, וזלתי באדם.

אמר רבי יצחק, ועוד, אדם ולבן נקרב לעולם, והריח עולה משתייהן. מה השושן אדם ולבן, כך ריח הקרבן. והקרבן, מאדם ולבן. בא וראה מריח הקטורת, שהשמים, מהם אדומים, ומהם לבנים, כגון הלבונה, שהוא לבן, מר דרור אדום, והריח עולה מאדם ולבן. ועל כן מנהיג עולמו בשושנים, שהוא אדם ולבן. וכתיב (יחזקאל מ"ד) להקריב לי חלב ודם.

כנגד זה, אדם מקריב חלבו ודמו, ומתכפר לו, זה אדם, וזה לבן. מה השושן שהוא אדם והוא לבן, אין מוצקין אותו לחזור פלו לבן, אלא באש. כך הקרבן אין מוצקין אותו לחזור פלו לבן, אלא באש. עכשיו, מי שיושב בתעניתו, ומקריב חלבו ודמו, אינו נצמק לחזור פלו לבן, אלא באש. דאר"י, מתוך תעניתו של אדם, מחלישין אבריו, וגובר עליו האש, ובאותה שעה, צריך להקריב חלבו ודמו באותו האש, והוא הנקרא מזבח כפורה.

והיינו דרבי אלעזר, כד הוה יתיב בתעניתא, הוה מצלי ואמר, גלוי וידוע לפניך ה' אלהי ואלהי אבותי, שהקרבתי לפניך חלבי ודמי, והרתחתי אותם בחמימות חולשת גופי, יהי רצון מלפניך, שיהא הריח העולה מפי בשעה זו, כריח העולה מהקרבן באש המזבח, ותרצני.

נמצא, שאדם הוא מקריב בתעניתו החלב והדם, והריח שעולה מפיו, הוא מזבח כפורה, ולפיכך תקנו התפלה במקום הקרבן, ובלבד שיתכוין למה דאמרן. אמר רבי יצחק, מכאן ולהלאה כתיב, (במדבר ל"א) כל דבר אשר יבוא באש תעבירו באש וטהר. אמר רבי יוסי, כשהיה בית המקדש קיים, אדם מקריב קרבנו בענין זה, ומתכפר לו. עכשיו, תפלתו של אדם מכפר לו במקום הקרבן, כי האי גוונא.

דבר אחר, דודי לי ואני לו הרועה בשושנים. מה השושנים קוצין מצויין בתוכם, אף הקדוש ברוך הוא, מנהיג עולמו בצדיקים ורשעים. מה השושנים, אלמלא הקוצים, אין השושנים מתקיימין. כך אלמלא הרשעים, אין הצדיקים ניכרים. דאמר רבי יהודה, במה הצדיקים ניכרים, מתוך שיש רשעים, דאלמלא רשעים אין הצדיקים ניכרים. דבר אחר הרועה בשושנים, המנהיג עולמו בשש שנים, והשביעית שבת לה. דבר אחר בשושנים, באותם ששנים בתורה.

ומשה היה רועה את צאן יתרו חותנו כהן מדין. רבי חייא פתח ואמר, (תהלים כ"ג) מזמור לדוד יי' רועי לא אחסר. כלומר, יי' רועי: יי' הרועה שלי. מה הרועה מנהיג את הצאן, ומוליכם למרעה טוב, למרעה שמו, במקום נחלי מים, מישר הליכתן

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בצדק ובמשפט. אף הקדוש ברוך הוא, פתיב בנאות דשא ירביצני על מי מנוחות
ינהלני נפשי ישובב.

אמר רבי יוסי, דרך הרועה, לנהוג בצדק את צאנו, להרחיקם מן הגזל, להנהיגם
במישור, והשבט בידו שלא יטו ימין ושמאל. כך הקדוש ברוך הוא, הוא רועה את
ישראל להנהיגם במישור, ובכל עת השבט בידו שלא יטו ימין ושמאל.

דבר אחר ומשה היה רועה, אמר רבי יוסי, תדע לך, שכל זמן שהרועה חכם
לנהל את צאנו, הוא מוכן לקבל עול מלכות שמים. אם הרועה שוטה, עליו נקרא
(משלי כ"ו) תקוה לכסיל ממנו.

[זוהר חלק ב' - דף כ"א ע"א]

אמר רבי יהודה, משה חכם היה, ובקי לנהוג את צאנו. בא וראה, מדוד, שנאמר
(שמואל א', ט"ז) והנה רועה בצאן. ללמדך שדוד (דף כ"א ע"א) חכם גדול היה, והיה
רועה צאנו כדן וכשורה. לפיכך, עשהו הקדוש ברוך הוא מלך על כל ישראל.
ולמה צאן ולא בקר. אמר רבי יהודה, ישראל נקראים צאן. שנאמר, (יחזקאל ל"ד)
ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם. וכתוב, (יחזקאל ל"ו) כצאן קדשים כצאן
ירושלים.

מה הצאן, כשיקרבו על המזבח, בשבילם זוכה לחיי העולם הבא. כך המנהיג
לישראל כדן וכשורה, בשבילם זוכה לחיי העולם הבא. ועוד, הרועה את הצאן,
כשהצאן יולדת, הרועה נוטל אותם טלאים בחיקו, כדי שלא ילאו ויגעו, ומוליכם
אחרי אמותם, ומרחם עליהם. כך המנהיג לישראל, צריך להנהיגם ברחמים, ולא
באכזריות. וכן אמר משה, (במדבר י"א) כי תאמר אלי, שאהו בחיקך וגו'.

מה הרועה את הצאן, כשהוא רועה טוב, מציל את הצאן מן הזאבים, ומן
האריות. כך המנהיג לישראל, אם הוא טוב, מצילן מן העבודת פוכבים ומזלות,
ומדין של מטה, ומדין של מעלה, ומדריכן לחיי העולם הבא. כך משה, רועה נאמן
היה, וראה הקדוש ברוך הוא, שפדאי הוא לדעות את ישראל, באותו הדין ממש,
שהיה רועה את הצאן, לפשבים, כפי הראוי להן. והנקבות כפי הראוי להן ולפיכך
פתיב, ומשה היה רועה את צאן יתרו חותנו, ולא שלו, דאמר רבי יוסי, וכי מה
שנתן את צפורה בתו למשה, לא נתן לו צאן ובקר, והלא יתרו עשיר היה. אלא
משה לא היה רועה את צאנו, כדי שלא יאמרו בשביל שהיה צאנו עמו, היה רועה
אותן בטוב. ולכן פתיב את צאן יתרו חותנו, ולא את שלו. כהן מדין, רבי תנחום
אמר, אף על גב שהיה עובד פוכבים ומזלות, בשביל שעשה עמו חסד, היה רועה
צאנו כדן וכשורה, במרעה טוב שמן ודשן. (שמות ג') וינהג את הצאן אחר המדבר.
רבי יוסי אמר, משה, מיום שנולד, לא זזה ממנו רוח הקודש. ראה ברוח הקודש,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

שאותו מדבר היה קדוש, ומוכן לקבל עול מלכות שמים עליו. מה עשה, הנהיג את הצאן אחר המדבר. רבי יצחק אמר, אחר המדבר על כל פנים, ולא במדבר, שלא רצה שיכנסו בתוכו, אלא הרחיקם אחר המדבר. (שמות ג') ויבא אל הר האלהים חרבה, הוא לבדו בלא צאן. אר"י, האי אבנא, דמקבלא פרזלא, כד חמי ליה, (מחטא) מדלגא עילוי. כף משה והר סיני, כשנראו זה עם זה, דלג עליו. הדא הוא דכתיב, ויבא אל הר האלהים חרבה.

אמר רבי אבא, מוכנים היו מששת ימי בראשית, זה עם זה. ואותו היום, נתרגש החר למול משה. וכיון שראהו שנכנס לתוכו, ודלג בו, עמד החר. מלמד, ששמחים היו זה עם זה.

אמר רבי ינאי, (נ"א רבי יוסי) יודע היה משה, שאותו הר, הר האלהים הוא. דכתיב ויבא אל הר האלהים. דתנן, מה ראה משה באותו הר, ראה עופות שהיו פורחים, ופורשים כנפיהם ולא היו נכנסים בו.

רבי יצחק (נ"א אמר ר' יצחק) אומר, ראה העופות פורחים וטסים משם, ונופלים לרגליו של משה, מיד הרגיש בענין, והעמיד את הצאן אחר המדבר, והוא נכנס לבדו. (שמות ג') וירא (קנ"ט ע"ב, קס"ז ע"א) מלאך ה' אליו בלבת אש מתוך הסנה. רבי תנחום אומר, שעת המנחה היתה, שמדת הדין שולטת בו. רבי יוחנן אמר, והא כתיב, (תהלים מ"ב) יומם יצוה יי' חסדו. מדת חסד קאמר, ולא מדת הדין. אמר רבי יצחק, משיוצא האור, עד שנוטה לרדת, נקרא יום, והוא מדת חסד. משנוטה לרדת, נקרא ערב, והוא מדת הדין. והיינו דכתיב, (בראשית א') ויקרא אלהים לאור יום.

[זוהר חלק ב' - דף כ"א ע"ב]

אמר רבי יוחנן, שעת המנחה הוא, מו' שעות ולמטה. דתנא ר' יצחק אומר, מהו דכתיב, (שמות ט"ז) בין הערבים תאכלו בשר ובבקר תשבועו לחם. בין הערבים, דהוא שעתא (דף כ"א ע"ב) דדינא תאכלו בשר. וכתיב, (במדבר י"א) הבשר עודנו בין שניהם ואף יי' חרה בעם. משום, דבין הערבים, דינא דמלכותא שליט. ובבקר תשבועו לחם, משום דאקרי חסד ההוא שעתא, וכתיב, (תהלים נ"ב) חסד אל כל היום. וכתיב, (בראשית א') ויקרא אלהים לאור יום. דאיהו מצפרא.

רבי תנחום אומר, דא סומק, ודא חוור. סומק: בין הערבים. דכתיב, (שמות ט"ז) בין הערבים תאכלו בשר. וחורא: בצפרא. דכתיב, ובבקר תשבועו לחם. רבי יצחק אמר, כתיב, (שמות י"ב) ושחטו אותו כל קהל עדת ישראל בין הערבים וגו'. דהוא שעתא למעבד דינא. רבי יהודה אמר, ילפינן משני כבשים שבכל יום, האחד מתקרב כנגד מדת החסד, והב' כנגד מדת הדין.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואמר רבי יהודה, מהו דכתיב, (במדבר כ"ח) את הכבש האחד תעשה בבקר, ולא כתיב את הכבש הראשון, אלא את הכבש האחד, מיוחד, כנגד מדת החסד. ובכל מקום, שני, לא נאמר בו כי טוב.

רבי תנחום אמר, לפיכך, יצחק תקן תפלת המנחה, שהוא כנגד מדת הדין. אמר רבי יצחק, מכאן, (ירמיה ו') אוי לנו כי פנה היום כי ינטו צללי ערב. כי פנה היום: זה מדת החסד. כי ינטו צללי ערב: שכבר גבר מדת הדין. אברהם תקן תפלת שחרית, כנגד מדת החסד.

תנו רבנן, בההיא שעתא דעאל משה לטורא דסיני, מאי טעמא אתגלי ליה בשלהובי אשתא, דהוא דינא. אמר רבי יעקב (נ"א כעין) כען שעתא הוה (שעתא) גרים. ר' יוסי אמר, כלא לחד גזעא אשתרשא. כתיב, ויבא אל הר האלהים חרבה. וכתיב, (דברים ט') ובחרב הקצפתם את יי'. וכתיב, וירא מלאך יי' אליו בלבת אש מתוך הסנה. מתוך שהם עתידים להיות פסנה, כהאי דכתיב, (ישעיה ל"ג) קוצים כסוחים באש יצתו.

אמר ר' יהודה, מכאן למדנו, רחמנותו של מקום על הרשעים, דכתיב, והנה הסנה בוער באש, לעשות בהם דין ברשעים, והסנה איננו אופל, (לעשות) אין בהם פליה. בוער באש, על כל פנים רמז, לאש של גיהנם. אבל הסנה איננו אופל, להיות בהם פליה.

דבר אחר וירא מלאך יי' אליו בלבת אש. מאי טעמא למשה בלבת אש, ולשאר נביאים לא. אמר רבי יהודה, לאו משה כשאר נביאים. דתנו, מאן דקריב לאשא ביה אתוקד, ומשה קריב לאשא ולא אתוקד. דכתיב, (שמות כ') ומשה נגש אל הערפל אשר שם האלהים. וכתיב, וירא מלאך יי' אליו בלבת אש מתוך הסנה.

רבי אבא אמר, האי דמשה, אית לאסתכלא ביה בחכמתא עלאה, על מה כתיב, כי מן המים משיתיהו. מאן דאתמשך מן מיא, (דינא עילאה) לא דחיל מנורא. דתניא אמר רבי יהודה, מאתר דאתגזר משה, לא אתגזר בר נש אחרא. אמר רבי יוחנן, בעשרה דרגין (ויקרא רפ"ב) אשתכלל. דכתיב, (במדבר י"ב) בכל ביתי נאמן הוא. ולא נאמן ביתי. זכאה חולקיה דבר נש, דמריה אסהיד כדין עלוי.

אמר רב דימי, והא כתיב (דברים ל"ד) ולא קם נביא עוד בישראל כמשה. ואמר רבי יהושע בן לוי, בישראל לא קם, אבל באומות העולם קם, ומנו בלעם. אמר ליה, ודאי שפיר קאמרת, אשתיק. כד אתא רבי שמעון בן יוחאי, אתו, שאילו קמיה האי מלה.

פָּתַח וְאָמַר, קוּטִיפָא דְקַרְנֵיטִי, אֶתְעַרְבָא בְּאַפְרָסְמוּנָא טְבָא חֶסֶם וְשָׁלוֹם. אֱלָא, וְדַאי כִּי הוּא, בְּאוֹמוֹת הָעוֹלָם קָם, וּמְנוּ בְּלָעָם. מִשָּׁה עוֹבְדוּי לְעֵילָא, וּבְלָעָם לְתַתָּא. מִשָּׁה, אֶשְׁתַּמֵּשׁ בְּכַתְרָא קַדִּישָׁא דְמַלְכָּא עֲלָאָה לְעֵילָא. וּבְלָעָם, אֶשְׁתַּמֵּשׁ בְּכַתְרִין תַּתְּאִין דְּלָא קַדִּישִׁין לְתַתָּא. וּבַהֲהוּא גְּוֹנָא מִמֶּשׁ כְּתִיב, (יהושע י"ג) וְאֵת בְּלָעָם בֶּן בְּעוֹר הַקּוֹסֶם הִרְגוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בַּחֲרָב. וְאִי סִלְקָא דְעַתְדָּא יִתִּיר, זִיל שְׂאִיל לְאַתְנִיָּה. אֲתָא רַבִּי יוֹסִי, וְנִשְׁקַי יְדוּי, אָמַר, הָא חֲמִידָא (נ"א חמרא) דְּלִבָּאי נִפְקַי לְבָר.

דְּהִכָּא מִשְׁמַע, דְּאִית עֲלָאִין וְתַתְּאִין, יְמִינָא וְשְׂמָאלָא, רַחֲמֵי וְדִינָא, יִשְׂרָאֵל וְעוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת. יִשְׂרָאֵל, מִשְׁתַּמֵּשִׁין בְּכַתְרִין עֲלָאִין קַדִּישִׁין. עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת, בְּכַתְרִין תַּתְּאִין דְּלָא קַדִּישִׁין. אֵלִין דְּיְמִינָא, וְאֵלִין דְּשְׂמָאלָא, וְעַל כָּל פְּנִים, מִתְּפָרְשִׁין נְבִיאֵי עֲלָאֵי מְנַבִּיאֵי תַתְּאֵי. נְבִיאֵי דְקוּדְשָׁא, מְנַבִּיאֵי דְלָאו דְקוּדְשָׁא.

[זוהר חלק ב' - דף כ"ב ע"א]

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כְּגוֹנָא דְהוּוּה (דף כ"ב ע"א) מִשָּׁה, פְּרִישׁ מִכָּל נְבִיאֵי, בְּנִבְוָאָה קַדִּישָׁא עֲלָאָה. כִּי הוּוּה בְּלָעָם, פְּרִישׁ מִשְׁאָר נְבִיאֵי וְחַרְשֵׁי, בְּנִבְוָאָה דְלָאו קַדִּישָׁא לְתַתָּא. וְעַל כָּל פְּנִים מִשָּׁה הוּוּה לְעֵילָא, וּבְלָעָם לְתַתָּא, וְכַמְּה דְרַגִּין וְדְרַגִּין מִתְּפָרְשִׁין בִּינֵיהוּ.

אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן אָמַר רַבִּי יִצְחָק, מִשָּׁה הוּוּה מְהַרְהַר וְאוֹמַר, שְׂמָא חֶסֶם וְשָׁלוֹם יִשְׂרָאֵל יִכְלוּ בְּהַאי עֲבוּדָה קְשָׁה, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, וַיֵּרָא בְּסַבְלוֹתָם. לְפִיכֵךְ, וַיֵּרָא מִלְּאָךְ יִי אֱלֹהֵי בְּלַבַּת אִשׁ וְגוֹ', וַיֵּרָא וְהִנֵּה הַסֵּנֶה בּוֹעֵר בְּאִשׁ וְגוֹ'. כְּלוּמַר, מִשׁוּעֵבְדִים הֵם בְּעֲבוּדָה קְשָׁה, אֲבָל וְהַסֵּנֶה אֵינְנוּ אוֹפְלִי. זְכַאִין אֵינְנוּ יִשְׂרָאֵל, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא פְּרִישׁ לֹון מִכָּל עַמִּין, וְקָרָא לֹון בְּנִין, דְּכְּתִיב (דברים י"ד) בָּנִים אַתֶּם לַה' אֱלֹהֵיכֶם.

זוהר פרשת וארא

(שמות ו') וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֶל מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֲנִי יִי וְאָרָא אֶל אַבְרָהָם אֶל יִצְחָק וְאֶל יַעֲקֹב בְּאֵל שְׁדֵי וְגוֹ'. רַבִּי אַבְרָם פָּתַח, (ישעיה כ"ו) בְּטַחוּ בִּי עַד כִּי בִּיהַ יִי צוּר עוֹלָמִים. בְּטַחוּ בִּי, כָּל בְּנֵי עֲלָמָא בְּעֵינֵין לְאַתְתַּקְפָּא בִּיהַ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלִמְהוּי רַחֲצֵנוּ דְלַהוֹן בִּיהַ.

אִי הֲכִי מַהוּ עַדִּי עַד. אֱלָא, בְּגִין דִּיהָא תַקְפָּא דְבַר נֶשׁ, בְּאַתְרַ דְּאִיהוּ קִיּוּמָא וְקִשּׁוּרָא דְכָלָא, וְאַקְרִי עַד, וְהָא אוֹקְמוּנָהּ, כְּמַה דְּאֵת אָמַר, (בראשית מ"ט) בְּבִקְרָא יֵאכֹל עַד. וְהָא עַד, אֲתַר דְּאַחִיד לְכָל סְטְרִין, לְסְטְרָא דָּא, וְלְסְטְרָא דָּא, לְאַתְקִיּוּמָא, וְלְאַתְקִשְׁרָא קִשְׁרָא, דִּי לָא תְעַדִּי.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

והאי עד, תיאובתא דכלא ביה, כמה דאת אמר, (בראשית מ"ט, בראשית נ' ע"א רמ"ז ע"ב) עד תאות גבעות עולם. מאן אינון גבעות עולם. אלן אינון תרין אמהן נוקבי, יובל, ושמיטה, דאקרון גבעות עולם. עולם: כמה דאת אמר, (תהלים ק"ו) מן העולם ועד העולם. (יובל ושמיטה כל חד מנהון אקרי עולם ואלין אקרון גבעות עולם)

ותיאובתא דילהון בהאי עד, דאיהו קיומא דכל סטרין. (מאי טעמא) תיאובתא דיובלא לגבי דעד, לאעטרא ליה, ולנגדא עליה ברפאן, ולארקא עליה מבועין מתיקין, הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ג) צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו. תיאובתא דשמיטה, לאתברכא מניה, ולאתנהרא מניה. ודאי האי עד תאות גבעות עולם איהו.

בגין כך, בטחו ביי' עדי עד, דהא מתמן ולעילא, אתר טמיר (הוא) וגניז איהו, דלא יכיל לאתדבקא. אתר הוא, דמניה נפקו ואצטיירו עלמין, הדא הוא דכתיב, כי ביה יי' צור עולמים והוא אתר גניז וסתים, ועל דא בטחו ביי' עדי עד, עד הכא אית רשו לכל בר נש לאסתכלא ביה, מכאן ולהלאה, לית ליה רשו לבר נש לאסתכלא ביה, דהא איהו גניז מפלא, ומאן איהו ית ידוד. דמתמן אצטיירו עלמין פלהו, ולית מאן דקאים על ההוא אתר.

אמר רבי יהודה, קרא אוכח עליה, דכתיב, (דברים ד') כי שאל נא לימים ראשונים וגו'. עד הכא אית רשו לבר נש לאסתכלא, מכאן ולהלאה לית מאן דיכיל למיקם עליה.

דבר אחר בטחו ביי' עדי עד, כל יומי דבר נש, בעי לאתתקפא ביה בקודשא בריך הוא, (דהכי אמר דוד (תהלים כ"ה) אלהי בך בטחתי אל אבושה אל יעלצו אויבי לי) ומאן דשוי ביה, בטחוניה ותוקפיה כדקא יאות, לא יכלין לאבאשא ליה, כל בני עלמא. (דהכי אמר דוד (תהלים כ"ה) אלהי בך בטחתי אל אבושה אל יעלצו אויבי לי) דכל מאן דשוי תוקפיה בשמא קדישא, אתקיים בעלמא.

[זוהר חלק ב' - דף כ"ב ע"ב]

מאי טעמא, בגין דעלמא, בשמיה קדישא אתקיים. הדא הוא דכתיב, (ישעיה כ"ו) כי ביה יי' (דף כ"ב ע"ב) צור עולמים: צייר עלמין. דהא בתרין אתוון, אתפרון עלמין, עלמא דין, ועלמא דאתי. עלמא דא, בדינא אתברי, ועל דינא קיימא, הדא הוא דכתיב, (בראשית א') בראשית ברא אלהים. מאי טעמא, בגין דיתנהגון בני נשא בדינא, ולא יפקון מאורחא לבר.

תא חזי כתיב וידבר אלהים אל משה, גזירת דינא דקיימא עליה, מה כתיב לעילא, (שמות ה') וישב משה אל ה', ויאמר אדני, באל'ה דל'ת נוי'ן יו'ד. חמי

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תוקפא דמשה, בשירותא דנביאותיה, לא נח רוחיה בהאי אתר, אמר, אדני למה הרעתה לעם הזה וגו', ומאז באתי אל פרעה לדבר בשמך הרע לעם הזה והצל לא הצלת את עמך. מאן הוא דיימא כדין, אלא משה, דיידע, דהא דרגא אחרא עלאה זמין ליה.

אמר רבי יצחק, בשירותא דאתיהיב ליה ביתא, פקיד לה, כבר נש דפקיד לביתיה, ואמר כל מאן דבעי בלא דחילו. אוף הכי משה, לביתיה קאמר, ולא דחיל.

דבר אחר וידבר אלהים, גזרת דינא, (בגין כך) ויאמר אליו אני יי', דרגא אחרא דרחמי. והכא אתקשר כולא פחדא, דינא ורחמי. הדא הוא דכתיב, ויאמר אליו אני יי'. אומר רבי שמעון (נ"א רבייוס) אי פתיב וידבר אלהים אל משה אני ה', הוינא אומר הכי. אלא לא פתיב, אלא וידבר אלהים אל משה בקדמיתא, ולבתר ויאמר אליו אני ה', דמשמע דרגא בתר דרגא.

ואמר רבי יוסי, משה, אלמלא דהוה מאריה דביתא, איש האלהים, אתענש על מה דאמר, אבל בגיני האי, לא אתענש. לבר נש דנפל ליה קטטה בדביתהו, ואמר לה מלין, שראת היא לאתרעמא, פיון דשארית מלה, הוה תמן מלפא, נטל מלפא מלה, והיא שתקת ופסקת למללא. אומר ליה מלפא, וכי לא ידעת דאנא הוא מלפא, ומקמאי מלילת מלין אלין, כפיכול אוף הכי משה, וישב משה אל יי' ויאמר אדני למה הרעותה וגו'. מיד, וידבר אלהים אל משה, שארי לאתרעמא, מיד נטל מלפא מלה ויאמר אליו אני יי' ולא ידעת דאנא הוא מלפא, ומקמאי מלילת מלין אלין.

וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי. אמאי שני שמא הכא מאלין דלעילא. אלא למלפא, דהוה ליה בריתא, דלא אתנסיבת, והוה ליה רחימא. כד בעי מלפא למללא בההוא רחימא, משדר לברתיה למללא עמיה, והוה מלפא על ידא דברתיה, ממליל עמיה. אתא זמנא דברתיה לאתנסבא, ההוא יומא דאתנסיבת, אומר מלפא, קרון לה לבריתא, קרוספוניא מטרוניתא. ואמר לה, עד הכא, מלילנא על ידך, למאן דמלילנא מכאן ולהלאה אנא אימא לבעליך, והוא יימא למאן דאצטריך. ליומין, אומר לה בעלה מלין קמי מלפא, עד דהיא שראת למללא, נטל מלפא מלה, אומר ליה, ולא אנא מלפא, דעד יומא דא לא מליל אינש עמי, אלא על ידא דברתי, (עד לא נסיבת) ואנא יהיבנא לך ברתי, ומלילנא עמך באתגליא, מה דלא עבידנא לאחרא.

כה, וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי, כד איהי בביתי ולא אתנסיבת, ולא מלילו עמי אנפין באנפין, כמה דעבידנא לך. ואת, בשירותא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דְּמִלוּלָהּ, מְלִילַת לְבַרְתִּי קָמְאֵי מְלִין אֲלִין, אֶלָּא בְּגִינֵי כְּךָ, וְאָרְא אֶל אַבְרָהָם אֶל יִצְחָק וְאֶל יַעֲקֹב בְּאֵל שְׁדֵי וְשְׁמֵי יִי לֹא נִוְדַעְתִּי לָהֶם, לְמַלְלָא עִמְהוֹן בְּדַרְגָּא דָּא דְעַמְדָּא מְלִילָנָא.

רְבִי יוֹסֵי (נ"א רבי ייסא) פְּתַח, (תהלים כ"ד) לְדוֹד (נ' ע"א) מְזֻמּוֹר לִיִּי הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תִּבְל וְיוֹשְׁבֵי בָּהּ. הָאָרֶץ: דָּא אַרְעָא קְדִישָׁא דְיִשְׂרָאֵל, דְּאִיהִי קִיִּימָא לְאַתְשְׁקִיָּיא מְנִיָּה, וְלְאַתְבְּרָכָא מְנִיָּה בְּקַדְמִיתָא, וְלְבַתֵּר מְנָה אֶתְשְׁקִיָּיא עֲלֵמָא כְּלָא. תִּבְל וְיוֹשְׁבֵי בָּהּ: דָּא שְׂאָר אַרְעָאן, דְּשִׁתְּאָן מְנָה, מְנָא לָן. דְּכַתִּיב, (תהלים ט') וְהוּא יִשְׁפּוֹט תִּבְל בְּצַדִּיק.

[זוהר חלק ב' - דף כ"ג ע"א]

כִּי הוּא עַל יָמִים יְסֻדָּהּ, אֲלִין (דף כ"ג ע"א) שְׁבַעַה עֲמוּדִים, דְּאַרְעָא סְמִיכָא עֲלֵייהוּ. וְאִינּוֹן שְׁבַעַה יָמִים. וַיִּם כְּנַרְת שְׁלֵטָא עֲלֵייהוּ. אָמַר רְבִי יְהוּדָה, לֹא תִימָא דְשְׁלֵטָא עֲלֵייהוּ, אֶלָּא דְאַתְמַלִּיָּיא מְנִיָּהּ. וְעַל נְהָרוֹת יְכוּנְנָה, מֵאֵן אִינּוֹן נְהָרוֹת. אֶלָּא, כְּמָה דְאַתְ אָמַר, (תהלים צ"ג) נִשְׂאוּ נְהָרוֹת קוֹלָם יִשְׂאוּ נְהָרוֹת דְּכָסִים, אִינּוֹן נְהָרוֹת, כְּמָה דְאַתְ אָמַר, (בראשית ב') וְנִהַר יוֹצֵא מַעַדָּן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֵּן, וּבְגִין כְּךָ, וְעַל נְהָרוֹת יְכוּנְנָה.

תָּא חֲזִי, הַאי אַרְץ, אַקְרִי אַרְץ יִשְׂרָאֵל. יַעֲקֹב דְּאִיהוּ יִשְׂרָאֵל, אֲמַאי לֹא שְׁלִיט עַל דָּא כְּמִשָּׁה, דְּהָא כְּתִיב וְאָרְא אֶל אַבְרָהָם אֶל יִצְחָק וְאֶל יַעֲקֹב בְּאֵל שְׁדֵי וְלֹא יִתִּיר.

אֶלָּא, יַעֲקֹב הָא אֲוִקִימָנָא, נָטַל בֵּיתָא דְלַתְתָּא, וְאַשְׁתְּבִיק מְנִיָּה בֵּיתָא דְלַעִילָא. וְעַם בֵּיתָא דְלַתְתָּא, אֶתְקִין בֵּיתָא דְלַעִילָא, בְּתַרְסֵר שְׁבַטִין, בְּשַׁבְעִין עֲנַפִּין, וְהָא אֲוִקְמוּהּ. מִשָּׁה, נָטַל בֵּיתָא דְלַעִילָא, וְשַׁבִּיק בֵּיתָא דְלַתְתָּא. וְעַל דָּא, כְּתִיב בֵּייעֲקֹב בְּאֵל שְׁדֵי. בְּאֵל שְׁדֵי מְלִיל עֲמִיָּה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלֹא יִתִּיר. וְשְׁמֵי יִי לֹא נִוְדַעְתִּי לָהֶם, לְמַלְלָא עִמְהוֹן בְּדַרְגָּא דָּא דְאִיהוּ עֲלָאָה.

וְאָרְא אֶל אַבְרָהָם אֶל יִצְחָק וְאֶל יַעֲקֹב. אָמַר רְבִי חִיָּיא, תּוֹשְׁבְחָן דְּאַבְהָן יַעֲקֹב הָוּה, דְּהוּא שְׁלִימוֹ דְּכָלָא. בְּכַלְהוּ כְּתִיב, אֶל אַבְרָהָם, אֶל יִצְחָק, וּבִיָּה אֶתּוֹסָף אֶת חַד, דְּכַתִּיב, וְאֶל יַעֲקֹב. אֶתּוֹסָף בִּיָּה ו', לְאַחֲזָאָה דְּאִיהוּ שְׁלִימָא יִתִּיר מְכַלְהוּ. וְעַם כְּלָ דָּא, לֹא זָכָה לְאַשְׁתְּמִשָּׁא בִּיָּה כְּמִשָּׁה. (שמות ו') וְגַם הִקִּימוֹתִי אֶת בְּרִיתִי אִתְּם לְתַת לָהֶם אֶת אַרְץ כְּנָעַן, בְּגִין דְּאַתְגְּזֵרוּ. דְּכָל מֵאֵן דְּאַתְגְּזֵרוּ, יְרִית אַרְעָא, דְּהָא לֹא יְרִית אַרְעָא, אֶלָּא צְדִיק, וְכָל מֵאֵן דְּאַתְגְּזֵרוּ, אַקְרִי צְדִיק. דְּכַתִּיב, (ישעיה ס') וְעַמְדָּא כְּלָם צְדִיקִים לְעוֹלָם יִירְשׁוּ אַרְץ, כְּלָ מֵאֵן דְּאַתְגְּזֵרוּ, וְנָטִיר הַאי אֶת קִיִּימָא, אַקְרִי צְדִיק, תָּא חֲזִי מִן יוֹסֵף, דְּכָל יוֹמוֹי לֹא אַקְרִי צְדִיק, עַד דְּנָטִיר הַהוּא בְּרִית, אֶת קִיִּימָא קְדִישָׁא. כִּיּוֹן דְּנָטִיר לִיָּה, אַקְרִי צְדִיק, יוֹסֵף הַצְדִּיק.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רבי שמעון הוה יתיב יומא, חד, ורבי אלעזר בריה, (עמיה) ורבי אבא עמיה. אמר רבי אלעזר, האי קרא דכתיב, וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב וגו'. מהו וארא, ואדבר מבעי ליה. אמר ליה, אלעזר ברי, רזא עלאה איהו.

תא חזי, אית גוונין דמתחזיין, ואית גוונין דלא מתחזיין. ואלין ואלין, אינון רזא עלאה דמהימנותא, ובני נשא לא ידעין ליה, ולא מסתכלין ביה ואלין דמתחזיין, לא זכה בהו בר נש, עד דאתו אבהו, וקיימו עלייהו. ועל דא פתיב וארא, דחמו, אינון גוונין דאתגליין.

ומאן גוונין דאתגליין. אינון דאל שדי, דאינון גוונין דחיוו עילאה (נ"א חיוו דגוונין עלאין) ואלין אתחזיין. וגוונין דלעילא, סתימין דלא אתחזיין, לא קאים איניש עלייהו, בר ממשא. ועל דא פתיב, ושמי יי' לא נודעתי להם, לא אתגליתי לון בגוונין עלאין. ואי תימא, דאבהו לא הוו ידעי בהו. אלא הוו ידעי, מגו אינון דאתגליין.

פתיב (דניאל י"ב) והמשפילים יזהירו כזהר הרקיע ומצדיקי הרבים פפוכבים לעולם ועד. והמשפילים יזהירו, מאן אינון משפילים. אלא דא הוא, שהוא חכם דיסתפל מגרמיה מלין, דלא יכילין בני נשא למלא בפומא, ואלין אקרון משפילים. יזהירו כזהר הרקיע, מאן (זהר) הוא הרקיע. דא הוא רקיע דמשה, דקיימא באמצעיתא, והאי זהר דיליה, איהו סתים, ולא אתגלייא מגון דיליה קיימא על ההיא רקיעא דלא נהיר, דאתחזיין ביה גוונין, ואינון גוונין אף על גב דאתחזיין ביה, לא זהרי כזהרא בגין דאינון גוונין סתימין.

סדר הלימוד ליום כה כסלו [יום 84 בשנה]

תא חזי, ארבע נהורין אינון. תלת מנייהו סתימין, וחד דאתגלייא: נהורא דנהיר. נהורא דזהרא. (ואינון) ואיהו נהיר כזהירו דשמיא בדכיו. נהורא דארגוונא, דנטיל כל נהורין. נהורא דלא נהיר אסתפל לגבי אלין, ונטיל לון. ואתחזיין אינון נהורין ביה, כעששיתא, לקבל שמשא.

[זהר חלק ב' - דף כ"ג ע"ב]

ואלין תלת דקאמרו, סתימין וקיימין על האי (דף כ"ג ע"ב) דאתגלייא. ורזא דא (ויחי רכ"ו ע"א) עינא תא חזי, בעינא אית תלת גוונין, דאתגליין רשימין ביה, וכלהו לא מזדדרי, בגין דקיימי בנהורא דלא נהיר. ואלין אינון כגוונא דאינון סתימין דקיימי עלייהו ואלין אינון דאתחזיין לאבהו, למנדע אינון סתימין דמזדדרין, מגו אלין דלא מזדדרי. ואינון דמזדדרי ואינון סתימין, אתגליין למשה, בההוא רקיעא דיליה. ואלין קיימי, על אינון גוונין דאתחזיין ביה בעינא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ורוא דא סתים עינך, ואסחר גלגלך, ויתגליין אינון גוונין דנהרין, דמודהרי,
ולא אתייהיב רשו למיחמי, אלא בעיינין סתימין, בגין דאינון סתימין עלאין, קיימי
על אינון גוונין דאתחזין, דלא מודהרי.

ועל דא קרינון, משה זכה באספקלריא דנהרא דקיימא על ההוא דלא נהרא.
שאר בני עלמא, בהווא אספקלריא דלא נהרא. ואבהן הוו חמאן מגו אלין גוונין
דאתגליין, אינון סתימין, דקיימי עלייהו דאינון דלא נהרין, ועל דא פתיב, וארא
אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי, באינון גוונין דאתחזין.

ושמי יי' לא נודעתי להם, אלין גוונין עלאין סתימין דנהרין, דזכה בהו משה
לאסתכלא בהון. ורוא דא, דעינא סתים וגליא. סתים, חמי אספקלריא דנהרא,
אתגלייא, חמי אספקלריא דלא נהרא. ועל דא, וארא, באספקלריא דלא נהרא,
דאיהו באתגלייא, ביה פתיב ראיה. באספקלריא דנהרא דאיהו בסתימו, פתיב ביה
ידיעה, דכתיב לא נודעתי. אתו רבי אלעזר ורבי אבא ונשקו ידוי. בכה רבי אבא,
ואמר, ווי כד תסתלק מעלמא, וישתאר עלמא יתום מינך, מאן יכיל לאנהרא מלין
דאורייתא.

פתח רבי אבא ואמר, (שמואל א', כ"ה) ואמרתם כה לחי ואתה שלום וביתך שלום
וכל אשר לך שלום. ואמרתם כה לחי, וכי דוד לא הוה ידע ביה בנבל, דאיהו אמר
בגיניה, ואמרתם כה לחי, אלא, ההוא יומא, יומא טבא דראש השנה הוה, וקודשא
ברוך הוא יתיב בדינא על עלמא, ובגין קודשא בריך הוא קאמר, ואמרתם כה,
לחי, לקשרא כה, לחי, דכל חזין ביה תליין. ואתה שלום, מאי ואתה אתה מבעי
ליה. אלא, ואתה כלא לקודשא בריך הוא קאמר, בגין לקשרא קשרא דמהימנותא
וכדקא יאות.

מפאן אוליפנא, דהא לבר נש (בראשית קע"א ע"ב) חייבא, אסור לאקדמא ליה
שלם, ואי אצטריך, יקדים ליה כדוד, דברוך ליה לקודשא בריך הוא, ואתחזי
דבגיניה קאמר. ואי תימא דרמאות הוה. לאו. דהא כל מאן דסליק ליה לקודשא
ברוך הוא, ואתחזי דבגיניה קאמר, לאו רמאות הוה. ומאן דאקדים שלם לזכאה,
כאילו אקדים ליה לקודשא בריך הוא, כל שפן מר, דאיהו שלמא לעילא ותתא.

וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי ושמי יי' לא נודעתי להם. רבי
חזקיה פתח, (תהלים ל"ב) אשרי אדם לא יחשב ה' לו עון וגו'. כמה אינון בני נשא
אטימין, דלא ידעין, ולא מסתכלון, על מה קיימין בעלמא. דהא קודשא בריך הוא
כד ברא עלמא, עבד ליה לבר נש בדיוקנא דייליה, ואתקין ליה בתקונוי, בגין
דישתדל באורייתא, ויהך באורחוי.

דהא כד אתברי אדם, מעפרא דמקדשא דלתתא אתתקן וארבע סטרי דעלמא, אתחברו בהווא אתר דאקרי בי מקדשא. ואינון ארבע סטרי דעלמא, אתחברו בארבע סטרי, דאינון יסודין דעלמא, א"ש רי"ח ומי"ם ועפ"ר, ואתחברו ארבע סטרי (נ"א יסודין) אלין, בד' יסודין דעלמא, ואתקין מנייהו קודשא בריה הוא חד גופא בתקוונא עלאה. והאי גופא, אתחבר מתרין עלמין, מעלמא דא תתאה, ומעלמא דלעילא.

[זוהר חלק ב' - דף כ"ד ע"א]

אמר רבי שמעון, תא חזי, ד' קדמאי אינון רזא דמהימנותא. ואינון אבהן דכלהו עלמין. ורזא דרתיכא עלאה קדישא. ואינון ד' יסודין: א"ש רי"ח ומי"ם ועפ"ר. אלין אינון רזא עלאה. (ואילין אינון אבהן דכולהו עלמין אבהן דכלא) ומאינון נפקין, זח"ב וכס"ף ונחש"ת וברז"ל. ותחות (דף כ"ד ע"א) אלין מתכאן אחרנין, דדמיין לון. (כגונא דאלין) תא חזי. א"ש רי"ח ומי"ם ועפ"ר, אלין אינון קדמאי ושרשין דלעילא ותתא, ותתאין ועלאין עלייהו קיימין. ואלין אינון ארבע, לארבע סטרי עלמא, וקיימין בארבע אלין: צפון, ודרום, ומזרח, ומערב. אלין אינון ארבע סטרי דעלמא, וקיימין בארבע אלין. א"ש לסטר צפון. רי"ח לסטר מזרח. מי"ם לסטר דרום. בגין דדרום חם ויבש מים קרים ולחים עפ"ר לסטר מערב. וארבע אלין, בארבע אלין קטירין, וכלהו חד, ואלין עבדי ארבע מתכאן, דאינון זח"ב וכס"ף ונחש"ת וברז"ל הא אינון תריסר, וכלהו חד.

תא חזי, אש הוא בשמאלא, לסטר צפון, דהא אש, תוקפא דחמימותא ביה, ויבישו דיליה (עיין בתיקונים ס"א ע"א) תקיף. וצפון בהפוכא דיליה הוא, ואתמזיג חד בחד ואיהו חד. מים לימינא, והוא לסטר דרום. וקודשא בריה הוא, לחברא (לאחזרא) לון פחדא, עביד מזגא דא כמזגא דא.

צפון איהו קר ולח, אשא חם ויבש. אחלה לון לסטר דרום. דרום, איהו חם ויבש. מים קרים ולחים. וקודשא בריה הוא מזיג לון פחד דנפקי מיא מדרום, ועאלין בגו צפון. ומצפון נגדי מיא. נפיק אשא מצפון, ועאל בתוקפא דדרום, ומדרום נפיק תוקפא דחמימותא לעלמא. בגין דקודשא בריה הוא אוזיף דא בדא, וכל חד וחד אוזיף לחבריה מדיליה כדקא חזי ליה. כגוונא דא רוח ומזרת, בגין דיוזיף כל חד לחבריה, ואתפליל דא בדא, לאתחברא פחד.

תא חזי, אשא מסטרא דא, מים מסטרא דא. ואינון מחלוקת. עאל רוח בינייהו, ואחיד לתרין סטרין. הדא הוא דכתיב, (בראשית א) ורוח אלהים מרחפת על פני המים. דהא אשא קאים לעילא בסטרא דא. ומים קיימי על אפי ארעא. רוחא אעיל

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בינייהו, ואחיד לתרין סטרין, ואפריש מחלוקת. עפר, מיא קיימי עליה ורוחא ואשא ומקבלא מכלהו, בחילא דתלתא אלין דקיימי עליה.

תא חזי, רוח ומזרח. מזרח, חם ולח, רוח, (קר ויבש סטרא דאיהו יבישא) חם ולח איהו, ובגיני כף, אחיד לתרין סטרין, דהא אש חם ויבש, ומים קרים ולחים, רוח איהו חם ולח, סטרא דאיהו חם, אחיד באשא. סטרא דאיהו לח, אחיד במיא. ועל דא אסכים בינייהו, ואפריש מחלוקת דאשא ומיא.

עפר איהו קר ויבש, ועל דא מקבל עליה כלהו, וכלהו עבדי ביה עבידתיהו, ומקבלא מכלהו, לאפקא בחיליהון מזונא לעלמא. בגין דבמערב אתאחיד עפרא, דאיהו קר ויבש. וסטרא דאיהו קר, אחיד בצפון דאיהו קר ולח, דהא קריא אתאחיד בקריא. בגין כף צפון אתאחיד במערב בסטרא דא. דרום דאיהו חם ויבש, בהווא יבישותא דיליה, אחיד ליבשותא דמערב בסטרא אחרא, ואתאחיד מערב בתרין סטרין.

וכן אתאחיד דרום במזרח, דהא חמימותא דדרום, אתאחיד ביה בחמימותא דמזרח. ומזרח אתאחיד בצפון דהא לחותא דיליה אתאחיד בלחותא דצפון. השתא אשתכח דרומיית מזרחיית. מזרחיית צפוניית. צפוניית מערביית. מערביית דרומיית וכלהו כלילן דא בדא, לאשתלשל לא חד בחד.

כגוונא דא, צפון עביד דהבא. דמסטרא דתוקפא דאשא, אתעביד דהבא. והיינו דכתיב, (איוב ל"ז) מצפון זהב יאתה. דאש אתאחיד בעפר, ואתעביד דהבא. והיינו דכתיב, (איוב כ"ח) ועפרות זהב לו. ורוא דא, שנים פרובים זהב.

[זוהר חלק ב' - דף כ"ד ע"ב]

מים אתאחיד בעפר, וקרירותא בלחותא עביד כסף, השתא הא עפר אתאחיד בתרין סטרין, בזהב ובכסף, ואתייהב בינייהו. רוחא אחיד למים, ואחיד (הגהה תמיהה במה דאמר רוח קר ויבש שאם כן עפר ורוח שוים בטבעם אבל יש אומרים כי רוח חם ולח (עמ"ש בתיקונים ל"ה ב') ואם כן נוכל לומר דאחיד רוח לתרין סטרין אש חם ויבש ורוח חם ולח סטרא דאיהו חם אחיד באש וסטרא דאיהו לח אחיד במיא ואפריש מחלוקת דאשא ומיא. עפר איהו קר ויבש ומים קרים ולחים וסטרא דקר אחיד בעפר בסטרא דקר אשתכח דעפר מקבל עליה כלהו בגין כך אחיד לתרין סטרין דהא אש חם ויבש מים קר ולח ע"כ) (דף כ"ד ע"ב) לאש, ואפיק תרין כחד, דאיהו (יחזקאל א) עין נחשת קלל. ועפר דקאמרן, כד איהו בלחודוי, ביבישו וקרירו דיליה, נפיק ברזל, וסימניה, (קהלת י) אם קהה הברזל וגו'

“זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

והאי עפר, אתאחיד בכלהו, וכלהו עבדין ביה כגוונא דלהון. תא חזי, בלא עפר, לית זהב וכסף ונחשת, דהא כל חד וחד אוזיף לחבריה מדיליה, לאתקשרא דא בדא. ואתאחיד עפר בכלהו, בגין דתרין סטרין אחידן ליה, אשא ומיא. ורוחא אתקריב ביה, בגין אלין תרין ועביד ביה עבידתא.

אשתכח, דכד אתחבר עפרא בהדיהו, עביד ואוליד עפרא אחרנין, כגוונא דלהון. כגוונא דזהב, אוליד עפרא (רל"ו ע"ב) סוספיתא ירוקא, דאיהו כגוונא דדהבא ממש. כגוונא דכסף, אוליד עופרת. כגוונא דנחשת עילאה, אוליד קסיטרא דאיהו נחשת זוטא. כגוונא דברזל, אוליד ברזל, וסימנך (משלי כ"ז) ברזל בברזל יחד.

תא חזי, אש רוח מים ועפר, כלהו אחידן דא בדא, ואתקשרן דא בדא. ולא הוי בהו פרודא. ועפר דא, כד איהו אוליד לבתר, לא מתקשרן דא בדא באינון עלאי, כמה דאת אמר, (בראשית ב') ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים, באלין הוי פרודא.

בגין דהא עפר, כד איהו אוליד בחילא דתלת עלאי, אפיק ארבעה נהרין, דתמן משתפחי אבני יקר, ובאתר חד אינון, דכתיב שם הבדלח ואבן השהם. ואלין אבני יקר אינון תריסר, ואינון לארבע סטרי עלמא, לקביל תריסר שבטין, דכתיב, (שמות כ"ח) והאבנים תהיין על שמות בני ישראל שתים עשרה על שמותם. ואלין תריסר בקר, דאינון תחות ימא.

תא חזי, כל ארבעה סטרין עלאין דקאמרן, אף על גב דמתקשרן דא בדא, ואינון קיימא דלעילא ותתא, קיימא דעלמא יתיר רוח, בגין דכלא קיימא בגיניה, ונפשא לא קיימא אלא ברוחא, דאי גרע רוחא אפילו רגעא חדא, נפשא לא יכילת לאתקיימא, ורוזא דא פתיב, (משלי י"ט) גם בלא דעת נפש לא טוב. נפשא בלא רוחא לאו איהו טוב, ולא יכלא לאתקיימא.

ותא חזי, אינון תריסר דקאמרן, דאינון תריסר אבנין, אינון תריסר בקר, דתחות ימא. בגין כן, נטלו אינון תריסר נשיאים, (במדבר ז') כל הבקר לעלה שנים עשר פרים וגו'. וכלא רוזא עלאה הוא, ומאן דישיגח במלין אלין, ישיגח ברזא דחכמתא עלאה, דעקר דכלא ביה.

אמר ר' שמעון, הא דאמר ר' חזקיה, דכד ברא קודשא בריך הוא לאדם, מעפרא דמקדשא דלתתא אתברי, מעפרא דמקדשא דלעילא אתיהיב ביה נשמתא. כמה דכד אתברי מעפרא דלתתא, אתחברו ביה תלת סטרא יסודי עלמא. הכי נמי כד אתברי מעפרא דלעילא, אתחברו ביה תלת סטרי יסודי עלמא, ואשתלים אדם. והיינו דכתיב, (תהלים ל"ב) אשרי אדם לא יחשב יי' לו עון ואין ברוחו רמיה. אימתי לא יחשב יי' לו עון, בזמן דאין ברוחו רמיה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, משה אשתלים יתיר מאבהן, בגין דמליל עמיה קודשא בריך הוא, מדרגא עלאה יתיר מכלהו, ומשה פנימאה דבי מלכא עלאה הוה, ועל דא כתיב, וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב וגו', והא אוקימנא מלי. (שמות ו') לכן אמר לבני ישראל אני יי' והוצאתי אתכם. רבי יהודה אמר, האי קרא אפכא הוא, דכתיב והוצאתי אתכם מתחת סבלות מצרים בקדמיתא, ולבתר והצלתי אתכם מעבודתם, ולבתר וגאלתי אתכם, הוה ליה למימר מעיקרא וגאלתי אתכם, ולבתר והוצאתי אתכם. אלא, עקרא דכלא בקדמיתא, דבעא קודשא בריך הוא לבשרא לון בשבחה דכלא בקדמיתא.

[זוהר חלק ב' - דף כ"ה ע"א]

אמר רבי יוסי, והא שבחא דכלא, ולקחתי אתכם לי לעם והייתי (דף כ"ה ע"א) לכם לאלהים, ואמר ליה לבתר. אמר ליה, בההוא זמנא, לית להו שבחא אלא יציאה. דחשיבי דלא יפקון מעבודתהון לעלמין, בגין דהו חמאן תמן דכל אסירי דהו בינייהו מקשרו לון בקשרא דחרשי, ולא יכלין לנפקא מבינייהו לעלמין. ובגין כך, מה דחביב עלייהו מכלא, אתבשרו ביה.

ואי תימא אף על גב דנפקו, הא דיילמא יזלון (חיליהו) בתרייהו לאבאשא לון, כתיב והצלתי אתכם מעבודתם. ואי תימא הא יפקון וישתזבון, ולא יהא לון פריקא, תלמוד לומר וגאלתי אתכם בזרוע נטויה. ואי תימא לא יקבלם, הא כתיב ולקחתי. ואי תימא כשיקבלם לא יביאם לארץ, הא כתיב והבאתי אתכם וגו'.

רעיא מהימנא (שמות ו') ולקחתי אתכם לי לעם והייתי לכם לאלהים

וידעתם פי אני יי' אלהיכם וגו' פקודא דא קדמאה דכל פקודין. ראשיתא קדמאה דכל פקודין, למנדע ליה לקודשא בריך הוא בכללא. מאי בכללא. למנדע דאית שליטא עלאה, דאיהו רבון עלמא, וברא עלמין כלהו, שמיא וארעא וכל חיליהון. ודא איהו בכללא. וסופא דכלא בפרט, למנדע ליה בפרט.

וכלל ופרט איהו רישא וסופא רזא דכר ונוקבא כחדא, ואשתכח בר נש בהאי עלמא, דאתעסק בכלל ופרט, בר נש בהאי עלמא איהו כלל ופרט. תקוונא דהאי עלמא, איהו כלל ופרט. בגין כך, ראשיתא דכלא, למנדע דאית שליט ודיין על עלמא, ואיהו רבון כל עלמין. וברא ליה לבר נש מעפרא, ונפח באפוי נשמתא דחיי, ודא איהו באורח כלל.

כד נפקו ישראל ממצרים, לא הוו ידעי ליה לקודשא בריך הוא כיון דאתא משה לגבייהו, פקודא קדמאה דא אוליף לון, דכתיב, וידעתם פי אני יי' אלהיכם המוציא אתכם וגו'. ואלמלא פקודא דא, לא הוו ישראל מהימנין, בכל אינון ניסין

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וגבורן דעבד לון במצרים. כיון דינדעו פקודא דא באורח כלל, אתעבידו להון נסין וגבורן.

ולסוף מ' שנים, דקא אשתדלו בכל אינון פקודין דאורייתא, דאוליף לון משה, בין אינון דמתנהגי בארעא בין אינון דמתנהגי לבר מארעא כדין, אוליף לון באורח פרט, הדא הוא דכתיב, (דבהם ד') וידעת היום והשבות אל לבבך, היום דייקא, מה דלא הוה רשו מקדמת דנא. פי יי' הוא האלהים, דא באורח פרט, במלה דא, כמה רזין וסתרין אית בה. ודא, והוא דקדמיתא, כלא מלה חדא, דא בכלל, ודא בפרט.

ואי תימא, הא כתיב, (משלי א') יראת יי' ראשית דעת. תירוצא, דא באורח פרט, למנדע מאן איהו יראת יי'. ואף על גב דאית ליה לבר נש לדחלא מניה, עד לא ינדע, אבל הכא כתיב ראשית דעת, למנדע ליה דהא איהו ראשיתא, למנדע ליה באורח פרט.

בגין כך, פקודא קדמאה למנדע ליה לקודשא בריה הוא בכלל ופרט, ברישא ובסופא. ורזא דא (ישעיה מ"ד) אני ראשון ואני אחרון. אני ראשון בכלל, ואני אחרון בפרט. וכלא בכללא חדא, ורזא חדא. כיון דינדע דא בכלל, ישלים כל שייפוי. ומאן אינון. רמ"ח פקודין, דאינון רמ"ח שייפין דבר נש. כיון דאשתלים בהו על האי בכלל, כדין ינדע באורח פרט, דדא איהו אסוותא לכלהו, וינדע כל יומי שתא, דמתחברן למיהב אסוותא לכל שייפין.

ואי תימא, כל יומי שתא, היך יהבין אסוותא לכל שייפין. ודאי הכי הוא עילא ותתא, שתא ויומי דיליה, יהבין אסוותא לכל שייפין עילא ותתא, (בזמנא) דשייפין אריקו ברקאן ליומי שתא כדין אסוותא וחיין תליין עלן מלעילא, ואתמליין מכלא. מאן גרים לון. יומי שתא.

[זוהר חלק ב' - דף כ"ה ע"ב]

אוף הכי נמי לתתא, כד בר נש ישלים גופיה באינון פקודין דאורייתא לית להך כל יומא דלא אתייא לאתברכא מניה, וכד אינון אתברכאן מניה, כדין חיין ואסוותא תליין עליה מלעילא. מאן גרים ליה. אינון יומי שתא. יומי שתא, כמה דאתברכאן מלעילא מרזא (דף כ"ה ע"ב) דאדם. הכי נמי אתברכאן מתתא מרזא דאדם.

זכאין אינון ישראל בהאי עלמא, באלין פקודין דאורייתא, דאקרון אדם, דכתיב. (יחזקאל ל"ד) אדם אתם. אתם קרויים אדם, ועובדי כוכבים ומזלות לא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אָקרוֹן אָדָם. וּבִגִּין דִּישְׂרָאֵל אַקְרִי אָדָם, אֵית לֹון לְאַשְׁתַּדְּלָא בְּאִינוֹן פְּקוּדִין דְּאוּרִייתָא, לְמַהוּי כְּלָא חַד, בְּרוּז דְּאָדָם.

כַּד יֵהֵב קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אוּרִייתָא לְיִשְׂרָאֵל עַל טוּרָא דְסִינַי, מְלָה קְדָמָאָה אִיהוּ אָנְכִי, אָנְכִי סְלִקָא לְרִזִין (עלמין) סְגִיאִין. וְהִכָּא אִיהוּ רְזָא דְפְקוּדָא קְדָמָאָה, לְמַנְדַּע לִיה בְּכַלְלָא. בְּגִין דְכְּתִיב אָנְכִי, הָא קָא רְמִיז, דְאֵית אֱלֹהָא שְׁלִיטָא עַלְאָה (דאִיהוּ) עַל עַלְמָא, כְּמַה דְאֵת אָמַר (דברים ד') כִּי יִי' אֱלֹהֶיךָ אִשׁ אוֹכְלָהּ הוּא, פְּקוּדָא קְדָמָאָה בְּכַלְל. בְּפֻרְט: בְּגִין דְכְּתִיב, ה' אֱלֹהֶיךָ דָּא פֻרְט, וְדָא כְּלָל וּפֻרְט, פְּקוּדָא קְדָמָאָה, דְאַצְטְרִיךְ לְמַנְדַּע בְּרִישָׁא וּבְסוּפָא, כְּמַה דְאוּקִימְנָא. (ע"כ רעיא מהימנא).

(שמות ו') וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה בֵּן אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְלֹא שָׁמְעוּ אֶל מֹשֶׁה מִקּוֹצֵר רוּחַ. מֵאִי מִקּוֹצֵר רוּחַ. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, דְלָא הוּוּ נְפִישִׁי, וְלָא הוּוּ לְקִיטִי רוּחָא. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מִקּוֹצֵר רוּחַ: דְעַד לָא נִפְקַיּוּבְלָא, לְמִיָּהֵב לֹון נְפִישׁוּ. וְרוּחַ בְּתַרְאָה, עַד לָא שְׁלִטָא לְמַעְבַּד נִימוּסִי, וּכְדִין הָוּה עָאקוּ דְרוּחָא. מֵאֵן אִיהוּ. רוּחַ בְּתַרְאָה דְקָאמְרִין. (נ"א דְעַד לָא יֵהֵב לִיה יוּבְלָא בְּרַכָּה עַל הָאֵי רוּחָא לְאַתְקִימָא נֶפֶשׁ תַּתָּאָה וְלֹא שְׁלִטָא הָאֵי רוּחַ עַל נֶפֶשׁ אֱלָא כַּד אַתְבְּרַכָּא מִיוּבְלָא כְּדִין יֵהֵא רוּחָא וּמֵאֵן אִיהוּ רוּחַ)

תָּא חֲזִי, כְּתִיב (שמות ו') הֵן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא שָׁמְעוּ אֵלַי וְאִיךָ יִשְׁמַעֲנִי פְּרַעָה וְאֲנִי עַרְל שְׁפָתַיִם, מֵאִי וְאֲנִי עַרְל שְׁפָתַיִם. וְהָא בְּקְדָמִיתָא כְּתִיב (שמות ד') לֹא אִישׁ דְּבָרִים אָנְכִי וְגו' כִּי כַבֵּד פֶּה וּכְבֹד לְשׁוֹן אָנְכִי, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הָוּה אוֹתִיב לִיה, (שמות ד') מִי שֵׁם פֶּה לְאָדָם וְגו', וְהוּא אָמַר (שמות ד') וְאָנְכִי אֶהְיֶה עִם פִּיךָ, סְלִקָא דְעַתְרָךְ דְלָא הָוּה כֹּן, וְהַשְׁתָּא אָמַר וְאֲנִי עַרְל שְׁפָתַיִם, אֵי חֲכִי, אֵן הוּא מְלָה דְאַבְטַח לִיה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּקְדָמִיתָא.

אָלָא רְזָא אִיהוּ, מֹשֶׁה קָלָא, וְדַבּוּר דְאִיהוּ מְלָה דִילִיָּה, הָוּה בְּגְלוּתָא, וְהוּה אִיהוּ אָטִים לְפֻרְשָׁא מְלִין, וּבִגִּין דָּא אָמַר, וְאִיךָ יִשְׁמַעֲנִי פְּרַעָה, בְּעוּד דְמְלָה דִילִי אִיהִי בְּגְלוּתָא דִילִיָּה, דְהָא לִית לִי מְלָה. הָא אָנָּא קָלָא מְלָה גֵרַע, דְאִיהִי בְּגְלוּתָא, וְעַל דָּא, שְׁתַּף קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַחֲרִין בְּהַדִּיָּה.

תָּא חֲזִי, כָּל זְמָנָא דְדַבּוּר הָוּה בְּגְלוּתָא, קָלָא אֶסְתַּלַּק מִנִּיה, וּמְלָה הָוּה אָטִים בְּלָא קוּל, כַּד אָתָא מֹשֶׁה, אָתָא קוּל. וּמֹשֶׁה הָוּה קוּל בְּלָא מְלָה, בְּגִין דְהוּה בְּגְלוּתָא, וְכָל זְמָנָא דְדַבּוּר הָוּה בְּגְלוּתָא, מֹשֶׁה אָזִיל קָלָא בְּלָא דַבּוּר, וְהִכִּי אָזִיל עַד דְקָרִיבוּ לְטוּרָא דְסִינַי, וְאַתְיְהִיבַת אוּרִייתָא, וּבְהָהוּא זְמָנָא, אַתְחַבֵּר קָלָא בְּדַבּוּר, וּכְדִין מְלָה מְלִיל, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (שמות כ') וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה. וּכְדִין, מֹשֶׁה אֶשְׁתַּכַּח שְׁלִים בְּמְלָה כְּדָקָא יָאוּת, קוּל וְדַבּוּר כְּחַדָּא בְּשְׁלִימוּ.

וְעַל דָּא מֹשֶׁה אַתְרַעִים, דְמְלָה גֵרַע מִנִּיה, בַּר הָהוּא זְמָנָא דְמְלִילַת לְאַתְרַעֲמָא עֲלוּי, בְּזְמָנָא דְכְּתִיב, (שמות ו') וּמֵאֵז בָּאֲתִי אֶל פְּרַעָה לְדַבֵּר בְּשִׁמְךָ, מִיַּד (שמות ו')

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וידבר אלהים אל משה. תא חזי דהכי הוא דשרא מלה למללא ופסק לה, בגין דעד לא מטא זמנא דכתיב וידבר אלהים וגו'. ופסק ואשלים קלא, הדא הוא דכתיב ויאמר אליו אני ה'. בגין דדבור הוה בגלותא, ולא מטא זמנא למללא. (ותא חזי)

בגיני כן, משה לא הוה שלים מלה בקדמיתא, (דהכי אתחזי) דאיהו קול, ואתי בגין דבור, לאפקא ליה מן גלותא. כיון דנפק מן גלותא, ואתחברו קול ודבור כחדא בטורא דסיני, אשתלים משה ואתסי, ואשתכח כדן קול ודבור כחדא בשלימו.

[זוהר חלק ב' - דף כ"ו ע"א]

תא חזי, כל יומין דהוה משה במצרים, דבעא לאפקא מלה מן גלותא, לא מליל מלה, דאיהו דבור. כיון דנפק מן גלותא, ואתחבר קול בדבור, הוה מלה דאיהו דבור, אנהיג ודבר לון לישראל, אבל לא מליל, עד דקרבו לטורא דסיני, ופתח באורייתא, דהכי אתחזי. ואי תימא, (שמות י"ג) כי אמר אלקים פן ינחם העם, לא כתיב כי דבר, אלא כי אמר, דאיהו רעותא דלבא בחשאי, והא (ויחי רל"ד ע"ב) אוקימנא. (דף כ"ו ע"א) וידבר אלהים אל משה ויאמר אליו אני ה'. ר' יהודה פתח, (שיר השירים ה) קמתי אני לפתוח לדודי ודודי חמק עבר וגו'. קמתי אני לפתוח לדודי, דא קלא. תא חזי, כנסת ישראל כד איהי בגלותא, קלא אסתלק מינה, ומלה אשתכח מינה, כמה דאת אמר (תהלים ל"ט) נאלמתי דומיה. ואי אתער מלתא, מה כתיב, ודודי חמק עבר, דהא קלא אסתלק מינה, ופסקא מלה. (כמה דאת אמר) ועל דא וידבר אלהים אל משה, שריאת למללא, ופסק ושתיק. לבתר אשלים קלא ואמר ויאמר אליו אני ה'.

וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב, ביצקב תוספת וא"ו, דאיהו שלימו דאבהן, כמה דאת אמר, אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב, ביצקב תוספת וא"ו. אמר רבי יוסי, אי הכי, הא כתיב (בראשית כ"ח) אני ה' אלהי אברהם אביך ואלהי יצחק, הא ביצחק תוספת וא"ו.

אמר ליה, שפיר הוה, בגין דיצקב הוה קיים, ואכליל ליה ליצקב ביצחק, (דהוה מית) דאתחשכו עינוי, והוה כמת, דהא בעוד דבר נש איהו קיים בהאי עלמא, לא אדפר עלוי שמא קדישא, ועל דא אכליל ליה ביצחק. השתא דמית יעקב, אתא מלה באתריה. הדא הוא דכתיב וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב, בתוספת ו'.

באל שדי (בראשית קפ"ג ע"א): אתחזינא להו, מגו אספקלריא דלא נהרא. ולא אתחזינא מגו אספקלריא דנהרא. ואי תימא דהא אשתמשו בנוקבא בלחוד ולא יתיר. תא חזי, דלא אתפרשן לעלמין, הדא הוא דכתיב וגם הקימותי את בריתי אתם, דהא ברית אתחבר עמה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מקודשא בריך הוא אית ליה לבר נש למילף, דהא איהו קאמר דלא פריש לון, דכתיב באל שדי, וכתיב וגם הקימותי את בריתי אתם, בגין לקיימא קיומא ביחודא חד, וגם הקימותי את בריתי אתם וגו'. הא אתמר, מאן דזכי לברית, ירית לארעא.

רבי חייא ורבי יוסי, הוו שכחי יומא חד קמיה דרבי שמעון, פתח רבי שמעון ואמר, (איוב י"ט) גורו (ויקרא נ"ב ע"ב) לכם מפני חרב פי חמה עונות חרב למען תדעון שדון. שדין כתיב. גורו לכם מפני חרב, מאן חרב. דא (ויקרא כ"ו) חרב נוקמת נקם ברית, דהא האי חרב קאים לאסתכלא מאן דמשקר בברית, דכל מאן דמשקר בברית, נוקמא (ויחי ר"ג ע"ב) דנקמין מניה, האי חרב הוא.

הדא הוא דכתיב, (איוב י"ט) פי חמה עונות חרב. מאי טעמא. בגין דמאן דמשקר בברית, פריש תיאובתא, ולא נטיל מאן דנטיל, ולא יהיב לאתריה, דהא לא אתער לגביה אתריה. וכל מאן דנטיר ליה להאי ברית, איהו גרים לאתערא להאי ברית לאתריה. ואתברכאן עלאין ותתאין.

מאן אתער האי ברית לאתריה. פד אשתכחו זכאין בעלמא. מנא לן, מהכא, דכתיב, (שמות ו') וגם הקימותי את בריתי אתם לתת להם את ארץ כנען את ארץ מגוריהם. מאי מגוריהם. פמה דאת אמר גורו לכם מפני חרב. בגין דאיהו אתר, דאשדי מגור בעלמא, ועל דא גורו לכם מפני חרב.

אשר גרו בה, מיזמא דאתקריבו לגבי קודשא בריך הוא, דחילו בה דחילו, ודחילו (נ"א ודחילו דחילו) עלאה בה למיטר פקודי. דאי בהאי לא ישדי (נ"א דהא לא אשדי) דחילו על רישיה דבר נש, לא דחיל ליה לקודשא בריך הוא לעלמין בשאר פקודי.

[זוהר חלק ב' - דף כ"ו ע"ב]

תא חזי, באתערותא דלתתא, פד אתערו ישראל לגבי קודשא בריך הוא, וצווחו לקבליה, מה כתיב, ואזכור את בריתי, דהא בברית הוי זכור. וכדין אתער תיאובתא, לאתקשרא פלא בקשורא חד. פיון דהאי ברית אתער, הא קשורא דכלא אתער. ואזכור את בריתי, לאזדווגא ליה באתריה. ועל דא, לכן אמור לבני ישראל אני ה'. (שמות ו') וידבר ה' אל משה ואל אהרן ויצום אל בני ישראל ואל פרעה מלך מצרים. ר' יוסי אמר, אל בני ישראל לדברא לון בנחת פדקא חזי, (דף כ"ו ע"ב) ואל פרעה: לאנהגא ביה יקר, ואוקמוה.

אמר רבי ייסא, אמאי סמיך הכא (שמות ו') אלה ראשי בית אבותם. אלא, אמר ליה קודשא בריך הוא, דברו לון לבני ישראל בנחת, דאף על גב דאינון יתבי

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בפולחנא קשיא, מלכין בני מלכין אינון. ובגין כך, פתיב, אלה ראשי בית אבותם אלין דאת חמי, רישי בית אבהן אינון.

אמר רבי חייא, דכלהו לא שקרו נימוסיהון, ולא אתערבו בעמא אחרא אלין אינון דקיימו בדוכתייהו קדישא, ולא שקרו לאתערבא בהו במצראי. אמר רבי אחא, בגין לאייתאה למשה ולאהרן, דאינון אתחזון לאפקא להו לישראל, ולמלא לפרעה, ולרדאה ליה בחוטרא, בגין דבכל רישיהון דישראל, לא אשתכח פוותייהו.

תא חזי, (שמות ו') ואלעזר בן אהרן לקח לו מבנות פוטיאל לו לאשה ותלד לו את פינחס אלה ראשי אבות הלויים. וכי אלה ראשי, והא הוא בלחודוי הוה. אלא, בגין דפינחס קיים פמה אלפין ורבוון מישראל, והוא קיים לראשי אבהן, (ליואי) פתיב ביה אלה.

תו, ותלד לו את פינחס אלה ראשי, אובדא דרישי דליואי אשתכח ביה, ומה דאינון (ויקרא ג' ע"ב) גרעו ואתוקדו, הוא אשלים, ורווח פהונתא דילהון, ושריא ביה ססטוקא דתרווייהו. אובדא דרישי דליואי אשתכח ביה, ומאן נינהו. נדב ואביהו. אינון פרישו את קיימא מאתריה, והוא אתא וחבר לון. בגין כך, אתייהיב ליה ירותא, ורוחא דתרווייהו. ואדפר הכא על מה דלהוי לבתר.

ואי תימא, אמאי אדפר הכא פינחס. אלא חמא קודשא בריך הוא לאהרן, בשעתא דאמר ואזכור את בריתי, דזמינן תרין בנוהי דאהרן לאפגמא ליה להאי ברית, והשתא דקא משדר ליה למצרים, בעא לאעברא ליה לאהרן, דלא למיתהך בשליחותא דא. פיון דחמא קודשא בריך הוא, דקאים פינחס וקיים ליה להאי ברית באתריה, ואתקין עקימא דילהון, מיד הוא אהרן ומשה. אמר קודשא בריך הוא, השתא הוא אהרן, איהו אהרן דקדמיתא. (שמות ו') הוא אהרן ומשה אשר אמר ה' להם הוציאו את בני ישראל מארץ מצרים וגו'. הוא אהרן ומשה. הם אהרן ומשה מבעי ליה. אלא, לאכללא דא בדא, רוחא במיא. הוא משה ואהרן: לאכללא מיא ברוחא, ועל דא פתיב הוא, ולא הם.

סדר הלימוד ליום כו כסלו [יום 85 בשנה]

רבי אלעזר ורבי אבא, הוו שכיחי ליליא חד בבי אושפיזייהו בלוד, קמו לאשתדלא באורייתא. פתח רבי אלעזר ואמר, (דברים ד') וידעת היום והשבות אל לבבך כי ה' הוא האלהים. האי קרא הכי מבעי ליה. וידעת היום כי ה' הוא האלהים והשבות אל לבבך. (אלא זכאה הוא מאן דאשתדל באורייתא) תו, (תא חזי) והשבות אל לבך מבעי ליה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אָלָא, אָמַר מֹשֶׁה, אִי אַתְּ בְּעֵי לְמִיקָם עַל דָּא, וְלִמְנַדַּע כִּי ה' הוּא הָאֱלֹהִים, וְהַשְּׁבוֹת אֶל לְבַבְךָ וּכְדִין תִּנְדַּע לִיה. לְבַבְךָ: יֵצֵר טוֹב וְיֵצֵר רָע, דְּאִתְּכַלִּיל דָּא בְּדָא, וְאִיהוּ חַד, כְּדִין תִּשְׁכַּח כִּי ה' הוּא הָאֱלֹהִים, דְּהָא אִתְּכַלִּיל דָּא בְּדָא, וְאִיהוּ חַד. וְעַל דָּא וְהַשְּׁבוֹת אֶל לְבַבְךָ, לְמְנַדַּע מְלָה.

תו אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, חֵיבִינָן, עֲבָדִין פְּגִימוּתָא לְעִילָא, מֵאִי פְּגִימוּתָא. דְּשִׁמְאֵלָא לָא אִתְּכַלִּיל בִּימִינָא. דִּיֵּצֵר רָע לָא אִתְּכַלִּיל בִּיֵּצֵר טוֹב, בְּגִין חוּבֵייהוּ דְּבִנְי נְשָׂא. וּפְגִימוּ לָא עֲבָדִי, אָלָא לֹון מְמֵשׁ, הֵדָא הוּא דְּכִתְיָב, (דְּבָרִים ל"ב) שְׁחַת לוֹ לָא בְּנִי מוּמָם. כְּבִיכּוּל עֲבָדִי וְלָא עֲבָדִי. עֲבָדִי: דְּלָא יִתְמַשֵּׁף עַלֵייהוּ בְּרַכָּאן דְּלְעִילָא, כְּמָה דְּאִתְּ אָמַר (דְּבָרִים י"א) וְעֵצֵר אֶת הַשָּׁמַיִם וְלָא יִהְיֶה מָטָר. וְלָא עֲבָדִי: דְּהָא שְׁמִיָּא נְטִלִי לֹון לְגַרְמֵייהוּ בְּרַכָּאן מֵאִי דְּאֶצְטְרִיךְ. וְלָא נְטִלִי לְאַמְשָׁכָא לְתַתָּא וְדָאִי מוּמָם דְּאִינּוּן חֵיבִינָן אִיהוּ.

תו, לוֹ בּוֹ, דְּלָא אִתְּכַלִּיל יְמִינָא בְּשִׁמְאֵלָא, בְּגִין דְּלָא יִתְמַשְׁכוּן בְּרַכָּאן לְתַתָּא. לָא בְּאֶלְ"ף, דְּהָא לָא נְטִלִי לְאַתְמַשְׁכָּא לְתַתָּאִי. מֵאֵן גָּרִים דָּא. בְּגִין דְּחֵיבִינָן מְפָרִישִׁין יֵצֵר רָע מֵיֵצֵר טוֹב, וּמִתְדַבְּקִין בִּיֵּצֵר רָע.

[זוהר חלק ב' - דף כ"ז ע"א]

תָּא חֲזִי יְהוּדָה אֲתִי (דף כ"ז ע"א) מְסִטְרָא דְּשִׁמְאֵלָא, וְאִתְּדַבֵּק בִּימִינָא, בְּגִין לְנִצְחָא עֲמִין, (ויחי רמ"ג ע"א) וְלְתַבְרָא חֵילֵיהוּן. דָּאִי לָא אִתְּדַבֵּק בִּימִינָא, לָא יִתְבַר חֵילֵיהוּן. וְאִי תִימָא אֲמֵאִי בִּימִינָא. וְהָא שְׁמֵאֵלָא אִתְּעַר דִּינִין בְּעֵלְמָא.

אָלָא רְזָא דָּא, בְּשַׁעֲתָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דֵן לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל, לָא דֵן לְהוּ אָלָא מְסִטְרָא דְּשִׁמְאֵלָא, בְּגִין דִּיהָא דְּחֵי לֹון בְּשִׁמְאֵלָא, וּמְקָרֵב בִּימִינָא. אֲבַל לְשָׂאָר עֲמִין, דְּחֵי לֹון בִּימִינָא, וּמְקָרֵב לֹון בְּשִׁמְאֵלָא. וְסִימְנִיָּה (שְׁלַח לך קפ"ח ע"א) גַּר צִדְקָה, דְּחֵי לֹון בִּימִינָא, כְּמָה דְּכִתְיָב, (שְׁמוֹת ט"ו) יְמִינָהּ ה' נֹאדְרֵי בְּכַח יְמִינָהּ ה' תִּרְעֵץ אוֹיֵב. מְקָרֵב לֹון בְּשִׁמְאֵלָא כְּמָה דְּאִמְרוּן.

בְּגִינֵי כֶּף, יְהוּדָה דְּאִיהוּ מְסִטְרָא שְׁמֵאֵלָא, אִתְּדַבֵּק בִּימִינָא, וּמְטַלְנוּי לְיְמִינָא. וְאִינּוּן דְּעַמִּיָּה אִתְּחַבְּרוּ כְּלָהוּ לְיְמִינָא. יִשְׁשָׁכָר דְּלְעֵי בְּאוּרִייתָא, דְּאִיהִי יְמִינָא, דְּכִתְיָב, (דְּבָרִים ל"ג) מִימִינוֹ אֵשׁ דֵּת לָמוֹ. זְבוּלוֹן דְּאִיהוּ תְּמִיךְ אוּרִייתָא יְמִינָא, (קֶע"ד ע"ב וִישְׁלַח קֶע"ב) כְּמָה דְּאִתְּ אָמַר שׁוּק הַיְמִינִן. וְעַל דָּא יְהוּדָה אִתְּקַשֵּׁר מְסִטְרָא דָּא וְדָא. צְפוֹן בְּמִים, שְׁמֵאֵלָא בִּימִינָא.

רְאוּבֵן דְּחֻטָּא לְגַבֵּי אַבּוּי, (פְּקוּדֵי רַכ"ג ע"א) שָׂרָא בִּימִינָא, וְאִתְּקַשֵּׁר בְּשִׁמְאֵלָא, וְאִתְּדַבֵּק בֵּיה. וְעַל דָּא, אִינּוּן דְּאִשְׁתַּכְּחוּ עַמִּיָּה, אִינּוּן שְׁמֵאֵלָא. שְׁמַעוֹן דְּאִיהוּ שְׁמֵאֵלָא מְסִטְרָא דְּשׁוּר, דְּכִתְיָב, (יחזקאל א') וּפְנֵי שׁוּר מֵהַשְּׁמַאל. גַּד שׁוּקָא שְׁמֵאֵלָא,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כְּתִיב (בראשית מ"ט) גֵד גְדוּד יְגוּדְנוּ וְהוּא יְגוּד עֶקֶב. הֲכֵא, אֲתִדְבֵק דְרוֹם בְּאֶשָׁא, יִמִּינָא בְשִׁמְאֵלָא.

וְעַל דָּא הָא דְאִמְרֵן וְהַשְׁבוֹתָ אֶל לְבַבְךָ, (תרומה קס"ב ע"ב) לְאֶכְלָלָא לֹון כְּחֻדָּא, שְׁמַאֲלָא בִימִינָא. כְּדִין תִּדְעַ (דברים ד') כִּי ה' הוּא הָאֱלֹהִים. אָמַר רַבִּי אָבָא וְדַאי הָכִי הוּא, וְהַשְׁתָּא יִדְעָא, הוּא אֶהְרֵן וּמִשָּׁה, הוּא מִשָּׁה וְאֶהְרֵן, רוּחָא בְּמִיָּא, וּמִיָּא בְּרוּחָא, לְמַהוּי חַד. וְעַל דָּא כְּתִיב הוּא.

ר' אָבָא פִתַח וְאָמַר, (דבהם ו') וְאֶהְבֵתָ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לְבַבְךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ וּבְכָל מְאֹדְךָ. כְּהַאי גְוונָא הֲכֵא אֲתִרְמִיזוּ יְחוּדָא קְדִישָׁא, וְאֶזְהַרָה הוּא לְבַר נֶשׁ, לְיַחְדָּא שְׁמָא קְדִישָׁא כְּדָקָא יְאוּת, בְּרַחֲמֵי עֲלָאָה. בְּכָל לְבַבְךָ: דָּא יִמִּינָא וּשְׁמַאֲלָא (נ"א קדישא) דְאִקְרִי יֵצֵר טוֹב וְיֵצֵר רָע. וּבְכָל נַפְשְׁךָ: דָּא נַפְשׁ דְדוּד, דְאֲתִיְהִיבַת בִּינֵייהוּ. וּבְכָל מְאֹדְךָ לְאֶכְלָלָא לֹון לְעִילָא בְּאַתֵּר דְלִית בֵּיה שְׁעוּרָא. הֲכֵא הוּא יְחוּדָא שְׁלִים לְמַרְחָם לִיה לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא כְּדָקָא יְאוּת.

תו, וּבְכָל מְאֹדְךָ: דָּא יְעַקֵב, דְאִיהוּ אֶחִיד לְכָל סַטְרִין, וְכֵלָא הוּא יְחוּדָא שְׁלִים כְּדָקָא יְאוּת, בְּגִינֵי כְּךָ, הוּא אֶהְרֵן וּמִשָּׁה הוּא מִשָּׁה וְאֶהְרֵן, כְּלָא הוּא חַד בְּלָא פְרוּדָא. (שמות ז') כִּי יִדְבַר אֲלֵיכֶם פֶּרַעַה לֵאמֹר. רַבִּי יְהוּדָה פִתַח וְאָמַר, (תהלים קי"ט) מָה אֶהְבֵתִי תוֹרַתְךָ כָּל הַיּוֹם הִיא שִׁיחֲתִי. וּכְתִיב, (תהלים קי"ט) חֲצוֹת לַיְלָה אֶקוּם לְהוֹדוֹת לָךְ עַל מִשְׁפָּטֶי צְדָקָךָ. תָּא חֲזִי, דְדוּד אִיהוּ מְלַכָּא דִישְׂרָאֵל, וְאַצְטְרִיךְ לְמִידָן עֲמָא, לְדַבְרָא לֹון לִישְׂרָאֵל, כְּרַעֲיָא דְמַדְבַּר עֲאֲנִיָּה דְלָא יִסְטוּן מְאוּרְחָא דְקִשׁוּט. הָא בְלִילָה כְּתִיב, חֲצוֹת לַיְלָה אֶקוּם לְהוֹדוֹת לָךְ עַל מִשְׁפָּטֶי צְדָקָךָ. וְאִיהוּ אֲתַעְסַק בְּאוּרִייתָא וּבְתוֹשְׁבָחַן דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, עַד דְאֲתִי צְפָרָא.

וְאִיהוּ אֲתַעַר צְפָרָא, כְּמָה דְכְתִיב, (תהלים נ"ז) עוֹרָה כְבוֹדִי עוֹרָה הַנֶּבֶל וְכַנּוֹר אֶעִירָה שָׁחַר. כַּד אֲתִי יִמְמָא, אָמַר הָאִי קָרָא, מָה אֶהְבֵתִי תוֹרַתְךָ כָּל הַיּוֹם הִיא שִׁיחֲתִי. מָאִי כָּל הַיּוֹם הִיא שִׁיחֲתִי. אֵלָא, מְכַאֵן אוֹלִיפְנָא, דְכָל מָאֵן דִישְׁתַּדַּל בְּאוּרִייתָא, לְאֶשְׁלָמָא דִינָא עַל בּוּרִיָּהּ, כְּאִילוּ קִיָּים אוּרִייתָא כְּלָא. בְּגִין כְּךָ, כָּל הַיּוֹם הִיא שִׁיחֲתִי.

תָּא חֲזִי, בְיוֹמָא אֲשַׁתַּדַּל בְּאוּרִייתָא, לְאֶשְׁלָמָא דִינֵין. בְּלִילָא, אֲשַׁתַּדַּל בְּשִׁירִין וְתוֹשְׁבָחַן, עַד דְאֲתִי יִמְמָא. מָאִי טַעְמָא. כָּל יוֹמָא אֲתַעְסַק לְאֶשְׁלָמָא דִינֵין, בְּגִין לְאֶכְלָלָא שְׁמַאֲלָא בִימִינָא. בְּלִילָא, בְּגִין לְאֶכְלָלָא דְרַגָּא דְלִילָא בִימְמָא.

וְתָא חֲזִי, (תרומה קמ"ה ע"א) בְיוֹמֵי דְדוּד מְלַכָּא, הוּהּ מְקַרֵב כָּל אִינּוֹן (תהלים ק"ד) חֲתוּ שְׂדֵי, לְגַבֵי יִמָּא. כִּיִן דְאֲתָא שְׁלֵמָה, נְפַק יִמָּא וְאֲתַמְלִי, וְאֶשְׁקִי לְהוּ. הִי מְנַיְהוּ אֲתַשְׁקִינן בְּקַדְמִיתָא. הָא אוּקְמוּהָ. אֵלִין תְּנִינִיָּא רַבְרַבִּין עֲלָאִין, דְכְתִיב בְּהוּ, (בראשית א') וּמִלֹאוּ אֶת הַיָּם בַּיָּמִים

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[זוהר חלק ב' - דף כ"ז ע"ב]

אמר רבי (דף כ"ז ע"ב) אלעזר, בסטרא ימינא עלאה, נפקין תליסר מבויעין עלאין, גהרין עמיקין, אלין סלקין, ואלין נחתין, עייל כל חד בחבריה. חד אפיק רישיה, ואעיל ליה בתרין גופין, חד גופא דנהרא נטיל מימין לעילא, אפריש לתתא אלה יאורין, נפקין לארבע סטרין.

מיאנון גהרין מבויעין תליסר, מתפרשן תליסר יאורין, עאלין ונטלי מיא, ארבע מאה ותשעין ותשעה יאורין ופלגא, מסטרא דא. וארבע מאה ותשעין ותשעה יאורין ופלגא, מסטרא דא בשמאלא. אשתאר פלגא מכאן, ופלגא מכאן, ואתעביד חד. דא אעיל בין יאורין, ואתעביד חו"א.

רישא: סומקא כורדא. קשקשוי: תקיפין כפרזלא. גדפוי: גדפין שטאן ואתפרשן לכל אינון יאורין. כד סליק זנביה, (נ"א לגביה) מחי ובטש לשאר נונין, לית מאן דיקום קמיה.

פומיה: מלהטא אשא. כד נטיל בכל אינון יאורין, מזדעזען שאר תנייניא, וערקין ועאלין בימא. חד לשבעין שנין רביץ לסטרא דא. וחד לשבעין שנין רביץ לסטרא דא. אלה יאורין חסר חד אתמליין מניה. דא תנינא, רביץ בין אינון יאורין.

כד נטיל נפק חד פסותא דאשא בקליפין, כלהו קיימין וזעפין בזעפוי, (נ"א וזקפין בענפוי) מתערבין אינון יאורין לעין (נ"א העין) תכלא אוכמא. וגלגלין נטלין לארבע סטרי דעלמא. זקיף זנביה, מחי לעילא, מחי לתתא, כלא ערקין קמיה.

עד דלסטר צפון, קם חד שלהובא דאשא, וכרוזא קרי, אודקפו סבתין אתבדרו לד' וויין, הא אתער מאן דשוי קדלא, על אנפוי דתנינא, כמה דאתמר, (יחזקאל כ"ט) ונתתי חחים בלחייך וגו'. כדין כלהו אתבדרון. ונקטין ליה לתנינא, ונקבי אנפוי בסטר עלעוי, ועאלין ליה לניקבא דתהומא רבא, עד דאתבר חיליה, כדין אהדרו ליה לנהרוי. (נ"א לנהרוי)

חד לשבעין שנין עבדין ליה כדין, בגין דלא יטשטש אתרין דרקיעין וסמכייהו. ועלייהו כלא אודן, ומברכאן ואמרין, (תהלים צ"ה) בואו נשתחוה ונכרעה נברכה לפני ה' עושנו.

תנייניא עלאין אילין (ס"א לעילא) קיימין אינון דמתברכאן, כמה דאת אמר (בראשית א') ויברך אותם אלהים. אלין שלטין על כל שאר נונין, דכתיב ומלאו את המים בימים. ועל דא כתיב, (תהלים ק"ד) מה רבו מעשיך ה' כלם בחכמה עשית.

תוספתא (שיר השירים א') אֲשָׁכּוּל הַפּוֹפֵר דּוּדֵי לֵי. אֲשָׁכּוּל: דָּא אִימָא עֲלָאָה. מַה אֲשָׁכּוּל מִתְקַשְׁט בְּכַמָּה עָלִין בְּכַמָּה זְמוּרוֹת לְיִשְׂרָאֵל דְּאֲכַלִּין לֵיהּ, הֲכִי שְׂכִינְתָא עֲלָאָה, מִתְקַשְׁטָת בְּכַמָּה קְשׁוּטִין דְּשִׁמְנָה פְּלִים, מִכַּמָּה קָרְבָּנִין, מִכַּמָּה מִינֵי תַכְשִׁיטִין דְּכַפְּרָה לְבִנְהָא, וְאִיהִי קָמַת בְּהוֹן קָמִי מַלְכָא, וּמִיד (בראשית ט') וְרֵאִיתִיהָ לְזִכּוֹר בְּרִית עוֹלָם. וְיַהֲבַת (ס"א לון שאלתין דלהון) לָן שְׂאִילְתִּין דִּילָהּ, בְּאֵלִין בְּרַפָּאן דְּתַקִּינוּ רַבָּנִין בְּצִלוֹתָא, לְמִשְׁאֵל קָמִי מַלְכָא.

בְּהֵוּא זְמָנָא, כָּל דִּינִין דְּשְׂכִינְתָא תַתָּאָה, דְּאִיהִי הוּהִי אֲדִנְיָ, מִתְהַפְּכִין לְרַחֲמֵי כְּגוּוֹנָא דָּא יְדוּ'ד, לְקִיִּים (ישעיה א') אִם יִהְיוּ חַטָּאִיכֶם כְּשָׁנִים כְּשָׁנִים פְּשַׁלְג יִלְבִּינוּ, יְדוּ'ד. אִם יֵאָדִימוּ כְּתוֹלְעָה. דוּד'י. כְּצִמְר יִהְיוּ, יְדוּ'ד. כָּל דִּינִין (נ"א כל דינן דדא) מִתְלַבְּנִין מִשְׂכִּינְתָא עֲלָאָה.

וְאִיהִי שְׂכִינְתָא דוּד'י, (בראשית ג') לַהֲט הַחֶרֶב הַמִּתְהַפֶּכֶת לְשִׁמּוֹר אֶת דְּרָךְ עֵץ הַחַיִּים. וְאוּקְמוּהָ רַבָּנִין, דְּמִתְהַפְּכָא זְמָנִין רַחֲמֵי, זְמָנִין דִּינָא פְּעַמִּים אַנְשִׁים, פְּעַמִּים נְשִׁים. זְמָנִין דִּינָא, כְּגוּוֹנָא דָּא דוּד'י. זְמָנִין רַחֲמֵי, כְּגוּוֹנָא דָּא יְדוּ'ד. דְּהָא אִיהוּ מִסְטָרָא דְּאִילָנָא דְּחַיִּי, כָּל דִּינִין מִתְהַפְּכִין לְרַחֲמֵי. וּמִסְטָרָא דְּעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע, כָּל רַחֲמֵי מִתְהַפְּכִין לְדִינָא, לְמִידָן בְּהוּ לְאִינוּן דְּעִבְרֵי עַל פְּתַגְמֵי אוּרִיָּתָא.

[זוהר חלק ב' - דף כ"ח ע"א]

וְעֵץ דָּא בְּעֲלָמָא דְּאִתִּי, דְּאִיהוּ בִּינָה, כָּל שְׂמָהֶן דְּדִינָא מִתְהַפְּכִין בַּהּ (לדינא) רַחֲמֵי, בְּגִין דָּא אוּקְמוּהָ רַבָּנִין, לֹא כְּהָעוֹלָם הַזֶּה הָעוֹלָם הַבָּא. וּבְגִין דָּא, בִּינָה, אִיהִי לַהֲט הַחֶרֶב הַמִּתְהַפֶּכֶת, דְּמִתְהַפְּכֶת מִדִּינָא לְרַחֲמֵי לְצַדִּיקִים, לְמִיָּהֵב לוֹן אַגְרָא בְּעֲלָמָא דְּאִתִּי. מַלְכוּת, לַהֲט הַחֶרֶב הַמִּתְהַפֶּכֶת, מִרַחֲמֵי לְדִינָא, לְמִידָן בַּהּ לְרִשְׁעֵיָּא (דף כ"ח ע"א) בְּעֲלָמָא דִּין.

אַבְל מִעַץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע, דְּאִיהוּ כְּגוּוֹנָא דְּמִטָּה, זְמָנִין מִתְהַפְּכִין הַנְּשִׁים לְשִׁדּוֹת, אַנְשִׁים לְשִׁדּוּם. וּבְגִין דָּא, (בראשית כ"ט) וַיִּגַּד יַעֲקֹב לְרַחֵל. וּבְגִין דָּא, אוּקְמוּהָ רַבָּנִין, דְּלִית לֵיהּ לְבַר נֶשׁ לְשִׁמְשָׁא עִם אֶתְתִּיהָ, עַד דְּמִסְפַּר עֲמָה, שְׂמָא נִתְחַלְפָה לוֹ בְּשִׁידָה. בְּגִין דְּלַהֲט בְּעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע, מִתְהַפְּכֶת מִטוֹב לְרַע, וְאִי תִימָא דְּמַכְשָׁפֵי פְּרַעָה, דְּכַתִּיב וַיַּעֲשׂוּ כֵן הַחֶרְטוּמִּים בְּלִטְיָהֶם. הוּוּ מִתְהַפְּכִין אִינוּן מִטוֹת דְּלַהוֹן לְנַחֲשִׁין. וּמִסְטָרָא דְּאֵלִין הַפּוֹכֵן יְכַלִּין לְאַתְהַפְּכָא. (ע"כ תוספתא).

(שמות ז') וְאִמְרַתְּ אֶל אֶהְרֹן קַח אֶת מִטָּה. מֵאֵי טַעְמָא מִטָּה אֶהְרֹן, וְלֹא מִטָּה מִשָּׁה. אֶלָּא, הָהוּא דְּמִשָּׁה אִיהוּ קְדִישָׁא יִתִּיר, דְּאֶתְגַּלְיָהּ בְּגִנְתָּא עֲלָאָה בְּשִׂמְא קְדִישָׁא, וְלֹא בְּעֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְסַאָבָא לֵיהּ בְּאִינוּן חוּטְרִין דְּחַרְשָׁא. וְלֹא עוֹד, אֶלָּא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לְאֶכְפִּיָּא לֹון לְכָל אֵינֹון דְּאֵתִינן מְסִטְרָא דְשְׁמַאלָא, בְּגִין דְּאֵהֲרֹן אֶתָּא מִימִינָא, וְשְׁמַאלָא אֶתְכְּפִיָּא בִּימִינָא.

רְבִי חֲיִיא שְׁאִיל לְרַבֵּי יוֹסִי, הָא גְּלִי קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּאֵינֹון חֲרָשִׁין יַעֲבֹדוּן תְּנִינִיָּא, מְאִי גְבוּרְתָא אִיהוּ לְמַעַבְד קָמִי פְּרַעָה תְּנִינִיָּא. אָמַר לֵיהּ, בְּגִין דְּמִתְמָן הוּא שִׁירוּתָא לְאַלְקָא, וּמִשִׁירוּתָא דְּתְנִינָא שְׁאֵרֵי שׁוּלְטָנְיָה, (נ"א לשולניה ומשירותא דשולטניה שרי לאלקאה) כְּדִין, חָדוּ כּוּלְהוּ חֲרָשִׁי, דְּהָא רִישׁ חֲכַמְתָּא דְנַחֲשׁ דִּילְהוֹן הֲכִי הוּא. מִיָּד אֶתְהַדְרַר הוּא תְנִינָא דְאֵהֲרֹן לְאַעָא יְבִישָׁא, וּבִלְע לֹון.

וְעַל דָּא תְּוֹהוּ, וַיִּדְעוּ דְשׁוּלְטָנָא עֲלָאָה אֵית בְּאַרְעָא, דְּאֵינֹון חֲשִׁיבוּ, דְּהָא לְתַתָּא, (נ"א לעילא) בַּר מְנִיָּהוּ לָא אֵית שְׁלֻטָנָא לְמַעַבְד מִיָּדֵי, כְּדִין, וַיְבִלַע מִטָּה אֵהֲרֹן, מִטָּה אֵהֲרֹן דִּיִּיקָא, דְּאֶתְהַדְרַר לְאַעָא וּבִלְע לֹון.

וְעַל דָּא עֲבַד אֵהֲרֹן תְּרִין אֶתִּין, חַד לְעִילָא, וְחַד לְתַתָּא. חַד לְעִילָא, תְּנִינָא עֲלָאָה דְשְׁלֻטָא עַל אֵינֹון דִּילְהוֹן. חַד לְתַתָּא, דְשְׁלִיט אַעָא עַל תְּנִינָא דִּילְהוֹן. וּפְרַעָה חֲכִים הוּא מְכַל חֲרָשׁוּי, וְאַסְתַּכַּל דְשְׁלֻטָנָא עֲלָאָה שְׁלִיט עַל אַרְעָא, שְׁלִיט לְעִילָא שְׁלִיט לְתַתָּא.

אָמַר רְבִי יוֹסִי, אֵי תִימָא, חֲרָשִׁיא כָּל מַה דְּעַבְדִּין לָאוּ אִיהוּ אֶלָּא בְּחִיזוּ דְעֵינָא, דְּהֲכִי אֶתְחִיזוּ, וְלָא יִתִּיר, קָא מְשַׁמַּע לֹון וַיְהִי דִיִּיקָא, דְּכַתִּיב וַיְהִי לְתְנִינִים. וְאָמַר רְבִי יוֹסִי, אֶפִּילוּ אֵינֹון תְּנִינִיא דִּילְהוֹן אֵהֲדְרוּ לְמַהוּי אַעִין, וְאַעָא דְאֵהֲרֹן בִּלְע לֹון.

כְּתִיב, (יחזקאל כ"ט) הַנְּבִי עָלֶיךָ פְּרַעָה מִלְךְ מִצְרַיִם הַתְּנִים הַגְּדוֹל הַרוֹבֵץ בְּתוֹךְ יְאוּרִיו. מִתְמָן שִׁירוּתָא לְתַתָּא בְּשׁוּלְטָנָא דִּילְהוֹן. אֲבָל חֲכַמְתָּא דִּילְהוֹן, לְתַתָּא מְכַלְהוּ דְרַגִּין אִיהוּ. (אינֹון)

תָּא חֲזִי, חֲכַמְתָּא דִּילְהוֹן בְּדְרַגִּין תַּתְּאִין, לְאֶכְפִּיָּין לֹון לְאַלִּין דְרַגִּין בְּדְרַגִּין עֲלָאִין, רִישֵׁי שׁוּלְטָנוּתְהוֹן וְעַקְרָא דִּילְהוֹן, לְתַתָּא מַהְהוּא תְנִינָא, וּמִשְׁתַּלְשְׁלֹן בְּתְנִינָא, דְּהָא מִתְמָן נְטִיל חִילָא דְרַגָּא עֲלָאָה דִּילְהוֹן. מְשַׁמַּע דְּכַתִּיב, (שמות י"א) אֲשֶׁר אַחַר הַרְחִים.

רְבִי חֲיִיא, הוּא יְתִיב יוֹמָא חֲדָא, אֲבָבָא דְתַרְעָא דְאוּשָׁא. חָמָא לֵיהּ לְרַבֵּי אֶלְעָזָר חַד קְטִפְרָא טָאסָא גְבִיָּה, אָמַר לֵיהּ לְרַבֵּי אֶלְעָזָר, מְשַׁמַּע, דְּאֶפִּילוּ בְּאוּרְחָךְ כִּלְא תְאִיבִין לְמַתְרָךְ. אֵהֲדְרַר רִישָׁא וְחָמָא לֵיהּ. אָמַר, וְדַאי שְׁלִיחוּתָא אֵית גְבִיָּה. דְּהָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּכִלְא עֲבִיד שְׁלִיחוּתֵיהּ, וְכַמָּה שְׁלִיחִין אֵית לֵיהּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְלָא תִימָא מְלִין דְאֵית בְּהוּ רֹחָא בְּלַחוּדֵיהּ, אֶלָּא אֶפִּילוּ אֵינֹון מְלִין דְלִית בְּהוּ רֹחָא.

פְּתַח וְאָמַר, (חבקוק ב') כִּי אֲבָן מְקִיר תִּזְעַק וְכַפִּיס מַעֵץ יַעֲנֶנֶה. כַּמָּה אֵית לֵיהּ לְבַר נֶשׁ לְאַזְדַּתְרָא מַחֻבּוּי, דְלָא יַחְטָא קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְאֵי יִמָּא מֵאֵן יִסְהִיד בֵּיתָא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

הא אבני ביתיה ואעי ביתיה יסהידו ביה. ולזמנין דקודשא בריך הוא עביד בהו שליחותא. תא חזי חוטרא דאהרן, דאיהו אעא יבישא, קודשא בריך הוא שירותא דנסין עבד ביה, ותרי שליחותי ביה אתעבידו. חד דאיהו אעא יבישא ובלע לאינן תנייניא דילהון. וחד דהא לשעתא אתהדר ברוחא ואתעביד בריה.

[זהר חלק ב' - דף כ"ח ע"ב]

אמר רבי אלעזר, תפח (דף כ"ח ע"ב) רוחיהון, דאינן דאמרינן, דלא זמין קודשא בריך הוא לאחייא מתייא, והיך יתעביד מנייהו בריה חדתא. ייתון ויחמונ אינן טפשאין חייביא, רחיקין מאורייתא, רחיקין מגייה, בידיה דאהרן הוה חוטרא, אעא יבישא, וקודשא בריך הוא לפום שעתא אהדר ליה בריה, משניא ברוחא וגופא. אינן גופין, דהו בהו רוחין ונשמתינ קדישין, ונטרו פקודי אורייתא, ואשתדלו באורייתא יממא וליילי, וקודשא בריך הוא טמיר לון בעפרא. לבתר, בזמנא דיחדי עלמא, על אחת כמה וכמה דייעבד להו בריה חדתא.

אמר רבי חייא, ולא עוד, אלא דההוא גופא דהוה, יקום. משמע דכתיב, (ישעיה כ"ו) יחיו מתיך, ולא כתיב יברא, משמע דבריין אינן אבל יחיו. דהא (בראשית קל"ז ע"ב) גרמא חד, ישתאר מן גופא תחות ארעא, ויהוה לא אתרקב ולא אתבלי בעפרא לעלמין, ובההוא זמנא, קודשא בריך הוא ירפך ליה, ויעביד ליה פחמירא בעיסה, ויסתלק ויתפשט לארבע זויין ומגיה ישתכלל גופא וכל שיפוי. וקודשא בריך הוא יהיב ביה רוחא לבתר. אמר ליה רבי אלעזר הכי הוא. ותא חזי, ההוא גרמא במה אתרכך. בטל. דכתיב, (ישעיה כ"ו) כי טל אורות טלך וגו'.

ויאמר ה' אל משה אמור אל אהרן קח מטף ונטה ידך על מימי מצרים על נהרותם על יאוריהם ועל אגמיהם ועל כל מקוה מימיהם ויהיו דם וגו'. אמר רבי יהודה, האי קרא אית לאסתכלא ביה, והיך יכיל למהך לכל הגני אתרי. (ולא עוד אלא) ותו, דהא כתיב וימלא שבעת ימים אחרי הכות ה' את היאור. את היאור כתיב, ואת אמרת על מימי מצרים על נהרותם על יאוריהם ועל אגמיהם.

אלא, מימי מצרים גילוס הוה. ומתמן אתמליין כל אינן שאר אגמין ויאורין ומבועין וכל מימין דילהון. ועל דא, אהרן לא נטה למחאה אלא לגילוס בלחודוי. ותא חזי דהכי הוא, דכתיב ולא יכלו מצרים לשתות מים מן היאור.

אמר רבי אבא, תא חזי, מיין תתאין מתפרשאן לכמה סטרין, (נ"א ומיין עלאי ע"כ וגו') (עלאין דהא) ומיין עלאין מתפנשי בבי פנישו מיא, דכתיב, (בראשית א') ויאמר אלהים יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד. וכתיב ולמקוה המים קרא ימים. האי קרא אוקמוה. ותא חזי, ההוא רקיעא דאית ביה שמשא וסיהרא פוכבייא ומזלי, דא איהו בי פנישות מיא רבא, דהוא נטיל כל מיין, ואשקי לארעא, דהיא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עלמא תתאה, פיון, דנטל מיא בדר לון, ופליג לון לכל עיבר, ומתמן אתשקיין כלא.

ובזמנא דדינא שריא, עלמא תתאה לא ינקא מן ההוא רקיעא, וינקא מסטר שמאלא, וכדין אקרי (ישעיה ל"ד) חרב לה מלאה דם. ווי לאינון דינקין כדין מינה, ואתשקיין מינה, דבההוא זמנא ימא ינקא מתרין סטריין, הוה אתפלג לתרין חולקין, חוור וסומק. וכדין שדי ליאורא חולקא דמצרים, ואלקי לעילא ואלקי לתתא. ועל דא שתאן ישראל מיא. ומצראי דמא.

אי תימא בגין גיעולא הוה ולא יתיר. תא חזי, שתאן דמא ועאל למעייהו, ואסתלק ובקע, עד דהו מזבנין לון ישראל מיא בממונא, וכדין שתאן מיא בגיני כף שירותא לאלקאה לון הוה דמא.

רבי יצחק פתח האי קרא, (תהלים קמ"ה) ארוממך אלהי המלך ואברכה שמך לעולם ועד. תא חזי, דוד לקביל דרגא דיליה קאמר, דכתוב אלהי דידי. בגין דבעא לסלקא שבחיה, ולאעלא ליה לנהורא עלאה, לאתערבא דא בדא, למתוי כלא חד. בגיני כף, ארוממך אלהי המלך וגו'.

[זוהר חלק ב' - דף כ"ט ע"א]

דתנינו, כל יומי דדוד, אשתדל לאתקנא כורסיה, ולאנהרא אנפאה, בגין דיגין עליה ואיתנהיר תדיר נהורא תתאה (דף כ"ט ע"א) בנהורא עלאה, למתוי כלא חד. וכד אתא שלמה, אשכח עלמא שלים, וסיהרא דאתמליא, ולא אצטריך לאטרחא עלה לאנהרא. (ע"כ)

תא חזי, בשעתא דבעי קודשא בריך הוא למיסב נוקמין מעמין עובדי עבודה זרה, אתער שמאלא, ואתמליא סיהרא מההוא סטרא דמא. וכדין, נבעין מבוועין ונחלין דלתתא, כל אינון דלסטר שמאלא דמא. ועל דא, דינא דילהון דמא.

תא חזי, כד האי דמא אתער (נ"א כד דינא אתער על עלמא בגין ההוא דמא דקטולין קודשא בריך הוא אתער) על עמא, ההוא דמא דקטולין איהו דיתער עליהו עמא אחרא וקטיל לון. אבל (השתא) במצרים, לא בעא קודשא בריך הוא לאיתאה עליהו עמא אחרא לאתערעא עליהו דמא בגין דישראל הווי בינייהו, ולא יצטערון בגין דדיירין בארעא דילהון, אבל קודשא בריך הוא מחא לון בדמא, בנהרין דלהון, דלא הווי יכלין למשתי.

ובגין דשולטנותא דלהון, שלטא בההוא נהרא, פקיד קודשא בריך הוא לשולטנותא דלהון בקדמיתא, בגין דילקי דחלא דלהון בקדמיתא, בגין דגילוס חד

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דחלא דלהון הוה, וכן שאר דחלין דלהון נבעין דמא. הדא הוא דכתיב והיה דם בכל ארץ מצרים ובעצים ובאבנים.

ר' חייא קם ליליא חד למלעי באורייתא, והוה עמיה ר' יוסי זוטא, דהוה רביא. פתח ר' חייא ואמר, (קהלת ט') לך אכול בשמחה לחמך ושטה בלב טוב ייגף פי כבר רצה האלהים את מעשיך. מאי קא חמא שלמה דאמר האי קרא.

אלא שלמה כל מלוי בחכמה הוו, והאי דאמר לך אכול בשמחה לחמך, בשעתא דבר נש אזיל באורחוי דקודשא בריך הוא, קודשא בריך הוא מקרב ליה לגביה, ויהיב ליה שלוח ונייחא, כדין נהמא וחמרא דאכיל ושתי, בחדוה דלבא, בגין דקודשא בריך הוא אתרעי בעובדוי.

אמר ליה ההוא רביא, אי הכי, הא אמרת דכל מלוי דשלמה בחכמתא הוו, אן הוא חכמתא חכא. אמר ליה ברי תבשל בשולך, ותחמי האי קרא. אמר ליה עד לא בשילנא ידענא. אמר ליה מנא לן.

אמר ליה קלא חד שמענא מאבא, דהוה אמר בהאי קרא, דשלמה קא אזחר ליה לבר נש, לאעטרא לה לכנסת ישראל בשמחה, דאיהו סטרא דימינא, ואיהו נהמא, דיתעטר בחדוה. ולבתר, יתעטר בחמרא, דאיהו שמאלא, בגין דתשתכח במהימנותא דכלא, חדוותא שלימתא, בימינא ושמאלא, וכד תהוי בין תרווייהו כדין כל ברפאן שראן בעלמא. וכל דא, כד אתרעי קודשא בריך הוא בעובדיהון דבני נשא, הדא הוא דכתיב פי כבר רצה האלהים את מעשיך. אתא ר' חייא ונשקיה, אמר, חייך ברי האי מלה שבקנא בגינך, והשתא ידענא, דקודשא בריך הוא בעי לאעטרא לך באורייתא.

תו פתח ר' חייא ואמר, אמור אל אהרן קח מטף ונטה ידך על מימי מצרים. מאי טעמא אהרן ולא משה. אלא, אמר קודשא בריך הוא, אהרן מיין קיימין בדוכתייהו, ושמאלא בעי לנגדא מיין מתמן, אהרן דאתי מההוא סטרא יתער ליה, וכד שמאלא נקיט לון, אינון יתהדרון דמא.

תא חזי תתאה דכל דרגין מחא בקדמיתא. אמר רבי שמעון מתתאה שרא קודשא בריך הוא. וידא דיליה, מחא בכל אצבעא ואצבעא. וכד מטא לדרגא עלאה דכל דרגין, עבד איהו דיליה, ועבר בארעא דמצרים, וקטל פלא. ובגיני כן קטל כל בוכרין בארעא דמצרים, בגין דאיהו דרגא עלאה ובוכרא דכלא.

ותא חזי, פרעה הוה שולטניה במיא, (נ"א בקדמיתא ומתתאה שרא קודשא בריך הוא וכד מטא לדרגא עילאה דילהון דאיהו בוכרא דכל דרגין דילהון קטל כל בוכרא בארעא דמצרים בגין ההוא דרגא עילאה ובוכרא דכולא ותא חזי פרעה הוה

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בוכרא ושולטניה במיא) דכתיב, (יחזקאל כ"ט) התנים הגדול הרובץ בתוך יאוריו, בגין כך אתהפך נהריה בדמא בקדמיתא. לבתר צפרדעים דמשמטי לון בקלין טסירין מקרקרין בגו מעייהו, (נ"א מקרקרין בגו יאורא) ונפקי מגו יאורא, וסלקי ביבשתא וראמין קלין בכל סטרין, עד דאינון נפלין כמתין בגו ביתא.

[זוהר חלק ב' - דף כ"ט ע"ב]

ורזא דמלה, כל אינון עשר אתין דעבד קודשא בריך הוא, פלהו הוו מגו ידא תקיפא, והוא ידא אתתקה על אינון דרגין (דף כ"ט ע"ב) פולהו שלטנותא דלהון, בגין לבלבלא דעתיהו, ולא הוו ידעי למעבד מידי. תא חזי, כל אינון דרגין דלהון, כיון דנפקי למעבד מידי, דאתחזי לכלא לא יכלין (לבתר) למעבד מידי. (אימת כד) (נ"א בגין ההוא) ידא תקיפא (ס"א שריא) דשריא עלייהו. (דכתיב) (שמות ז') ושרץ היאור צפרדעים ועלו ובאו בביתך. ר' שמעון פתח ואמר, (ירמיה ל"א) קול ברמה נשמע נהי בכי תמרורים רחל מבכה על בניה וגו'. תא חזי, האי קרא אוקמוה בכמה אתרי. והאי קרא קשיא, רחל מבכה על בניה, בנהא דרחל יוסף ובנימין הוו ולא יתיר, ולא (כולהו) שית שבטין הוו דילה, אמאי בכת רחל ולא לאה.

אלא הכי אמרו כתיב, (בראשית כ"ט) ועיני לאה רכות. אמאי רכות. בגין דכל יומא נפקת לפרשת ארחין, ושאלת על עשו, והוו אמרין לה עובדוי דהוא רשע, ודחילת למנפל בגו עדביה, והות בכת כל יומא, עד דאתרככו עינהא.

וקודשא בריך הוא אמר, אנת בכת בגין ההוא צדיקא, דלא תהוי בעדביה דהוא רשע. חייך, אחתך תקום בפרשת ארחין, ותבכי על גלותהון דישראל, ואת תקום לגו ולא תבכי עלייהו ורחל איהי בכת על גלותהון דישראל.

אבל האי קרא, איהו על מה דאמרן. אבל רזא דמלה, דרחל ולאה תרי עלמין נינהו. חד עלמא דאתפסיא, וחד עלמא דאתגליא. ועל דא, דא אתקברת ואתחפיאת לגו במערתא ואתכסיאת. ודא קיימא בפרשת ארחין באתגליא. וכלא כגוונא עלאה. ובגין כך לא אעיל לה יעקב במערתא, ולא באתר אחרא, דהא כתיב (בראשית מ"ח) בעוד כפרת ארץ לבוא אפרתה, ולא אעיל לה למתא. בגין דהוה ידע דאתרה הוה באתרא דאתגליא.

תא חזי, כנסת ישראל הכי אקרי, רחל. כמה דאת אמר, (ישעיה נ"ב) וכרחל לפני גוזזיה נאלמה. אמאי נאלמה. דכד שלטין שאר עמין, קלא אתפסק מינה, והיא אתאלמת.

ודא הוא דכתיב, קול ברמה נשמע נהי בכי תמרורים. קול ברמה נשמע דא ירושלים לעילא. רחל מבכה על בניה, כל זמנא דישראל אינון בגלותא, איהי

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

מבכה עליהו דאיהי אימא דלהון. מאנה להנחם על בניה. מאי טעמא. פי איננו. פי אינם מבעי ליה. אלא, בגין דבעלה דאיהו קול, אסתלק מינה, ולא אתחבר בהדה.

ותא חזי, לאו שעתיא חדא, איהי דבכת עליהו דישראל, אלא בכל זמנא וזמנא דאינון בגלותא. ובגיני פך, קודשא בריך הוא גרם לון קלא למצראי, דכתיב, (שמות י"א) והיתה צעקה גדולה בכל ארץ מצרים אשר כמוהו לא נהיתה וגו'. וזמין לון קלין אחרנין, באינון עורדענין, דרמאן קלין במעיייהו, והווי נפלי בשוקי פמתים.

ותעל הצפרדע, חדא הות, ואולידת, ואתמליית ארעא מינייהו. והווי פלהו מסרין גרמייהו לאשא, דכתיב ובתנוריה ובמשארותיה, ומאי הווי אמרו. (תהלים ס"ו) באנו באש ובמים ותוציאנו לרויה. ואי תימא אי הכי מאי איכפת להו למצראי דעאלין לאשא כל אינון עורדענין אלא פלהו עאלין לאשא ואזלין בתנורא ולא מתין. ואינון דמתין מאי קא עבדי. נהמא הווי בתנורא ועאלין בגו נהמא ומתבקעין ונפקי מנייהו אחרנין ואשתארין בנהמא. אתו למיכל מינה ההוא פתא אתהדרו עורדענייא במעיייהו וקרדן ורמאן קלין עד דהווי מתים. ודא קשייא לון מכלא. תא חזי פתיב ושרץ היאור צפרדעים ועלו ובאו בביתך ובחדר משכבך ועל מטתך. פרעה איהו אלקי קדמאה מפלהו ויתיר מפלהו. ליהוי שמייה די אלהא מברך מן עלמא ועד עלמא דהווי פקיד עובדין דבני נשא בכל מה דעבדי. פתיב (בראשית י"ב) ויראו אותה שרי פרעה ויהללו אותה אל פרעה ותקח האשה בית פרעה. האי קרא לדרשא הוא דאתא. תלת פרעה

[זוהר חלק ב' - דף ל' ע"א]

פתיב (בראשית י"ב) ויראו אותה שרי פרעה ויהללו אותה אל פרעה ותקח האשה בית פרעה. האי קרא לדרשא הוא דאתא. תלת פרעה (דף ל' ע"א) הכא. חד, בההוא זמנא. וחד, ביומוי דיוסף. וחד, ביומוי דמשה דאלקי בקולפוי. (ס"א האי קרא כלא אתקיים בפרעה קדמאה אבל בשעתא וכו' והאי קרא אתקיים)

פרעה קדמאה, בשעתה דאתנסיבת שרה לגביה, רמו לאומנין, וציררו ההוא דיוקנא באדריה, על ערסיה בכותלא, לא נח דעתיה, עד דעבדו דיוקנא דשרה בנסירו, וכד סליק לערסיה, סליק לה עמיה. כל מלכא דאתא אבתריה, הווי חמי ההוא דיוקנא מצירא ציורא, והווי עאלין קמיה בדיחין, כד סליק לערסיה הווי אתהני בההוא ציור. בגין פך, מלכא אלקי הכא יתיר מכלא. (תא חזי) היינו דכתיב, ובחדר משכבך ועל מטתך. ולבתר, ובבית עבדיך ובעמך. ובכלהו לא פתיב על מטתם, אלא ליה בלחודיה.

סדר הלימוד ליום כז כסלו [יום 86 בשנה]

ר' אבא פתח, (קהלת א') כל הנחלים הולכים אל הים והים איננו מלא אל מקום שהנחלים הולכים שם הם שבים ללכת. האי קרא אתמר, ואמרי ליה חברייא. אבל תא חזי, כד אינון נחלין עאלין לגו ימא, וימא נקיט לון, ושאיב לון בגויה, בגין דקפאן מיא בגו ימא, וההוא גלידי שאיב כל מיא דעאלין ביה, ולבתר נפקין מיא בתוקפא דדרום, ואשקי ית כל חיות ברא, כמה דאת אמר (תהלים ק"ד) ישקו כל חיתו שדי. (זהו הנזכר הכא) ותא חזי, ימא דקפא שאיב כל מיא, ואשתרי בתוקפא דדרום, כמה דאתמר, ובגין כד אינון מלא, ואתמר.

והא אתערו ביה חברייא. אל מקום שהנחלים הולכים שם הם שבים ללכת. מאי טעמא הם שבים. בגין דההוא נהר דנגיד ונפיק מעדן לא פסיק לעלמין, והוא אפיק תדיר מיא לימא, ועל דא, מיין שבין ללכת, ותבין, ואזלין ותבין, ולא פסקין לעלמין. וכד איהו תב ללכת, בגין למהך לאשקאה לכלא, ואתי רוח (וארא כ"ד ע"א) צפון וקפי מיא, ורוחא דדרום דאיהו חמימא, (ס"א שרי) שדי לון למהך לכל סטר. ועל דא, האי ימא יתיב בין תרי סטרי אלין, ובגינייהו קיימא, וארבין אזלין ונטלין לכל סטר.

תא חזי, כד מלפא, אתי לערסיה, בשעתא דאתפליג ליליא, רוחא דצפון אתער, דאיהו אתער חביבותא לגבי מטרוניתא, דאלמלא אתערוותא דצפון, לא אתחבר מלפא בהדה, בגין דצפון שארי חביבותא, כמה דאתמר, (שיר השירים ב') שמאלו תחת לראשי. ודרום חביק ברחימו דכתיב וימינו תחבקני, כדן כמה בדיחין מתערין שירתא, עד דאתי צפרא, דכתיב, (איוב ל"ח) ברן יחד כוכבי בקר ויריעו כל בני אלהים.

וכד אתי צפרא, פלהו עלאי ותתאי אמרי שירתא, וישראל כגוונא דא לתתא, דכתיב, (ישעיה ס"ב) המזכירים את יי' אל דמי לכם. אל דמי לכם לתתא דייקא. (בלילה)

כד אתפליג ליליא, אינון דתיאובתא דילהון לאדפרא תדיר לקודשא בריה הוא, לא יהבי שכיבו ללבא, וקיימין לאדפרא ליה לקודשא בריה הוא. כד סליק צפרא מקדימין לבי כנישתא, ומשבחאן ליה לקודשא בריה הוא. וכן בתר פלגות יומא. וכן בליליא, כד אתחשך ואתדבק ליליא בחשוכא, ובת שמשא. על אלין כתיב המזכירים את יי' אל דמי לכם. ודא עמא קדישא דישראל.

ועל דא, אדכר לון קודשא בריה הוא במצרים, וסליק על פרעה, אלין דלא משתככי יממא ולייליא, ומאן אינון. אורדעניא, דקלהון לא משתכך תדיר, בגין

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דַּאתְקִיף בְּעַמָּא קַדִּישָׁא, דְּלֵא מִשְׁתַּכְּכֵי יַמָּא וְלֵילֵי, לְשַׁבְּחָא לֵיהּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְלֵא הָוּה בַּר נֶשׁ בְּמִצְרַיִם, דְּיַכִּיל לְמִשְׁתַּעֵי בְּהַדֵּי הַדְּדֵי. וּמְנַיִהוּ אֶתְחַבְּלַת אַרְעָא. וּמְקַלְהוֹן הוּוּ יְנוּקִין וְרַבִּין מִתִּין.

וְאֵי תִימָא הֵיךְ לֹא יַכְלִין לְקַטְלָא לֹוֹן. אֶלָּא, אֵי אַרְיִם בַּר נֶשׁ חוּטְרָא, אוּ אַבְנָא, לְקַטְלָא חֲדָא, אֶתְבַּקְעַת, וְנִפְקִין שִׁית מִינָהּ, מִגּוּ מְעָהּ, וְאֶזְלֵי וְטִרְטְשֵׁי בְּאַרְעָא, עַד דְּהוּי, מִתְּמַנְעַ לְמִקְרַב בְּהוּ.

[זוהר חלק ב' - דף ל' ע"ב]

תָּא חֲזִי, כַּמָּה נְהָרִין, כַּמָּה יְאוּרִין, נִפְקָא מִגּוּ יַמָּא עֲלָאָה, כַּד אֶתְמַשְׁכֵּן וּמִשְׁתַּרְן מִיָּא, (ויחי רמ"ג) וּמִתְפַּלְגִין (דף ל' ע"ב) כַּמָּה נְחָלִין, לְכַמָּה סְטָרִין, לְכַמָּה יְאוּרִין, לְכַמָּה נְהָרִין. וְחוּלְקָא דְּמִמְנָא דְּסְטָרָא דְּמִצְרַיִם אֵינּוֹן מִיִּין (בראשית קכ"ט) מִרְחֻשָׁן אֶלִין, דְּלִית לָךְ מִיִּין דְּנִפְקִין מִגּוּ יַמָּא, דְּלֵא מִפְקֵי נּוּנִין לְזִינִין.

מֵאֵן אֵינּוֹן נּוּנִין. אֵינּוֹן שְׁלִיחֹן בְּעֲלָמָא, מִמְנָן לְמַעַבְד רְעוּתָא דְּמֵאֲרִיהוֹן, מִמְנָן בְּרוּחָא דְּחֻכְמָתָא. וְעַל דָּא תְּנִינָן, אֵית מִיִּין מְגַדְלִין חִפְיָמִין. וְאֵית מִיִּין מְגַדְלִין טַפְשִׁין. לְפּוּם אֵינּוֹן נְהָרִין דְּמִתְחַלְקִין לְכָל סְטָרִין.

וְהֵכָא נְהָרֵי דְּמִצְרַאִי, מְגַדְלִין מְאֲרֵי דְּחַרְשִׁין, נּוּנִין בְּסִיטִין, קְפִיטִין בְּעֶשֶׂר דְּרָגִין דְּחַרְשִׁין, דְּכְתִיב, (דברים י"ח) קוֹסִם, קְסָמִים, מְעוּנָן, וּמְנַחֵשׁ, וּמְכַשֵּׁף, וְחוּבֵר חֶבֶר, וְשׂוֹאֵל אוֹב, וְיִדְעוֹנִי, וְדוֹרֵשׁ אֶל הַמֵּתִים. הָא עֶשֶׂר זִינִין דְּחֻכְמָתָא דְּחַרְשִׁיא.

וּבַהֲהוּא זְמָנָא, אוֹשִׁיט קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶצְבָּעָא דִּידֵיהּ, וּבִלְבָל אֵינּוֹן נְחָלִין נְהָרִין דְּמִצְרַאִי, וְאֶתְמַנְעוּ אֵינּוֹן נּוּנֵי דְּחֻכְמָתָא דִּילְהוֹן. חַד אֶתְהַפֵּךְ לְדָמָא, וְחַד דְּסְלִיקוּ נּוּנֵי קָלִין, (דכולהו נּוּנִין תְּלִיין) בְּלֵא תּוֹעֲלָתָא, וְלֵא אֲתֵי עֲלֵייהוּ רוּחָא דְּאֵינּוֹן חֻכְמָתָא.

עָרוּב: כִּי הָאֵי גּוּוּנָא, דְּעָרְבַב לֹוֹן זִינֵי דְּחֻכְמָתָא דִּילְהוֹן, וְלֵא יַכְלִין לְאֶתְדַבְּקָא, וְלֵא עוּד, אֶלָּא אֶפִּילוּ דְּהֵנִי דְּאֶשְׁתַּכְּחוּ בְּאַרְעָא, מְחַבְּלָן לֹוֹן בְּאַרְעָא, וּמְחַבְּלָן אוּרְחֵיהוּ. עָרוּב, מֵאֵי עָרוּב. עָרְבוּבֵיא. כַּמָּה דָּאֵת אָמַר (ויקרא י"ט) וּבְגַד כְּלָאִים. עָרוּבִין: (ויקרא י"ט) שְׂדֵךְ לֹא תִזְרַע כְּלָאִים: זִינִין סְגִיאִין בְּאַרְמוֹת יָדָא.

תָּא חֲזִי, כַּמָּה חִילִין אֶתְעָרוּ לְעֵילָא כַּחַד, וּבִלְבָל לֹוֹן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כַּחַדָּא, בְּגִין לְבִלְבָלָא חֵיילֵיהוּ תְּקִיפָא לְעֵילָא. וְכָל אֵינּוֹן גְּבוּרָן דְּעַבְד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּמִצְרַיִם, בִּידָא חֲדָא הוּוּה, דְּאָרִים יָדִיהּ עֲלֵייהוּ, לְעֵילָא וְתָתָא, וּמִתְמָן אֶתְאֲבִידַת חֻכְמָתָא דְּמִצְרַיִם, דְּכְתִיב, (ישעיה כ"ט) וְאֶבְדָּה חֻכְמַת חֻכְמֵי וּבִינַת נְבוּנֵי תִסְתַּר.

וְתָא חֲזִי, כְּתִיב, (ישעיה י"ט) וְסַכְסַכְתִּי מִצְרַיִם בְּמִצְרַיִם. מִצְרַיִם לְעֵילָא, בְּמִצְרַיִם לְתָתָא. בְּגִין דְּאֵינּוֹן חִילִין לְעֵילָא, מִמְנָן עַל חִילִין דְּלְתָתָא, וְאֶתְעָרְבוּ כְּלָהוּ. אֶתְעָרְבוּ

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לְעֵילָא, דְּלֹא הוּוּ מְצַרְאֵי יְכֻלֵי לְאַתְקַשְׁרָא בְּחַרְשֵׁיהוּ, בְּאִינוּן דְּוֹכְתֵי דְהוּוּ מִתְקַשְׁרֵי בְּקַדְמִיתָא, דְּהָא אֲתַבְלָבְלוּ. וְעַל דָּא אֵייתֵי עֲלֵיהוּ עָרוּב, חִוּוּן דְּהוּוּ מִתְעַרְבֵי דָּא בְּדָא.

כְּנִיב, דְּסֻלְקָא עֲפָרָא דְאַרְעָא. וְתָא חֲזִי, כֹּל אֵיבָא דְאַתִּילִידַת בְּאַרְעָא, מִחִילָא דְלְעֵילָא מְמַנָּא דְאִזְדַּרְעַ עֲלָה אִיהוּ, וְכֹלָא הוּוּ כְּגוּוּנָא דְלְעֵילָא.

וְתָא חֲזִי, שְׁבַעַה רְקִיעֵין עֲבַד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ, כְּגוּוּנָא דָּא שְׁבַעַה אַרְעָאן. וְאִינוּן תְּחוּמֵין דְּמִתְפָּרְשֵׁן בְּדוּכְתֵייהוּ. ז' רְקִיעֵין לְעֵילָא, שְׁבַעַה תְּחוּמֵי אַרְעָא לְעֵילָא, כְּהֵאֵי גּוּוּנָא לְתַתָּא מִתְפָּרְשֵׁן דְּרַגִּין, ז' רְקִיעֵין, וְז' תְּחוּמֵי אַרְעָא. וְהָא אוּקְמוּהוּ חֲבַרְיָא, בְּז' אַרְעֵין כְּסוּפְטָא דָּא עַל דָּא.

וְאִינוּן ז' תְּחוּמֵי אַרְעָא לְעֵילָא, כֹּל חַד וְחַד (מִתְפָּרְשָׁן לְשַׁבְעֵין מִמֶּנּוּ) מִתְפָּרְשֵׁן לְעֵשֶׁר, וְאִינוּן מִתְפָּלְגָאן לְע' מִמֶּנּוּ, דְּמִמֶּנּוּ עַל שְׁבַעֵין עֲמִין. (בִּלְק ר"ט ע"ב) וְהָהוּא אַרְעָא, תְּחוּמָא דְכָל עֲמָא וְעֲמָא, סַחְרָא לְאַרְעָא קְדִישָׁא דִישְׂרָאֵל. כְּמָה דָּאֵת אָמַר (שִׁיר הַשִּׁירִים ג') הִנֵּה מִטְתּוֹ שֶׁל־שְׁלֹמֹה שְׁשִׁים גְּבוּרִים סָבִיב לֵה מְגִבוּרֵי יִשְׂרָאֵל וְעֵשֶׂרָה בְּגוּוּיֵיהוּ טְמִירִין, וְאִינוּן ע' דְּסַחְרֵן אַרְעָא קְדִישָׁא. וְדָא הוּוּ לְעֵילָא, כְּגוּוּנָא דָּא לְתַתָּא.

וְתָא חֲזִי, הָהוּא אַרְעָא, תְּחוּמָא דְחוּלְקָא דְמְצַרְאֵי, בְּתַהוּא זְמָנָא, אוּשִׁיט קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ אֲצַבְעָא דִילֵיהּ, וְאַתִּילִידוּ טַפְסִירִין בְּתַהוּא תְּחוּמָא, וְאַתִּיבְשׁוּ כֹל אִינוּן תְּחוּמֵין דְּרַפִּיכוּ מֵיָא. וְכֹל יְרוּקָא דְמֵיין דְנִבְעֵין, כְּדִין לְתַתָּא, אֲתַחֲזִיאוּ קְלָמֵין מְעַפְרָא דְאַרְעָא.

וְהָא אֲתַמַּר דְאַהֲרֹן הוּוּ מְחִי. אֲבָל בְּגִין דָּא אַהֲרֹן הוּוּ מְחִי, לְאַחֲזָאָה דִימִינָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ תָבַר לְשִׁנְאֵין, כְּמָה דָּאֵת אָמַר, (שְׁמוֹת ט"ו) 'מִינֶךָ יי' תִּרְעֵץ אוֹיֵב. כְּגוּוּנָא דָּא, זְמִין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ לְאַיִיתָאָה עַל קַרְתָּא דְרוּמֵי רַבְתָּא, דְכְּתִיב, (ישעיה ל"ד) וְנִהַפְּכוּ נְחֻלֵיהָ לְזֹפֶת וְעַפְרָה לְגַפְרִית. וְעַל דָּא, כֹּל עֲפָר הָאָרֶץ הִיָּה כְּנִיב בְּכָל אָרֶץ מְצָרִים.

[זוהר חלק ב' - דף ל"א ע"א]

רַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי חֵיָא, הוּוּ אֲזֻלֵי בְּאוּרְחָא. אָמַר רַבִּי חֵיָא, חֲבַרְיָא כַּד אִינוּן בְּאוּרְחָא, (דף ל"א ע"א) בְּעֵינֵין לְמַהֲךָ בְּלָבָא חַד. וְאִי אִיעֲרַעוּ, אוּ אֲזֻלֵי בְּגוּוּיֵיהוּ חֵיָבִי עֲלֵמָא, אוּ בְנֵי נֶשָׂא דְלָאוּ אִינוּן מִהִיכְלָא דְמִלְכָּא, בְּעוּ לְאַתְפָּרְשָׁא מִנֵּייהוּ. מְנָא לָן. מְפָלַב, דְכְּתִיב, (במדבר י"ד) וְעַבְדֵי כָלֵב עָקַב הִיָּתַה רוּחַ אַחֲרַת עַמּוֹ וַיִּמְלֵא אַחֲרֵי. מֵאִי רוּחַ אַחֲרַת. דְאַתְפָּרְשׁ מֵאִינוּן מְאַלְלִין, דְכְּתִיב, (במדבר י"ד) וַיַּעֲלוּ בַּגָּב וַיִּבֹּא עַד

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

חברון. דאתפרש מאינן מאללין ואתא איהו בלחודוי לחברון, לאשתטחא על קברי אבהן.

וחברון, אתיהיב ליה חולק אחסנא לאתתקפא ביה, כמה דאת אמר, (דברים א) ולו אתן את הארץ אשר דרך בה. אמאי יהיבו ליה חברון. אי בגין דאשתטח בקברי אבהן לאשתנבא מההוא עיטא דילהון דאשתזיב. לא. אלא, רזא דמלה שמענא. כגוונא דא פתיב, (שמואל ב, ב) וישאל דוד בני' לאמר האעלה באחת ערי יהודה ויאמר יי' אליו עלה ויאמר דוד אנה אעלה ויאמר חברונה. הכא אית לאסתכלא, פיון דהא מית שאול, ודוד ביומי דשאול אתמשח לקבלא מלכו. פיון דמית שאול אמאי לא אמליכו ליה לדוד, ולא קביל מלכו על כל ישראל, ואתא לחברון, ומלכו קביל על יהודה בלחודוי שבע שנים, ואתעכב תמן כל הני שבע שנים. ולבתר דמית איש בושת, קביל מלכו על כל ישראל בירושלים.

אלא, כלא הוא רזא קמי קודשא בריך הוא. תא חזי, מלכותא קדישא לא קביל מלכו שלימתא, עד דאתחבר (בראשית ע"ט ע"ב) באבהן. וכד אתחבר בהו, אתבני בבניינא שלימו, מעלמא עלאה, ועלמא רמ"ז ע"א) עלאה אקרי שבע שנים, בגין דכלהו ביה.

וסימניד (מלכים א, ו) ויבנהו שבע שנים, דא עלמא עלאה. ולא פתיב ויבנהו בשבע שנים. כמה דאת אמר, (שמות ל"א) כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ. מאן ששת ימים, דא אברהם. דכתביב, (בראשית ב) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, באברהם. ואברהם ששת ימים אקרי. ובגין (נ"א וביה) דאיהו ששת ימים, אתבני עלמא. בההוא (נ"א בהאי) גוונא ויבנהו שבע שנים.

ותא חזי, דוד בעא לאתבנאה במלכו שלימתא לתתא, כגוונא דלעילא, ולא אתבני, עד דאתא ואתחבר באבהן. וקאים שבע שנים לאתבנאה כגווייהו. לבתר שבע שנים, אתבני בכלא, אתמשכא מלכותיה די לא תעדי לעלמין. ואי לאו דאתעבד בחברון לאתחברא בדוכתיה, לא אתבני מלכותיה לאתמשכא כדקא יאות. כהאי גוונא פלב, אתנהיר ביה רוחא דחכמתא, ואתא לחברון, לאתחברא באבהן, ולדוכתיה אזל, ולבתר, דוכתיה הוה, וירית ליה.

רבי ייסא (נדפס מקץ קצ"ו ע"ב) ורבי חזקיה, הוו אזלי מקפוטקיא ללוד, והוה עמהון חד יודאי במטול דקטפירא דחמרא. עד דהוו אזלי, אמר רבי ייסא לרבי חזקיה, אפתח פומך, ואימא חד מלה, מאינן מלי מעלייתא דאורייתא, דאת אמרת בכל יומא, קמי בוצינא קדישא.

פתח ואמר, (משלי ג) דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום. דרכיה דרכי נעם, אליו אורחין דאורייתא, דמאן דאזיל באורחי דאורייתא, קודשא בריך הוא, אשרי

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עליה נעִימוֹתָא דְשְׁכִינְתָא, דְלֹא תְעַדֵי מְנִיָּה לְעֵלְמִין. וְכֹל נְתִיבוֹתֶיהָ שְׁלוֹם, דְכָל שְׁבִילֵין דְאֹרִייתָא, כּוֹלְהוֹן שְׁלָם. שְׁלָם לִיָּה לְעֵילָא, שְׁלָם לִיָּה לְתַתָּא. שְׁלָם לִיָּה בְעֵלְמָא דִין, שְׁלָם לִיָּה בְעֵלְמָא דְאֵתִי.

אָמַר הָהוּא יוֹדָאי, אִיסוּרָא בְקִיסוּטְרָא, בְּהַאי קָרָא אֲשַׁתְכַּח. אָמַר לִיָּה מְנַיִן לָךְ. אָמַר לִיָּה, מֵאֲבָא שְׁמַעְנָא, וְאוֹלִיפְנָא הֲכָא בְּהַאי קָרָא מְלָה טְבָא.

פְּתַח וְאָמַר, הַאי קָרָא בְתַרִין גְּוֹנִין אִיְהִי, וּבְתַרִין סְטְרִין. קָרִי בִיָּה דְרָכִים, וְקָרִי בִיָּה נְתִיבוֹת. קָרִי בִיָּה נוּעַם, וְקָרִי בִיָּה שְׁלוֹם. מֵאֵן דְרָכִים. וּמֵאֵן נְתִיבוֹת. מֵאֵן נוּעַם. וּמֵאֵן שְׁלוֹם.

[זוהר חלק ב' - דף ל"א ע"ב]

אָלָא, דְרָכֶיהָ דְרָכִי נוּעַם, הֵינּוּ דְכַתִּיב, (ישעיה מ"ג) הַנּוֹתֵן בֵּיָם דְרָךְ. דְהָא כָּל אֲתַר דְאֲקָרִי בְּאוֹרִייתָא דְרָךְ, הוּא אֹרְחָא פְתִיחָא לְכָלָא. כְּהַאי אֹרְחָא דְהוּא פְתִיחָא לְכָל בַּר נֶשׁ. כַּךְ דְרָכֶיהָ, אֵלִין דְרָכִים דְאֵינּוּן פְתִיחֵן מֵאֲבָהֶן, דְכָרָאן בִּימָא (דף ל"א ע"ב) רְבָא, וְעֵאלִין בְּגוּיָה. וְאֵינּוּן אֹרְחִין מִתְפַּתְחִין לְכָל עֵיבַר, וְלְכָל סְטְרֵי עֵלְמָא.

וְהַאי נוּעַם, הוּא נְעִימוֹ דְנַפְיָק מֵעֵלְמָא דְאֵתִי, (נ"א ומעלמא דאתי נהרין כל בוצינין) וְנַהִיר לְכָל בּוּצִינֵין, וּמִתְפַּרְשִׁין (נ"א נהורין) לְכָל עֵיבַר, וְהָהוּא טִיבוֹ, וְנַהִירָא דְעֵלְמָא דְאֵתִי, דִּינְקִין אֲבָהֶן, אֲקָרִי נוּעַם. דְבַר אַחַר, עֵלְמָא דְאֵתִי, אֲקָרִי נוּעַם. וְכַד אֲתַעַר עֵלְמָא דְאֵתִי, כָּל טִיבוֹ, וְכָל חֵידוֹ, וְכָל נַהִירֵין, וְכָל חֵירוֹ דְעֵלְמָא אֲתַעַר. וּבְגִינֵי כַּךְ, אֲקָרִי נוּעַם.

וְעַל דָּא תְנִינּוּ, חֵיִיבִין דְגִיְהֵנּוּם, בְּשַׁעְתָּא דְעֵאל שְׁבַתָּא, כְּלַהוּ בִיחִין, וְאִית לָהוּ (ס"א חירו) חֵידוֹ, וְנִיחָא בְשַׁבְתָּא. בִּינּוּ דְנַפְיָק שְׁבַתָּא, אִית לֵן לְאֲתַעַרָא חֵידוֹ עֵלְאָה עֵלְנָא, דְנִשְׁתַּזִּיב מֵהָהוּא עוֹנֶשָׁא דְחֵיבִיא, דְאֲתַדְנּוּ מֵהָהִיא שַׁעְתָּא וְלַהֲלָאָה. וְאִית לֵן לְאֲתַעַרָא וְלִימָא, (תהלים צ') וַיְהִי נוּעַם יי' אֱלֹהֵינוּ עֵלֵינוּ. דָּא הוּא נוּעַם עֵלְאָה, (חירו) חֵידוֹ דְכָלָא. וְעַל דָּא, דְרָכֶיהָ דְרָכִי נוּעַם וְכֹל נְתִיבוֹתֶיהָ שְׁלוֹם.

מֵאֵן נְתִיבוֹתֶיהָ. אֵלִין אֵינּוּן נְתִיבוֹת וּשְׁבִילֵין, דְנַפְקֵי מֵעֵילָא, וְכְלַהוּ נְקִיט לֹון בְּרִית יְחִידָאי, דְאִיְהוּ אֲקָרִי שְׁלוֹם, שְׁלָמָא דְבֵיתָא, וְעֵאִיל לֹון לִימָא רְבָא, כַּד אִיְהוּ בְתוּקְפִיָּה. וְכַדִּין יְהִיב לִיָּה שְׁלָם. הֲדָא הוּא דְכַתִּיב וְכֹל נְתִיבוֹתֶיהָ שְׁלוֹם. (ע"כ) אֲתוּ רַבִּי יִיסָא וּר' חֲזַקְיָה, וְנִשְׁקוּ לִיָּה, אָמְרוּ וּמַה כָּל הַנִּי מְלִין עֵלְאִין טְמִירִין גַּבְךָ, וְלֹא יִדְעֵנָא. אֲזִלוּ. כַּד מְטוּ חַד בֵּי חֲקַל, חָמוּ בְעֵירֵי דְבֵי חֲקַל מִתִּין, אָמְרוּ וּדְאִי דְבַר דְבְעִירֵי אִית בְּאֲתַר דָּא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר ההוא יודאי, הא דאמריתו דקודשא בריה הוא קטל במצרים, כל אינון עאני, כל אינון בעירי. תלת מותני הוו בבעירי. חד, דבר. וחד, אינון דקטיל ברד. וחד, אינון בוכרי דבעירי.

וימה הוה מותנא דילהון. אלא, הא, כתיב בקדמיתא, (שמות ט') הנה יד יי' הויה במקנה אשר בשדה, אמאי בכלהו לא כתיב יד יי'. אלא, הכא (נ"א לא כתיב יד אלהים אלא יד יי') (ס"א אל יד ה') איהו ידא בחמשה אצבעאן. דהא בקדמיתא כתיב, אצבע אלהים היא. והכא פלהו חמש אצבעאן, וכל אצבעא ואצבעא, קטל זינא חדא. וחמשה זינן הוו, דכתיב, בסוסים, בחמורים, בגמלים, בבקר, ובצאן. הא חמשה זינן, לחמשה אצבעאן, דאקרון יד. בגיני כה, הנה יד יי' הויה וגו' דבר כבד מאד. דהוו מתים מגרמייהו, ואשתכחו מתים.

בתר דלא אהדרו מצראי, אינון אתוון ממש, אהדרו וקטלו כל אינון דאשתארו. ודבר, אהדר ברד. מה בין האי להאי. אלא דא בניחותא, ודא בתקיפו דרוגזא. ותרין אלין, הוו באתר חד, בחמש אצבעאן.

תא חזי, דבר אתוון דהוו בניחותא, מותנא בנייחא, דהוו מתין מגרמייהו. ברד, דאתהדרו אתוון בתקופ רוגזא, וקטל פלא. יתבו בההוא חקל, חמו עאני דאתיין לאתר חד, ומתין תמן, קם ההוא יודאי לגבי ההוא אתר, וחמא תרין קטפירי, דמליין אקוסטרא.

פתח ואמר, כתיב (בראשית י"ב) ואעשה לגוי גדול ואברכה ואגדלה שמך והיה ברכה, האי מלה דרבי אלעזר, דאמר, ואעשה לגוי גדול, לקבל לך לך. ואברכה, לקבל מארצה. ואגדלה שמך, לקבל וממולדתך. והיה ברכה, לקבל ומבית אביך. ודא לקבל דא.

ר' שמעון אמר, רזא דחכמתא הכא. ואעשה לגוי גדול, לקבל סטר ימינא. ואברכה, לקבל סטר שמאלא. ואגדלה שמך, לקבל סטר אמצעיתא. והיה ברכה, לקבל סטר ארעא דישראל. וכלא רזא דרתיכא קדישא.

תא חזי, באתערוותא דלתתא, אתער לעילא. ועד לא יתער לתתא, לא יתער לעילא, לאשראה עליה. מה כתיב באברהם, (בראשית י"א) ויצאו אתם מאור פשדים. ויצאו אתם, מהו ויצאו אתו מבעי ליה. דהא כתיב ויקח תרח את אברם בנו (ואת לוט בן הרן) וגו'. מהו ויצאו אתם. אלא, תרח ולוט נפקו עם אברהם ושרה, דכיון דאשתזיב אברהם מן נורא, אתהדר תרח למעבד רעותיה. ובגין (דף ל"ב ע"א) כה, ויצאו אתם. כיון דאינון אתערו בקדמיתא, אמר ליה קודשא בריה הוא לך לך.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רבי שמעון אמר, לך לך. לתקונך לגרמך. מארצך, מההוא סטרא דישובא דאת תקיל, דאתילידת ביה. וממולדתך, מההוא תולדה דילך. ומבית אביך, דאת אשגח בשרשא דלהון. אל הארץ אשר ארצה, תמן אתגלי לך, מה דאת בעי, ההוא חילא דממנא עלה, דאיהו עמיק וסתים. מיד, וילך אברם פאשר דבר אליו יי. ואנן קא בעינן למהך מהכא למנדע רזא דחכמתא (חסר).

רבי יוסי ורבי חייא הוו אזלי באורחא. אמר רבי יוסי לרבי חייא, אמאי את שתיק, הא אורחא לא אתתקן, אלא במלי דאורייתא. אתנגיד רבי חייא, ובכה, פתח ואמר, (בראשית י"א) ותהי שרי עקרה אין לה ולד ווי על דא, ווי על ההוא זמנא דאולידת הגר לישמעאל. (פתח רבי אבא ואמר (צפניה ג') כי אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרא כלם בשם יי לעבדו שכם אחד. וכתוב (זכריה י"ד) והיה יי למלך וגו' ביום ההוא יהיה יי אחד ושמו אחד) אמר ליה רבי יוסי, אמאי. והא אולידת לבתר, והוה לה ברא גזעא קדישא. אמר ליה, את חמי, ואנא חמינא, והכי שמענא מפומי דרבי שמעון מלה, ובכינא (ס"א אמרו ליה מאי היא אמר ליה ווי וכו') ווי על ההוא זמנא, דבגין דשרה אתעכבת, פתיב, (בראשית ט"ז) ותאמר שרי אל אברם וגו' בא נא אל שפחתי וגו'. ועל דא, קיימא שעתיא להגר, למירת לשרה גבירתה, והוה לה ברא מאברהם.

ואברהם אמר, (בראשית י"ז) לו ישמעאל יחיה לפניך, ואף על גב דקודשא בריך הוא הוה מבשר ליה על יצחק, אתדבק אברהם בישמעאל, עד דקודשא בריך הוא אתיב ליה, (בראשית י"ז) ולישמעאל שמעתך וגו'. לבתר אתגזר, ועאל בקיימא קדישא, עד לא יפוק יצחק לעלמא.

ותא חזי, ארבע מאה שנין, קיימא ההוא ממנא דבני ישמעאל, ובעא קמי קודשא בריך הוא, אמר ליה, מאן דאתגזר אית ליה חולקא בשמך. אמר ליה אין. אמר ליה והא ישמעאל דאתגזר, (ולא עוד אלא דאתגזר בר תליסר שנין) אמאי לית ליה חולקא בך כמו יצחק. אמר ליה, דא אתגזר פדקא יאות וכתיקוני, ודא לאו הכי. ולא עוד, אלא דאלין מתדבקין בי פדקא יאות, לתמניא יומין ואלין רחיקין מני עד כמה ימים. אמר ליה, ועם כל דא, פיון דאתגזר לא יהא ליה אגר טב בגיניה.

ווי על ההוא זמנא, דאתיליד ישמעאל בעלמא, ואתגזר. מה עבד קודשא בריך הוא, ארחיק להו לבני ישמעאל, מדבקותא דלעילא, ויהב להו חולקא לתתא בארעא קדישא, בגין ההוא גזירו דבהון.

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

וזמינין בני ישמעאל, למשלט בארעא קדישא, כד איהי ריקניא מפלא, זמנא סגי, כמה דגזירו דלהון בריקניא בלא שלימו. ואינון יעכבון להון לבני ישראל לאתבא לדוכתייהו, עד דאשתלים ההוא זכותא דבני ישמעאל.

וזמינין בני ישמעאל, לאתערא קרבין תקיפין בעלמא, ולא תפנשא בני אדום עלייהו, ויתערון קרבא בהו, חד על ימא, וחד על יבשתא וחד סמוך לירושלים, וישלטון אלין באלין, וארעא קדישא לא יתמסר לבני אדום.

בההוא זמנא, יתער עמא חד מסייפי עלמא, על רומי חייבא, ויגח בה קרבא תלת ירחין, ויתכנשון תמן עממיא, ויפלון בידייהו, עד דיתכנשון כל בני אדום עלה, מפל סייפי עלמא. וכדין יתער קודשא בריה הוא עלייהו, גדא הוא דכתיב, (ישעיה ל"ד) כי זבח ליי' בבצרה וגו'. ולבתר דא מה כתיב, לאחוז בכנפות הארץ וגו' ושיצי לבני ישמעאל מינה, ויתבר כל חילין דלעילא ולא ישתאר חילא לעילא על עמא דעלמא, אלא חילא דישראל בלחודוי. גדא הוא דכתיב, (תהלים קכ"א) יי' צלף על יד מינה.

בגין דשמא קדישא בימינא, ואורייתא בימינא, ועל דא בימינא תליא פלא ותנינו, דבעי לזקפא ימינא על שמאלא, כמה דאוקמוה. דכתיב, (דברים ל"ג) מימינו אש דת למו. ובזמנא דאתי, (תהלים ס) הושיעה מינה וענני. ובההוא זמנא כתיב, (צפניה ג') כי אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרא כלם בשם יי' לעבדו שכם אחד. וכתיב, (זכריה י"ד) ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד. ברוך יי' לעולם אמן ואמן:

זוהר פרשת בא

[זוהר חלק ב' - דף ל"ב ע"ב]

(דף ל"ב ע"ב) (שמות י') ויאמר יי' אל משה בא אל פרעה כי אני הכבדתי את לבו וגו'. רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים פ"ט) אשרי העם יודעי תרועה יי' באור פניך יהלכון. כמה אצטריכו בני נשא, למתך בארחי דקודשא בריה הוא, ולמטר פקודי אורייתא, בגין דיזכון בה לעלמא דאתי, ולשזבא לון מפל קטרוגין דלעילא ותתא. בגין, דהא כמה דאשתכחו מקטרוגין בעלמא לתתא, הכי נמי אשתכחו מקטרוגין לעילא דקיימי עלייהו דבני נשא.

אינון דעבדין פקודי אורייתא, ואזלי באורח מישר, בדחלא דמאריהון, כמה אינון סניגורין דקיימין עלייהו לעילא, כמה דאת אמר (איוב ל"ג) אם יש עליו

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מלאך מליץ אחד מני אלה וגו'. וכתוב ויחננו ויאמר פדעוהו מרדת שחת מצאתי כפר. בגין כד, זכאה איהו מאן דנטיר פקודי אורייתא.

אמר ליה רבי חייא, אי הכי, אמאי אצטריך הכא מלאך דליהוי סניגורא עליה דבר נש והא פתיב (משלי ג') פי יי' יהיה בכסלך ושמר רגלך מלכד, וכתוב (תהלים קכ"א) יי' ישמרך מפל רע. דהא חמי קודשא בריך הוא, כל מה דבר נש עביד בעלמא, הן טב הן ביש. וכן הוא אומר, (ירמיה כ"ג) אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו נאם יי'.

אמר ליה רבי יהודה, כללא הכי הוא ודאי. אבל הא פתיב, (איוב ב') וגע אל עצמו ואל בשרו. וכתוב, (איוב ב') ותסיתני בו לבלעו חנם. לאחזאה דהא רשו אתמסר לסטרא אחרא לקטרגא, (ורשו אתמסר) על מלין דעלמא, (למאן דלא אצטריך) ולא תמסרא בידוי. וכל אלן ארחין טמירין קמי קודשא בריך הוא, ולית אנת פדאי למהך אבתריהו, בגין דאינון נמוסין דקודשא בריך הוא, ובני נשא לאו אינון רשאיין לדקדקא אבתריהו, בר אינון זכאי קשוט דידעין רזי אורייתא, ואזלין בארחא דחכמתא למנדע אינון מלין סתימין דאורייתא.

רבי אלעזר פתח, (איוב א') ויהי היום ויבאו בני האלהים להתיצב על יי' ויבוא גם השטן בתוכם. ויהי היום: דא (מ"ד א') ראש השנה, דקודשא בריך הוא קאים למידן עלמא. כגוונא דא, (מלכים ב', ד') ויהי היום ויבא שמה. הווא יומא יום טוב דראש השנה הוה.

ויבאו בני האלהים, אלן רברבין ממנן שליחן בעלמא, לאשגחא בעובדין דבני נשא. להתיצב על ה': כמה דאת אמר, (מלכים א', כ"ב) וכל צבא השמים עומדים עליו מימינו ומשמאלו. אבל להתיצב על ה' בהאי קרא אשכחנא רחמינותא דקודשא בריך הוא עליהו דישראל. בגין, דהני שליחן, דאינון ממנן לאשגחא על עובדין דבני נשא, אזלין ושאיין ונטלין אינון עובדין פלהו, וביומא דקאי דינא למיקם, למידן עלמא, אתעבידו קטיגורין למיקם עליהו דבני נשא. ותא חזי, מפל עמין דעלמא, לא קיימין לאשגחא בעובדיהון, בר בישראל בלחודדיהו, בגין דאלן בנין לקודשא בריך הוא.

וכד לא אשתכחו עובדין דישראל פדקא יאות, כביכו"ל אינון ממנן שליחן, כד בעאן לקיימא על אינון עובדין דישראל, על ה' ודאי קיימין, דהא כד ישראל עבדין עובדין דלא כשרן, כביכו"ל מתישין חילא דקודשא בריך הוא. וכד עבדין עובדין דכשרן, יהבין תוקפא וחילא לקודשא בריך הוא. ועל דא פתיב, (תהלים ס"ח) תנו עז לאלהים. במה. בעובדין דכשרן. ועל דא, בהווא יומא, פלהו רברבן ממנן אתכנשו על ה'. על ה' ודאי, דהא כיון דעל ישראל אתכנשו, עליה אתכנשו.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[זוהר חלק ב' - דף ל"ג ע"א]

ויבא גם השטן בתוכם, גם, לאסגאה עליהו, דכלהו אתיין למהוי קטיגורין עלייהו דישראל, (דף ל"ג ע"א) ודא אתוסף עלייהו, בגין דאיהו דילטורא רברבא מכלהו, קטיגורא מכלהו, פיון דחמא קודשא בריך הוא, דכלהו אתיין לקטרגא. מיד ויאמר יי אל השטן מאין תבא. וכי לא הוה ידע קודשא בריך הוא, מאן הוה אתי. אלא לאייתאה עובדא לרעותיה.

ויאמר יי אל השטן וגו' ויען השטן את יי ויאמר משוט בארץ. מכאן אוליפנא, דישובא דארעא אתמסר לסטרין אחרנין, בר ארעא דישראל בלחודהא. פיון דאמר משוט בארץ, אשגח קודשא בריך הוא, דבעי למהוי דלטורא עלייהו דישראל. מיד, (איוב א') ויאמר יי אל השטן השמת לבך על עבדי איוב כי אין כמוהו בארץ.

חמא שעתא למיהב ליה חולקא, במה (נח ס"ד ע"א) דיתעסק, ויתפרש מנייהו דישראל, והא אוקמוה, לרעיא דבעא למעבר עאניה בחד נהרא וכו', מיד אתעסק ביה ההוא שטן, ולא קטרג עלייהו דישראל.

ויען השטן את יי ויאמר החנם ירא איוב אלהים. לאו תוהא לעבדא דמאריה עביד ליה כל רעותיה, דיהא דחיל ליה, אעדי אשגחותך מניה, ותחמי אי דחיל לך ואם לאו.

תא חזי, בשעתא דעאקו, פד אתייהב חולקא חדא להאי סטר לאתעסקא ביה, אתפריש לבתר מכלא. פגוונא דא שעיר בראש חודש. שעיר ביזמא דכפורי. בגין דאתעסק ביה, ושביק להו לישראל במלכיהון, והכא, מטא זמנא למיטל חולקא דא, מכל זרעא דאברהם, בסטרא אחרא. פמה דאת אמר, (בראשית כ"ב) הנה ילדה מלכה גם היא וגו' את עויץ בכורו וגו'.

ותא חזי, בשעתא דאמר משוט בארץ, בעא מיניה, למעבד דינא בישראל, דהא דינא הוה ליה על אברהם, למתבע מקודשא בריך הוא. בגין, דלא אתעביד דינא ביצחק, פד אתקריב על גבי מדבחא, דהא לא הוה ליה לאחלפא קרבנא דאזמין על מדבחא, באחרא, (וכן בכל סטרא דליה) פמה דאת אמר, (ויקרא כ"ז) לא יחליפנו. והכא קאים יצחק על גבי מדבחא, ולא אשתלים מניה קרבנא, ולא אתעביד ביה דינא, ובעא דא מעם קודשא בריך הוא, פמה דבעא דיניה דיוסף לכמה דרין. וכל מה דבעא, באורח דינא בעא.

ומההוא זמנא דאשתזיב יצחק, ואתחלף קרבניה, זמין ליה קודשא בריך הוא, להווא מקטרגא, האי לחולקיה, פמה דאת אמר הנה ילדה מלכה גם היא וגו' את

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עוץ בכורו. והכא, מטא למיטל חולקיה עליה, מפל זרעיה דאברהם, ולא יקרב בסטרא אחרא.

וכלא בדינא אתא. (ס"א לגביה) כמה דאיהו דן, הכי אתדן. בגין דאיוב מקריבי עיטא דפרעה הוה, וכד קם פרעה עלייהו דישראל, בעא לקטלא לון. אמר ליה לא, אלא טול ממונהון ושלוט על גופיהון, בפולחנא קשיא, ולא תקטול לון. אמר ליה קודשא בריך הוא, תייד, בההוא דינא ממש, תהא דאין, מה כתיב, (איוב ב) אולם שלח נא ידך וגע אל עצמו ואל בשרו וגו'. כמה דאיהו דן, הכי אתדן. ואף על גב דבכל שאר הוה דחיל לקודשא בריך הוא.

תא חזי, מה כתיב, אף את נפשו שמור. ואתיחב ליה רשו, למשלט על בשרא, בגין רזא דכתיב, (בראשית ו) קץ כל בשר בא לפני ואוקמוה, בא לפני ודאי, ודא איהו (שלח ק"ט ע"א) קץ כל בשר, ולא רוחא. ואיתמר, דאיהו קץ דאתי מסטרא דחשך, כמה דאת אמר, (איוב כ"ח) קץ שם לחשך ולכל תכלית הוא חוקר. ולכל בשרא, בגין דאית קץ אחרא, ואקרי (דניאל י"ב) קץ הימין, ודא איהו קץ אחרא, מסטרא דשמאלא, דאיהו חשך. ועל דא אתיחב ליה רשו בעצמו ובשרו.

ותסיתני בו לבלעו. אי הכי, לאו בדינא הוה, אלא במימר ההוא מקטרגא, דאסית ליה, ואסטי ליה. אלא, כלא בדינא הוה, והכי אמר לו אליהוא, (איוב ל"ד) כי פעל אדם ישלם לו וכארח איש ימציאנו. והכי הוה כמה דאתמר, כמה דאיהו גזר, הכי אתגזר עליה.

סדר הלימוד ליום כח כסלו [יום 87 בשנה]

[זוהר חלק ב' - דף ל"ג ע"ב]

והאי דאמר ותסיתני בו לבלעו חנם, ותסיתני לבלעו לא כתיב, אלא ותסיתני בו, ביה קיימא בדעתיה, דאיהו חשיב דהא תסיתני, כמה דאמר (איוב י) ועל עצת רשעים הופעת. (אמר איוב אתפתית על מימר דההוא מקטרגא) כגוונא דא, (תהלים ע"ה) ויפתוהו בפיהם ובלשונם יכזבו לו. ויפתוהו ויכזבו לו. לא כתיב, אלא ויפתוהו בפיהם. בפיהם קיימא מלה דא דהא אתפתה. (דף ל"ג ע"ב) אמר רבי אבא, כלא הוא שפיר, אבל הכי אוליפנא, דתנן, סליק ואסטין. וכי איהו יכיל לאסטנא, אין. דהא איהו (ריש וישב תיקון קמ"א) מלך זקן וכסיל, דכתיב, (קהלת ד) טוב ילד מספן וחכם ממלך זקן וכסיל. ועל דא, יכיל לאסטנא לבר נש. מאי טעמא. בגין דאיהו מהימן על עובדוי דבני נשא.

תא חזי, האי בדינא דיחיד, אבל בדינא דעלמא, כתיב, (בראשית י"א) וירד יי לראות. (בראשית י"ח) ארדה נא ואראה. דלא אתיחב מהימנותא אלא בידיה

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בלחודו, דהא לא בעא לאובדא עלמא, על מימר דההוא מקטרגא, דתיאובתיה איהו תדיר לשיצאה. מנלן דכתיב, (איוב כ"ח) קץ שם לחשך ולכל תכלית הוא חוקר. לשיצאה כלא, הוא חוקר. ודא איהו קץ כל בשר בא לפני, ודאי בגין לשיצאה.

ותא חזי, ויהי היום ויבואו בני האלהים להתיצב על יי. כמה דאתמר. וההוא יומא, קיימין תרין סטרין, לקבלא בני עלמא. כל אינון דאתיין קמי קודשא בריה הוא בתיובתא ובעובדין טבין, אינון זכין למהוי פתיבין לגביה דההוא סטרא דאיהו חיים, ואפיק תוצאות חיים. ומאן דאיהו מסטריה, אכתיב לחיים. וכל אינון דאתיין בעובדין בישין, אינון פתיבין לההוא סטרא אחרא דאיהו מותא, ואקרי (רס"ה א) מות, וביה שריא מותא.

ובההוא יומא, קיימין אלן תרין סטרין: חיים, ומות. אית מאן דאכתיב לסטרא דחיים. ואית מאן דאכתיב לסטרא דמות. ולזמנין דעלמא שריא באמצעיתא, אי קיימא חד זכאה בעלמא, דאכרע עליהו, כלהו קיימין ואכתיבו לחיים. ואי חד חייבא אכרע עלמא, כלהו אכתיבו למיתה.

וההוא זמנא, עלמא הוה קיים באמצעיתא, וההוא מקטרגא בעא לאסטאה. מיד מה פתיב, השמת לבך על עבדי איוב פי אין כמוהו בארץ וגו'. כיון דאשתמודע איהו בלחודו, מיד אתקיף ביה מקטרגא. ועל דא תנינו, דלא אצטריף ליה לבר נש לאתפרשא מכללא דסגיאין, בגין דלא יתרשים איהו בלחודו, ולא יקטרגון עליה לעילא.

דכתיב, בשונמית, (מלכים ב', ד') ותאמר בתוך עמי אנכי יושבת. לא בעינא לאפקא גרמי מכללא דסגיאין, בתוך עמי יתיבנא, עד יומא דא, ובתוך עמי, בכללא חדא אשתמודע לעילא. והכא איוב, כיון דאשתמודע לעילא ואתרשים, מיד אתקיף ביה מקטרגא, ואמר החנם ירא איוב אלהים, כל מה דדחיל לך ואתתקף, לאו למגנא עביד, הלא אתה שכת בעדו ובעד וגו'. אבל טול כל האי טבא דאנת עבד ליה, ומיד אם לא על פניך יברכך. ישבוק לך, ויתדבק בסטרא אחרא, דהא השתא בפתורף איהו אכיל, סליק פתורף מגיה, ונחזי ממאן איהו, ובאן סטרא יתדבק.

מיד, ויאמר יי אל השטן הנה כל אשר לו בידך. לאחזאה, דדחילו דאיוב לגביה דקודשא בריה הוא, הוא לנטרא עותריה. ומהכא אוליפנא, דכל אינון דדחלין ליה לקודשא בריה הוא, על עותריהו, או על בנייהו, לאו איהו דחילו כדקא יאות. ועל דא קטרג ההוא מקטרגא ואמר, החנם ירא איוב אלהים הלא אתה שכת בעדו וגו'.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מעשה ידיו ברכת. ועל דא איהו דחיל לך ואתייהיב ליה רשו לקטרגא ביה, ולאחזאה, דלא פלח איוב לקודשא בריך הוא ברחימו.

דכיון דאתנסי, נפק מאורחא, ולא קאים בקיומיה, מה כתיב, בכל זאת לא חטא איוב בשפתיו. לא חטא בשפתיו אבל ברעותיה חטא, ולבתר חטא בכלא.

ואי תימא דלא אתנסי בר נש, הא כתיב (תהלים י"א) ה' צדיק יבחן וגו'. ובגין כך אתנסי איוב. ואף על גב דלא קאים בקיומיה פדקא יאות, לא נפק מתחות רשותא דמריה לאתדבקא בסטרא אחרא.

[זהר חלק ב' - דף ל"ד ע"א]

וכמה הוה ההוא נסותא דיליה. תריסר ירחי, שולטנותא דההוא סטרא אחרא. כמה דתנינן, דינא דחיביא בגיהנם י"ב ירחי, ובגין דלא אתדבק בסטרא אחרא כתיב, (איוב מ"ב) וי' ברח את (דף ל"ד ע"א) אחרית (נדפס קפ"א ע"ב) איוב מראשיתו.

ר' שמעון אמר, האי דאיוב, לאו נסותא איהו דקודשא בריך הוא, פנסותא דשאר צדיקיא, דהא לא כתיב והאלהים נסה את איוב, כמה דכתיב, (בראשית כ"ב) והאלהים נסה את אברהם. דאברהם, איהו בידיה אקריב לבריה יחידאי דיליה לגבי קודשא בריך הוא, ואיוב לא יהיב כלום, ולא מסר ליה לקודשא בריך הוא כלום.

ולא אתמר ליה, דהא גלי קמיה, דלא יכיל לקיימא ביה, אבל אתמסר בידי דמקטרגא. ובדינא דקודשא בריך הוא אתעביד, וקודשא בריך הוא אתער דינא (בדינא) דא, לההוא מקטרגא לגביה, הדא הוא דכתיב, (איוב א') השמת לבך על עבדי איוב וגו'.

פתח ואמר, (בראשית ד') ויהי מקץ ימים ויבא קין מפרי האדמה. מקץ ימים, ולא מקץ ימין. איהו דחה לקץ ימין, ואתקריב לקץ ימים. והא אוקימנא, (דניאל י"ב) ואתה לך לקץ. ואמר דניאל, לאן קץ, לקץ הימין, או לקץ הימים. עד דאמר ליה לקץ הימין. ועל דא דוד דחיל ואמר, (תהלים ל"ט) הודעני יי' קצוי ומדת ימי מה היא, או לקץ הימים או לקץ הימין. והכא מה כתיב ויהי מקץ ימים, ולא מקץ ימין, ובגין כך לא אתקבל קרבניה, דהא מסטרא אחרא הוה. (כלא)

תא חזי, מה כתיב והבל הביא גם הוא. מאי גם הוא. לאסגאה דא בדא, קרבניה לקודשא בריך הוא הוה כלא, ועקרא דקרבנא לקודשא בריך הוא, ויהב חולקא לסטרא אחרא, כמה דאת אמר ומחלביהן. וקין, עקרא עבד מקץ ימים, רנא דסטרא אחרא, ויהיב חולקא לקודשא בריך הוא, ועל דא לא אתקבל.

באיוב מה כתיב, (איוב א') והלכו בניו ועשו משתה וגו', ושלחו וקראו לשלשת אחיותיהם לאכל ולשתות עמהם ויהי פי הקיפו ימי המשתה וגו', ובמשתא בכל

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

יומא מקטרגא שכית, ולא יכיל ליה. מנא לן. דכתיב, (איוב א') הלא אתה שכת בעדו ובעד ביתו ובעד כל אשר לו מסביב ולעולם לא יהיב חולקא כלל לגביה, דהא (נ"א מה) כתיב (איוב א') והעלה עולות מספר כולם. עולה סלקא לעילא לעילא, ולא יהיב חולקא לסטרא אחרא. דאלמלא יהיב ליה חולקא, לא יכיל ליה לבתר, וכל מה דנטל מדיליה נטל.

ואי תימא אמאי אבאיש ליה קודשא בריך הוא. אלא. דאלמלא יהיב ליה חולקא, לפני ארחא ויסתלק מעל מקדשא, וסטרא דקדושה אסתליק לעילא לעילא. ואיהו לא עבד פן, ועל דא קודשא בריך הוא תבע בדינא.

תא חזי, כמה דאיהו אתפרש, ולא אכליל טוב ורע, איהו דן ליה בההוא גוונא, יהיב ליה טוב, ולבתר רע, ולבתר אהדריה לטוב. דהכי אתחזי לפר נש, למנדע טוב, ולמנדע רע, ולא אהדרא גרמיה לטוב, ודא איהו רזא דמהימנותא. תא חזי, איוב מעבדי פרעה הוה, ודא הוא דכתיב ביה, (שמות ט') הירא את דבר יי' מעבדי פרעה.

תא חזי, דלא בעא קודשא בריך הוא לאעקרא איוב מאתריה דאיהו הוה מכסי (נ"א כולא בעא קודשא בהך הוא לאעקרא מאתריהו איוב הוה מכסי) (נ"א איוב חכים הוה) על פרעה כיון דאתחלש עבד נוקמין לפרעה

אמר רבי שמעון, השתא אית לגלאה רזין, דאינון מתדבקין לעילא ותתא, מה כתיב בא אל פרעה, לך אל פרעה מבעי ליה, מאי בא. אלא, דעיל ליה קודשא בריך הוא, אדרין בתר אדרין, לגבי תנינא חדא עלאה תקיפא, דכמה דרגין משתלשלין מניה. ומאן איהו. רזא דהתנין הגדול.

ומשה דחיל מניה, ולא קריב אלא לגבי אינון יאורין, ואינון דרגין דיליה, אבל לגביה דחיל ולא קריב, בגין דחמא ליה משתרש בשרשין עלאין.

כיון דחמא קודשא בריך הוא דדחיל משה, ושליחן ממנן אחרנין לעילא, לא יכלין לקרבא לגביה. אמר קודשא בריך הוא, (יחזקאל כ"ט) הנני עליך פרעה מלך מצרים התנים הגדול הרובץ בתוך יאוריו. וקודשא בריך הוא אצטריך לאגחא ביה קרבא, ולא אחרא. כמה דאת אמר, אני ה', ואוקמוה רזא דחכמתא דהתנים הגדול הרובץ בתוך יאוריו לאינון מארי מדין, דינדעין ברזין דמאריהון.

[זהר חלק ב' - דף ל"ד ע"ב]

פתח רבי שמעון ואמר, (בראשית א') ויברא אלהים את התנינם הגדולים ואת כל נפש החיה הרומשת אשר שרצו המים למיניהם. האי קרא אוקמוה ליה. אבל ויברא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אלהים את התנינים הוא רוא דא (דף ל"ד ע"ב) לויתן ובת זוגו. (קע"ו ע"ב) תנינים חסר כתיב, בגין דקטל לנוקבא, וסלקא קודשא בריך הוא לצדיקיא. ואוקמוה.

התנים הגדול, תשע יאורין אינון, דאיהו רביץ בינייהו, וחד יאורא איהו, דמימיו שכיכו, וברכאן דמימין דגנתא, נפלין ביה תלת זמנין בשתא. וכד תרין זמנין, מתברך ההוא יאורא ולא כל כף, וכד חד לאו הכי.

והאי תנינא, עאל בההוא יאורא, אתתקיף ואזיל ושטט עאל גו ימא, ובלע נוינין לכמה זנין, ושליט, ותב לההוא יאורא. אלין תשעה יאורין אזלין וסלקין וסחרניה כמה אילנין. ועשבין לזנייהו.

יאורא קדמאה, נפקא מסטרא שמאלא, בחד צנורא דנגיד ונפיק, תלת טפין, וכל טפה וטפה אתפרש לתלת טפין, וכל טפה וטפה אתעביד מניה יאורא חד, ואלין אינון תשעה יאורין, דמתתקפין ואזלין ושטטן וסחרן בכל אינון רקיעין.

ממה דאשתאר מאינון טפין כד סיימין למיפק, אשתאר טפה חדא, דנפקא בשכיכו, נפל בינייהו, ואתעביד מניה יאורא חדא. האי יאורא איהו, ההוא דאמרן דאזלא בשכיכו.

האי יאורא, כד ההוא נהר דנגיד ונפיק, אפיק טפין אחרנין רברבא (ס"א דברכאן) מסטרא דימינא, מה דאשתאר מאינון טפין, אשתאר טפה חדא בשכיכו מאינון ברפאן, ונפל בההוא יאורא דאיהו שכיך. והאי איהו יאורא דעדיף מכלהו.

כד נפקין ומתפרשן אינון ארבע נהרין דנפקין מגנתא דעדן, ההוא דאקרי פישון, נפיל בההוא יאורא ואתפליל ביה. ועל דא מלכות בבל, אתפליל בהאי. ופישון איהו מלכות בבל. מיאורא דא אתזנו ואתמליין כל אינון יאורין אחרנין.

בכל יאורא ויאורא, אזלא ושטט חד תנינא, ואינון תשע. וכל חד וחד נקיב נוקבא ברישיה, כמה דאת אמר, (תהלים ע"ד) שברת ראשי תנינים וגו'. ואפילו האי התנין הגדול הכי הוא, בגין דכלהו נפחין רוחין לגבי עילא ולא לתתא.

כתיב (בראשית א) בראשית ברא אלהים. וכתיב ויברא אלהים את התנינים הגדולים, בכל עובדא דאינון עשר אמירן, קיימין לקבלייהו אינון עשר יאורין. וחד תנינא מתפרפרא (ס"א מתפרשא) (ס"א מתרפרפא) ברוחא, לקבל כל חד וחד.

ועל דא, חד לשבעין שנין מזדעזע עלמא, בגין דהאי התנין הגדול כד הוא סליק סנפירווי ואזדעזע, כדן פלהו מזדעזען באינון יאורין, וכל עלמא מזדעזעא, וארעא מתחלחלת, וכלהו פלילן בהאי תנין הגדול.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

והארץ היתה תוהו וגו', אמר רבי שמעון, עובדא דבראשית, חבריא לעאן ביה, וידעין ביה, אבל זעירין אינון, דידעין לרמזא עובדא דבראשית, ברוזא דתנין הגדול. ועל דא תנינן, דכל עלמא לא משתלשל לאלא על סנפירוי דדא.

תא חזי והארץ היתה תוהו ובהו וגו', תנינן היתה, ואוקימנא. בגין דבהאי יאורא קדמאה דקאמרן, כד האי התנין הגדול עאל ביה, כדין אתמלייא, ושאי ודעין ניצוצין דאתלקטו באינון עלמין דאתחרבו בקדמיתא.

אינון תנינן אחרנין דקאמרן, הוה ולא הוה, אמאי. בגין דאתחלש חיליהו דלא יטשטשון עלמא, בר לשבעין שנין, חד זמנא, ואינון אתתקפו בחילא דההוא תנין הגדול, והאי איהו בלחודוי לאתתקפא. ואלמלא נוקביה קיימת לגביה, לא יכיל עלמא למסבל לון. (ובגין כך)

עד לא קטל קודשא בריה הוא לנוקבא, הארץ היתה תוהו. (ובהו) תוהו היתה. ולבתר דקטל לה, הוה (בראשית ע' ע"א) בהו, שראת לאתקיימא. וחשף על. עד לא הות נהירא עובדא דעבד.

מה עביד קודשא בריה הוא, מחץ רישיה דדכורא לעילא, ואתכפיא, בגין דהא תהומא לתתא, לא הוה נהיר. מאי טעמא לא הוה נהיר, בגין דהאי התנין הגדול, הוה נשיב רוחא על תהומא, ואחשיך ליה, ולא מרפרפא לתתא.

ועבר (נ"א ועם כל דא) רוחא אחרא דלעילא, ונשב (נ"א דנשב) ובטש בההוא רוחא, ושכיך ליה, הדא הוא דכתיב ורוח אלהים מרחפת על פני המים. והיינו דתנינן, דקודשא בריה הוא בטש רוחא ברוחא, וברא עלמא.

[זוהר חלק ב' - דף ל"ה ע"א]

ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור, נהיר נהירו דלעילא, ובטש (דף ל"ה ע"א) על גבי רוחא דנשיב, ואסתלק מעל תהומא, ולא חפא ליה. כיון דתהומא אתנהיר, ואיהו אסתלק, כדין הוה נהירו.

דא נהיר על רישיה, ומיא הוה נפקי מגו אפותיה, ורוחא נשיב לעילא. ונהיר מנהירו דא, עד דהוה נחית נהוריה, מנצנצא לשבעין ותרין נהורין דשמשא, כיון דאינון נהורין אתרשימו בגו שמשא לתתא, הוה (קפ"ח ע"א) חייביא דעלמא ידעין בהו, והוה פלחין לשמשא. כיון דאסתפל קודשא בריה הוא באינון חייביא, סליק נהוריה וגניז ליה אמאי גניז ליה. בגין דההוא תנין, הוה סליק ונחית, ובטש באינון יאורין, עד דגניז ליה ולא אתגליא.

וזרע ליה זרועא בחד צדיק, דאיהו גננא דגנתא, וזרועא דזרע בגנתא, בגניזו בטמירו (ס"א האי) דהאי אור איהו.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כד האי התנין הגדול, חמי דצמח בגנתא זרועא דאור דא, פדין אתער לסטרא אחרא, ליהוא נהר דאקרי גיחון. ואתפלגו מימוי דהאי גיחון, חד שבילא דייליה, איהו אזיל גו ההוא זרועא דאצמחא גו גנתא, ואנהיר ביה ברבו דזרועא דא, ואקרי גיחון.

ומגו ההוא רבו דזרועא דא, אסתלק לרבו דשלמה מלכא, כד אסתלק למלכו, דכתיב, (מלכים א', א') והורדתם אותו אל גיחון, וכתיב ומשח אותו שם. שם, ולא באתר אחרא, בגין דהוה ידע דוד מלכא דא, ומימוי אחרנין אסתלקו למלכו אחרא, ודא איהו מלכא דאיהו תקיפא.

והאי התנין הגדול, אתער ליה, ואסתלק סנפירוי דהאי תנין, בההוא נהר, לאתתקפא ביה. וכל אינון שאר יאורין פלהו, סלקין ונחתין בתקפא דהאי התנין הגדול, ותאב ועאל ליההוא יאורא שכיכא, ואשתכך ביה.

וכדין, כד ההוא אור אתגניז (ס"א לנטלא) לעיולא ליה ההוא גננא דקאמרן, פדין נפק חשף קדמאה, ובטש על רישיה, בההוא נוקבא דאתמתחא ביה, ואתפרש חד חוטא, בין ההוא נהירו דאור דא דאתגניז, ובין ההוא חשוכא דחשף דא, דכתיב, (בראשית א') ויבדל אלהים בין האור ובין החשך.

האי תנין, תב בההוא פרישו דהאי חוטא דאפריש, ואפריש לאינון (נ"א בין אינון) יאורין, גו חשוכא, ואתפרשו נונין לזנייהו אלין מאלין, בההוא פרישו.

וכד אתפרשו מיין עלאין קדישין. כל אינון יאורין אתפרשו, ועאלו לגו ההוא יאורא שכיכא דאתבריר מכלהו, ונפיק ועאלין ביה תלת (בלק קצ"ו) זמנין ביומא.

וכל אינון נונין דמגדלן גו אינון יאורין, פרישן אלין מאלין, ואקרון לילות, ואלין אינון ראשין לכל אינון נונין דנפקין לבר, ואלין שלטין על פלהו. ואלין אקרון בכורי מצרים, ומהכא אתבדר לבר בוכרין, וכלהו אתזנו משקיו דאינון יאורין. והאי התנין הגדול, שלטא על פלהו.

וכלא בפרישו דמיין עלאין, דכתיב ויהי מבדיל בין מים למים, ואתרשימו מיין קדישין עלאין, ואתפרשו לעילא, ומיין תתאין, אתפרשו פלהו אלין מאלין, קדישין ודלא קדישין, ועל דא אקרון מלאכין עלאין פרישן, בגין דאתפרשו אלין מאלין לזנייהו.

ויאמר אלהים תדשא הארץ דשא עשב מזריע זרע, וזא דא, כד האי התנין הגדול, הוה נשיב רוחא בההוא נוקבא, ומרפרפא לגבי עילא, כל אינון עשבין הוה מהפך לון ליבישו, עד דרוחא אחרא נשיב בההוא רוחא, ושכיך ליה לתתא, ועשבין צמחו כמלקדמין. ושלטין ומשבחן ואודן קמי קודשא בריה הוא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מסטר שמאלא, ולגו יאורא שכיכא, נפקין בעירין לזנייהו, ואזלין למקרוב לגבי דאינון עשבין ולא יכלין, ותבין לאתרייהו. כל אלין יאורין אזלין ושאטין, עם ההוא תנינא דשליט בהו, וסחרין לאינון עשבין, ולא יכלין. בר לזמנין, דרוחא עלאה לא נשיב, ואיהו מרפרפא רוחא בההוא נוקבא דלעילא, כמה דאוקימנא, כדין שליט ההוא רוחא על אינון עשבין.

ויאורא שכיכא תב לאתריה, וסלקא ונחתא. ובגין דמימוי שכיכין, אזיל בשכיכו, והאי התנים הגדול סלקא לגבי אינון יאורין, ועשבין פלהו מגדלן סחרניה דההוא יאורא שכיכא ואלין (נ"א ואינון) מגדלן בכל עיבר, כדין סלקא ההוא תנינא ואתרבי בינייהו, ותב לכל אינון יאורין.

ויאמר אלהים יהי מארת ברקיע השמים, דא איהו נחש ברית. אמאי ברית. בגין דסגיר לתרין סטרין, ולא נפיק לעלמין אלא חד זמנא ליובלא.

[זוהר חלק ב' - דף ל"ה ע"ב]

ובספרי קדמאי, דא נחש עקלתון, דאיהו בעקימו תדיר, ואייתי לווטין על עלמא, כד האי קם, אתבר תוקפיה (דף ל"ה ע"ב) דההוא תנינא, ולא יכיל למיקם, עד דאביד גשמיה. בגין דקודשא בריך הוא כפיף ליה גו ימא, כד עאל לגביה. ואיהו דרף על תקפיה דימא. ותקפיה דימא דא, איהו תנינא, כמה דאת אמר (איוב ט') ודורך על במתי ים.

וכד האי נחש קם, כדין מה כתיב, (ישעיה כ"ו) והרג את התנין אשר בים, דא איהו התנין הגדול. ועל דא כתיב, (יחזקאל כ"ט) הנני עליך. ודא נחש, איהו מארת, בלווטין לכלא, בגין דאיהו תקיפא עליה, בתקפיה דההוא נהר רברבא, דאקרי חדקל, והא אוקימנא.

ההוא נחש איהי ביבשתא כד נפקין דא בדא, דא דביבשתא אתתקף תדיר, בגין דכל אורחוי ותקפוי ביבשתא איהו, ואכיל ארעא ועפרא תדיר, כמה דאת אמר (בראשית ג') ועפר תאכל כל ימי חיך. דא גדיל בעפרא, ודא גדיל במיא. נחש דאתגדיל במיא, לאו תקיפא כהאי דאתגדיל ביבשתא, ועל דא כתיב (בראשית א') מארת חסר.

ודא אנדמן לגבי ההוא דימא. ואף על גב (ודא לא) דאנדמן לגביה, לא אנח לגביה, אלא קודשא בריך הוא בלחודוי, דקטיל ליה מגו ימא, כמה דאוקימנא בגין גסות רוחא דביה, כמה דאת אמר (יחזקאל כ"ט) אשר אמר לי יארי וגו'.

ועבר יי' לנגוף את מצרים וגו'. תנא אמר רבי יוסי, האי קרא קשיא, וכי וראה את הדם ואחר כך ופסח, דמשמע דסימנא הוא דעביד. ואי תימא בגין דמא דאיהו

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מצוה, אמאי לבר. ואמאי בתלת דוכתי דפתחא. והא פתיב (דניאל ב') הוא גלי עמיקתא וגו'. ומאי טעמא בעא דאתגליא דמא על המשקוף ועל שתי המזוזות.

אלא תנא, פתיב, (דברים ל"ב) וירא יי' וינאץ, וכתיב, (בראשית ו') וירא יי' כי רבה רעת האדם בארץ. ותנינן לא אתחזי אשגחותא דלעילא, אלא פד אתחזי לתתא עובדא דאתעבידו עובדא מניה ועל דא (נ"א ועד דעבדין עובדא לתתא) לא משגיחין (נ"א לאבאשא), בר הרהורא דעבודה זרה, דכתיב, (דברים י"א) השמר לך פן יפתה לבבך. ומדאתעביד עובדא, אשגחותא דלעילא אתער, ובגין כך, פלא, בין לטב ובין לביש, בעובדא תליא מלתא.

אמר רבי יוסי, כל שוקי מצרים, מליין טעוון הו, ועוד דבכל ביתא וביתא, הו שכיחי זינין, דמתקטרי בחרשייהו, באינן בתרין תתאין דלתתא, ומתערין רוח מסאבא בגווייהו.

ורזא דמלה תנא, פתיב, ולקחתם אגדת אזוב וטבלתם בדם אשר בסף והגעעתם אל המשקוף ואל שתי המזוזות. אגודת אזוב למה. בגין לבערא רוח מסאבא מבינייהו, (נ"א האי קרא קשיא וכי וראה את הדם ואחר כך ופסח דמשמע דסימנא הוא דעביד אמאי והא כלא גלייא קמיה קודשא בריך הוא וכתיב הוא גלי עמיקתא ומסרתא אלא תנא כתיב וירא יי' וינאץ וגו' וכתיב וירא יי' כי רבה רעת וגו' ותנינן לא אתחזי אשגחותא לעילא אלא כד אתחזי לתתא עובדא ומדאתעביד עובדא אשגחותא לעילא אתער ובגין כך כולא בין לטב בין לביש בעובדא תלייא מלתא. ולקחתם אגודת אזוב וגו' אגודת אזוב למה ומאי טעמא בעא דאתגלייא דמא על המשקוף ועל שתי המזוזות. אמר רבי יוסי כל שוקי מצרים מליין טעוון הו ובכל ביתא וביתא הו שכיחי זינין דמקטרי בחרשייהו באינן בתרין תתאין דלתתא ומתערין רוח מסאבא בגווייהו ועל דא אגודת אזוב בגין לבערא רוחי מבינייהו) ולאחזאה בפתחיהו, בהני תלת דוכתי, מהימנותא שלימתא. חד הכא, וחד הכא, וחד בגווייהו בגין כך, ופסח יי' על הפתח ולא יתן המשחית לבא אל בתיכם לנגוף, משום דחמי שמא קדישא רשים על פתחא.

אמר רבי יהודה, אי הכי אמאי דמא, דהא תנינן, חוור וסומק וחד דכליל ביני גווי. אמר ליה, תרי דמי הו, חד דמילה, וחד דפסחא. דמילה רחמי. דפסחא דינא.

אמר רבי יהודה, לאו הכי, אלא כמה דאוליפנא, דאחזר ההוא דמא קודשא בריך הוא לרחמי, פאילו הו חוור בגו גווי, הדא הוא דכתיב, (יחזקאל ט"ז) ואעבור עליו ואראך מתבוססת בדמיה ואומר לך בדמיה חיי וגו'. ואף על גב דהו סומקא, אתחזר לרחמי, דכתיב בדמיה חיי. ובגין כך, רשים פתחא בתלת סטרין, חד הכא, וחד הכא, וחד בינייהו.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[זוהר חלק ב' - דף ל"ז ע"א]

תאני ר' חזקיה, תרין דמי אתחזו, לקבל תרי פתרין, דאתחזו (נ"א דאתערו) לעילא
בההיא שעתא. אמר רבי יוסי, חד פתרא דכלילא בתרין סטרין טמירין, (דף ל"ז ע"א)
ברחמי ודינא.

אמר רבי אבא, בכמה אתרין חס קודשא בריך הוא על בנוי: עבד בר נש ביתא,
וקודשא בריך הוא אמר ליה, כתוב שמי, ושוי לפתחך, ואת שרי לגו ביתא, ואנא
אותיב לבר בפתחך לנטרא לך. והכא אמר, רשים על פתחא רזא דמהימנותא דיילי,
ואת שרי לגו ביתך, ואנא נטיר לך לבר, דכתיב ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו
עד בקר, וכתיב וראה את הדם על המשקוף ועל שתי המזוזות ופסח ד' על הפתח
ולא יתן המשחית לבא אל בתיכם לנגוף.

תו אמר רבי אבא, כגוונא דשמא קדישא עבדו בההוא

שעתא. מה שמא קדישא ה אתחזר בהאי שעתא דינא, אוף הכי אתחזר האי
דמא בהאי שעתא דינא, דכתיב וראה את הדם על המשקוף ועל שתי המזוזות,
רשימא דכלהו סומקא, לאתחזאה, דהא אתחזר בדינא, למעבד נוקמין.

ורזא דמלה, כגוונא דהוי לעילא בההוא שעתא, כד בעי לאתחזאה לתתא, אי
רחמי רחמי, ואי דינא דינא, הדא הוא דכתיב, וטבלתם בדם אשר בסף והגעעתם
וגו'. ולזמנא דאתי כתיב, (ישעיה ס"ג) מי זה בא מאדום חמוץ בגדים מבצרה. דזמין
לאחזאה (נ"א לאתחזרא) כלהו דינא למעבד נוקמין.

ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בקר. מאי טעמא, משום דתנינן, אמר רבי
יצחק, (אמר רבי ירמיה) לא ליבעי ליה לאינש למיזל בשוקא, ולאשתפחא בשוקא,
בזמנא דדינא תליא במתא, דכיון דרשותא אתייהיב למחבלא, מאן דפגע ביה
אתזק. והכא משום דדינא אשתכח, לא בעיא לנפקא לבר.

תניא אמר רבי יוסי, בההוא ממש דאשתכח דינא למצראי, בההוא ממש אשתכח
רחמי לישראל, הדא הוא דכתיב, וראיתי את הדם ופסחתי עליכם. וכן תנא, בכל
אינון פתרין קדישין דלעילא, כמה דאשתכח דינא, אשתכח רחמי, וכלא בשעתא
חדא. תנא רבי חזקיה, כתיב, (ישעיה י"ט) ונגף יי' את מצרים נגוף ורפא. נגוף
למצרים, ורפא לישראל. מאי ורפא. ממאי שנימולו צריכים רפואה.

ותנא, באותה שעה שנגפון מצראי, באותה שעה נתרפאו ישראל. דתניא אמר
רבי יוסי, (אמר רבי חזקיה) מהו דכתיב, ופסח יי' על הפתח, מאי על הפתח. ופסח יי'
עליכם מבעי ליה. אבל על הפתח, על הפתח ממש זהו פתח הגוף. ואי זהו פתח
הגוף. הוי אומר זו מילה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רבי שמעון אמר, בשעתא דאתפלג ליליא, וכתרא קדישא אתער לגבה (נ"א אתערב ביה) דכורא. ומאן דכורא. חסד עלאה, דמשמע, דדא בלא דא לא סלקא, ובגין דא, דא מחי, ודא מסי, וכלא בשעתא חדא.

וכתיב, ופסח יי על הפתח הידוע. מאי הפתח, משום דאיהו פתחא ומשיכא דרוחא וגופא, ותא חזי, עד לא אתגזר אברהם, הוה אטים וסטים מפל סטרוי. מדאתגזר אתפתח מפלא, ולא הוי אטים וסטים פקדמיתא.

והיינו רזא דתנינן, (בראשית י"ח) והוא ישב פתח האהל. משום דאתגלייא יו"ד. מאי קא מיירי. אלא אמר רבי יצחק דהוא אשרי בגלויא דא, חסד בצדק. ודא הוא פתחא, דמשכנא עלאה קדישא, משמע דכתיב האהל, האהל הידוע.

אמר רבי אלעזר, פד אתגלייא האי יו"ד, אתבשר, (נ"א אתבשם) ואתברך בפתח האהל, דהיא צדק, לאתבסמא בחס"ד. הדא הוא דכתיב, כחום היום, דהוא שעתא דשלטא חסד, חולקא דאברהם. ומנא לן דהאי פתח האהל, אתבסם לקבליה דאברהם. דכתיב, (בראשית כ"ד) ויי ברך את אברהם בכל, דאתבסם בחס"ד, מדאתגלייא יו"ד.

אמר רבי אבא, והוא יושב פתח האהל, כמה דכתיב ויי ברך את אברהם בכל. דדא הוא פתחא קדישא, כתרא עשיראה. כחום היום, כמה דאתייהיב ליה כתרא דחסד, הדא הוא דכתיב כחום היום. כמה דיתיב בהאי, כך יתיב בהאי, דלא סליק האי בלא האי.

סדר הלימוד ליום כט כסלו [יום 88 בשנה]

[זוהר חלק ב' - דף ל"ו ע"ב]

דבר אחר (דף ל"ו ע"ב) ועבר יי לנגוף את מצרים. מאי ועבר. דעבר על שורי דינא דכתרין, (נ"א דקטרין) דהוה מתקשרי בכתרין אחרנין דלעילא, ושרא להו מקיומיהון, ועבר על אורחוי, בגין למעבד בהו דינא, ולנטרא להו לישראל, וכדין הוא, כל ועבר, ועברתי, ויעבר, דקודשא בריך הוא אעבר על כל אורחוי, או לדינא, או לרחמי. הכא ועבר, בגין למעבד דינא, התם ויעבר, בגין לרחמא.

ויהי בחצי הלילה ויי' הכה כל בכור וגו'. (כתיב (תהלים ס"ט) ואני תפלתי לך יי עת רצון וגו') ר' חייא ור' יוסי הוו אזלי מאושא ללוד, והוה רבי חייא רכיב בחמרא. אמר ר' יוסי, ניתיב הכא ונצלי, דהא מטא זמנא דצלותא דמנחה, ותנינן, לעולם יהא אדם זהיר בצלותא דמנחה. אמאי זהיר. משום דהיא שעתא דתליא דינא ובעי בר נש לכוונא דעתיה, נחת ר' חייא וצלי.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עד דהוו אזלי, נטה שמשא למיעל. אמר רבי חייא לר' יוסי אמאי את שתיק. אמר רבי יוסי, מסתכל הוינא בדעתאי, דלית עלמא מתקיימא, אלא על רישיהון דעמא. אי רישי עמא זכאין, טב לעלמא, טב לעמא. ואי לא זכאין, ווי לעלמא, ווי לעמא.

אמר רבי חייא, ודאי כך הוא, מנלן. דכתיב, (דברי הימים ב', י"ח) ראיתי את כל ישראל נפוצים על ההרים כצאן אשר אין להן רועה ויאמר יי לא אדנים לאלה ישבו איש לביתו בשלום. ישבו, ישבו מבעי ליה. לביתו, בביתו מבעי ליה. דהא באתריהו קיימי.

אלא הכי תנינן, אי רישא דעמא לא זכי, עמא מתפסן בחוביה. מנלן. דכתיב, (שמואל ב', כ"ד) ויאמר דוד וגו' הנה אנכי חטאתי ואנכי העויתי ואלה הצאן מה עשו, (ס"א וכתוב (דברי הימים א' כ"א) ואני הוא אשר חטאתי וגו') דוד חב, וישראל סבלו. ואי רישא דעמא מתפס בחוביה, עמא משתזבן. דהא דינא לא שריא עלייהו. דכתיב, ויאמר יי לא אדנים לאלה, כלומר, (ס"א אם אלו) אלו לא הוו רישין לעמא, מהאי אורחא ישבו איש לביתו בשלום. פלהו משתזבן, אי רישיהון מתפסן. ואפילו יהושפט אתגזר עליה לאתענשא, משום דאתחבר באחאב. אי לאו ההוא צווחא, דכתיב, (מלכים א', כ"ב) ויזעק יהושפט.

עד דהוו אזלי רמש ליליא, אמרו, מה נעביד, אי ניזיל חשף ליליא, אי ניתיב דחלא הוא. סטו מאורחא, יתבו תחות אילנא חד. ויתבו והוו אמרי מלי דאורייתא, ולא דמיכו.

בפלגות ליליא, חמו חד אילתא דעברא קמיייהו, והות צוחת ורמיאת קלין שמעו, קמו ר' חייא ור' יוסי ואזדעזעו. שמעו חד קלא דמכרזא ואמר, מתערין קומו. נימין אתערו. עלמין, אזדמנו לקדמת מריכון. (דהא קלא נפק דכאיב אילתא דלעילא ותתא. דכתיב (תהלים כ"ט) קול יי יחולל אילות ויחשוף יערות) דהא מריכון מפיק לגן עדן, דאיהו היכליה, לאשתעשעא עם צדיקיא, דכתיב ובהיכלו פלו אומר פבוד.

אמר רבי חייא, השתא פלגו דליליא ממש. וקלא דא, הוא קלא דנפק, וכאיב אילתא דלעילא ותתא, דכתיב קול יי יחולל אילות. זכאה חולקנא, דזכינא למשמע דא.

ותא חזי רזא דמלה, בשעתא דקודשא בריך הוא אתחזי על (ויצא קע"ו) גנתא, כל גנתא אתכנש, ולא מתפרש מעדן. ומהאי עדן מבועי נפקין, לכמה אורחין ושבילין, והאי גנתא, אתקרי צוררא (קע"ג) דחיי, דתמן מתעדנין צדיקיא, מנהירו דעלמא דאתי. ובהאי שעתא, קודשא בריך הוא אתגלי עלייהו. ותנינן בשעתא דקודשא בריך הוא אתער בגנתא דעדן לאשתעשעא עם צדיקיא פרוזא נפיק וקרי

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עורי צפון ובאי תימן הפיחי גני יזלו בשמיו יבוא דודי לגנו ויאכל פרי מגדיו מאי ויאכל פרי מגדיו אליו קרבנין דאתקרבו קמיה מנשמתיהון דצדיקייא האי בפלגות ליליא בשעתא אחרא שאר קרבנין ממש.

[זהר חלק ב' - דף ל"ז ע"א]

יתבו רבי חייא ורבי יוסי, אמר רבי יוסי, בכמה זמנין שאילנא, האי דכתיב, ויהי בחצי הלילה וי' הפה כל בכור בארץ מצרים אמאי לא הוה ביממא, דיתגלי לכל פרסומי ניסא, ואמאי מיתו כל אינון חלשי דבתר רחייא, ואינון טלייא דבני עאנא, ולא מיתו מלכי ופרדשכי, וגוברי מגיחי קרבא, כמה דהוה בסנחריב, דכתיב, (מלכים ב', י"ט) ויצא מלאך יי' ויך במחנה אשור וגו'. ותנינו, פלהו מלכין בני מלכין רופינוס ופרדשכי, התם (דף ל"ז ע"א) אתחזי גבורתא דחד שליחא דיליה, יתיר מהאי, דהוה יאות למהוי דיליה יתיר.

אמר ליה יאות שאלת, ואנא לא שמענא מידי בהאי, ולא אימא, אבל הא זכינא לכל האי, וארחא אתתקן קמן. אנא שמענא דרבי שמעון בן יוחאי מדכי שוקין דטבריה, ניזיל גביה. יתבו, עד דהוה נהיר יממא. פד סליק נהורא, קמו ואזלי. פד מטו גביה. אשפחוהו, דהוה יתיב, וספרא דאגדתא בידיה.

פתח ואמר, (ישעיה מ') כל הגוים כאין נגדו מאפס ותהו נחשבו לו. פיון דאמר, כל הגוים כאין נגדו, למה פתיב מאפס ותהו נחשבו לו. אלא אוליפנא, דעתיהו דכל עמין דעלמא, דמהימנותא דלהון הוא כאין, דלא אדבקו עלאין ותתאין, (בתתאין) ושוין לקבליהו מהימנותא דשטותא, אבל מאפס ותהו נחשבו לו, פהאי עלעולא, דסחרא (ס"א דפרחא) ברוחא, ומתגלגלא בקיטא בריקניא, הדא הוא דכתיב, (דניאל ד') וכל דיירי ארעא פלא חשיבין.

עוד פתח ואמר, בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ, את דא ימינא דקודשא בריה הוא, ואת דא שמאלא. אוליפנא, דסטא קודשא בריה הוא ימיניה, וברא ית שמיא, וסטא שמאלא, וברא ית ארעא. הדא הוא דכתיב, (ישעיה מ"ח) אף ידי יסדה ארץ וימיני טפחה שמים קורא אני אליהם יעמדו יחדו.

מהו יעמדו יחדו. סלקא דעתך שמיא וארעא לאו הכי, (נ"א מהשמים קורא אני אליהם והארץ לאו הכי) אלא ימינא ושמאלא דאינון א"ת וא"ת, והיאך יעמדו יחדו. בזאת ההיא, דשלטא בפלגות ליליא, דכלילא א"ת בזאת.

ותנינו, פתיב (קהלת ג) את הפל עשה יפה בעתו. א"ת, הא דאמרן. הפל, כמה דאת אמר, (בראשית כד) וי' ברוך את אברהם בכל. ותאנא, דהיא פתרא דאתקרי

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

זא"ת, דכלילא מא"ת וא"ת. ושלטא בפלגות ליליא, בתרין סטרוי, ברחמי ודינא, רחמי לישראל, ודינא לעמין עובדי כוכבים ומזלות.

פתח ר' חייא ואמר, אי ניחא קמיה דמר, דנימא חד מלה, על מה דאתינא כתיב, ויהי בחצי הלילה וי' הכה כל בכור בארץ מצרים. ומהאי דאמר מר, אשתמע דהאי פסוקא בההוא מלה אתא ואנן אורחא אתתקנא קמן, למיתי למשאל קמן.

פתח רבי שמעון ואמר, (תהלים קיג) מי פיי' אלהינו המגביהי לשבת וגו'. מי פיי' אלהינו, דסליק ואתעטר לאתישבא בכתרא עלאה קדישא, נהירו על כל בוציני דנהרו כתרין ועטרין. המשפילי לראות, דנחית בכתרוי, מכתרא לכתרא, מנזרא לנזרא, מנהירו לנהירו, מבוצינא לבוצינא. לאשגחא בעלאין ותתאין, הדא הוא דכתיב, (תהלים יד) יי' משמים השקיף על בני אדם וגו'.

תא חזי, כתיב, ויהי בחצי הלילה. כחצי מבעי ליה, או כחצות, כגוונא דאמר משה. ואי כמה דאמרי חברנא, דלא ימרון אצטגניני פרעה, משה בדאי הוא. הא קושיא באתריה קיימא, בג' גווי, דאפילו ישראל ימרון הכי. חד, דאי הכי הוה ליה למימר ויאמר משה פחצות הלילה. אמאי קאמר, כה אמר יי' וגו'. כמה דלא אתכוון שעטא, דהא לא יתפסון במשה, אלא בפטרונא, בגין דאמר כה אמר יי' וגו'. תרי, דהא משה אמר, עד בכור השפחה אשר אחר הרחמים, ולא הוה הכי, אלא עד בכור השבי אשר בבית הבור. על כל פנים אפילו ישראל נמי ימרון הכי, דהא לא אתבררון מלי. תלת דאיהו אמר משמא דפטרונא כחצות, וכתיב ויהי בחצי הלילה.

[זוהר חלק ב' - דף ל"ז ע"ב]

ועוד, שאלתא דילכוון, יתיר על מטול דלא יכיל בעירא למסבל. אמאי הוה בפלגות ליליא, ולא ביממא. ואמאי מיתו כל אינון חלשין דבתר רחיא. אלא פלא רזא עלאה הוא, בין מחצדי חקלא, וכלא אתכשר (נ"א אתבשר) בנביאה מהימנא. זכאה חולקיה דמשה, דעליה כתיב (תהלים נה) יפית מבני אדם הוצק חן בשפתותיה על פן ברכה אלהים לעולם. אהבת צדק ותשנא רשע על פן משחך אלהים אלהיה שמן (דף ל"ז ע"ב) ששון מחבריה. יפית מבני אדם: משת וחנוף. הוצק חן בשפתותיה: מנח ובניו. על פן משחך אלהים אלהיה: מאברהם ויצחק. ששון: מייעקב. מחבריה: משאר נביאי. וכי גבר דסליק בדרגין עלאין דלא סליק בר נש אחרא, לא ידע מה דאמר.

אלא הכי תנינן, האי כתרא דאקרי זא"ת, אתקרי אש"ה, כמה דאת אמר, (בראשית ב) לזאת יקרא אשה. אמאי. משום כי מאיש לקחה זאת. מאן הוא איש.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ההוא דאקרי זה. ודא הוא איש דכר, כמה דאת אמר (שמות לב) כי זה משה האיש. האיש הזה. ואקרי איש זה, וזה איש. וזאת, אתנסיבת מזה דאקרי זכר.

ובגין דא, איהי תמר דכר ונוקבא, דלא סליק דא בלא דא. תמר: כמה דאת אמר, (שיר השירים ג) בתמרות עשן. מה עשן, סליק חוור ואוכם, אוף הכא, פלא פליל בה בפלגות ליליא, למעבד נימוסי בחד שעתא, חוור לישראל, ואוכם לעובדי עבודת פוכבים ומזלות.

ועוד דהאי ליליא לא אתפלג, לא עביד נימוסי. מנא לן. מאברהם. דכתיב, (בראשית יד) ויחלק עליהם לילה, דאתפלג למעבד נימוסי. (מהו כחצות כמה דאת אמר (מלכים א' י"ח) כעלות המנחה (איוב ה') כעלות גדיש אוף הכא כחצות) כמפלג. דמשה ידע דלא יעביד נימוסי, עד דאתפלג.

והכי הוה, דלא עביד ליליא נימוסי, עד דאתפלג, בפלגות בתראה, עבד נימוסי, הדא הוא דכתיב ויהי בחצי הלילה. מאי בחצי. בפלגות בתראה, בזמנא דאיהי שלטא, ואשתכח האי זאת, למעבד נימוסין תדירא, וכל נימוסא דאתעביד בליליא, בפלגותא בתראה אתעביד.

ויי' הכה כל בכור, ויי': הוא ובית דינו, ויי': הוא ונימוסי. הכה כל בכור הכה, משה לא אמר אלא ומת וגו', מהו הכה. אלא, דאתער בה, כמה דאגזים משה, דכתיב והנה לא שמעת עד כה.

ותאנא, פרעה חכים הוה מפל חרשוי, ואסתפל בהאי זאת, דיעביד ביה דינא, וזמין לחרבא ארעיה, כמה דאמר משה, בזאת תדע כי אני יי'. ובאיהו מה כתיב, ויפן פרעה. מהו ויפן. דאפני לביה מהרהורא דא. כמה דאת אמר, (במדבר יב) ויפן אהרן. ויבוא אל ביתו ולא שת לבו גם לזאת. גם לרבות האי דזמינא לחרבא ארעיה, ולא שוי לביה לקבליה דזא"ת.

כל בכור, אפילו דרגין עלאין ותתאין, אתברו משולטנהון, (ס"א משלשוליהון) כל אינון דשלטין בחכמתא דלהון, דכתיב, בארץ מצרים. וכלהו דרגין, עלאין ותתאין, דאתברו משולטנהון, (ס"א משלשוליהון) כלהו בפסוקא אתחזון, (ס"א אתרמיזו) דכתיב מבכור פרעה היושב על פסאו עד בכור השפחה אשר אחר הרחים וכל בכור בהמה, הא כלהו אתחזון בפסוקא.

סתמא דמלה, מבכור פרעה היושב על פסאו, כתרא תתאה דקוזמיטא דמלכותא (נ"א ממלכותא) דלעילא. עד בכור השפחה, כתרא שמאלא, תתאה מינה, דקוזמיטא מבתר ארבע (נ"א מכתרה אחר) רחין, ארבע משיריין. (משמע) משום דכתיב אחר הרחים, (ולא מן הרחים). וכל בכור בהמה, תתאין מתתאין, נוקבא מנוקבתא,

"זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

דַּאֲשַׁתְּכֵחוּ בְּאֵתְנֵי בְּבַעֲרֵי וְחֻמְרֵי, בְּרַבְרָבֵי בְּזוּטְרֵי, וּמְקַבְּלֵי מִנְהוֹן גּוֹבְרִין וְנוֹקְבִין. עַד בְּכוֹר הַשְּׁבִי אֲשֶׁר בְּבֵית הַבוֹר, אֵינּוֹן דְּנִפְקִין מִשְׁפַּחַת. דִּי בְּהוֹן עֲבָדִין לְאַסִּירֵי, דִּישַׁתְּעַבְדוּן בְּהוֹן לְעֵלְמִין, וְלֹא יִפְקוּן לְחִירוֹ.

[זוהר חלק ב' - דף ל"ח ע"א]

וּבְרוּחֵצְנוּתָא דְאֵלִין דְרַגִּין, סְרִיבוּ מִצְרָאֵי, דִּי בְּהוֹן עֲבָדוּ קְשָׁרָא לְיִשְׂרָאֵל, דְּלֹא יִפְקוּן מִן עֲבָדוּתְהוֹן לְעֵלְמִין. וּבַהֲאֵי אֲתַחְזִי גְבוּרְתָא וְשִׁלְטְנוּתָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְדַכְרָנָא דָּא לֹא יִשְׁתַּצִּי מִיִּשְׂרָאֵל לְדַרְי (דף ל"ח ע"א) דְרִין, דָּאֵי לֹא הוּוּ חֵילָא וּגְבוּרְתָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כָּל מַלְכֵי עַמִּין, וְכָל חֲרָשֵׁי עֵלְמִין, וְחַכְמֵי עֵלְמִין, לֹא יִפְקוּן לְיִשְׂרָאֵל מִן עֲבָדוּתָא, דְשָׂרָא קְטָרִין דְלַהוֹן, וְתַבַּר כָּל אֵינּוֹן כְּתָרִין, בְּגִין לְאַפְקָא לוֹן. עַל דָּא כְּתִיב, (ירמיה י') מִי לֹא יִרְאֶה מֶלֶךְ הַגּוֹיִם כִּי לֶךְ יֵאָתֶה כִּי בְּכָל חַכְמֵי הַגּוֹיִם וּבְכָל מַלְכוּתָם מֵאִין כְּמוֹךְ.

בְּכַה רַבֵּי שְׁמַעוֹן, אָרִים קָלִיה וְאֲתַנְתָּ, אָמַר קְנִטוּרָא דְקִיטְפָא אֲשַׁתְּכַת, חֲשַׁבְתוֹן דְשִׁבַּח קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כַּמָּה זְמַנִּין, (דברים ה) אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם, (דברים טז) הוֹצִיאֲךָ יי' אֱלֹהֶיךָ מִמִּצְרַיִם, (דברים ה) וַיּוֹצִיאֲךָ יי' אֱלֹהֶיךָ מִשָּׁם, (שמות יב) הוֹצֵאתִי אֶת צְבָאוֹתֵיכֶם, (שמות יג) זְכוֹר אֶת הַיּוֹם הַזֶּה אֲשֶׁר יָצָאתָ מִמִּצְרַיִם, (דברים יד) וַיּוֹצִיאֲךָ בְּפָנָיו בְּכַחוֹ הַגָּדוֹל מִמִּצְרַיִם, (שמות יג) הוֹצִיא יי' אֶתְכֶם מִזֶּה.

אֶלָּא תֵּאֵנָא, י' כְּתָרִין, אֵינּוֹן לְתַתָּא, כְּפִינְוֹנָא דְלְעֵילָא, וְכִלְהוּ סְתִימִין, בְּתַלְתָּא אֵלִין דְאֲמָרִין. וְתַלְתַּת קְשָׁרִין קְשִׁירוּ בְּהוּ, עַל ג' דְרַגִּין אֵלִין דְבַהוּ עֲבָדוּ, דִּישְׂרָאֵל לֹא יִפְקוּן מִשְׁעַבְדוּתְהוֹן לְעֵלְמִין.

זְכָאִין אֲתוֹן אַבְרָהָם יִצְחָק וַיַּעֲקֹב, דְּבִזְכוּתְכוֹן שְׂרִיאוּ קְטָרִין, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְכָר תַּלְתַּת קְטָרֵי מְהִימְנוּתָא דְלְכוֹן הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב, (שמות ב) וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת בְּרִיתוֹ אֶת אַבְרָהָם אֶת יִצְחָק וְאֶת יַעֲקֹב. אֶת אַבְרָהָם, הָא קְשָׁרָא חֲדָא, דְאַבְרָהָם. אֶת יִצְחָק, הָא קְשָׁרָא תְנִינָא, דִּיצְחָק. וְאֶת יַעֲקֹב, הָא קְשָׁרָא תַלְיִתָּא, שְׁלִימְתָא דִּיעֲקֹב.

תְּנָא, כָּל זְמַנִּין וְחֻגִין וְשַׁבְתִּין, כְּלַהוּ דוּכְרָנָא לְהֵאֵי, וְעַל הֵאֵי אֲתַקִּימוּ כְּלַהוּ, דְאַלְמְלָא הֵאֵי, לֹא הוּוּ נְטוּרָא דְזְמַנִּין וְחֻגִין וְשַׁבְתִּין. וּבְגִינֵי כְּ, לֹא אֲשַׁתַּצִּי דְכְרָנָא דְמִצְרַיִם מִכָּל זְמַנִּין וְחֻגִין וְשַׁבְתִּין. תָּא חֲזִי דִינָא (ס"א דא) הוּא יְסוּדָא וְשָׂרָא דְאוּרִייתָא, וְכָל פְּקוּדוּי, וְכָל מְהִימְנוּתָא שְׁלִימְתָא דִּישְׂרָאֵל.

וְעוּד אֲמַאי לֹא הוּוּ בִימְמָא דְשְׁאִילְתוּ. תְּנִינָן, כְּתִיב הַיּוֹם אֲתֶם יוֹצְאִים, וְכְתִיב הוֹצִיאֲךָ יי' אֱלֹהֶיךָ מִמִּצְרַיִם לִילָה. אֶלָּא תֵּאֵנָא, עֲקָרָא דְפּוֹרְקָנָא דִּישְׂרָאֵל, לֹא הוּוּ אֶלָּא בְּלִילָה, דְלִילָא שְׂרָא קְטָרִין, וְעֵבִיד נוֹקְמִין, וְיוֹמָא אֲפִיק לוֹן בְּרִישׁ גְּלִי, הֵדָּא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

הוא דכתיב, (במדבר לג) יצאו בני ישראל ביד רמה לעיני כל מצרים. (נ"א ועוד לילה שארי קטרין ועבד נוקמין ודינין ויומא גלי ופרסם ניסא ונוקמא דאתעביד הדא הוא דכתיב יצאו בני ישראל ביד רמה וגו'). וכתיב ומצרים מקברים את אשר הכה יי בהם כל בכור, דא הוא פרסומי ניסא.

אתו ר' תייא ור' יוסי, אשתטחו קמיה, ונשקו ידוי. ובכו ואמרו, גליפין עלאין ותתאין, זקפן רישא בגינה, עבד קודשא בריך הוא ירושלים לתתא, פגוונא דלעילא. עבד (רשב"י) שורי קרתא קדישא ותרעוי. מאן דעייל, לא עייל, עד דיפתחון תרעין. מאן דסליק, לא סליק, עד דיתתקנון דרגין דשורי מאן יכיל למפתח תרעין דקרתא קדישא, ומאן יכיל לאתקנא דרגין דשורי, דא רבי שמעון בן יוחאי, דאיהו פתח תרעין דרזי דחכמתא, ואיהו אתקין דרגין עלאין, וכתיב (שמות לה) יראה כל זכורך את פני האדון יי. מאן פני האדון יי, דא רבי שמעון בן יוחאי, דמאן דאיהו דכורא מן דכרניא, בעי לאתחזאה קמיה.

אמר לון, עד השתא, לא סיימנא מלה דשאלתא דילכון, דהא תנינן, ויי' הכה כל בכור, כל בכור סתם, כדקאמרן. וכלא הוה כמה דאינון דמיתו, אינון קטורי קטרין, דהוו משתמשי בחרשייהו באינון כתרין. מנהון משתמשי בעלאי, ומנהון בתתאי, ואף על גב דכלהו תתאין אינון. וכל ארעא דמצרים מליא חרשין הוה. וכתיב פי אין בית אשר אין שם מת.

ואתעביד דינא בכלא, בשעתא דאתכנשו כלהו בבתיהון, ולא הוו מתפזרי במדברא ובחקלא, אלא כלהו אשתכחו בבתיהון, (ואור הנר יפה לבדיקה מבחוץ) ועביד ליליא דינוי בכלא בההיא שעתא. ותנא הוה נהיר ליליא כיומא דתקופה דתמוז, וחקא כל עמא דינוי דקודשא בריך הוא, הדא הוא דכתיב (תהלים קלט) ולילה פיום יאיר כחשכה כאורה.

[זוהר חלק ב' - דף ל"ח ע"ב]

ובשעתא דנפקו אשתכחו כלהון מתין בשוקין לעיניהון דכלא, בעיין לאקברא להו ולא אשכחו, ודא אקשי להו מפלא. חמו לישראל נפקין (דף ל"ח ע"ב) לעיניהון בחד גיסא, וחמו למיתיהון באידך גיסא. ובכלא הוה פרסומי ניסא, דלא הוה כהאי מיזמא דאתברי עלמא.

ותא חזי, כתיב ליל שמורים הוא ליי' להוציאם וגו', הוא הלילה הזה ליי' שמורים לכל בני ישראל וגו', האי פסוקא קשיא פיון דאמר ליל, מהו שמורים, ולא שמור, שמור מבעי ליה. וכתיב הוא הלילה הזה, ליל קאמר בקדמיתא, ובתר לילה.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אֵלָא הָכִי תַנְיָנָן, כְּתִיב, (דברים כב) כִּי יִהְיֶה נֶעְרָה בְּתוּלָה. נַעַר כְּתִיב, מֵאֵי טַעְמָא. מִשּׁוּם דְּכָל זְמַן דְּלֹא קִבִּילַת דְּכָר, אֶתְקָרִי נַעַר, מִדְּקִבִּילַת דְּכָר, אֶתְקָרִי נֶעְרָה. אוּף הָכָא, לִיל עַד לֹא קִבִּילַת דְּכָר. וְאִף עַל גַּב דְּכְתִיב בֵּיה שְׁמוּרִים דְּכָר הָוֵה זְמִין לְאַתְחַבְרָא עִמָּה וּבְשַׁעְתָּא דְאַתְחַבְרָא עִמָּה דְכָר, כְּתִיב, הוּא הִלְיָלָה הָוֵה לִי שְׁמוּרִים. שְׁמוּרִים: דְּכָר וְנוֹקְבָא. וּבְגִינֵי כֶּף כְּתִיב הִלְיָלָה הָוֵה.

וּבְאַתְר דְּאַשְׁתַּכְּחוּ דְּכָר וְנוֹקְבָא, לִית שְׁבַחָא אֵלָא לְדְכוּרָא. וְהָכִי שְׁבַחוּ יִשְׂרָאֵל בְּתוֹשִׁבְתַּתִּיָּהּ. לְדְכוּרָא וְלֹא לְנוֹקְבָא, הִדָּא הוּא דְכְתִיב, (שמות טו) זֶה אֵלֵי וְאֲנֹהוּ. דְּלִית שְׁבַחָא בְּאַתְר דְּדְכוּרָא וְנוֹקְבָא אֶשְׁתַּכְּחוּ, אֵלָא לְדְכוּרָא. וְעַל דָּא (נ"א ולדא) מְחַכְּאֵן יִשְׂרָאֵל, דְּכְתִיב, (ישעיה יב) זֶה יְיָ קוֹיְנֵנוּ לוֹ נְגִילָה וְנִשְׁמַחָה בִּישׁוּעָתוֹ. מִשּׁוּם דְּהָכִי זְמִין לְמַעַבְדַּד לְהוּ, דְּכְתִיב, (מיכה ו) פִּימֵי צִאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲרָאֵנוּ נִפְלְאוֹת.

וְרִזָּא דָּא הָכִי הוּא, כְּגוּוֹנָא דְהָכָא לִיל וְלִילָה, כֶּף זְמִין קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַעַבְדַּד לְהוּ, דְּכְתִיב, (ישעיה כא) שׁוֹמֵר מַה מְלִילָה שׁוֹמֵר מַה מְלִיל. מַה לְהִלְן שְׁמִירָה וְלִיל, אוּף כְּפִין שְׁמִירָה וְלִיל. מַה לְהִלְן שְׁמִירָה וְלִילָה, אוּף כְּפִין שְׁמִירָה וְלִילָה.

וְלִילָה אֶתְקָרִי אַגְב דְּכוּרָא, הִדָּא הוּא דְכְתִיב, (ישעיה כא) אֲתָא בְּקָר וְגַם לִילָה. בְּקָר: כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (בראשית יט) וַיִּשְׁכַּם אַבְרָהָם בְּבִקְר. דְּהוּא מְדַתוּ מִמֶּש. וְכְתִיב (תהלים ה) יְיָ בְּקָר תִּשְׁמַע קוֹלִי, בְּקָר מִמֶּש.

יְתַבוּ ר' חֲזִיָּא וְר' יוֹסִי, וְאוּלִיף לְהוּ רִזָּא דְתוֹרַת כְּהֻנִּים, וְהוּוּ מְהַדְרִי בְּכָל יוֹמָא וַיְתַבֵּי קָמִיָּה. חַד יוֹמָא נִפְק רַבִּי שְׁמַעוֹן לְבַר, אֲזִלוּ בְהַדְיָה, מָטוּ לְחַד חֻקְלָא יְתַבוּ.

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, תָּא חֲזִי, כְּתִיב, (קהלת ז) אֵת הַכֹּל רִאִיתִי בְיַמֵּי הַבְּלִי יֵשׁ צְדִיק אוֹבֵד בְּצַדִּיקוֹ וַיֵּשׁ רָשָׁע מֵאֶרֶץ בְּרַעְתּוֹ, שְׁלֵמָה דְהוּת חֻכְמָתָא יְתִירָא (נ"א יקירא) עַל כִּלְא, מֵאֵי קָאֵמַר בְּהַאי קָרָא. אֵלָא, שְׁלֵמָה רְמֵז דְחֻכְמָתָא קָא רְמֵז. דְּהָא חֲזוּיִן אוּרְחֵי דְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְלֹאוּ הָכִי, דְּהָא כְּתִיב, (ירמיה יז) וְלִתַּת לְאִישׁ כְּדַרְכּוֹ וּכְפָרֵי מַעֲלָלָיו. אֵלָא תְרֵי עֲנִינֵי נִינְהוּ, דְקָא רְמֵז הָכָא.

דְּתַנְיָנָן, כֶּד עֵינױ דְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעָאן לְאַשְׁגַּחָא בְּעֵלְמָא, וְלַעֲיִנָּא בֵּיה, כְּמָה דְכְתִיב (ס"א עיני ה' המה משוטטות בכל הארץ (זכריה ד') וכתוב כי וגו') (דברי הימים ב טז) כִּי יְיָ עֵינָיו מְשׁוֹטְטוֹת בְּכָל הָאָרֶץ, וְאַשְׁכַּחַן חֲזִיבִין בְּעֵלְמָא, הֵהוּא צְדִיקָא דְאַשְׁתַּכַּח בְּדָרָא, אֶתְפֶּס בְּחוּבֵיָּהּ. וְחֲזִיבֵיא מֵאֶרֶץ קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא רױגְזִיָּה עֲמַחוּן עַד דִּיתוּבוּן. וְאִי לָאוּ, לֹא יִשְׁתַּכַּח מֵאֵן דִּיתַבַּע רַחֲמֵי עֲלֵיהוֹן, הִדָּא הוּא דְכְתִיב, יֵשׁ צְדִיק אוֹבֵד בְּצַדִּיקוֹ, מִשּׁוּם דְּהָוָא זְכָאָה, אֶסְתַּלַּק מֵעֵלְמָא.

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

בְּגִינֵי כַף תְּגִינֵן, לְעוֹלָם אֵל יְדוּר אָדָם אֵלָא בְּמִקּוּם שְׁאֲנָשֵׁי מַעֲשֵׂה דְרִים בְּתוּכוֹ.
מַאי טַעְמָא. מְשׁוּם דְּוִי לְהָא דְמְדוּרִיָּה בֵּין חֵיבֵיָא, דְּהוּא אֲתַפֵּס בְּחוּבֵיהוּ, וְאִי
דְיֹרִיָּה בֵּין זַכָּאִין, אוֹטִיבִין לִיה בְּגִינֵיהוּן.

דְּהָא רַב חֲסֵדָא, הוּהוּ דְיֹרִיָּה בְּקַדְמִיתָא בֵּינֵי קְפוּטְקָאִי, וְהוּהוּ דְחִיקָא לִיה שְׁעָתָא,
וּמְרַעִין רַדְפִּין אֲבַתְרוּי. נָטַל וְשׁוּי מְדוּרִיָּה בֵּין מְאָרֵי תְרִיסִין דְצַפּוּרִי, וְסָלִיק, וּזְכָה
לְכַמְה טְבִין, לְכַמְה עוֹתְרָא, לְכַמְה אוֹרִיָּתָא, וְאָמַר, כָּל הָאִי זַכִּינָא, עַל דְּעָאֲלִית בֵּין
אֵינּוּן דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אֲשַׁגַּח לְאוֹטְבָא לְהוּ.

דְּבַר אַחַר, אֵת הַכֹּל רְאִיתִי בְיַמֵּי הַבְּלִי. וְכִי שְׁלֵמָה, דְדַרְגִּין עֲלָאִין דְחֲכַמְתָּא הוּוּ
בֵיה, עַל כָּל בְּנֵי דְרָא דְכְּתִיב (מַלְכִים א ה) וַיַּחֲכֶם מִכָּל הָאָדָם, (וּאֲשַׁתְּדֹלוּתִיה בְּאוֹרִיָּתָא
לְמַעַבְד טִיבוּ וְקִשׁוּט) דְכְּתִיב, (דְּבַרֵי הַיָּמִים א כט) וַיֵּשֶׁב שְׁלֵמָה עַל כֶּסֶף יִי לְמֶלֶךְ, אָמַר
בְּיַמֵּי הַבְּלִי. וְכְּתִיב, (קֹהֶלֶת א) הֵבֵל הַבְּלִים אָמַר קֹהֶלֶת.

[זוהר חלק ב' - דף ל"ט ע"א]

וְתָנָא, ז' שְׁמוֹת נִקְרָא: שְׁלֵמָה. יְדִידִיָּה, אֲגוּר. בֶּן יִקְ"א, אִיתִיא"ל, לְמוֹאֵל.
קֹהֶלֶת. קֹהֶלֶת כְּנַגַּד כָּלָם. וְכָלָם נִקְרָא (דף ל"ט ע"א) כְּעִין שֶׁל מַעֲלָה, קֹהֶלֶת כְּנוֹפֵיא
קְדִישָׁא דְבֵי עֲשָׂרָה, בְּגִין כַּף קֹהֶל אֵין פְּחוּת מַעֲשָׂרָה. וְקֹהֶל אֲפִילוּ מְאָה, וְקֹהֶלֶת
כָּלְלָא דְכָלָא, כְּמָה דָּאֵת אָמַר (דְּבַרֵים ל ג) קֹהֶלֶת יַעֲקֹב.

וְתָנָא, שְׁמוֹתָיו עַל שֵׁם הַחֲכָמָה אֲתַקְרוּן, וּבְגִין כַּף ג' סְפָרִין עֲבַד, שִׁיר הַשִּׁירִים.
קֹהֶלֶת. מְשָׁלִי. וְכִלְהוּ לְאַשְׁלָמָא חֲכַמְתָּא. שִׁיר הַשִּׁירִים לְקַבֵּל דְחֲסֵד. קֹהֶלֶת לְקַבֵּל
דְּדִינָא. מְשָׁלִי לְקַבֵּל דְרַחֲמֵי. בְּגִין לְאַשְׁלָמָא חֲכַמְתָּא, וְהוּא עֲבַד כָּל מַה דְעֲבַד בְּגִין
לְאַחֲזָא חֲכַמְתָּא, וְלְקַבֵּל דְרָגָא (נ"א וְלְקַבֵּל דְרוּא) עֲלָאָה, וְהוּא אָמַר בְּיַמֵּי הַבְּלִי הֵבֵל
הַבְּלִים.

אֵלָא, רְזָא דְהֵבֵל יִקְרָא הוּא. וְהוּא הֵבֵל דְנִפְיָק מִפּוּמָא, וְרוּא דְהֵבֵל דְנִפְיָק
מִפּוּמָא, קָלָא אֲתַעֲבִיד מְנִיָּה. וְתָנָא, אֵין הָעוֹלָם מְתַקֵּיִם אֵלָא בְּהֵבֵל פִּיָּהֶם שֶׁל
תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּן שְׁלָא חֲטָאוּ. שְׁלָא חֲטָאוּ מִמֶּשׁ. וְהֵבֵל אֲתַעֲבִיד בְּרוּחָא וּמִיָּא,
וְכָל מַה דְאֲתַעֲבִיד בְּעֵלְמָא בְּהֵבֵל אֲתַעֲבִיד. וְרוּא דְהָאִי הֵבֵל שֶׁל תִּינוּקוֹת אֲתַעֲבִיד
קָלָא, וְאֲתַפְּשֵׁט בְּעֵלְמָא, וְאֵינּוּן נְטוּרֵי עֲלָמָא, וְנְטוּרֵי קֶרְתָּא, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב,
(תְּהִלִּים קכז) אִם יִי לֹא יִשְׁמַר עֵיר וְגו'.

וְתָא חֲזִי, הוּא הֵבֵל, הוּא קָלָא. מַה בֵּין הָאִי לְהָאִי. הֵבֵל (הוּא קָלָא) קָאִים בְּחִילָא,
לְמִיפְק קָלָא. קָלָא מִמֶּשׁ קָאִים בְּקִיּוּמָה (דְלָא) לְאַפְקָא (אַחֲרָא) מְלָת. וְהָהוּא הֵבֵל דְהוּהוּ
אַחֲסַנְתִּיָּה דְאֲבוּי קְרִיָּיָה הֵבֵל, וּמְנִיָּה חֲזָא כָּל מַה דְחֲזָא. וְאָף עַל גַּב דְסִיּוּעִין סְגִיאִין

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מעילא אחרנין הוּו ליה, ולאשתמודעא מלה, אמר בימי הבל, דמלה דא מתמן אתא.

ורוא דמלה הכל, הכל את הכל ראיתי בימי הבל, יש צדיק אוֹבד בצדקו, דא הוא רוא דמלה, דגלי ופרסם, דכלא תליא בימי הבל, כלומר בזמנא דהאי הבל ינקא מן דינא, בגין למעבד דינא, צדיק אוֹבד בצדקו, ובזמנא דהאי הבל ינקא מרחמי. רשע מאריך ברעתו. ותרווייהו תליין בהאי הבל, ובגין כך כתיב בימי, ולא כתיב ביום. וכלא תליין בימי הבל דא. מאן דאערע בדינא, בדינא. מאן דאערא ברחמי, ברחמי.

ואי תימא יש צדיק אוֹבד ולא קאמר אבוד. הכי הוא אוֹבד ממש. דההוא דינא אוֹבד לצדיק מעלמא ומדרא. ויש רשע מאריך ברעתו, מאריך ממש, דההוא דינא (ס"א הבל) כד ינקא מרחמי, עביד רחמי לשהוא רשע, ומאריך ליה.

עד דהוּו יתבי חמו קטורא דהוּו סליק לעילא ונחית לתתא. אמר אתעטרוּתא אתעטור בטינתא (נ"א בעניותא) דארעא, מגו לעילא. אדהכי, סליק ההוא חקלא ריחא, מפל בוסמין, אמר ניתב הכא, דשכינתא גבן אתקיים. בגין כך, פריח שדה אשר ברכו יי'.

פתח ואמר, (בראשית כז) וירח את ריח בגדיו ויברכהו ויאמר ראה ריח בני וגו', וירח את ריח בגדיו, משמע דאינון לבושין הוּו סלקין ריחא טבא, (ס"א דלא אתעדי) ולבתר אתעדי מנהון ההוא ריחא. השתא אית לאסתכלא, כתיב, ריח בגדיו, וכתיב ריח בני, ולא אמר ריח הבגדים, אלא ריח בני. אלא תאנא, פיון שנכנס יעקב, נכנס עמו גן עדן. ותאנא, אותן הבגדים היו של אדם הראשון, דכתיב, (בראשית ג) ויעש יי' אלהים לאדם ולאשתו פתנות עור וילבישם, והוציאם מגן עדן.

ואי תימא, דכתיב ויתפרו עלה תאנה דאינון הוּו, אי הכי, אמאי כתיב ויעש ה' אלהים. וכתיב פתנות עור, הא לא הוּו אלא עלה תאנה אלא פתרגומו, לבושין דיקר והוּו סלקין ריחין מבוסמא דעדן.

ותניא, בשם מלא אתעבידו, דכתיב ויעש ה' אלהים. מה דלא אתעבידו ביה שמיא וארעא. ולא. והא כתיב, (בראשית ב) ביום עשות יי' אלהים ארץ ושמים. לא קשיא האי כד אתעבידו, לא אתעבידו בשם מלא, בר כד אתקיימו, בשם מלא אתקיימו.

[זוהר חלק ב' - דף ל"ט ע"ב]

ומה דאמרו דאינון לבושין אתו לשהוא רשע דעשו, דנסיב לו מן גמרוד הכי אוקימנא, וקשיא מלה, דאי הכי הא כתיב לאדם ולאשתו, לבושין לאדם, ולבושין

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לְחֹהָהּ. לְבוֹשִׁין דְּחֹהָהּ מַה אֲתַעְבְּדוּ. וְתוּ, דְּאִי הָכִי (דף ל"ט ע"ב) בְּמַאי אֲתַקְבְּרוּ, סְלֵקָא דְעֵתָךְ דְּאִינוּן שְׁבָקוּ וְרַאמוּ מִנְהוּן זַהְרָא עֲלָאָה, דְּיֵהִיב לֹון קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

אֶלָּא אִינוּן לְבוֹשִׁין דְּאֲתַלְבְּשׁוּ בְּהוּ אָדָם וְאֲתַתִּיה, לָא אֲתַלְבְּשׁ בְּהוּ בַר נֶשׁ אַחְרָא, דְּבְּאִינוּן לְבוֹשִׁין דְּמוּ כְּגֹוּנָא דְּלַעֲיָלָא וְאִי סְלֵקָא דְּעֵתָךְ, דְּאִינוּן אֲתַלְבְּשׁוּ מִגְּרַמִּיהוּן בְּהוּ. תָּא חֲזִי, כְּתִיב וַיִּלְבִּישֶׁם, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲלֵבִישׁ לֹון, זַכָּאָה חוּלְקִיהוּן.

כְּתִיב. (תהלים קד) ה' אֱלֹהֵי גְדֻלַּת מַאֲד הוּד וְהִדְר לְבָשֶׁת. וְכְתִיב (תהלים צו) הוּד וְהִדְר לְפָנָיו. וְכְתִיב (תהלים קד) עוֹטָה אֹור כְּשֶׁלֶמָה וְגו'. כִּיּוֹן דְּאֲתַלְבְּשׁ (מה דאתלבש) עֵבֶד מַה דְּעֵבֶד. מְלַמֵּד, שְׁנַתְעַטְףָּה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּאֹור, וּבְרָא יֵת שְׁמִיָּא. אֶלָּא בְּמַאי אֹוקִימְנָא הַחֲמֵדָת אֲשֶׁר אֲתָהּ בְּבִית. הַחֲמוּדוֹת: בְּגֵדֵי מַלְכוּת (נ"ח ע"ג) בְּמִשֵׁי וְזָהָב, וְאַרְחָא דְּעֵלְמָא דְּגַגְזִי לֹון בְּבוֹסְמִין וְרִיחִין, לִיקְרָא דְּלְבוּשִׁיהוּן.

תָּא חֲזִי וַיְרַח אֶת רִיחַ בְּגָדָיו, בְּתַחֲלָה. וְכַד אֲרַגִּישׁ, אָמַר רַאֵה רִיחַ בְּנִי, דְּיִדַע דְּבִיהַּ הוּא תְּלִיא מְלֵתָא, דְּבִגְיָנִיהַּ סְלִיק רִיחָא. כְּרִיחַ שְׂדֵה אֲשֶׁר בְּרָכוּ יי', וְכִי מְנַיִן הוּא יִדַע יִצְחָק רִיחַ שְׂדֵה אֲשֶׁר בְּרָכוּ יי'.

אֶלָּא, תְּרִין מְלִין אִינוּן, וְכֹלָא הוּא חַד. דְּכְתִיב, (בראשית כד) וַיֵּצֵא יִצְחָק לְשׁוּחַ בְּשֵׂדֵה לְפָנֹת עָרֵב. וְכִי לָא הוּא לִיהַּ בֵּיתָא, אֹו מְקוּם אַחַר לְהַתְּפַלֵּל. אֶלָּא אֹוְתָהּ הַשְּׂדֵה הָיָה אֲשֶׁר קָנָה אַבְרָהָם סְמוּךְ לְמַעְרָה, דְּכְתִיב, (בראשית כג) הַשְּׂדֵה אֲשֶׁר קָנָה אַבְרָהָם מֵאֵת בְּנֵי חֵת. וּבִשְׁעֵתָא דְּהוּא יִצְחָק עָאֵל גַּבִּיָּה, חָמָא שְׂכִינְתָא עֲלֵיהַּ, וְסְלִיק רִיחִין עֲלָאִין קְדִישִׁין, וּבְגִינֵי כַּף הוּא מְצִלֵי תַמְן, וְקַבְעִיהַּ לְצִלוֹתֵיהַּ.

וְאַבְרָהָם אָמַאי לָא הוּא מְצִלֵי תַמְן, מְשׁוּם דְּקַבְעִיהַּ דְּאֲתַרָּא אַחְרָא הוּא לִיהַּ בְּקַדְמִיתָא, וּמְלָה אַחְרָא רִיחָא דְּחָמָא בְּהַר הַמּוֹרִיָּה. וְלָמָּה נִקְרָא מוֹרִיָּה. עַל שֵׁם הַמּוֹר הַטּוֹב דְּהוּא תַמְן.

וְכֹלָא הוּא, וְגַן עֵדֵן דְּעָאֵל עֲמִיהַּ וּבְרַכִּיהַּ. וּבְגִין כַּף לָא תְּלָה מְלָה בְּלְבוּשִׁין, אֶלָּא בִיעֻקְבַּ מְמִשׁ, דְּחָמָא דְּבִיהַּ הוּא תְּלִיא מְלָה (ס"א ו' אות הוה לאתברכה) וְאֲתַחֲזִי, וְזַכּוּתִיהַּ סְלִיק לְאַתְּבְּרָכָא, וְעָאֵל עֲמִיהַּ גַן עֵדֵן. וּבְגִין כַּף כַּד אֲתַרְעֵם עֲשׂוּ, אָמַר גַּם בְּרוּךְ יִהְיֶה. (מלה)

סדר הלימוד ליום ל כסלו [יום 89 בשנה]

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, לָא אֲצַטְרִיךְ אֹורִיָּתָא לְמַכְתַּב אֶלָּא מֵהַחֲדָשׁ הַזֶּה לְכֶם רֵאשׁ חֲדָשִׁים. מַאי טַעְמָא. מְשׁוּם דְּשִׁירוֹתָא דְּסִיְהָרָא הוּי, וְעַל דָּא אֹורִיָּתָא הוּא אֲצַטְרִיךְ לְמַכְתַּב מֵהַכָּא, דְּהָא בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתַקְשֶׁר מְלָה.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ולא קשיא, דלא כתיב זאת, החדש הזאת, דהא זה וזאת פחד מתקשרין ובאתר דאית ביה דכר ונוקבא פחדא, לית שבחא אלא לדכורא, ועל דא ראשון הוא לכם לחדשי השנה, לחדשי השנה ודאי. אמר רבי יהודה, לכם תרי זמני למת. אמר רבי יצחק, מנייהו, אשתמע יתיר, כמה דכתיב, (דברים לב) פי חלק ה' עמו. אתקשרותא דא לכם, ולא לשאר עמין. (שמות יב) דברו אל כל עדת ישראל לאמר בעשור לחדש הזה ויקחו להם איש שה וגו', בעשור, אמאי בעשור. אמר רבי אבא, בזמנא דאנהיר יובלא לסיהרא, דכתיב ביובלא, בעשור לחדש השביעי הזה יום הכפורים הוא.

ויקחו להם איש שה לבית אבות, אמאי, בגין דבזמנא דא אצטריך למיגד ליה. דהא תנינן, במלתא דא אתבר פתרא (חדא) תתאה, (ע' ע"ב) דמתאחדין ביה כל שאר פתרי תתאין, ועל דא פריש משה ואמר, משכו וקחו לכם צאן, כמה דכתיב, צאן ועבד ושפחה.

אמר קודשא בריך הוא, עבידו אתון עובדא לתתא, ואנא אתבר תקפיהון לעילא, וכמה דתעבדון בנורא אתון, דכתיב פי אם צלי אש, אנא אוף הכי אעביר אותו באש בנהר דינור.

אמאי אתנגיד בעשרה, ואתנכיס בארבעה עשר. אמר רבי אבא בדא אתקשרו ישראל ארבע מאה שנין. ואף על גב דארבע מאה שנין לא אשתעבידו בהו, מכל מקום, הואיל והיה זמין לאתקשרא בהו, אתחשיב עליה פאילו אשתעבידו בהו כל ת' שנין. בגין כך, מעפבין ליה ארבע יומין, קטירא ברשותיהו דישראל, ולבתר ושחטו אותו כל קהל עדת ישראל בין הערבים.

[זוהר חלק ב' - דף מ' ע"א]

אמאי בין הערבים. בשעתא דדינא תליא, ובשעתא דאתמסר (דף מ' ע"א) מלה דא ליה, על ידוי דאברהם, דכתיב (בראשית טו) ויהי השמש לבוא ותרדמה נפלה על אברם והנה אימה חשכה גדולה נופלת עליו. אימה: פתרא חדא. חשכה: פתרא אחרא. גדולה: האי דהיא רברבא מפלא. ואף על גב דאוקימנא קרא דא על שאר שעבודיהו דישראל, וכלא הוה. פגוונא דא, (שמות י"ז) פי מחה אמהה, אתון מתתא, ואנא מעילא.

תנא, לא נפקו ישראל ממצרים, עד דאתברו כלהו שלטונין דלעילא (משלשוליהון) משולטניהון, ונפקו ישראל מרשותהון, ואעלו לרשותא קדישא עלאה בקודשא בריך הוא, ואתקטירו ביה, הדא הוא דכתיב, (ויקרא כה) פי לי בני ישראל עבדים עבדי הם. מאי טעמא עבדי הם. אשר הוצאתי אותם מארץ מצרים, דאפקית להו מרשותא אחרא, ועאלית לון ברשותי.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

והיינו דאמר רבי שמעון, מאי דכתיב, אך ביום הראשון תשביתו שאור מבתיכם כי כל אוכל מחמצת. אנא הכי אוקימנא, האי שאור, והאי מחמצת, דרגא חד אינון, וכלהו חד. רשו אחר, אינון שלטנין, דממנן על שאר עמין, וקרין להו יצר הרע, רשותא אחרא, אל נכר, אלהים אחרים. אוף הכי, שאור, ומחמצת, וחמץ, וכלא חד. אמר קודשא בריך הוא, כל הני שני, קיימתו ברשותא אחרא, עבדין לעם אחרא, מכאן ולהלאה דאתון בני חורין, אך ביום הראשון תשביתו שאור מבתיכם. כל מחמצת לא תאכלו. ולא יראה לך חמץ.

אמר רבי יהודה, אי הכי כל ימי שתא נמי, אמאי שבעת יומין, דכתיב שבעת ימים שאור לא ימצא בבתיכם, שבעת ימים, ולא יתיר. אמר ליה, כל זמנא דאתחייב בר נש לאתחזאה גרמיה בן חורין, הכי אצטריך, כל זמנא דלא אתחייב לא אצטריך.

למלכא דעבד לחד בר נש רופינוס, כל אינון יומין דסליק להאי דרגא, חדי, ולביש לבושי יקר, לבתר לא אצטריך. לשתא אחרא נטיר אינון יומין דסליק ליקירו דא, ולבש אינון לבושי, וכן כל שתא ושתא כהאי גוונא ישראל, כתיב, שבעת ימים שאור לא ימצא, דאינון יומי חדותא, יומין דסליקו ליקרא דא, ונפקו משעבודא אחרא. ובגין כך, נטרין בכל שתא ושתא, יומין דסליקו להאי יקר, ונפקו מרשותא אחרא, ועאלו ברשותא קדישא, ועל דא כתיב, שבעת ימים מצות תאכלו.

אמר רבי שמעון, מצת כתיב, כמה דאת אמר, (יחזקאל א) מראת אלהים. ולמה אתקרי מצת. דינא. (רכ"ג ב') דינא קדישא. דינא דאתאחדא בשמא קדישא. דינא דלא הוה תקיפא כל ההוא זמנא בגווייהו דישראל, דהא קיימא סיהרא בפגימותא. ועל דקיימא סיהרא בפגימותא, (דברים טז) לחם עני כתיב.

מאי טעמא קיימא בפגימותא. בגין דלא אתפרעו, ולא אתגליא האי את קדישא. גזירין הוו ולא אתפרעו, אימתי אתפרעו, בשעתא דכתיב, (שמות טו) שם שם לו חק ומשפט ושם נסו, ואף על גב דאוקימנא האי קרא במלה אחרא, כלא הוה ויאות.

ואי תימא דבימי יהושע אתפרעו. לאו הכי, אלא אינון דכתיב, (יהושע ה) וכל העם הילודים במדבר בדרך וגו'. בתר דאתפרעו, אמר קודשא בריך הוא, בקדמיתא אכלתון מצות, דקיימא סיהרא בפגימותא, ואקרי לחם עני, מכאן ולהלאה האי לחם מאתר אחרא להוי. מאי הוא. דכתיב, (שמות טז) הנני ממטיר לכם לחם מן השמים. לא מן סיהרא כההוא זמנא, אלא מן השמים ממש, כמה דכתיב, (בראשית כז) ויתן לך האלהים מטל השמים.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וישראל קדישין, נטרין אינון יומין דעאלו תחות גדפוי דשכינתא, ונטרין ההוא
נהמא דאתיא מסטרהא, ועל דא כתיב, (שמות כג) את חג המצות תשמור וגו', וכתיב
ושמרתם את המצות. מהו ושמרתם את המצות. כמה דאת אמר, (שמות יט) ושמרתם
את בריתי. וכלא בחד דרגא סלקא ואתאחד.

[זהר חלק ב' - דף מ' ע"ב]

ואי תימא משה היך לא פרע להו. אלא, בגין דלא יתעפבון ישראל תמן עד
דיתסיאו, ועל דא כתיב, (דברים טז) שבעת ימים תאכל עליו מצות לחם עני. מאי
טעמא לחם (דף מ' ע"ב) עני, משום פי בחפזון יצאת וגו' וכתיב ולא יכלו להתמהמה.

תא חזי, כד עאלו ישראל לארעא, עאלו גזירין ואתפרעו. ומה כתיב, (דברים ח)
ארץ אשר לא במסכנות תאכל בה לחם. מאי במסכנות. לחם עני. אמאי אקרי לחם
עני. משום דקיימא סיהרא בפגימותא, ולא מתברכא משמשא, ולא מתנהרא מן
שמשא, כמה דאת אמר, (דברי הימים א כט) פי כל בשמים ובארץ, ולא אתנהרא
(מכל) מיובלא. מאי טעמא. משום דלא אתפרעו. אבל הכא, דאתגזרו ישראל
ואתפרעו, לא תחסר כל בה כתיב, ועל דא לא במסכנות תאכל בה לחם. מאי
טעמא. משום דלא תחסר כ"ל בה, כמה דחסרו ליה במצרים.

ובכל שתא ושתא דוכרנא דמצרים קא עבדי ישראל, ואכלי ולא אשתצי מדרי
דרין. ובגין דלא אתפרעו הכא במצרים, חסרו ליה להאי כל, וקיימא סיהרא
בפגימותא, ואקרי לחם עני. עני: כתרגומו מסכנות. ומאי דאכלו ליה תמן בארעא,
בגין דוכרנא דמצרים הוה, והאי לדרי דרין, ולזמנא דאתי כתיב, (ישעיה ס) לא יבא
עוד שמשך וירחף וגו'.

תנא אמר רבי שמעון כתיב בעשור לחדש הזה ויקחו להם וגו', וכתיב (ויקרא כג)
אך בעשור לחדש השביעי הזה יום הכפורים הוא, אשתמע כמה דאתמר, דכתיב
בעשור לחדש הזה. מאי קא מיירי. אלא בעשור, מלה דא בעשור תליא. לחדש הזה
בחדש הזה מבעי ליה. אלא, כד אתא נימוסא להאי דרגא, כתיב לחדש הזה דיקא.
(שמות יב) ויקחו להם איש ששה לבית אבות ששה לבית. תנא תלת קשרין אינון, בכור
בהמה, בכור השבי, בכור השפחה. (דתלת קשרין) דכל שאר מתקשרי בהו באלין תלת
גווני דלעילא. ובהאי דאתקרי צאן, אתקשר צאן, וכלא כליל בצאן, אתקשר צאן
בצאן, ולא יכיל לאתפרשא מקטרוי, ובהאי כלהו אתקשרו, ועל דא כתיב, והיה
לכם למשמרת, קטירו ליה בקטירותא, ויהא אתמסר בידיכון ברשותכון, עד
דתנכסו ליה, ותעבדון ביה דינא, ולזמנא דאתי כתיב (ישעיה סג) מי זה בא מאדום.
וכתיב, (ישעיה לה) פי זבח ליי' בבצרה. וכתיב, (זכריה יד) והיה יי' למלך על כל
הארץ ביום ההוא יהיה יי' אחד ושמו אחד.

רעיא מהימנא (שמות יב) וישא העם את בצקו טרם יחמץ וגו'. כ"ה פקודא דא, לבער חמץ. דהא פקודא דא, אתמסר להו לישראל וישא העם את בצקו טרם יחמץ. וכתוב שאור לא ימצא בבתיכם, והא אוקמוה חבריא, ורזא אוקימנא, בין חמץ ומצה דכמה דוכתי, דא יצר רע, ודא יצר טוב.

כ"ו פקודא בתר דא, לספר בשבחה דיציאת מצרים, דאיהו חיובא על בר נש, לאשתעי בהאי שבחה לעלמין. הכי אוקימנא, כל בר נש דאשתעי ביציאת מצרים, ובההוא ספור חדי בחדוה, זמין איהו למחדי בשכינתא לעלמא דאתי דהוא חדו מכלא, דהאי איהו בר נש דחדי במריה, וקודשא בריך הוא חדי בההוא ספור.

ביה שעתא, פניש קודשא בריך הוא לכל פמלייא דיליה, ואמר לון, זילו ושמעו ספורא דשבחה דילי, דקא משתעו בני, וחדאן בפורקני. פדין פלהו מתכנשין, ואתיין ומתחברין בהדיהו דישראל, ושמעו ספורא דשבחה, דקא חדאן בחדוה דפורקנא דמריהון, פדין אתיין ואודן ליה לקודשא בריך הוא, על כל אינון נסין וגבורן ואודאן ליה על עמא קדישא דאית ליה בארעא, דחדאן בחדוה דפורקנא דמאריהון.

[זוהר חלק ב' - דף מ"א ע"א]

פדין אתוסף ליה חילא וגבורתא לעילא, וישראל בההוא ספורא יהבי חילא למאריהון, פמלכא, דאתוסף חילא וגבורתא, פד משבחין גבורתיה, ואודן ליה, וכלהו דחלין מקמיה, ואסתלק יקרית על פלהו. ובגין כך, אית לשבחה ולאשתעי בספור דא (דף מ"א ע"א) כמה דאתמר. פגוונא דא, חובה איהו על בר נש, לאשתעי תדיר קמי קודשא בריך הוא, ולפרסומי ניסא בכל אינון ניסין דעבד.

ואי תימא, אמאי איהו חובתא, והא קודשא בריך הוא ידע פלא, כל מה דהוה, ויהוי לבתר דנא, אמאי פרסומא דא קמיה, על מה דאיהו עבד, ואיהו ידע. אלא ודאי אצטריך בר נש לפרסומי ניסא, ולאשתעי קמיה בכל מה דאיהו עבד, בגין דאינון מלין סלקין, וכל פמליא דלעילא מתכנשין, וחדאן לון, ואודאן פלהו לקודשא בריך הוא, ואסתלק יקרית עליהו עילא ותתא.

פגוונא דא, מאן דאשתעי ומפרט חטאוי על כל מה דעבד, אי תימא למאי אצטריך. אלא מקטרגא קאים תדיר קמי קודשא בריך הוא, בגין לאשתעי ולמתבע חובי בני נשא, ולמתבע עליהון דינא. פיון דאקדים בר נש, ומפריט חטאוי, כל חד וחד, לא אשאיר פטרא דפומא לההוא מקטרגא, ולא יכיל למתבע עליה דינא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דְּהָא תְּדִיר תְּבַע דִּינָא בְּקִדְמִיתָא, וְלִבְתָּר מִשְׁתַּעֵי וּמִקְטָרְג פְּלוּנֵי עֵבֵד כֶּךָ. וְעַל דָּא, אֲצִטְרִיךְ לֵיהּ לְבַר נֶשׁ לְאֶקְדָּמָא, וְלִפְרֵט חֲטָאוֹי.

כִּיּוֹן דְּמִקְטָרְגָא חָמֵי דָּא, לֵית לֵיהּ פְּטָרָא דְפּוּמָא עָלֵיהּ, וּכְדִין אֲתַפְרֵשׁ מִנִּיהּ מְכַל וְכַל. אִי תֵב בְּתִיּוּבְתָא יָאוּת, וְאִי לָאו, הָא מִקְטָרְגָא אֲשַׁתְּכַח עָלֵיהּ, וְאָמַר פְּלוּנֵי דְאַתָּא לְקַמְךָ בְּתוּקְפָא דְאַפִּין, בְּעֵיט בְּמַרְיָה, חוּבוֹי כֶּךָ וְכֶךָ. עַל דָּא יָאוּת לְאִזְדַּהֲרָא בַר נֶשׁ בְּכַל הַנֵּי, בְּגִין דִּישְׁתַּכַּח עֵבֵדָא מְהִימְנָא קָמֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. כ”ו פְּקוּדָא בְּתַר דָּא, לְאַכּוּל מִצָּה בְּפִסְתָּא, בְּגִין דְּאִיהוּ דְּיוֹכְרָנָא לְדַרְי דְרִין, עַל רְזָא דְמְהִימְנוּתָא. וְהָא אוּקְמוּהָ, דִּישְׂרָאֵל נִפְקוּ בְּהֵוּא זְמַנָּא מְרִזָּא דְטַעֲוּוֹן אַחְרָן, וְעָאֵלוּ בְּרִזָּא דְמְהִימְנוּתָא. וְהָא אוּקְמוּהָ רְזָא דִּנְנָא בְּכַמְהָ דּוּכְתִי. (שְׁמוֹת י”ב) וַיֹּאמֶר יי’ אֵל מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן זֹאת חֻקַּת הַפֶּסַח וְגו’. כ”ח פְּקוּדָא דָּא, לְמִשְׁחַט פֶּסַח בֵּין הָעֲרֵבִים, בִּי”ד בְּנִיסָן, דְּיוֹכְרָנָא דְהֵוּא פֶּסַח דְּמִצְרַיִם. וְדָא אִיהוּ חוּבְתָא עַל כְּלָא, כְּמָה דְאַתָּא אָמַר, וְשַׁחְטוּ אוֹתוֹ כָּל קְהַל עֵדַת יִשְׂרָאֵל בֵּין הָעֲרֵבִים. פֶּסַח דָּא, אֲצִטְרִיךְ לְמַהוּי נְטִיר, מְעַשְׂרָה יוֹמִין וְלַהֲלָאָה, דְּכְתִיב בְּעֶשׂוֹר לַחֲדָשׁ הַזֶּה וַיִּקְחוּ לָהֶם וְגו’. מֵאֵי טַעֲמָא. בְּגִין דְּהָא כְּדִין שְׂרִיאַת סִיחָרָא לְאַנְהָרָא, מְעַשְׂרָה יוֹמִין וְלַהֲלָאָה, עַד דְּאַשְׁתַּלִּים בְּחִמְיָסָר. וְאַרְבִּיסָר דְּלִיהוּי נְכִיס, בְּשַׁעֲתָא דְּדִינָא תְּלִיא עַל עֲלָמָא.

רְזָא דָּא, לְאַעְבְּרָא זוּהֵמָא, מְקַמֵי בְּרִית קְדִישָׁא, וְלֹאֲתַהֲנָאָה בְּהֵוּא רִיתָא דְנִדְיָה טוֹי נוּר. וְעַל דָּא לֹא אֲתִיא אֱלָא עַל שְׁבַעָא. וְעַל דָּא, וְכַל עֵרַל לֹא יֹאכַל בּוֹ. מֵאֵן דְּאִית בֵּיהּ בְּרִית קְדִישָׁא, יִיכּוּל בֵּיהּ. מֵאֵן דְּלֹא אִית בֵּיהּ בְּרִית קְדִישָׁא, לֹא יִיכּוּל בֵּיהּ. דְּהֵאֵי מִבְּנֵי בְּרִית אִיהוּ לְתַבְרָא תוּקְפָא דְחִילָא אַחְרָא, לְאַעְבְּרָא עֵרְלָה מְקַמֵי בְּרִית. בְּגִין כֶּךָ, הָאֵי בְּבִנֵי בְּרִית אִיהוּ לְמַעְבַּד, וְלֹא בְּבִנֵי עֵרְלָה.

כַּד אֲתָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמִצְרַיִם, חָמָא דְמָא דְהֵוּא פֶּסַח, דְּהוּוּ רְשִׁים עַל פְּתַחָא, וְדְמָא דְבְּרִית, הִיךְ הוּוּ קִימִין עַל פְּתַחָא, דְּכְתִיב, וְלִקְחֶתֶם אֶגְדַּת אֲזוּב וּטְבַלְתֶּם בְּדָם אֲשֶׁר בַּסֶּף וְהִגַּעְתֶּם וְגו’. אֲזוּבָא, הָא אוּקְמִנָּא דְאִיהוּ מְעַבְר רּוּחִין (כ”ב ע”ב) בִּישׁוּן, וְכַל סֶטֶר רּוּחַ בִּישָׁא, מְעַבְר בְּאַתְעָרוּתָא דִּילֵיהּ, בְּפוּרְקָנָא עֲלָאָה דִּישְׂרָאֵל.

לְזַמְנָא דְאַתֵּי, יִיתֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְיַצֵּר הָרַע וּיְכּוּס לֵיהּ. וְהַשְׁתָּא בְּפוּרְקָנָא דָּא, כְּתִיב וְשַׁחְטוּ אוֹתוֹ כָּל קְהַל עֵדַת יִשְׂרָאֵל וְגו’. דְּיוֹכְרָנָא דְזַמְנָא דְאַתֵּי, בְּהֵוּא פּוּרְקָנָא עֲלָאָה. עַל שְׁתֵּי הַמְזוּזוֹת וְעַל הַמְשַׁקּוּף בְּהֵאֵי רְשִׁמוֹ דְאַת יו”ד, וּבְהֵאֵי רְשִׁמוֹ דְאַת יו”ד, לְאַחְזוּאָה רְשִׁמוֹ דְבְּרִית קְדִישָׁא, וְאַתְבַּר עֵרְלָה מְקַמֵי דְמָא דְבְּרִית, רְשִׁים עַל כְּלָא, וְאַתָּא דְמָא עַל דְמָא. כַּד עֵבֵר הֵוּא מְשַׁחִית, הוּוּ חָמֵי דְמָא, וְאִזְדְּקִיף מִבֵּיתָא, כְּמָה דְאַתָּא אָמַר וְלֹא יִתֵּן הַמְשַׁחִית וְגו’.

[זוהר חלק ב' - דף מ"א ע"ב]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אי קודשא בריך הוא בלחודוי קטיל, אמאי פתיב ולא יתן המשחית, דמשמע דמשחית הוה אזיל ולא קודשא בריך הוא. אלא ודאי קודשא בריך הוא הוה קטיל, ומשחית הוה אזיל (דף מ"א ע"ב) לאשכחא עילה לישראל, כיון דהוה חמי ההוא תבירו דערלה, בתרין סטרין, הוה ערק ואתפרש מנייהו.

ועל דקטיל קודשא בריך הוא כל אינון בוכרין דההוא סטרא, יהיב בוכרין דישראל לפורקנא, דלא ישכח עלייהו סטרא אחרא עילה כלל, ובכלא נטיר לון לישראל קודשא בריך הוא, כאבא על בנין. (שמות יב) בבית אחד יאכל לא תוציא מן הבית וגו', (עיין לקמן סוף פרשת פנחס) פקודא כ"ט דא, למיכל האי פסח. על מצות ומרורין, מצות מצת פתיב. מאי האי לקבל האי, אלא לאחזאה גלותא דשכינתא עמהון דישראל, בההוא מרירו דלהון, דכתיב וימררו את חייהם בעבודה קשה וגו'. וכד אכלין להאי פסח, לאחזאה כל האי דעבדו לון במצרים, בההוא גלותא ובההוא שעבודא.

מה פתיב ועצם לא תשברו בו, לאחזאה ביה קלנא, ובכל אינון טעוון דמצראי. דהא גרמין הוו רמאן בשוקא, ואתו כלבי וחו גררי לון מאתר לאתר, ודא קשיא לון מפלא, דהא גרמי אינון תקוונא דגופא, ודמי לגוונא אחרא, וישראל רמאן לון בשוקא אורח קלנא, ועל דא פתיב ועצם לא תשברו בו, אתון לא תשברון, אבל כלבי הוו אתיין ומתברין ליה.

תו, מצראי הוו אתיין לבתר, והוו חמאן אינון גרמי דהוו נטלי כלבי מאתר לאתר, ומדקן לון, והוו מצראי טמני לון גו עפרא, בגין כלבי דלא ישכחון לון, ודא איהו בטולה דעבודת כוכבים ומזלות, יתיר, מסטרא דלהון. ובדא קודשא בריך הוא אסתלק ביקריה, ואתפפיין כל חילין אחרנין, דהא פדין אתפפיין יתיר, כד בטילו אשתכח מסטרא דלהון, ועל דא ישראל לא מבטלי לון, דכתיב ועצם לא תשברו בו. (שמות יג) קדש לי כל בכור פטר רחם וגו'. פקודא דא לקדש בכור בהמה, ועם הארץ צריך תרין מילין, חד דיהא פדוי מתחות שלטנותא דיצר הרע, דאיהי אדון דיליה, כגוונא דאמר יעקב לעשו, (בראשית לג) יעבר נא אדני לפני עבדו. בהאי עלמא. אדון מצד חובין דנפישין על גופא, כמה דאוקמוה, חייבא, יצר הרע שופטו. זכאה, יצר הטוב שופטו. בינוני זה וזה שופטו. בינוני, היינו אח דיצר הרע, ואח דיצר הטוב, אחי יהי לך אשר לך.

וכד זכוון נפישין, ריחא תבר תרין משמרות, דחמור נוער, כלבים צועקים, וסליק למשמרת דשחר, דביה אדם ואתהדר בר נש אדון, הדא הוא דכתיב, (בראשית לב) ויהי לי שור וחמור צאן ועבד ושפחה, וסליק לדרגא דאדם, דאתמר ביה, (בראשית א) ורדו בדגת הים ובעוף השמים וגו', (בראשית ט) ומוראכם וחתכם וגו'.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וכד זכוון בינונים, (בראשית לב) ויאבק איש עמו, זכוון וחובין מתחבין לאגחא קרבא. מסטרא דזכוון, (בראשית לב) וירא פי לא יכול לו. מסטרא דחובין, ויגע בכף ירכו בגיד הנשה. נשה: לשון (בראשית מא) פי נשני אלהים את כל עמלי ואיהו לשון נשיה. חד מדורא מאינון שבעה ארעאן, מאן דנחית תמן אתנשי מניה אורייתא.

וקדם דייתי בר נש בהאי עלמא ויפוק מרחם אמיה, ויאבק איש עמו, דא גבריא, בההוא אבק דעפר, דאתמר (בראשית ב) ויצר יי' אלהים את האדם עפר מן האדמה, ואוליף ליה שבעים לשון. ובגין דא, ויצר: חד יצר הטוב, דאוליף ליה שבעים לשון. וחד, יצר הרע דאביק עמיה. דאתמר, פי נגע בכף ירך יעקב בגיד הנשה, ואשכח מניה שבעין לשון, דאוליף ליה יצר הטוב.

וקדם כל דא, נחתין עמיה ארבעה מלאכין, דאתמר בהון (תהלים צא) פי מלאכיו יצוה לך. אי אית ליה זכות אבות, חד מיכאל, בזכות אברהם. ותניינא גבריא, בזכות יצחק. ותליתאה דנחית עמיה נוריא, בזכותא דיעקב. ורביעאה רפאל, בזכותא דאדם קדמאה. ויצר הטוב לעילא מניה.

ואי לית ליה זכות, אזלי עמיה ד', עון, משחית, אף, וחימה, ויצר הרע לעילא מנייהו, למידן ליה לעלמא דאתי. ובגין דא אוקמוה, רשע, יצר הרע שופטו. צדיק, יצר הטוב שופטו. בינוני, זה וזה שופטו. ובגין דא, אי איהו בינוני, גבריא דאיהו יצר הטוב, (דף מ"ב ע"א) וסמאל דאיהו יצר הרע, זה וזה שופטו.

דלכל בר נש דאית ביה ארבע יסודין, ארבע מלאכים נחתין עמיה מימינא, וארבע משמאלא. ארבע מימינא: מיכאל, גבריא, רפאל, נוריא. וארבע משמאלא: עוין, משחיית, אף, וחמיה. מסטרא דגופא, מטטרוין נחית עליה מימינא, וסמאל משמאלא.

ולית בר נש דלית ביה ארבע יסודין, אבל כפום יסודא דאקדים ביה, הכי מתחילין אלין ארבע. אי מזל דיליה ארייה, אקדים מיכאל, ואבתריה גבריא. ואבתריה נוריא, ואבתרה רפאל. ואי מזליה שור, אקדים גבריא, ואבתריה מיכאל, ואבתריה נוריא, ואבתריה רפאל. ואי מזליה נשר, אקדים נוריא, ואבתריה מיכאל, ואבתריה גבריא, ואבתריה רפאל. ואי מזליה אד"ם. אקדים רפאל, ואבתריה מיכאל, ואבתריה גבריא, ואבתריה נוריא.

ואינון מסטרא דימינא, מסטרא דמיכאל, פלהו אנפין דיליה, אינון רחמי, בעל גמילות חסדים, אנפוי חוורין, והאי בר נש גמיל חסד. חסיד, וחכם, אי אשתדל באורייתא. ואי לאו, בהפך, מסטרא דיצר הרע, גזלן, טפש, לית ביה חסד. דלא עם הארץ חסיד.

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

מסטרא דגבריאל, ארבע אנפין דיליה דינא, מדת הדין על רשיעיא, ומתגרה בהו, כמה דאוקמוה, מותר להתגרות ברשעים בעולם הזה. גבור ביצריה, ירא חטא, דיין יהא, אי יתעסק באורייתא, וגבור בתלמודיה. בהפוכא מסטרא דיצר הרע, מתגרה בצדיקיא, דינא קשה לון, גבור בעבירה, למעבד ליה, לאו דחיל חטאה הוא, וגוונין דאנפוי סומקין, עשו שופך דמים.

מאן דמזליה נש"ר, לאו רחמן סגי, ולא מדת הדין סגי, אלא בינוני, ביצר טוב במדת טבין דיליה, ובינוני ביצר רע במדות בישין, וליה אנפין חורין וסומקין.

מאן דמזליה אדם, מסטרא דטוב, כליל מפל מדות טובות, חסיד, וחכם, וגבור בתורה, ירא חטא, ממולא בכל מדות טבין, וגוון אנפוי אופמין. ומסטרא דיצר הרע, ממולא מפל מדות בישין.

ואי חובי דבר נש, נפישין שלטין עליה כל משריין דיצר הרע, עד דיסתלקו מניה פלהו משריין דיצר טוב, ואמליך על אברין דיליה, סמאל וכל משרייתיה.

ואי נפישין זכוי, שלטין משריין דיצר הטוב, עד דיסתלקו מניה כל משריין דיצר הרע. ואמליך על כל אברין דיליה, משריין דיצר הטוב, בהווא זמנא, שליט עליה שם ידו"ד.

ואם הוא בינוני, צבא השמים עומדים עליו מימינו ומשמאלו, אלין מיימינים לזכות, ואלין משמאילים לחובה, ומאן דאלים גבר. ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין, לעולם יראה אדם עצמו כאילו כל העולם כולו תלוי בו.

ומסטרא דמיכאל, אתקרי בכור, דדרגיה כסף חורו, ובגין דא, פדיון הבכור כסף, ה' סלעים, כחושפן ה' דאברהם, דאי יחפים בתורה יתוסף עליה י', דאיהו קדש, דביה צריך לקדש בכור בהמה, דחיינו (ירמיה ב) קדש ישראל ליי'. וביה צריך לעשר ולדות, דכל ולד איהו מסטרא דבן י"ה, ואיהו ו'.

דכל חיון דאינון חיות הקודש, באתוון דשמא קדישא אתקוֹריאו, הדא הוא דכתיב, (ישעיה מג) כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו. אפילו כל ברין דאתבריאו בהון, ולית בריאה דלא אתרשים בהאי שמא, בגין לאשתמודעא למאן דברא ליה, והאי יו"ד, איהו דיוקנא דרישא דכל ברין. ה' ה': דיוקנא דה' אצבעאן דימינא, וה' דשמאלא. ו' דיוקנא דגופא.

[זוהר חלק ב' - דף מ"ב ע"ב]

ובגין דא אמר, (ישעיה מ) ואל מי תדמיוני ואשׁוה יאמר קדוש. לית בכל בריה דאשׁוה כוותי, ואף על גב דבראתי לה פדמות אתוון דילי, דאנא יכיל למחאה

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ההיא צורה, ולמעבד לה כמה זמנין, ולית אלוה אחרא עלי דייכיל לממחי (דף מ”ב ע”ב) דייקני ובגין דא (דברים לב) פי לא כצורנו צורם ואויבינו פלילים.

ואי יקשה בר נש, דהא פתיב (דברים ד) פי לא ראיתם כל תמונה. איהו יתריץ ליה, האי תמונה חזינא, דהא פתיב (במדבר יב) ותמונת ה’ יביט. ולא בכל תמונה אחרא (ס”א דברא ויצר באתווי), דבר נש דיצר באתווי ובגין דא אמר, (ישעיה מ) ואל מי תדמינוי ואשורה ואל מי תדמיון אל ומה דמות תערכו לו.

ואפילו האי תמונה, לית ליה באתריה, אלא פד נחית לאמלכא על בריין, ויתפשט עליהו, יתחזי לון לכל חד, כפום מראה וחזיון ודמיון דלהון, והאי איהו (הושע יב) וביד הנביאים אדמה.

ובגין דא יימא איהו, אף על גב דאנא אדמה לכו בדייקניכו, אל מי תדמינוי ואשורה, דהא קדם דברא קודשא בריך הוא דייקנא בעלמא, וציר צורה, הוה הוא יחידאי בלא צורה ודמיון, ומאן (נ”א ואית) דאשתמודע ליה, קדם בריאה, דאיהו לבר מדיוקנא, אסור למעבד ליה צורה ודייקנא בעלמא, לא באות ה’, ולא באות י’ ואפילו בשמא קדישא, ולא בשום אות ונקודה בעלמא, והאי איהו פי לא ראיתם כל תמונה, מפל דבר דאית ביה תמונה ודמיון לא ראיתם.

אבל בתר דעבד האי דייקנא דמרפבה דאדם עלאה, נחית תמן, ואתקרי בההוא דייקנא ידו”ד, בגין דישתמודעון ליה במדות דיליה, בכל מדה ומדה, וקרא: אל, אלהים, שדי, צבאות, אדי”ד. בגין דישתמודעון ליה, בכל מדה ומדה, איך יתנהג עלמא, בחס”ד ובדינא, כפום עובדיהון דבני נשא, דאי לא יתפשט נהוריה על כל בריין, איך ישתמודעון ליה, ואיך יתקיים, (ישעיה ו) מלא כל הארץ כבודו.

ווי ליה, מאן דישורה ליה, לשום מדה, ואפילו מאלין מדות דיליה, כל שפן לבני האדם, (איוב ד) אשר בעפר יסודם, דכלים ונפסדים. אלא דמיונא דיליה, כפום שלטנותיה על ההיא מדה, ואפילו על כל בריין. ולעילא מההיא מדה. וכד אסתליק מינה, לית ליה מדה, ולא דמיון, ולא צורה.

כגוונא דימא, דלית במיא דימא דנפקי מיניה, תפיסו כלל ולא צורה, אלא דאתפשטותא דימא על מאנא, דאיהו ארעא, אתעביד דמיון, ויכילנא למעבד חושבן תמן, כגון המקור דימא הא חד. נפיק מיניה מעין, כפום אתפשטותא דיליה מההוא מאנא, כעגולא דאיהי י’, הא מקור חד, ומעין דנפיק מיניה הא תרין.

לבתר עבד מאנא רברבא כגון מאן דעבד (נ”א דחפר) חפירא רברבא ואתמלי מן מיא, דנפיק מן מעיין. ההיא מאנא אתקרי ים, והוא מאנא תליתאה, וההוא מאנא רברבא, ואתפליג לו נחלין, (נ”א מאנין) כפום מאנין אריכין, הכי אתפשט מיא מן

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ימא, לשבעה נחלין והא מקור, ומעין, וימא, וז' נחלין, אינון י' ואי יתבר אומנא אליו מאנין דתקין, יהדרון מיא למקור, וישתארו מאנין תבירין יבשין בלא מיא.

הכי עלת העלות, עביד עשר ספירות, וקרא לקתר מקור, וביה לית סוף לנביעו דנהוריה. ובגין דא קרא לגרמיה אין סוף, ולית ליה דמות וצורה, ותמן לית מאנא למתפס ליה, למנדע ביה ידיעא כלל. ובגין דא אמרו ביה, במופלגא ממך אל תדרוש, ובמכוסה ממך אל תחקור.

לבתר עבד מאנא זעירא, ודא י', ואתמליא מניה, וקרא ליה מעין נובע חכמה, וקרא גרמיה בה חכם, ולהוא מאנא קרא ליה חכמ"ה. ולבתר עבד מאנא רברבא, וקרא ליה ים, וקרא ליה בינה, והוא קרא לגרמיה מבין בה.

חכם מעצמו, ומבין מעצמו, כי חכמה איהי לא אתקריאת חכמה מגרמה, אלא בגין ההוא חכם דאמלי לה מנביעו דיליה. ואיהי לא אתקריאת בינה מגרמה, אלא על שם (נ"א בגין) תהוא מבין דאמלי לה מניה. דאי הוה מסתלק מנה, אשתארת יבשה. הדא הוא דכתיב, (איוב יד) אזלו מים מני ים ונהר יחרב ויבש.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בהאי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי - [דף 1002]
